SUPRAVIEȚUIREA
ARE UN PREȚ...

REGATUL CEȚII ȘI AL FURIEI

SERIA
REGATUL SPINILOR ȘI AL TRANDAFIRILOR
volumul 2

SARAH J. MAAS

PREMIUL GOODREADS CHOICE 2016

Feyre a revenit în Regatul Primăverii, dar prețul a fost unul pe măsură. Chiar dacă acum are puterile depline ale unui Mare Lord, inima i-a rămas de om și nu poate uita teribilele forturi prin care a reușit să salveze tărâmul lui Tamlin. Prinsă într-un adevărat labirint al intrigilor, politicii, pasiunii și dragostei, Feyre trebuie să-și accepte puterile, pentru că, altfel, tot ce iubește va dipărea.

biblioteca rao

SARAH J. MAAS

REGATUL CEȚII ȘI AL FURIEI

volumul 2
din SERIA

REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAAS, SARAH J.
Regatul Ceţii şi al Furiei / Sarah J. Maas. – Bucureşti: RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978-606-8905-57-0

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
A Court of Mist and Fury
Copyright © 2015 by Sarah J. Maas
Publicat prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANDRA-ELENA AGAFIŢEI
prin Lingua Tradom

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-57-0

Pentru Josh și Annie,
din al meu Regat al Viselor

PRYTHIAN
Stepele Illyriene
Velaris
REGATUL NOPȚII
REGATUL ZILEI
HYBERN
REGATUL ZORILOR
Podele
Muntelui
REGATUL IERNII
REGATUL VERII
REGATUL TOAMNEI
REGATUL PRIMĂVERII
ZIDUL
Satul lui Feyre
LUMEA MURITORILOR

Vallahan
TĂRÂMUL ZÂNELOR
Nord către Tărâmul Zânelor
Zidul
Sud către Lumea muritorilor
LUMEA MURITORILOR

Poate că, în adâncul sufletului meu, am fost diabolică şi ratată dintotdeauna.

Poate că o persoană bună şi onestă ar fi aruncat pumnalul de frasin şi ar fi preferat mai degrabă moartea, decât ce se aşternea în faţa mea.

Era sânge peste tot.

Mâna-mi însângerată îmi tremura şi-mi era din ce în ce mai greu să ţin pumnalul cu care i-am înjunghiat pe rând. În tot acest timp, leşurile întinse ale tinerilor Mari Spiriduşi se răceau pe podeaua de marmură.

Am încremenit în faţa lui cu pumnalul strâns în mână.

– Aşa, spuse mieros Amarantha, de pe tronul ei.

Încă o dată.

Un alt spiriduş aştepta îngenuncheat în faţa pumnalului din frasin. O femelă.

Ştiam ce se pregătea să spună cu voce tare: rugăciunea.

Ştiam, de asemenea, că acolo aveam s-o ucid ca pe ceilalţi tineri.

Aveam să o fac pentru a-i elibera pe toţi, pentru a-l elibera pe Tamlin.

Eram călăul inocenţilor şi salvatoarea unui ţinut.

– Când te simţi pregătită, minunată Feyre, spuse tărăgănat Amarantha, cu părul de un roşu la fel de aprins ca sângele care-mi mânjea mâinile şi marmura.

Ucigaşă. Călău. Monstruoasă. Mincinoasă. Şarlatană.

Nici nu mai ştiam de ce eram acolo.

Nu ştiam la cine mă refeream. Limitele dintre mine şi regină se încetoşaseră de mult.

Am ținut mai relaxată pumnalul, iar acesta căzu zăngănind pe pământ, făcând să țâșnească stropi din balta de sânge care se formase. Petele îmi împroșcară cizmele ponosite – rămășițele unei vieți de muritoare atât de îndepărtate în timp, încât, la fel de bine, ar fi putut să fie unul dintre visele mele febrile din ultimele câteva luni.

M-am întors spre femela suplă care își aștepta încremenită moartea, cu gluga trasă pe cap. Mi-am adunat puterile ca să o omor, pentru sacrificiul în care ea urma să se transforme.

M-am întins după al doilea pumnal din frasin de pe perna din catifea neagră, simțindu-i mânerul rece în mâna-mi caldă și umedă. Gărzile și-au descoperit capetele.

Cunoșteam chipul care mă fixa cu privirea.

Cunoșteam ochii gri-albaștri, părul blond închis, buzele pline și pomeții ascuțiți. Cunoșteam urechile care acum se arcuiseră delicat, membrele puternice, imperfecțiunile umane acoperite de o subtilă strălucire nemuritoare.

Cunoșteam senzația de gol, de descompunere și disperarea care se citeau pe acel chip.

Mâinile nu mi-au mai tremurat când am înclinat pumnalul.

Am apucat umărul cu oase delicate și m-am holbat la acel chip urât – ca și cum ar fi fost al meu.

Și am înfipt pumnalul din frasin în inima mea, care aștepta.

PARTEA ÎNTÂI

CASA BESTIILOR

CAPITOLUL 1

Am vomitat în vasul de toaletă îmbrățișându-i marginile reci, încercând să-mi stăpânesc sughițurile.

Razele lunii se strecurau în baia imensă din marmură, fiind singura sursă de lumină, în vreme ce eu suferam în tăcere.

Tamlin nu se întorsese când m-am trezit brusc. Cum nu am reușit să deosebesc întunericul din camera mea de noaptea nesfârșită a temnițelor Amaranthei, iar transpirația rece care mă acoperea se simțea ca sângele acelor spiriduși, m-am grăbit spre baie.

Trecuseră cincisprezece minute de când eram la toaletă, așteptând să-mi treacă sughițul, iar frisoanele îndelungi să se stingă precum valurile într-o piscină.

Gâfâind, m-am aplecat deasupra vasului, numărând fiecare suflare.

Era doar un coșmar. Unul dintre multele care mă urmăreau în acele zile și când eram trează, și când dormeam.

Trecuseră trei luni de când mă aflam la Poalele Muntelui. Trei luni de adaptare la corpul meu nemuritor, la o lume care se lupta să se adune după ce Amarantha o distrusese.

M-am concentrat asupra respirației – am inspirat pe nas și-am expirat pe gură. De nenumărate ori.

Când mi s-a părut că mi-am recăpătat suflul, m-am ridicat de pe toaletă, dar nu m-am îndepărtat prea mult. Am rămas lângă zidul

din apropierea ferestrei deschise, de unde vedeam cerul nopții și simțeam briza mângâindu-mi fața lipicioasă. Mi-am rezemat capul de perete și-am atins cu palmele podeaua rece din marmură. Era adevărată.

Acest lucru era real. Supraviețuisem; reușisem să scap.

Doar dacă nu cumva era un vis – doar un vis cauzat de febră în temnițele Amaranthei și urma să mă trezesc din nou în celula aceea și...

Mi-am apropiat genunchii de piept. Era real. *Real.*

Am șoptit cuvintele.

Le-am tot șoptit până când am reușit să nu-mi mai strâng genunchii la piept și să-mi înalț capul. Durerea îmi străbătea brațele...

Cumva, le strânsesem în pumni atât de tare, încât unghiile aproape că îmi străpunseseră pielea.

Puterea unui nemuritor – era mai degrabă un blestem decât un dar. Strâmbasem și îndoisem toate tacâmurile pe care le atinsesem timp de trei zile de la întoarcerea mea aici, mă împiedicasem atât de des de picioarele mele mai lungi și mai rapide, încât Alis mutase toate obiectele de preț din camerele mele (fusese foarte supărată pe mine pentru că răsturnasem masa pe care se afla o vază veche de opt sute de ani) și spărsesem nu una sau două, ci *cinci* uși din sticlă, doar închizându-le, uneori, cu prea mare forță.

Expirând pe nas, mi-am deschis pumnul.

Mâna mea dreaptă era netedă, fără riduri. Perfectă, ca a unei Fae.

Mi-am înclinat mâna stângă, spiralele din cerneală neagră acoperindu-mi degetele, încheietura mâinii și antebrațul până la cot, absorbind întunericul din cameră. Ochiul incrustat în mijlocul palmei părea să mă privească șiret și calm ca o pisică, cu pupila mărită față de cum fusese mai devreme în acea zi. Ca și când se ajusta la lumină, ca orice alt ochi obișnuit.

M-am încruntat la el.

M-aș fi încruntat la oricine m-ar fi privit prin acel tatuaj.

Nu mai primisem vești de la Rhysand în cele trei luni de când eram aici. Nici măcar o șoaptă. N-am îndrăznit să-i întreb nimic pe Tamlin, pe Lucien sau pe altcineva – ca nu cumva să-l invoce pe Marele Lord al Regatului Nopții și să-i amintească de târgul prost pe care îl făcusem la Poalele Muntelui: o săptămână alături de el în fiecare lună, în schimbul salvării mele de la moarte.

Dar chiar dacă Rhysand uitase în mod miraculos, eu nu puteam să o fac. Nici Tamlin, Lucien sau oricine altcineva. Nu puteam pentru că aveam tatuajul.

Chiar dacă Rhysand, până la urmă, nu fusese cu adevărat un dușman.

Dar Tamlin, da. Orice alt regat, da. Foarte puțini treceau granița Regatului Nopții și supraviețuiau. Nimeni nu știa ce *era* în cea mai nordică parte a Prythianului.

Munții, și întunericul, și stelele, și moartea.

Dar mie nu mi se păruse că eram inamica lui Rhysand ultima dată când am vorbit cu el, în orele de după înfrângerea Amaranthei. Nu spusesem nimănui despre întâlnirea aceea, despre ceea ce îmi zisese, despre ceea ce-i mărturisisem eu.

„Feyre, bucură-te că ai o inimă de om! Să-ți fie milă de cei care nu simt nimic!"

Am strâns pumnul, acoperind ochiul, tatuajul. M-am ridicat în picioare și am tras apa înainte de a mă duce la chiuvetă ca să-mi clătesc gura și să mă spăl pe față.

Mi-am dorit să nu mai simt nimic.

Mi-am dorit ca inima mea de om să se fi schimbat odată cu mine; să se fi transformat într-o marmură nemuritoare, în schimbul bucății sfâșiate de bezna care era acum și din care sângele zeilor se prelingea în mine.

Tamlin încă dormea, întins gol pe saltea, când m-am strecurat înapoi în dormitorul întunecat. Pentru o clipă, i-am admirat mușchii puternici ai spatelui, atât de minunat conturați de lumina lunii,

părul auriu, răvăşit de somn şi de degetele mele, cât am făcut dragoste, cu puţin timp în urmă.

Pentru el făcusem asta – pentru el mă distrusesem bucuroasă, odată cu sufletul meu nemuritor.

Iar acum, aveam să trăiesc cu asta o eternitate.

Cu paşi din ce în ce mai grei, m-am îndreptat spre pat. Cearşafurile erau acum reci şi uscate, iar eu m-am strecurat în pat, cu spatele la el, cu braţele strânse în jurul trupului. Respira profund, calm. Dar, cu urechile mele Fae... uneori, pentru o clipă, mi se părea că nu îi mai aud respiraţia. Nu am avut niciodată curajul să-l întreb dacă era treaz.

El nu se trezea niciodată când coşmarurile îmi tulburau somnul; nu se trezea niciodată când vomitam nopţi la rând. Dacă ştia sau auzea, nu spunea nimic despre asta.

Ştiam că, şi pel el, vise asemănătoare îl trezeau la fel de des ca pe mine. Prima dată când s-a întâmplat, m-am trezit – am încercat să-i vorbesc. Însă el s-a îndepărtat de atingerea mea, cu pielea lipicioasă, şi s-a transformat în bestia blănoasă cu gheare, coarne şi colţi. Şi-a petrecut restul nopţii întins la picioarele patului, supraveghind uşa, zidul cu ferestre.

De atunci, şi-a petrecut multe nopţi astfel.

Ghemuită în pat, am tras pătura, tânjind după căldura ei în răcoarea nopţii. Să nu o lăsăm pe Amarantha să câştige recunoscând că încă ne chinuia în vis şi că devenise înţelegerea nerostită dintre noi atunci când eram treji.

În orice caz, era mai uşor să nu fiu nevoită să dau explicaţii. Să nu trebuiască să-i spun că, deşi îl eliberasem şi îi salvasem poporul şi tot Prythianul de Amarantha... mă distrusesem.

Şi că eu credeam că nici măcar veşnicia nu-mi era îndeajuns ca să îmi revin.

CAPITOLUL 2

– Vreau să plec.

– Nu.

Mi-am încrucişat braţele, ascunzându-mi mâna tatuată sub bicepsul drept, şi mi-am depărtat un pic mai mult picioarele pe podeaua murdară a grajdurilor.

– Au trecut trei luni. Nu s-a întâmplat nimic, iar satul este la mai puţin de opt kilometri...

– Nu.

Soarele dimineţii care se strecura prin uşa grajdului îi făcu părul blond al lui Tamlin să strălucească atunci când el termină să îşi fixeze centura cu pumnale pe piept. Pe chipul de o frumuseţe aspră, aşa cum îl visasem în lunile lungi în care purtase mască, se citea hotărârea, buzele-i descriind o linie subţire.

În spatele lui, deja pe calul său gri pestriţ, împreună cu alţi trei lorzi spiriduşi-santinelă, Lucien făcu tăcut din cap în semn de avertisment, mijindu-şi ochiul metalic, părând a-mi spune: „Nu insista!"

Dar când Tamlin se îndreptă cu paşi mari spre locul în care armăsarul lui negru fusese înşeuat, am strâns din dinţi şi m-am grăbit să-l urmez.

– Satul are nevoie de tot ajutorul posibil.

– Iar noi încă vânăm bestiile Amaranthei, spuse el, încălecând dintr-o singură mişcare degajată.

Câteodată, mă întrebam dacă folosea calul doar ca să pară civilizat, normal. Ca să pretindă că nu alerga mai repede decât ei, că nu era obișnuit cu pădurea. Ochii verzi îi erau ca de gheață când armăsarul porni la pas.

– Nu am santinele în plus, care să te escorteze, adăugă Tamlin.

Am fandat spre frâu.

– Nu am nevoie de escortă.

Am strâns frâul mai tare când am tras calul pentru a-l opri, iar inelul de aur de pe degetul meu, cu smaraldul pătrat care strălucea deasupra, licări în soare.

Trecuseră două luni de când Tamlin mă ceruse de soție – două luni în care suportasem să mi se prezinte flori, haine, aranjamentul locurilor și mâncare. În urmă cu o săptămână, mulțumită Solstițiului de Iarnă, fusesem scutită de acestea, cu toate că înlocuisem contemplatul dantelei și al mătăsii cu alegerea ghirlandelor și a coroanelor de brad. Dar măcar luasem o pauză.

Trei zile în care petrecusem, băusem și ne dăruiserăm mici cadouri, care culminaseră cu o ceremonie lungă și cam odioasă pe dealuri în cea mai lungă noapte, care să ne însoțească de la un an la celălalt, în timp ce soarele apunea și răsărea din nou. Sau așa ceva. Celebrarea unei sărbători de iarnă într-un loc în care era mereu primăvară nu mă înveselise prea mult.

Nu ascultasem cu atenție explicațiile referitoare la originea ei – și până și spiridușii discutau dacă fusese inițiată de Regatul Iernii sau de cel al Zilei. Ambele Regate pretindeau că era cea mai sfântă sărbătoare a lor. Tot ce știam sigur era că fusesem nevoită să suport două ceremonii: una la apus, pentru începutul nopții nesfârșite de dansuri, și cadouri, și băutură, în onoarea morții vechiului soare; și una în zorii celei de-a doua zile, cu ochi încețoșați și dureri de picioare, pentru întâmpinarea soarelui renăscut.

Era destul de rău că mi se ceruse să stau în fața curtenilor care se adunaseră și a spiridușilor de rang inferior, în timp ce Tamlin închina pahare și saluta de nenumărate ori. În mod intenționat,

uitasem să spun cuiva că și ziua mea de naștere cădea în cea mai lungă noapte a anului. Oricum primisem suficiente cadouri și, fără îndoială, aveam să primesc mult mai multe în ziua nunții. Nu aveam ce să fac cu atât de multe *lucruri*.

Acum, nu mă mai despărțeau decât două săptămâni până la ceremonie. Asta dacă nu ieșeam din conac, dacă nu aveam parte de o zi în care să fac *altceva* în afară de a-i cheltui banii lui Tamlin și în care să mi se facă plecăciuni...

– Te rog! Mă recuperez foarte încet! Aș putea să vânez pentru săteni, să le aduc mâncare...

– Nu este ceva sigur, spuse Tamlin dându-i din nou pinteni armăsarului ca să o ia la pas. Mai ales pentru tine.

Coama calului strălucea ca o oglindă neagră, chiar și în umbra grajdului.

Asta zicea de fiecare dată când ne certam în privința acestui lucru, de fiecare dată când îl imploram să mă lase să mă duc în satul vecin al Marelui Spiriduș ca să ajut la reconstrucția a ceea ce Amarantha incendiase cu mulți ani în urmă.

L-am urmat în lumina zilei senine de dincolo de grajduri, prin iarba ce acoperea dealurile din apropiere și se unduia sub briza ușoară.

– Oamenii vor să se întoarcă, vor un loc în care *să trăiască*...

– Aceiași oameni te văd ca pe o binecuvântare, ca pe un semn al statorniciei. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... El tăcu atunci când își opri calul la marginea potecii bătătorite care urma să-l ducă spre pădurile estice, Lucien așteptând acum la câțiva metri depărtare. Nu are rost să reconstruim ceva dacă bestiile Amaranthei cotropesc tărâmurile și le distrug din nou.

– Zidurile sunt ridicate...

– Unii s-au strecurat înainte să fi fost reparate. Ieri, Lucien a vânat cinci naga.

Am întors capul spre Lucien, care tresări. Nu îmi spusese asta seara trecută, la cină. Mă *mințise* când l-am întrebat de ce șchiopăta. Stomacul mi se întoarse pe dos – nu doar din cauza minciunii, ci și

a... creaturilor naga. Uneori visam cum sângele lor mă împroşca în timp ce le omoram; le visam feţele diabolice şi viclene încercând să mă sfâşie în inima pădurii.

Tamlin spuse încet:

– Nu pot să fac ceea ce trebuie dacă securitatea ta îmi dă motive de îngrijorare.

– Bineînţeles că voi fi în siguranţă. Ca Mare Spiriduş, cu puterea şi viteza mea, aş reuşi să scap, dacă mi s-ar întâmpla ceva.

– Te rog... te rog, fă asta pentru mine, spuse Tamlin, mângâind greabănul puternic al armăsarului său, când animalul necheză nerăbdător. Ceilalţi deja mergeau la galop, primii dintre ei ajungând aproape în geana pădurii. Tamlin privi spre casa din alabastru care se ivea în spatele meu. Sunt sigur că ai cu ce să ajuţi pe lângă casă. Sau ai putea să pictezi. Încearcă setul nou pe care ţi l-am dăruit la Solstiţiul de Iarnă.

În casă nu mă aştepta decât plănuirea nunţii, de vreme ce Alis refuza să mă lase să ridic un deget. Nu din cauza a ceea ce însemnam pentru Tamlin, a ceea ce urma să devin pentru el, ci... pentru ce făcusem pentru ea şi băieţii ei, pentru Prythian. Toţi servitorii erau la fel; unii încă îşi exprimau recunoştinţa când treceau pe lângă mine pe holuri. Cât despre pictat...

– Bine, am şoptit eu. M-am forţat să-l privesc în ochi şi să zâmbesc. Ai grijă, i-am spus eu şi am vorbit serios.

Gândul că el pleca acolo, să vâneze monştrii care, cândva, o serviseră pe Amarantha...

– Te iubesc, spuse Tamlin încet.

Am dat din cap murmurându-i că şi eu îl iubesc, în timp ce se îndepărtă la trap spre locul în care Lucien încă aştepta, emisarul încruntându-se uşor acum. Nu i-am urmărit plecând.

M-am retras încet printre gardurile vii ale grădinii, ascultând păsările de primăvară ciripind vesel, şi pietrişul scârţâind sub încălţările-mi subţiri.

Uram rochiile strălucitoare care deveniseră uniforma mea zilnică, dar nu mă înduram să-i spun lui Tamlin, mai cu seamă că îmi cumpărase atât de multe și părea atât de fericit să mă vadă că le port. Iar cuvintele lui nu erau departe de adevăr. Ziua în care îmi voi îmbrăca pantalonii și tunica, ziua în care îmi voi prinde armele pe mine ca pe niște bijuterii fine va trimite un mesaj clar peste ținuturi. Așa că am purtat rochiile și am lăsat-o pe Alis să-mi aranjeze părul – chiar dacă am făcut-o doar pentru ca oamenii să se simtă mai liniștiți.

Măcar Tamlin nu avea nimic de zis despre pumnalul pe care îl păstram într-o parte și care atârna de o curea cu pietre prețioase. Lucien mi le dăruise pe amândouă: pumnalul în lunile de dinainte de Amarantha și cureaua în săptămânile de după căderea ei, când purtasem pumnalul, împreună cu multe altele, oriunde mergeam. „Măcar să arăți bine, dacă tot te vei înarma până-n dinți", îmi spusese el.

Dar, chiar dacă echilibrul domnea de o sută de ani, mă îndoiam că avea să existe vreo dimineață în care să mă trezesc și să nu-mi iau pumnalul.

O sută de ani.

Aveam asta – aveam secole înaintea mea. Secole cu Tamlin, secole în acest loc frumos și liniștit. Poate că aveam să-mi revin cândva. Sau poate că nu.

M-am oprit în fața scărilor care conduceau spre casa acoperită cu trandafiri și iederă și m-am uitat în dreapta, spre grădina de trandafiri și ferestrele de dincolo de ea.

Am pătruns în acea cameră – în vechiul meu atelier de pictură – o singură dată, după ce m-am întors prima oară.

Și am urât toate tablourile, toate pânzele albe și uneltele care mă așteptau să înfățișez povești și sentimente, și vise...

Am ieșit câteva clipe mai târziu și, de atunci, nu m-am mai întors.

Am încetat să clasific culorile, sentimentele și texturile, am încetat să le mai observ. Abia puteam să mă uit la tablourile din conac.

O voce dulce și feminină îmi rosti numele de dincolo de ușile deschise ale casei, iar încordarea din umerii mei cedă un pic.

Ianthe. Era Marea Preoteasă, o nobilă din rândul Marilor Spiriduşi şi prietenă din copilărie cu Tamlin, care se angajase să ne ajute cu planificarea festivităţilor pentru nuntă.

Şi care ne venera pe mine şi pe Tamlin, ca şi când am fi fost nişte zei nou-născuţi, binecuvântaţi şi aleşi de Cazanul însuşi.

Iar eu nu mă plângeam – căci Ianthe îi cunoştea pe toţi din regat şi din afara lui. Era motivul principal pentru care supraviețuisem veseliei furtunoase a Solstiţiului de Iarnă, rămânând lângă mine la evenimente şi cine bogate, şi dându-mi detalii despre cei prezenţi. La urma urmelor, ea fusese cea care prezidase diversele ceremonii, iar eu fusesem mai mult decât bucuroasă să o las să aleagă ghirlandele şi coroanele cu care să împodobească proprietatea şi conacul, tacâmurile care completau fiecare masă.

Dincolo de asta... în timp ce Tamlin era cel care plătea pentru hainele mele de zi cu zi, Ianthe era cea care le alegea. Ea era inima oamenilor ei, predestinată de Mâna Zeiţei să-i scoată din întuneric şi disperare.

Nu eram în poziţia de a mă îndoi. Încă nu mă îndrumase greşit – şi învăţasem să mă tem de zilele în care era ocupată cu templul ei din curte, supraveghindu-şi pelerinii şi acoliţii. Astăzi, totuşi... da, să-mi petrec timpul cu Ianthe era o idee mai bună decât alternativa.

Mi-am adunat într-o mână fustele transparente ale rochiei mele de un roz-închis şi am intrat în casă urcând treptele din marmură.

Data viitoare, mi-am promis eu. Data viitoare, îl voi convinge pe Tamlin să mă lase să merg în sat.

– O, nu putem să o lăsăm pe *ea* să stea lângă el. S-ar sfâşia în bucăţi, iar apoi sângele va distruge feţele de masă.

Sub gluga ei de un gri-albastru pal, Ianthe se încruntă, încreţindu-şi fruntea pe care avea tatuajul cu diversele faze ale lunii. Cu câteva clipe mai devreme, tăiase numele pe care îl scrisese pe unul dintre tabelele cu poziţia scaunelor.

Ziua camera se încălzise, fiind un pic sufocantă în ciuda brizei care pătrundea prin ferestrele deschise. Și, cu toate acestea, nu-și dăduse jos roba groasă cu glugă.

Toate Marile Preotese purtau aceste robe voluminoase, artistic înfășurate și cu multe straturi, deși, cu siguranță, erau departe de a fi respectabile. Talia subțire a lui Ianthe era pusă în valoare de o curea fină de culoarea cerului, cu o cataramă din argint strălucitor cu pietre transparente și perfect ovale. În partea de sus a glugii avea o coroniță asortată – o bandă delicată din argint, cu o piatră mare în mijloc. O bucată de material fusese pliată sub coroniță, menită să fie trasă peste frunte și ochi, dacă trebuia să se roage, să conjure Cazanul și pe Mamă sau doar să se gândească.

Odată, Ianthe îmi arătase cum se vedea fața când materialul era coborât. Erau vizibile doar nasul și buzele-i pline și senzuale. Vocea Cazanului. Mă tulburase faptul că, doar acoperindu-și partea superioară a chipului, femeia inteligentă și vicleană se transformase într-o efigie, în altceva. Din fericire, ea îl ținea strâns în cea mai mare parte a timpului. Uneori, renunța cu totul la glugă, lăsând soarele să se joace în părul ei lung și blond, care se ondula ușor.

Inelele din argint ale lui Ianthe sclipiră pe degetele ei cu unghii îngrijite, când mai scrise un nume.

– Este ca un joc, spuse ea oftând pe nasul ei drăguț. Toate aceste piese, care își doresc să aibă putere sau să domine, dispuse să verse sânge, dacă trebuie. Cred că e un aranjament ciudat pentru tine.

Câtă eleganță și bogăție, și totuși sălbăticia rămânea. Marii Spiriduși nu reprezentau nobilimea chicotitoare din lumea muritorilor. Nu. Dacă se certau, unul dintre ei *sfârșea* sfâșiat în bucăți. La propriu.

Odată, tremurasem în prezența lor.

Mi-am îndoit degetele, întinzându-mi și contorsionându-mi tatuajele desenate pe piele.

De data asta, puteam să lupt alături de ei, împotriva lor. Nu că aș fi încercat să o fac.

Și eram privită – prea supravegheată și judecată. De ce ar fi trebuit să învețe să lupte mireasa Marelui Lord, dacă pacea revenise? Acesta fusese argumentul lui Ianthe, când făcusem greșeala de a-i menționa asta la cină. Tamlin, spre lauda lui, văzuse ambele laturi: aveam să învăț să mă protejez... dar zvonurile urmau să se răspândească.

– Nici oamenii nu sunt mai buni, i-am spus eu în cele din urmă.

Și pentru că Ianthe era cam singura dintre noile mele însoțitoare care nu părea în mod deosebit uimită sau speriată de mine, am încercat să conversez și am spus: „Probabil că sora mea Nesta s-ar adapta de minune".

Ianthe își înclină capul, lumina soarelui făcând să-i strălucească piatra din vârful glugii.

– Rudele tale muritoare ni se vor alătura?

– Nu.

Nu mă gândisem să le invit – nu voisem să le expun Prythianului. Sau ființei în care mă transformasem.

Cu un deget lung, ea lovi ușor masa.

– Dar locuiesc foarte aproape de zid, nu-i așa? Dacă e important pentru tine să-i ai aici, Tamlin și cu mine putem să garantăm că vor călători în siguranță.

În orele petrecute împreună, îi povestisem despre sat și casa în care locuiau surorile mele, despre Isaac Hale și Tomas Mandray. Nu reușisem să-i spun despre Clare Beddor sau despre ce i se întâmplase familiei ei.

– Pentru cât a suportat, sora mea Nesta vă detestă, am spus eu, ignorând amintirea fetei muritoare și a ceea ce suferise ea.

– *Ne* detestă, mă corectă Ianthe repede. Am mai discutat despre asta.

Eu nu am făcut decât să dau aprobator din cap.

Însă ea continuă:

– Suntem bătrâni și vicleni și ne place să ne folosim de cuvinte ca de niște cuțite și gheare. Tot ce spui și toate frazele cu subînțeles vor fi judecate și, probabil, folosite împotriva ta. Ca și când ar fi vrut să îndulcească avertismentul, adăugă: „Fii atentă, lady!"

„Lady." Ce etichetă fără sens! Nimeni nu știa cum să îmi spună. Nu mă născusem un Mare Spiriduș.

Fusesem Creată – reînviată, iar acest corp nou mi-l dăduseră cei șapte Mari Lorzi ai Prythianului. Nu eram partenera lui Tamlin, din câte știam eu. Între noi nu exista nicio legătură maritală – nu încă.

Sincer... Sincer, Ianthe, cu părul ei auriu și strălucitor, cu ochii turcoaz, cu trăsăturile ei elegante și trupul suplu, aducea mai mult cu partenera lui Tamlin. Cu egala lui. Unirea cu Tamlin – un Mare Lord și o Mare Preoteasă – ar fi trimis un mesaj clar de putere oricăror posibile amenințări la adresa ținuturilor noastre. Și ar fi asigurat puterea pe care, fără îndoială, Ianthe dorea să o acumuleze pentru sine.

Printre Marii Spiriduși, preotesele le supravegheau ceremoniile și ritualurile, le notau istoriile și legendele și îi sfătuiau pe lorzi și domnițe în privința chestiunilor importante, dar și a celor banale. Nu văzusem nimic magic la ea, dar când îl întrebasem pe Lucien, el se încruntase și-mi spusese că magia își avea originea în ceremonii și că, dacă ar fi ales să o folosească, ar fi putut fi mortală. În timpul Solstițiului de Iarnă, o urmărisem ca să observ vreun semn de magie, atentă la modul în care se poziționase, în așa fel încât soarele care răsărea să îi mângâie brațele ridicate, însă puterea nu formase niciun val și nici nu zăngănise. Nici din partea ei și nici a pământului de sub noi. Nu știam la ce să mă aștept cu adevărat de la Ianthe – una dintre cele douăsprezece Mari Preotese care, împreună, își conduceau surorile din toate teritoriile Prythianului. Când Tamlin anunțase că o veche prietenă urma să ocupe și să renoveze templul distrus de pe pământurile noastre, din cauza legendelor șoptite ale muritorilor, mă așteptasem să fie bătrână, celibatară și tăcută. Dar Ianthe se strecurase în casa noastră în dimineața următoare, spulberându-mi imediat așteptările. Mai ales în ceea ce privirea celibatul.

Preotesele puteau să se căsătorească, să aibă copii și să flirteze după bunul plac. Odată, Ianthe îmi spusese că, dacă și-ar fi controlat instinctele, magia proprie feminină de a da viață ar fi dezonorat fertilitatea oferită în dar de Cazan.

Așadar, cât timp cei șapte Mari Lorzi conduceau Prythianul de pe tronurile lor, cele douăsprezece Mari Preotese domneau din altare, copiii lor fiind la fel de puternici și de respectați ca oricare dintre urmașii unui lord. Iar Ianthe, cea mai tânără dintre Marile Preotese din ultimele trei secole, era singură, fără copii, și dornică *să se bucure de cei mai buni masculi pe care avea să-i ofere ținutul.*

Deseori mă întrebam cum era să fii atât de liberă și de liniștită.

Cum nu i-am răspuns la mustrarea blândă, mă întrebă:

– Te-ai gândit cum vrei să fie trandafirii? Albi? Roz? Galbeni? Roșii...

– Nu roșii.

Uram acea culoare. Mai mult decât orice altceva. Culoarea părului Amaranthei, tot sângele, loviturile de bici de pe corpul distrus al lui Clare Beddor, țintuit pe zidurile de la Poalele Muntelui...

– Cu tot verdele, niște trandafiri roșii-cafenii ar fi frumoși... Dar poate că sunt prea tipici pentru Regatul Toamnei.

Lovi din nou ușor masa cu degetul.

– Cum dorești.

Dacă aș fi fost sinceră cu mine, aș fi recunoscut că Ianthe ajunsese să mă sprijine. Dar ea părea dornică să o facă, să îi pese atunci când eu nu reușeam să o fac.

Cu toate acestea, Ianthe ridică ușor mirată din sprâncene.

În ciuda faptului că era o Mare Preoteasă, ea și familia ei scăpaseră fugind de ororile de la Poalele Muntelui. Tatăl ei, unul dintre cei mai puternici aliați ai lui Tamlin din Regatul Primăverii și căpitanul forțelor lui, simțise că necazurile se apropiau și le trimisese pe Ianthe, pe mama ei și pe cele două surori mai mici în Vallahan, unul dintre nenumăratele teritorii ale spiridușilor de dincolo de ocean. Timp de cincizeci de ani, trăiseră într-un regat străin, așteptând în vreme ce poporul lor era măcelărit și înrobit.

Ea nu adusese niciodată vorba despre asta. Știam că nu trebuia să-i pun întrebări.

– Toate elementele acestei nunți trimit un mesaj nu doar Prythianului, ci și lumii de dincolo de el, spuse ea.

Mi-am înăbușit un oftat. Știam, îmi mai spusese asta.

– Știu că nu îți place rochia...

Era puțin spus că nu îmi plăcea. Uram monstruozitatea din tul pe care o alesese. Și Tamlin la fel, izbucnind în râs când i-o arătasem în intimitatea camerei mele. Dar mă asigurase că, deși rochia era absurdă, preoteasa știa ce face. Voisem să mă opun, urând faptul că, deși era de acord cu mine, îi luase apărarea, dar... asta necesita mai multă energie decât merita.

Ianthe continuă:

– Dar transmite ceea ce trebuie. Mi-am petrecut timpul prin suficient de multe regate, încât să știu cum gândesc ei. Ai încredere în mine.

– Chiar am, i-am spus și am fluturat o mână spre hârtiile din fața noastră. Tu știi cum să faci lucrurile astea. Eu nu.

Argintul zornăi la încheieturile mâinilor lui Ianthe, ca brățările pe care le purtau Copiii celor Binecuvântați, de cealaltă parte a zidului. Uneori mă întrebam dacă oamenii aceia nebuni furaseră ideea de la Marile Preotese ale Prythianului – dacă o preoteasă ca Ianthe fusese cea care răspândise o astfel de prostie printre oameni.

– Și pentru mine este un moment important, spuse precaută Ianthe, aranjându-și coronița de pe glugă. Ochii-i de turcoaz îi întâlniră pe ai mei. Noi semănăm foarte mult – suntem tinere și lipsite de experiență printre acești... lupi. Sunt recunoscătoare că tu și Tamlin îmi permiteți să conduc ceremonia, că mă invitați să lucrez împreună cu acest regat, să fac parte din el. Celorlalte Mari Preotese nu le prea pasă de mine și nici mie de ele, dar... Scutură din cap, gluga legănându-se odată cu ea. Noi trei, împreună, facem o echipă formidabilă, murmură ea. Patru, dacă îl pui la socoteală și pe Lucien. Pufni. Nu că ar vrea el, în mod deosebit, să aibă de-a face cu mine.

Era o mărturisire importantă.

Deseori, găsea căi de a-l aduce în discuție, de a-l înghesui la evenimente, de a-i atinge cotul sau umărul. El ignora toate acestea. Săptămâna trecută îl întrebasem, în cele din urmă, dacă ea pusese ochii pe el, iar Lucien abia dacă îmi aruncase o privire, mârâind ceva înainte de a pleca. I-am interpretat comportamentul ca pe un răspuns afirmativ.

Însă o relație cu Lucien ar fi fost aproape la fel de avantajoasă ca una cu Tamlin: mâna dreaptă a unui Mare Lord *și* fiul unui alt Mare Lord... Urmașul ar fi fost unul puternic, dorit.

– Știi că îi este... greu atunci când vine vorba despre femei, am spus eu pe un ton neutru.

– A fost cu *multe* de la moartea iubitei lui.

– Poate că este diferit cu tine – poate că înseamnă ceva pentru care nu este pregătit. Am ridicat din umeri, căutând cuvintele potrivite. Poate că din cauza asta păstrează distanța.

Ea se gândi la vorbele mele, iar eu m-am rugat să îmi creadă minciuna. Ianthe era ambițioasă, inteligentă, frumoasă și curajoasă, dar nu credeam că Lucien o iertase sau că o va ierta vreodată pentru că fugise în timpul domniei Amaranthei. Uneori, mă întrebam sincer dacă prietenul meu ar fi putut să-i rupă gâtul pentru asta.

În cele din urmă, Ianthe dădu aprobator din cap.

– Măcar te entuziasmează nunta?

M-am jucat cu inelul meu cu smarald.

– Va fi cea mai fericită zi din viața mea.

Cu siguranță. Simțisem asta în ziua în care Tamlin mă ceruse de soție. Am plâns de bucurie când i-am spus da, da, de o mie de ori da, și am făcut dragoste cu el în florile sălbatice pe care mi le adusese cu acea ocazie.

Ianthe dădu din cap.

– Uniunea este binecuvântată de Cazan. Faptul că ai supraviețuit ororilor de la Poalele Muntelui nu face decât să dovedească asta.

Atunci am surprins-o că se uita la mâna mea stângă, la tatuaje.

Am făcut un efort să nu îmi ascund mâna sub masă.

Tatuajul de pe fruntea ei era de un albastru-închis, dar, cumva, tot se potrivea, tot îi scotea în evidenţă hainele feminine şi bijuteriile strălucitoare din argint. Spre deosebire de brutalitatea elegantă a tatuajelor mele.

– Am putea să-ţi facem rost de nişte mănuşi, îmi propuse ea nonşalant.

Ceea ce ar fi trimis un alt mesaj – poate persoanei care uitase că existam, aşa cum îmi doream cu disperare.

– Am să mă gândesc la asta, am spus eu zâmbind amabil.

Doar atât am fost în stare să fac pentru a nu fugi înainte ca ora să se fi scurs şi Ianthe să se întoarcă în camera ei personală de rugăciune – un dar de la Tamlin, la întoarcerea ei – ca să-i ofere mulţumirile de amiază Cazanului pentru eliberarea tărâmului nostru, pentru triumful meu şi pentru asigurarea dominaţiei lui Tamlin asupra acestui ţinut.

Uneori, mă întrebam dacă nu ar fi trebuit să-i cer să se roage şi pentru mine. Să se roage ca, într-o zi, să învăţ să îmi placă rochiile, petrecerile şi rolul meu de mireasă drăguţă şi îmbujorată.

Eram deja în pat când Tamlin intră în camera mea, tăcut ca un cerb în pădure. Am ridicat capul şi m-am întins după pumnalul pe care îl ţineam pe noptieră, dar m-am relaxat când i-am văzut umerii largi în lumina lumânărilor de pe hol care-i aluneca pe pielea bronzată şi-i umbrea chipul.

– Eşti trează? şopti el.

Din tonul vocii sale, mi-am dat seama că era încruntat. După cină, rămăsese în camera lui de lucru, uitându-se prin teancul de hârtii pe care Lucien i le lăsase pe birou.

– Nu am putut să dorm, am spus eu, privindu-i muşchii mişcându-se când se îndreptă spre baie ca să se spele.

De o oră tot încercasem să adorm, însă de fiecare dată când închideam ochii, trupul mi se bloca, iar zidurile camerei se apropiau. Deschisesem până și ferestrele, dar... avea să fie o noapte lungă.

M-am așezat din nou pe perne, ascultându-l cum se pregătea de culcare. Își păstrase odăile lui, considerând că era important pentru mine să am propriul spațiu.

Însă dormea aici în fiecare noapte. Încă nu-i văzusem patul, și mă întrebam dacă noaptea nunții noastre va schimba asta. Mă rugam să nu mă trezesc brusc din coșmaruri și să nu vomit pe cearșafuri, când nu îmi dădeam seama unde eram, și nu știam dacă întunericul era fără sfârșit.

Poate că de aceea nu insistase încă asupra subiectului.

Ieși din baie și își aruncă tunica și cămașa, iar eu m-am sprijinit pe coate ca să-l urmăresc atunci când se opri la marginea patului.

Atenția mi se îndreptă direct spre degetele puternice și abile cu care își descheia pantalonii.

Tamlin mârâi ușor în semn de aprobare, iar eu mi-am mușcat buza de jos când își scoase pantalonii și lenjeria intimă, dezvăluindu-și mădularul în toată splendoarea. Gura mi se uscă, iar privirea îmi zăbovi asupra toracelui său musculos, a mușchilor pectorali, iar apoi...

– Vino aici, mormăi el atât de dur, încât cuvintele abia se auziră.

Am dat păturile într-o parte, dezvăluindu-mi corpul deja gol, iar el șuieră.

Lăcomia puse stăpânire pe trăsăturile lui când am traversat patul târâș și m-am ridicat în genunchi. I-am cuprins fața cu mâinile, încadrându-i pielea aurie cu degete ca de fildeș și cu spirale negre, și l-am sărutat.

Mă privi în ochi cât ne-am sărutat, chiar dacă eu m-am apropiat, înăbușind un mic zgomot când se atinse ușor de abdomenul meu.

Mâinile lui bătătorite îmi atinseră coapsele, talia, apoi mă ținură pe loc atunci când își coborî capul și mă sărută. Atingerea ușoară a limbii lui pe marginea buzelor mele mă făcu să îi cedez, iar el mă pătrunse, revendicându-mă, însemnându-mă.

Atunci am gemut şi mi-am dat capul pe spate ca să se mişte mai uşor. Mă prinse cu mâinile de talie, apoi şi le mişcă – una îmi cuprinse fundul, iar cealaltă alunecă între noi.

Acest... acest moment, când eram doar eu şi el şi nimic altceva între corpurile noastre...

Limba lui îmi atinse cerul gurii când îşi coborî un deget spre mijlocul meu, iar eu am suspinat, arcuindu-mi spatele.

– Feyre, îmi şopti el numele aproape de buzele mele, ca pe o rugăciune mai pioasă decât oricare alta adresată de Ianthe Cazanului, în acea dimineaţă întunecată a solstiţiului.

Îşi mişcă din nou limba în gura mea, în acelaşi timp cu degetul pe care şi-l strecură în mine. Coapsele mi se unduiră, cerând mai mult, tânjind după el, iar geamătul lui îmi răsună în piept când îşi mai strecură un deget.

M-am mişcat spre el. Fulgerul îmi străbătu venele, iar eu m-am concentrat doar asupra degetelor lui, a gurii şi a trupului său peste al meu. Cu palma, îmi apăsă nervii din partea superioară a coapselor, iar eu i-am şoptit numele când m-am cutremurat.

Cu capul lăsat pe spate, am înghiţit lacom aerul rece al nopţii, după care mă lăsă pe pat uşor, delicat, cu afecţiune.

Se întinse deasupra mea, coborându-şi capul spre sânii mei, şi nu fu nevoie decât să-mi atingă sfârcul cu dinţii înainte de a-l zgâria pe spate, înainte de a-i cuprinde cu picioarele mijlocul, pentru ca mai apoi să-şi găsească locul acolo. Asta... aveam nevoie de *asta*.

El se opri, braţele tremurându-i când rămase deasupra mea.

– Te rog, am suspinat eu.

Cu buzele, îmi atinse maxilarul, gâtul şi gura.

– Tamlin! l-am implorat eu.

Îmi cuprinse sânii cu palmele şi îşi trecu degetul mare peste sfârcul meu. Am strigat, iar el mă penetră cu o mişcare puternică.

Pentru o clipă, am încetat să mai fiu cineva, ceva.

Apoi ne-am contopit, două inimi care băteau la unison, iar eu mi-am promis că aşa va fi mereu. El se retrase câţiva centimetri,

muşchii spatelui încordându-i-se sub mâinile mele, apoi se izbi din nou în mine. De nenumărate ori.

M-am tot împins în el când se mişcă, iar el îmi şopti numele şi îmi spuse că mă iubeşte. Când fulgerul îmi străbătu din nou venele şi capul, când i-am suspinat numele, se eliberă şi el. M-am ţinut de el la fiecare val cutremurător, savurându-i greutatea, atingerea pielii şi puterea sa.

Pentru o vreme, doar sunetul aspru al respiraţiei noastre umplu camera.

M-am încruntat când, în cele din urmă, se retrase, dar nu departe. Se întinse pe o parte, îşi sprijini capul în pumn şi îmi contură cercuri leneşe pe abdomen şi sâni.

– Îmi pare rău pentru mai devreme, murmură el.

– Este în regulă, am şoptit eu. Înţeleg.

Nu era tocmai o minciună, dar nici chiar adevărul.

Degetele îi alunecară mai jos, încercuindu-mi buricul.

– Tu eşti totul pentru mine, spuse el apăsat. Trebuie... am nevoie ca tu să fii în siguranţă. Să ştiu că ei nu pot ajunge la tine, că nu te mai pot răni.

– Ştiu.

Degetele îi alunecară şi mai jos. Am înghiţit cu greu şi i-am spus din nou: „Ştiu". I-am dat într-o parte părul de pe faţă. „Dar tu? Cine are grijă ca tu să fii în siguranţă?"

Strânse din buze. Cu puterile pe care şi le recăpătase, nu avea nevoie de cineva care să-l protejeze, să-l apere. Aproape că vedeam cum se ridică nişte fire de păr invizibile – nu din cauza mea, ci din cauza a ceea ce fusese cu doar trei luni în urmă: supusul capriciilor Amaranthei, cu o putere pe care abia o simţea, faţă de cascada care îl străbătea acum. El inspiră adânc şi se aplecă să mă sărute în dreptul inimii, chiar între sâni. Fu un răspuns suficient.

– Curând, şopti el, iar degetele lui îşi găsiră din nou drumul spre talia mea. Aproape am gemut. Curând vei fi soţia mea şi totul va fi bine. Vom uita de toate acestea.

Mi-am arcuit spatele, îndemnându-l să-și coboare mâna, iar el chicoti răgușit. Nu prea m-am auzit vorbind, de vreme ce mă concentram la degetele care îmi ascultau ordinul tăcut.

– Și atunci, cum îmi va spune lumea?

Îmi atinse buricul când se aplecă și îmi cuprinse sfârcul cu buzele.

– Hmm? zise el, iar vuietul de pe suprafața sfârcului meu mă făcu să mă zvârcolesc.

– Toți vor spune, pur și simplu, că sunt „soția lui Tamlin"? Primesc un... titlu?

El își înălță capul suficient încât să mă privească.

– Vrei un titlu?

Înainte să-i pot răspunde, el mă mușcă de sân, apoi linse micul loc dureros – linse în timp ce degetele îi coborâră, în cele din urmă, între picioarele mele. Trasă cercuri leneșe, chinuitoare.

– Nu, am suspinat eu. Dar nu vreau ca oamenii... Să mă ia naiba, *degetele* lui blestemate... Nu știu dacă aș suporta să mi se adreseze cu Mare Doamnă.

Degetele îi alunecară din nou în mine, iar umezeala dintre coapsele mele, a amândurora, îl făcu să geamă aprobator.

– Nu o vor face, spuse el aproape de pielea mea, poziționându-se din nou deasupra mea și alunecând pe corpul meu, sărutându-l. Nu există titlul de Mare Doamnă.

Mă apucă de coapse ca să îmi depărteze picioarele, coborându-și buzele și...

– Ce vrei să spui cu asta?

Căldura, atingerea lui... toate încetară.

El își ridică privirea dintre picioarele mele și aproape că am avut orgasm când l-am văzut. Însă cuvintele lui, aluzia făcută de el... Îmi sărută interiorul coapsei.

– Marii Lorzi își iau doar soții. Consoarte. Nu a existat niciodată o Mare Doamnă.

– Dar mama lui Lucien...

– Ea este Doamna Regatului Toamnei. Nu o Mare Doamnă. Tot aşa cum şi tu vei fi Doamna Regatului Primăverii. Ţi se vor adresa aşa cum i se adresează ei. Te vor respecta la fel ca pe ea.

Se uită din nou la ceea ce se afla la câţiva centimetri de buzele lui.

– Deci Lucien...

– Nu vreau să aud cum rosteşti numele altui bărbat acum, mormăi el şi îşi coborî buzele spre mine.

La prima atingere a limbii lui, am încetat discuţia.

CAPITOLUL 3

Probabil că pe Tamlin îl afectase mult sentimentul de vinovăție, deoarece, deși plecase a doua zi, Lucien îl aștepta să se ofere să verifice progresul din satul din apropiere.

Nu mai făcusem nicio vizită de mai bine de o lună – nu îmi mai aminteam ultima dată când plecasem de aici. Câțiva dintre săteni fuseseră invitați la sărbătorile noastre închinate Solstițiului de Iarnă, dar abia reușisem să-i salut din cauza mulțimii.

Caii erau deja înșeuați în fața ușilor grajdului, iar eu am numărat străjerii de lângă porțile distante (patru), pe cei de pe fiecare latură a casei (câte doi la fiecare colț) și pe cei care erau lângă grădina prin care tocmai ieșisem (doi). Cu toate că niciunul nu vorbi, ei mă priviră atent.

Lucien dădu să încalece iapa cenușie cu pete, dar i-am tăiat calea.

– Ai căzut de pe calul tău blestemat? am spus eu printre dinți, împingându-i umărul.

Lucien chiar se clătină înapoi, iapa nechezând alarmată, iar eu am privit la mâna mea întinsă. Nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la cum interpretaseră gărzile gestul. Înainte să poată spune ceva, l-am întrebat:

– De ce m-ai mințit în legătură cu creaturile naga?

Lucien își încrucișă brațele, miji ochiul din metal și își dădu într-o parte părul roșu de pe față, scuturând din cap.

Pentru o clipă, am fost nevoită să mă uit în altă parte.

Părul Amaranthei fusese mai închis la culoare, iar fața ei de un alb cremos, diferită de pielea bronzată a lui Lucien.

În schimb, am cercetat grajdurile din spatele lui. Măcar spațiul era mare, deschis, muncitorii fiind acum plecați în altă aripă. De obicei, nu aveam probleme să fiu aici, adică ori de câte ori eram destul de plictisită și vizitam caii dinăuntru. Era mult spațiu în care să te miști, să evadezi. Zidurile nu păreau făcute să... dăinuie.

Nu ca bucătăriile, care erau prea joase și ai căror pereți erau prea groși, iar ferestrele insuficient de mari ca să te strecori. Nu ca biroul, în care lumina naturală nu pătrundea destul sau din care nu puteai să ieși ușor. În mintea mea, aveam o listă lungă cu locurile din conac pe care le suportam sau nu, ordonate în funcție de cum mă făceau să mă blochez și să transpir.

– Nu am *mințit,* spuse apăsat Lucien. Chiar am căzut de pe cal. Mângâie iapa. După ce una dintre ele m-a doborât.

Ce mod de-a gândi și de-a minți! Tipic unui spiriduș.

– De ce?

Lucien tăcu.

– *De ce?*

Nu făcu decât să se întoarcă spre iapa răbdătoare. Dar i-am surprins expresia de pe chip – *mila* din ochiul lui.

Am spus fără să gândesc:

– N-am putea să mergem pe jos?

El se întoarse încet.

– Sunt șase kilometri.

– Pe care tu ai putea să-i alergi în câteva minute. Aș vrea să văd dacă pot ține pasul.

Ochiul metalic îi zbârnâi, iar eu am știut ce va spune înainte de a deschide gura.

– Nu mai contează, am spus eu, îndreptându-mă spre iapa albă, un animal blând, un pic leneș și alintat, chiar.

Lucien nu încercă să mă convingă să mă răzgândesc și rămase tăcut când am părăsit proprietatea și am intrat pe drumul forestier. Primăvara, ca întotdeauna, era plină de flori, briza încărcată cu liliac, iar tufele care mărgineau poteca foșneau cu viață. Nici urmă de Bogge, de creaturi naga sau de cele care, cândva, făcuseră pădurea să încremenească.

I-am spus în cele din urmă:

– Nu am nevoie de mila ta.

– Nu este milă. Tamlin a precizat că nu ar trebui să-ți spun...

El tresări ușor.

– Nu sunt făcută din sticlă. Dacă naga te-au atacat, *merit* să știu...

– Tamlin este Marele meu Lord. El îmi dă un ordin, eu îl respect.

– Nu gândeai așa când i-ai ignorat ordinele ca să mă trimiți la Suriel. Iar eu aproape murisem.

– Atunci eram disperat. Cu toții eram. Dar acum... acum avem nevoie de ordine, Feyre. Avem nevoie de reguli, de ierarhie și de *ordine,* dacă vrem să avem o șansă de a reconstrui. Așadar, facem ceea ce ne spune. Eu sunt *primul* la care se uită ceilalți – eu le sunt exemplul. Nu îmi cere să risc stabilitatea acestui regat opunându-mă. Nu tocmai acum. El îți oferă câtă libertate poate.

Am respirat forțat ca să-mi umplu plămânii prea încordați.

– Chiar dacă refuzi să interacționezi cu Ianthe, cu siguranță îi semeni.

El spuse printre dinți:

– *Nu ai habar* cât îi este de greu să te lase măcar să părăsești proprietatea. Este presat mai mult decât îți dai seama.

– Știu exact cât de presat este. Și nu mi-am închipuit că voi deveni prizonieră.

– Nu ești... El își încleștă maxilarul. Nu este așa și tu știi asta.

– Când eram un simplu om, nu avea nicio problemă să mă lase să vânez și să hoinăresc singură. Și atunci, granițele nu erau nici pe departe atât de sigure.

– Nu ținea la tine așa cum ține acum. Și după tot ce s-a întâmplat la Poalele Muntelui... Este îngrozit. *Îngrozit* să te vadă în mâinile inamicilor. Și ei știu asta, știu că tot ce trebuie să facă pentru a-l controla este să pună mâna pe tine.

Cuvintele îmi răsunară în minte.

– Crezi că eu nu știu asta? Dar el chiar se așteaptă să îmi petrec restul vieții în conacul acela, supraveghind servitorii și purtând haine drăguțe?

Lucien se uită atent la pădurea de brazi.

– Nu asta își doresc toate femeile din rasa umană? Să se mărite cu un lord spiriduș chipeș, care să le copleșească pentru tot restul vieții lor cu bogății?

Am apucat frâul iepei mele atât de tare, încât ea își scutură capul.

– Tot un ticălos ai rămas, Lucien. E bine de știut asta.

El miji ochiul metalic.

– Tamlin este un Mare Lord. Tu vei fi soția lui. Sunt tradiții și așteptări pe care trebuie să le respecți. Pe care *noi* trebuie să le respectăm, pentru a prezenta un front solid, care s-a lecuit de Amarantha și care este dispus să distrugă orice dușman care încearcă să ne ia din nou ce este al nostru.

Ianthe îmi spusese aproape același lucru cu o zi în urmă.

– Tithe va avea loc în curând, continuă el, scuturând din cap, primul la care a fost chemat de când... cu blestemul ei. Se crispă aproape imperceptibil. El le-a acordat alor noștri trei luni ca să-și pună lucrurile în ordine și voia să aștepte până la începerea noului an, dar luna viitoare va cere Tithe. Ianthe i-a spus că este timpul, că oamenii sunt pregătiți.

El așteptă, iar mie îmi venea să-l scuip, deoarece știa... *știa* că eu nu aveam habar ce era asta și voia s-o recunosc.

– Spune-mi, i-am cerut eu pe un ton răspicat.

– De două ori pe an, de obicei în preajma Solstițiilor de Vară și de Iarnă, toți membrii Regatului Primăverii, fie că sunt Mari Spiriduși, fie că au un rang mai mic, trebuie să plătească o Tithe, în funcție de

rangul și de venitul lor. Așa conducem proprietatea, așa plătim străjile și mâncarea, și servitorii. În schimb, Tamlin îi protejează, îi conduce și îi ajută când poate. Cam așa ceva. Anul acesta, el a decalat Tithe cu o lună – doar pentru a le oferi timp în plus ca să adune fondurile, să sărbătorească. În curând, emisarii din toate grupurile, satele sau clanurile vor sosi ca să își plătească Tithe. Ca soție a lui Tamlin, va trebui să stai cu el. Iar dacă nu pot plăti... Vei fi nevoită să rămâi lângă el cât timp ei își primesc pedeapsa. Poate să iasă urât. Mă voi interesa de cine apare, de cine nu vine și de cei care nu plătesc. Și după aceea, dacă nu reușesc să plătească Tithe în trei zile, el îi va prezenta în mod oficial și va trebui să îi vâneze. Până și Marile Preotese – Ianthe – îi acordă drepturi sacre de vânătoare pentru asta.

Oribil, brutal. Voiam să o spun, dar felul în care mă privea Lucien... Mă judecaseră destui.

– Așadar, oferă-i timp, Feyre, spuse Lucien. Haide să trecem de nuntă, apoi de Tithe luna viitoare, pe urmă vom vedea cum rămâne cu restul.

– I-am dat timp, am spus eu. Nu pot să rămân închisă în casă pentru totdeauna.

– El știe asta – nu o spune, dar o știe. Crede-mă! Îl vei ierta dacă măcelărirea propriei familii îl face să nu fie atât de... deschis în ceea ce privește siguranța ta. I-a pierdut pe mulți dintre cei la care ținea. Cu toții am pierdut.

Fiecare cuvânt era ca un strop de combustibil picurat în stomacul care îmi clocotea.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu un Mare Lord. Vreau doar să mă căsătoresc *cu el.*

– Nu se poate așa ceva. El este ceea ce este. Mereu, *mereu* va căuta să te protejeze, fie că îți place, fie că nu. Vorbește-i despre asta – chiar vorbește cu el, Feyre. Îți vei da seama. Privirile ni se întâlniră. Un mușchi se încordă pe maxilarul lui Lucien. Nu îmi cere să aleg.

– Dar tu, în mod deliberat, *nu* îmi spui unele lucruri.

– El este Marele meu Lord. Cuvântul lui este *lege*. Feyre, avem o singură şansă să reconstruim şi să facem lumea aşa cum trebuie să fie. Nu voi începe acea nouă lume trădându-i încrederea. Chiar dacă tu...

– Chiar dacă eu ce?

El se albi la faţă şi mângâie coama iepei.

– Am fost forţat să privesc cum tatăl meu a măcelărit-o pe femeia pe care o iubeam. Fraţii mei m-au *obligat* să privesc.

Inima mea se strânse pentru el din cauza durerii care îl bântuia.

– Nicio vrajă şi niciun miracol nu au adus-o înapoi. Marii Lorzi nu s-au adunat ca să o reînvie. Am privit, iar ea a murit, şi eu nu voi uita niciodată momentul în care i-am auzit inima oprindu-i-se.

Mă usturau ochii.

– Tamlin a primit ceea ce n-am primit eu, spuse încet Lucien, respirând sacadat. Toţi am auzit cum ţi s-a rupt gâtul. Dar ţi-a fost dat să revii. Şi mă îndoiesc de faptul că el va uita vreodată sunetul acela. Şi va face orice îi stă în putere ca să te protejeze de acel pericol, chiar dacă asta înseamnă să păstreze secrete, chiar dacă înseamnă să respecte reguli care nu-ţi plac. Nu se va abate de la asta. Aşadar, nu îi cere să o facă, nu încă.

Nu mai aveam cuvinte în minte, în inimă. Să-i ofer timp lui Tamlin, să-l las să se adapteze... Măcar atât puteam să fac.

Zgomotul construcţiei acoperi ciripitul păsărilor pădurii cu mult înainte ca noi să ajungem în sat: ciocanele băteau cuie, oamenii strigau ordine, animalele zbierau.

Am ieşit din pădure ca să vedem un sat pe jumătate construit: clădiri mici şi drăguţe din piatră şi lemn, structuri improvizate peste provizii şi animale... Singurele lucruri care păreau complet terminate erau fântâna mare din centrul satului şi ceea ce semăna cu o tavernă.

Câteodată, normalitatea Prythianului şi asemănările uimitoare dintre el şi tărâmurile muritorilor încă mă surprindeau. Aş fi putut

fi la fel de bine să trăiesc în propriul sat natal. Într-un sat mai nou și mai drăguț, dar planul și punctele de interes... erau aceleași.

Iar eu m-am simțit la fel de străină când Lucien și cu mine am intrat în mijlocul haosului și toți se opriră din activitățile lor ca să se uite la noi.

La mine.

Ca un val de liniște, sunetele activității se opriră chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale satului.

„Feyre, Distrugătoarea Blestemului", șopti cineva.

Ei bine, acela era un nume nou.

Eram recunoscătoare pentru mânecile lungi pe care le purtam când călăream și pentru mănușile asortate, pe care mi le pusesem înainte de a intra în sat.

Lucien opri iapa lângă un Mare Spiriduș care părea că era responsabil de construirea casei de lângă fântână.

– Am venit să vedem dacă aveți nevoie de ajutor, spuse el destul de tare, încât să audă toată lumea. Astăzi vă oferim serviciile noastre.

Masculul se albi la față.

– Mulțumesc, stăpâne, dar nu este nevoie. El mă sorbi din priviri, cu ochii măriți. Datoria este plătită.

Transpirația de pe palmele mele parcă era mai densă, mai caldă. Iapa mea lovi cu copita drumul din pământ roșu.

– Te rog, spuse Lucien, făcând grațios o plecăciune. Efortul de a reconstrui este unul comun. Vom fi onorați.

Bărbatul scutură din cap.

– Datoria este plătită.

Și așa se întâmplă în toate locurile din sat în care am oprit: Lucien descălecă, își oferi ajutorul și fu refuzat politicos.

În douăzeci de minute, ne întorceam deja în umbra și foșnetul pădurii.

– Te-a lăsat să mă iei azi, am spus eu răgușită, ca să nu mai cer să ajut la reconstruire?

– Nu. Eu am hotărât să te iau. Tocmai din acest motiv. Ei nu vor și nu au nevoie de ajutor. Prezența ta îi distrage și le amintește de evenimentele pe care le-au trăit.

Am tresărit.

– Totuși, ei nu au fost la Poalele Muntelui. Nu am recunoscut pe nimeni.

Lucien se cutremură.

– Nu. Amarantha avea... lagăre pentru ei. Nobililor și spiridușilor privilegiați li s-a permis să locuiască la Poalele Muntelui. Dar dacă oamenii unui regat nu lucrau pentru a aduce bunuri și alimente, erau închiși în lagăre, într-o rețea de tuneluri de la Poalele Muntelui. Mii, înghesuiți în camere și tuneluri fără lumină și aer. Timp de cincizeci de ani.

– Nimeni nu a pomenit vreodată...

– Era interzis să se discute despre asta. Unii dintre ei au înnebunit și au început să-i atace pe ceilalți când Amarantha a uitat să le ordone gărzilor să le dea de mâncare. Unii au format bande care umblau după pradă prin lagăr și... Își frecă sprâncenele cu degetul mare și cel arătător. Au făcut lucruri îngrozitoare. Acum, ei încearcă să-și amintească ce înseamnă să fie normali – cum să *trăiască*.

Fierea îmi ardea gâtul. Dar această nuntă... da, poate că va fi începutul acelei vindecări.

Totuși o pătură părea să-mi sufoce simțurile, să-mi înece auzul, gustul, sentimentele.

– Știu că vrei să ajuți, spuse Lucien. Îmi pare rău!

Și mie îmi părea rău.

Imensitatea existenței mele acum nesfârșite se deschise înaintea mea. Am lăsat-o să mă înghită în întregime.

CAPITOLUL 4

Cu doar câteva zile înainte de ceremonia de căsătorie, invitații începuseră să sosească, iar eu eram multumită că nu voi fi niciodată o Mare Doamnă, niciodată egala lui Tamlin în responsabilități și putere.

O mică parte uitată din mine strigă din această cauză, dar...

Cină după cină, prânzuri și picnicuri și partide de vânătoare.

Eram prezentată și acceptată, iar fața mă durea de la zâmbetul pe care îl tot afișam zi și noapte. Începeam să aștept cu nerăbdare nunta știind că, odată ce se va fi terminat, nu mai trebuia să mă fac plăcută, să stau de vorbă sau să am ceva de făcut timp de o săptămână. O lună. Un an.

Tamlin suporta totul – în felul lui tăcut și aproape feroce – și îmi spunea de nenumărate ori că petrecerile erau modul prin care mă prezenta regatului său, ca să le ofere oamenilor un motiv de sărbătoare. Mă asigura că ura adunările la fel de mult ca și mine și că Lucien era singurul care chiar se distra, dar... uneori îl surprindeam pe Tamlin zâmbind. Și, pe bună dreptate, chiar merita asta. Și acești oameni meritau.

Așadar, am trecut cu bine peste asta, ținându-mă după Ianthe atunci când Tamlin nu era lângă mine sau, dacă eram împreună, lăsându-i să discute în timp ce eu număram orele până când toată lumea urma să plece.

– Ar trebui să te duci la culcare, spuse Ianthe, privind alături de mine petrecăreții adunați în marele salon.

O zărisem lângă ușile deschise în urmă cu treizeci de minute și am fost recunoscătoare pentru pretextul pe care mi-l oferise pentru a părăsi grupul de prieteni ai lui Tamlin, cu care fusesem obligată să vorbesc. Sau să *nu* vorbesc. Aceștia ori se holbau la mine, ori încercau din răsputeri să găsească subiecte comune de discuție. În mare parte, despre vânătoare. De obicei, conversația înceta după trei minute.

– De-abia peste o oră voi simți nevoia să dorm, am spus eu.

Ianthe era îmbrăcată cu roba ei obișnuită, avea gluga ridicată și, peste ea, coronița de argint cu piatra albastră.

Marii Spiriduși masculi se uitau la ea când treceau pe lângă locul în care stăteam, de lângă peretele cu lambriuri din lemn din apropierea ușii de la intrare, ori cu venerație sau dorință sau poate din ambele motive, privirile oprindu-li-se rareori la mine. Știam că ochii mari nu aveau nimic de-a face cu rochia mea de un verde-deschis sau cu fața frumoasă (destul de dulce în comparație cu cea a lui Ianthe). Am încercat să-i ignor.

– Ești pregătită pentru mâine? Pot să te ajut cu ceva?

Ianthe sorbi din paharul ei cu vin spumos. De fapt, rochia pe care o purtam în seara aceea era un cadou de la ea – nuanța era verdele Regatului Primăverii, după spusele ei. Alis nici nu stătuse pe lângă mine cât timp mă îmbrăcasem, enervant de tăcută, lăsând-o pe Ianthe să își revendice îndatoririle obișnuite.

– Sunt bine.

Deja mă gândisem la cât de patetic ar fi fost dacă i-aș fi cerut să rămână permanent după nuntă. Dacă i-aș fi dezvăluit că mă îngrozea ideea ca ea să mă lase în acest regat, cu acești oameni, până la Nynsar – o sărbătoare neînsemnată de primăvară, prin care se celebra sfârșitul însămânțării câmpurilor și trecerea de prima recoltare a florilor sezoniere. Peste multe luni de acum. Până și faptul de a locui în propriul ei templu mi se părea ceva deplasat.

Doi masculi care ne dăduseră deja târcoale de două ori îşi făcură, în cele din urmă, curaj să se apropie de noi, de ea.

Când au înconjurat-o pe Ianthe, m-am rezemat de perete, lemnul zgâriindu-mi spatele. Erau chipeşi ca majoritatea, înarmaţi cu arme care îi însemnau ca fiind doi dintre Marii Spiriduşi care îi păzeau terenurile lui Tamlin. Poate că lucraseră şi pentru tatăl lui Ianthe.

– Preoteasă, spune unul din ei, făcând o plecăciune adâncă.

Până acum, mă obişnuisem cu oamenii care îi sărutau inelele din argint şi care îi cereau să se roage pentru ei, pentru familiile sau iubitele lor. Ianthe era de acord cu aceste gesturi fără ca acel chip frumos să se schimbe câtuşi de puţin.

– Bron, spuse celui din stânga ei, înalt şi cu părul castaniu. Şi Hart, se adresă celui din dreapta, cu păr negru şi cu o constituţie mai robustă decât cea a prietenului său. Îşi mişcă sfios şi drăguţ buzele, un gest despre care aflasem că însemna că îşi căuta pe cineva care să-i ţină companie noaptea. Scandalagiilor, nu v-am văzut de ceva vreme.

Îi răspunseră acesteia cu nişte apropouri seducătoare, apoi cei doi masculi începură să mă studieze.

– O, spuse Ianthe, iar gluga i se mişcă atunci când se întoarse. Daţi-mi voie să v-o prezint pe lady Feyre. Ea îşi coborî privirea, înclinându-şi capul într-o plecăciune. Salvatoarea Prythianului.

– Ştim, spuse încet Hart, plecându-se adânc alături de prietenul său. Am fost la Poalele Muntelui împreună cu tine.

Am reuşit să-mi înclin uşor capul când ei se îndreptară.

– Felicitări pentru ziua de mâine! spuse Bron zâmbind. Un sfârşit potrivit, nu-i aşa?

Un sfârşit potrivit ar fi fost unul cu mine în mormânt, arzând în iad.

– Cazanul, spuse Ianthe, ne-a binecuvântat pe toţi cu o asemenea uniune.

Masculii confirmară, plecându-şi capetele din nou. Eu i-am ignorat.

– Trebuie să spun, continuă Bron, că încercarea aceea, cu Middengard Wyrm, a fost genială. Unul dintre cele mai geniale lucruri pe care le-am văzut vreodată.

Am făcut un efort să nu mă lipesc de zid cu totul, să nu mă gândesc la mirosul urât al noroiului, la scrâşnetul dinţilor sfâşietori de carne care veneau spre mine.

– Mulţumesc.

– O, pare îngrozitor, spuse Ianthe, apropiindu-se, când observă că nu mai zâmbeam binevoitor. Îmi atinse braţul cu o mână. Un aşa curaj este uimitor!

Am fost recunoscătoare, atât de jalnic de recunoscătoare pentru acea atingere liniştitoare. Pentru acea strângere. Atunci am ştiut că ea ar fi inspirat cete de tinere femei Spiriduş să se alăture ordinului ei – nu ca să-şi venereze Mama sau Cazanul, ci să afle cum *trăia* ea, cum de strălucea atât de mult şi cum putea să se iubească, cum trecea de la un bărbat la altul ca şi când ar fi fost nişte feluri de mâncare la un banchet.

– Am ratat vânătoarea de alaltăieri, spuse nonşalant Hart, aşa că nu am avut şansa să îţi vedem talentele de aproape, dar cred că Marele Lord ne va păstra în apropierea proprietăţii luna viitoare – ar fi o onoare să călărim alături de tine.

Tamlin nu mi-ar fi dat voie să ies cu ei nici într-o mie de ani. Iar eu nu voiam nici în ruptul capului să le spun că nu mă interesa să mai folosesc vreodată arcul şi săgeţile sau să vânez. Vânătoarea în care am fost târâtă în urmă cu două zile fusese prea mult. În ciuda tuturor care mă priveau, nu am tras nicio săgeată.

Ei încă aşteptau un răspuns, aşa că le-am spus:

– Onoarea va fi a mea.

– Tatăl meu v-a pus de strajă mâine sau veţi participa la ceremonie? întrebă Ianthe, atingându-i braţul lui Bron şi distrăgându-i atenţia. Ăsta era motivul pentru care căutam să fiu în prezenţa ei la evenimente.

Bron îi răspunse, dar Hart continuă să se uite la mine, la brațele mele încrucișate. La degetele mele tatuate. El spuse:

– Ai vreo veste de la Marele Lord?

Ianthe înțepeni, iar Bron aruncă o privire spre tatuajul meu.

– Nu, am spus eu, privindu-l în ochi pe Hart.

– Probabil că fuge speriat, acum că Tamlin și-a recăpătat puterile.

– Atunci nu îl cunoști prea bine pe Rhysand.

Hart clipi și până și Ianthe tăcu. Era probabil cel mai clar lucru pe care îl spusesem cuiva la aceste petreceri.

– Ei bine, ne vom ocupa de el dacă va fi nevoie, spuse Hart schimbându-și poziția, în timp ce am continuat să îl privesc în ochi, fără să mă deranjez să-mi domolesc expresia.

Ianthe ni se adresă amândurora:

– Marile Preotese se vor ocupa de asta. Nu vom permite ca salvatoarea noastră să fie tratată atât de rău.

Am adoptat o expresie neutră. *Acesta* era motivul pentru care Tamlin o căutase inițial pe Ianthe? Ca să facă o alianță? Pieptul mi se strânse un pic. M-am întors spre ea.

– Eu urc la etaj. Spune-i lui Tamlin că ne vom întâlni mâine.

Mâine, deoarece Ianthe îmi spusese că seara ne-o vom petrece separat, așa cum dictau vechile lor tradiții.

Ianthe mă sărută pe obraz, gluga ei ascunzându-mă de restul camerei într-o clipită.

– Sunt la dispoziția ta, lady. Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva.

Deși nu i-aș fi cerut ajutorul, am dat aprobator din cap.

Când m-am strecurat afară din cameră, m-am uitat spre partea din față, unde Tamlin și Lucien erau înconjurați de un cerc de masculi și femele Mari Spiriduși. Poate că erau mai puțin manierați decât ceilalți, dar... Arătau ca niște oameni care fuseseră și luptaseră împreună mult timp. Prietenii lui Tamlin. Îmi făcuse cunoștință cu ei, iar eu le uitasem imediat numele. Nici măcar nu mai încercasem să mi le amintesc.

Tamlin își înclină capul pe spate și râse, ceilalți râzând odată cu el.

Am plecat înainte să mă poată zări, strecurându-mă pe holurile aglomerate, până când am ajuns la etajul gol și slab luminat al aripii rezidențiale.

Singură în dormitorul meu, mi-am dat seama că nu îmi aminteam ultima dată când am râs cu adevărat.

Tavanul mă apăsa, iar țepușele boante erau atât de fierbinți, încât vedeam căldura unduindu-se din ele chiar și din locul în care eram înlănțuită de podea. Înlănțuită, pentru că eram analfabetă și nu puteam să citesc ghicitoarea scrisă pe zid, iar Amarantha se bucura să mă lase să fiu trasă-n țeapă.

Eram din ce în ce mai aproape. Nu venea nimeni ca să mă salveze de această moarte îngrozitoare.

Mă va durea. Mă va durea și moartea va fi lentă și voi plânge – aș fi putut chiar să strig după mama căreia oricum nu-i păsase niciodată de mine. Aș fi putut să o implor să mă salveze...

Mi-am agitat mâinile când m-am ridicat în pat, trăgând de lanțurile invizibile.

M-aș fi îndreptat rapid spre baie dacă brațele și picioarele nu mi-ar fi tremurat atât de tare, dacă aș fi putut respira, respira, *respira*...

Am scrutat dormitorul, tremurând. Real... era real. Ororile acelea erau coșmaruri. Ieșisem; eram în viață; eram în siguranță.

O briză nocturnă pluti prin ferestrele deschise, zburlindu-mi părul și uscându-mi transpirația rece. Cerul întunecat îmi făcea semn, iar stelele erau atât de palide și de mici, ca niște fărâme de gheață.

Se pare că, pentru Bron, confruntarea mea cu Middengard Wyrm semănase cu un meci sportiv. Ca și când nu aș fi fost la un pas de a fi devorată în întregime, pentru ca apoi să mi se scuipe oasele.

De parcă aș fi fost salvatoare și bufon, deopotrivă.

M-am clătinat spre fereastră și am deschis-o mai mult, ca să văd mai bine bezna împestrițată cu stele.

Mi-am rezemat capul de zid, bucurându-mă de răceala pietrelor.

Peste câteva ore, aveam să mă căsătoresc. Urma să am parte de un final fericit, fie că îl meritam sau nu. Iar acest tărâm, acești oameni... și *ei* vor avea un final fericit. Voi face primii câțiva pași spre vindecare. Spre pace. După aceea, lucrurile vor fi în regulă.

Abia atunci îmi va fi bine.

Chiar îmi uram rochia de mireasă.

Era o monstruozitate din tul, șifon și voal, foarte diferită de rochiile largi pe care le purtam de obicei: corsajul era strâmt, gulerul era rotund ca să-mi ridice sânii, iar fusta... Fusta era un cort scânteietor care, practic, plutea în aerul înmiresmat de primăvară.

Nu era de mirare că Tamlin râsese. Până și Alis murmurase ceva pentru sine când mă îmbrăcase, dar fără să-mi spună nimic. Cel mai probabil, din cauză că Ianthe alesese personal rochia ca să completeze povestea pe care o va inventa astăzi – legenda pe care o va spune lumii.

Aș fi putut să mă descurc, dacă nu ar fi avut mânecile bufante atât de mari, încât aproape că le vedeam scânteind, cu coada ochiului. Părul îmi fusese ondulat, pe jumătate ridicat, pe jumătate lăsat pe spate, împletit cu petale și bijuterii și cine mai știe cu ce, iar eu fusesem nevoită să apelez la toată stăpânirea mea de sine ca să nu dau înapoi în fața oglinzii înainte de a coborî pe scări, în sala principală. Rochia mea foșnea la fiecare pas.

Dincolo de ușile închise ale curții interioare lângă care m-am oprit, grădina fusese împodobită cu panglici și lămpi în nuanțe crem, roșii și albastre precum cerul. Trei sute de scaune erau așezate în curtea cea mai mare, toate locurile fiind ocupate de curtenii lui

Tamlin. Aveam să merg pe alee și să le îndur privirile, înainte de a ajunge la podiumul din celălalt capăt, unde mă aștepta Tamlin.

Apoi, Ianthe urma să ne consfințească și să ne binecuvânteze uniunea chiar înainte de apusul soarelui, ca reprezentanta *tuturor* celor douăsprezece Mari Preotese. Îmi dăduse de înțeles că ele insistaseră să fie prezente, dar, prin nu știu ce șiretlic, reușise să le țină departe pe celelalte unsprezece. Fie pentru a atrage atenția asupra ei, fie ca să mă cruțe de a fi urmărită de tot grupul. Nu îmi dădeam seama. Poate că o făcuse din ambele motive.

Gura mi se uscă de tot când Alis îmi înfoie trena scânteietoare a rochiei la umbra ușilor grădinii. Mătasea și voalul foșniră, iar eu am apucat buchetul galben în mâinile înmănușate, aproape rupând tulpinile.

Purtam mănuși de mătase până la coate – ca să-mi ascundă semnele. Ianthe le adusese personal încă de dimineață, într-o cutie căptușită cu catifea.

– Nu te agita, spuse Alis, pielea ei ca scoarța de copac roșind în lumina aurie ca mierea a serii.

– Nu mă agit, am spus eu răgușită.

– Te foiești ca nepotul meu atunci când se tunde.

Termină să-mi aranjeze rochia și alungă niște servitori care veniseră să mă spioneze înainte de ceremonie. M-am prefăcut că nu îi văzusem nici pe ei, nici mulțimea așezată care strălucea în lumina soarelui în curtea din față, și m-am jucat cu o scamă invizibilă de pe fustă.

– Arăți minunat, spuse încet Alis.

Eram destul de sigură că îmi împărtășea părerea despre rochie, dar am crezut-o.

– Mulțumesc!

– Iar tu pari că te duci la propria înmormântare.

M-am străduit să zâmbesc. Alis dădu ochii peste cap. Dar mă înghionti spre uși când se deschiseră din cauza vreunui vânt nemuritor ce se revărsă înăuntru odată cu muzica vioaie.

– Se va termina într-o clipă, îmi promise ea și mă împinse încet în ultimele raze ale soarelui.

Trei sute de oameni se ridicară în picioare și se întoarseră spre mine.

Doar la ultima mea încercare se mai adunaseră atât de mulți ca să mă vadă, să mă judece. Toți în straie atât de asemănătoare celor purtate la Poalele Muntelui. Fețele li se înceţoșară, se contopiră.

Alis tuși din umbra casei, iar eu mi-am amintit să pornesc, să mă uit la podium.

La Tamlin.

Mi se tăie respirația și am făcut un efort să continui să cobor scările, să îmi împiedic genunchii să cedeze. El arăta splendid în tunica verde și aurie și cu o coroană din frunze lucioase de laur care îi scânteia pe cap. Se relaxase, lăsând lumina și frumusețea nemuritoare să strălucească – pentru mine.

M-am concentrat asupra lui, asupra Marelui meu Lord, ochii mari strălucindu-i când am păşit pe iarba moale, pe care erau împrăștiate petalele de trandafiri albi...

Și roșii.

Ca picăturile de sânge printre cele albe, petalele roșii fuseseră împrăștiate pe aleea din față.

M-am străduit să mă uit la Tamlin, care stătea cu spatele drept și cu capul înălțat.

Deloc conștient de cât de distrusă și de întunecată mă simțeam în sinea mea și de cât de nepotrivit mi se părea să fiu îmbrăcată în alb, când mâinile îmi erau atât de murdare.

Toți ceilalți se gândeau la asta. În mod sigur.

Fiecare pas prea rapid mă propulsă spre podium și spre Tamlin. Și către Ianthe, îmbrăcată într-o robă de un albastru-închis în seara asta, care radia pe sub gluga și coroana de argint.

Ca și când aș fi fost o persoană bună, ca și când nu aș fi ucis două ființe din neamul ei.

Eram o criminală și o mincinoasă.

O grămăjoară de petale roșii se așternu înaintea mea, tot așa cum sângele tânărului spiriduș băltise la picioarele mele.

La zece pași de podium, la marginea petei roșii, am încetinit pasul.

Apoi, m-am oprit.

Toată lumea mă privea, exact ca atunci când aproape murisem – erau cu toții spectatori la chinul meu.

Tamlin întinse o palmă lată, încruntându-se un pic. Inima îmi bătea atât de repede, prea repede.

Era cât pe ce să vomit.

Chiar peste petalele de trandafiri; chiar peste iarbă și panglicile de pe alee, de lângă scaunele care o flancau.

Și ceva dintre pielea și oasele mele zvâcni și lovi, ridicându-se și împingând, biciuindu-mi sângele...

Foarte mulți ochi, prea mulți ochi ațintiți asupra mea, martori la toate crimele comise, la toate umilințele...

Nici nu știu de ce mă deranjasem să port mănuși, de ce o lăsasem pe Ianthe să mă convingă.

Soarele care apunea era prea fierbinte, iar grădina prea îngrădită. La fel de imposibil de evitat ca legământul pe care urma să-l fac, legându-mă pentru totdeauna de el, înlănțuindu-l de sufletul meu distrus și obosit. Chestia din mine clocotea acum, corpul îmi tremura cu forța-i în creștere, în timp ce căuta o cale de ieșire...

Pentru totdeauna; nu îmi voi reveni niciodată, nu mă voi elibera vreodată de mine, de temnița în care petrecusem trei luni...

– Feyre, spuse Tamlin, cu palma nemișcată și încă întinsă spre mine. Soarele cobora peste buza gardului vestic al grădinii; umbrele se adunau, răcind aerul.

Dacă m-aș fi întors, ar fi început să vorbească, dar nu am reușit să fac ultimii câțiva pași, nu am reușit, nu am reușit...

Simțeam că o să mă prăbușesc chiar acolo, chiar atunci, iar ei să vadă exact cât de distrusă eram.

„Ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă!“ am implorat pe cineva; pe oricine. L-am implorat pe Lucien, care stătea în primul rând și care mă

fixa cu ochiul său metalic. Am implorat-o pe Ianthe, al cărei chip era calm şi răbdător şi minunat cu acea glugă. „Salvează-mă! Te rog, salvează-mă! Scoate-mă de aici! Pune-i capăt!"

Tamlin făcu un pas spre mine... îngrijorarea îi umbrea ochii.

M-am retras un pas. „Nu."

Tamlin strânse din buze. Mulţimea murmură. Panglicile din mătase, încărcate cu globuri de lumină fae aurie, clipiră deasupra şi în jurul nostru.

Ianthe spuse uşurel:

– Vino, Mireaso, şi uneşte-te cu singura ta dragoste! Haide, Mireaso, şi lasă binele să triumfe, în sfârşit!

Binele. Nu eram bună. Eram un *nimic,* iar sufletul meu, sufletul meu etern, era damnat...

Am încercat să respir cu plămânii trădători, ca să pot spune cuvântul. „Nu... nu."

Dar nu trebuia să-l spun.

Tunetul bubui în spatele meu, de parcă doi bolovani s-ar fi ciocnit unul de celălalt.

Oamenii ţipară, retrăgându-se, câţiva dispărând complet când se lăsă întunericul.

M-am întors, iar prin noaptea care se îndepărta ca fumul în vânt, l-am văzut pe Rhysand îndreptându-şi gulerul jachetei negre.

– Bună, dragă Feyre! spuse el mieros.

CAPITOLUL 5

Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. Nu când lui Rhysand îi plăcea să transforme orice într-un spectacol. Şi când credea că a-l enerva pe Tamlin era o formă de artă.

Dar, iată-l!

Rhysand, Marele Lord al Regatului Nopţii, stătea acum lângă mine, întunericul prelingându-se din el precum cerneala în apă.

Îşi înclină capul, păru-i negru-albăstrui mişcându-se odată cu el. Acei ochi violeţi scânteiară în lumina aurie când se îndreptară asupra lui Tamlin, în timp ce-şi întinse o mână spre locul în care Tamlin, Lucien şi santinelele lor erau cu săbiile pe jumătate scoase din teacă, încercând să-şi dea seama cum să mă dea la o parte şi să-l doboare...

Dar la ridicarea acelei mâini, ei îngheţară.

Cu toate acestea, Ianthe se retrăgea încet, cu faţa palidă.

– Ce nuntă drăguţă! spuse Rhysand, băgându-şi mâinile în buzunar când multele săbii erau în teci. Mulţimea rămasă se retrăgea, unii sărind peste scaune ca să scape.

Rhysand mă măsură încet din priviri şi ţâţâi la vederea mănuşilor mele din mătase. Sângele adunat sub pielea mea îngheţă.

– Pleacă naibii de aici! mârâi Tamlin venind spre noi.

Ghearele îi ieşiră din monturi.

Rhysand ţâţâi din nou.

– O, nu prea cred. Trebuie să-i amintesc dragei mele Feyre de înțelegerea noastră.

Am simţit un gol în stomac. Nu... nu, nu acum.

– Încerci să-ţi încalci promisiunea şi ştii ce se va întâmpla, continuă Rhysand, chicotind uşor la mulţimea care se călca în picioare ca să scape de el. Îşi mişcă bărbia spre mine. Ţi-am dat trei luni de libertate. Ai putea măcar să pari fericită că mă vezi.

Tremuram prea tare ca să spun ceva. Dezgustul lui Rhysand îi licări în privire.

Expresia îi dispăru când se întoarse din nou spre Tamlin.

– Acum o voi lua.

– Să nu îndrăzneşti! mârâi Tamlin.

În spatele lui, podiumul era gol. Ianthe dispăruse cu totul. Împreună cu o mare parte din invitaţi.

– Vă întrerup? Credeam că s-a terminat.

Rhysand îmi zâmbi veninos. El ştia – prin acea legătură, prin magia care era între noi, ştia că eram pe cale să spun nu.

– Măcar Feyre e de acord cu mine, mai spuse.

Tamlin mârâi.

– Lasă-ne să încheiem ceremonia...

– Se pare că şi Marea voastră Preoteasă crede că s-a terminat, zise Rhysand.

Tamlin înţepeni când privi peste umăr ca să vadă altarul gol. Când se întoarse din nou spre noi, ghearele i se retrăseseră pe jumătate în mâini.

– Rhysand...

– Nu am chef să mă tocmesc, spuse Rhysand, chiar dacă sunt sigur că aş putea să o fac în favoarea mea. Am tresărit când îmi atinse cotul cu mâna. Să mergem!

Nu m-am mişcat.

– Tamlin, am şoptit eu.

Tamlin făcu un singur pas spre mine, chipul auriu căpătând o nuanță pământie, dar continuă să se concentreze asupra lui Rhysand.

– Spune-ți prețul!

– Nu te deranja, șopti Rhysand, luându-mă de braț.

Fiecare loc în care mă atingea era respingător, insuportabil.

Urma să mă ducă înapoi în Regatul Nopții, locul pe care se presupune că Amarantha îl modelase după Poalele Muntelui, plin de depravare, tortură și moarte...

– Tamlin, te rog!

– Cât dramatism! spuse Rhysand, trăgându-mă mai aproape.

Dar Tamlin nu se mișcă, iar ghearele fură complet înlocuite de pielea netedă. Îl țintui pe Rhysand cu privirea, buzele-i descriind un rânjet.

– Dacă o rănești...

– Știu, știu, spuse tărăgănat Rhysand. Ți-o voi aduce înapoi peste o săptămână.

Nu, nu, Tamlin nu putea să facă astfel de amenințări, nu când însemna că mă lăsa să plec. Până și Lucien se uita cu gura căscată la Tamlin, cu fața albă de furie și șoc.

Rhysand îmi eliberă cotul doar ca să-și strecoare mâna în jurul taliei mele, lipindu-mă de el în timp ce îmi șopti la ureche:

– Ține-te bine!

Întunericul vui, un vânt trăgându-mă într-o parte și în alta, pământul dispărându-mi de sub picioare, lumea dispărând în jurul meu. Doar Rhysand rămase, iar eu, agățată de el, îl uram; îl uram din toată inima...

Apoi, întunericul dispăru.

Mai întâi, am simțit miros de iasomie, apoi am văzut stelele, care licăreau dincolo de coloanele strălucitoare din piatra lunii care încadrau priveliștea incredibilă a munților înzăpeziți.

– Bine ai venit în Regatul Nopții! fu tot ce spuse Rhysand.

Era cel mai frumos loc pe care îl văzusem vreodată.

Clădirea în care ne aflam fusese cocoțată pe vârful unuia dintre munții din piatră gri. Sala din jurul nostru era expusă intemperiilor; nu avea ferestre, ci doar stâlpi înalți și draperii din voal, care se legănau în briza cu parfum de iasomie.

Probabil că un soi de magie păstra aerul cald în toiul iernii. Ca să nu mai spun de înălțime sau de zăpada ce acoperea munții, de vânturile puternice care împrăștiau perdele de zăpadă, care alunecau de pe vârfuri precum ceața.

Câteva scaune, mese și zone de lucru erau răspândite prin sală, despărțite de draperiile sau plantele luxuriante sau de covoarele groase întinse pe podeaua din piatra-lunii. Sfere de lumină pluteau în aer, împreună cu lămpi din sticlă colorată, care se legănau de bolțile tavanului.

Nu se auzea niciun țipăt, niciun strigăt, nicio implorare.

În spatele meu, se ridica un zid din marmură albă, spart din loc în loc de uși deschise care conduceau spre scări slab luminate. Restul Regatului Nopții trebuia să fie pe acolo. Nu era de mirare că nu auzeam pe nimeni țipând, dacă toți erau înăuntru.

– Aceasta este reședința mea particulară, spuse nonșalant Rhysand. Pielea lui era mai închisă la culoare decât îmi aminteam – aurie, nu palidă.

Palidă deoarece fusese închis la Poalele Muntelui vreme de cincizeci de ani. L-am măsurat din priviri, căutând orice urmă a aripilor mari de piele – cele despre care recunoscuse că făceau zborul să-i placă. Dar nu am văzut nimic. Doar un mascul care îmi rânjea superior.

Și acea expresie prea familiară – „Cum *îndrăznești*"...

Rhysand pufni.

– Cu siguranță mi-a lipsit *această* expresie a chipului tău. El se apropie cu mișcările unei feline, ochii violeți fiind acum blânzi – mortali. Cu plăcere, știi.

– Pentru ce?

Rhysand se opri la mai puțin de treizeci de centimetri distanță, băgându-și mâinile în buzunare. Noaptea nu părea să mai unduiască din el aici și, în ciuda perfecțiunii lui, arăta aproape normal.

– Pentru că te-am salvat când ai cerut-o.

Am înțepenit.

– Nu am cerut nimic.

Privirea lui fixă coborî spre mâna mea stângă.

Nu mă avertiză când mă apucă de braț, mârâi ușor și scoase mănușa. Atingerea lui era ca a unui fier înroșit, iar eu am tresărit, făcând un pas, dar el mă ținu ferm până când îmi scoase ambele mănuși.

– Te-am auzit cum ai implorat pe cineva, *pe oricine,* să te salveze, să te scoată de acolo. Te-am auzit spunând *nu.*

– Nu am spus nimic.

El îmi întoarse mâna goală, strângându-mă mai mult când examină ochiul pe care îl tatuase. Apăsă pupila. O dată. De două ori.

– Te-am auzit clar și răspicat.

Mi-am smucit mâna.

– Du-mă înapoi. *Acum.* Nu voiam să fiu răpită.

El ridică din umeri.

– Ce moment mai bun să te aduc aici? Poate că Tamlin nu a observat că erai pe cale să-l respingi în fața întregului său regat... poate că acum poți, pur și simplu, să dai vina pe mine.

– Ești un ticălos. Știai foarte bine că aveam... rezerve.

– Câtă recunoștință, ca de obicei!

M-am chinuit să respir adânc o singură dată.

– Ce vrei de la mine?

– *Ce vreau?* Vreau să-mi mulțumești, în primul rând. Apoi vreau să-ți scoți rochia aceea hidoasă. Semeni... Buzele i se strânseră într-o linie dură. Semeni exact cu domnișoara cu ochi de căprioară pe care el și preoteasa care zâmbește prostește vor să o întruchipezi.

– Nu știi nimic despre mine. Despre noi.

Rhysand zâmbi cu înțeles.

– Dar Tamlin? Te-a întrebat vreodată de ce îți verși mațele în fiecare noapte sau de ce nu poți intra în anumite camere sau de ce nu vezi anumite culori?

Am înghețat. Ar fi putut la fel de bine să mă fi dezbrăcat.

– Ieși naibii din mintea mea!

Tamlin avea propriile-i orori pe care trebuia să le îndure, să le înfrunte.

– E valabil și pentru tine. El se îndepărtă câțiva pași. Crezi că îmi place să fiu trezit în fiecare noapte de viziunile în care vomiți? Îmi transmiți direct totul prin acea legătură, iar mie nu îmi place să fiu un spectator în primul rând, când încerc să dorm.

– Ticălosule!

El chicoti din nou. Dar nu aveam de gând să-l întreb la ce se referea – despre legătura dintre noi. Nu voiam să-i dau satisfacția de a părea curioasă.

– Cât despre ce mai vreau de la tine... Îmi arătă casa din spatele nostru. Am să-ți spun mâine la micul dejun. Deocamdată, spală-te! Odihnește-te! Furia îi licări din nou în privire când zări rochia și părul. Coboară un etaj pe scările din dreapta. Prima ușă e cea de la camera ta.

– Nu de la celula dintr-o temniță?

Poate că era o idee prostească să-i dezvălui acea frică, să i-o sugerez.

Dar Rhysand se întoarse pe jumătate, cu sprâncenele ridicate.

– Nu ești o prizonieră, Feyre. Ai făcut un târg, iar eu vreau să îl respecți. Aici vei fi oaspetele meu și te vei bucura de privilegiile oricărui membru al casei mele. Niciunul dintre supușii mei nu te va atinge, răni sau măcar să gândească rău despre tine aici.

Cu o limbă uscată și grea, l-am întrebat:

– Și unde sunt acei supuși?

– Unii locuiesc aici, în munții de sub noi. Își înclină capul. Le este interzis să intre în casă. Știu că, dacă ar face asta, și-ar semna condamnarea la moarte.

Îmi întâlni privirea, rigidă și clară, ca și când ar fi simțit panica și umbrele care se strecurau înăuntru.

– Amarantha nu a fost tocmai creativă, spuse el cu o mânie domolită. Regatul meu de sub acest munte a fost cel mai de temut, iar ea a ales să îl reproducă, violând spațiul munților sacri ai Prythianului. Așa că, da: există un regat sub acești munți – regatul în care Tamlin al tău se așteaptă ca tu să locuiești. Mai preiau controlul din când în când, dar, în mare parte, se conduce singur.

– Când... când mă duci acolo? Dacă trebuia să merg în subteran, trebuia să văd din nou ororile acelea... L-aș fi implorat... l-aș fi *implorat* să nu mă ducă. Nu îmi păsa cât de jalnică mă făcea să par. Renunțasem la toate remușcările față de limitele pe care trebuia să le depășesc pentru a supraviețui.

– Nu te duc. Își roti umerii. Aceasta este casa mea, iar regatul de dedesubt este... ocupația mea, așa cum o numiți voi, muritorii. Nu îmi place ca acestea două să se suprapună prea des.

Am ridicat ușor din sprâncene.

– „Voi, muritorii"?

Lumina stelelor îi dansă pe chip.

– Ar trebui să te consider altceva?

Mă provoca. Mi-am alungat enervarea la amuzamentul care îi mișca din nou colțurile buzelor și, în schimb, am întrebat:

– Și ceilalți locuitori ai regatului tău?

Teritoriul Regatului Nopții era imens – mai mare decât oricare altul din Prythian. Eram înconjurați de munții înzăpeziți din toate părțile. Nu era nici urmă de comune, orașe sau orice altceva.

– Sunt răspândiți peste tot, locuind pe unde vor. Tot așa cum și *tu* ești acum liberă să te duci unde vrei.

– Vreau să mă duc acasă.

Rhysand râse, îndreptându-se în cele din urmă spre celălalt capăt al sălii, care se termina cu o verandă deschisă spre stele.

– Sunt dispus să-ți accept mulțumirile oricând. Știi asta? îmi strigă el fără să se uite înapoi.

Roșul îmi explodă în fața ochilor, iar eu nu am putut să respir suficient de repede, nu am putut să *gândesc* peste vuietul din mintea mea. O clipă m-am uitat după el, iar în clipa următoare, am luat un pantof în mână.

L-am aruncat spre Rhysand cu toată puterea.

Cu toată puterea mea considerabilă de nemuritoare.

Abia mi-am văzut papucul din mătase când zbură prin aer, ca o stea căzătoare, atât de rapid, încât nici măcar un Mare Lord nu putu să-l detecteze când se apropie...

Și îl lovi în cap.

Rhysand se întoarse, cu o mână ridicată la ceafă și cu ochii mari.

Eu țineam deja celălalt papuc în mână.

Rhysand își arătă dinții. „Te provoc." Furie... Probabil că astăzi nu era în toane bune, de-și arăta furia atât de mult.

Bun. Eram chit.

Am aruncat celălalt papuc direct în capul lui, la fel de repede și de tare ca prima dată.

El întinse rapid mâna, apucând papucul la doar câțiva centimetri de fața lui.

Rhysand sâsâi și lăsă papucul, ochii lui întâlnindu-i pe ai mei când mătasea se dizolvă în praf strălucitor și negru în pumnul lui. Își desfăcu degetele, ultimele rămășițe de cenușă sclipitoare dispărând, iar el îmi cercetă mâna, corpul, fața.

– Interesant, șopti și continuă să meargă.

M-am gândit să îl atac și să-i lovesc în mod repetat fața cu pumnii, dar nu eram proastă. Eram în casa lui, în vârful unui munte, în mijlocul pustiului, din câte părea. Nimeni nu ar fi venit să mă salveze – nu era nimeni care să mă audă măcar strigând.

Așadar, m-am întors spre ușa pe care mi-o indicase, îndreptându-mă spre scara slab luminată de dincolo de ea.

Aproape că ajunsesem acolo, neîndrăznind să respir prea zgomotos, când o voce feminină clară și amuzată spuse în spatele meu – departe, din locul în care dispăruse Rhysand spre capătul opus al sălii: „Deci, totul a ieșit de minune".

Răspunsul mârâit al lui Rhysand mă făcu să grăbesc pasul.

Camera mea era... de vis.

După ce am cercetat dacă exista vreun pericol, după ce am aflat toate ieșirile, intrările și ascunzătorile, m-am oprit în mijlocul ei, ca să mă gândesc unde aveam să-mi petrec săptămâna viitoare.

Ca și în zona de la etaj, ferestrele erau deschise spre lumea dură de dincolo, fără geamuri și obloane, iar draperiile de culoarea ametistului fluturau în briza ușoară și nefirească. Patul mare era un amestec colorat de alb ca untul și ivoriu, cu o mulțime de perne și pături, făcut să pară mai îmbietor de perechea de lămpi aurii de lângă el. Un șifonier și o masă de toaletă ocupau un perete, încadrate de ferestrele fără geamuri. În cealaltă parte a camerei era o încăpere cu o chiuvetă din porțelan și o toaletă în spatele ușii boltite din lemn, dar baia...

Baia.

Ocupând cealaltă jumătate a dormitorului, cada mea era de fapt o piscină suspendată chiar de munte. O piscină în care să mă înmoi sau să mă simt bine. Capătul îndepărtat părea să dispară în neant, apa curgând fără zgomot peste margine și în noaptea de dincolo de ea. Pe o poliță îngustă de pe peretele alăturat pâlpâiau niște lumânări groase aliniate, a căror strălucire poleia întunericul, suprafața sticloasă și fuioarele de abur.

Era o încăpere deschisă, aerisită, somptuoasă și... liniștită.

Potrivită pentru o împărătească. Cu podeaua din marmură, mătăsurile, catifelele și detaliile elegante, doar o împărătească ar fi putut să și-o permită. Am încercat să nu mă gândesc la cum arăta camera lui Rhysand, dacă așa își trata oaspeții.

Eram un oaspete, nu o prizonieră.

Ei bine... camera dovedea asta.

Nu m-am deranjat să baricadez ușa. Dacă ar fi vrut, Rhysand ar fi putut foarte bine să intre zburând. Și îl văzusem distrugând mintea unui spiriduș fără măcar să clipească. Mă îndoiam că o bucățică de lemn ar fi stat în calea acelei puteri năucitoare.

Am cercetat din nou camera, rochia mea de mireasă foșnind pe podeaua caldă din marmură.

M-am uitat în jos, la mine.

„Arăți penibil", mi-a spus.

Căldura mă furnica pe obraji și gât.

Asta nu era o scuză pentru fapta lui. Chiar dacă... mă salvase – m-am înecat cu cuvântul – ca să nu fiu nevoită să-l refuz pe Tamlin. Să nu trebuiască să-i explic.

Încet, mi-am scos agrafele din părul ondulat și le-am pus grămadă pe masa de toaletă. Priveliștea mă făcu să scrâșnesc din dinți. Nervoasă, le-am băgat într-un sertar gol, închizându-l cu atât de multă putere, încât oglinda de deasupra mesei zornăi. Mi-am frecat scalpul care mă durea din cauza greutății buclelor și a agrafelor înțepătoare. În această după-amiază, mi-l imaginasem pe Tamlin scoțându-mi-le din păr și sărutându-mă pentru fiecare, dar acum...

Am înghițit ca să nu mai simt arsura din gât.

Rhysand era ultima mea grijă. Tamlin văzuse că ezitam, dar înțelesese oare că eram pe cale să spun nu? Dar Ianthe? Trebuia să-i spun. Trebuia să-i explic faptul că nu putea să aibă loc nicio nuntă, nu pentru ceva vreme. Poate că aveam să aștept până ce legătura de împerechere se stabilea, până când eram sigură că nu putea fi vreo greșeală, că... că eram vrednică de el.

Poate să aștept până când și el și-ar fi confruntat coșmarurile care îl urmăreau. Până când s-ar fi relaxat un pic. Până când mi-ar fi oferit mai multă libertate. Chiar dacă îi înțelegeam nevoia de a mă proteja, frica de a mă pierde... Poate că, la întoarcere, trebuia să-i explic totul.

Dar... atât de mulți oameni văzuseră asta; *mă* văzuseră ezitând...

Buza inferioară îmi tremură, iar eu am început să-mi deschei rochia, apoi mi-am scos-o de pe umeri. Am lăsat-o să alunece pe podea cu un foșnet de mătase, tul și mărgele, un sufleu dezumflat pe podeaua din marmură. Am făcut un pas mare în afara ei. Până și lenjeria mea de corp era ridicolă: bucăți înfoiate de dantelă, menite doar să fie admirate de Tamlin, și apoi rupte în fâșii.

Am înșfăcat rochia, grăbindu-mă spre dulap și aruncând-o înăuntru. Apoi mi-am dat jos lenjeria de corp și am aruncat-o și pe ea.

Tatuajul meu contrasta cu grămada de mătase și dantelă albă. Am început să respir din ce în ce mai repede. Nu mi-am dat seama că suspinam până când nu am apucat prima bucată de material din dulap pe care am găsit-o – o pijama turcoaz – și mi-am băgat picioarele în pantalonii lungi până la glezne, apoi mi-am tras bluza cu mâneci scurte peste cap, tivul atingându-mi partea de sus a buricului. Nu-mi păsa că era, probabil, ceva la modă în Regatul Nopții; nu-mi păsa că erau moi și calde.

M-am urcat în patul mare și pufos, cu cearșafurile netede și primitoare și abia am putut să suflu suficient de tare încât să sting lămpile de pe ambele părți.

Dar de îndată ce întunericul învălui camera, suspinele mă loviră din plin – icituri puternice care mă făcură să mă cutremur și care ieșiră apoi pe ferestrele deschise și în noaptea înstelată, sărutată de zăpadă.

Rhysand nu mințise când îmi spusese că trebuia să luăm micul dejun împreună.

Fostele mele slujnice de la Poalele Muntelui apărură la ușa mea chiar după răsărit, iar eu nu le-aș fi recunoscut pe gemenele drăguțe și brunete, dacă nu s-ar fi comportat ca și când mă cunoșteau. Până acum, le văzusem doar ca pe niște umbre, chipurile fiindu-le

întotdeauna ascunse de noaptea de nepătruns. Dar aici – sau poate fără Amarantha – apăreau în carne şi oase.

Se numeau Nuala şi Cerridwen, iar eu m-am întrebat dacă îmi spuseseră asta vreodată. Dacă fusesem prea mult timp la Poalele Muntelui ca să-mi pese măcar.

Bătaia lor uşoară în uşă mă trezi brusc – nu că aş fi dormit mult în timpul nopţii. Pentru o clipă, m-am întrebat de ce patul meu părea mult mai moale, de ce la distanţă se vedeau munţii, şi nu iarba de primăvară şi dealurile... iar apoi îmi reveniră amintirile. Împreună cu o durere de cap necruţătoare.

După a doua bătaie răbdătoare şi după ce mi-au explicat, prin uşă, cine erau, m-am ridicat din pat ca să le poftesc înăuntru. Iar după o întâmpinare jenantă, mă informară că micul dejun se servea peste treizeci de minute şi că eu trebuia să mă spăl şi să mă îmbrac.

Nu m-am deranjat să întreb dacă Rhysand era în spatele acelui ultim ordin sau dacă era recomandarea lor, bazată pe cât de groaznic arătam, fără îndoială, dar mi-au întins nişte haine pe pat înainte de a mă lăsa să mă spăl în intimitate.

Am fost tentată să zăbovesc în căldura plăcută a căzii tot restul zilei, dar o *smucitură* amuzată îmi despică durerea de cap. Cunoşteam acea smucitură – o mai simţisem o dată, în orele de după căderea Amaranthei.

Am intrat până la gât în apă, atentă la cerul senin al iernii, la vântul aprig care biciuia zăpada de pe vârfurile din apropiere... Nici urmă de el, nicio bătaie de aripi. Dar am simţit din nou smucitura în mintea mea, în stomac – era o chemare. Ca un fel de clopoţel cu care erau chemaţi servitorii.

Înjurându-l în gând, m-am şters şi m-am îmbrăcat cu hainele pe care mi le lăsaseră ele.

Iar acum, traversând etajul superior însorit, urmând orbeşte sursa acelei smucituri nesuferite, cu papucii din mătase purpurie destul de silenţioşi pe podeaua din marmură, am vrut să rup hainele de pe mine doar pentru faptul că aparţineau acestui loc şi *lui*.

Pantalonii cu talie înaltă de culoarea piersicii erau largi și bufanți, adunați la glezne cu manșete din catifea de un auriu strălucitor. Mânecile lungi ale bluzei asortate erau din voal, de asemenea adunate la încheieturile mâinilor, iar bluza îmi atârna până la buric, dezvăluind o bucată de piele în timpul mersului.

Hainele erau confortabile, puteam să mă mișc ușor, să alerg. Feminine. Exotice. Suficient de subțiri încât să presupun că nu aveam să părăsesc granițele magiei calde care făcea palatul atât de plăcut, doar dacă nu cumva Rhysand plănuia să mă tortureze aruncându-mă în pustiul de gheață care ne înconjura.

Cel puțin tatuajul, vizibil prin mânecile transparente, nu părea deplasat aici. Dar hainele făceau încă parte din regatul lui.

Și, fără îndoială, din vreun joc pe care intenționa să-l joace cu mine.

Chiar în capătul etajului superior, o mică masă din sticlă sclipea ca mercurul în mijlocul unei verande din piatră, aranjată cu trei scaune și plină cu fructe, sucuri, prăjituri și carne pentru micul dejun. Iar pe unul dintre scaune... Cu toate că Rhysand se uita la priveliștea uimitoare, munții înzăpeziți aproape orbitori în lumina soarelui, știam că îmi simțise sosirea din clipa în care am ajuns sus, în cealaltă parte a sălii. Poate de când mă trezisem, dacă acea smucitură era vreun semn.

M-am oprit între ultimii doi stâlpi, studiindu-l pe Marele Lord așezat la masa cu micul dejun și priveliștea la care se uita.

– Nu sunt un câine pe care să-l chemi, i-am spus în loc să-l salut.

Încet, Rhysand privi peste umăr. Ochii violeți vibrau în lumină, iar eu mi-am strâns degetele în pumni când mă măsură din cap până în picioare. Se încruntă la ce i se păru că-mi lipsea.

– Nu am vrut să te rătăcești, spuse el binevoitor.

Capul îmi zvâcnea, iar eu am văzut ibricul de ceai din argint aburind în mijlocul mesei. O ceașcă de ceai...

– Credeam că aici este mereu întuneric, am spus eu, ca să nu par atât de disperată după ceaiul dătător de viață atât de devreme dimineața.

– E unul dintre cele trei Regate Solare, spuse el, făcându-mi semn să mă așez cu o răsucire grațioasă a încheieturii mâinii. Nopțile noastre sunt mult mai frumoase, iar apusurile și răsăriturile sunt splendide, dar respectăm legile naturii.

M-am așezat pe scaunul tapițat din fața lui. Tunica îi era descheiată la gât, dezvăluindu-i o urmă de bronz de pe piept.

– Iar celelalte Regate aleg să nu o facă?

– Natura Regatelor Sezoniere, spuse el, este legată de Marii lor Lorzi, a căror magie și dorință le păstrează într-o primăvară, iarnă, toamnă sau vară eternă. Mereu a fost așa – un fel de stagnare ciudată. Însă Regatele Solare – al Zilei, al Răsăritului și al Nopții – au o natură... mai simbolică. Poate că suntem puternici, dar nici măcar noi nu putem schimba calea sau puterea soarelui. Ceai?

Lumina soarelui dansa de-a lungul rotunjimii ceainicului din argint. M-am abținut să dau nerăbdătoare din cap și mi-am înclinat ușor bărbia.

– Dar vei afla, continuă Rhysand, turnând o ceașcă pentru mine, că nopțile noastre sunt mai spectaculoase – atât de spectaculoase încât unii din teritoriul meu se trezesc chiar la apus și se duc la culcare la răsărit, doar ca să trăiască sub lumina stelelor.

Am pus niște lapte în ceai, privind vârtejurile luminoase și întunecoase împreunându-se.

– De ce este atât de cald aici, când iarna e în toi dincolo?

– Datorită magiei.

– Evident. Am lăsat linguriță și am sorbit, aproape oftând din cauza valului de căldură și a aromei bogate. Dar *de ce?*

Rhysand scrută vântul care lovea cu putere vârfurile munților.

– Încălzești o casă iarna – de ce nu aș încălzi și eu acest loc? Recunosc, nu știu *de ce* înaintașii mei au construit un palat potrivit pentru Regatul Verii în inima unui lanț muntos, unde, în cel mai bun caz, este călduț. Dar cine sunt eu să pun asta la îndoială?

Am mai luat câteva sorbituri, durerea de cap lăsându-mă deja, și am îndrăznit să-mi pun un fruct în farfurie dintr-un bol alăturat.

El urmări fiecare mişcare. Apoi, spuse încet:

– Ai slăbit.

– Obişnuieşti să intri în mintea mea ori de câte ori vrei, am spus eu, înfigând furculița într-o bucată de pepene. Nu înțeleg de ce eşti surprins.

Privirea nu i se îmblânzi, deşi zâmbetul îi jucă din nou pe buzele senzuale; era, fără îndoială, masca lui preferată.

– Fac asta doar din când în când. Și nu mă pot abține dacă *tu* mă faci să simt anumite lucruri prin legătură.

Ca și în seara precedentă, m-am gândit să nu întreb, dar...

– Cum funcționează *legătura* asta care îți permite să intri în mintea mea?

El sorbi din ceaiul lui.

– Gândeşte-te că legătura înțelegerii e ca o punte între noi și că la capetele ei este o ușă spre mințile noastre. Un scut. Talentele mele înnăscute îmi permit să trec de scuturile mentale ale oricărei persoane doresc, cu sau fără acea punte – asta dacă nu este foarte, foarte puternică sau dacă nu s-a antrenat multă vreme să-și păstreze impenetrabile acele scuturi. Ca om, porțile spre mintea ta erau larg deschise ca să-mi permită să intru. Ca Fae... Ridică uşor din umeri. Uneori, scutul e ridicat fără să vrei – alteori, când emoția pare să fie puternică, scutul dispare. Și, ocazional, când scuturile sunt deschise, ai putea foarte bine să stai la poarta propriei minți și să-ți strigi gândurile peste punte, spre mine. Uneori le aud; alteori, nu.

M-am încruntat, strângând mai puternic furculița.

– Și cât de des îmi intri în minte când scuturile sunt coborâte?

Tot amuzamentul îi dispăru de pe chip.

– Când nu îmi dau seama dacă ale tale coşmaruri sunt ameninţări reale sau imaginare. Când eşti pe cale să te măriți și tu implori în tăcere pe oricine să te ajute. Doar când îți cobori scuturile mentale și, fără să știi, lași toate informațiile la vedere. Și ca să-ți răspund la întrebare înainte să mi-o adresezi, da. Chiar dacă sunt ridicate, pot să trec de scuturi, dacă vreau. Ai putea să te antrenezi

totuşi, să înveţi cum să te protejezi împotriva cuiva ca mine, în ciuda legăturii dintre minţile noastre şi a abilităţilor mele.

Am ignorat oferta. A fi de acord să fac orice cu el părea ceva prea permanent; mi se părea că acceptam târgul dintre noi.

– Ce vrei de la mine? Ai zis că-mi spui aici. Aşa că, spune-mi!

Rhysand se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele puternice pe care nici măcar hainele frumoase nu le puteau ascunde.

– Săptămâna asta... Vreau să înveţi să citeşti.

CAPITOLUL 6

Rhysand mă luase odată peste picior în legătură cu asta – la Poalele Muntelui, mă întrebase dacă ar fi fost o tortură pentru mine să mă forțeze să învăț să citesc.

– Nu, mulțumesc, am spus eu, apucând furculița și abținându-mă să nu i-o arunc în cap.

– Vei fi soția unui Mare Lord, rosti Rhysand. Se vor aștepta să-ți ții propria corespondență, poate chiar să ții câteva discursuri. Și zeii mai știu ce altceva vor considera potrivit pentru tine, el și Ianthe. Să alcătuiești meniuri pentru cine festive, să scrii scrisori de mulțumire pentru toate darurile de nuntă, să brodezi fraze drăguțe pe perne... Este o abilitate necesară. Și, știi ce? De ce nu înveți să te protejezi mental, dacă tot facem asta? Din fericire, poți să înveți să te protejezi și să citești în același timp.

– *Ambele* sunt abilități necesare, am spus eu printre dinți, dar nu *tu* mă vei învăța.

– Ce altceva ai de gând să faci? Să pictezi? Cum te mai descurci cu pictatul în ultima vreme, Feyre?

– De ce naiba contează pentru tine?

– Pentru că îmi e de folos în diversele mele scopuri, desigur.

– Ce scopuri?

– Mă tem că trebuie să fii de acord să lucrezi cu mine ca să afli.

Ceva ascuțit mă înțepă în mână.

Am îndoit furculița, transformând-o într-o grămadă de metal. Când am lăsat-o pe masă, Rhysand chicoti.

– Interesant.

– Ai spus asta și aseară.

– Nu pot să o spun de două ori?

– Nu la asta m-am referit, și știi asta.

Mă măsură din priviri, ca și când ar fi văzut pe sub materialul de culoarea piersicii, prin piele, până la sufletul sfâșiat de dedesubt. Apoi se uită la furculița deformată.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești cam puternică pentru un Mare Spiriduș?

– Sunt?

– Să înțeleg că nu. Băgă o bucată de pepene în gură. Te-ai testat vreodată împotriva cuiva?

– De ce aș face-o? Eram destul de distrusă și așa.

– Pentru că ai fost înviată și renăscută prin puterile combinate ale celor șapte Mari Lorzi. Dacă aș fi în locul tău, aș fi curios să văd dacă mi s-a mai transferat și altceva în timpul procesului.

Sângele îmi îngheță.

– Nu mi s-a mai *transferat* nimic.

– Ar fi mai degrabă... interesant, zâmbi el superior cu fiecare cuvânt, dacă s-ar fi întâmplat.

– Nu s-a întâmplat și nu am de gând să învăț să citesc sau să mă protejez cu tine.

– De ce? De ciudă? Credeam că ai depășit faza de la Poalele Muntelui.

– Nu mă provoca să-mi amintesc ce mi-ai făcut la Poalele Muntelui.

Rhysand rămase nemișcat, așa cum nu-l văzusem niciodată, la fel de nemișcat ca moartea care-mi făcea acum semn din acei ochi. Apoi, pieptul începu să i se miște din ce în ce mai repede.

Dincolo de stâlpii ce se înălțau în spatele lui, aș fi putut jura că se întindea umbra unor aripi mari.

Deschise gura, aplecându-se în față, apoi se opri. Instantaneu, umbrele, respirația sacadată și intensitatea dispărură, zâmbetul lui leneș făcându-și din nou apariția.

– Avem companie. Vom discuta despre asta mai târziu.

– Nu, nu vom discuta.

Într-o clipă, sunetele unor pași ușori și repezi se auziră în sală, apoi apăru ea. Dacă Rhysand era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată, ea era perechea lui.

Părul auriu și strălucitor îi era strâns la spate într-o împletitură lejeră, iar culoarea turcoaz a hainelor ei – croite ca ale mele – compensa pielea bronzată, făcând-o practic să strălucească în lumina dimineții.

– Bună, bună! ciripi ea, buzele-i pline depărtându-se într-un zâmbet uimitor când mă țintui cu ochii de un căprui intens.

– Feyre, spuse lin Rhysand, ți-o prezint pe verișoara mea Morrigan. Mor, ți-o prezint pe minunata, fermecătoarea și receptiva Feyre.

M-am gândit dacă să îi arunc ceaiul în față, dar Mor veni spre mine. Fiecare pas era sigur, grațios și... ferm. Era veselă, dar atentă. Cineva care nu avea nevoie de arme – sau, cel puțin, nu se deranja să le poarte la ea.

– Am auzit foarte multe lucruri despre tine, spuse, iar eu m-am ridicat în picioare, întinzându-i stângaci mâna.

Ea o ignoră și mă îmbrățișă cu putere. Mirosea a citrice și a scorțișoară. Am încercat să îmi relaxez mușchii încordați când se îndepărtă și zâmbi mai degrabă prietenos.

– Părea că-i intri pe sub piele lui Rhysand, zise ea și se îndreptă spre scaunul dintre noi. Ce bine că am venit! Deși mi-ar plăcea să-i văd „bijuteriile" lui Rhysand țintuite de perete.

Rhysand îi aruncă o privire neîncrezătoare, cu sprâncenele ridicate.

Mi-am ascuns zâmbetul care amenința să se ivească.

– Încântată... să te cunosc.

– Mincinoaso, spuse Mor, turnându-și niște ceai și umplându-și farfuria. Nu vrei să ai de-a face cu noi, nu-i așa? Iar vicleanul de Rhysand te obligă să stai aici.

– Eşti... plină de viaţă azi, Mor, zise Rhysand.

Mor îşi înălţă privirea uimitoare spre chipul vărului ei.

– Iartă-mă că sunt entuziasmată că avem şi noi companie măcar *o dată*.

– Ai putea să-ţi îndeplineşti îndatoririle, spuse el iritat.

Mi-am strâns mai mult buzele. Nu îl mai văzusem pe Rhysand... supărat.

– Aveam nevoie de o pauză, iar tu mi-ai spus să vin aici când vreau. Aşadar, ce moment mai bun decât acum, când mi-ai adus-o pe noua mea prietenă, ca să mă cunoască în sfârşit?

Am clipit, dându-mi seama de două lucruri deodată: unu, ea chiar vorbea serios; doi, a ei era vocea feminină pe care o auzisem în seara precedentă, când îl luase pe Rhysand peste picior pentru cearta noastră. „Deci, totul a ieşit de minune", îl tachinase ea. Ca şi când ar mai fi existat vreo alternativă, vreo şansă de-a ne plăcea în ceea ce ne privea pe noi doi.

Lângă farfuria mea apăru o altă furculiţă, iar eu am luat-o, doar ca să împung o bucată de pepene.

– Voi doi nu semănaţi deloc, am spus eu în cele din urmă.

– Mor este verişoara mea conform celei mai *inexacte* definiţii, spuse el. Ea îi rânji, devorând felii de roşii şi brânză galbenă. Dar am fost crescuţi împreună. Este singura mea rudă.

Nu am avut curajul să întreb ce se întâmplase cu toţi ceilalţi. Sau să-mi amintesc al cui tată era responsabil pentru lipsa familiei din propriul meu regat.

– Şi pentru că este singura mea rudă, continuă Rhysand, Mor crede că este îndreptăţită să intre şi să iasă din viaţa mea după bunul ei plac.

– Ce morocănos eşti în dimineaţa asta! spuse Mor, punându-şi două brioşe pe farfurie.

– Nu te-am văzut la Poalele Muntelui, m-am trezit spunând, urând ultimele trei cuvinte mai mult decât orice.

– O, nu am fost acolo, spuse ea. Eram în...

– Destul, Mor! spuse el, un tunet înăbuşit modulându-i vocea.

Fu o încercare în sine să nu mă ridic din cauză că o întrerupsese, să nu îi studiez prea atent.

Rhysand îşi lăsă şerveţelul pe masă şi se ridică.

– Mor va fi aici toată săptămâna, dar fireşte că nu eşti obligată să-i ţii companie.

Mor scoase limba la el. El îşi dădu ochii peste cap, cel mai uman gest pe care îl văzusem făcând vreodată şi se uită atent la farfuria mea.

– Ai mâncat suficient? Am încuviinţat. Bun. Atunci, să mergem. Îşi înclină capul spre stâlpi şi draperiile ce se legănau în spatele lui. Prima ta lecţie te aşteaptă.

Mor tăie brioşa în două cu o mişcare fermă a cuţitului. Unghiul degetelor şi al încheieturii mâinii sale îmi confirmă suspiciunea că, într-adevăr, armele nu îi erau deloc străine.

– Feyre, dacă te enervează, nu ezita să-l împingi peste balustrada celui mai apropiat balcon.

Rhysand făcu un gest obscen şi discret în timp ce merse spre hol.

Eu m-am ridicat în picioare după ce înaintă suficient.

– Să ai poftă!

– Când vrei companie, spuse ea când am ocolit masa, strigă!

Probabil că vorbea serios.

Am dat aproape imperceptibil din cap şi l-am urmat pe Marele Lord.

Am fost de acord să stau la masa lungă din lemn într-un chioşc fără draperii doar pentru că avea dreptate. Faptul că nu ştiam să citesc aproape mă costase viaţa la Poalele Muntelui. Aş fi fost o proastă dacă aş fi lăsat acest lucru să devină din nou o slăbiciune, cu sau fără agenda lui personală. Iar în ceea ce privea protecţia... aş fi fost o fraieră să nu accept oferta de a învăţa de la el. Gândul că cineva, mai ales Rhysand, iscodea prin mintea mea dezordonată,

adunând informații despre Regatul Primăverii, despre oamenii pe care îi iubeam... Nu aveam de gând să permit așa ceva niciodată. Nu în mod voit.

Dar asta nu mă ajută să îndur mai ușor prezența lui Rhysand la masa din lemn. Sau teancul de cărți de pe ea.

– Știu alfabetul, am spus eu tăios în timp ce el îmi întinse o bucată de hârtie. Nu sunt proastă.

Mi-am răsucit degetele în poală, apoi mi-am țintuit mâinile agitate sub coapse.

– Nu am spus că ești proastă, zise el. Încerc doar să-mi dau seama de unde ar trebui să începem. De vreme ce ai refuzat să-mi spui cât de multe știi.

M-am rezemat pe scaunul tapițat.

Chipul mi se încălzi.

– Nu poți să apelezi la un dascăl?

El ridică o sprânceană.

– Chiar îți este atât de greu să faci măcar o încercare în fața mea?

– Tu ești un Mare Lord, nu ai lucruri mai bune de făcut?

– Bineînțeles. Dar niciuna la fel de plăcută ca aceea de a te vedea agitându-te.

– Chiar ești un ticălos, știi asta?

Rhysand râse.

– Mi s-au zis lucruri și mai rele. De fapt, cred că tot tu mi le-ai spus. Atinse hârtia din fața lui. Citește asta.

O ceață de litere. Gâtul mi se strânse.

– Nu pot.

– Încearcă.

Propoziția fusese scrisă concis și elegant. Scrisul era al lui, fără îndoială. Am încercat să deschid gura, dar coloana vertebrală îmi înțepeni.

– Ce anume urmărești, *mai exact,* cu toate astea? Ai promis că-mi vei spune dacă voi lucra cu tine.

– Nu am specificat *când* îți voi spune. Zâmbind, m-am îndepărtat de el. Rhysand ridică din umeri. Poate că îmi displace ideea de a-i lăsa pe lingăii și proștii care ațâță la război din Regatul Primăverii să te facă să te simți nepotrivită. Poate chiar îmi place să văd cum te agiți. Sau poate...

– Am înțeles.

Rhysand pufni.

– Încearcă să citești, Feyre.

Ticălosul! Am înșfăcat hârtia, aproape rupând-o în două. M-am uitat la primul cuvânt, rostindu-l în minte.

– T... tu... Pe următorul l-am înțeles cu ajutorul pronunției mute și al logicii. Arăți...

– Bun, șopti el.

– Nu ți-am cerut aprobarea.

Rhysand chicoti.

– Ab... absolut. Îmi luă ceva mai mult timp decât voiam să recunosc pentru a înțelege acel cuvânt. Următorul fu și mai dificil. De... Del...

Am catadicsit să-i arunc o privire, cu sprâncenele ridicate.

– Delicios, spuse el mieros.

M-am încruntat. Am citit următoarele două cuvinte, apoi m-am întors repede cu fața spre el.

– *Arăți absolut delicios azi, Feyre*?! Asta ai scris?

El se rezemă pe scaun. Când privirile ni se întâlniră, gheare ascuțite îmi mângâiară mintea, iar vocea lui șopti în mintea mea: „Este adevărat, nu-i așa?"

M-am smucit înapoi, scaunul scârțâind. „Încetează!"

Însă acele gheare mă înțepau acum, iar tot corpul meu, inima, plămânii și sângele se supuseră strânsorii lui, cedând complet comenzii lui când îmi spuse: „Te prinde bine moda din Regatul Nopții".

Nu mă puteam mișca pe scaun, nici măcar să clipesc.

„Asta se întâmplă când îți cobori scuturile mentale. Cineva cu genul meu de puteri poate să se strecoare înăuntru, să vadă ce vrea

și se folosește de mintea ta. Sau ar putea să ți-o distrugă. Eu sunt acum în pragul minții tale... dar, dacă ar fi să pătrund mai mult, nu ar fi nevoie decât să mă gândesc, iar cine ești tu, eul tău, ar fi șters."

De departe, transpirația îmi alunecă pe tâmplă.

„Ar trebui să îți fie teamă. Ar trebui să te temi de asta și să îi mulțumești Cazanului că în ultimele trei luni nimeni cu genul meu de daruri nu a dat peste tine. Acum, scoate-mă din mintea ta."

Nu puteam. Ghearele erau peste tot, săpând în fiecare gând, în fiecare bucată a eului meu. El mai insistă un pic.

„Dă-mă afară!"

Nu știam de unde să încep. Am împins orbește, m-am izbit în el, în ghearele care erau peste tot, ca și când aș fi fost un titirez aruncat într-un cerc de oglinzi.

Râsul lui, încet și blând, îmi umplu mintea, urechile. „Pe acolo, Feyre."

Ca răspuns, o mică potecă străluci în mintea mea. Calea spre ieșire.

Mi-ar fi luat o veșnicie să desfac fiecare gheară și să-i arunc afară prezența masivă pe acea deschidere îngustă. Dacă aș fi putut s-o curăț...

Cu un val. Cu un val de-al meu, să-l mătur pe el...

Nu l-am lăsat să-mi vadă planul conturându-se când m-am adunat într-un val înalt și am lovit.

Ghearele se relaxară, șovăitor. Ca și când mă lăsa să câștig runda asta.

– Bun, fu tot ce spuse el.

Oasele, respirația și sângele erau din nou ale mele. M-am prăbușit pe scaun.

– Încă nu, spuse el. Scutul. Blochează-mă afară, ca să nu pot intra din nou!

Deja voiam să plec într-un loc liniștit și să dorm o vreme.

Ghearele loveau în stratul exterior al minții mele.

Mi-am imaginat un zid din granit, negru ca noaptea și gros de treizeci de centimetri, căzând. Ghearele se retraseră cu o clipă înainte ca zidul să le taie în două.

Rhysand zâmbea.

– Foarte frumos. Grosolan, dar frumos.

Nu m-am putut abține. Am luat bucata de hârtie și am rupt-o în două, apoi în patru.

– Ești un porc!

– O, cu siguranță. Dar uită-te la tine – ai citit toată propoziția, m-ai alungat din mintea ta *și* te-ai protejat. Ai lucrat excelent.

– Nu-mi vorbi de sus.

– Nu o fac. Citești mai bine decât am anticipat.

Căldura îmi reveni în obraji.

– Dar, în mare, nu mă pricep.

– Acum ai nevoie să exersezi, să înveți să scrii și de mai multă practică. Ai putea citi romane până la Nynsar. Și, dacă mai adaugi niște scuturi, ai putea foarte bine să mă ții afară cu totul până atunci.

Nynsar. Ar fi fost prima pe care Tamlin și regatul lui ar fi celebrat-o în ultimii aproape cincizeci de ani. Amarantha o interzisese din capriciu, împreună cu alte mici, dar apreciate sărbători ale spiridușilor, pe care le considerase *inutile*. Dar mai erau câteva luni până la Nynsar.

– Chiar e posibil să te țin afară cu adevărat?

– Puțin probabil, dar cine știe cât de departe ajunge acea putere? Continuă să exersezi și vom vedea ce se întâmplă.

– Și voi fi legată în continuare de această înțelegere la Nynsar?

Tăcere.

Am insistat:

– După... după ce s-a întâmplat... Nu puteam menționa detaliile celor întâmplate la Poalele Muntelui, ce făcuse pentru mine în timpul acelei lupte cu Amarantha, ce făcuse după aceea... Cred că putem să cădem de acord că nu ne datorăm nimic unul celuilalt.

Privirea îi era hotărâtă.

Am continuat:

– Nu este suficient că suntem toți liberi? Mi-am întins mâna tatuată pe masă. Până la final, am crezut că erai diferit, am crezut că totul era o mască, dar faptul că m-ai luat și că mă *ții* aici...

Am scuturat din cap, incapabilă să găsesc niște cuvinte destul de urâte și de inteligente încât să-l conving să rupă înțelegerea.

Ochii i se întunecară.

– Nu sunt dușmanul tău, Feyre.

– Tamlin spune că ești. Mi-am strâns degetele mâinii tatuate într-un pumn. Toată lumea spune că ești.

– Și *tu* ce crezi?

El se rezemă din nou pe scaun, dar seriozitatea i se citea pe chip.

– Te descurci al naibii de bine să mă faci să le dau dreptate.

– Mincinoaso, spuse el mieros. Le-ai spus măcar prietenilor *ce ți-am făcut* la Poalele Muntelui?

Așadar, comentariul de la micul dejun *îi intrase* pe sub piele.

– Nu vreau să discut nimic despre ceea ce are legătură cu asta. Nici cu tine, nici cu ei.

– Nu, pentru că este mult mai ușor să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic și să îi lași să te menajeze.

– Nu îi *las* să mă menajeze...

– Te-au ambalat ca pe un cadou ieri. De parcă ai fi fost premiul *lui*.

– Și?

– Și?

Mânia licări o clipă, apoi dispăru.

– Sunt pregătită să fiu dusă acasă, am spus eu pur și simplu.

– Unde vei fi închisă pentru tot restul vieții tale, mai ales după ce vei începe să-i dăruiești urmași. Abia aștept să văd ce-o să facă Ianthe când va pune mâna pe *ei*. Se pare că nu ai o părere prea bună despre ea.

Ceva rece și prădalnic se strecură în ochii lui.

– Nu, nu pot spune că am. Îmi arătă o foaie goală de hârtie. Începe să copiezi alfabetul. Până când vei scrie literele perfect. Și

după ce termini fiecare șir, coboară-ți și ridică-ți scutul. Până când asta va fi a doua ta natură. Mă întorc într-o oră.

– Poftim?

– Copiază. Alfabetul. Până ce...

– Am auzit ce ai spus. Ticălosul. Ticălosul, ticălosul, *ticălosul.*

– Atunci, treci la treabă. Rhysand se ridică în picioare. Și, te rog, măcar să-ți ridici scuturile înainte să-mi spui că sunt un ticălos.

Dispăru într-un val de întuneric înainte să-mi fi dat seama că lăsasem zidul din granit să dispară din nou.

Până când se întoarse Rhysand, îmi simțeam mintea ca o mlaștină.

Mi-am petrecut o oră întreagă făcând ceea ce îmi ordonase, deși tresărisem la fiecare sunet de pe scările din apropiere: la pașii discreți ai servitorilor, la fâlfâitul cearșafurilor care erau schimbate, la melodia frumoasă și șuierătoare pe care o fredona cineva. Și, în afară de asta, la ciripitul păsărilor care stăteau în căldura nefirească a munților sau în nenumărații pomi citrici. Nici urmă de chinul meu iminent. Nu mă supraveghea nicio santinelă. Aș fi putut la fel de bine să am tot palatul pentru mine.

Ceea ce era bine, deoarece încercările mele de a-mi coborî și ridica scutul mental mă făceau deseori să mă strâmb.

– Nu este rău, spuse Rhysand, privind peste umărul meu.

El apăruse cu câteva clipe mai devreme, la o distanță apreciabilă, și dacă nu aș fi știut, aș fi crezut că era din cauză că nu voia să mă sperie. Tamlin se strecurase în spatele meu, iar panica mă cuprinse atât de tare, încât l-am doborât la pământ cu un pumn în stomac. Blocasem asta – șocul de pe chipul lui Tam, *ușurința* cu care îl doborâsem, umilința de a mă fi arătat atât de îngrozită...

Rhysand se uită atent la paginile scrise de mine, sortându-le și urmărindu-mi progresul.

Apoi, ghearele îmi râcâiră mintea – doar lovind zidul strălucitor și negru din granit.

Mi-am aruncat voința obosită în acel zid când ghearele împinseră, căutând punctele slabe...

– Ca să vezi, spuse mieros Rhysand, retrăgându-și ghearele mentale. Sper că la noapte mă voi odihni bine, dacă vei reuși să mențiii zidul cât dormi.

Am coborât scutul, am trimis un cuvânt pe puntea mentală dintre noi și am ridicat din nou zidul. În spatele lui, mintea mea se clătină ca jeleul. Aveam nevoie de somn. Cu disperare.

– Se poate să fiu un ticălos, dar uită-te la tine. Poate că, la urma urmelor, ne vom distra cu lecțiile noastre.

Încă mă încruntam la spatele musculos al lui Rhysand, păstrând o distanță sigură de zece pași în urma lui în timp ce mă conducea pe holurile clădirii principale, munții și cerul senin fiind singurii martori ai plimbării noastre tăcute.

Eram prea epuizată ca să întreb unde mergeam, iar el nu se deranjă să-mi explice atunci când mă conduse tot mai sus, până când am intrat într-o cameră rotundă din partea superioară a turnului.

O masă circulară din piatră neagră ocupa centrul, în timp ce mare parte din zidul din piatră gri era acoperit cu o hartă imensă a lumii noastre. Fusese marcată cu steaguri și ținte, din motive pe care nu le știam, dar privirea îmi alunecă spre ferestrele din cameră – atât de multe, încât părea complet expusă, aerisită. Casa perfectă, am presupus eu, pentru un Mare Lord binecuvântat cu aripi.

Rhysand se îndreptă spre masă, unde mai era întinsă o hartă, pe suprafața căreia se aflau niște figurine. O hartă a Prythianului și Hybernului.

Fiecare regat de pe tărâmul nostru fusese marcat, împreună cu satele, orașele și râurile și trecătorile montane. Fiecare regat... în afară de Regatul Nopții.

Vastul teritoriu nordic era complet gol. Nu fusese desenat nici măcar un lanț muntos. Ciudat. Probabil, o parte din vreo strategie pe care nu o înțelegeam.

L-am văzut pe Rhysand privindu-mă, cu sprâncenele atât de ridicate, încât să mă facă să nu mai rostesc întrebarea pe care voiam să i-o adresez.

– Nu mă întrebi nimic?

– Nu.

Un rânjet de felină îi dansă pe buze, dar Rhysand făcu semn din bărbie spre harta de pe zid.

– Ce vezi?

– Așa încerci să mă convingi să-mi placă lecțiile de citit? Într-adevăr, nu puteam descifra niciun scris, ci doar formele. Cum ar fi zidul, a cărei linie mare se intersecta cu lumea noastră.

– Spune-mi ce vezi.

– O lume separată în două.

– Și crezi că ar trebui să rămână așa?

Mi-am întors capul spre el.

– Familia mea...

M-am oprit din vorbit. Nu ar fi trebuit să recunosc faptul că aveam o familie, că țineam la ei...

– Familia ta umană, termină Rhysand propoziția, ar fi foarte afectată dacă zidul ar dispărea, nu-i așa? Atât de aproape de graniță... Dacă sunt norocoși, vor fugi peste ocean înainte de a se întâmpla asta.

– Se *va întâmpla?*

Rhysand continuă să se uite în ochii mei.

– Poate.

– De ce?

– Pentru că vine războiul, Feyre.

CAPITOLUL 7

Război.

Cuvântul răsună prin mine, înghețându-mi venele.

– Nu-i invada, am șoptit eu. Aș fi îngenuncheat pentru asta. M-aș fi târât dacă ar fi fost nevoie. Nu-i invada, te rog!

Rhysand își înclină capul, cu buzele strânse.

– Tu chiar crezi că sunt un monstru, în ciuda tuturor lucrurilor.

– Te rog, am suspinat eu. Ei sunt fără apărare, nu vor avea nicio șansă...

– Nu voi invada tărâmul muritorilor, spuse el prea încet.

L-am așteptat să continue, bucuroasă de camera spațioasă și de aerul curat, când pământul începu să alunece de sub mine.

– Ridică-ți naibii scutul! mârâi el.

M-am uitat în sinea mea și am constatat că zidul invizibil căzuse din nou. Dar eram atât de obosită, iar dacă războiul se apropia, dacă familia mea...

– Scutul. *Acum!*

Duritatea din glasul lui – vocea Marelui Lord al Regatului Nopții – mă făcu să acționez instinctiv, mintea mea extenuată construind un zid cărămidă cu cărămidă. Îmi vorbi abia după ce mi-am făcut din nou ordine în gânduri, privirea calmându-i-se aproape imperceptibil.

– Credeai că se va termina cu Amarantha?

– Tamlin nu a spus...

Și de ce mi-ar fi zis? Erau, totuși, atât de multe patrule, atât de multe întâlniri la care nu aveam voie să particip, o asemenea... încordare. Trebuia să fi știut. Trebuia să-l întreb – de ce nu îmi spusese...

– Regele Hybernului și-a plănuit campania de a revendica lumea de la sudul zidului timp de o sută de ani, spuse Rhysand. Amarantha a fost un experiment – un test de patruzeci și nouă de ani, ca să vadă cât de ușor și după cât timp ar fi putut un teritoriu să cadă și să fie controlat de unul dintre comandanții lui.

Pentru un nemuritor, patruzeci și nouă de ani nu însemna mare lucru. Nu aș fi fost surprinsă să aud că el plănuise asta cu mai mult de un secol în urmă.

– Va ataca mai întâi Prythianul?

– Prythianul, spuse Rhysand, arătând spre harta insulei noastre mari de pe masă, este tot ce stă între Regele Hybernului și continent. El vrea să revendice pământurile oamenilor de acolo – poate să le cucerească și pe cele ale spiriduților. Dacă e cineva care să-i intercepteze flota de cucerire înainte de a ajunge pe continent, noi suntem aceia.

M-am așezat pe unul dintre scaune, genunchii clătinându-mi-se atât de rău, încât abia dacă puteam sta dreaptă.

– Va căuta să elimine Prythianul din calea lui, repede și în totalitate, continuă Rhysand. Și să spulbere zidul la un moment dat. Zidul e deja găurit, dar, din fericire, găurile sunt suficient de mici, încât armatele lui să nu treacă prea ușor. El va dori să îl distrugă complet și, foarte probabil, să folosească panica generată în avantajul său.

Parcă înghițeam sticlă cu fiecare respirație.

– Când... când va ataca?

Zidul rezistase cinci sute de ani și, chiar și așa, nenorocitele de găuri permiseseră celor mai urâte și flămânde creaturi Fae să se strecoare dincolo și să atace oamenii. Fără acel zid, dacă Hybernul chiar voia să atace lumea oamenilor... Îmi doream să nu fi mâncat atât de mult la micul dejun.

– Asta este întrebarea, răspunse el. Și motivul pentru care te-am adus aici.

Mi-am ridicat capul ca să-i întâlnesc privirea. Era tras la față, dar calm.

– Nu știu când sau unde plănuiește să atace Prythianul, continuă Rhysand. Nu știu cine ar putea fi aliații lui de aici.

– Are aliați aici?

El dădu încet din cap.

– Lași care i s-ar supune și i s-ar alătura, în loc să lupte din nou cu armatele lui.

Aș fi putut jura că o urmă de întuneric se împrăștie pe podeaua din spatele lui.

– Ai... luptat în război?

Pentru o clipă, am crezut că nu-mi va răspunde. Dar apoi, Rhysand dădu din cap.

– Eram tânăr – cel puțin după standardele noastre. Tatăl meu a trimis ajutoare alianței dintre muritori și spiriduși pe continent, iar eu l-am convins să mă lase să iau o legiune de soldați de-ai noștri. El stătea pe scaunul de lângă mine, uitându-se în gol la hartă. Eram staționat în sud, chiar unde luptele erau cele mai intense. Măcelul a fost... Își mușcă interiorul obrazului. Nu-mi doresc să mai văd vreodată un astfel de măcel.

Clipi, ca și când și-ar fi alungat ororile din minte.

– Dar nu cred că Regele Hybernului va ataca așa, nu la început. Este prea inteligent ca să-și risipească forțele aici, ca să-i dea timp continentului să se adune cât ne luptăm cu el. Dacă acționează ca să distrugă Prythianul și zidul, o va face prin vicleșug și în secret. Ca să ne slăbească. Amarantha a fost prima parte a acelui plan. Acum avem câțiva Mari Lorzi neîncercați, regate distruse, în care Marile Preotese încearcă să preia controlul ca lupii în jurul unui hoit, și un popor care și-a dat seama cât de lipsit de putere ar putea fi cu adevărat.

– De ce îmi spui astea? am întrebat eu, cu vocea joasă și răgușită.

Nu avea niciun sens – niciunul – să îmi dezvăluie suspiciunile și fricile lui. Iar Ianthe – poate că era ambițioasă, dar era prietena lui Tamlin. Prietena *mea,* într-un fel. Poate singura aliată pe care am fi avut-o împotriva celorlalte Mari Preotese, chiar dacă Rhysand o plăcea sau nu...

– Îți zic din două motive, spuse el, cu chipul rece și atât de calm, încât mă descurajă la fel de mult ca și știrile pe care mi le dădea. În primul rând, ești... apropiată de Tamlin. El are oameni, dar și legături vechi cu Hybernul...

– Nu l-ar ajuta *niciodată* pe rege...

Rhysand ridică o mână.

– Vreau să știu dacă Tamlin este dispus să lupte împreună cu noi. Dacă își poate folosi legăturile în avantajul nostru. De vreme ce relațiile dintre mine și el sunt încordate, tu vei avea plăcerea de a fi intermediarul.

– Nu mi-a vorbit niciodată despre asemenea lucruri!

– Poate că este timpul să o facă. Poate că este timpul să insiști.

El se uită cu atenție la hartă, iar eu i-am urmărit privirea, care se opri asupra zidului din Prythian – asupra micului și vulnerabilului teritoriu al muritorilor. Mi se usca gura.

– Care este celălalt motiv?

Rhysand mă măsură din priviri, evaluând, cântărind.

– Ai o îndemânare de care am nevoie. Se zvonește că ai prins un Suriel.

– Nu a fost chiar atât de greu.

– Eu am încercat și am eșuat. De două ori. Dar vom discuta în altă zi despre asta. Te-am văzut prinzându-l în cursă pe Middengard Wyrm ca pe un iepure. Ochii îi sclipiră. Trebuie să mă ajuți. Să îți folosești abilitățile ca să găsești ce îmi trebuie.

– *Ce* îți trebuie? Presupun că are legătură cu protecția și cititul?

– Vei afla asta mai târziu.

Nici nu știam de ce mă deranjasem să întreb.

– Trebuie să fie cel puțin alți doisprezece vânători mai experimentați și mai pricepuți...

– Poate că sunt. Dar tu ești singura în care am încredere.

Am clipit.

– Aș putea să te trădez oricând aș vrea.

– Ai putea. Dar nu o vei face.

Am scrâșnit din dinți și am vrut să spun ceva răutăcios când el adăugă:

– Și, pe de altă parte, e vorba și de puterile tale.

– Nu am nicio putere. Am rostit cuvintele atât de repede, încât nu era nicio șansă să pară altceva decât o negare.

Rhysand își încrucișă picioarele.

– Nu ai? Puterea, viteza... Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că tu și Tamlin vă descurcați de minune să vă prefaceți că sunteți normali. Că puterile pe care le manifești nu sunt, de obicei, un semn printre ai noștri, că fiul unui Mare Lord ar putea să-i fie moștenitor.

– Eu nu sunt un Mare Lord.

– Nu, dar noi, cei șapte, ți-am dat viață. Însăși esența ta este legată de noi, născută din noi. Dacă ți-am dat mai mult decât ne-am așteptat? Se uită din nou la mine. Dacă ai putea să ne ții piept, să ai o poziție proprie, de Mare Doamnă?

– Nu există titlul de Mare Doamnă.

El se încruntă, dar scutură din cap.

– Vom vorbi mai târziu și despre *asta*. Dar, da, Feyre, pot exista Mari Doamne. Și poate că tu nu ești una dintre ele, dar... dacă ai fi ceva asemănător? Dacă ai fi capabilă să folosești puterea celor șapte Mari Lorzi în același timp? Dacă ai putea să devii una cu întunericul sau să îți schimbi forma, sau să înghețți o întreagă cameră – o întreagă armată?

Vântul de iarnă de pe piscurile din apropiere păru să răspundă șuierând. Fiorul pe care-l simțisem pe sub piele...

– Înțelegi ce ar putea însemna asta într-un război iminent? Înțelegi cum te-ar putea distruge, dacă nu înveți să te controlezi?

– În primul rând, încetează să-mi mai pui atâtea întrebări retorice! În al doilea rând, nu ştim dacă *am* aceste puteri...

– Le ai. Dar trebuie să începi să le stăpânești. Să înveți ce ai moştenit de la noi.

– Să presupun că tot tu eşti cel care mă va învăța? Cititul şi protecția nu sunt suficiente?

– Câtă vreme vânăm împreună ce îmi trebuie, da.

Am început să scutur din cap.

– Tamlin nu va permite aşa ceva.

– Tamlin nu este custodele tău şi ştii asta.

– Eu sunt supusa lui, iar el este Marele meu Lord...

– Tu *nu eşti supusa nimănui.*

Sclipirea dinților şi aripile întinse, ca de fum, mă făcură să înțepenesc.

– Voi spune asta o dată – o singură dată, zise mieros Rhysand, îndreptându-se spre harta de pe perete. Poți fi un pion, poți fi premiul cuiva şi să-ți petreci restul vieții tale de nemuritoare făcând reverențe, trudind şi pretinzând că îi eşti inferioară lui Tamlin, lui Ianthe, oricăruia dintre noi. Dacă asta vrei, prea bine. Ar fi păcat, dar este alegerea ta. Umbra aripilor se undui din nou. Dar ştiu – mai mult decât îți dai seama – şi nu cred nicio clipă că accepți ideea de a fi un trofeu frumos pentru cineva care nu a făcut nimic timp de aproape cincizeci de ani şi care nu a ridicat un deget în vreme ce tu erai sfâşiată...

– Încetează...

– Sau, continuă el în forță, mai ai o opțiune. Ai putea stăpâni puterile pe care ți le-am dat noi şi să profiți de ele. Poți să ai un rol în acest război. Pentru că, într-un fel sau altul, războiul se apropie şi nu încerca să te amăgeşti că vreunui spiriduş îi va păsa de familia ta de dincolo de zid, când este foarte probabil ca tot teritoriul nostru să devină un osuar.

M-am uitat la hartă, la Prythian, la acea fâşie de pământ de la baza lui sudică.

– Vrei să salvezi ținutul muritorilor? întrebă el. Atunci, fii cineva de care ascultă Prythianul. Fii esențială. Fii o armă. Pentru că, Feyre, s-ar putea să vină o zi când doar tu vei sta între Regele Hybernului și familia ta umană. Și nu vrei ca asta să te prindă nepregătită.

Mi-am ridicat privirea spre el, cu respirația tăiată, suferind.

Ca și când nu m-ar fi șocat, Rhysand spuse:

– Gândește-te la asta. Toată săptămâna. Întreabă-l pe Tamlin, dacă te va face să dormi mai bine. Vezi ce spune despre asta fermecătoarea Ianthe. Dar este alegerea ta, nu a altcuiva.

Nu i-am mai văzut pe Rhysand și pe Mor toată săptămâna.

Singurele persoane pe care le-am întâlnit erau Nuala și Cerridwen, care îmi aduceau mâncare, îmi făceau patul și, uneori, mă întrebau cum îmi merge.

Singura dovadă a faptului că Rhysand era prin preajmă erau copiile goale ale alfabetului, împreună cu câteva propoziții pe care trebuia să le scriu în fiecare zi, schimbând cuvintele, fiecare mai respingătoare decât ultima:

Rhysand este cel mai chipeș Mare Lord.

Rhysand este cel mai fermecător Mare Lord.

Rhysand este cel mai grozav Mare Lord.

În fiecare zi, o propoziție jalnică – cu un singur cuvânt schimbat, variind între aroganță și vanitate. Și, în fiecare zi, o altă serie simplă de instrucțiuni: ridică scutul, coboară scutul; ridică scutul, coboară scutul. De nenumărate ori.

Nu-mi păsa de unde știa el dacă le respectam sau nu, dar mă dedicam lecțiilor; îmi ridicam și coboram și întăream scuturile mentale. Fie doar și pentru simplul motiv că nu aveam altceva de făcut.

Coșmarurile mele mă lăsau amețită, transpirată, dar camera era atât de deschisă și lumina stelelor atât de strălucitoare, încât, când

mă trezeam cu o smucitură, nu mă mai grăbeam la toaletă. Fără ziduri care să mă constrângă, fără întunericul total. Știam unde eram. Chiar dacă îmi displăcea să mă aflu acolo.

Cu o zi înainte ca săptămâna noastră să se termine, mergeam cu greu spre obișnuita mea măsuță, deja strâmbându-mă la ce propoziție minunată mă aștepta și la toate sporturile mentale ce urmau, când vocea lui Rhysand și cea a lui Mor plutiră spre mine.

Era un spațiu public, așadar nu m-am deranjat să îmi ascund sunetul pașilor când m-am apropiat de locul în care vorbeau în zona de așteptare, Rhysand pășind în susul și-n josul deschiderii spre prăpastie a muntelui, iar Mor stând întinsă într-un fotoliu de culoare crem.

– Azriel ar vrea să știe asta, spunea Mor.

– Azriel poate să se ducă naibii, replică Rhysand. Oricum, este foarte probabil ca el să știe deja.

– Ultima dată când ne-am luat la întrecere cu ei, spuse Mor cu o seriozitate care m-a făcut să mă opresc la o distanță apreciabilă, am pierdut. La o mare distanță. Nu vom mai face asta.

– Ar trebui să lucrezi, fu singurul răspuns al lui Rhysand. Știi, ți-am dat comanda cu un motiv anume.

Mor își încordă maxilarul și, într-un final, mă privi în ochi. Zâmbetul îi era mai mult o crispare.

Rhysand se întoarse, încruntându-se la mine.

– Spune ce ai de spus, Mor, zise el ferm, continuând să facă pași.

Mor își dădu ochii peste cap pentru plăcerea mea, dar chipul îi deveni serios când spuse:

– A mai avut loc un atac, la templul din Cesere. Aproape toate preotesele au fost ucise, iar cufărul prădat.

Rhysand se opri. Iar eu nu știam la ce să mă gândesc; la știrea ei sau la mânia totală exprimată într-un singur cuvânt când Rhysand întrebă:

– Cine?

– Nu ştim cine a făcut-o, spuse Mor. E la fel ca data trecută: un grup mic, cadavre cu semne cauzate de săbii mari şi nici urmă de unde au venit şi cum au dispărut. Nu a supraviețuit nimeni. Corpurile au fost găsite abia a doua zi, când un grup de pelerini a trecut pe acolo.

Pe toţi zeii! Probabil că am scos un mic zgomot, deoarece Mor îmi aruncă o privire încordată, dar compătimitoare.

Totuşi Rhysand... La început, apărură umbrele – fuioare, din spatele lui. Iar apoi, ca şi când mânia ar fi slăbit controlul asupra bestiei despre care îmi spusese o dată că ura să i se supună, aripile prinseră contur.

Aripi mari, frumoase, feroce, membranoase şi cu gheare ca de liliac, negre ca noaptea şi al naibii de puternice. Până şi felul în care stătea părea schimbat – mai stabil, înrădăcinat. Ca şi când vreo ultimă bucată din el şi-ar fi găsit locul potrivit. Dar vocea lui Rhysand era încă delicată când rosti:

– Ce are de spus Azriel despre asta?

Din nou, Mor mă privi ca şi când nu ar fi fost sigură că trebuia să fiu prezentă la această discuţie.

– Este supărat. Cassian este şi mai supărat – este convins că trebuie să fi fost una dintre bandele de război illyriene, care vor să câştige noi teritorii.

– Este ceva care trebuie luat în considerare, spuse Rhysand gânditor. Câteva dintre clanurile illyriene s-au supus voioase Amaranthei în acei ani. Faptul că încearcă să îşi extindă graniţele ar putea fi modul lor de a vedea cât de mult pot să mă preseze şi să scape. Uram sunetul numelui ei şi m-am concentrat mai mult asupra lui, şi nu la informaţiile pe care el îmi permitea să le culeg.

– Cassian şi Az aşteaptă... Ea se opri şi se scuză faţă de mine printr-un semn cu ochiul. Ei aşteaptă ordinele tale, în locul obişnuit.

Bine, asta era bine. Văzusem acea hartă goală de pe zid. Eram mireasa unui inamic. Până şi menţionarea locului în care erau

staționate forțele lui și a lucrurilor pe care le puneau la cale ar fi putut fi periculoase. Nici măcar nu știam unde *era* Cesere – ce era, de fapt.

Rhysand cercetă din nou cerul, vântul șuierător care împingea norii negri peste vârfurile îndepărtate. Mi-am dat seama că vremea era bună pentru zburat.

– Ar fi mai ușor dacă ne-am teleporta, spuse Mor, urmărindu-i privirea Marelui Lord.

– Spune-le și nemernicilor că voi fi acolo peste câteva ore, spuse el.

Mor îmi zâmbi îngrijorată și dispăru.

Am examinat locul gol în care fusese și din care dispăruse fără urmă.

– Cum funcționează... dispariția asta? am întrebat eu încet. Îi văzusem doar pe câțiva Mari Spiriduși făcând asta, și nimeni nu îmi explicase niciodată.

Rhysand nu se uită la mine, dar spuse:

– Teleportarea? Gândește-te la asta ca la... două puncte diferite de pe o pânză. Un punct este locul în care te afli în prezent în lume. Celălalt, din partea cealaltă a pânzei, este cel în care vrei să mergi. Teleportarea... este ca și cum ai împături pânza astfel încât cele două puncte se aliniază. Magia se ocupă cu împăturitul – și noi nu facem decât să pășim ca să ajungem dintr-un loc în altul. Uneori este un pas lung și simți textura întunecată a lumii când treci prin ea. Un pas mai scurt, să spunem, dintr-un capăt în celălalt al camerei, ar fi aproape insesizabil. Este un dar rar și util. Doar spiriduții mai puternici pot să facă asta. Cu cât ești mai puternic, cu atât mai departe poți sări între două locuri dintr-o singură încercare.

Știam că explicația îmi era la fel de folositoare pe cât îl ajuta pe el să se distragă. Dar m-am trezit spunând:

– Îmi pare rău de templu, dar și de preotese.

Mânia încă îi licărea în ochi când se întoarse în cele din urmă spre mine.

– Oricum, mult mai mulți oameni vor muri destul de curând.

Poate că de aceea îmi permisese să mă apropii, să trag cu urechea la această conversație. Ca să-mi amintească de ce s-ar putea întâmpla cu Hybernul.

– Ce sunt... am încercat eu, ce sunt bandele de război illyriene?

– Niște ticăloși aroganți, asta sunt, mormăi el.

Mi-am încrucișat brațele, așteptând.

Rhysand își întinse aripile, lumina soarelui făcând să strălucească textura ca de piele în culori subtile.

– Sunt o rasă de războinici din tărâmul meu. Și, în general, o pacoste.

– Unii dintre ei au sprijinit-o pe Amarantha?

Întunericul dansă în sală când furtuna distantă se apropie suficient încât să acopere soarele.

– Unii. Dar eu și ai mei ne-am distrat vânându-i în ultimele câteva luni. Și exterminându-i.

„Încet" era cuvântul pe care nu era nevoie să-l adauge.

– De aceea ai păstrat distanța, erai ocupat cu asta?

– Am fost ocupat cu multe lucruri.

Nu era un răspuns. Dar părea că terminase discuția cu mine și, oricine ar fi fost Cassian și Azriel, întâlnirea cu ei era mult mai importantă.

Așadar, Rhysand nu își luă nici măcar rămas-bun, ci, pur și simplu, păși peste marginea verandei, în văzduh.

Inima mi se opri, dar înainte de a putea țipa, el trecu mai departe, repede ca vântul aspru dintre piscuri. Câteva bătăi răsunătoare de aripi îl făcură să dispară în norii de furtună.

– Rămas-bun și ție, am mormăit eu, făcând un gest vulgar și mi-am început lucrul pentru acea zi, doar norii de furtună de dincolo de scutul casei ținându-mi companie.

Chiar dacă zăpada biciuia magia protectoare a sălii, în timp ce eu mă chinuiam cu propozițiile – *Rhysand este interesant; Rhysand*

este superb; Rhysand este fără cusur – și îmi ridicam și coboram scutul mental până când mintea-mi era epuizată, mă gândeam la ce auzisem, la ce discutaseră ei.

Mă întrebam ce știa Ianthe despre crime, dacă o cunoștea pe vreuna dintre victime. Dacă știa ce era Cesere. Dacă templele erau vizate, ar fi trebuit să știe. Tamlin ar fi trebuit să știe.

În acea ultimă noapte, abia am putut dormi – pe jumătate de ușurare, pe jumătate de groaza că poate Rhysand punea la cale vreo surpriză urâtă, de final. Dar noaptea și furtuna trecură, iar când se crăpă de ziuă, m-am îmbrăcat înainte ca soarele să răsară în toată splendoarea.

Aș fi vrut să mănânc în cameră, dar am urcat la etaj, îndreptându-mă către o zonă deschisă și mare, spre masa de pe veranda îndepărtată.

Întins pe scaunul lui obișnuit, Rhysand purta aceleași haine ca în ziua precedentă, gulerul jachetei negre fiind descheiat, iar cămașa la fel de nearanjată ca părul. Fără aripi, din fericire. M-am întrebat dacă tocmai se întorsese de unde îi întâlnise pe Mor și pe ceilalți. M-am întrebat ce aflase.

– A trecut o săptămână, am spus eu în loc de salut. Du-mă acasă!

Rhysand luă o sorbitură lungă din ce avea în ceașca lui. Nu părea a fi ceai.

– Bună dimineața, Feyre!

– Du-mă acasă!

Îmi cercetă hainele turcoaz și aurii, o variație a ținutei mele zilnice. Ca să fiu cinstit, nu mă deranjau.

– Ți se potrivește culoarea.

– Vrei să te rog? Asta e?

– Vreau să îmi vorbești cu unei persoane. Începe cu „bună dimineața“ și hai să vedem unde ajungem.

– Bună dimineața!

Schiță un zâmbet. Ticălosul!

– Ești pregătită să înfrunți consecințele plecării tale?

Mi-am îndreptat spatele. Nu mă gândisem la nuntă. Toată săptămâna, da, dar azi... azi mă gândisem doar la Tamlin, la faptul că voiam să-l văd, să îl țin în brațe, să-l întreb despre tot ce afirmase Rhysand. În ultimele câteva zile, nu arătasem niciun semn al puterii despre care Rhysand credea că o aveam, nu *simțisem* nimic agitându-mi-se pe sub piele – slavă Cazanului.

– Nu este treaba ta.

– Corect. În orice caz, probabil că le vei ignora. Le vei mătura sub preș, ca pe toate celelalte lucruri.

– Nimeni nu ți-a cerut părerea, Rhysand.

– Rhysand? Chicoti încet. Îți ofer o săptămână de lux, iar tu îmi spui „Rhysand"?

– Nu am cerut să fiu aici sau să mi se ofere această săptămână.

– Și totuși, iată-te! Ai ceva culoare în obraji, iar semnele de sub ochi aproape ți-au dispărut. Apropo, scutul tău mental este puternic.

– Te rog, du-mă acasă!

El dădu din umeri și se ridică.

– Îi voi spune lui Mor că ți-ai luat rămas-bun.

– Abia am văzut-o toată săptămâna. Am văzut-o doar la acea primă întâlnire, apoi, când am asistat la conversația din ziua precedentă, și atunci nu am schimbat decât vreo două vorbe.

– Ea aștepta o invitație – nu voia să te sâcâie. Mi-aș fi dorit să fie la fel de amabilă și cu mine.

– Nu mi-a spus nimeni. Nu mi-a păsat în mod deosebit. În orice caz, fără îndoială că a avut lucruri mai bune de făcut.

– Nu ai întrebat. Și de ce te-ai fi deranjat? Mai bine să fii singură și deprimată. Se apropie cu pași lini, grațios. Părul îi era cu siguranță ciufulit, de parcă și-ar fi trecut mâinile prin el. Sau ar fi zburat ore întregi spre acel loc secret. Te-ai gândit la oferta mea?

– Te voi anunța luna viitoare.

Se opri la distanță de o lățime de palmă, cu chipul auriu încordat.

– Ți-am spus o dată și îți repet, spuse el. Nu sunt inamicul tău.

– Iar eu ți-am spus o dată, așa că îți voi repeta. Ești inamicul lui *Tamlin*. Deci presupun că asta te face să fii și al meu.

– Serios?

– Eliberează-mă de înțelegerea noastră și hai să aflăm!

– Nu pot face asta.

– Nu poți sau nu vrei?

El îmi întinse mâna.

– Mergem?

Aproape m-am întins spre ea. Degetele îi erau reci, rigide – bătătorite de la armele pe care nu le văzusem niciodată asupra lui.

Întunericul ne înghiți și, din instinct, l-am apucat când lumea îmi dispăru de sub picioare. Chiar ne teleportam. Vântul mă bătea, iar eu îi simțeam brațul ca pe o greutate mare și caldă pe spate în timp ce ne rostogolirăm prin ținuturi, Rhysand chicotind la groaza mea.

Apoi, am simțit sub mine pământ solid – dale din piatră – și am văzut strălucirea orbitoare a soarelui de deasupra, verdeață, câteva păsări care ciripeau...

M-am îndepărtat de el, clipind din cauza strălucirii și am ajuns la stejarul imens aplecat peste noi. Un stejar la marginea fostelor grădini ale *casei*.

Am vrut să alerg spre conac, dar Rhysand mă apucă de încheietura mâinii. Se uită când la mine, când la casă.

– Noroc! șopti el.

– Ia-ți mâna de pe mine!

El chicoti, eliberându-mă.

– Ne vedem luna viitoare, spuse și, înainte să îl pot scuipa, dispăru.

L-am găsit pe Tamlin în biroul său, Lucien și alte două santinele stând în jurul mesei de lucru acoperite cu o hartă.

Lucien fu primul care se întoarse spre locul în care mă furișasem în pragul ușii, oprindu-se brusc din vorbit. Tamlin își ridică privirea și alergă prin cameră atât de repede, încât abia am avut timp să respir înainte să mă strângă puternic în brațe.

I-am șoptit numele în timp ce gâtul îmi ardea, iar după aceea...

Apoi mă ținu la distanță de un braț, măsurându-mă din cap până în picioare.

– Ești bine? Ești rănită?

– Sunt bine, am spus eu, observând momentul exact în care își dădu seama că purtam hainele Regatului Nopții, ce îmi dezvăluiau o parte din abdomen. Nu m-a atins nimeni.

El continuă să îmi privească fața, gâtul. Apoi mă întoarse, examinându-mi spatele, ca și când ar fi putut vedea prin haine. M-am smucit din prinsoarea lui.

– Am spus că nu m-a atins nimeni.

Respira greu și sălbăticia i se citea în privire.

– Ești bine, repetă el de câteva ori.

Inima mi se frânse și am întins mâna ca să îi cuprind obrazul.

– Tamlin! am șoptit eu.

Chibzuiți, Lucien și celelalte santinele plecară. Prietenul meu îmi întâlni privirea când plecă, zâmbindu-mi ușurat.

– Te poate răni în alte moduri, spuse Tamlin, închizând ochii la atingerea mea.

– Știu, dar sunt bine. Chiar sunt, am spus eu pe cât de blând am putut. Apoi am observat pereții din birou – semnele de gheare de pe ei. Peste tot. Și masa pe care o foloseau... era nouă. Ai distrus biroul.

– Am distrus jumătate de casă, zise el, aplecându-se înainte ca să își lipească fruntea de a mea. Te-a luat, te-a răpit...

– Și m-a lăsat în pace.

Tamlin se retrase mârâind.

– Probabil ca să te facă să-ți lași garda jos. Nu știi ce pune la cale, de ce este în stare...

– Știu, am spus eu, chiar dacă vorbele parcă mă arseră. Iar data viitoare, voi fi atentă...

– Nu va mai fi o dată viitoare.

Am clipit.

– Ai găsit o cale de scăpare? Sau poate că Ianthe a găsit-o.

– Nu te mai las să pleci.

– A spus că încălcarea unei înțelegeri magice are urmări.

– La naiba cu consecințele!

Dar mi-am dat seama că era o amenințare goală – și cât de mult îl distrugea. Așa e el; asta e el: un protector, apărător. Nu i-aș putea cere să nu mai fie așa – să nu-și mai facă griji pentru mine.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. Voiam să îl întreb atât de multe, dar... mai târziu.

– Să mergem la etaj, i-am șoptit pe buze, iar el mă cuprinse în brațe.

– Mi-a fost dor de tine, îmi zise printre săruturi. Am înnebunit.

Asta era tot ce aveam nevoie să aud. Până când...

– Trebuie să îți pun niște întrebări.

Am scos un sunet afirmativ, dar mi-am înclinat mai mult capul.

– Mai târziu.

Corpul îi era atât de cald, atât de rigid lipit de al meu, iar parfumul, atât de familiar...

Tamlin mă apucă de talie, lipindu-și fruntea de a mea.

– Nu... acum, spuse, dar mârâi ușor când mi-am trecut limba peste dinții lui. Cât... Se retrase, dezlipindu-și gura de a mea. Cât încă e totul proaspăt în mintea ta.

Am înghețat, cu o mână în părul lui și cu cealaltă strângându-i spatele tunicii.

– Ce?

Tamlin se retrase, scuturând din cap ca și când și-ar fi alungat dorința care îi zăpăcea simțurile. Nu fusesem despărțiți atât de mult timp de când cu Amarantha, iar el voia să mă preseze ca să-i ofer informații despre Regatul Nopții?

– Tamlin!

Dar el își ridică mâinile, fixându-mă cu privirea când îl chemă pe Lucien.

În clipele scurse până la apariția emisarului său, mi-am aranjat hainele – bluza care mi se ridicase pe trunchi – și mi-am trecut degetele prin păr. Tamlin se îndreptă spre birou și luă loc, făcându-mi semn să mă așez în fața lui.

– Îmi pare rău, spuse el încet când Lucien se apropie din nou. Este pentru binele tău. Pentru siguranța noastră.

M-am uitat cu atenție la pereții sfâșiați, la mobila roasă și aschiată. Ce coșmaruri avusese, treaz și dormind, cât am fost plecată? Și cum fusese să își imagineze că eram în mâinile inamicului său, după ce văzuse ce îmi făcuse Amarantha?

– Știu, am șoptit eu în cele din urmă. Știu, Tamlin.

Sau încercam să îmi dau seama.

Abia mă așezasem pe scaunul cu spătar jos când intră Lucien, închizând ușa în urma lui.

– Mă bucur să te văd întreagă, Feyre, spuse el, luând loc lângă mine. Totuși, m-aș simți mai bine dacă nu ai mai purta hainele din Regatul Nopții.

Tamlin scoase un mârâit slab de confirmare. Nu am spus nimic. Înțelegeam cu adevărat de ce ar fi fost un afront pentru ei.

Tamlin și Lucien făcură un schimb de priviri, vorbind fără să scoată un cuvânt, așa cum doar cei care fuseseră parteneri sute de ani puteau să o facă. Lucien dădu ușor din cap și se rezemă de spătarul scaunului ca să asculte, să observe.

– Trebuie să ne spui totul, zise Tamlin. Despre planul Regatului Nopții, pe cine ai văzut, ce arme și puteri au, ce a făcut Rhysand, cu cine a vorbit și toate detaliile pe care ți le amintești.

– Nu mi-am dat seama că sunt o spioană.

Lucien se mișcă pe scaun, dar Tamlin spuse:

– Pe cât de mult urăsc înțelegerea pe are ai făcut-o, ți s-a permis accesul în Regatul Nopții. Străinii arareori reușesc să intre, iar dacă

o fac, rar se întâmplă să iasă întregi. Și, dacă sunt receptivi, amintirile lor sunt de obicei... amestecate. Rhysand nu vrea să știm ce ascunde acolo.

Un fior rece îmi șerpui pe spinare.

– De ce vrei să știi? Ce ai de gând să faci?

– E vital să cunosc planurile inamicului meu și să știu ce stil de viață are. Cât despre ceea ce vom face... Încă nu știu.

Ochii lui verzi mă țintuiră.

– Începe cu planul regatului. Este adevărat că se află sub un munte?

– Parcă sunt la un interogatoriu.

Lucien inspiră, dar rămase tăcut.

Tamlin își întinse mâinile pe birou.

– Trebuie să cunoaștem lucrurile acestea, Feyre. Sau... sau nu îți poți aminti? Ghearele îi licăriră din monturi.

– Îmi amintesc totul, am spus eu. Nu mi-a distrus mintea.

Și, înainte să mă poată chestiona mai departe, am început să-i povestesc tot ce am văzut.

„Pentru că am încredere în tine", spusese Rhysand. Și poate, poate că îmi distrusese mintea, în ciuda lecțiilor de protecție, deoarece mi se părea că mă scăldam în ulei și noroi când descriam planul casei sale, al regatului și munții din jurul lor. El *era* inamicul meu și mă obliga să îmi respect înțelegerea pe care o făcusem din pură disperare...

Am continuat să vorbesc, descriind camera din turn. Tamlin mă chinui cu imaginile de pe hărți, făcându-mă să întorc pe toate părțile cuvintele spuse de Rhysand, până când i-am menționat ce mă împovărase mai mult în ultima săptămână: puterile pe care Rhysand credea că le aveam acum... și planurile Hybernului. I-am spus despre acea conversație cu Mor – despre templul care fusese prădat (Cesere, îmi explică Tamlin, era un avanpost nordic în Regatul Nopții și unul dintre cele câteva orașe cunoscute), și faptul că Rhysand amintise de doi oameni ale căror nume erau Cassian și Azriel. Amândoi se crispară când auziră asta, dar nu spuseră dacă îi cunoșteau

sau dacă auziseră despre ei. Așadar, i-am zis ce erau illyrienii – și cum Rhysand îi vânase și-i ucisese pe trădătorii care se aflau printre ei. Când am terminat, Tamlin tăcea, iar Lucien aproape că bâzâia de nerăbdare să vorbească.

– Crezi că e posibil să am acele abilități? am întrebat eu, impunându-mi să îl privesc în ochi.

– Este posibil, spuse Tamlin la fel de încet. Și dacă este adevărat...

Lucien spuse în cele din urmă:

– Este o putere pentru care ceilalți Mari Lorzi ar ucide.

Fu un efort să nu mă agit când ochiul metalic i se roti, ca și când mi-ar fi detectat puterile care îmi curgeau prin vene.

– Tatăl meu, de exemplu, nu va fi bucuros să afle că îi lipsește o picătură din puterea lui – sau că mireasa lui Tamlin o are acum. Ar face orice ca să se asigure că *nu* o ai – inclusiv să te ucidă. Mai sunt și alți Mari Lorzi care ar fi de acord.

Chestia de sub pielea mea începu să fiarbă.

– Nu aș folosi-o niciodată împotriva nimănui...

– Nu este vorba despre a o folosi împotriva lor; ci despre a avea un avantaj atunci când nu ar trebui să-l ai, spuse Tamlin. Când se va afla acest lucru, vei deveni o țintă.

– Ai știut? am întrebat eu. Lucien nu voia să se uite în ochii mei. Ai bănuit asta?

– Am sperat că nu este adevărat, spuse prudent Tamlin. Iar acum că Rhysand are bănuieli, nu știm ce va face cu informația...

– El vrea să mă instruiască. Nu eram destul de proastă încât să le spun despre antrenamentul cu scutul mental, nu acum.

– Instrucția ar atrage prea multă atenție, spuse Tamlin. Nu ai *nevoie* să te antrenezi. Pot să te apăr de toate amenințările care se apropie de noi.

Asta pentru că fusese o vreme când nu putea face acest lucru. Când fusese vulnerabil și când mă privise cum eram torturată până la moarte. Și nu reușise să facă nimic pentru a o opri pe Amarantha să...

Nu aveam de gând să permit să existe o altă Amarantha. Să-i permit Regelui Hybernului să își aducă bestiile și slugile aici, ca să rănească mai mulți oameni. Să mă rănească pe mine și pe ai mei. Și să distrugă zidul ca să rănească pe nenumărați alții dincolo de el.

– Aș putea să-mi folosesc puterile împotriva Hybernului.

– Nici nu se pune problema, spuse Tamlin, mai ales când nu va fi niciun război cu Hybernul.

– Rhysand spune că războiul este inevitabil și că vom fi loviți puternic.

Lucien întrebă sec:

– Și Rhysand știe totul?

– Nu, dar... Era îngrijorat. Crede că pot fi importantă în conflictele care vor urma.

Tamlin își îndoi degetele, ținându-și ghearele în frâu.

– Nu ai nici experiență în luptă sau cu armele. Și, chiar dacă aș începe azi să te antrenez, ar dura ani până când te-ai putea descurca singură sau pe câmpul de luptă al nemuritorilor. Inspiră zgomotos. Așadar, în ciuda a ceea ce crede el că ai putea face, Feyre, nu te-aș lăsa nicăieri în *preajma* unui câmp de luptă. Mai ales dacă asta ar însemna să le dezvălui inamicilor noștri puterile pe care le ai. Ai putea lupta pe față cu Hybernul și să ai dușmani cu chipuri prietenoase pe la spate.

– Nu-mi pasă...

– *Mie* îmi pasă, mârâi Tamlin. Lucien oftă. Îmi pasă dacă mori, dacă ești rănită, dacă te-ai afla în pericol în orice clipă, pentru tot restul vieților noastre. Așa că nu va avea loc niciun antrenament, iar noi vom păstra secrete toate aceste lucruri.

– Dar Hybernul...

Lucien interveni calm:

– Iscoadele mele deja cercetează problema.

I-am aruncat o privire rugătoare.

Lucien oftă ușor și îi spuse lui Tamlin:

– Dacă am putea să o antrenăm în secret...

– Sunt prea multe riscuri, prea multe variabile, replică Tamlin. Și nu va avea loc niciun conflict cu Hybernul, niciun război.

– Asta îți dorești tu! am izbucnit eu.

Lucien mormăi ceva care părea o rugăciune adresată Cazanului.

Tamlin încremeni.

– Mai descrie-mi o dată camera cu harta. Acesta fu singurul lui răspuns.

Discuția se încheiase. Nu era loc de polemici.

Ne-am fixat cu privirea pentru o clipă, iar stomacul mi se întoarse și mai mult.

El era Marele Lord – al *meu*. El era scutul și apărătorul poporului său; al meu. Iar dacă a mă proteja însemna că poporul putea să spere în continuare, să își construiască o nouă viață pentru ca și el să poată face la fel... Puteam să mă supun acestui singur lucru.

Puteam să o fac.

„Nu ești supusa nimănui."

Poate că Rhysand chiar îmi schimbase felul de-a gândi, cu sau fără scuturi.

Gândul în sine îmi fu suficient încât să încep să-i repet detaliile lui Tamlin.

CAPITOLUL 8

După o săptămână, veni vremea pentru Tithe.

Petrecusem o zi întreagă cu Tamlin – o zi în care hoinărisem pe terenul din jurul conacului, făcând dragoste în iarba înaltă a câmpului însorit și cinând în liniște și intimitate – înainte de a fi chemat la graniță. Nu îmi spuse de ce sau unde. Doar că trebuia să rămân pe proprietate și că santinelele mă vor păzi tot timpul.

Așadar, mi-am petrecut următoarea săptămână singură, trezindu-mă în mijlocul nopții ca să-mi vărs mațele și să suspin printre coșmaruri. Dacă aflase despre masacrul surorilor ei din nord, Ianthe nu spuse nimic despre asta în cele câteva ocazii în care am văzut-o. Și, având în vedere cât de mult îmi displăcea să fiu presată să vorbesc despre lucrurile care mă chinuiau, am ales să nu deschid subiectul în orele pe care și le petrecea în vizită, ajutându-mă să îmi aleg hainele, coafura și bijuteriile pentru Tithe.

Când i-am cerut să-mi explice la ce să mă aștept, îmi spuse doar că Tamlin se va ocupa de tot. Că ar trebui să privesc de lângă el și să observ.

Era destul de simplu – și poate o ușurare că nimeni nu se aștepta să vorbesc sau să acționez.

Dar fusese greu să nu mă uit la ochiul tatuat în palma mea, să-mi amintesc de faptul că Rhysand mârâise la mine.

Tamlin se întorsese abia cu o seară înainte, ca să supravegheze Tithe, care trebuia să aibă loc. Am încercat să nu mă supăr, nu când avea atât de multe responsabilități. Chiar dacă nu îmi spunea mai mult decât îmi zisese Ianthe.

Așezată lângă Tamlin pe podiumul din marea sală a conacului din marmură și aur, am suportat nenumărate priviri, lacrimi, recunoștință și binecuvântări pentru ceea ce făcusem.

Îmbrăcată în obișnuita-i robă cu glugă de un albastru-deschis, Ianthe stătea lângă uși, oferindu-le binecuvântări celor care plecau, cuvinte de alinare celor care se pierdeau în prezența mea, promisiuni că lumea va fi mai bună, acum că binele învinsese răul.

După două minute, deveneam tot mai agitată. După patru ore, am încetat să mai aud ceva.

Emisarii care reprezentau toate orașele și oamenii din Regatul Primăverii continuau să vină, aducând, ca plată, aur sau bijuterii, găini, cereale sau haine. Nu conta ce anume, câtă vreme echivala cu ceea ce datorau. Lucien stătea la baza podiumului, cântărind toate cantitățile, înarmat până în dinți, ca și celelalte zece santinele postate prin sală. Pentru mine, camera de primire, așa cum o numise Lucien, semăna al naibii de mult cu o sală a tronului. M-am întrebat dacă o numise așa deoarece celelalte cuvinte...

Petrecusem prea mult timp într-o altă sală a tronului. La fel și Tamlin.

Iar eu nu ocupasem un loc pe un podium ca el, ci îngenuncheasem în fața lui. Apropiindu-mă de el ca spiridușul zvelt cu pielea gri, care se strecurase din fața rândului nesfârșit de spiriduși de rang mai mic și Mari Spiriduși.

Ea nu purta haine. Părul lung și negru i se legăna peste sânii fermi și avea ochi mari, complet negri. Ca un lac stătut. Iar în timp ce se mișca, lumina după-amiezii licărea pe pielea-i irizată.

Dezaprobarea îl făcu pe Lucien să se crispeze, dar nu spuse nimic atunci când spiridușul de rang inferior își plecă fața ascuțită și delicată și își împreună degetele fusiforme și membranate peste sâni.

– Te salut din partea fantomelor apelor, Mare Lord, spuse ea. Avea un glas ciudat și șuierător, buzele-i pline și senzuale dezvăluindu-i dinții la fel de ascuțiți și de zimțați ca ai unei lănci. Unghiurile ascuțite ale chipului îi scoteau în evidență ochii negri precum cărbunele.

Mai văzusem ființe ca ea. În lacul de la marginea conacului. Erau cinci care locuiau prin stufăriș și printre nuferi. Rareori zărisem mai mult decât capetele strălucitoare care se vedeau prin suprafața sticloasă – nu știusem cât de îngrozitoare erau de aproape. Slavă Cazanului că nu înotasem niciodată în iazul acela. Îmi închipuiam că m-ar fi apucat cu degetele membranate – unghiile zimțate intrându-mi adânc în piele – și m-ar fi tras la fund înainte să pot să țip.

– Bine ai venit! spuse Tamlin. După cinci ore, părea la fel de odihnit ca dimineață.

Am presupus că, de vreme ce își recăpătase puterile, puține lucruri îl oboseau acum.

Fantoma apelor se apropie, piciorul ei membranat și cu gheare fiind de un gri-pestriț. Precaut, Lucien veni între noi.

De aceea fusese postat lângă partea mea de podium.

Am scrâșnit din dinți. Cine credea că ne-ar fi atacat în propria casă sau pe pământul nostru, dacă nu ar fi fost convinși că Hybernul ar fi putut lansa un atac? Până și Ianthe tăcuse în spatele sălii, ca să supravegheze întâlnirea.

Aparent, această conversație nu era asemenea celorlalte.

– Te rog, Mare Lord, spunea spiriduşul, plecându-se atât de mult, încât părul negru atinse marmura. În lac nu mai sunt pești.

Chipul lui Tamlin era precum granitul.

– Chiar și așa, trebuie să plătești.

Coroana de pe capul său licări în lumina după-amiezii. Incrustată cu smaralde, safire și ametiste, aurul fusese turnat în forma unei ghirlande cu flori de primăvară. Era una dintre cele cinci coroane care aparțineau familiei lui.

Spiriduşul își arătă palmele, dar Tamlin o întrerupse.

– Nu se fac excepții. Ai trei zile să-ți plătești datoria – sau să oferi dublu, la următoarea Tithe.

Am făcut un efort să nu casc gura la chipul nemișcat și la cuvintele nemiloase. În spate, Ianthe dădu afirmativ din cap, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit.

Fantoma apelor nu avea nimic de mâncare – cum se aștepta să-i dea *lui* mâncare?

– Te rog, șopti ea printre dinții ascuțiți, pielea-i pestriță și argintie licărind când începu să tremure. Nu mai este nimic în lac.

Expresia de pe chipul lui Tamlin rămase aceeași.

– Ai trei zile...

– Dar nu avem aur!

– *Nu* mă întrerupe! spuse el.

Mi-am întors privirea, incapabilă să suport chipul nemilos.

Ea își plecă și mai mult capul.

– Iertare, stăpâne!

– Ai trei zile ca să plătești sau să aduci dublu luna viitoare, repetă el. Dacă nu faci asta, știi ce se întâmplă.

Tamlin o alungă fluturând o mână. Conversația se încheiase.

După ce îl privi deznădăjduită pe Tamlin pentru ultima dată, ieși din sală. În tot acest timp, următorul spiriduș – un cerb cu picioare de țap, care aducea ceea ce părea a fi un coș cu ciuperci –, aștepta răbdător să fie invitat să se apropie de podium.

Eu m-am întors spre Tamlin.

– Nu avem nevoie de un coș cu pește, am șoptit eu. De ce o faci să sufere așa?

El își întoarse privirea spre locul în care Ianthe se dăduse la o parte ca să lase creatura să treacă mai departe, cu o mână pe bijuteriile de la centură, ca și când femela i le-ar fi înșfăcat ca să le folosească drept plată. Tamlin se încruntă.

– Nu pot face excepții. Odată ce faci asta, toți vor vrea să fie tratați la fel.

Am apucat strâns cotierele scaunului meu mic din stejar de lângă tronul lui imens cu trandafiri sculptați.

– Dar nu ne *trebuie* aceste lucruri. De ce avem nevoie de lână de aur sau de un borcan cu gem? Dacă ea nu mai are pește, trei zile nu vor conta. De ce să o faci să moară de foame? De ce nu o ajuți să repopuleze lacul? Îmi petrecusem destui ani cu dorința de a nu renunța, de a exclama în fața nedreptății.

Ochii de smarald i se îmblânziră, ca și când mi-ar fi citit gândurile pe chip, dar spuse:

– Pentru că așa stau lucrurile. Așa au făcut-o tatăl și bunicul meu și tot așa va proceda și fiul meu. Îmi zâmbi și se întinse să mă ia de mână. Cândva.

Cândva. Dacă ne vom căsători vreodată. Dacă nu voi mai fi o povară și amândoi vom scăpa de umbrele care ne bântuie. Nu discutaserăm nimic despre asta. Din fericire, nici Ianthe nu spusese nimic.

– Am putea încă să o ajutăm, să găsim o cale să repopulăm lacul.

– Și așa avem destule pe cap. Dacă-i dăm de pomană, nu o vom ajuta pe termen lung.

Am deschis gura, dar am închis-o imediat la loc. Nu aveam timp de dezbateri. Așa că mi-am retras mâna dintr-a lui când, în cele din urmă, îi făcu semn cerbului cu picioare de țap să se apropie.

– Am nevoie de aer curat, am spus și m-am ridicat de pe scaun.

Nu i-am dat șansa lui Tamlin să obiecteze înainte de a pleca de pe podium. Am încercat să nu observ cele trei santinele pe care Tamlin le trimise după mine sau rândul de emisari care se uitară cu gura căscată și șoptiră când am traversat sala.

Ianthe încercă să mă prindă când am trecut repede pe lângă ea, dar am ignorat-o.

Am ajuns la ușile de la intrare și am mers cât de repede am îndrăznit pe lângă rândul adunat care se întindea pe trepte și pe pietrișul aleii principale. Prin grămada de corpuri diverse, Mari Spiriduși și cei de rang inferior la un loc, am reperat silueta fantomei, care se

retrăgea îndreptându-se către colțul casei noastre, spre iazul de dincolo de proprietate. Mergea greoi, ștergându-se la ochi.

– Scuză-mă! am strigat eu, ajungând-o din urmă, santinelele din spatele meu păstrând o distanță respectuoasă.

Ea se opri la colțul casei, întorcându-se cu o mișcare supranatural de lină. Am evitat impulsul de a face un pas înapoi când trăsăturile nepământene mă devorară. Rămânând la doar câțiva pași distanță, gărzile ne supravegheau cu mâinile pe săbii.

Nasul ei abia dacă era format din două deschizături, iar branhiile delicate i se umflau în spatele urechilor.

Ea își înclină ușor capul. Nu a făcut o plecăciune completă – pentru că eram un nimeni, deși știa că eram jucăria Marelui Lord.

– Da? sâsâi ea, arătându-și strălucirea dinților ascuțiți.

– Cât de mult datorezi?

Inima îmi bătu mai tare când i-am văzut degetele membranate și dinții ascuțiți ca briciul. Tamlin îmi spusese cândva că fantomele apelor mâncau orice. Și, dacă nu mai rămăseseră pești...

– Cât aur vrea... cât valorează peștele tău în aur?

– Mai mult decât ai în buzunar, răspunse aceasta.

– Atunci, poftim, am spus eu, scoțându-mi de la încheietura mâinii o brățară din aur cu rubine, una despre care Ianthe îmi spusese că se potrivea mai bine cu hainele mele decât cu argintul pe care îl purtasem deja. I-am oferit-o. Ia asta. Înainte să o ia, mi-am smuls colierul de aur de la gât și diamantele în formă de lacrimă de la urechi. Și pe astea. I-am întins mâinile în care străluceau aurul și bijuteriile. Dă-i ce îi datorezi, apoi cumpără-ți niște mâncare, am spus eu, înghițind când mări ochii.

În satul din apropiere se organiza o mică piață în fiecare săptămână – o mână de negustori fără experiență deocamdată, pe care speram să-i ajut să prospere. Cumva.

– Și ce vrei în schimb?

– Nimic. Nu este... nu este un târg. Ia-le și gata. Mi-am întins mâinile mai mult. Te rog!

Ea se încruntă la bijuteriile care îmi acopereau mâinile.

– Nu vrei nimic în schimb?

– Nimic. Te rog, ia-le!

Spiriduşii care stăteau la rând se holbau acum fără ruşine.

Cu o ultimă privire scrutătoare, mă atinse cu degetele lipicioase şi luă bijuteriile care străluceau ca lumina pe apă în mâinile ei membranate.

– Mulţumesc, spuse ea, făcând acum o plecăciune adâncă. Nu voi uita că ai fost bună cu mine. Vocea îi şerpui peste cuvinte, iar eu am tremurat din nou când ochii ei negri ameninţară să mă înghită cu totul. Şi nici surorile mele.

Se îndreptă spre conac, cele trei santinele crispându-se în semn de reproş.

La cină, am stat cu Lucien şi Tamlin. Niciunul din ei nu vorbea, dar privirea lui Lucien continua să ricoşeze din mine spre Tamlin, apoi spre farfuria lui.

După zece minute de tăcere, am lăsat furculiţa din mână şi l-am întrebat pe Tamlin:

– Ce s-a întâmplat?

Tamlin nu ezită.

– Ştii tu.

Nu i-am răspuns.

– I-ai dat fantomei apelor bijuteriile tale. Bijuteriile pe care *eu* ţi le-am dăruit.

– Avem o casă plină cu aur şi bijuterii.

Lucien inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să spună: „Iar începem".

– De ce să nu i le dau? am întrebat eu. Lucrurile acelea nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am purtat niciodată aceeaşi bijuterie de două ori! Cui îi pasă de toate astea?

Tamlin strânse din buze.

– Subminezi legile acestui regat când te porţi aşa. Pentru că aşa stau lucrurile aici, iar faptul că i-ai dat spiriduşului lacom banii de care are nevoie ne face pe mine şi pe regatul meu să părem slabi.

– Nu-mi vorbi aşa! i-am spus arătându-mi dinţii.

El lovi cu mâna în masă, ghearele ieşindu-i din carne, dar m-am aplecat înainte, sprijinindu-mi mâinile pe masă.

– Încă nu ştii cum a fost pentru mine – să fiu aproape moartă de foame luni de zile. Şi poţi să spui cât vrei că-i lacomă, dar şi eu am surori şi îmi aduc aminte cum era să mă întorc acasă fără mâncare. Mi-am calmat respiraţia, iar forţa de sub piele îmi clocoti, ondulându-se de-a lungul oaselor mele. Poate că va cheltui toţi banii pe lucruri inutile, poate că ea şi surorile ei nu se vor putea controla, dar nu am de gând să risc să le las să moară de foame din cauza vreunei legi *ridicole* inventate de strămoşii tăi.

Lucien îşi drese vocea.

– Nu a avut intenţii rele, Tam!

– Ştiu asta! izbucni el.

Lucien îl privi în ochi.

– S-au întâmplat şi se pot întâmpla lucruri şi mai grave. Relaxează-te!

Sălbăticia se citi în ochii de smarald ai lui Tamlin când mârâi către Lucien:

– Ţi-am cerut părerea?

Acele cuvinte, *privirea* pe care i-o aruncă lui Lucien şi felul în care Lucien se uită în jos mă făcură să-mi simt mânia ca pe un râu de foc în vene. „Uită-te în sus, l-am rugat eu în tăcere. Ripostează! El se înşală, iar tu ai dreptate.“ Lucien îşi încordă maxilarul. Acea forţă zdrăngăni din nou în mine, prelingându-se afară, încolţindu-l pe Lucien. „Nu da înapoi...“

Apoi, am dispărut.

Eram încă acolo şi vedeam cu ochii mei totuşi, în acelaşi timp, pe jumătate, vedeam dintr-un alt unghi al camerei, din punctul de vedere al altei persoane...

Gânduri, imagini și amintiri se izbiră în mine, un tipar de gânduri și sentimente care era vechi și inteligent și trist, de o tristețe infinită și mustrat de conștiință, deznădăjduit...

Apoi am revenit, am clipit și, după o clipă, m-am uitat cu gura căscată la Lucien.

Mintea lui. Fusesem *în* mintea lui, mă strecurasem dincolo de zidurile lui mentale...

M-am ridicat, aruncând șervețelul pe masă cu mâini enervant de ferme.

Știam de la cine primisem *acel* dar. Cina mi se ridică în gât, dar i-am ordonat să dea înapoi.

– Nu am terminat de mâncat, mârâi Tamlin.

– Las-o baltă! am spus eu și am plecat.

Aș fi putut jura că am văzut două urme arse de mâini pe lemn, zărindu-se de sub șervețelul meu. M-am rugat ca niciunul din ei să nu observe.

Și ca Lucien să ignore încălcarea proaspăt comisă.

CAPITOLUL 9

M-am plimbat prin camera mea o bună bucată de timp. Poate că mă înşelasem când am observat arsurile – poate că fuseseră acolo dinainte. Poate că nu invocasem căldura şi nu însemnasem lemnul. Poate că nu mă strecurasem în mintea lui Lucien ca şi când aş fi intrat dintr-o cameră în alta.

Ca întotdeauna, Alis apăru ca să mă ajute să mă schimb pentru a merge la culcare. Stând în faţa mesei de toaletă şi lăsând-o să-mi pieptene părul, m-am crispat la reflexia mea. Violetul de sub ochii mei părea permanent acum – eram palidă la faţă. Până şi buzele îmi erau un pic palide şi am oftat când am închis ochii.

– Ţi-ai dat bijuteriile unei fantome a apelor, spuse gânditoare Alis, iar eu m-am uitat în oglindă la reflexia ei. Pielea ei maronie arăta ca şi cum ar fi fost strivită, iar ochii negri îi licăriră pentru o clipă înainte de a se concentra asupra părului meu. Ele sunt viclene.

– A spus că mureau de foame, că nu aveau mâncare, am şoptit eu.

Cu blândeţe, Alis desfăcu o şuviţă încâlcită.

– Niciun spiriduş care stătea azi la rând nu i-ar fi dat bani. Niciunul nu ar fi îndrăznit. Prea mulţi au intrat într-un mormânt de apă din cauza foamei lor. Apetitul nestăpânit – acesta este blestemul lor. Bijuteriile tale nu îi vor ajunge o săptămână.

Am atins podeaua cu piciorul.

Alis lăsă jos peria ca să-mi împletească părul într-o singură cosiță. Degetele ei lungi și subțiri îmi zgâriau scalpul.

– Ea nu va uita asta, continuăAlis. Câtă vreme va trăi, indiferent de ce i-ai spus, îți va fi datoare. Alis termină de împletit și mă atinse pe umăr. Prea mulți spiriduși au flămânzit în ultimii cincizeci de ani. Să nu crezi că vestea nu se va răspândi.

Poate că de asta mă temeam mai mult decât de orice altceva.

Era trecut de miezul nopții când am renunțat să aștept, am coborât pe holul liniștit și l-am găsit în biroul său, pentru prima dată singur.

O cutie din lemn înfășurată într-o panglică lată roz stătea pe masa mică dintre cele două fotolii.

– Tocmai voiam să urc, spuse el, ridicându-și capul ca să mă măsoare repede din priviri ca să se asigure că eram în regulă, că totul era bine. Trebuia să dormi deja.

Am închis ușa în urma mea. Știam că nu voi putea dormi – din cauza cuvintelor pe care ni le urlaserăm și care acum îmi răsunau în urechi.

– Și tu, am spus eu, cu vocea slabă ca pacea dintre noi. Lucrezi prea mult.

Am traversat camera ca să mă sprijin de fotoliu, privind cadoul în timp ce Tamlin se uita la mine.

– De ce crezi că mă interesa atât de puțin să fiu Mare Lord? spuse el, ridicându-se de pe scaun ca să ocolească biroul. Mă sărută pe frunte, pe vârful nasului și pe gură. Sunt atât de multe documente de rezolvat, mormăi pe buzele mele. Am chicotit, dar el își lipi gura de locul gol dintre gâtul și umărul meu. Îmi pare rău, șopti el, iar eu am simțit furnicături pe șira spinării. Mă sărută din nou pe gât. Îmi pare rău!

Mi-am plimbat o mână pe brațul lui.

– Tamlin, am început eu.

– Nu ar fi trebuit să-ți spun acele lucruri, șopti el pe pielea mea. Ție sau lui Lucien. Nu am vorbit serios.

– Știu, am spus eu, iar corpul i se relaxă, lipindu-se de al meu. Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

– Aveai tot dreptul, spuse el, deși, obiectiv vorbind, nu-l aveam. M-am înșelat.

Vorbele lui fuseseră adevărate – dacă făcea excepții, atunci ceilalți spiriduși ar fi vrut să fie tratați la fel. Iar gestul meu *putea* fi interpretat ca subminare.

– Poate că m-am înșelat eu...

– Nu. Aveai dreptate. Nu înțeleg cum este să mori de foame – și nimic din toate astea.

M-am dat un pic înapoi ca să-mi înclin capul spre cadoul care aștepta acolo, mai mult decât dispusă să închei discuția. I-am zâmbit cu subînțeles.

– E pentru tine?

El îmi răspunse mușcându-mă ușor de ureche.

– Pentru tine. De la mine.

Era felul lui de a-și cere scuze.

Simțindu-mă mai bine decât în ultimele zile, am desfăcut panglica și am cercetat cutia din lemn galben de dedesubt. Era înaltă de șaizeci de centimetri și lată de nouăzeci, cu un mâner solid din fier prins de partea superioară, însă nu avea niciun blazon sau înscris care să indice ce ar fi putut fi înăuntru. Cu siguranță nu era o rochie, ci...

„Sper să nu fie o coroană."

Deși, cu siguranță, o coroană sau o diademă ar fi fost ambalată în ceva mai puțin... rudimentar.

Am desfăcut mica încuietoare din alamă și am ridicat capacul lat.

Era mai rău decât o coroană, de fapt.

Incastrate în cutie erau compartimente și tuburi și casete, toate pline cu pensule, vopsele și cărbune, și foi de hârtie. Era o trusă mobilă de pictură.

Vopseaua roşie din flaconul de sticlă era foarte strălucitoare, iar albastrul la fel de uimitor ca ochii femelei spiriduş pe care o măcelărisem...

– M-am gândit că ai putea să o iei cu tine. În loc să cari toate gențile acelea, așa cum faci mereu.

Pensulele erau noi, strălucitoare, cu peri moi şi curaţi.

Parcă examinam un hoit ciugulit de ciori când mă uitam la cutie şi la ce era înăuntru.

Am încercat să zâmbesc. Am încercat să-mi fac ochii mai strălucitori.

– Nu îți place, zise el.

– Nu, am reuşit eu să spun. Nu... Este minunată.

Și era. Chiar era.

– Mă gândeam că, dacă te-ai apuca din nou să pictezi...

L-am aşteptat să termine.

Nu o făcu.

Fața mi se încălzi.

– Și cum rămâne cu tine? am întrebat eu încet. Munca la birou te va ajuta la ceva?

Am îndrăznit să-l privesc în ochi. Mânia licărea în ei, dar spuse:

– Nu vorbim despre mine. Vorbim... despre tine.

Am studiat din nou cutia şi conţinutul ei.

– Măcar voi avea voie să hoinăresc spre locul în care vreau să pictez? Sau voi fi însoțită?

Tăcere.

Un răspuns negativ... apoi, unul pozitiv.

Am început să tremur, dar pentru mine, pentru *noi*, mi-am impus să spun:

– Tamlin... Tamlin, nu pot... nu pot să trăiesc înconjurată de paznici zi şi noapte. Nu pot trăi atât de... sufocată. Dă-mi voie să te ajut, lasă-mă să lucrez cu tine.

– Ai făcut destule, Feyre.

– Știu. Dar... M-am întors cu fața la el. I-am întâlnit privirea – întreaga putere a Marelui Lord al Regatului Primăverii. Sunt mai greu de ucis acum. Sunt mai rapidă, mai puternică...

– Ai mei erau mai rapizi și mai puternici decât tine. Și au fost uciși destul de ușor.

„Atunci, căsătorește-te cu cineva care poate suporta asta."

El clipi. Încet. Apoi spuse cu o blândețe îngrozitoare:

– Deci, nu vrei să te căsătorești cu mine?

Am încercat să nu mă uit la inelul de pe degetul meu, la acel smarald.

– Bineînțeles că vreau. *Bineînțeles că vreau.* Vocea mi se sparse. Dar tu... Tamlin... Zidurile mă apăsau. Liniștea, gărzile, privirile fixe. Ce văzusem astăzi la Tithe. Mă înec, am reușit eu să spun. Mă *înec.* Și, cu cât mai mult faci asta, cu cât gărzile... Ai putea la fel de bine să mă bagi cu capul sub apă.

Nimic nu i se citi în privire, pe chip.

Dar apoi...

Am strigat, instinctul preluând controlul când puterea lui explodă prin cameră.

Ferestrele se sparseră.

Mobila se despică.

Iar acea cutie cu vopsele, pensule și hârtie...

Explodă în praf, sticlă și lemn.

CAPITOLUL 10

În prima clipă, biroul era intact.

În următoarea, era complet distrus. O cameră goală.

Nimic nu mă atinsese în locul în care mă culcasem la podea, cu mâinile deasupra capului.

Tamlin gâfâia, respirația neregulată auzindu-se ca niște suspine.

Eu tremuram atât de tare, încât credeam că oasele mi se vor face țăndări, la fel ca mobila, dar mi-am impus să-mi cobor brațele și să îl privesc.

Chipul îi era devastat. De durere, frică și suferință.

În jurul meu, nu căzuse nicio rămășiță, ca și când m-ar fi protejat.

Tamlin făcu un pas spre mine, peste linia invizibilă de demarcație.

Făcu un pas înapoi, ca și când s-ar fi lovit de ceva solid.

– Feyre! spuse el răgușit.

Păși din nou, însă linia nu cedă.

– Feyre, te rog! șopti el.

Iar eu mi-am dat seama că linia... acea bulă de protecție...

Eu o creasem.

Era un scut. Nu doar unul mental, ci și fizic.

Nu știam care Mare Lord îmi dăruise puterea care controla aerul sau vântul sau toate astea. Poate că fusese unul din Regatele Solare. Nu-mi păsa.

– Feyre, spuse Tamlin a treia oară, împingând o mână în ceea ce, într-adevăr, părea un zid curbat, invizibil, de aer întărit. *Te rog! Te rog!*

Acele cuvinte sparseră ceva în mine. Mă deschiseră.

Poate că sparseră și acel scut de vânt solid, deoarece mâna lui trecu prin el.

Apoi, păși peste acea linie dintre haos și ordine, pericol și siguranță.

Se lăsă în genunchi, cuprinzându-mi fața în mâini.

– Îmi pare rău, îmi pare rău!

Nu mă puteam opri din tremurat.

– Voi încerca, șopti el. Voi încerca să fiu mai bun. Eu nu... nu o pot controla uneori. Mânia. Ziua de astăzi a fost doar... a fost rea. Cu Tithe, cu toate astea. Astăzi... să uităm de asta, să trecem peste asta. Te rog!

Nu m-am opus când își strecură un braț în jurul meu, strângându-mă destul de tare încât căldura lui mă pătrunse. Își îngropă fața în gâtul meu și-mi vorbi în ceafă, ca și când corpul meu urma să absoarbă cuvintele, ca și când le putea spune doar în modul în care ne pricepusem dintotdeauna să comunicăm – lipiți unul de celălalt.

– Nu te-am putut salva înainte. Nu te-am putut proteja de ei. Iar când ai spus asta, despre... despre faptul că te înec... Sunt altfel decât ei?

Ar fi trebuit să-i spun că nu era adevărat, dar... vorbisem din inimă. Sau din ce mai rămase din ea.

– Voi încerca să fiu mai bun, rosti el din nou. Te rog, mai dă-mi timp. Lasă-mă... lasă-mă să depășesc asta. Te rog.

„Ce să depășești?“ am vrut să-l întreb. Dar cuvintele mă abandonaseră. Mi-am dat seama că nu vorbisem încă.

Mi-am dat seama că aștepta un răspuns de la mine și că nu îi dădusem unul.

Așadar, l-am îmbrățișat, deoarece și pentru mine acesta era singurul mod prin care puteam să vorbesc.

Gestul fu un răspuns suficient.

– Îmi pare rău, spuse el din nou. Nu se opri timp de câteva minute.

Ai făcut destule, Feyre.

Poate că avea dreptate. Și, în orice caz, poate că eu nu mai aveam nimic de oferit.

L-am îmbrățișat, privind peste umărul lui.

Vopseaua roșie stropise peretele din spatele nostru. Și, când am urmărit-o curgând pe lambriul crăpat din lemn, mi s-a părut că semăna cu sângele.

Tamlin își ceru scuze zile întregi, făcând dragoste cu mine, dimineața și seara. Venerându-mi corpul cu mâinile, limba și dinții. Dar asta nu fusese niciodată partea grea. Doar restul lucrurilor ne încurcau.

Se ținu de cuvânt.

Erau mai puține santinele când mă plimbam pe proprietate. Unele rămăseseră, dar nimeni nu mă urmărea. Făcusem chiar și-o plimbare prin pădure, fără escortă.

Deși știam că lucrătorii de la grajduri îi raportaseră lui Tamlin clipa în care am plecat și în care m-am întors.

Tamlin nu mai spuse nimic despre scutul de vânt solid pe care îl folosisem împotriva lui. Și lucrurile mergeau atât de bine încât nici eu nu am îndrăznit să aduc vorba despre asta.

Zilele trecură repede. Tamlin era mai mult plecat și, de câte ori se întorcea, nu îmi spunea nimic. Renunțasem de mult să îl mai sâcâi cu întrebările mele. Un protector – asta era el și asta avea să fie pentru totdeauna. Ceea ce îmi dorisem *eu* când îmi era frig și greu și eram tristă; ceea ce îmi trebuise ca să topesc gheața anilor grei în care suferisem de foame.

Nu aveam curajul să mă întreb ce voiam sau ce îmi trebuia acum. Cine devenisem.

Așadar, de vreme ce singura mea opțiune era să-mi pierd vremea, mi-am petrecut zilele în bibliotecă. Exersam cititul și scrisul. Îmi întăream scutul mental cărămidă cu cărămidă, strat cu strat. Uneori, încercam să văd dacă puteam invoca zidul fizic de aer solid. Savuram liniștea, chiar dacă mi se strecurase în venele și-n mintea mea.

În unele zile, nu vorbeam cu nimeni. Nici măcar cu Alis.

Mă trezeam în fiecare noapte, tremurând și gâfâind. Și mă bucuram când Tamlin nu era acolo, ca să mă vadă. Mai ales că nici eu nu îl văzusem trezindu-se din visele lui, cu trupul acoperit de transpirația rece. Sau transformându-se în acea bestie și stând treaz până la răsărit, supraveghind proprietatea împotriva amenințărilor. Ce aș fi putut spune ca să-i potolesc fricile, când eu eram sursa multora dintre ele?

Dar el se întoarse pentru o perioadă mai mare de timp, cam la două săptămâni după Tithe, iar eu am hotărât să încerc să vorbesc, să interacționez. Îi eram datoare să încerc. Îmi datoram asta și mie însămi.

El părea să gândească la fel. Și, pentru prima dată în ultima vreme... lucrurile erau normale. Sau pe cât de normale puteau fi.

Într-o dimineață, m-am trezit din cauza unor voci joase, grave, de pe holul din fața dormitorului meu. Închizând ochii, m-am cuțcuțit în pernă și am tras pătura mai sus. În ciuda faptului că făceam dragoste dimineața, mă trezeam târziu în fiecare zi, uneori fără să mă deranjez să cobor din pat până la prânz.

Un mârâit trecu prin pereți, iar eu am deschis din nou ochii.

– Ieși afară! avertiză Tamlin.

Se auzi încet un răspuns – prea slab ca să înțeleg altceva în afară de un mormăit.

– O spun pentru ultima dată...

Vocea îl întrerupse, iar mie mi se zbârli părul de pe mâini. Mi-am cercetat tatuajul de pe antebraț și am făcut un calcul. Nu, nu, ziua de astăzi nu putea să fi venit atât de repede.

Împingând cuvertura cu picioarele, am ieșit repede pe ușă, dându-mi seama la jumătatea drumului că eram goală. Mulțumită lui Tamlin, hainele îmi fuseseră sfâșiate și aruncate în cealaltă parte a camerei, iar eu nu vedeam nicio cămașă de noapte. Am luat o pătură de pe un scaun din apropiere și m-am înfășurat cu ea înainte de a întredeschide ușa.

Mai mult ca sigur, Tamlin și Rhysand stăteau pe hol. Când auzi ușa deschizându-se, Rhysand se întoarse spre mine. Zâmbetul afișat dispăru.

– Feyre! strigă Rhysand și mă privi îndelung, atent la fiecare detaliu. Ați rămas fără mâncare aici?

– Ce? întrebă Tamlin.

Ochii violeți se răciseră. Rhysand îmi întinse o mână.

– Să mergem.

Tamlin apăru imediat în fața lui Rhysand, iar eu am tresărit.

– *Ieși afară!* Îi arătă scările. Va veni la tine când va fi pregătită.

Rhysand nu făcu nimic altceva decât să scuture o scamă invizibilă de pe mâneca lui Tamlin. O parte din mine îi admiră curajul. Dacă dinții lui Tamlin ar fi fost la câțiva centimetri de gâtul meu, aș fi intrat în panică.

Rhysand îmi aruncă o privire. „Nu, nu ai fi făcut-o. Din câte îmi amintesc, ultima dată când dinții lui Tamlin au fost aproape de gâtul tău, l-ai pălmuit." Mi-am ridicat scuturile de care uitasem, încruntându-mă.

– *Taci din gură!* spuse Tamlin, pășind mai mult între noi. *Și ieși afară!*

Marele Lord făcu un pas spre scări și își băgă mâinile în buzunare.

– Chiar ar trebui să-ți inspectezi curțile. Zeii știu ce alte lepădături ar putea intra aici la fel de ușor ca și mine. Rhysand mă evaluă din nou, cu o privire dură. Îmbracă-te!

Mi-am dezgolit dinţii când m-am întors în cameră. Tamlin mă urmă, trântind uşa atât de tare, încât candelabrul se clătină, trimiţând sclipiri de lumină tremurândă pe pereţi.

Am aruncat pătura şi m-am îndreptat spre dulapul din cealaltă parte a camerei, salteaua scârţâind în spatele meu când Tamlin se aşeză pe pat.

– Cum a intrat aici? am întrebat eu, deschizând uşile şi scotocind printre haine până când am găsit ţinuta turcoaz din Regatul Nopţii pe care îi cerusem lui Alis să o păstreze.

Ştiam că ea voise să le ardă, dar i-am spus că oricum voi veni acasă cu o alta.

– Nu ştiu, spuse Tamlin.

M-am îmbrăcat cu pantalonii, întorcându-mă ca să-l văd trecându-şi o mână prin păr. Am simţit minciuna din spatele cuvintelor lui. El este doar o parte din jocul lui.

Mi-am tras cămaşa scurtă peste cap.

– Dacă vine războiul, poate că ne-ar fi mai bine dacă am încerca să îndreptăm lucrurile.

Nu vorbiserăm despre acest subiect din prima zi a revenirii mele. Am căutat prin fundul dulapului papucii asortaţi din mătase şi m-am întors spre el când i-am încălţat.

– Voi începe să îndrept lucrurile în ziua în care te va elibera de înţelegerea asta.

– Poate că nu renunţă la ea ca să te facă să-l asculţi.

M-am îndreptat spre locul în care stătea pe pat, pantalonii fiindu-mi un pic mai largi în talie decât luna trecută.

– Feyre, spuse el, întinzându-se după mine, dar eu ieşisem deja din raza lui de acţiune. De ce trebuie să ştii lucrurile astea? Nu îţi e suficient să te recuperezi în linişte? Ai câştigat asta. O *meriţi*. Am redus numărul de santinele de aici; am încercat... să fiu mai bun. Aşa că lasă restul... Inspiră adânc. Nu e momentul să vorbim despre asta.

Niciodată nu era timpul pentru conversaţia *asta* sau pentru o *alta*. Dar nu am spus-o. Nu aveam energie să o spun şi toate cuvintele se

uscară și dispărură. Așa că am memorat trăsăturile feței lui Tamlin și nu m-am opus când m-a tras la pieptul lui și m-a ținut strâns.

Cineva tuși de pe hol, iar Tamlin mă acoperi cu trupul său.

Mă săturasem de certuri și de mârâituri, iar ideea de a reveni în acel loc deschis și liniștit din vârful muntelui părea o alternativă mai bună decât să mă ascund în bibliotecă.

M-am retras, iar Tamlin zăbovi când m-am întors pe hol.

Rhysand se încruntă la mine. M-am gândit dacă să îi dau o replică acidă, dar aveam nevoie de mai multă energie decât dispuneam – și ar fi trebuit să-mi pese de gândurile lui.

Chipul lui Rhysand deveni de necitit când îmi întinse o mână.

Tamlin apăru în spatele meu și împinse acea mână în jos.

– Anulează-i înțelegerea aici și acum și îți voi da orice vrei! Orice!

Inima mi se opri.

– Ai înnebunit? l-am întrebat eu.

Tamlin nici măcar nu clipi spre mine.

Rhysand ridică doar o sprânceană și zise:

– Deja am tot ce vreau.

Îl ocoli pe Tamlin ca și când ar fi fost o piesă de mobilier și mă luă de mână. Înainte să îmi pot lua rămas-bun, un vânt negru ne ridică și am dispărut.

CAPITOLUL 11

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine? mă întrebă Rhysand înainte ca Regatul Nopții să apară în jurul nostru.

– De ce nu te uiți în mintea mea, pur și simplu?

Cuvintele nu îl afectară când le-am rostit. Nu m-am deranjat să-l împing când am scăpat din prinsoarea lui.

El îmi făcu semn din ochi și spuse:

– Ce haz ar avea?

Nu am zâmbit.

– Nu mai arunci cu pantofi de data asta?

Aproape vedeam celelalte cuvinte în ochii lui. „Haide! Joacă-te cu mine!" părea să-mi spună.

M-am îndreptat spre scările care duceau spre camera mea.

– Luăm împreună micul dejun, mă anunță el.

Ceva din cuvintele lui mă făcu să mă opresc. Ceva despre care aș fi putut jura că era disperare. Îngrijorare.

M-am întors. Hainele largi îmi alunecau peste umeri și talie. Nici nu-mi dădusem seama cât de mult slăbisem, în ciuda lucrurilor care, încet, reveneau la normal.

– Nu ai alte lucruri de care să te ocupi? l-am întrebat.

– Bineînțeles că am, spuse el, ridicând din umeri. Am atât de multe lucruri de care să mă ocup, încât, uneori, sunt tentat să îmi dezlănțui puterea peste lume și să șterg totul. Doar ca să am parte

de ceva linişte. Rânji, făcând o plecăciune. Nici măcar faptul că-şi dezvăluise nonşalant puterea nu reuşi să mă înfioare, să mă uimească. Dar mereu îmi voi face timp pentru tine.

Îmi era foame, încă nu mâncasem. Iar ceea ce licărea în spatele zâmbetului său încrezut şi nesuferit chiar era îngrijorare.

Aşadar, i-am făcut semn să meargă înainte spre familiara masă de sticlă din capătul sălii.

Merse lângă mine, la o distanţă obişnuită.

Obosită. Eram atât de... obosită.

Când să ajungem la masă, Rhysand spuse:

– Am simţit frică luna asta prin uimitoarea noastră legătură. S-a întâmplat ceva incitant în minunatul Regat al Primăverii?

– Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu.

Pentru că aşa era. Şi nu era treaba lui.

M-am uitat pieziş la el, şi mânia, nu îngrijorarea, licări în acei ochi.

Aş fi putut jura că muntele de sub noi tremură ca răspuns.

– Dacă ştii, am spus eu cu răceală, de ce mă mai întrebi?

M-am aşezat pe scaun odată cu el.

– Zilele astea n-am mai auzit nimic prin legătură, spuse el încet. E linişte. Chiar şi cu scuturile tale ridicate în cea mai mare parte a timpului, ar trebui să te pot *simţi*. Şi totuşi, nu o fac. Uneori trag de legătură doar ca să mă asigur că eşti încă în viaţă. Întunericul pâlpâi. Iar apoi, într-o zi, în mijlocul unei întâlniri importante, groaza explodează prin legătură. Tot ce văd sunt frânturi cu tine şi cu el – şi nimic după aceea. Din nou linişte. Aş vrea să ştiu ce a cauzat o astfel de perturbare.

M-am servit de pe farfuriile cu mâncare, fără să-mi pese de cele puse deja pe masă.

– Ne-am certat. Restul nu te priveşte.

– De aceea arăţi de parcă suferinţa şi vinovăţia, şi mânia te devorează de vie, bucată cu bucată?

Nu voiam să vorbesc despre asta.

– Ieşi din mintea mea!

– Obligă-mă! *Împinge-mă* afară! Ți-ai coborât scutul în dimineața asta – oricine ar fi putut intra.

L-am privit în ochi. Era o altă provocare. Iar mie nici măcar... nu-mi păsa. Nu-mi păsa de ceea ce ardea mocnit în corpul meu, de faptul că mă strecurasem în mintea lui Lucien la fel de ușor cum se strecura Rhysand în a mea, cu sau fără scut.

– Unde este Mor? am întrebat eu în schimb.

Se încordă, iar eu m-am pregătit ca el să insiste, să mă provoace, dar spuse:

– Este plecată. Are niște sarcini pe care trebuie să le îndeplinească. Umbrele se rotiră din nou în jurul lui, iar eu am început să mănânc. Atunci, nunta s-a amânat?

M-am oprit din mâncat câteva clipe ca să mormăi:

– Da.

– Mă așteptam la un răspuns de genul „Nu pune întrebări stupide dacă deja știi răspunsul" sau la preferatul meu: „Du-te naibii!"

N-am făcut decât să mă întind spre farfuria cu tarte. Își ținea mâinile lipite de masă – și o urmă de fum negru i se răsuci peste degete. Ca niște gheare.

– Te-ai mai gândit la oferta mea? întrebă el.

Nu i-am răspuns până când nu am terminat tot din farfurie și am umplut-o din nou, cu vârf.

– Nu am de gând să lucrez cu tine.

Aproape că simțeam calmul întunecat care se așternea deasupra lui.

– Și de ce mă refuzi, Feyre?

M-am jucat cu fructele din farfuria mea.

– Nu voi face parte din războiul despre care crezi că se apropie. Spui că ar trebui să fiu o armă, nu un pion – mie mi se pare că sunt același lucru. Singura diferență este persoana căreia îi e de folos.

– Vreau ajutorul tău, nu să te manipulez, izbucni el.

În cele din urmă, mânia lui mă făcu să-mi ridic privirea.

– Îmi vrei ajutorul deoarece asta îl va supăra pe Tamlin.

Umbrele dansau în jurul umerilor lui, ca și când aripile ar fi încercat să prindă formă.

– Bine, șopti el. Mi-am săpat singur groapa, cu tot ce am făcut la Poalele Muntelui. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Pentru încă o dată, simțeam cuvintele nerostite: „Întreabă-mă de ce, insistă în privința asta."

Și din nou nu voiam să o fac. Nu aveam destulă energie.

Rhysand spuse încet:

– Am fost prizonier în regatul ei timp de aproape cincizeci de ani. Am fost torturat, bătut și abuzat, până când doar faptul de a-mi spune cine eram și ce trebuia să protejez m-a oprit să încerc să găsesc o cale de a-i pune capăt. Te rog, ajută-mă să previn să se mai întâmple asta Prythianului!

O oarecare parte din inima mea suferi și sângeră când îi auzi dezvăluirea pusă în cuvinte.

Dar Tamlin făcuse excepții – redusese numărul gărzilor, îmi dăduse voie să umblu un pic mai liberă. El își dădea silința. Ne dădeam silința. Nu aveam de gând să periclitez asta.

Așa că am continuat să mănânc.

Rhysand nu mai spuse nimic.

Nu am luat cina cu el.

Nici nu m-am trezit la timp pentru micul dejun.

Totuși, când am apărut la amiază, el aștepta la etaj, afișându-și acel zâmbet vag și amuzat.

Mă înghionti spre masa pe care o pregătise cu hârtie, cărți și cerneală.

– Copiază propozițiile astea, spuse el tărăgănat din cealaltă parte a mesei, dându-mi o bucată de hârtie.

M-am uitat la ele și am citit perfect:

Rhysand este o persoană minunată. Rhysand este centrul lumii mele. Rhysand este cel mai bun iubit la care poate visa o femeie. Am lăsat hârtia pe masă, am scris cele trei propoziţii şi i-am înmânat-o.

Ghearele se loviră de mintea mea o clipă mai târziu.

Şi ricoşară inofensive, respinse de scutul strălucitor şi negru din granit.

El clipi.

– Ai exersat!

M-am ridicat de la masă şi am plecat.

– Nu am avut altceva mai bun de făcut.

În acea seară, lăsă un teanc de cărţi lângă uşa mea, împreună cu un bilet.

> *Am treabă în altă parte. Casa este a ta.*
> *Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de mine.*

Zilele trecură, iar eu nu am avut nevoie de el.

Rhysand reveni la sfârşitul săptămânii. Mă aşezasem pe unul dintre micile şezlonguri îndreptate cu faţa spre munţi şi aproape citisem o carte întreagă în fotoliul cu perne moi, parcurgând-o încet şi învăţând cuvinte noi. Lectura îmi umpluse timpul – şi îmi ţinuse companie într-un mod liniştit şi constant, cu personajele care nu existau şi nu vor exista niciodată, dar care, cumva, mă făcuseră să mă simt mai puţin... singură.

Nu mai ştiam unde era femeia care aruncase o suliţă din os spre Amarantha... Poate că dispăruse în acea zi în care i se rupsese gâtul şi nemurirea spiriduşilor îi umpluse venele.

Tocmai terminam un capitol bun – penultimul din carte – şi o rază caldă a soarelui de după-amiază îmi încălzea picioarele, când

Rhysand se strecură printre cele două fotolii supradimensionate, ținând două farfurii cu mâncare, pe care le lăsă pe masa joasă din fața mea.

– De vreme ce pari hotărâtă să duci o viață sedentară, spuse el, m-am gândit să te ajut și să-ți aduc de mâncare.

Stomacul mi se răsucea deja de foame, iar eu mi-am coborât cartea în poală.

– Mulțumesc!

Râse scurt.

– „Mulțumesc"? Nu „Mare Lord și servitor"? Sau „Nu mă interesează ce vrei, Rhysand?" El țâțâi. Ce dezamăgire!

Am lăsat cartea și am întins o mână spre farfurie. Putea să se audă vorbind toată ziua dacă asta își dorea, dar eu voiam să mănânc. Acum.

Aproape că atinsesem marginea farfuriei cu degetele, când tocmai *alunecă*.

M-am întins din nou. Încă o dată, un fuior de putere trase farfuria mai departe.

– Spune-mi ce să fac, rosti el. Spune-mi ce să fac pentru a te ajuta.

Rhysand ținu farfuria departe de mine. El vorbi din nou și, ca și când cuvintele îi slăbiseră controlul asupra puterii sale, ghearele de fum i se răsuciră peste degete și aripi mari de umbră i se întinseră la spate.

– După atâtea luni, ai rămas o fantomă. Nimeni de acolo nu întreabă ce naiba se întâmplă? Marelui tău Lord pur și simplu nu-i pasă?

Îi păsa. Lui Tamlin *chiar* îi păsa. Poate prea mult.

– Mă lasă să mă descurc, am spus eu, destul de acidă încât abia mi-am recunoscut vocea.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Rhysand. Am suferit destul la Poatelele Muntelui...

Am tresărit.

– Ea câștigă, șopti Rhysand. Cățeaua aia va câștiga, dacă te lași distrusă.

Mă întrebam dacă își spusese asta luni la rând, mă întrebam dacă și el avea momente în care amintirile îl sufocau în miezul nopții.

Însă eu am ridicat cartea, aruncând două cuvinte prin legătura dintre noi, înainte de a ridica din nou scutul.

„Conversația s-a încheiat."

– Pe naiba! mârâi el.

Un zdrăngănit puternic îmi mângâie degetele, apoi cartea se închise în mâinile mele. Mi-am înfipt unghiile în piele și hârtie – degeaba.

Era un ticălos. Un *ticălos* arogant și încrezut.

Încet, mi-am ridicat privirea spre el. Și am simțit... nu mânia fierbinte, ci o furie înghețată, strălucitoare.

Aproape *simțeam* acea gheață în vârful degetelor, sărutându-mi palmele. Aș fi putut jura că gheața acoperea cartea înainte să i-o arunc în cap.

Se apără destul de repede, iar aceasta ricoșă și alunecă pe podeaua din marmură din spatele nostru.

– Bun, spuse el respirând ușor neregulat. Ce mai poți să faci, Feyre?

Gheața se transformă în flacără, iar eu mi-am strâns degetele în pumni.

Marele Lord al Regatului Nopții păru sincer ușurat când văzu mânia care mă făcea să vreau să mă înfurii și să ard.

Un sentiment, pentru prima dată. În locul răcelii goale și a liniștii.

Și gândul de a mă întoarce la conacul cu santinele și patrule și secrete... M-am afundat din nou în scaun. Înghețată din nou.

– Oricând ai nevoie de cineva cu care să te joci, spuse Rhysand, împingând farfuria spre mine pe un vânt împestrițat cu stele, fie în timpul minunatei noastre săptămâni împreună sau nu, dă-mi de știre.

Nu am reușit să îi dau un răspuns, extenuată de mânia pe care o manifestasem.

Și mi-am dat seama că eram într-o cădere liberă, fără sfârșit. Fusesem de ceva timp. Din clipa în care înjunghiasem în inimă tânărul spiriduș.

Nu m-am uitat deloc la el cât timp am devorat mâncarea.

În dimineața următoare, Tamlin aștepta la umbra stejarului noduros din grădină.

O expresie criminală, ațintită doar asupra lui Rhysand, îi strâmba chipul. Totuși, Rhysand nu zâmbi amuzat când se îndepărtă de mine, ci afișă doar privirea rece și vicleană a unui prădător.

Tamlin mârâi la mine:

– Intră în casă!

M-am uitat pe rând la cei doi Mari Lorzi. Și, văzând furia de pe chipul lui Tamlin, știam că nu voi mai călări și că nici nu mă voi mai plimba singură pe proprietate.

– Luptă! fu tot ce îmi spuse Rhysand.

Apoi, dispăru.

– Sunt bine, i-am spus lui Tamlin când își relaxă umerii, plecându-și capul.

– Voi găsi o cale să pun capăt situației, jură el.

Voiam să-l cred. Știam că ar fi făcut orice pentru asta.

Mă obligă din nou să rememorez toate detaliile pe care le aflasem acasă la Rhysand. Fiecare conversație, oricât de scurtă. I-am spus totul, rostind fiecare cuvânt mai încet decât pe cel de dinainte.

„Să te protejez, să te protejez, să te protejez" – citeam cuvintele în ochii lui, simțindu-le de fiecare dată când se împinse în mine în acea noapte. Îi fusesem luată chiar și într-o perioadă de stabilitate, dar asta nu avea să se mai întâmple.

Santinelele reveniră în forță a doua zi, de dimineață.

CAPITOLUL 12

În timpul primei săptămâni de la întoarcerea mea, nu mi se permise să părăsesc casa.

O ameninţare necunoscută invadase tărâmurile, iar Tamlin şi Lucien fură chemaţi să se ocupe de ea. I-am cerut prietenului meu să-mi spună ce se întâmpla. Lucien afişă acea expresie pe care o avea mereu când voia să o facă, dar loialitatea lui faţă de Tamlin îl împiedică. Aşa că nu l-am mai întrebat.

Cât fură plecaţi, Ianthe se întoarse ca să-mi ţină companie, să mă protejeze... nu ştiu.

Ea era singura care avea voie să intre în casă. Grupul gălăgios, semipermanent, de lorzi şi doamne din Regatul Primăverii de la conac fusese alungat, împreună cu servitorii lor personali. Eram recunoscătoare că nu mai trebuia să dau peste ei când mergeam pe holurile conacului sau prin grădină şi că nu mai eram nevoită să îmi amintesc numele şi trecutul lor personal; nu mai trebuia să-i suport încercând să nu se holbeze la tatuajul meu, dar... ştiam că lui Tamlin îi plăcuse să îi aibă în preajmă. Ştiam că unii dintre ei chiar îi erau prieteni vechi, ştiam că îi plăcea ca moşia să răsune de zgomote, râsete şi conversaţii. Totuşi aflasem că vorbeau între ei tot aşa cum se certau cu partenerii lor. Cuvinte frumoase care mascau insulte tăioase.

Mă bucuram de liniște – chiar dacă începea să mă apese, chiar dacă îmi umplea capul până când nu mai era nimic înăuntru, în afară de... deșertăciune.

Eternitate. Aceasta urma să fie eternitatea mea?

Citeam cărți în fiecare zi – povești despre oameni și locuri de care nu mai auzisem niciodată. Poate că erau singurul lucru care mă împiedicau să nu disper.

Tamlin se întoarse opt zile mai târziu, mă sărută pe frunte mă măsură din priviri, iar apoi intră în birou. Unde Ianthe avea vești pentru el.

Pe care de asemenea nu trebuia să le aud.

Singură pe hol, am urmărit cum preoteasa cu glugă îl conduse spre ușile duble din celălalt capăt, o strălucire roșie...

Corpul mi se încordă, instinctul vuind prin mine când m-am întors...

Nu era Amarantha, ci Lucien.

Părul roșu era al lui, nu al ei. Eram aici, nu în acea temniță...

Ochii prietenului meu – din metal și carne – erau ațintiți asupra mâinilor mele.

Asupra locului în care unghiile îmi creșteau, curbându-se. Nu în gheare de umbră, ci în gheare care îmi sfâșiaseră lenjeria de corp de nenumărate ori.

„Încetează, încetează, încetează, încetează..."

Încetă.

Ca stingerea unei lumânări, ghearele dispărură într-un fuior de fum.

Privirea lui Lucien alunecă spre Tamlin și Ianthe, neatent la ce se întâmplase, iar apoi își înclină tăcut capul, făcându-mi semn să îl urmez.

Am urcat pe scări spre etajul al doilea, unde holurile erau pustii. Nu m-am uitat la tablourile care flancau pereții. Nu am privit dincolo de ferestrele înalte, spre grădinile luminoase.

Am trecut de uşa dormitorului meu, am trecut de cea a lui, până când am intrat într-un mic birou în mare parte nefolosit, de la etajul al doilea.

El închise uşa după ce am intrat în cameră şi se rezemă de panoul din lemn.

– De cât timp îţi apar gheare? întrebă el încet.

– Asta e prima dată.

Vocea îmi răsună gol şi monoton în urechi.

Lucien se uită atent la mine – la rochia roşie aleasă de Ianthe în acea dimineaţă, la chipul pe care nu mă deranjam să afişez o expresie plăcută.

– Nu pot face prea mult, spuse el răguşit. Dar îl voi întreba în seara asta. Despre antrenament. Puterile se vor manifesta fie că te antrenezi sau nu, indiferent de cine este în preajmă. Îl voi întreba în seara asta, repetă el.

Totuşi, ştiam deja care va fi răspunsul.

Lucien nu mă opri când am deschis uşa de care se rezemase şi am plecat fără să spun nimic. Am dormit până la cină, m-am dezmeticit suficient cât să mănânc, şi când am coborât la parter, vocile ridicate ale lui Tamlin, Lucien şi Ianthe mă trimiseră înapoi pe trepte.

– O vor vâna şi o vor ucide, îi şuieră Ianthe lui Lucien.

– Oricum o vor face, deci, care este diferenţa? replică Lucien.

– Diferenţa, răspunse Ianthe, este să ai avantajul de a şti acest lucru – nu doar Feyre va fi vizată pentru darurile furate de la acei Mari Lorzi. Şi copiii tăi, îi spuse ea lui Tamlin, vor avea o astfel de putere. Ceilalţi Mari Lorzi vor şti asta. Iar dacă nu o vor ucide pe loc pe Feyre, şi-ar putea da seama că vor avea de câştigat dacă le-ar oferi şi lor urmaşi.

Aluzia aceasta îmi întoarse stomacul pe dos. Că aş putea fi furată şi ţinută pentru... procreere. Cu siguranţă... cu siguranţă, niciun Mare Lord nu ar fi mers atât de departe.

– Dacă am face asta, răspunse Lucien, niciunul dintre ceilalţi Mari Lorzi nu va rămâne alături de ei. Ar înfrunta mânia celor şase regate care îi vor ataca. Nimeni nu este atât de prost.

– Rhysand este atât de prost, spuse Ianthe. Şi, cu puterea lui, ar putea rezista. Gândeşte-te, zise ea cu o voce blajină, şi, fără să ezite, se întoarse spre Tamlin, că s-ar putea să vină ziua când nu o va mai aduce înapoi. Vezi bine ce minciuni otrăvite i-a şoptit la ureche. Sunt şi alte căi ca să eviţi asta, adăugă ea cu un venin stăpânit. S-ar putea să nu fim în stare să îl confruntăm, dar mi-am făcut nişte prieteni peste mare...

– Nu suntem asasini, interveni Lucien. Rhysand este aşa cum este, dar cine i-ar lua locul...

Sângele mi se răci şi aş fi putut jura că gheaţa îmi cuprindea vârful degetelor.

Lucien continuă, pe un ton rugător:

– Tamlin! Tam! Las-o să se antreneze, las-o să-şi stăpânească puterile – dacă ceilalţi Mari Lorzi chiar vin după ea, las-o să aibă o şansă...

Tăcerea se lăsă cât îi dădură timp lui Tamlin să se gândească.

Picioarele începură să mi se mişte în clipa în care am auzit primul cuvânt din gura lui, abia mai puternic decât un mârâit.

– Nu.

Cu fiecare pas pe scări, am auzit şi restul.

– Să nu le dăm niciun motiv să suspecteze că ea ar avea vreo abilitate, ceea ce antrenamentul cu siguranţă ar face-o. Nu te uita aşa la mine, Lucien.

Tăcerea se lăsă din nou.

Apoi se auzi un mârâit urât şi un tremur magic zdruncină casa.

Tamlin vorbi pe un ton jos, mortal.

– Nu insista în privinţa asta.

Nu voiam să ştiu ce se întâmpla în acea cameră, ce îi făcuse lui Lucien, ce expresie afişase Lucien ca să cauzeze acel impuls de putere.

Am încuiat uşa de la dormitorul meu şi nu m-am mai deranjat să cinez.

Tamlin nu mă căută în acea seară. M-am întrebat dacă el, Ianthe şi Lucien încă discutau despre viitorul meu şi ameninţările împotriva mea.

În după-amiaza următoare, când m-am ridicat în cele din urmă din pat, în faţa dormitorului meu erau santinele.

Conform lor, Tamlin şi Lucien erau deja ascunşi în biroul lui. Fără curtenii lui Tamlin prin preajmă, conacul era din nou tăcut, în timp ce eu, fără să am altceva de făcut, m-am dus să mă plimb pe aleile grădinii pe care le păzisem de atât de multe ori, încât eram surprinsă că pe pământul galben nu se vedeau urmele permanente ale tălpilor mele.

Doar paşii mei se auziră pe holurile strălucitoare când am trecut pe lângă gărzile înarmate până în dinţi şi care îşi dădeau silinţa să nu se holbeze la mine. Niciunul nu îmi vorbea. Nici măcar servitorii nu ieşeau din camerele lor, decât dacă era absolut necesar.

Poate că devenisem prea leneşă; poate lenea mea mă predispunea la aceste izbucniri. *Oricine* ar fi putut să mă vadă cu o zi în urmă.

Şi, cu toate că nu vorbisem despre asta... Ianthe ştia. Despre puteri. De când ştia? Gândul că Tamlin i-ar fi spus...

Mi-am târât pantofii din mătase pe treptele din marmură, trena din şifon a rochiei mele verzi şerpuind în urma mea.

Câtă linişte! Prea multă linişte!

Trebuie să ies din casa asta. Trebuie să *fac* ceva. Dacă sătenii nu voiau ajutorul meu, prea bine. Puteam să fac alte lucruri. Orice altceva.

Eram pe cale să cotesc pe holul care conducea spre birou, hotărâtă să-l întreb pe Tamlin dacă era *vreun lucru* pe care aş fi putut să-l fac, gata să-l implor, când uşile biroului se deschiseră şi Tamlin şi Lucien ieşiră, amândoi înarmaţi până în dinţi. Nici urmă de Ianthe.

– Plecați atât de curând? am întrebat, așteptându-i să ajungă în foaier.

Tamlin afișă o mască fioroasă când se apropiară.

– Se întâmplă ceva la granița vestică a mării. Trebuie să plec.

Era mai apropiată de Hybern.

– Pot veni cu tine?

Nu aș fi întrebat niciodată direct, dar...

Tamlin se opri. Lucien trecu mai departe, pe ușile deschise de la intrare, abia reușind să-și ascundă crisparea.

– Îmi pare rău, spuse Tamlin, întinzându-se spre mine. M-am dat din calea lui. Este prea periculos.

– Știu cum să rămân ascunsă. Doar... ia-mă cu tine!

– Nu voi risca să te prindă inamicii noștri.

„Care inamici? Spune-mi, spune-mi ceva."

M-am uitat lung peste umărul lui, spre locul în care Lucien zăbovea pe prundișul de dincolo de ușa de la intrare. Fără cai. Presupun că de data asta nu le erau necesari, când erau mai rapizi fără ei. Dar poate că aș fi reușit să țin pasul. Poate că aveam să aștept să plece și...

– Nici măcar să nu te gândești, mă avertiză Tamlin.

Mi-am îndreptat rapid atenția spre chipul lui.

– Nici măcar să nu încerci să vii după noi! mârâi el.

– Pot lupta, am încercat din nou. Te rog! Era o jumătate de adevăr. Un truc pentru supraviețuire nu se compara cu o abilitate antrenată.

Niciodată nu urâsem mai mult un cuvânt.

El scutură din cap, traversând foaierul spre ușile de la intrare.

L-am urmat, vorbind fără să gândesc:

– *Mereu* va exista o amenințare. Mereu va fi un conflict sau un inamic sau *ceva* care să mă țină aici.

El se opri în pragul ușilor înalte din stejar, atât de frumos restaurate după ce acoliții Amaranthei le distruseseră.

– Abia reușești să dormi toată noaptea, spuse el precaut.

– Și tu la fel, i-am răspuns eu.

Dar el continuă:

– Abia poți sta în preajma altor oameni...

– Mi-ai promis! Vocea mi se sparse, dar mie nu-mi păsa că imploram. Trebuie să ies din casa asta.

– Spune-i lui Bron să vă ia pe tine și pe Ianthe să vă plimbați călare...

– Nu vreau să mă plimb călare! Mi-am întins mâinile. Nu vreau să merg la plimbare, sau la picnic, sau să culeg flori sălbatice. Vreau să *fac* ceva. Deci, ia-mă cu tine!

Acea fată care avusese nevoie să fie protejată, care tânjise după stabilitate și confort... murise la Poalele Muntelui. *Eu* murisem și nimeni nu mă protejase de acele orori înainte de a mi se rupe gâtul. Așadar, o făcusem singură. Și nu voiam și nu puteam să cedez acea parte din mine care se trezise și se transformase la Poalele Muntelui. Tamlin își recăpătase puterile, devenise întreg din nou – devenise protectorul și furnizorul care își dorea să fie.

Eu nu mai eram acea ființă umană care avea nevoie să fie menajată și alintată, care își dorea luxul și tihna. Nu știam cum să tânjesc din nou după aceste lucruri. Să fiu docilă.

Tamlin își scoase ghearele.

– Chiar dacă aș risca, faptul că nu ți-ai antrenat abilitățile fac din prezența ta o răspundere mai mare decât oricare alta.

Parcă aș fi fost lovită cu pietre – atât de tare simțeam cum mă sparg în bucăți. Dar mi-am ridicat capul și am spus:

– Te însoțesc, fie că vrei, fie că nu!

– Ba nu!

Ieși pe ușă, ghearele-i sfârtecând aerul de pe lângă el și urcă jumătate din trepte, înainte ca eu să ajung la prag.

Acolo m-am izbit de un zid invizibil.

M-am clătinat înapoi ca să înțeleg imposibilitatea situației. Era identic cu cel pe care îl construisem în acea zi în birou și am căutat printre cioburile sufletului și ale inimii mele marginea acelui scut,

întrebându-mă dacă mă blocasem *singură,* dar nicio putere nu emana din mine.

Am întins o mână spre aerul din pragul ușii. Și am întâlnit o rezistență solidă.

– Tamlin, am spus eu răgușită.

Dar el era deja pe drum, îndreptându-se spre porțile din fier ce se conturau. Lucien rămase la baza scărilor, atât de palid la față.

– *Tamlin,* am spus eu din nou, împingând în zid.

El nu se întoarse.

Am lovit cu mâna în bariera invizibilă. Nicio mișcare, nimic, în afară de aerul întărit. Și nu aflasem destule despre puterile mele ca să încerc să trec prin el, să-l sparg... Îl *lăsasem* să mă convingă să nu învăț acele lucruri de dragul *lui*...

– Nu te chinui să încerci, spuse încet Lucien, când Tamlin ieși pe poartă și dispăru repede ca vântul. A împrejmuit toată casa. Ceilalți pot intra și ieși, dar tu nu poți. Nu înainte să ridice scutul.

Mă încuiase aici.

Am lovit din nou scutul. Din nou.

Nimic.

– Doar... ai răbdare, Feyre! încercă Lucien, crispându-se când îl urmă pe Tamlin. Te rog! Am să văd ce pot face. Am să încerc din nou.

Abia l-am auzit în vuietul din urechile mele. Nu am așteptat să-l văd trecând de porți și dispărând.

El mă încuiase înăuntru. Mă blocase în casa asta.

M-am grăbit spre cea mai apropiată fereastră din foaier și am deschis-o. O briză răcoroasă de primăvară intră, iar eu mi-am băgat mâna prin ea, doar ca degetele să mi se lovească de un zid invizibil. Aerul neted și dur îmi împunse pielea.

Am început să respir greoi.

Eram blocată.

Eram blocată în casa asta. La fel de bine aș fi putut să mă aflu la Poalele Muntelui; la fel de bine aș fi putut să fiu din nou în acea celulă...

M-am retras cu pași prea ușori și repezi și m-am izbit de masa din stejar din mijlocul foaierului. Niciuna dintre santinelele din apropiere nu veni să vadă ce se întâmplă.

Mă prinsese aici; *mă încuiase* aici.

Nu am mai văzut podeaua din marmură, tablourile de pe pereți sau scările care se iveau în spatele meu. Nu am mai auzit ciripitul păsărilor primăverii sau șuieratul brizei prin draperii.

Iar apoi, întunericul apăsător lovi în jos și se ridică, devorând și vuind și sfâșiind.

Era tot ce puteam face ca să nu țip, ca să nu mă sparg într-o mie de bucăți când m-am lăsat pe podeaua din marmură, aplecându-mă peste genunchi și cuprinzându-mă în brațe.

Mă prinsese. Mă prinsese. Mă prinsese...

Trebuia *să ies,* deoarece de-abia evadasem dintr-o altă închisoare, iar de data asta, de data asta...

Teleportarea. Aș fi putut să dispar în aer și să apar în altă parte, undeva într-un spațiu deschis și liber. Am bâjbâit după puterea mea, după orice, după ceva care ar fi putut să-mi arate cum să o fac, să găsesc o cale de ieșire. Nimic. Nu am găsit nimic, iar eu devenisem un *nimic* și nu mai puteam vreodată să ies...

Cineva îmi striga numele de departe.

Alis... Alis.

Dar eu eram prinsă într-un cocon de întuneric, foc, gheață și vânt, un cocon care îmi topi inelul de pe deget până când aurul picură în vid, smaraldul rostogolindu-se după el. M-am înfășurat cu forța violentă, ca și când ar fi putut împiedica zidurile să mă strivească complet și poate, poate să-mi poată da o gură de aer...

Nu puteam ieși. Nu puteam ieși. Nu puteam ieși...

Mâini puternice și zvelte mă apucară pe sub umeri.

Nu aveam puterea să mă opun.

Una din acele mâini se mişcă spre genunchii mei, cealaltă spre spatele meu, iar apoi am fost ridicată, lipindu-mă de ceea ce, în mod sigur, era trupul unei femei.

Nu o puteam vedea, nu voiam să o văd.

Amarantha.

Venise să mă ia din nou, venise să mă ucidă în sfârşit.

Se auzeau cuvinte în jurul meu. Vorbeau două femei.

Niciuna din ele nu era Amarantha.

– Te rog, te rog, ai grijă de ea, Alis.

De la urechea dreaptă, cealaltă răspunse:

– Consideraţi-vă foarte norocoase că Marele vostru Lord nu a fost aici când am sosit noi. Gărzile voastre vor avea o durere de cap teribilă când se vor trezi, dar sunt în viaţă. Fiţi recunoscătoare!

Era Mor. Mor mă ţinea. Mă purta.

Întunericul se risipi suficient încât să respir, încât să văd uşile grădinii spre care se îndreptă ea. Am deschis gura, dar îşi coborî privirea spre mine şi spuse:

– Credeai că scutul lui ne va ţine departe de tine? Rhysand l-a sfărâmat cu o jumătate de gând.

Dar nu-l vedeam pe Rhysand nicăieri, nu când întunericul se învârti din nou. M-am agăţat de ea, încercând să respir, să gândesc.

– Eşti liberă, spuse ferm Mor. Eşti liberă.

Nu în siguranţă. Nu protejată.

Liberă.

Ea mă purtă dincolo de grădină, pe câmp, pe un deal, la poalele lui şi într-o peşteră...

Probabil că începusem să mă agit în braţele ei, deoarece îmi zise: „Ai ieşit; eşti *liberă*". Spuse de nenumărate ori asta, când adevăratul întuneric ne înghiţi.

O clipă mai târziu, ea ieşi în lumina soarelui – strălucitoare, mirosind a iarbă şi căpşune. M-am gândit că era posibil să fie vară, apoi...

Apoi un mârâit slab şi urât spintecă aerul din faţa noastră, despicând până şi întunericul.

– Am făcut totul ca la carte, spuse Mor celui care mârâise.

Alte braţe mă luară dintr-ale ei, iar eu m-am chinuit să respir; m-am luptat pentru un pic de aer în plămâni. Până ce Rhysand spuse:

– Atunci, am terminat aici.

Vântul mă sfâşie, împreună cu întunericul antic.

Dar o umbră mai blândă şi dulce a nopţii mă dezmierdă, mângâindu-mi nervii şi plămânii până când, în sfârşit, am reuşit să respir, până când mă făcu să adorm.

CAPITOLUL 13

M-am trezit în lumina soarelui și într-un spațiu deschis – doar cerul senin și munții acoperiți de zăpadă mă înconjurau.

Rhysand lenevea într-un fotoliu în fața canapelei pe care eram întinsă, privind munții, cu chipul neobișnuit de solemn.

Am înghițit, iar el își întoarse capul spre mine.

În ochi nu i se citea nimic bun. Nimic în afară de o mânie nemărginită de gheață. Dar clipi, iar mânia dispăru. Înlocuită, poate, de ușurare. Extenuare.

Iar lumina palidă a soarelui încălzea podelele din piatra lunii... răsăritul. Era răsăritul. Nu voiam să mă gândesc cât timp fusesem inconștientă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Sunt răgușită. Ca și când aș fi țipat.

– Chiar ai *țipat,* spuse el. Nu-mi păsa dacă scutul meu mental era ridicat sau coborât sau complet spulberat. Ai reușit să sperii de moarte toți servitorii și toate santinelele din conacul lui Tamlin când te-ai înfășurat în întuneric și nu te-au mai văzut.

Am simțit un gol în stomac.

– Am rănit vreun...

– Nu. Orice ai făcut, a avut legătură cu tine.

– Nu ai fost...

– După lege și protocol, spuse el întinzându-și picioarele lungi, lucrurile ar fi putut deveni foarte complicate și imorale dacă eu aș fi intrat în acea casă și te-aș fi luat. A fost mai potrivit să spulber acel scut, iar Mor să intre pe picioarele ei, să anihileze santinelele cu propria-i putere și să te care peste graniță într-un alt regat înainte să te pot aduce aici. Altfel, Tamlin ar fi avut mână liberă să-și mărșăluiască forțele în tărâmul meu ca să te revendice. Și, de vreme ce nu mă interesează un război intern, a trebuit să facem totul ca la carte.

Așa spusese și Mor, că făcuse totul ca la carte.

Dar...

– Când mă întorc...

– De vreme ce prezența ta aici nu face parte din cerințele noastre lunare, nu ești obligată să te întorci. El își frecă tâmplele. Doar dacă vrei să o faci.

Întrebarea se adânci în mine ca o piatră care se scufunda într-o baltă. Era atât de liniște în mine, o... nimicnicie.

– M-a încuiat în casă, am reușit eu să spun.

O umbră a puternicelor aripi se întinse în spatele scaunului lui Rhysand. Dar chipul îi era calm când spuse:

– Știu. Te-am simțit. Chiar și cu scutul ridicat – pentru prima dată.

M-am forțat să-l privesc în ochi.

– Nu am unde altundeva să mă duc.

Era o întrebare și o rugăminte.

El flutură o mână, iar aripile dispărură.

– Rămâi aici, dacă vrei. Rămâi aici pentru totdeauna, dacă asta îți dorești.

– Eu... eu trebuie să mă întorc la un moment dat.

– Spune și se va face. Vorbea serios. Chiar dacă îmi dădeam seama după furia din ochi că nu îi plăcea. M-ar fi dus înapoi în Regatul Primăverii în clipa în care i-aș fi cerut-o.

M-ar fi adus înapoi la liniște, la acele santinele și la o viață plină de îmbrăcăminte, mâncare și plănuit petreceri.

Își puse piciorul pe un genunchi.

– Ți-am făcut o ofertă când ai venit prima dată aici: să mă ajuți, iar mâncarea, adăpostul, îmbrăcămintea... sunt ale tale, toate.

Fusesem o cerșetoare în trecut. Gândul de a o face acum...

– Lucrează pentru mine, spuse Rhysand. Oricum îți sunt dator. Și ne vom da seama de restul rând pe rând, dacă trebuie.

Am privit spre munți, ca și când aș fi putut să văd tocmai până în Regatul Primăverii din sud. Tamlin avea să fie furios și să distrugă conacul.

Dar el... m-ar fi închis. Ori nu mă înțelegea deloc, ori cele întâmplate la Poalele Muntelui îl distruseseră, dar... mă închisese.

– Nu mă mai întorc.

Cuvintele răsunară prin mine ca un dangăt al morții. Nu înainte să îmi dau seama de unele lucruri. Am respins zidul de mânie, suferință și disperare când am atins cu un deget locul ocupat cândva de acel inel.

Dacă o luam ușor, poate... poate că Tamlin avea să se răzgândească. Poate că avea să-și vindece rana zimțată de frică purulentă. Poate că aveam să mă înțeleg pe mine însămi. Nu aveam cum să știu.

Dar știam că, dacă rămâneam la conac, dacă mai eram închisă o dată... Asta ar fi putut finaliza ruptura pe care o începuse Amarantha.

Rhysand invocă de nicăieri o cană de ceai cald și mi-o înmână.

– Bea!

Am luat cana, lăsând căldura să-mi încălzească degetele rigide. El mă privi insistent până când am luat o sorbitură, apoi se întoarse să supravegheze munții. Am mai luat o sorbitură, ceaiul era de mentă și... lemn dulce și o altă plantă sau mirodenie.

Nu mă întorceam. Poate că nici măcar nu reușisem să mă întorc vreodată. Nu de la Poalele Muntelui.

Când cana fu golită pe jumătate, am căutat să spun ceva, orice, ca să sparg tăcerea strivitoare.

– Întunericul face parte din puterea pe care mi-ai dat-o *tu?*

– Așa cred.

Am băut și restul ceaiului.

– Fără aripi?

– Dacă ai moștenit ceva din puterea lui Tamlin de a se transforma, poate că ai capacitatea să-ți faci și aripi.

Un fior îmi coborî pe șira spinării la acel gând, la ghearele pe care le făcusem să-mi apară în acea zi cu Lucien.

– Și de la ceilalți Mari Lorzi? Gheața – asta este Iarna. Scutul pe care l-am făcut odată din vânt întărit – de la cine am primit asta? Ce mi-ar fi putut da ceilalți? Teleportarea are legătură cu vreunul dintre voi în mod deosebit?

El se gândi.

– Vânt? Din Regatul Zilei, cel mai probabil. Iar teleportarea nu este limitată la niciun regat. Depinde doar de rezerva proprie de putere și de antrenament. Nu aveam chef să-i spun cât de spectaculos eșuasem să mă mișc măcar un centimetru. Cât despre darurile pe care le-ai primit de la toți ceilalți... Presupun că tu trebuie să le descoperi.

– Ar fi trebuit să știu că bunăvoința ta va dispărea după un minut.

Rhysand chicoti încet și se ridică în picioare, întinzându-și brațele musculoase deasupra capului și rotindu-și gâtul. Ca și când ar fi stat acolo o lungă perioadă de timp. Toată noaptea.

– Odihnește-te o zi sau două, Feyre! spuse el. Apoi încearcă să înțelegi toate celelalte lucruri. Am treabă în altă parte a tărâmului meu; mă voi întoarce până la sfârșitul săptămânii.

În ciuda faptului că dormisem mult, eram atât de obosită – oboseala era în oasele și în sufletul meu răvășit. Cum nu i-am răspuns, Rhysand plecă printre stâlpii din piatra lunii.

Și am văzut cum urma să-mi petrec următoarele câteva zile: în singurătate, fără să am ce face, și doar în compania gândurilor mele îngrozitoare. Am început să vorbesc înainte să *mă* pot răzgândi.

– Ia-mă cu tine!

Rhysand trecu prin două draperii din voal. Se opri și, încet, se întoarse.

– Ar trebui să te odihnești.

– M-am odihnit destul, am spus eu, lăsând din mână cana și ridicându-mă în picioare.

Am amețit un pic. Oare când mâncasem ultima dată?

– Oriunde te-ai duce, orice ai face, ia-mă și pe mine. Nu îți voi face probleme. Doar... te rog! Uram ultimul cuvânt; m-am înecat spunându-l. Nu îl făcuse nici pe Tamlin să se răzgândească.

Pentru o clipă lungă, Rhysand nu spuse nimic. Apoi veni spre mine cu un chip ca de piatră, pasul său lung acoperind distanța.

– Dacă vii cu mine, nu mai este cale de întoarcere. Nu vei avea voie să vorbești despre ce vezi cu nimeni din afara regatului meu. Pentru că, dacă o faci, oamenii vor muri – oamenii *mei* vor muri. Așadar, dacă vii, va trebui să minți mereu în legătură cu asta; dacă te întorci în Regatul Primăverii, *nu* poți spune nimănui ce ai văzut, cu cine te-ai întâlnit sau la ce ai fost martoră. Dacă nu preferi ca asta să stea între tine și prietenii tăi, atunci rămâi aici.

Să rămân aici, să stau închisă în Regatul Primăverii... Pieptul meu era o rană deschisă. M-am întrebat dacă va sângera, dacă un spirit ar putea sângera și muri. Poate că asta se întâmplase deja.

– Ia-mă cu tine, am șoptit eu. Nu voi spune nimănui ce voi vedea. Nici măcar... lor. Nu am suportat să îi spun numele.

Rhysand mă studie câteva clipe. Și, în cele din urmă, schiță un zâmbet.

– Plecăm în zece minute. Dacă vrei să te împrospătezi, fă-o!

Un memento neobișnuit de politicos al faptului că probabil semănam cu un cadavru. Așa mă simțeam. Însă l-am întrebat:

– Unde mergem?

Zâmbetul lui Rhysand se lărgi într-un rânjet.

– În Velaris, Orașul Luminii Stelelor.

În clipa în care am intrat în cameră, liniștea reveni, alungând întrebările pe care le-aș fi avut despre... despre un oraș.

Amarantha distrusese totul. Dacă exista un oraș în Prythian, fără îndoială că urma să vizitez o ruină.

Am intrat în cadă, m-am spălat cât de repede am putut, apoi m-am grăbit să îmbrac hainele Regatului Nopții, care fuseseră pregătite pentru mine. Mișcările îmi erau negândite, fiecare gest – o încercare slabă care să mă facă să nu mă gândesc la cele întâmplate, la ceea ce încercase și făcuse Tamlin, la ce făcusem eu...

Când am revenit în holul principal, Rhysand se rezema de un stâlp din piatra lunii, curățându-și unghiile. Înainte de a-mi întinde mâna, îmi spuse doar atât:

– Ai stat cincisprezece minute.

Nici n-am avut timp să dau impresia că îmi păsa de tachinarea lui, înainte de a fi înghițiți de întunericul furtunos.

Vântul și noaptea, și stelele se rotiră pe lângă noi când ne teleportă prin lume, iar bătăturile mâinilor lui se zgâriară de cele ale mele care dispăreau înainte ca...

Înainte ca lumina soarelui, nu a stelelor, să mă întâmpine. Mijind ochii din cauza strălucirii, m-am trezit stând în ceea ce era, fără îndoială, foaierul casei cuiva.

Covorul roșu ornamentat amortiză singurul pas pe care l-am făcut clătinându-mă. Am cercetat cu atenție zidurile calde lambrisate, operele de artă, scara dreaptă și lată din stejar.

Două camere ne flancau: în stânga mea, un salonaș cu un șemineu din marmură neagră, multă mobilă confortabilă și elegantă, dar uzată și rafturi încastrate în fiecare perete. În dreapta mea, o cameră de zi cu o masă lungă din lemn de cireș, destul de mare pentru zece oameni – mică, în comparație cu cea de la conac. Pe holul îngust din față, care se termina cu o ușă despre care am presupus că ducea spre o bucătărie, mai erau alte câteva. Era o casă dintr-un oraș.

Vizitasem odată una, când eram mică, iar tatăl meu mă luase cu el în cel mai mare oraș din teritoriul nostru: aparținea unui client foarte bogat și mirosea a cafea și naftalină. Un loc drăguț, dar sufocant – formal.

Această casă... această casă trebuie să fi fost un cămin locuit cu bucurie și apreciere.

Și era într-un oraș.

PARTEA A DOUA

CASA VÂNTULUI

CAPITOLUL 14

– Bine ai venit în casa mea! spuse Rhysand.

Un oraş... Era o lume întreagă acolo.

Lumina soarelui de dimineaţă intra prin ferestrele aliniate pe partea din faţă a casei. În uşa ornamentat sculptată erau inserţii de sticlă fumurie, prin care se zărea o mică anticameră şi uşa reală de la intrare, închisă şi securizată împotriva pericolelor oraşului care se aşternea dincolo.

Gândul de a ieşi afară, în mulţimea care se uita chiorâş, de a vedea felul în care probabil că Amarantha îi distrusese... Am simţit o greutate apăsându-mi pieptul.

Până acum, nu mă concentrasem să întreb, nu mă gândisem deloc la faptul că asta ar fi putut fi o greşeală, dar...

– Ce este locul acesta?

Rhysand îşi rezemă umărul lat de tocul uşii sculptate din stejar care conducea în salonaş şi îşi încrucişă braţele.

– Asta este casa mea. Ei bine, am două case în oraş. Una este mai mult pentru... treburi oficiale, dar asta este doar pentru mine şi familia mea.

Îl ascultam încercând să îmi dau seama dacă avea servitor, dar nu am auzit niciunul. Bun, poate că era mai bine aşa, decât să dau peste oameni care să plângă sau să se holbeze.

– Nuala și Cerridwen sunt aici, spuse el, citindu-mi privirea pe holul din spatele nostru. În afară de ele, nu suntem decât noi doi.

M-am încordat. Nu că lucrurile fuseseră diferite în Regatul Nopții, dar această casă era mult, mult mai mică. Nu aveam unde să scap de el. Cu excepția orașului de afară.

În teritoriul muritorilor nu mai existau orașe. Deși unele apăruseră pe continent, pline de artă, școli și comerț. Elain își dorise cândva să meargă cu mine. Nu m-am gândit că voi mai avea acea șansă.

Rhysand deschise gura, în timp ce două siluete înalte și puternice apărură de cealaltă parte a sticlei fumurii a ușii de la intrare. Una din ele bătu în ușă cu pumnul.

– Grăbește-te, leneșule! spuse vocea tărăgănată a unui bărbat din anticamera de dincolo.

Extenuarea mă droga atât de puternic, încât nu îmi păsa în mod deosebit de faptul că aripile se iviră deasupra celor două siluete fantomatice.

Rhysand nici măcar nu clipi spre ușă.

– Trebuie să-ți spun două lucruri, dragă Feyre.

Bătăile în ușă continuară, urmate de șoaptele celuilalt bărbat, care îi spuse tovarășului său:

– Dacă ai de gând să te cerți cu el, fă-o după micul dejun.

Vocea aceea se simțea asemenea umbrelor care căpătaseră forme, întunecate și line și... reci.

– Nu. *Eu* tocmai m-am ridicat din pat ca să zbor până aici, spuse primul. Apoi adăugă: „Băgăciosule!"

Aș fi putut jura că Rhysand voia să zâmbească, dar continuă:

– În primul rând, nimeni – *nimeni* – în afară de Mor și de mine nu se poate teleporta direct în casă. Este apărată, protejată și iar apărată. Doar cei cărora le dau eu voie – și pe care tu îi *vrei* aici – pot intra. Ești în siguranță aici și oriunde în acest oraș, la drept vorbind. Zidurile Velarisului sunt bine protejate și nu au fost străpunse în cinci mii de ani. Nimeni cu intenții rele nu pătrunde în oraș, dacă nu permit eu asta. Așa că poți să te duci pe unde vrei, să faci ce vrei

și să te întâlnești cu cine vrei. Cei doi din anticameră, adăugă el cu ochi scânteietori, s-ar putea să nu fie pe lista cu oamenii pe care ar trebui să te deranjezi să-i cunoști, dacă tot bat la ușă ca niște copii.

Se auzi o altă bătaie în ușă, accentuată de vocea primului bărbat care spuse:

– Știi că putem să te auzim, ticălosule!

– *În al doilea rând,* continuă Rhysand, în ceea ce îi privește pe cei doi ticăloși de la ușa mea, depinde de tine dacă vrei să îi întâlnești acum sau să te duci la etaj ca o persoană înțeleaptă, să dormi, deoarece ești cam trasă la față, iar apoi să te schimbi în haine potrivite pentru oraș, cât timp îl snopesc în bătaie pe unul din ei pentru că i s-a adresat așa Marelui Lord.

Atâta lumină era în ochii lui! Îl făcea să pară... mai tânăr, cumva. Mai muritor. Era foarte diferită de mânia de gheață pe care o văzusem mai devreme, la trezire...

Mă trezisem pe acea canapea, iar apoi hotărâsem că nu mă voi întoarce acasă.

Am decis că, poate, Regatul Primăverii nu era casa mea.

Mă înecam în acea veche greutate, cățărându-mă spre o suprafață care ar fi putut să nu existe vreodată. Cine știe cât timp dormisem și totuși...

– Vino să mă iei după ce pleacă ei.

Acea bucurie se diminuă, iar Rhysand parcă voia să spună altceva, dar o voce feminină – clară și ascuțită – se auzi în spatele celor doi bărbați din anticameră.

– Voi, illyrienii, sunteți mai răi ca pisicile care miaună să fie lăsate să intre pe ușa din spate. Clanța ușii zăngăni. Ea oftă brusc. Serios, Rhysand? Ne-ai încuiat afară?

Luptându-mă să țin acea greutate la distanță încă un pic, m-am îndreptat spre scări – în capul cărora stăteau Nuala și Cerridwen, crispându-se la ușa de la intrare. Aș fi putut jura că Cerridwen mi-a făcut un semn discret să mă grăbesc. Îmi venea să le sărut pe gemene pentru acea fărâmă de normalitate.

L-aş fi putut săruta şi pe Rhysand pentru că aşteptase ca uşa de la intrare să se deschidă abia atunci când am ajuns la al doilea etaj, în mijlocul holului vopsit în culorile cerului.

Nu l-am auzit decât pe primul mascul spunând: „Bine ai venit acasă, ticălosule!" urmat de bărbatul întunecat care zise: „Am simţit că te-ai întors. Mor mi-a spus, dar eu..."

Vocea ciudată, feminină, îl întrerupse.

– Trimite-ţi câinii să se joace în curtea de afară, Rhysand. Noi doi avem probleme de discutat.

Acea voce întunecată spuse încet, cu o răceală care îmi coborî pe spinare:

– Şi eu am.

Apoi, cel încrezut îi spuse ei tărăgănat:

– Noi am fost aici primii. Aşteaptă-ţi rândul, bătrână neînsemnată!

La stânga şi la dreapta mea, Nuala şi Cerridwen tresăriră, fie din cauză că se abţineau să râdă, fie de frică sau poate din ambele motive. Cu siguranţă din ambele motive, când un mârâit feminin străbătu casa, deşi cam fără tragere de inimă.

Holul de la etaj era presărat cu candelabre din sticlă colorată şi răsucită, care luminau cele câteva uşi lustruite aflate pe ambele părţi. M-am întrebat care era de la camera lui Rhysand şi care de la camera lui Mor, când am auzit-o căscând în scandalul de jos:

– De ce aţi venit toţi aici atât de devreme? Credeam că ne întâlnim diseară, acasă.

Dedesubt, Rhysand mormăi:

– Crede-mă, nu va fi nicio petrecere. Doar un masacru, în cazul în care Cassian nu îşi ţine gura.

– Ne este foame, se plânse primul bărbat, Cassian. Dă-ne să mâncăm! *Cineva* mi-a spus că vom lua micul dejun.

– Jalnici, îl ironiză vocea ciudată de femeie. Voi, idioţilor, sunteţi jalnici.

– Ştim asta. Dar *este* ceva de mâncare? spuse Mor.

Am auzit cuvintele – le-am auzit şi le-am analizat, după care acestea plutiră în întunericul minţii mele.

Nuala şi Cerridwen deschiseră o uşă care ducea spre o cameră încălzită de foc şi luminată de soare, orientată spre o grădină închisă, atinsă de iarnă în spatele casei, ferestrele mari dând spre fântâna adormită din piatră din mijlocul ei, secată în acest sezon. Toate obiectele din dormitor erau din lemn şi de un alb blând, cu nuanţe subtile de verde. Păreau destul de ciudate, aproape umane.

Iar patul – imens, pufos, decorat cu plăpumi şi pături crem şi ivorii ca să alunge frigul iernii – părea cel mai primitor din toate.

Eram prea obosită, ca să pun câteva întrebări de bază, ca să mă prefac măcar un pic interesată de propria-mi bunăstare.

– Cine erau ăia? am reuşit să spun când ei au închis uşa în urma noastră.

Nuala se îndreptă spre mica baie alăturată – din marmură albă, cu o cadă cu picioare, cu mai multe ferestre însorite care dădeau spre zidul grădinii şi pădurea deasă de chiparoşi din spatele ei. Cerridwen, care se îndrepta deja spre dulap, se crispă uşor şi spuse peste umăr:

– Ei fac parte din cercul intim al lui Rhysand.

Cei despre care auzisem în acea zi din Regatul Nopţii – cu care se tot întâlnea Rhysand.

– Nu ştiam că Marii Lorzi au un protocol atât de neoficial, am recunoscut eu.

– Nu au, spuse Nuala, întorcându-se din baie cu o perie. Dar Rhysand are.

Aparent, părul meu era răvăşit, iar Nuala îl perie cât Cerridwen scoase nişte pijamale ivorii – o bluză moale cu dantelă şi pantaloni.

M-am uitat atent la haine, apoi la cameră, la grădina de iarnă şi la fântâna dezafectată de dincolo, şi am înţeles cuvintele lui Rhysand de mai devreme.

„Zidurile acestui oraş nu au fost străpunse timp de cinci mii de ani."

Adică Amarantha...

– Cum de este orașul ăsta aici? Am privit-o în ochi pe Nuala. Cum a scăpat fără să fie distrus?

Nuala se crispă, iar ochii negri se îndreptară spre sora ei, care se ridică încet de la sertarul mesei de toaletă, ținând în mână papucii căptușiți cu lână destinați mie. Gâtul lui Cerridwen se mișcă atunci când înghiți.

– Marele Lord este foarte puternic, spuse Cerridwen precaută. Și le-a fost devotat oamenilor lui cu mult înainte de a prelua funcția tatălui său.

– *Cum* a scăpat? am insistat eu.

Un oraș – unul minunat, după sunetele de la fereastra mea, din grădina de dincolo de ea – se întindea în jurul meu. Neatins, întreg. Sigur. În timp ce restul lumii fusese lăsat în ruină.

Gemenele se uitară din nou una la cealaltă, comunicând printr-un limbaj tăcut, învățat din pântec. Nuala lăsă peria pe masa de toaletă.

– Nu noi trebuie să îți spunem.

– El v-a *cerut* să nu o faceți...

– Nu, interveni Cerridwen, trăgând cuverturile de pe pat. Marele Lord nu ne-a cerut așa ceva. Dar ce a făcut ca să protejeze orașul este o poveste pe care el trebuie să o spună, nu noi. Ne-am simți mai bine dacă ți-ar spune-o el, ca nu cumva să ți-o zicem greșit.

M-am încruntat la ele.

Bine. Destul de corect.

Cerridwen se duse să tragă draperiile, făcând întuneric în cameră.

Inima mi se poticni, luându-mi mânia cu ea și am spus fără să gândesc:

– Trage-le la loc!

Nu puteam fi închisă în întuneric – încă nu.

Cerridwen dădu din cap și lăsă draperiile trase, ambele gemene spunându-mi să le dau de veste dacă aveam nevoie de ceva, înainte de a pleca.

Singură, m-am urcat în pat, abia simțind moliciunea și netezimea cearșafurilor.

Am ascultat pârâitul focului, ciripitul păsărilor din grădina cu flori nemuritoare – atât de diferit de melodiile dulci de primăvară cu care eram obișnuită. Pe care era posibil să nu le mai aud sau să le suport vreodată.

Poate că Amarantha câștigase, la urma urmelor.

Și o parte nouă și ciudată din mine se întrebă dacă faptul că nu mă mai întorceam ar fi fost o pedeapsă potrivită pentru el. Pentru ceea ce îmi făcuse.

Somnul mă acapară rapid, brutal și profund.

CAPITOLUL 15

M-am trezit după patru ore.

Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi amintesc unde eram, ce se întâmplase cu mine. Și fiecare ticăit al micului ceas de pe masa de scris din lemn de trandafir mă împingea înapoi în acel întuneric profund. Dar măcar nu eram obosită. Plictisită, dar nu mai aveam chef să dorm o veșnicie.

Aveam să mă gândesc mai târziu la cele întâmplate în Regatul Primăverii. A doua zi. Sau poate niciodată.

Din fericire, cei din cercul intim al lui Rhysand plecaseră înainte să termin să mă îmbrac.

Rhysand aștepta la ușa de la intrare – care era deschisă spre mica anticameră din lemn și marmură care, la rândul ei, dădea spre strada de dincolo. El mă măsură de jos în sus, privind încălțările albastre din piele de căprioară – practice și confortabile –, haina de culoarea cerului, lungă până la genunchi, și cosița care începea dintr-o parte a capului și se ondula pe spate. Pe sub haină, ținuta mea obișnuită și subțire fusese înlocuită de pantaloni mai groși și mai călduroși de culoare maro și de un pulover drăguț crem, care era atât de moale, încât aș fi putut dormi în el. Mănuși tricotate care se asortau cu încălțămintea îmi fuseseră deja băgate în buzunarele adânci ale hainei.

– Celor doi cu siguranţă le place să facă tărăboi, spuse Rhysand, deşi ceva din cuvintele lui păru forţat când ne-am îndreptat spre uşa de la intrare.

Fiecare pas spre pragul luminos era în acelaşi timp o eternitate şi o invitaţie.

Pentru o clipă, sentimentul apăsător pe care-l trăiam dispăru la vederea detaliilor oraşului ce se aşterna sub privirile mele curioase.

Lumina untoasă a soarelui care înmuia deja ziua blândă de iarnă, o mică peluză îngrijită – a cărei iarbă uscată era aproape albă – îngrădită de un gard din fier forjat înalt până la talie şi straturi goale de flori, toate conducând spre o stradă curată, pavată cu pietre galbene. Mari Spiriduşi în diverse ţinute hoinăreau pe lângă noi: unii în haine asemănătoare cu a mea, ca să îi ferească de aerul rece, unii în sttraie de-ale muritorilor, cu rânduri de fuste pufoase şi dantelă, alţii îmbrăcaţi în haine de călărie din piele – fără să se grăbească în timp ce inhalau briza sărată cu aromă de lămâie şi verbină, pe care nici măcar iarna nu o putea alunga. Niciunul dintre ei nu se uita spre casă. Ca şi când nu ar fi ştiut sau nu şi-ar fi făcut griji că Marele lor Lord locuia într-una dintre multele case din marmură aliniate de ambele părţi ale drumului, cu acoperişuri din cupru vopsite în verde şi cu hornuri galbene, care pufăiau fuioare de fum spre cerul înviorător.

În depărtare, se auzeau hohotele râsului nestăpânit al copiilor.

M-am îndreptat ezitând spre poarta de la intrare, descuind-o bâjbâind cu degetele care abia simţeau metalul rece ca gheaţa, şi am urcat cele trei trepte dinspre stradă, înainte de a mă opri ca să văd priveliştea din celălalt capăt.

Strada cobora, dezvăluind mai multe case drăguţe şi hornuri care fumegau, mai mulţi oameni bine hrăniţi şi lipsiţi de griji. Chiar la poalele dealului curgea un râu lat şi sinuos care scânteia ca safirele, şerpuind spre întinderea de apă de dincolo.

Spre mare.

Oraşul fusese ridicat ca un acoperiş peste dealurile abrupte care flancau râul, iar clădirile erau construite din marmură albă sau gresie. Nave cu pânze de diverse forme hoinăreau pe râu, aripile albe ale păsărilor strălucind puternic deasupra lor în soarele amiezii.

Fără monştri. Fără întuneric. Nici urmă de frică sau disperare.

Neatins.

„Nimeni nu a pătruns în oraş timp de cinci mii de ani."

Chiar şi la apogeul dominației ei asupra Prythianului, pentru ce făcuse, vânduse sau dăduse la schimb Rhysand... Amarantha nu se atinsese de acest loc.

Restul Prythianului fusese făcut bucăți, apoi lăsat să sângereze cincizeci de ani, dar Velarisul... Mi-am strâns degetele în pumni.

Am simțit ceva ivindu-se şi mi-am coborât privirea spre celălalt capăt al străzii.

Acolo, ca un gardian etern al oraşului, se înălța platoul unui lanț muntos din piatră roşie – aceeaşi piatră folosită pentru construirea unor structuri. Munții coteau spre marginea nordică a Velarisului, spre locul în care râul şerpuia spre ei şi curgea în umbra lor. La nord, alți munți înconjurau oraşul de peste râu – un lanț de piscuri ascuțite ca dinții unui peşte separau dealurile plăcute ale oraşului de marea de dincolo. Dar munții din spatele meu... erau giganți adormiți. Cumva vii, treji.

Ca şi când mi-ar fi răspuns, puterea şerpuitoare îmi alunecă de-a lungul oaselor, ca o pisică ce mi se freca de picioare ca să-i dau atenție. Am ignorat-o.

– Piscul din mijloc, spuse Rhysand din spatele meu, iar eu m-am întors, amintindu-mi că era acolo. Îmi arătă cel mai mare dintre platouri. Găuri şi... *ferestre* păreau construite în partea superioară. Şi spre el, purtate de aripi negre şi mari, zburau două siluete. Aceea este cealaltă casă a mea din acest oraş. Casa Vântului.

Siluetele zburătoare se abătură pe ceea ce părea a fi un curent rapid.

– Vom cina acolo în această seară, adăugă el, însă eu nu mi-am dat seama dacă asta îl irita sau dacă era resemnat.

Iar mie nu prea îmi păsa. M-am întors din nou spre oraș și am întrebat:

– Cum?

El înțelese la ce mă refeream.

– Am avut noroc.

– Noroc? Da, ce noroc ai avut, am spus eu încet, dar clar, că restul Prythianului a fost devastat în timp ce poporul tău, orașul tău, a rămas în siguranță?

Vântul îi ciufuli părul negru, chipul fiindu-i de necitit.

– Te-ai gândit vreodată o clipă, am spus eu pe un ton iritat, să împarți acel noroc și cu alte regiuni? Cu altcineva?

– Alte orașe, spuse Rhysand calm, sunt cunoscute în lume. Velaris a rămas secret dincolo de granițele acestor tărâmuri timp de milenii. Amarantha nu l-a atins deoarece nu știa că există. Niciuna dintre bestiile ei nu știa. Nimeni din celelalte regate nu știe de existența lui.

– Cum? am făcut eu mirată.

– Cu ajutorul vrăjilor, al protecțiilor și al strămoșilor mei nemiloși, care erau dispuși să facă orice ca să păstreze o bucată de bunătate în lumea noastră mizerabilă.

– Și când a venit Amarantha, am spus eu, aproape scuipându-i numele, nu te-ai *gândit* să faci din acest loc un refugiu?

– Când a venit Amarantha, a spus el, enervându-se ușor când ochii îi licăriră, a trebuit să iau niște hotărâri dificile, foarte repede.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors ca să scrutez dealurile abrupte, marea din depărtare.

– Presupun că *nu* îmi vei spune despre asta. Dar trebuia să știu cum reușise să salveze această bucată de pace și frumusețe.

– Nu e momentul potrivit să purtăm această conversație.

Bine. Oricum mai auzisem asta de o mie de ori în Regatul Primăverii. Nu merita efortul de a insista.

Dar nu aveam de gând să stau în camera mea; nu îmi permiteam să jelesc, să mă întristez, să plâng și să dorm. Așadar, intenționam să mă aventurez afară, chiar dacă era o agonie, chiar dacă mărimea locului... Pe toți zeii, era imens! Am făcut semn din bărbie spre orașul care cobora spre râu.

– Deci, ce anume de acolo a meritat să fie salvat cu prețul vieții celorlalți?

Când m-am întors spre el, ochii lui albaștri erau la fel de nemiloși ca marea agitată de la distanță.

– Totul, răspunse el.

Rhysand nu exagera.

Vedeai totul în Velaris: ceainării cu mese și scaune delicate împrăștiate în fața vitrinelor lor vesele, cu siguranță încălzite de vreo vrajă, toate pline de Mari Spiriduși care flecăreau și râdeau – și câteva zâne ciudate și frumoase. Erau patru piețe principale, numite Palate: două pe partea sudică a râului Sidra și două la nord.

În orele în care am hoinărit, am ajuns la doar două dintre ele: piețe mari cu piatră albă, flancate de stâlpi care susțineau clădiri sculptate și vopsite care le vegheau și formau o alee acoperită dedesubt, pentru magazinele construite la nivelul străzii.

În prima piață în care am intrat, Palatul Ației și al Bijuteriilor, se vindeau haine, încălțăminte, materiale pentru fabricarea lor și bijuterii – erau nenumărate magazine scânteietoare de bijuterii. Totuși, nu m-am lăsat impresionată de strălucirea razelor de soare pe materialele care, fără îndoială, erau rare și se legănau în briza rece a râului, de hainele expuse în vitrinele mari din sticlă sau de strălucirea aurului și a rubinelor și smaraldelor și perlelor cuibărite în paturi din catifea. N-am îndrăznit să-mi privesc degetul acum gol de la mâna stângă.

Rhysand intră în câteva magazine de bijuterii, căutând un cadou pentru un prieten, după spusele lui. Am ales să aștept afară de fiecare dată, ascunzându-mă în umbrele de sub clădirile Palatului. Era destul că mă plimbam azi. Să mă prezint, să suport privirile și lacrimile și judecata... Dacă trebuia să mă confrunt cu asta, la fel de bine aș fi putut să mă bag în pat și să nu mă mai dau jos.

Dar nimeni de pe străzi nu se uită la mine de două ori, chiar dacă eram lângă Rhysand. Poate că nu știau cine eram, poate că locuitorilor orașului nu le păsa de cine era printre ei.

A doua piață, Palatul Oaselor și al Sării, era una din Piețele Gemene: una era pe malul acesta al râului, iar cealaltă – Palatul Copitei și al Frunzei – pe celălalt mal, ambele aglomerate cu vânzători de carne, produse, mâncăruri preparate, animale vii, dulciuri, mirodenii... Cu atât de multe mirodenii, mirosuri familiare și uitate din anii prețioși în care cunoscusem confortul de a avea un tată invincibil și o avere inestimabilă.

Rhysand mergea la câțiva pași în față, cu mâinile în buzunare, oferindu-mi din când în când informații. Da, îmi spunea el, multe magazine și case foloseau magia pentru încălzire, mai ales spațiile deschise cunoscute. Nu l-am întrebat mai multe.

Nimeni nu îl evita – niciunul nu șoptea despre el, nimeni nu îl scuipa sau îl lovea, așa cum se întâmplase la Poalele Muntelui.

Mai degrabă, oamenii care îl zăreau îi zâmbeau cu căldură. Unii se apropiau, dând mâna cu el ca să-i ureze bun venit. El îi cunoștea pe toți după nume, iar ei i se adresau direct.

Odată cu trecerea orelor, Rhysand deveni mai tăcut. Ne-am oprit la marginea unei zone colorate a orașului, construite pe unul dintre dealurile care se întindeau direct spre marginea râului. M-am uitat o singură dată la prima vitrină, iar oasele mi se înmuiară.

Ușa vopsită în culori vesele era întredeschisă, dezvăluind opere de artă, tablouri, pensule și mici sculpturi.

– Pentru asta este cunoscut Velarisul: pentru cartierul artiștilor, spuse Rhysand. Aici găsești o sută de galerii, magazine, materiale pentru olari, grădini sculptate și tot ce mai vrei. Ei îi spun Curcubeul din Velaris. Artiștii – muzicienii, dansatorii și actorii – locuiesc dealul acela, chiar dincolo de Sidra. Vezi bucățica de aur care strălucește aproape de vârf? Acela este unul dintre teatrele principale. În oraș, sunt cinci teatre importante, dar acela este cel mai cunoscut. Apoi mai sunt și teatrele mai mici și amfiteatrul de pe faleza mării... El se opri când îmi observă privirea alunecând din nou spre amalgamul de clădiri strălucitoare din față.

Mari Spiriduși și diverși alți spiriduși de rang inferior pe care nu îi întâlnisem niciodată și ale căror nume nu le știam hoinăreau pe străzi. La cei din urmă am fost mai atentă decât la ceilalți: unii aveau membre lungi, fără păr și străluceau ca și când ar fi avut pe sub pielea neagră ca noaptea o lună interioară; alții erau acoperiți cu solzi opalescenți care își schimbau culoarea cu fiecare pas grațios al picioarelor lor cu gheare și membrane; unii erau eleganți, cu mozaicuri de coarne și copite și blănuri de animale. Alții erau îmbrăcați cu haine grele, eșarfe și mănuși, alții își purtau doar solzii, blana și ghearele și nu păreau să se gândească la asta. Nici ceilalți. Toți erau preocupați să admire priveliștea, unii făcând cumpărături, iar alții stropiți cu lut, praf și vopsea.

Artiști. Nu mă considerasem niciodată o artistă, nu mă gândisem atât de departe sau la ceva atât de măreț, dar...

Acolo unde sălășluiseră odată culoarea, lumina și textura era doar o celulă murdară de închisoare.

– Sunt obosită, am reușit eu să spun.

Îi simțeam privirea lui Rhysand; nu-mi păsa dacă aveam sau nu scutul ridicat ca să îl împiedic să-mi citească gândurile. Dar el spuse doar atât:

– Ne putem întoarce în altă zi. Oricum este aproape ora cinei.

Într-adevăr, soarele cobora spre locul în care râul întâlnea marea dincolo de dealuri, pătând orașul cu roz și auriu.

Nu aveam chef nici să pictez asta. Chiar dacă oamenii se opreau să admire apropierea apusului – ca și când rezidenții acestui loc, acestui regat, ar fi avut libertatea și siguranța de a se bucura de priveliște oricând ar fi dorit. Ca și cum așa fusese dintotdauna.

Voiam să țip la ei, voiam să iau o piatră și să sparg cel mai apropiat geam; voiam să dezlănțui din nou acea putere care îmi clocotea pe sub piele și să le spun, să le *arăt* ce ni se făcuse mie și restului lumii, în timp ce ei admirau apusuri și tablouri și beau ceai lângă râu.

– Ușor, șopti Rhysand.

Mi-am întors capul spre el, respirând neregulat.

Chipul îi devenise din nou de necitit.

– Oamenii mei sunt nevinovați.

Foarte ușor, răzbunarea mea dispăru, ca și când ar fi coborât o treaptă a scării pe care urcase constant în mine, și împroșcă strada din piatră galbenă.

Da – da, desigur că erau nevinovați. Dar nu mai aveam chef să mă gândesc la asta. La nimic.

– Sunt obosită, am spus din nou.

Gâtul îi săltă, dar el dădu aprobator din cap, întorcându-se cu spatele la Curcubeu.

– Mâine-seară, vom merge la plimbare. Velarisul este minunat ziua, dar a fost construit ca să fie văzut după lăsarea serii.

Nu mă așteptasem la mai puțin de la Orașul Luminii Stelelor, dar îmi fu din nou greu să vorbesc.

Dar... cina. Cu el. La Casa Vântului. M-am concentrat suficient cât să spun:

– Cine, mai exact, va fi prezent la cină?

Rhysand mă conduse pe o stradă abruptă, coapsele arzându-mi din cauza mișcării. Chiar atât de mult îmi ieșisem din formă? Chiar atât de slăbită devenisem?

– Cei din cercul meu intim, spuse el. Vreau să îi cunoşti înainte de a hotărî dacă acesta este un loc în care ţi-ar plăcea să rămâi. Dacă vei vrea să lucrezi cu mine şi, astfel, să lucrezi cu ei. Pe Mor ai cunoscut-o, dar pe ceilalţi trei...

– Cei care au venit în după-amiaza asta?

El dădu afirmativ din cap.

– Cassian, Azriel şi Amren.

– Cine sunt ei?

Spusese ceva despre illyrieni, dar Amren – a cărei voce o auzisem – nu avea aripi. Cel puţin, nu unele pe care să le fi zărit prin geamul fumuriu.

– Ei sunt parteneri egali, spuse el neutru, în cercul nostru. Amren este secundul meu.

O femeie? Surpriza trebuie să mi se fi întipărit pe chip, deoarece Rhysand spuse:

– Da, iar Mor este locţiitoarea mea. Doar un prost ar crede că războinicii mei illyrieni erau prădătorii de vârf din cercul nostru.

Ireverenţioasa şi vesela Mor era locţiitoarea unui Mare Lord al Regatului Nopţii. Rhysand continuă:

– Vei vedea la ce mă refer când o vei cunoaşte pe Amren. Seamănă cu un Mare Spiriduş, dar altceva îi umblă pe sub piele.

Rhysand dădu din cap spre un cuplu aflat în trecere, iar cei doi îşi plecară capetele într-un salut vesel.

– Poate că este mai bătrână decât acest oraş, dar este înfumurată şi îi place să adune fleacuri şi bunuri ca un dragon în peşteră, mai spuse. Deci... fii atentă. Amândouă vă enervaţi când sunteţi provocate şi nu vreau să ai parte de surprize în seara asta.

O parte din mine nu voia să ştie ce fel de creatură era ea mai exact.

– Deci, dacă mă cert cu ea şi îi smulg colierul, o să mă prăjească şi-o să mă mănânce?

El chicoti.

– Nu, Amren ar face lucruri mult mai rele. Ultima dată când Amren şi Mor s-au certat, mi-au făcut scrum refugiul preferat din

munți. Ridică o sprânceană. Dacă te ajută cu ceva, să știi că sunt cel mai puternic Mare Lord din istoria Prythianului și în ultimul secol nu am întrerupt-o pe Amren decât o singură dată.

Cel mai puternic Mare Lord din toate timpurile.

În nenumăratele milenii care trecuseră aici, în Prythian, Rhysand... *Rhysand* cu zâmbetul lui superior, cu sarcasmul și privirea seducătoare...

Iar Amren era și mai rea. Și avea mai mult de cinci mii de ani.

Am așteptat să mi se facă frică; am așteptat ca trupul meu să caute disperat o cale de a evita această cină, dar... nimic. Poate că a fi ucisă ar fi fost o binecuvântare...

O mână lată îmi apucă fața – destul de ușor, încât să nu mă doară, dar destul de tare ca să mă facă să îl privesc.

– Nici *măcar* să nu te gândești la asta, spuse printre dinți Rhysand, cu o expresie lividă. Nici măcar pentru un nenorocit de moment.

Legătura dintre noi se tensionă, iar scuturile mele mentale, leneșe, se prăbușiră. Și, pentru o clipă, așa cum se întâmplase la Poalele Muntelui, am trecut din corpul meu în al lui – am văzut prin ochii lui.

Nu îmi dădusem seama cum arătam...

Fața îmi era sfrijită, pomeții ascuțiți, iar ochii mei gri-albaștri erau goi și pătați cu mov pe dedesubt. Buzele pline – gura tatălui meu – îmi erau palide, iar claviculele îmi ieșeau deasupra decolteului din lână groasă al puloverului meu. Arătam de parcă... de parcă mânia și suferința și disperarea mă mâncaseră de vie, de parcă aș fi fost din nou flămândă. Nu de mâncare, ci... de bucurie și de viață...

Apoi am revenit în corpul meu, clocotind în fața lui.

– A fost un truc?

Îmi vorbi cu o voce aspră când își luă mâna de pe fața mea.

– Nu. Își înclină capul într-o parte. Cum ai trecut prin el, prin scutul meu?

Nu știam despre ce vorbea. Nu *făcusem* nimic. Pur și simplu... alunecasem. Și nu voiam să vorbesc despre asta, nu aici, nu cu el.

Am început să merg, picioarele – atât de subțiri, atât de *inutile* – arzându-mi cu fiecare pas pe dealul abrupt.

El mă apucă din nou de cot, cu acea blândețe grijulie, dar destul de puternic, încât să mă facă să mă opresc.

– În câte alte minți ai alunecat accidental? În cea a lui Lucien...

– În mintea lui Lucien? Râse scurt. Ce loc mizerabil!

Un mârâit încet se auzi din mine.

– *Nu* intra în mintea mea!

– Ai scutul coborât.

L-am ridicat din nou.

– La fel de bine ai fi putut să îi strigi numele.

Din nou, acea înclinare contemplativă a capului său.

– Poate că faptul că ai puterea mea...

El își mușcă buza inferioară, apoi pufni:

– Ar avea sens, desigur, dacă puterea a venit de la *mine* – dacă propriul meu scut te-a confundat cu mine și te-a lăsat să aluneci dincolo de el. Fascinant.

Îmi venea să-i scuip cizmele.

– Ia-ți puterea înapoi! Nu o vreau!

Îmi zâmbi șiret.

– Nu funcționează așa. Puterea este legată de viața ta. Singurul mod de a o lua înapoi ar fi să te ucid. Și, de vreme ce îmi place compania ta, voi ignora oferta.

Am mai făcut câțiva pași înainte să-mi spună:

– Trebuie să fii atentă să-ți ții scutul mental ridicat. Mai ales acum că ai văzut Velarisul. Dacă te vei duce vreodată în altă parte, dincolo de aceste tărâmuri, și cineva ar aluneca în mintea ta și ar vedea acest loc... Un mușchi îi tremură pe maxilar. Nouă ni se spune daemati – celor care putem intra în mintea altei persoane ca și când am trece dintr-o cameră în alta. Suntem rari, iar însușirea apare după cum dorește Mama, dar suntem destui împrăștiați prin lume, încât mulți – în special cei aflați în poziții influente – ne antrenăm mult abilitatea. Dacă ar fi să întâlnești vreodată un daemati fără

acele scuturi ridicate, Feyre, ți-ar lua orice ar pofti. Unul mai puternic te-ar putea transforma fără voia ta într-o sclavă și te-ar pune să faci ce dorește, fără măcar să îți dai seama. Tărâmul meu rămâne destul de misterios pentru străini, încât unii te vor considera, printre altele, o sursă foarte valoroasă de informații.

Daemati – eram și eu acum una dintre ei, dacă puteam să fac astfel de lucruri? Încă o ființă nenorocită de titlul pe care să-l șoptească oamenii aflați în trecere pe lângă mine.

– Să înțeleg că, într-un posibil război cu Hybernul, armatele regelui nici măcar nu vor ști să atace aici? Am fluturat o mână spre orașul din jurul nostru. Deci, cum vine asta – oamenii tăi răsfățați, cei care nu își pot păzi mintea, primesc protecția ta *și* nu trebuie să lupte în timp ce noi, ceilalți, sângerăm?

Nu l-am lăsat să răspundă și, în schimb, am mărit pasul. O încercare neînsemnată și puerilă, dar... În sinea mea, devenisem ca acea mare distantă; agitată neîncetat, aruncată de vijeliile care ascundeau suprafața.

Rhysand rămase la un pas în urma mea pentru tot restul drumului spre casă.

O mică parte din mine șoptea că puteam supraviețui Amaranthei; că puteam supraviețui faptului că-l părăsisem pe Tamlin; că puteam supraviețui trecerii în acest corp nou și ciudat... Dar acel gol rece din pieptul meu... Nu eram sigură că puteam să-i supraviețuiesc.

Chiar și în anii în care fusesem la un pas de înfometare, acea parte din mine fusese plină de culoare, de lumină. Poate o stricasem devenind un spiriduș. Poate că Amaranta o stricase.

Sau poate că eu o stricasem, când înfipsesem pumnalul în inimile celor doi spiriduși nevinovați, iar sângele lor îmi încălzise mâinile.

– În mod sigur, nu, am spus în mica grădină de pe acoperișul casei în gerul aerului nopții, cu mâinile băgate adânc în buzunarele

hainei, ca să mi le încălzesc. Era suficient loc pentru câteva tufe în ghiveci și o masă rotundă din fier cu două scaune – și pentru mine și Rhysand.

În jurul nostru, orașul licărea, stelele părând să atârne mai jos, pulsând ca rubinele, ametistele și perlele. Deasupra, luna plină făcea marmura clădirilor și a podurilor să strălucească, ca și când toate ar fi fost luminate din interior. Se auzea muzică de instrumente cu coarde și tobe și, pe ambele maluri ale râului Sidra, lumini aurii se înălțau peste trotuarele de lângă râu, marcate din loc în loc de cafenele și magazine – toate deschise pe timp de noapte, deja aglomerate.

Viață – atât de plin de viață. Aproape o simțeam sfârâindu-mi pe limbă.

Îmbrăcat în haine negre accentuate cu fir de argint, Rhysand își încrucișă brațele. Și își foșni aripile imense când am spus „nu".

– Casa Vântului este protejată de oamenii care vor să intre prin teleportare – ca și casa asta. Chiar și împotriva Marilor Lorzi. Nu mă întreba de ce sau cine a făcut-o. Dar fie urci cele zece mii de trepte, ceea ce eu chiar nu am chef să fac, Feyre, fie intrăm în zbor.

Lumina lunii îi poleia gheara din vârful fiecărei aripi. Rânji ușor către mine, pentru prima dată în după-amiaza aceea.

– Promit că nu am să te scap!

M-am încruntat la rochia de un albastru-închis pe care o alesesem – în ciuda mânecilor lungi și a materialului gros și luxos, decolteul adânc nu ținea de cald. Mă gândisem dacă să port puloverul și pantaloni mai groși, dar optasem pentru eleganță în defavoarea confortului. Deja regretam asta, chiar dacă aveam haina. Dar dacă cei din cercul lui intim semănau cu curtenii lui Tamlin... era mai bine să port o ținută mai ceremonioasă. M-am crispat la distanța întunecată dintre acoperiș și reședința montană.

– Vântul o să-mi smulgă rochia.

El rânji ca o felină.

– Am să merg pe scări, am spus eu nervoasă, mânia din ultimele ore de amorţeală fiind binevenită în timp ce m-am îndreptat spre uşa din capătul acoperişului.

Rhysand îşi întinse rapid o aripă, blocându-mi calea.

Membrana era netedă – pătată cu o nuanţă irizată. M-am retras.

– Nuala mi-a aranjat părul o oră.

Exageram, dar ea se agitase cât stătusem tăcută acolo, lăsând-o să-mi facă bucle la vârfuri şi să prindă o parte de vârful capului cu agrafe frumoase din aur. Dar poate că a rămâne acasă în seara asta, singură şi tăcută... ar fi fost o variantă mai bună decât să-i înfrunt pe aceşti oameni. Decât să interacţionez.

Rhysand îşi strânse o aripă în jurul meu, aducându-mă mai aproape de locul în care mai că-i simţeam căldura corpului puternic.

– Promit că nu voi lăsa vântul să îţi distrugă coafura.

Ridică o mână, ca şi când ar fi tras de una dintre bucle, apoi o coborî.

– În cazul în care voi hotărî să lupt împotriva Hybernului împreună cu tine – cu cercul tău intim, nu putem să... ne întâlnim aici?

– Ei deja sunt acolo. Şi, în plus, Casa Vântului e destul de spaţioasă, încât să nu fiu nevoit să-i arunc pe toţi în prăpastie.

Am înghiţit. Desigur, arcuindu-se de-a lungul vârfului muntelui din centru din spatele nostru, licăreau etaje luminate, ca şi când muntele ar fi fost încoronat cu aur. Iar între mine şi acea coroană de lumină era o distanţă *foarte* mare de aer liber.

– Vrei să spui, am zis eu, deoarece ar fi putut fi singura mea armă din arsenal, că această casă este prea mică şi că ei se cred prea importanţi, iar tu eşti îngrijorat că aş putea să o iau razna din nou?

Aripile lui mă traseră mai aproape, aruncând o urmă de căldură pe umărul meu.

– Şi dacă voi hotărî să lupt împotriva Hybernului? Nu sunt o păpuşă stricată, am adăugat.

Chiar dacă în această după-amiază, după conversația purtată și ceea ce zărisem prin ochii lui arătau contrariul. Însă am mai făcut un pas înapoi.

– Știu că nu ești. Dar asta nu înseamnă că am să te arunc la lupi. Dacă ai vorbit serios despre faptul că vrei să lucrezi cu mine ca să împiedici Hybernul să vină pe aceste tărâmuri, să păstrezi zidul intact, vreau să-i cunoști mai întâi pe prietenii mei. Să hotărăști singură dacă faci față. Și vreau ca această întâlnire să aibă loc în termenii *mei,* nu când decid ei să dea buzna din nou în această casă.

– Nici măcar nu știam că ai prieteni.

Da – mânia, asprimea... îmi plăceau. Era mai bine decât să nu simt nimic.

Un zâmbet rece.

– Nu m-ai întrebat.

Rhysand ajunse acum destul de aproape și își strecură o mână în jurul taliei mele, înfășurându-mă cu ambele aripi. Șira spinării mi se blocă. O cușcă...

Aripile se retraseră.

Dar își încordă brațul, pregătindu-mă pentru decolare. „Mamă, salvează-mă!"

– Gândește-te până diseară și, dacă vrei, ne întoarcem aici, fără discuții. Iar dacă nu suporți să lucrezi cu mine, cu ei, atunci nici asta nu este o problemă. Putem găsi un alt mod ca tu să locuiești aici și să fii împlinită, indiferent de nevoile mele. Este alegerea ta, Feyre.

M-am gândit dacă să insist să rămân. Dar pentru ce să rămân? Ca să dorm? Ca să evit o întâlnire la care foarte probabil ar fi trebuit să particip înainte să decid *ce* voiam să fac? Și să zbor...

M-am uitat atent la aripi și la brațele din jurul taliei mele.

– Te rog să nu mă scapi. Și te rog să nu...

Am țâșnit spre cer, repede ca o stea căzătoare.

Înainte ca ecoul strigătului meu să se oprească, orașul apăruse sub noi. Lui Rhysand îi alunecă o mână sub genunchii mei, cealaltă cuprinzându-mi spatele, și ne-am ridicat bătând din aripi spre

noaptea presărată cu stele, în întunericul lichid și-n vântul șuierător.

Luminile orașului se îndepărtară până când Velarisul se transformă într-o pătură de catifea unduitoare presărată cu bijuterii, până când muzica nu mai ajunse nici măcar la urechile noastre ascuțite. Aerul era rece, dar în afară de briza blândă care îmi atingea fața nu bătea niciun alt vânt – nici măcar când ne-am înălțat cu o precizie grozavă spre Casa Vântului.

Corpul lui Rhysand era rigid și cald lipit de al meu, o puternică forță a naturii construită și menită pentru asta. Până și mirosul lui îmi amintea de vânt, de ploaie, sare și ceva cu aromă de citrice al cărui nume nu-l știam.

Am virat pe un curent de aer ascendent, ridicându-ne atât de repede, încât m-am prins din instinct de tunica lui neagră când stomacul mi se strânse. M-am încruntat la râsul care îmi gâdilă urechea.

– Mă așteptam să țipi mai mult. Cred că nu îmi dau destul silința.

– *Nu o face...* am spus eu printre dinți, concentrându-mă asupra coroanei de lumină din zidul etern al muntelui care se apropia.

Cu cerul rotindu-se deasupra capului și cu luminile trecând în viteză pe dedesubt, partea de sus și cea de jos deveniră oglinzi – până când am plutit printr-o mare de stele. Încordarea din pieptul meu cedă un pic.

– Când eram mic, îmi spuse Rhysand la ureche, mă furișam din Casa Vântului sărind pe fereastră – și zburam toată noaptea, dând ocol orașului, râului și mării. Încă o mai fac uneori.

– Cred că părinții tăi erau încântați.

– Tata nu a aflat, iar mama... El făcu o pauză. Era illyriană. În unele nopți, când mă surprindea sărind pe fereastră, mă mustra... iar apoi sărea și ea ca să zboare cu mine până la răsărit.

– Pare minunată, am recunoscut eu.

– Era, zise el.

Iar cu asta îmi spuse destule despre trecutul lui, încât nu am insistat pe această temă.

O manevră ne făcu să ne ridicăm mai mult, până când am ajuns în dreptul unui balcon mare, poleit de lumina lămpilor aurii. În capătul îndepărtat, construite chiar în muntele roşu, două uşi din sticlă erau deja deschise, dezvăluind o sufragerie imensă, dar surprinzător de obişnuită, săpată în piatră şi mobilată cu mult lemn. Am observat că toate scaunele erau concepute pentru ca aripile să îşi găsească şi ele locul.

Aterizarea lui Rhysand fu la fel de lină ca decolarea, deşi continuă să mă ţină cu un braţ de sub umeri când genunchii îmi cedară din cauza poziţiei. M-am dezlipit de el şi m-am întors cu faţa la oraşul din spatele nostru.

Îmi petrecusem atât de multă vreme căţărată în copaci, încât de mult nu îmi mai era frică de înălţime. Dar întinderea oraşului... mai rău, spaţiul imens al întunericului de dincolo – marea... Poate că eram doar o făptură proastă dacă simţeam aşa, dar nu îmi dădusem seama de imensitatea lumii, de mărimea Prythianului, dacă un oraş atât de mare putea rămâne ascuns de Amarantha şi de celelalte regate.

Rhysand era tăcut lângă mine. Totuşi, după o clipă, îmi zise:

– Spune-o!

Am ridicat o sprânceană.

– Spune-mi la ce te gândeşti – un lucru. Iar eu voi face la fel.

Am scuturat din cap şi m-am întors din nou spre oraş.

Dar Rhysand spuse:

– Mă gândesc la faptul că mi-am petrecut cincizeci de ani închis la Poalele Muntelui şi că uneori visam la acest loc, dar că nu m-am aşteptat să-l revăd vreodată. Mă gândesc la faptul că îmi doresc să fi fost cel care a ucis-o şi că, dacă vine războiul, ar putea să treacă mult timp până când voi avea parte de seri ca aceasta.

Se uită la mine, aşteptând.

Nu m-am deranjat să-l întreb din nou cum ascunsese acest loc de ea, când era foarte probabil să nu îmi răspundă. Aşadar, am spus:

– Crezi că războiul va izbucni atât de curând?

– A fost o invitație fără întrebări. Ți-am spus... trei lucruri. Spune-mi unul.

M-am uitat la lumea deschisă, la oraș, la marea agitată și la noaptea uscată de iarnă.

Poate că era o urmă de curaj sau nesăbuință sau eram atât de sus deasupra tuturor, încât nimeni, în afară de Rhysand și vânt, nu mă putea auzi, dar am spus:

– Mă gândesc la faptul că probabil am fost o proastă îndrăgostită ca să permit să mi se arate atât de puțin din Regatul Primăverii. Mă gândesc la faptul că este un teritoriu mult mai mare pe care nu mi s-a permis să-l văd sau să aud despre el și că poate aș fi trăit în ignoranță pentru totdeauna, ca un animal de companie. Mă gândesc... Vocea mi se gâtui. Am scuturat din cap ca și când aș fi putut să alung restul cuvintelor. Dar tot le-am spus. Mă gândesc la faptul că eram o persoană singură și descurajată și că m-aș fi putut îndrăgosti de prima ființă care îmi arăta o urmă de bunătate și siguranță. Și la faptul că poate el știa asta – poate că nu intenționat, dar poate că *el* voia să fie acea persoană pentru cineva. Și poate că asta a funcționat pentru cine eram înainte. Poate că nu funcționează pentru cine sau pentru ce sunt acum.

Iată, așadar: cuvintele detestabile, egoiste și ingrate. Pentru tot ceea ce făcuse Tamlin...

Gândul numelui său răsună prin mine. Doar de ieri după-amiază eram aici. Nu, nu, nu aveam să mă gândesc la asta. Nu încă.

– Astea au fost cinci, zise Rhysand. Se pare că îți datorez două gânduri. Se uită în spatele nostru. Mai târziu.

Pentru că acei doi bărbați înaripați de mai devreme stăteau în pragul ușii.

Rânjind.

CAPITOLUL 16

Rhysand merse țanțoș spre cei doi bărbați care stăteau lângă ușile sufrageriei, dându-mi opțiunea de a mă alătura sau de a rămâne.

Un cuvânt și puteam pleca, îmi promisese el.

Amândoi erau înalți, cu aripile strâns lipite de corpurile lor puternice și musculoase, acoperite cu plăci negre de piele, care îmi aminteau de solzii uzați ai vreunui reptilian. Pe spate aveau prinse săbii la fel de lungi – frumoase în simplitatea lor. La urma urmelor, poate că nu trebuia să mă fi deranjat cu hainele elegante.

Cel mai masiv dintre ei, cu chipul ascuns în umbră, chicoti și spuse:

– Haide, Feyre! Nu mușcăm. Doar dacă ne ceri să o facem.

Luată prin surprindere, am început să merg.

Rhysand își băgă mâinile în buzunare.

– Din câte știu, Cassian, nimeni nu ți-a acceptat oferta.

Cel de-al doilea pufni, chipurile celor doi bărbați luminându-se în cele din urmă, când se întoarseră spre lumina aurie a sufrageriei, iar eu m-am întrebat sincer de ce nu o făcuse nimeni: dacă mama lui Rhysand fusese tot o illyriană, atunci oamenii lui erau binecuvântați cu o frumusețe nefirească.

Ca și Marele lor Lord, bărbații – războinici – aveau părul negru și pielea măslinie. Dar, spre deosebire de Rhysand, ochii le erau căprui

și ațintiți asupra mea când m-am apropiat, în cele din urmă, de Casa Vântului care se afla în spatele lor.

Cei trei nu mai aveau altceva în comun.

Cassian îl măsură pe Rhysand din cap până în picioare, părul lui negru și lung până la umeri mișcându-se odată cu el.

– Ce extravagant ești în seara asta, frate! Și ai făcut-o și pe biata Feyre să se îmbrace elegant.

El îmi făcu semn cu ochiul. Trăsăturile lui aveau ceva dur, ca și când ar fi fost făcut din vânt și pământ și foc, iar toată această găteală civilizată era mai mult decât inoportună.

Al doilea bărbat era cel mai frumos dintre cei doi. Până și lumina se juca pe pielea fină a feței lui. Cu un motiv întemeiat. Era frumos, dar aproape de necitit. El trebuie să fi fost cel de care să te ferești – pumnalul în întuneric. Într-adevăr, un cuțit de vânătoare cu mâner din obsidian îi atârna lângă coapsă, teaca neagră a acestuia fiind incrustată cu rânduri de rune din argint pe care nu le mai văzusem până atunci.

– El este Azriel – spionul meu, spuse Rhysand.

Nu era nimic nesurprinzător. Vreun instinct ascuns mă făcuse să verific dacă scuturile mele mentale erau intacte. Preventiv.

– Bine ai venit! spuse Azriel cu o voce joasă, aproape monotonă, când îmi întinse o mână plină de cicatrice.

Forma ei era normală, dar pielea... Arăta de parcă ar fi fost răsucită, afumată și încrețită. Arsuri. Trebuie să fi fost îngrozitoare, dacă nici măcar sângele lor nemuritor nu fusese în stare să le vindece.

Plăcile din piele ale armurii lui ușoare o acopereau aproape în întregime, fixate de o buclă din jurul degetului mijlociu. Nu ca să o ascundă, mi-am dat eu seama când mâna lui străbătu aerul rece al nopții dintre noi. Nu, ci ca să țină fixată piatra mare de cobalt care îi decora dosul mănușii. Pe partea de sus a mâinii lui stângi avea una asemănătoare. Alte două pietre roșii, ca inima unei flăcări, împodobeau mănușile lui Cassian.

Am dat mâna cu Azriel, iar degetele lui aspre le strânseră pe ale mele. Pielea îi era la fel de rece ca și chipul.

Cuvântul rostit de Cassian cu o clipă în urmă îmi atrase atenția când i-am dat drumul mâinii și am încercat să nu par prea nerăbdătoare să mă retrag lângă Rhysand.

– Sunteți frați?

Illyrienii arătau la fel, dar doar așa cum semănau oamenii care proveneau din același loc.

– Frați în sensul că toți bastarzii sunt un fel de frați, îmi explică Rhysand.

Nu mă gândisem niciodată la asta.

–Și... tu? l-am întrebat pe Cassian.

Cassian ridică din umeri, strângându-și mai mult aripile.

– Eu comand armatele lui Rhysand.

Ca și când o asemenea poziție ar fi fost ceva obișnuit. Și... armatele. Rhysand avea armate. M-am mișcat pe loc. Ochii căprui ai lui Cassian îmi urmăriră mișcarea, gura zvâcnindu-i într-o parte,. Sincer, am crezut că era pe cale să-mi spună părerea lui profesionistă cum că gestul acesta m-ar fi făcut să-mi pierd echilibrul în fața unui oponent, când Azriel mă lămuri:

– Cassian excelează și în a enerva pe toată lumea. Mai ales pe prieteni. Așadar, ca prietenă a lui Rhysand... succes!

Prietena lui Rhysand – nu salvatoarea tărâmului lor, nu criminală, nu creatura om-spiriduș. Poate că nu știau...

Dar Cassian își înghionti fratele vitreg sau ce era el și îl dădu la o parte în timp ce Azriel își întinse ușor aripile puternice atunci când se echilibră.

– Cum naiba ai făcut scara aia din oase din bârlogul lui Middengard Wyrm, când propriile-ți oase par să se rupă în orice moment?

Ei bine, asta lămurea situația. Și, de asemenea, dacă fusese sau nu la Poalele Muntelui. Dar unde fusese în schimb... era alt mister. Poate aici, cu acești oameni. În siguranță și menajat.

I-am întâlnit privirea lui Cassian pentru că, dacă m-ar fi apărat Rhysand, asta ar fi putut la fel de bine să mă năruie şi mai mult. Şi poate că mă făcea la fel de rea ca o viperă, poate că îmi doream să fiu una, dar am întrebat:

– Cum naiba ai reuşit *tu* să supravieţuieşti atât de mult timp fără să te ucidă careva?

Cassian îşi dădu capul pe spate şi râse. Un sunet plin şi bogat se răsfrânse peste pietrele roşii ale Casei. Ariel ridică aprobator din sprâncene când umbrele părură să îl învăluie mai strâns. Ca şi când el ar fi fost stupul întunecat din care ele zburau şi se întorceau.

Am încercat să nu tremur şi m-am întors spre Rhysand, sperând să-mi explice darurile întunecate ale spionului său.

Chipul lui Rhysand nu exprima nimic, dar precauţia i se citea în privirea evaluatoare. Aproape că am vrut să-l întreb la ce naiba se uita, însă Mor apăru pe balcon spunând:

– Dacă urlă Cassian, sper că asta înseamnă că Feyre i-a spus să-şi închidă gura mare.

Amândoi illyrienii se întoarseră spre ea, Cassian îndepărtându-şi uşor picioarele pe podea într-o poziţie de luptă pe care o cunoşteam prea bine.

Gestul fu aproape suficient ca să mă facă să nu-l observ pe Azriel când acele umbre se luminară, iar el se uita la Mor, care purta o frumoasă rochie roşie din şifon, scoasă în evidenţă de manşete aurii, şi ai cărei piepteni în formă de frunze aurite îi dădeau pe spate buclele părului lăsat liber.

O mică umbră se răsuci în jurul urechii lui Azriel, iar el se uită repede la mine. Mi-am impus să afişez o expresie nevinovată.

– Nu ştiu de ce tot uit că voi sunteţi rude, îi spuse Cassian lui Mor, făcându-i semn din bărbie spre Rhysand, care îşi dădu ochii peste cap. Voi doi şi hainele voastre.

Mor schiţă o plecăciune spre Cassian. Într-adevăr, am încercat să nu par uşurată la vederea hainelor elegante. Măcar acum nu păream îmbrăcată prea elegant.

– Am vrut să o impresionez pe Feyre. Ai fi putut măcar să te deranjezi să-ți piepteni părul.

– Spre deosebire de unii oameni, spuse Cassian, dovedindu-mi că suspiciunile mele în legătură cu poziția de luptă erau corecte, am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, decât să stau în fața oglinzii ore în șir.

– Da, rosti Mor aruncându-și părul lung peste umăr, de vreme ce te plimbi țanțoș prin Velaris...

– Avem companie, fu avertismentul blând al lui Azriel, mișcându-și din nou ușor aripile când îi conduse pe ușile deschise ale balconului, spre sufragerie. Aș fi putut jura că fuioare de întuneric se rotiră în urma lor.

Mor îl atinse pe Azriel pe umăr în timp ce se feri de aripa lui întinsă.

– Relaxează-te, Az, nu ne luptăm în seara asta. I-am promis lui Rhys.

Umbrele care pândeau dispărură complet când Azriel își aplecă ușor capul – părul negru alunecându-i peste chipul frumos ca și când l-ar fi protejat de zâmbetul nemilos de mândru.

Mor nu dădu niciun semn că observă și își îndoi degetele spre mine.

– Hai să stai cu mine cât beau ei!

Mai aveam destulă demnitate încât să nu mă uit la Rhysand ca să îmi confirme că eram în afara pericolului. Așadar, m-am supus, mergând lângă ea când cei doi illyrieni rămaseră în urmă ca să facă acei câțiva pași împreună cu Marele lor Lord.

– Asta dacă nu preferi să bei, spuse Mor când am intrat în căldura sufrageriei din piatră roșie. Dar te vreau pentru mine înainte ca Amren să te acapareze...

Ușile interioare ale sufrageriei se deschiseră din cauza vântului, dezvăluind holurile roșii umbrite ale muntelui de dincolo de ele.

Și poate că încă aveam ceva muritor în mine deoarece, chiar dacă femeia delicată și scundă *semăna* cu un Mare Spiriduș... așa cum mă avertizase Rhysand, toate instinctele îmi urlau să fug. Să mă ascund.

Era cu vreo câțiva centimetri mai scundă decât mine; părul negru, lung până la bărbie, îi era lucios și drept, pielea bronzată și netedă, iar pe chipul frumos, aproape banal, se citea plictiseala, dacă nu chiar o ușoară iritare. Dar ochii lui Amren...

Ochii ei argintii nu semănau cu nimic din ce mai văzusem; o întrezărire a creaturii de care știam, în sinea mea, că nu era Mare Spiriduș. Sau că nu se născuse așa.

Argintiul din ochii lui Amren părea să se rotească precum fumul sub sticlă.

Ea purta pantaloni și o bluză ca acelea pe care le purtasem în celălalt palat montan, ambele în nuanțe argintii, iar perle – albe, gri și negre – îi împodobeau urechile, degetele și încheieturile mâinilor. Până și Marele Lord de lângă mine părea o mică umbră în comparație cu puterea care emană din ea.

Mor oftă, prăbușindu-se pe un scaun din apropiere de capătul mesei și își turnă un pahar cu vin. Cassian se așeză în fața ei, gesticulând spre sticla de vin. Rhysand și Azriel rămaseră însă pur și simplu acolo, urmărind – poate supraveghind – cât femeia se apropie de mine, apoi se opri la un metru distanță.

– Gusturile tale rămân excelente, Mare Lord! Mulțumesc.

Avea o voce suavă, dar mai ascuțită decât orice sabie văzută vreodată. Cu degetele mici și subțiri atinse broșa delicată din argint cu perlă, prinsă deasupra sânului drept.

Deci pentru ea cumpărase el bijuteria. Bijuteria pe care nu trebuia sub nicio formă să încerc să o fur.

I-am studiat pe Rhysand și Amren, ca și când aș fi putut să-mi dau seama ce altă legătură mai era între ei, dar Rhysand flutură o mână și făcu o reverență.

– Ți se potrivește, Amren.

– Totul mi se potrivește, spuse ea, iar acei ochi înfiorători și fermecători totodată îi întâlniră din nou pe ai mei. Parcă ar fi fost fulgere în lesă.

Ea se mai apropie cu un pas, adulmecând delicat și, cu toate că eram mai înaltă cu cincisprezece centimetri, nu m-am simțit niciodată mai umilă. Totuși, mi-am ținut fruntea sus. Nu știam de ce, dar am făcut-o.

– Deci, suntem două acum, spuse Amren.

Am ridicat din sprâncene.

Buzele lui Amren erau o tăietură roșie.

– Noi, cele care ne-am născut altfel – și ne-am trezit prinse în corpuri noi și ciudate.

Am decis că nu voiam să știu ce fusese înainte.

Amren îmi făcu semn din bărbie să mă așez pe scaunul gol de lângă Mor, părul mișcându-i-se ca bezna fluidă. Ea revendică scaunul din fața mea, alături de Azriel, în timp ce Rhysand se așeză pe cel din fața lui, în dreapta mea.

Nimeni nu stătea în capul mesei.

– Totuși, *există* o a treia, spuse Amren, uitându-se acum la Rhysand. Nu cred că ai auzit de Miryam de... secole. Interesant.

Cassian își dădu ochii peste cap.

– Te rog, treci la subiect, Amren! Mi-e foame.

Mor se înecă bând un pic de vin. Amren își îndreptă atenția spre războinicul din dreapta ei. Azriel, de cealaltă parte, îi supraveghea foarte atent pe cei doi.

– Nimeni nu îți încălzește patul acum, Cassian? Cred că îți este *foarte* greu să fii un illyrian și să nu te gândești la nimic altceva în afară de plăcerile tale.

– Știi că sunt mereu bucuros să mă rostogolesc printre cearșafuri cu tine, Amren, spuse Cassian, deloc tulburat de ochii argintii și de puterea ce radia din ea, prin fiecare por. Știu cât de mult îți place...

– Miryam și Drakon sunt bine, din câte știu, spuse Rhysand când Amren începu să zâmbească precum un șarpe. Și ce, mai exact, este interesant?

Amren își înclină capul într-o parte în timp ce mă studie. Am încercat să nu mă feresc.

– Doar o singură dată a mai fost un om făcut nemuritor. E interesant că s-a întâmplat din nou tocmai atunci când s-au întors toţi jucătorii vechi. Dar lui Miryam i s-a dat viaţă lungă – nu un corp nou. Iar tu, fato...

Mă adulmecă din nou, iar eu nu m-am simţit niciodată atât de goală. Surpriza apăru în ochii lui Amren. Rhysand dădu aprobator din cap. Nu ştiam ce voia să însemne gestul. Deja mă săturasem. Mă săturasem să fiu evaluată.

– Chiar şi sângele, venele şi oasele tale au fost făcute. Un suflet muritor într-un corp nemuritor.

– Mi-e foame, spuse Mor înghiontindu-mă cu o coapsă.

Pocni din degete, iar farfuriile pline cu pui prăjit, legume şi pâine apărură. Simplu, dar... elegant. Deloc obişnuit. Poate că puloverul şi pantalonii nu ar fi fost nepotriviţi la o astfel de masă.

– Amren şi Rhys pot să vorbească toată noaptea şi să ne plictisească de moarte, deci nu vă deranjaţi să îi aşteptaţi ca să mâncaţi.

Ea luă o furculiţă, ţâţâind.

– L-am întrebat pe Rhysand dacă aş putea să te invit la cină, doar noi două, iar el mi-a spus că nu ai accepta. Dar spune-mi sincer, ai prefera să-ţi petreci timpul cu cei doi bătrâni plictisitori sau cu mine?

– Pentru cineva care este de-o seamă cu mine, spuse tărăgănat Rhysand, pari să uiţi...

– Toată lumea vrea să tot vorbească, spuse Mor, aruncând o privire în semn de avertizare spre Cassian care, într-adevăr, deschisese gura. N-am putea să mâncăm şi *apoi* să vorbim?

Un echilibru interesant între aghiotanta lui Rhysand şi locţiitoarea lui dezarmant de veselă. Dacă Mor era mai mare în rang decât cei doi războinici de la masă, atunci trebuia să fie un alt motiv în afară de farmecul lipsit de respect. Vreo putere menţionată de Rhysand, care să-i permită să se certe cu Amren şi să scape.

Azriel chicoti uşor la spusele Mor, şi îşi luă furculiţa. Şi eu i-am urmat exemplul, aşteptând ca el să ia o gură de mâncare înainte să fac asta. Preventiv...

Era bună. Atât de bună. Și vinul...

Mi-am dat seama că Mor îmi turnase un pahar abia după ce am sorbit prima gură, iar ea își ciocni paharul de al meu.

– Nu îi lăsa pe băgăcioșii ăștia bătrâni să te domine!

– Uite cine vorbește! zise Cassian. Apoi se încruntă la Amren, care abia se atinsese de mâncare. Mereu uit cât de ciudat este.

Îi luă brusc farfuria, răsturnând jumătate din conținut într-a lui înainte de a-i da restul lui Azriel.

În timp ce își punea mâncarea pe farfurie, Azriel îi spuse lui Amren:

– Îi tot zic să întrebe înainte să facă asta.

Amren pocni din degete și farfuria goală dispăru din mâinile pline de cicatrice ale lui Azriel.

– Dacă nu ai reușit să-l instruiești după atâtea secole, băiete, nu cred că vei reuși acum.

Ea îndreptă tacâmurile pe locul gol din fața ei.

– Tu nu... mănânci? am întrebat-o eu.

Erau primele cuvinte rostite de când ne așezaserăm la masă.

Dinții lui Amren erau enervant de albi.

– Nu genul acesta de mâncare.

– Să mă ia naiba, spuse Mor, bând din vinul ei. Putem să nu deschidem subiectul?

Am decis că nu voiam să știu nici ce mânca Amren.

Rhysand chicoti din cealaltă parte a mesei.

– Amintește-mi să luăm mai des cina în familie.

Cină în familie, nu adunări oficiale de curte. Și în seara asta... ei ori nu știau că eram aici ca să decid dacă voiam cu adevărat să lucrez cu Rhysand, ori nu aveau chef să se prefacă a fi altceva decât erau. Fără îndoială că purtau orice aveau chef – simțeam tot mai mult că aș fi putut să apar în cămașă de noapte, iar lor să nu le fi păsat. Chiar că erau un grup unic. Iar împotriva Hybernului... cine ar fi fost ei, ce ar fi putut face, ca aliați sau oponenți?

În fața mea, un cocon de liniște părea să pulseze în jurul lui Azriel, chiar dacă ceilalți mâncau. Am aruncat din nou o privire

spre acea piatră ovală albastră de pe mănușa lui când el bău niște vin. Azriel îmi observă privirea rapidă, iar eu am avut sentimentul că îmi observase și catalogase toate mișcările, cuvintele și respirațiile. Își ridică mâinile, cu dosul spre mine, astfel încât ambele bijuterii fură complet expuse.

– Se numesc pietre Siphon. Ne ajută să ne concentrăm și să ne focalizăm puterea în luptă.

Doar el și Cassian le purtau.

Rhysand lăsă furculița și mă lămuri:

– Energia illyrienilor mai puternici tinde să „pârjolească acum și să pună întrebări mai târziu". Nu prea au daruri magice în afară de puterea de a ucide.

– Darul unui popor violent, care ațâță la război, adăugă Amren.

Azriel dădu din cap, umbrele înconjurându-i gâtul și încheieturile mâinilor. Crispat, Cassian îi aruncă tăios o privire, dar Azriel îl ignoră.

Rhysand continuă, deși știam că era conștient de fiecare privire dintre spionul lui și comandantul armatei:

– Da, illyrienii au creat puterea ca să îi avantajeze în luptă. Pietrele Siphon filtrează puterea brută și le permite lui Cassian și lui Azriel să o transforme în ceva mai subtil și variat – în scuturi și arme, săgeți și sulițe. Imaginează-ți diferența dintre a arunca o găleată cu vopsea pe perete și a folosi o pensulă. Acestea îi permit magiei lor să fie agilă și precisă pe câmpul de luptă, în timp ce starea naturală se pretează la ceva mai dezordonat, nerafinat și potențial periculos când lupți în spații restrânse.

M-am întrebat de câtă putere avuseseră nevoie. Și dacă acele cicatrice de pe mâinile lui Azriel fuseseră produse de aceasta.

Cassian își îndoi degetele, admirând pietrele roșii transparente ce-i împodobeau dosul mâinilor late.

– Nu strică faptul că mai arată și bine.

– Illyrienii, mormăi Amren.

Cassian afișă un zâmbet sălbatic și bău din vin.

Să ajung să-i cunosc, să încerc să îmi imaginez cum aş fi putut să lucrez şi să mă bazez pe ei, dacă acel conflict cu Hybernul ar fi explodat... M-am chinuit să întreb ceva şi i-am spus lui Azriel, când umbrele dispărură din nou:

– Cum ai... cum adică tu şi lordul Cassian...

Cassian scuipă vinul pe masă, ceea ce o făcu pe Mor să sară în picioare şi să-l înjure, folosind un şervețel ca să îşi şteargă rochia.

Dar Cassian râdea, iar Azriel afişă un zâmbet precaut când Mor flutură o mână spre rochia ei şi petele de vin apărură pe hainele din piele de luptă – sau poate de zbor, m-am gândit eu – ale lui Cassian. Obrajii mi se încălziră. Poate că era vreun protocol al curţii pe care îl încălcasem fără să ştiu şi...

– Cassian, spuse tărăgănat Rhysand, nu este un lord. Deşi sunt sigur că apreciază că ai crezut că este. Se uită atent la cei din cercul său intim. Dacă tot am deschis subiectul, nici Azriel nu este. Nici Amren. În mod incredibil, în această cameră, Mor este singura persoană cu sânge pur care are un titlu.

Nu el? Probabil că Rhysand îmi citise întrebarea pe chip, deoarece îmi spuse:

– Sunt pe jumătate illyrian. Aproape un bastard, din punctul de vedere al Marilor Spiriduşi pursânge.

– Deci voi... voi trei nu sunteţi Mari Spiriduşi? m-am adresat eu lui şi celor doi bărbaţi.

Cassian se opri din râs.

– Illyrienii cu siguranţă nu sunt Mari Spiriduşi. Şi asta mă bucură. Îşi aranjă părul negru după o ureche rotundă; aşa cum fusese cândva a mea. Şi nu suntem spiriduşi de rang inferior, deşi unii încearcă să ne spună aşa. Suntem doar illyrieni. Consideraţi cavaleria aeriană de sacrificiu pentru Regatul Nopţii în circumstanţe favorabile şi soldaţi fără minte în cele nefavorabile.

– Adică în mare parte a timpului, mă lămuri Azriel.

Nu am îndrăznit să întreb dacă şi umbrele făceau parte din natura illyriană.

– Nu v-am văzut la Poalele Muntelui, am spus eu în schimb. Trebuia să știu sigur – dacă fuseseră acolo, dacă mă văzuseră, dacă asta mi-ar fi afectat modul de a interacționa cât aș fi lucrat cu...

Se lăsă tăcerea. Niciunul dintre ei, nici măcar Amren, nu se uită la Rhysand.

Mor fu cea care spuse:

– Pentru că niciunul dintre noi nu a fost acolo.

Chipul lui Rhysand era o mască de gheață.

– Amarantha nu știa de existența lor. Iar când cineva încerca să-i spună, de obicei se trezeau incapabili să o facă.

Un fior îmi coborî pe șira spinării. Nu din cauza asasinului cu sânge-rece, ci...

– Chiar ai ascuns orașul și toți acești oameni de ea vreme de cincizeci de ani?

Cassian se holbă la farfuria lui, de parcă ar fi fost gata să explodeze.

– Vom continua să ascundem orașul și oamenii acestuia de inamicii noștri mulți ani, spuse Amren.

Ăsta nu era un răspuns.

Rhysand nu se așteptase să îi mai vadă când fusese târât la Poalele Muntelui. Totuși, cumva, îi ținuse în siguranță.

Iar asta îi distrugea pe cei patru oameni de la masă. Îi distrugea, pentru ceea ce făcuse el, indiferent cum reușise. Chiar și pe Amren.

Poate nu doar pentru că Rhysand o suportase pe Amarantha, cât ei fuseseră aici. Poate că și din cauza celor lăsați în afara orașului. Poate că alegerea unui oraș, unui singur loc pe care să-l protejeze era o opțiune mai bună decât niciuna. Poate că... era liniștitor să existe un loc în Prythian care să rămână neatins. Intact.

Mor îmi vorbi un pic răgușit când îmi explică, pieptenii ei aurii licărind în lumină:

– Toți din oraș știu ce s-a întâmplat în afara acestor granițe. Și prețul plătit.

Nu voiam să întreb ce preț fusese cerut. Durerea care se împletea cu liniștea grea îmi spunea destule.

Totuşi, dacă ei toţi puteau să suporte durerea şi să mai şi râdă... Mi-am dres vocea şi m-am adresat lui Azriel care, cu sau fără umbre, părea cel mai inofensiv şi, prin urmare, probabil, cel mai periculos:

– Cum v-aţi cunoscut?

Era o întrebare inocentă ca să-i testez, să aflu cine erau, nu-i aşa?

Azriel se întoarse pur şi simplu spre Cassian, care se holba la Rhysand afişând o expresie vinovată şi iubitoare atât de profundă şi de chinuită, încât vreun instinct, acum aproape distrus, mă făcu să mă întind peste masă ca să-l iau de mână.

Dar Cassian părea să se gândească la întrebarea mea şi la cererea tăcută a prietenului său de a spune el în schimb povestea, un zâmbet slab traversându-i chipul.

– La început, ne-am urât.

Lângă mine, lumina pierise din ochii lui Rhysand. Ce întrebasem despre Amarantha, ororile pe care îl obligasem să şi le amintească...

O confesiune în schimbul alteia – credeam că o făcuse de dragul meu. Poate că simţea nevoia să spună nişte lucruri pe care *nu* le putea rosti cu voce tare în faţa acestor oameni, nu fără să-i facă să simtă mai multă durere şi vină.

Cassian continuă, distrăgându-mi atenţia de la Marele Lord tăcut din dreapta mea:

– Ştii, *suntem* bastarzi. Az şi cu mine. Illyrienii... Ne iubim poporul şi tradiţiile, dar ei trăiesc în clanuri şi tabere în creierul munţilor din nord şi nu le plac străinii. Mai ales Marii Spiriduşi care încearcă să le spună ce să facă. Dar sunt la fel de obsedaţi de descendenţă şi-şi au propriii prinţi, şi lorzi printre ei. Az, spuse el, arătându-l cu degetul mare, piatra sa roşie Siphon reflectând lumina, era bastardul unuia dintre lorzii locali. Şi dacă tu crezi că fiul nelegitim al unui lord este urât, atunci nu poţi să-ţi imaginezi cât de urât este bastardul unei spălătorese din tabăra de război şi al unui războinic pe care nu putea sau nu voia să şi-l amintească. Ridicarea nonşalantă a umerilor nu se potrivea cu licărirea răutăcioasă din ochii lui căprui.

Tatăl lui Az l-a trimis în tabăra noastră ca să se antreneze odată ce el și fermecătoarea lui soție și-au dat seama că era un îmblânzitor al umbrelor.

Îmblânzitor al umbrelor. Da – titlul, orice ar fi însemnat, părea să i se potrivească.

– Ca daemati, îmi spuse Rhysand, îmblânzitorii umbrelor sunt rari – râvniți de curțile și teritoriile din toată lumea pentru abilitatea lor de a se furișa și predispoziția de a auzi și simți lucruri pe care alții nu pot.

Atunci, poate că umbrele chiar îi șopteau. Chipul rece al lui Azriel nu exprima nimic.

– Lordul taberei, practic, a făcut pe el de entuziasm în ziua în care Az a fost aruncat în tabăra noastră, spuse Cassian. Dar eu... După ce m-a înțărcat mama și am putut să merg, ei m-au transportat în zbor spre o tabără distantă și m-au aruncat în noroi, ca să vadă dacă voi supraviețui.

– Ar fi fost mai inteligenți dacă te-ar fi aruncat de pe o stâncă, spuse Mor pufnind.

– O, cu siguranță, rosti Cassian, zâmbind acum tăios. Mai ales pentru că, după ce am crescut destul de mare și de puternic pentru a mă întoarce în tabăra în care m-am născut, am aflat că ticăloșii au chinuit-o pe mama până când a murit.

Tăcerea se lăsă din nou – diferit de data asta. Încordarea și mânia clocotitoare a unei unități care îndurase atât de multe, care supraviețuise atâtor lucruri... și ai cărei membri își simțeau acut și reciproc durerea.

– Illyrienii, interveni lin Rhysand, acea lumină apărându-i iar în privire, sunt războinici nemaipomeniți și au multe povești și tradiții. Dar sunt și brutali și îndărătnici, mai ales când vine vorba despre felul în care își tratează femeile.

Cât se holbă la peretele cu ferestre din spatele meu, ochii lui Azriel deveniseră aproape inexpresivi.

– Sunt barbari, spuse Amren și niciunul dintre bărbații illyrieni nu obiectă. Mor dădu categoric din cap, chiar dacă-i observă postura lui Azriel și își mușcă buza. Își schilodesc femeile pentru a le împiedica să mai nască războinici perfecți.

Rhysand se crispă.

– Mama mea, care era din pătura de jos, îmi zise el, a fost croitorească într-una dintre multele lor tabere montane de război. În tabere, când femeile ajung la vârsta matură – când sângerează pentru prima dată – li se taie... aripile. O simplă incizie în locul potrivit, lăsată să se vindece necorespunzător, poate să te schilodească pentru totdeauna. Iar mama mea era blândă, extraordinară și îi plăcea să zboare. Așa că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să nu se maturizeze. S-a înfometat, a adunat ierburi ilegale – a făcut orice ca să oprească firescul curs al corpului ei. Spre groaza părinților săi, nu a sângerat, cu toate că a împlinit optsprezece ani. Dar, în cele din urmă, a făcut-o și nu a fost nevoie decât să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, pentru ca un bărbat să o simtă și să-i spună lordului taberei. Ea a încercat să fugă – a zburat direct spre cer. Dar era tânără, iar războincii, mai rapizi, au târât-o înapoi. Erau pe cale să o lege de stâlpii din centrul taberei, când tatăl meu și-a făcut apariția pentru o întrunire cu lordul taberei, ca să discute despre pregătirile de război. A văzut-o pe mama agitându-se și luptându-se ca o pisică sălbatică și... Înghiți în sec. Între ei s-a stabilit legătura de potrivire. S-a uitat la ea o singură dată și și-a dat seama ce era. A spulberat gărzile care o țineau.

Am ridicat din sprâncene.

– Le-a spulberat?

Cassian chicoti încet când Rhysand ridică în aer, deasupra mesei, o felie de lămâie care îi decorase puiul. Cu o mișcare din deget, aceasta se transformă în vapori cu miros de citrice.

– Prin ploaia de sânge, mama s-a uitat la el, continuă Rhysand cât mi-am alungat imaginea din minte a ceea ce i-ar fi putut face unui

corp, a ceea ce ar fi putut să facă el. Și legătura s-a produs pentru ea. Tatăl meu a luat-o înapoi în Regatul Nopții în acea seară și a făcut-o mireasa lui. Ea și-a iubit poporul și i-a fost dor de ai ei, dar nu a uitat niciodată ce au încercat să îi facă – ce le-au făcut femeilor lor. Zeci de ani a încercat să îl determine pe tatăl meu să interzică asta, dar venea războiul, iar el nu voia să riște să-i izoleze pe illyrieni când avea nevoie ca ei să-i conducă armatele. Și să moară pentru el.

– O adevărată comoară, tatăl tău, mormăi Mor.

– Cel puțin i-a plăcut de tine, replică Rhysand, apoi mă lămuri și pe mine. În afara faptului că erau tovarăși de viață, tatăl și mama mea nu erau potriviți unul pentru celălalt. Tata era rece și calculat, și putea să fie răutăcios, așa cum a fost instruit să fie, de la naștere. Mama era blândă și înfocată și iubită de toată lumea care o cunoștea. Ea l-a urât după o vreme, dar nu a încetat niciodată să fie recunoscătoare că i-a salvat aripile, că i-a permis să zboare oricând și ori de câte ori voia. Iar apoi, după ce m-am născut și am putut să invoc aripile illyriene după bunul meu plac... A vrut ca eu să cunosc cultura poporului ei.

– A vrut să te scoată din ghearele tatălui tău, spuse Mor, rotindu-și paharul cu vin și relaxându-și umerii în timp ce Azriel clipi în cele din urmă, părând să alunge amintirea care îl înlemnise.

– Și asta, adăugă sec Rhys. Când am împlinit opt ani, mama m-a adus într-una dintre taberele de război illyriene. Ca să fiu instruit, la fel ca toți bărbații illyrieni. Și, ca toate mamele illyriene, m-a împins spre ringul de luptă în prima zi și a plecat fără să se uite înapoi.

– Te-a abandonat? m-am trezit întrebând.

– Nu, niciodată, spuse Rhys cu o ferocitate pe care o auzisem cu puține ocazii, una dintre ele fiind această după-amiază. Și ea stătea în tabără. Dar era rușinos ca o mamă să își cocoloșească fiul când pleacă la instrucție.

Eu m-am mirat, iar Cassian râse.

– Avea dreptate când spunea că sunt îndărătnici, zise războinicul.

– Eram speriat de moarte, recunoscu Rhysand, fără să se rușineze. Am învățat să-mi stăpânesc puterile, dar magia illyriană era doar o parte din ea. Și este rară în rândul lor – de obicei, doar cei mai puternici războinici pursânge o au. M-am uitat din nou la pietrele Siphon inactive de pe mâinile războinicilor. Am încercat să folosesc una în acei ani, spuse Rhysand. Și am spulberat vreo douăsprezece înainte să-mi dau seama că nu eram compatibil – că pietrele nu rezistau. Puterea mea circulă și se perfecționează în alte moduri.

– Ce greu e să fii un Mare Lord atât de puternic! îl tachină Mor.

Rhysand își dădu ochii peste cap.

– Lordul taberei mi-a interzis să-mi folosesc magia. Pentru binele tuturor. Dar nu știam cum să lupt când am intrat în ringul de antrenament în acea zi. Și ceilalți băieți de vârsta mea știau asta. Mai ales unul dintre ei, care mi-a aruncat o privire și m-a bătut măr.

– Erai atât de *curat,* spuse Cassian, scuturând din cap. Frumosul fiu metis al Marelui Lord, cât de elegant erai în noile haine de antrenament!

– De-a lungul timpului, Cassian și-a făcut rost de haine noi, provocându-i pe alți băieți la luptă, prețul fiind hainele pe care le purtau, îmi spuse Azriel cu acea voce întunecată.

Nu rosti cuvintele cu mândrie – din cauza brutalității poporului său. Totuși nu îl învinovățeam pe îmblânzitorul umbrelor. Să amenințe astfel pe *cineva...*

Cu toate acestea, Cassian chicoti. Dar eu eram acum atentă la umerii puternici și largi, la lumina din ochii lui.

În Prythian nu mai întâlnisem niciodată pe altcineva care să fi fost atât de flămând, de disperat – nu așa cum fusesem eu.

Cassian clipi și mă privi altfel – mai evaluator, mai... sincer. Aș fi putut jura că i-am citit în ochi cuvintele: „Știi cum este. Știi ce urme lasă."

– I-am bătut pe toți băieții de vârsta mea de două ori, continuă Cassian. Dar când Rhysand a sosit în hainele lui curate, cu alt miros,

ca un adevărat oponent, l-am atacat. Pentru că ne-am luptat, amândoi am primit câte trei lovituri de bici.

Am tresărit. Să loveşti copii...

– În taberele alea, fac şi lucruri mai rele, fato, interveni Amren. Cu trei lovituri de bici, practic, i-a încurajat să lupte din nou. Când fac ceva cu adevărat rău, ei le rup oasele. În mod repetat. Preț de câteva săptămâni.

– Mama ta te-a trimis de bunăvoie acolo? l-am întrebat pe Rhysand. Chiar că-n mama lui ardea un foc domolit.

– Mama nu voia să mă bazez pe puterile mele, spuse Rhysand. Din clipa în care m-a conceput, a ştiut că voi fi vânat întreaga viață. Când o putere dădea greş, voia ca alții să mă salveze. Educația mea a fost o altă armă – de aceea m-a însoțit: să mă învețe după lecțiile din timpul zilei. Şi când în prima seară m-a dus în noua noastră casă, de la marginea taberei, m-a pus să citesc lângă fereastră. Acolo am văzut cum Cassian mergea cu greu prin noroi, spre câteva corturi şubrede din afara taberei. Am întrebat-o unde se ducea, iar ea mi-a spus că bastarzilor nu li se dă nimic, că îşi găsesc singuri adăpost şi mâncare. Dacă supraviețuiau şi erau aleşi să facă parte dintr-o bandă de război, li se oferea un rang inferior, pentru totdeauna şi primeau propriile corturi şi provizii. Dar până atunci, rămâneau în frig.

– În acei munți, adăugă Azriel cu un chip rece ca gheața, sunt cele mai dure condiții pe care ți le poți imagina.

Îmi petrecusem destul timp în pădurile înghețate ca să înțeleg asta.

– După lecțiile mele, continuă Rhysand, mama mi-a spălat urmele de bici şi, când a făcut-o, mi-am dat seama pentru prima dată cum era să îți fie cald şi să fii în siguranță şi îngrijit. Şi nu m-am simțit bine.

– Se pare că nu, spuse Cassian. Pentru că, în mijlocul nopții, nenorocitul m-a trezit în cortul meu sărăcăcios şi mi-a spus să-mi țin gura şi să-l însoțesc. Şi, poate că din cauza frigului care m-a

prostit, am făcut-o. Mama lui era *vânătă.* Dar nu-i voi uita niciodată privirea de pe chipul frumos când m-a văzut și mi-a spus: „Este o cadă cu apă caldă. Intră sau te poți întoarce în frig". Fiindcă eram un băiat deștept, m-am supus. Când am ieșit, mi-a dat o pijama curată și m-a trimis la culcare. Mi-am petrecut viața dormind pe pământ, iar când m-am opus, mi-a spus că înțelege pentru că și ea a simțit la fel cândva și că mă voi simți ca și când m-ar înghiți, dar că patul era al meu câtă vreme voiam.

– Și după aceea v-ați împrietenit?

– Nu. Pe toți zeii, nu, răspunse Rhysand. Ne uram și ne purtam frumos doar din cauză că, dacă unul din noi intra în bucluc sau îl provoca pe celălalt, atunci niciunul nu mânca în acea seară. Mama a început să-l învețe pe Cassian, dar am hotărât să ne aliem doar după sosirea lui Azriel, un an mai târziu.

Cassian zâmbi mai larg când se întinse după Amren, ca să îl bată pe umăr. Azriel oftă. Era sunetul unei suferințe îndelungate, cea mai caldă expresie pe care o afișase până acum.

– Un nou bastard în tabără și, în plus, un îmblânzitor al umbrelor care trebuia instruit. Ca să nu mai spun că nici măcar nu putea să *zboare* mulțumită lui...

– Nu divaga, Cassian, interveni Mor leneș.

Într-adevăr, orice urmă de căldură dispăruse de pe chipul lui Azriel. Dar mi-am reprimat curiozitatea atunci când Cassian ridică din nou din umeri, fără măcar să se deranjeze să observe liniștea care părea să se scurgă din îmblânzitorul umbrelor. Cu toate acestea, Mor observă – chiar dacă Azriel nu se sinchisi să-i recunoască privirea îngrijorată – mâna la care se tot uita ca și când ar fi vrut să o atingă, dar hotărî că era mai bine să nu o facă.

– Rhysand și cu mine i-am făcut viața un iad, fie că era sau nu un îmblânzitor al umbrelor, continuă Cassian. Dar, de vreme ce mama lui Rhysand o cunoștea pe mama lui Az, l-a adoptat. Când am mai crescut, la fel ca și ceilalți bărbați din jurul nostru, ne-am dat seama

că toată lumea ne ura destul de mult, încât aveam șanse mai mari să supraviețuim dacă rămâneam împreună.

– Ai vreun dar? l-am întrebat eu. Ca... ei?

Am făcut semn din bărbie spre Azriel și Rhysand.

– Un temperament volatil nu se pune la socoteală, spuse Mor când Cassian deschise gura.

El îi rânji într-un fel care îmi dădu de înțeles că, probabil, se vor isca probleme, dar îmi spuse:

– Nu. Nu am, nu în afară de impresionanta putere care mă ajută să ucid. Un bastard adevărat.

Rhysand se aplecă înainte, ca și când ar fi obiectat, dar Cassian continuă:

– Chiar și așa, ceilalți bărbați știau că eram diferiți. Și nu pentru că eram doi bastarzi și un metis. Eram mai puternici, mai rapizi, ca și când Cazanul știa că am fost separați și voia să ne găsim unul pe celălalt. Și mama lui Rhysand și-a dat seama de asta. Mai ales când am ajuns la vârsta maturității și tot ce voiam să facem era să ne luptăm și să facem sex.

– Masculii sunt creaturi oribile, nu-i așa? întrebă Amren.

– Respingătoare, zise Mor, țâțâind.

O mică parte din inima mea care supraviețuise voia să... râdă la gluma asta.

Cassian ridică din umeri.

– Puterea lui Rhysand creștea în fiecare zi – și toată lumea, până și lordul taberei, știa că putea spulbera pe *oricine* dacă voia asta. Iar noi doi... nu eram departe. Își atinse pietrele roșii Siphon cu un deget. Un bastard illyrian nu a primit niciodată așa ceva. Niciodată. Pentru ca eu și Az să le primim, deși cu ezitare, i-a pus pe toți războinicii din toate taberele din munți să ne evalueze. Doar ticăloșii cu sânge pur primesc pietre Siphon – cei născuți și crescuți *pentru* puterea ucigașă. Faptul că le-am primit, încă îi ține treji noaptea, nedumeriți de unde naiba am făcut rost de ele.

– Apoi a venit Războiul, continuă Azriel.

Doar felul în care rosti cuvintele mă făcu să mă ridic. Să ascult.

– Iar tatăl lui Rhysand ne-a vizitat tabăra ca să vadă cum se descurcă fiul lui, după douăzeci de ani.

– Tatăl meu, spuse Rhysand, învârtindu-și paharul cu vin, a văzut că fiul lui nu doar că a început să rivalizeze cu el pentru putere, ci și că, probabil, s-a aliat cu cei mai iscusiți illyrieni din istorie. I-a intrat în cap ideea că, dacă ni s-ar fi dat o legiune în război, la fel de bine am fi putut să o întoarcem împotriva lui, la revenirea noastră.

Cassian chicoti.

– Așa că ticălosul ne-a separat. Lui Rhysand i-a dat comanda unei legiuni de illyrieni care îl urau pentru că era metis, iar pe mine m-a aruncat într-o altă legiune, ca să fiu un soldat de rând, chiar dacă puterea mea era superioară oricărui comandant. Pe Az l-a păstrat pentru el, în mare parte pentru spionaj și treburile lui murdare. În cei șapte ani de război, ne-am văzut doar pe câmpul de luptă. Ei trimiteau liste cu victimele illyriene, iar eu le citeam pe toate, întrebându-mă dacă le voi vedea numele. Apoi, Rhysand a fost capturat...

– *Asta* e o poveste pentru altă dată, spuse Rhysand, atât de brusc, încât Cassian se miră, dar dădu aprobator din cap. Ochii violeți ai lui Rhysand îi întâlniră pe ai mei, iar eu m-am întrebat dacă era cu adevărat lumina stelelor cea care licărea atât de intens în ei când vorbea. După ce am devenit Mare Lord, i-am numit pe aceștia patru să facă parte din cercul meu intim și le-am spus celorlalți din vechea curte a tatălui meu că, dacă aveau o problemă cu prietenii mei, puteau să plece. Au plecat cu toții. Se pare că a avea drept Mare Lord un metis care a numit două femei și doi bastarzi illyrieni a înrăutățit situația.

La fel de răi ca oamenii, în unele privințe.

– Atunci, ce s-a întâmplat cu ei?

Rhysand ridică din umeri, acele aripi imense mișcându-se.

– Nobilii din Regatul Nopții s-au împărțit în trei categorii: cei care mă urau într-atât, încât atunci când Amarantha a preluat controlul, s-au alăturat curții ei, iar mai târziu au murit; cei care mă urau într-atât încât să încerce să mă răstoarne și să suporte consecințele; și cei care mă urau, dar nu îndeajuns, încât să fie proști și care, de atunci, au tolerat domnia unui metis, mai ales când intervenea atât de rar în viețile lor patetice.

– Ei sunt cei care locuiesc acum sub munte?

El dădu din cap.

– În Orașul Cioplit, da. Pentru că nu au fost proști, le-am dat lor orașul. Ei se bucură că locuiesc acolo, pleacă rareori, se conduc singuri și sunt cât de răi vor, pentru totdeauna.

Probabil aceea era curtea pe care i-o arătase Amaranthei când sosise prima dată și probabil că răutatea o încântase suficient cât să-și construiască propria curte, având-o ca model.

– Regatul Coșmarurilor, spuse Mor, sugându-și un dinte.

– Și ce este acest regat? am întrebat eu, gesticulând spre ei.

Era cea mai importantă întrebare.

Cassian, cu ochi limpezi și strălucitori ca de Siphon, fu cel care spuse:

– Regatul Visurilor.

Regatul Visurilor – al visurilor unui Mare Lord metis, a doi războinici bastarzi și... două femei.

– Și voi? m-am adresat eu lui Mor și Amren.

– Rhys s-a oferit să mă numească aghiotantă, rosti Amren simplu. Nimeni nu mi-a mai propus asta, așa că am acceptat, ca să văd cum este. Mi-am dat seama că îmi plăcea.

Mor se rezemă de spătar, Azriel urmărindu-i acum fiecare mișcare cu o concentrare subtilă și intransigentă.

– Am fost o visătoare născută în Regatul Coșmarurilor, spuse Mor.

Își răsuci o buclă în jurul unui deget, iar eu m-am întrebat dacă povestea ei ar fi putut fi cea mai rea dintre toate când ea spuse simplu:

– Așa că am scăpat.

– Și povestea ta? mă întrebă Cassian, făcându-mi semn din bărbie.

Presupuneam că Rhysand le spusese totul. Rhys ridică din umeri spre mine.

Așa că m-am îndreptat de spate.

– M-am născut într-o familie bogată de negustori, cu două surori mai mari și părinți interesați doar de banii și de statutul lor social. Mama a murit când aveam opt ani; tatăl meu și-a pierdut averea trei ani mai târziu. A vândut totul ca să-și plătească datoriile, ne-a mutat într-o colibă și nu s-a deranjat să-și caute de lucru, lăsându-ne să murim de foame ani de zile. Aveam paisprezece ani când ultimii bani s-au terminat, împreună cu mâncarea. El nu lucra – nu putea, pentru că oamenii cărora le era dator au venit și i-au rupt piciorul în fața noastră. Așa că m-am dus în pădure și am învățat să vânez. Și am avut grijă să supraviețuim, uneori aproape la limită, timp de cinci ani. Până când... s-a întâmplat ceva.

Ei tăcură din nou, Azriel privind acum gânditor. El nu își spusese povestea. Fusese pomenită vreodată? Sau nu discutau niciodată despre arsurile de pe mâinile lui? Și ce îi șopteau umbrele – vorbeau măcar vreo limbă?

– Ai învățat singură să vânezi, zise Cassian. Dar să lupți? Am scuturat din cap. Cassian își sprijini mâinile pe masă. Norocul tău că tocmai ți-ai găsit un profesor.

Am deschis gura, protestând, dar mama lui Rhysand îi dăduse un arsenal pe care să-l folosească, dacă altele eșuau. La ce mă pricepeam eu, în afară de a trage bine cu arcul și de a fi brutal de încăpățânată? Și dacă aveam această nouă putere, *celelalte* puteri...

Nu aveam să mai fiu slabă, să depind de altcineva sau să suport atingerea Attorului în timp ce mă târa pentru că eram prea neajutorată să știu unde și cum să lovesc. Niciodată!

Dar ceea ce spuseseră Ianthe și Tamlin...

– Nu crezi că transmit un mesaj negativ dacă oamenii mă văd că învăț să lupt folosind arme?

În momentul în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama de stupiditatea lor. Stupiditatea lucrurilor care îmi fuseseră băgate pe gât în ultimele luni.

Era liniște. Apoi Mor vorbi cu un ușor venin, ceea ce mă făcu să înțeleg că și locțiitoarea Marelui Lord fusese instruită în acel Regat al Coșmarurilor:

– Dă-mi voie să-ți spun două lucruri din perspectiva unei persoane care, poate, a fost ca tine. Din nou, mânia și durerea pe care le împărtășeau toți, cu excepția lui Amren, care îmi arunca o privire plină de dezgust, zvâcniră între ei. În primul rând, spuse Mor, ai părăsit Regatul Primăverii. Am încercat să nu mă gândesc serios la acele cuvinte. Dacă asta nu trimite un mesaj, bun sau rău, atunci nici antrenamentul tău nu o va face. În al doilea rând, continuă ea, lipindu-și palma de masă, am trăit și eu cândva într-un loc în care părerea celorlalți conta. Asta m-a sufocat, aproape că m-a distrus. Așa că, Feyre, ai să mă înțelegi când spun că înțeleg ce simți și că știu ce au încercat să-ți facă și că, dacă ai suficient curaj, poți să dai naibii reputația. Vocea i se domoli, iar încordarea dintre ei dispăru odată cu ea. Faci orice-ți place și ce este necesar.

Mor nu mi-ar fi spus ce să port și ce nu. Nu mi-ar fi cerut să mă dau la o parte ca să vorbească în locul meu. Nu ar fi făcut niciunul dintre aceste lucruri pe care eu, nesilită și disperată, i le permisesem lui Ianthe.

Nu mai avusesem niciodată o prietenă. Ianthe... nu fusese una. Nu în felul în care conta, mi-am dat eu seama. Iar Nesta și Elain, în cele câteva săptămâni în care fusesem acasă, înainte de Amarantha, începuseră să-și îndeplinească rolul, dar... dar uitându-mă la Mor, nu am putut să-mi explic sau să înțeleg, dar... am simțit. Ca și când chiar aș fi putut să iau cina cu ea. Să discut cu ea.

Nu că aș fi avut multe de oferit în schimb.

Dar vorbele ei... ale celorlalți... Da, Rhysand fusese înțelept să mă aducă aici. Să mă lase să decid dacă puteam să-i înfrunt pe ei și tachinările și intensitatea puterii. Dacă *voiam* să fac parte dintr-un

grup care, cel mai probabil, m-ar fi presat, copleşit şi înspăimântat, dar... Dacă ei erau dornici să înfrunte Hybernul, după ce luptaseră împotriva lui acum cinci sute de ani...

I-am întâlnit privirea lui Cassian. Şi, cu toate că privirea îi dansa, nu afişa niciun amuzament.

– Am să mă gândesc la asta.

Prin legătura din mâna mea, aş fi putut jura că am simţit licărul unei surprize plăcute. Mi-am verificat scuturile mentale, dar erau intacte. Iar faţa calmă a lui Rhysand nu dezvăluia niciun indiciu despre originea acestuia.

Aşa că am vorbit clar şi ferm:

– Vă accept oferta de a lucra cu voi. Ca să mă întreţin. Şi să ajut cum pot în ceea ce priveşte conflictul cu Hybernul.

– Bun, răspunse Rhysand, chiar dacă ceilalţi ridicară din sprâncene. Da, în mod evident, lor *nu* li se spusese că acesta era un fel de interviu.

– Pentru că începem mâine, adăugă Rhys.

– Unde şi ce? am întrebat eu grăbită.

Îşi împreună degetele şi le sprijini pe masă, iar eu mi-am dat seama că această cină mai avea şi alt scop în afară de decizia mea, când ne anunţă pe toţi:

– Regele Hybernului chiar e pe cale să înceapă un război şi vrea să-l readucă la viaţă pe Jurian ca să o facă.

Jurian – războinicul antic al cărui suflet Amarantha îl întemniţase în acel inel hidos ca pedeapsă pentru uciderea surorii ei. Inelul în care se afla ochiul său...

– Pe naiba! exclamă Cassian. Nu are cum să facă asta.

Amren rămase nemişcată, ea fiind cea pe care Azriel o observa şi-o evalua.

„Amarantha a fost doar începutul", îmi spusese cândva Rhysand. Ştiuse încă de pe atunci? Fuseseră acele luni de la Poalele Muntelui doar un preludiu pentru orice naiba era pe cale să se dezlănţuie? Pentru învierea morţilor? Ce fel de putere demonică...

Mor spuse încet:

– De ce ar vrea regele să-l învie pe Jurian? Era odios. Nu-i plăcea decât să vorbească despre el.

Vârsta acestor oameni mă lovi ca o cărămidă, în ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le spuseseră în urmă cu câteva minute. Războiul... cu toții luptaseră în războiul de acum cinci sute de ani.

– Asta vreau să aflu, spuse Rhysand. Și cum plănuiește regele să o facă.

Amren rosti în cele din urmă:

– A aflat despre Facerea lui Feyre. Știe că este posibil ca morții să fie readuși la viață.

M-am mișcat pe scaun. Mă așteptasem la armate brute, la vărsare de sânge. Dar așa ceva...

– Toți cei șapte Mari Lorzi vor trebui să fie de acord, replică Mor. Este imposibil să se întâmple asta. Va alege o altă cale.

Miji ochii când se întoarse spre Rhysand.

– Tot măcelul – masacrul de la templu. Crezi că are legătură cu asta?

– Știu. Nu voiam să-ți spun până când nu eram sigur. Dar Azriel mi-a confirmat că, în urmă cu trei zile, au prădat monumentul comemorativ din Sangravah. Ei caută ceva – sau poate că au găsit deja.

Azriel dădu aprobator din cap, chiar atunci când Mor îi aruncă o privire surprinsă. Azriel îi răspunse apologetic, ridicând din umeri.

– De aceea... inelul și osul degetului au dispărut după moartea Amaranthei, am șoptit eu. Pentru asta. Dar cine... Gura mi se uscă. Nu au prins Attorul, nu-i așa?

– Nu, nu l-au prins, zise Rhysand prea încet. Mâncarea din stomac mi se transformă în plumb.

El i se adresă lui Amren:

– Cum poate cineva să ia un ochi și osul dintr-un deget și să-l transforme din nou în om? Și cum împiedicăm așa ceva?

Amren se încruntă, privindu-și vinul nebăut.

– Deja știi cum să afli răspunsul. Du-te la Închisoare. Vorbește cu Cioplitorul de Oase.

– Rahat! spuseră împreună Mor și Cassian.

– Poate că tu vei fi mai eficientă, Amren, zise calm Rhys.

Am fost recunoscătoare pentru masa care ne separa când Amren spuse printre dinți:

– Nu am de gând să calc în Închisoare, Rhysand, și știi asta. Așa că du-te tu sau trimite-l pe unul dintre câinii aceștia în locul tău!

Cassian zâmbi, arătându-și dinții albi și drepți – perfecți pentru a mușca. Amren îi răspunse scrâșnindu-i pe ai ei.

Azriel nu făcu decât să scuture din cap.

– Mă duc eu. Santinelele Închisorii mă cunosc – știu ce sunt.

M-am întrebat dacă, de obicei, îmblânzitorul fantomelor era primul care se arunca în fața pericolului. Degetele lui Mor, care se uită mijit la Amren, rămaseră nemișcate pe piciorul paharului cu vin. Bijuteriile, rochia roșie – probabil că toate erau un mod de a domoli puterea întunecată care-i clocotea în vene...

– Dacă se duce la Închisoare cineva, spuse Rhys înainte ca Mor să deschidă din nou gura, eu sunt acela. Și Feyre.

– Poftim? întrebă Mor, lipindu-și palmele de masă.

– El nu va vorbi cu Rhys, le spuse Amren celorlalți, sau cu Azriel. Sau cu vreunul dintre noi. Nu avem ce să-i oferim. Dar un nemuritor cu suflet de muritor...

Îmi țintui pieptul cu privirea de parcă ar fi putut să-mi vadă inima bătând... Iar eu m-am gândit din nou la ce mânca. Poate că Cioplitorul de Oase chiar ar fi fost dispus să discute cu ea.

Ei mă fixară cu privirea. De parcă s-ar fi așteptat să implor să nu mă duc, să mă ghemuiesc și să tremur. Presupun că era interviul lor rapid și brutal ca să vadă dacă voiau să lucreze cu *mine*.

Dar Cioplitorul de Oase, Attorul, creaturile naga, Suriel, Bogge și Middendard Wyrm... Poate că ei distruseseră acea parte din mine care se temea cu adevărat. Sau poate că frica era ceva ce simțeam doar în visele mele.

– Este alegerea ta, Feyre, spuse nonșalant Rhysand.

Să mă eschivez și să sufăr sau să înfrunt o groază necunoscută – alegerea era ușoară.

– Cât de rău poate să fie? fu răspunsul meu.

– Rău, spuse Cassian.

Niciunul dintre ei nu se deranjă să-l contrazică.

CAPITOLUL 17

Jurian. Numele zăngăni prin mine, chiar și după ce am terminat de cinat, chiar și după ce Mor, Cassian, Azriel și Amren se opriseră din a discuta și a mârâi despre cine și ce ar face și unde urmau să fie cât timp eu și Rhysand mergeam a doua zi la Închisoare – oriunde s-ar fi aflat.

Rhysand mă aduse înapoi în zbor pe deasupra orașului, plonjând în lumini și întuneric. Am aflat repede că preferam să urc și nu am avut curaj să mă uit prea mult, fără să simt că-mi ajunge în gât mâncarea de la cină. Nu din cauza fricii; era doar o reacție a corpului meu.

Am zburat în liniște, șuieratul vântului fiind singurul sunet, în ciuda coconului său de căldură care îl împiedica să mă înghețe complet. Doar când muzica străzilor ne întâmpină, m-am uitat la chipul lui, la trăsăturile lui de necitit, în timp ce se concentra asupra zborului.

– În seara asta te-am simțit din nou. Prin legătură. Am trecut de scuturile tale?

– Nu, spuse el, scrutând străzile pietruite de dedesubt. Această legătură este... un lucru viu. Un canal deschis între noi, format de puterile mele, format... de nevoile pe care le-ai avut când am făcut înțelegerea.

– Aveam nevoie să nu mor când am fost de acord.

– Aveai nevoie să nu fii singură.

Privirile ni se întâlniră. Era prea întuneric pentru a-i citi expresia din ochi. Eu am fost cea care s-a uitat prima în altă parte.

– Încă învăț cum și de ce uneori simțim lucruri pe care celălalt vrea să le țină ascunse, recunoscu el. Deci nu am o explicație pentru ce ai simțit în seara asta.

„Aveai nevoie să nu fii singură..."

Dar cum rămânea cu el? Cincizeci de ani în care fusese separat de prieteni, de familia lui...

– Ai lăsat-o pe Amarantha și întreaga lume să creadă că domnești și că te simți bine într-un Regat al Coșmarurilor. Totul este un paravan pentru a păstra în siguranță ceea ce contează cel mai mult.

Luminile orașului îi poleiau chipul.

– Îmi iubesc oamenii și familia. Să nu crezi că nu m-aș transforma într-un monstru ca să îi protejez în continuare.

– Deja ai făcut asta la Poalele Muntelui. Cuvintele ieșiră înainte să le pot opri.

Vântul îi mișcă părul.

– Și-mi închipui că va trebui să o fac din nou curând.

– Care a fost prețul pe care l-ai plătit ca să păstrezi acest loc secret și liber? am îndrăznit să-l întreb.

El plonjă direct, bătând din aripi ca să aterizăm lin pe acoperișul casei. Am vrut să mă îndepărtez, dar mă apucă de bărbie.

– Îl știi deja.

De a fi târfa Amaranthei.

El dădu aprobator din cap, iar eu cred că s-ar putea să fi spus cu voce tare acele cuvinte urâte.

– Când m-a păcălit ca să-mi ia puterile și mi-a lăsat resturile, tot am fost mai puternic decât ceilalți. Și am decis să-mi folosesc puterile rămase pentru a intra în mintea fiecărui cetățean din Regatul Nopții capturat de ea și în a oricui altcuiva ar fi putut cunoaște adevărul.

Am creat o rețea între ei toți, controlându-le activ mințile în fiecare secundă a fiecărei zile și decade, ca să uite de Velaris, să uite de Mor, Amren, Cassian și Azriel. Amarantha voia să știe cine îmi era apropiat – pe cine să tortureze și să ucidă. Dar adevărata mea curte era aici, conducând acest oraș și pe ceilalți. Iar eu mi-am folosit restul de putere ca să-i protejez pe toți, ca să nu fie văzuți și auziți. Am avut putere suficientă doar pentru un oraș – un singur loc. L-am ales pe cel pe care istoria îl ținuse secret. *Am ales,* iar acum trebuie să accept consecințele faptului de a ști că mai mulți care sufereau au fost lăsați pe dinafară. Dar pentru cei de aici... oricine zbura sau călătorea în apropiere de Velaris nu vedea decât pietre goale, iar dacă încercau să treacă prin el, se răzgândeau brusc. Călătoria pe mare și comerțul au fost oprite – marinarii au devenit fermieri și, în schimb, au lucrat pământul din jurul Velarisului. Și, Feyre, pentru că mi-am concentrat puterile ca să-i protejez pe toți, împotriva Amaranthei mi-a rămas foarte puțină forță. Așa că am hotărât să fiu târfa ei, ca să o împiedic să pună întrebări despre oamenii care contau.

El făcuse toate astea, făcuse lucruri atât de oribile... făcuse *totul* pentru poporul și prietenii lui. Și singura parte din el pe care o ascunsese și reușise să și-o păstreze intactă și nepătată în fața Amaranthei, chiar dacă asta însemnase să fie captiv cincizeci de ani într-o cușcă din piatră...

Acum, își întinse aripile. Câți din afara Velarisului sau a taberelor de război illyriene știau despre acele aripi? Sau le ștersese memoria tuturor celor din Prythian cu mult înaintea Amaranthei?

Rhys îmi eliberă bărbia. Dar când își coborî mâna, l-am apucat de încheietură, simțindu-i forța.

– Este păcat că alții din Prythian nu știu, am spus eu, sunetele muzicii orașului aproape înghițindu-mi cuvintele. Este păcat că îi lași să se gândească la ce e mai rău.

El făcu un pas înapoi, aripile-i bătând aerul ca niște tobe puternice.

– Câtă vreme oamenii care contează cel mai mult cunosc adevărul, nu-mi pasă de restul. Du-te la culcare!

Apoi, țâșni spre cer și fu înghițit de întunericul dintre stele.

Am căzut într-un somn atât de adânc, încât visele, ca un contracurent, mă tot traseră în jos, până când nu am mai putut scăpa de ele.

Eram întinsă și dezbrăcată pe cunoscuta podea din marmură roșie în timp ce Amarantha strecură un cuțit de-a lungul coastelor mele goale, oțelul atingându-mi ușor pielea.

– Om mincinos și trădător, spuse ea mieros, cu inimă murdară și mincinoasă.

Cuțitul mă mângâie rece. M-am luptat să mă ridic, dar corpul nu mă asculta.

Ea mă sărută între clavicule.

– Ești un monstru, ca și mine.

Plimbă cuțitul peste sânii mei, înclinându-l spre sfârcul meu ridicat, ca și când ar fi putut să-mi vadă inima bătând. Am început să suspin.

– Nu-ți risipi lacrimile.

Cineva aflat departe îmi striga numele, implorând pentru mine.

– Îți voi face eternitatea un iad, îmi promise ea, vârful pumnalului străpungându-mi pielea sensibilă de sub sân, buzele plutindu-i la mică distanță deasupra gurii mele în timp ce împinse...

Mâini – niște mâini îmi atingeau umerii scuturându-mă, strângându-mă. Le-am lovit, țipând, țipând...

„FEYRE."

Vocea era noaptea, și răsăritul, și stelele, și pământul la un loc și fiecare centimetru din corpul meu se calmă la dominarea ei primară.

„Deschide ochii!“ ordonă vocea.

Așa am făcut.

Gâtul mă durea, gura-mi era plină de cenușă, fața udă și lipicioasă, iar Rhysand... Rhysand era deasupra mea cu ochii mari.

– Ai visat, spuse el, respirând la fel de greoi ca și mine.

Razele lunii care se strecurau prin ferestre luminau liniile negre ale tatuajului spiralat de pe brațul și umerii săi, de-a lungul pieptului său musculos. Aidoma celor pe care le purtam eu pe braț. Se uită cu atenție la chipul meu.

– A fost un vis, îmi spuse el din nou.

Velaris. Eram în Velaris, acasă la el. Și visam...

Cearșafurile și păturile erau rupte. Sfâșiate. Dar nu cu un cuțit. Iar gustul de cenușă și fum din gura mea...

Mâna-mi fu enervant de fermă când am ridicat-o ca să văd tăciunii care ardeau mocnit în vârfurile degetelelor mele. Gheare vii de foc îmi tăiaseră așternuturile, ca și când ar fi cauterizat răni...

L-am împins cu umărul, am căzut de pe pat și m-am izbit de un cufăr mic înainte de a mă grăbi spre baie, unde am îngenuncheat în fața toaletei, simțind că mi se face rău de la stomac. Din nou. Din nou. Vârful degetelor mele sâsâiră pe porțelanul rece.

Mâini mari și calde îmi traseră părul înapoi o clipă mai târziu.

– Respiră, spuse Rhys. Imaginează-ți că le stingi ca pe lumânări, rând pe rând.

Am vomitat din nou în toaletă, tremurând, când lumina și căldura se întețiră și ieșiră din mine și am savurat întunericul gol și rece care rămase în urma lor.

– Ei bine, e și asta o soluție, spuse el.

Când am îndrăznit să îmi privesc mâinile sprijinite de vas, tăciunii se stinseseră. Până și puterea din venele și oasele mele se domolise din nou.

– Am acest vis, spuse Rhys când am vomitat din nou, ținându-mi părul. Când nu eu sunt cel prins sub ea, ci Cassian sau Azriel.

Iar ea le țintuiește aripile de pat cu țepi și eu nu pot face nimic să o împiedic. Ea îmi ordonă să mă uit, iar eu nu am altă opțiune decât să văd cum îi dezamăgesc.

M-am prins de toaletă, am scuipat o dată și m-am întins ca să trag apa. Am privit apa rotindu-se complet înainte de a-mi întoarce capul ca să mă uit la el.

Degetele îi erau blânde, dar ferme acolo unde îmi prinsese părul în pumn.

– Nu i-ai dezamăgit, am spus eu răgușită.

– Am făcut... lucruri îngrozitoare ca să mă asigur de asta.

Acei ochi violeți aproape străluceau în lumina slabă.

– Și eu.

Transpirația îmi șiroia ca sângele – ca sângele celor doi spiriduși...

M-am răsucit, întorcându-mă cu greu la realitate. Cu cealaltă mână, mă mângâie lung și liniștitor pe spate cât am vomitat cina de nenumărate ori. Când am vomitat ultima dată, am șoptit:

– De unde am primit flăcările?

– Din Regatul Toamnei.

Nu am putut să-i răspund. La un moment dat, m-am sprijinit de cada rece din apropiere și am închis ochii.

Când m-am trezit, soarele pătrundea pe ferestre, iar eu eram în pat, învelită bine în cearșafuri curate.

Mi-am ridicat privirea spre panta abruptă și ierboasă a micului munte, tremurând la perdelele de ceață care treceau pe lângă el. În spatele nostru, pământul dispărea sub piscuri periculoase și o mare violentă argintie. În față, nu era nimic în afară de un platou montan din piatră gri și mușchi.

Rhysand era lângă mine, cu o sabie cu două tăișuri pe spate, cu cuțite prinse de picioare, îmbrăcat în ceea ce puteam doar presupune că erau haine de luptă illyriene, pe baza celor purtate de Cassian

și Azriel cu o seară în urmă. Pantalonii negri erau strâmți, plăcile din piele ca niște solzi erau uzate, zgâriate și sculptate pe picioarele pe care nu le observasem ca fiind atât de musculoase. Vesta strâmtă, cu pete întunecate și armură zgâriată adăugate pe umeri și antebrațe, fusese croită în jurul aripilor complet întinse acum.

Dacă ținuta lui nu îmi spusese destule despre ce am fi putut înfrunta azi – așa cum nici ținuta mea, asemănătoare, nu o făcuse – nu trebuia decât să arunc o privire la piatra din fața noastră ca să aflu că nu avea să fie ceva plăcut. În urmă cu o oră, ceea ce scrisese Rhys când redactase cu atenție o cerere de a vizita Regatul Verii mă distrăsese atât de mult, încât nu mă gândisem să întreb la ce să mă aștept *aici*. Nici Rhysand nu se deranjase să-mi explice de ce voia să viziteze Regatul Verii, vorbindu-mi doar despre „îmbunătățirea relațiilor diplomatice".

– Unde suntem? au fost primele cuvinte pe care le-am rostit după ce ne teleportasem în urmă cu o clipă.

În Velaris era însorit. Aici, oriunde ne-am fi aflat, era frig, părăsit și pustiu. Nu vedeam decât pietre, iarbă, ceață și mare.

– Pe o insulă din centrul Insulelor de Vest, spuse Rhysand, ridicându-și privirea spre muntele imens. Și aceea, spuse el arătând spre ea, este Închisoarea.

Prin preajmă nu era nimeni... nimic.

– Nu văd nimic.

– Stânca este Închisoarea, iar înăuntru sunt creaturile și criminalii cei mai răi și mai periculoși pe care ți-i poți imagina.

Să intru – în piatră – sub un alt munte...

– Acest loc, spuse el, a fost creat înainte ca Marii Lorzi să existe. Înainte ca Prythianul să fie Prythian. Unii dintre deținuți își amintesc acele zile. Își amintesc de un timp în care familia lui Mor, nu a mea, a condus Nordul.

– De ce nu vrea Amren să intre aici?

– Pentru că a fost prizonieră cândva.

– Nu în acel corp, să înţeleg.

El zâmbi nemilos.

– Nu. Deloc.

Am tremurat.

– Urcuşul îţi va încălzi sângele, spuse Rhys. De vreme ce nu putem să ne teleportăm înăuntru sau să zburăm spre intrare, străjerii cer ca vizitatorii să intre pe jos. Pe calea lungă.

Nu m-am mişcat.

– Eu... Cuvântul mi se blocă în gât. Să intru sub un alt munte...

– Faptul că-mi aduc aminte că am ieşit mă ajută să nu intru în panică, spuse el încet. Că am evadat cu toţii.

– Cu greu.

Am încercat să respir. Nu puteam, nu puteam...

– Am ieşit. Şi ni s-ar putea întâmpla din nou dacă nu intrăm.

Ceaţa rece îmi înţepă faţa. Şi am încercat – chiar am încercat – să fac un pas spre ea.

Corpul refuză să mă asculte.

Am încercat din nou să fac un pas; am încercat pentru Elain şi Nesta şi pentru lumea muritorilor care ar fi putut fi distrusă, dar... nu am reuşit.

– Te rog, am şoptit eu.

Nu-mi păsa dacă însemna că eşuasem în prima mea zi de muncă.

Rhysand, aşa cum îmi promisese, nu-mi adresă nicio întrebare când mă apucă de mână şi ne întoarserăm din nou în soarele de iarnă şi culorile vii ale Velarisului.

Nu m-am ridicat din pat tot restul zilei.

CAPITOLUL 18

Amren stătea la picioarele patului meu.

Am sărit înapoi și m-am lovit de tăblie, orbită de lumina dimineții care intra, bâjbâind după o armă, după orice aș fi putut folosi...

– Nu e de mirare că ești atât de slabă dacă îți verși mațele în fiecare noapte. Duhnești a vomă.

Ea adulmecă, strâmbând ușor din buze.

Ușa dormitorului era închisă. Rhysand spusese că nimeni nu intra fără permisiunea lui, dar...

Ea aruncă pe pat ceva. O mică amuletă din aur cu perlă și o piatră albastră, translucidă.

– Asta m-a scos din Închisoare. Poart-o, iar ei nu te vor putea reține.

Nu am atins amuleta.

– Dă-mi voie să te lămuresc, spuse Amren, sprijinindu-și ambele mâini de tăblia din lemn sculptat. Eu nu dau amuleta cu ușurință. Dar, cât timp faci tot ce trebuie, poți s-o iei cu împrumut și să mi-o returnezi când termini. Dacă o păstrezi, te voi găsi, iar rezultatul nu va fi plăcut. Totuși, poți să o folosești în Închisoare.

Înainte să ating metalul și piatra rece, ea ieși pe ușă.

Rhysand nu se înșelase când o comparase cu dragonul de foc.

Rhysand se tot încrunta la amuletă în timp ce urcam panta către Închisoare. Era atât de abruptă, încât uneori a trebuit să ne târâm în patru labe. Am urcat tot mai sus și am băut din nenumăratele mici pârâie care susurau prin hârtoapele și văile pantelor cu iarbă și mușchi. Ceața biciuită de vânt, al cărei șuierat gol ne acoperea sunetul pașilor, plutea peste tot.

Când l-am surprins pe Rhys privind colierul pentru a zecea oară, l-am întrebat:

– Ce este?

– Ea ți-a dat asta.

Nu era o întrebare.

– Atunci înseamă că situația e gravă, am spus eu. Riscul...

– Nu spune nimic din ce nu vrei să audă alții. Îmi arătă piatra de sub noi. Deținuții nu au ceva mai bun de făcut decât să asculte prin pământ și rocă. Vor vinde orice mică informație pentru mâncare, sex și poate o gură de aer.

Puteam face asta; puteam să-mi stăpânesc frica.

Amren ieșise de acolo. Și rămăsese afară. Iar amuleta avea să-mi garanteze și mie libertatea.

– Îmi pare rău, am spus. În legătură cu ziua ieri.

Zăcusem în pat ore întregi fără să mă pot mișca sau gândi.

Rhysand întinse o mână ca să mă ajute să urc o rocă foarte abruptă, ridicându-mă cu ușurință spre locul în care era cocoțat, deasupra ei. Trecuse atât de mult timp de când ieșisem în natură, de când îmi folosisem trupul și mă bazasem pe el. Respiram sacadat, în ciuda noii mele nemuriri.

– Nu ai de ce, spuse el. Acum ești aici. Dar eram destul de lașă încât să nu fi mers fără acea amuletă. Nu o să îți afecteze simbria, îmi zise făcându-mi semn din ochi.

Eram prea încordată ca să mă încrunt. Am urcat până când fața superioară a muntelui deveni un zid înaintea noastră; în spate nu se întindeau decât pante înverzite care se continuau mult dedesubt,

spre marea gri și agitată. Rhysand scoase sabia de la spate cu o mișcare rapidă.

– Nu te arăta atât de surprinsă, spuse el.

– Nu te-am mai văzut niciodată cu o armă.

În afară de pumnalul pe care îl luase la sfârșit, ca să-i taie gâtul Amaranthei – ca să mă scutească de agonie.

– Pe Cassian l-ar umfla râsul dacă ar auzi asta. Iar apoi m-ar obliga să intru în ring cu el.

– Poate să te învingă?

– În lupta corp la corp? Da. Ar trebui să facă un efort, dar ar câștiga. Vorbi fără aroganță și mândrie. Cassian este cel mai bun războinic pe care l-am întâlnit din toate regatele și ținuturile. De aceea îmi conduce armatele.

Nu m-am îndoit de afirmația lui. Iar celălalt illyrian...

– Azriel... mâinile lui. Cicatricele, vreau să spun, am zis eu. De unde le-a căpătat?

Rhys tăcu o clipă. Apoi răspunse, destul de încet:

– Tatăl lui a avut doi fii legitimi, amândoi mai mari decât Azriel. Ambii cruzi și răsfățați. Ei au învățat să fie așa de la mama lor, soția lordului. În cei unsprezece ani în care Azriel a locuit în fortăreața tatălui său, ea s-a asigurat că el era ținut într-o celulă fără fereastră și lumină. Îl lăsau să iasă o oră în fiecare zi – să își vadă mama o oră pe săptămână. Nu i s-a permis să se antreneze, să zboare sau să facă orice îi spuneau instinctele lui de illyrian. Când avea opt ani, frații lui au hotărât că ar fi fost amuzant să vadă ce se întâmplă dacă amesteci darurile de vindecare rapidă ale unui illyrian cu ulei... și foc. Războinicii l-au auzit pe Azriel țipând. Dar nu la timp ca să-i salveze mâinile.

Mi se făcu rău. Dar mai locuise cu ei încă trei ani. Ce alte orori mai îndurase înainte de a fi trimis în tabăra montană?

– Frații lui... au fost pedepsiți?

Chipul lui Rhysand era la fel de neîndurător ca piatra şi vântul şi marea din jurul nostru, când spuse pe fondul unei tăceri mortale:

– În cele din urmă.

Duritatea din cuvintele lui mă făcu, în schimb, să întreb:

– Şi Mor, ce face ea pentru tine?

– Mor este cea pe care o voi chema după ce armatele eşuează, iar Cassian şi Azriel vor muri.

Sângele îmi îngheţă.

– Deci trebuie să aştepte până atunci?

– Nu. Ca locţiitoare a mea, Mor este... supraveghetoarea curţii mele. Este atentă la tot ce se întâmplă în Regatul Coşmarurilor şi cel al Visurilor şi conduce Velarisul şi Oraşul Cioplit. Presupun că pe tărâmul muritorilor ar putea fi considerată o regină.

– Şi Amren?

– Îndatoririle ei de aghiotantă o fac să fie consiliera mea politică, bibliotecă ambulantă şi cea care se ocupă de treburile murdare în locul meu. Am numit-o când mi-am câştigat tronul. Dar mi-a fost aliată, poate prietenă, cu mult înainte de asta.

– Mă refer... la războiul în care armatele tale eşuează, iar Cassian şi Azriel mor şi nici măcar Mor nu mai este.

Fiecare cuvânt îmi îngheţa limba.

Rhys nu se mai întinse spre piatra stearpă din faţa noastră.

– Dacă acea zi va veni, voi găsi o cale să rup vraja aruncată asupra lui Amren şi să o dezlănţui în lume. Şi să-i cer să mă ucidă pe mine primul.

Pentru numele Mamei.

– Ce *este* ea?

După discuţia noastră din această dimineaţă, poate că întrebarea era prostească.

– Altceva. Ceva mai rău decât noi. Şi dacă va găsi vreodată o cale să-şi părăsească temniţa din carne şi oase... Cazanul să ne salveze pe toţi!

Am tremurat din nou și mi-am ridicat privirea spre zidul din piatră.

– Nu pot să mă cațăr așa pe piatra goală.

– Nici nu trebuie să o faci, spuse Rhysand, lipindu-și o palmă de piatră. Ca un miraj, aceasta dispăru într-o unduire de lumină.

În locul ei apărură porți galbene sculptate, atât de înalte, încât vârfurile li se pierdeau în ceață.

Porți din oase.

Porțile din os se deschiseră fără zgomot, dezvăluind o peșteră întunecată așa cum nu văzusem niciodată, nici măcar la Poalele Muntelui.

Am apucat amuleta de la gât și am simțit metalul cald în palmă. Amren ieșise. Și eu aveam să ies.

Rhysand îmi atinse spatele cu o mână caldă și mă ghidă înăuntru, trei sfere de lumină a lunii plutind în fața noastră.

Nu – nu, nu, nu, nu...

– Respiră ușor, îmi spuse la ureche.

– Unde sunt gărzile? am reușit eu să întreb în ciuda plămânilor mei încordați.

– Sălășluiesc în stânca muntelui, șopti el când mă apucă de mână și mă trase în întunericul nemuritor. Ies doar la ora mesei sau să se ocupe de prizonierii agitați. Nu sunt decât umbre ale gândului și o vrajă antică.

Cu luminițele plutind înainte, am încercat să nu mă uit prea mult la pereții gri. Mai ales când erau ciopliți atât de rudimentar, încât bucățile zimțate ar fi putut fi un nas, o frunte înaltă sau o pereche de buze care rânjeau.

Pământul uscat era acoperit doar de prundiș. Și era liniște. Liniște totală când am cotit și, în sfârșit, lumina din lumea cețoasă se transformă în beznă.

M-am concentrat asupra respiraţiei. Nu puteam fi prinsă aici; nu puteam fi închisă în acest loc mort şi îngrozitor.

Poteca plonja adânc în pântecul muntelui, iar eu m-am prins de degetele lui Rhysand ca să nu alunec. În cealaltă mână strângea cu putere sabia.

– Toţi Marii Lorzi au acces?

Întunericul îmi devoră cuvintele atât de şoptite. Până şi puterea care-mi fremăta în vene dispăruse, ascunzându-se undeva în oasele mele.

– Nu. Închisoarea are legi proprii; insula ar putea fi un al optulea regat. Dar intră în jurisdicţia mea, iar sângele meu deschide porţile.

– Ai putea elibera deţinuţii?

– Nu. Odată ce sentinţa este dată, iar prizonierul trece de acele porţi... Ei aparţin Închisorii. Aceasta nu îi va elibera niciodată. Condamnarea oamenilor aici este o chestiune foarte serioasă.

– Ai făcut vreodată...

– Da. Însă acum nu este timpul să discutăm despre asta.

Mă strânse de mână pentru a fi mai convingător.

Am coborât în spirală prin întuneric.

Nu erau uşi. Nici lumini.

Nu se auzea niciun sunet. Nici măcar clipocitul apei.

Dar eu îi simţeam.

Îi simţeam dormind, păşind, trecându-şi mâinile şi ghearele peste cealaltă parte a zidurilor.

Ei erau antici şi cruzi într-un fel pe care nu îl cunoscusem niciodată, nici măcar cu Amarantha. Erau veşnici şi răbdători şi învăţaseră limbajul întunericului, al pietrei.

– Cât timp, am şoptit eu, cât timp a fost închisă aici?

Nu am îndrăznit să îi spun numele.

– Azriel s-a interesat o dată. În arhivele din cele mai vechi temple şi biblioteci ale noastre, nu a găsit decât o vagă menţionare a faptului că ea a intrat înainte ca Prythianul să fie împărţit în regate – şi că a ieşit imediat după ce acestea au fost stabilite. Întemniţarea ei

datează dinainte de însemnările noastre. Nu știu cât timp a stat aici – câteva milenii ar putea fi o estimare corectă.

Groaza îmi clocoti în stomac.

– Nu ai întrebat-o niciodată?

– De ce să mă deranjez? Îmi va spune ea când va fi nevoie.

– De unde a venit?

Amuleta pe care i-o dăduse – un dar atât de mic, pentru un monstru care sălășluise cândva aici.

– Nu știu. Deși sunt legende care pretind că atunci când a fost creată lumea, existau... rupturi în urzeala tărâmurilor. Că, în haosul Formării, creaturile din alte lumi puteau trece printr-una dintre aceste rupturi și să intre în altă lume. Dar rupturile se închideau când doreau, iar creaturile puteau să rămână captive, fără a se putea întoarce acasă.

Faptul că monștrii călătoriseră între lumi și groaza de a fi prins într-un alt tărâm erau mai îngrozitoare decât puteam să înțeleg.

– Crezi că ea este una dintre ei?

– Cred că este unica din neamul ei și nu există nicio însemnare că ar mai fi existat vreodată și alții. Până și Suriel sunt mai mulți, oricât de puțini ar fi. Dar eu cred că ea și unii dintre cei din Închisoare... vin din altă parte. Și că sunt în căutarea unui drum spre casă de foarte mult timp.

Tremuram sub pielea căptușită cu blană, iar respirația mi se transforma în aburi în fața mea.

Am continuat să coborâm și am pierdut noțiunea timpului. Ar fi putut să treacă ore sau zile, iar noi ne opream doar când trupul meu epuizat și inutil cerea apă. Rhysand nu îmi dădea drumul la mână nici măcar atunci când beam. Ca și când roca ar fi putut să mă înghită pentru totdeauna. M-am asigurat că acele pauze erau rare și scurte.

Și totuși, am continuat să coborâm spre adâncuri. Doar luminile și mâna lui mă împiedicau să simt că eram pe cale să cad în gol, în întuneric. Pentru o secundă, mirosul urât al celulei mele îmi umplu nările, iar scârțâitul fânului mucegăit îmi gâdilă obrazul.

Rhysand mă strânse de mână.

– Încă un pic.

– Cred că ne apropiem de capăt.

– Am trecut de el. Cioplitorul de Oase este întemnițat sub rădăcinile munților.

– Cine este el? Ce este?

Fusesem informată doar în legătură cu ce trebuia să spun – nu mi se spusese la ce trebuia să mă aștept. Fără îndoială, ca să mă împiedice să intru în panică.

– Nimeni nu știe. Apare cum vrea el.

– E metamorf?

– Da și nu. Ție poate să-ți apară într-un fel anume, iar eu aș putea să stau chiar lângă tine și să văd altul.

Am încercat să mă abțin să nu rag ca o vită.

– Și cum rămâne cu sculptatul oaselor?

– Vei vedea.

Rhysand se opri în fața unei lespezi netede din piatră. Coridorul continua să coboare în întunericul etern. Aerul de acolo era dens, compact. Chiar și aburul respirației mele în aerul rece părea efemer.

În cele din urmă, Rhysand îmi eliberă mâna doar ca să o lipească din nou pe piatra goală. Aceasta se undui sub palma lui, formând... o ușă.

Ca și porțile de deasupra, era din oase ivorii. Iar pe suprafața ei erau incrustate nenumărate imagini: floră și faună, mări și nori, stele și luni, copii și schelete, creaturi bune și rele...

Aceasta se deschise. Celula întunecată abia se distingea de coridor...

– Am sculptat ușile pentru fiecare prizonier de aici, spuse o voce înceată din interior, dar a mea este cea pe care o prefer.

– Sunt de acord, spuse Rhysand.

El intră, iar în lumina care plutea înainte zări un băiat brunet care stătea lipit de zidul îndepărtat și care-l cerceta pe Rhysand cu ochi de-un albastru copleșitor, apoi alunecă spre locul în care mă ascundeam în pragul ușii.

Rhysand băgă mâna într-o traistă despre care nu-mi dădusem seama că o luase cu el – una pe care o scosese din vreun buzunar dintre tărâmurile pe care le folosea pe post de depozit. Îi aruncă un obiect băiatului care nu părea să aibă mai mult de opt ani. Albul licări în timp ce zăngăni pe podeaua brută din piatră. Era un alt os lung și dur, crestat la un capăt.

– Osul de vițel cu care Feyre a dat lovitura de grație când l-a ucis pe Middengard Wyrm, spuse Rhysand.

Sângele îmi îngheță. Pusesem multe oase în capcană – nu îl observasem pe cel care îi curmase viața creaturii Wyrm. Nici nu credeam că o făcuse cineva.

– Intră, fu tot ce spuse Cioplitorul de Oase, cu vocea unui copil în care nu se simțea nici urmă de bunătate sau inocență.

Am făcut un pas și m-am oprit.

– A trecut o veșnicie, spuse băiatul, sorbindu-mă din priviri, de când o făptură nouă a intrat în lumea asta.

– Bună, am șoptit eu.

Zâmbetul băiatului era o parodiere a inocenței.

– Ești speriată?

– Da, am răspuns eu.

„Să nu minți niciodată" fusese primul ordin al lui Rhysand.

Băiatul se ridică, dar rămase în cealaltă parte a celulei.

– Feyre, șopti el, înclinându-și capul. Sfera de lumină a spiriduților îi poleia părul negru într-o nuanță argintie. Fay-ruh, spuse el din nou, tărăgănând silabele de parcă ar fi putut să le guste. În cele din urmă, își îndreptă capul. Unde ai fost când ai murit?

– Îți răspund dacă-mi răspunzi și tu la o întrebare, i-am replicat eu, așa cum fusesem instruită la micul dejun.

Cioplitorul de Oase își înclină capul spre Rhysand.

– Mereu ai fost mai inteligent decât înaintașii tăi. Dar acea privire coborî spre mine. Spune-mi unde ai fost, ce ai văzut – și îți voi răspunde la întrebare.

Rhys dădu subtil din cap spre mine, dar îngrijorarea i se citea în ochi. Pentru că întrebarea pe care mi-o adresase băiatul...

A trebuit să îmi calmez respirația ca să gândesc, să-mi amintesc.

Era sânge, și moarte, și durere, și țipete, iar ea mă distrugea, ucigându-mă încet și Rhysand era acolo, strigând furios în timp ce eu muream, Tamlin implorând în genunchi pentru viața mea în fața tronului ei... Era atât de multă agonie, iar eu nu-mi doream decât să se termine mai repede tot chinul...

Rhysand înțepenise cât îl supraveghe pe Cioplitorul de Oase, ca și când amintirile ar fi plutit liber dincolo de scuturile mele mentale, de care mă asigurasem că erau intacte în această dimineață. Și m-am întrebat dacă el credea că voi renunța în acel moment.

Mi-am strâns mâinile în pumni.

Trăisem. Ieșisem. Aveam să ies și astăzi.

– Am auzit un trosnet, am spus eu. Rhysand își întoarse capul spre mine. Am auzit trosnetul când ea mi-a rupt gâtul. L-am auzit în urechi, dar și în craniu. Am murit înainte să mai simt și altceva în afară de durerea inițială.

Ochii violeți ai Cioplitorului de Oase păreau să strălucească mai puternic.

– Apoi, s-a făcut întuneric. Un altfel de întuneric decât cel de aici. Totuși era un... fir, am spus eu. O margine. Iar eu am tras de acel fir și, brusc, am putut să văd. Nu cu ochii mei, ci... cu ai lui, am spus eu înclinându-mi capul spre Rhysand. Mi-am desfăcut degetele mâinii tatuate. Și mi-am dat seama că am murit, iar această rămășiță de spirit – tot ce-a mai rămas din mine – atârna de firul înțelegerii noastre.

– Mai era cineva acolo? Ai văzut ceva dincolo?

– Nu era decât legătura din întuneric.

Rhysand se albise la fața, buzele-i descriind o linie.

– Apoi, când am fost Făcută din nou, am spus eu, am urmat acea legătură... spre mine. Știam că în celălalt capăt al ei era casa. Atunci s-a făcut lumină. Ca și cum înotam printr-un vin spumos...

– Te-ai speriat?

– Nu am vrut decât să mă întorc la... oamenii din jurul meu. Mi-am dorit asta atât de mult, încât nu mi-a fost deloc frică. Ce era mai rău se întâmplase, iar întunericul era calm și liniștit. Nu mi se părea un lucru rău să cad în el. Dar am vrut să merg acasă. Așa că am urmat legătura spre casă.

– Nu mai era o altă lume, insistă Cioplitorul de Oase.

– Dacă era sau este, nu am văzut-o.

– Nu ai văzut nicio lumină, nicio poartă?

„Unde vrei să ajungi?" Întrebarea aproape că îmi ieși din gură.

– Era doar liniște și întuneric.

– Ai avut un corp?

– Nu.

– Ai...

– Este suficient, spuse mieros Rhysand – sunetul căzând precum catifeaua peste cel mai ascuțit oțel. Ai spus o întrebare în schimbul alteia. Ai pus deja... Numără pe degete. Șase întrebări.

Cioplitorul de Oase se rezemă din nou de perete și alunecă pe podea, în șezut.

– Este o raritate să întâlnesc pe cineva care s-a întors din adevărata moarte. Iartă-mă că vreau să înțeleg mai mult. El flutură o mână delicată în direcția mea. Întreabă-mă, fato!

– Dacă nu a existat niciun corp – nimic în afară de, poate, o bucățică de os, am spus eu pe cât de ferm am putut, ar fi o cale să învii acea persoană? Să îi faci un corp nou, să-i pui sufletul în el?

Acei ochi licăriră.

– Sufletul a fost cumva păstrat? Reținut?

Am încercat să nu mă gândesc la inelul cu ochi pe care îl purtase Amarantha, la sufletul pe care îl capturase înăuntru ca să-i vadă toate ororile și depravarea ei.

– Da.

– Este imposibil.

Aproape că am oftat ușurată.

– Doar dacă... Băiatul își lovi fiecare deget de cel mare, mâna semănându-i cu o insectă care se zvârcolea. Cu mult timp în urmă, înainte de vremea Marilor Spiriduși și a oamenilor, a existat un Cazan... Se spune că în el era toată magia, că lumea s-a născut din el. Dar a căzut în mâinile cui nu trebuia. Și lucruri mărețe și îngrozitoare s-au făcut cu el. Cu el s-au *făurit* lucruri. Niște lucruri atât de rele, încât, în cele din urmă, Cazanul a fost furat înapoi cu pierderi mari. Nu a putut fi distrus, deoarece a Creat toate lucrurile, iar dacă ar fi fost distrus, atunci viața ar fi încetat să existe. Așa că a fost ascuns. Și uitat. Doar cu acel Cazan ceva mort ar putea fi readus la viață.

Chipul lui Rhysand era din nou o mască a calmului.

– Unde l-au ascuns?

– Spune-mi un secret pe care nu îl știe nimeni, Lord al Nopții, iar eu ți-l voi spune pe al meu.

M-am pregătit pentru adevărul îngrozitor pe cale să mi se dezvăluie. Dar Rhysand spuse:

– Genunchiul drept mă doare când plouă. M-am rănit în timpul Războiului și de atunci mă doare.

Cioplitorul de Oase râse răgușit, chiar dacă eu mă uitam cu gura căscată la Rhys.

– Mereu ai fost preferatul meu, spuse el, zâmbind într-un fel despre care nu aș fi crezut nici pentru o clipă că era copilăresc. Foarte bine. Cazanul a fost ascuns pe fundul unui lac din Lapplund... Rhys începu să se întoarcă spre mine de parcă s-ar fi îndreptat acolo chiar acum, dar Cioplitorul de Oase adăugă: Și a dispărut cu mult timp în urmă. Rhys se opri. Nu știu unde a dispărut, nici unde este acum. Cu mii de ani înainte ca tu să te naști, cele trei picioare pe care se sprijină au fost separate cu succes de la bază, într-o încercare de a-i rupe *o parte* din putere. A funcționat – cu greu. Înlăturarea picioarelor a fost ca tăierea primei falange a unui deget. Supărător, dar încă puteai să te folosești de restul cu o oarecare dificultate. Picioarele au fost ascunse în trei temple diferite – Cesere, Sangravah și

Itica. Dacă au dispărut, este foarte probabil ca, încă o dată, Cazanul să fie activ – și că acela care îl folosește își dorește toată puterea.

De aceea fuseseră prădate templele. Ca să ia picioarele pe care stătea Cazanul și să îi redea puterea completă.

– Presupun că nu știi *cine* are acum Cazanul, spuse Rhys simplu.

Cioplitorul de Oase făcu semn spre mine cu un deget mic.

– Promite-mi c-ai să-mi dai oasele ei când moare și-am să mă gândesc la asta. Am înțepenit, dar băiatul râse. Nu, cred că nici măcar tu nu ai promite asta, Rhysand.

Aș fi putut spune că expresia de pe chipul lui Rhys era un avertisment.

– Mulțumesc pentru ajutor, rosti el, atingându-mi spatele cu o mână ca să mă conducă afară.

Dar dacă el știa... m-am întors din nou la creatura-băiat.

– Am avut de ales – în Moarte, am spus eu.

Acei ochi licăriră cu un foc de cobalt.

Rhys își încordă mâna pe spatele meu, dar nu o mișcă. Era caldă, fermă. Iar eu m-am întrebat dacă mă atinsese mai mult ca să se asigure încă o dată că eram acolo și că încă respiram.

– Știam, am continuat, că puteam să mă pierd în întuneric. Iar eu am ales să lupt – să mai rămân un pic. Totuși, știam că, dacă voiam, puteam să dispar. Și poate că aș fi dat peste o nouă lume, peste un ținut al liniștii și păcii. Dar nu eram pregătită să mă duc singură acolo. Știam că altceva aștepta dincolo de acel întuneric. Ceva bun.

Pentru o clipă, acei ochi albaștri licăriră mai puternic. Apoi, băiatul spuse:

– Știi cine are Cazanul, Rhysand. Cine a jefuit templele. Ai venit aici doar ca să îți confirmi ceea ce bănuiești de mult.

– Regele Hybernului.

Groaza îmi irigă venele și îmi inundă stomacul. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă, ar fi trebuit să știu, dar...

Cioplitorul nu mai spuse nimic, așteptând un alt adevăr.

Aşa că i-am spus altceva groaznic despre mine.

– Când Amarantha m-a obligat să-i ucid pe cei doi spiriduşi, dacă al treilea nu ar fi fost Tamlin, mi-aş fi înfipt pumnalul în inimă la sfârşit.

Rhysand încremeni.

– Ştiam că nu mai aveam cum să îndrept ce-am făcut, am spus eu, întrebându-mă dacă flacăra albastră din ochii Cioplitorului ar fi putut să-mi facă sufletul scrum. Şi, după ce le-am rupt blestemul, după ce i-am salvat, nu mi-am dorit decât să am suficient timp ca să-mi înfig pumnalul în mine. Am decis că vreau să trăiesc doar când ea m-a ucis şi mi-am dat seama că nu am terminat de făcut... lucrul pe care mă născusem să-l fac.

Am îndrăznit să arunc o privire spre Rhys, al cărui chip frumos afişă un fel de suferinţă care dispăru într-o clipă.

Chiar şi Cioplitorul de Oase spuse încet:

– Cu ajutorul Cazanului, ai putea face şi alte lucruri în afară de a-i aduce la viaţă pe cei morţi. Ai putea să distrugi zidul.

Singurul lucru care păstra în siguranţă tărâmul oamenilor – familia mea – nu doar în faţa Hybernului, ci şi a celorlalţi spiriduşi.

– Este foarte probabil ca Hybernul să fi tăcut atât de mult timp deoarece s-a aflat în căutarea Cazanului şi a secretelor acestuia. La fel de bine, e posibil ca învierea unui anume individ să fi fost doar primul test după reunirea picioarelor, iar acum a aflat că acel Cazan este energie pură, putere absolută. Şi, ca orice magie, poate fi consumată. Deci îl va lăsa să se odihnească, să adune putere, să îi afle secretele ca să îi dea mai multă energie şi putere.

– Este vreo cale să îl oprim? am şoptit eu.

Se lăsă liniştea. O linişte în aşteptare.

Rhysand vorbi răguşit:

– Nu îi mai spune niciun...

– Când a fost făcut Cazanul, îl întrerupse cioplitorul, făuritorul lui întunecat a folosit ultimul minereu pentru a făuri o carte. Cartea

Respirațiilor. În ea, scrise între cuvintele sculptate, sunt vrăjile care anulează puterea Cazanului – sau care îl controlează total. Dar după Război, a fost ruptă în două bucăți. Una a ajuns la Spiriduși, una la șase regine umane. Asta a făcut parte din Tratatul pur simbolic, de vreme ce Cazanul a fost pierdut milenii la rând și considerat un mit. Deoarece cine se aseamănă se adună, și Cartea a fost considerată inofensivă – și doar cel care a fost Creat poate să rostească vrăjile și să-i invoce puterea. Nicio creatură născută pe pământ nu o poate folosi, așadar, Marii Lorzi și oamenii au ignorat-o ca pe o moștenire pur istorică, dar dacă acea Carte s-ar afla în mâinile cuiva recreat... Desigur, o asemenea teorie trebuie testată – dar... ar putea fi posibil.

El miji amuzat ochii în momentul în care mi-am dat seama...

– Așadar, acum Marele Lord al Verii posedă bucata noastră, iar reginele care conduc muritorii o au pe cealaltă îngropată în palatul lor strălucitor, de lângă mare. Jumătatea prythiană este păzită, protejată cu vrăji de sânge acordate de însuși ținutul Verii. Cea care aparține reginelor muritoare... Au fost viclene când au primit darul. S-au folosit de ai noștri să arunce o vrajă asupra Cărții, să o lege, astfel încât, dacă ar fi vreodată furată de un Mare Lord, de exemplu, care s-ar teleporta în castelul lor... Cartea s-ar topi în minereu și ar fi pierdută. Trebuie să fie dată de bunăvoie de o regină muritoare, fără niciun vicleșug și fără magie. El râse ușor. Oamenii sunt niște creaturi atât de minunate și de inteligente.

Cioplitorul păru pierdut în amintiri antice, apoi scutură din cap.

– Unește ambele jumătăți ale Cărții Respirațiilor și vei putea să anulezi puterea Cazanului. Să sperăm că înainte de a-și recăpăta puterea completă și de a sparge zidul.

Nu m-am deranjat să-i mulțumesc. Nu cu informațiile pe care ni le dăduse. Nu când fusesem forțată să spun acele lucruri – și încă-i simțeam atenția lui Rhysand. Ca și când ar fi bănuit, dar nu ar fi crezut cât de distrusă fusesem în acea clipă cu Amarantha.

Ne-am întors, palma alunecându-i de pe spatele meu ca să mă apuce de mână.

Atingerea fu ușoară, blândă. Și, brusc, nu am avut puterea s-o strâng la rândul meu.

Cioplitorul luă osul pe care i-l adusese Rhysand și îl cântări în mâinile de copil.

– Am să-ți cioplesc moartea aici, Feyre.

Am tot urcat în întuneric, prin piatra adormită și monștrii care sălășluiau în ea. În cele din urmă, l-am întrebat pe Rhysand:

– Ce ai văzut?

– Spune tu prima.

– Un băiat cam de opt ani; cu păr negru și ochi albaștri.

Rhysand tremură – cel mai uman gest pe care-l făcuse vreodată în prezența mea.

– Tu pe cine ai văzut? am insistat eu.

– Pe Jurian, spuse Rhysand. Arăta exact ca Jurian când l-am văzut ultima dată: cu fața spre Amarantha, când s-au luptat până la moarte.

Nu voiam să aflu cum de știa Cioplitorul de Oase despre cine veniserăm să întrebăm.

CAPITOLUL 19

– Amren are dreptate, spuse tărăgănat Rhys, rezemându-se de pragul salonului casei. Chiar *sunteți* ca niște câini care mă așteaptă să vin acasă. Poate că ar trebui să vă cumpăr ceva bun.

Cassian îi făcu un gest vulgar din locul în care stătea întins pe canapeaua din fața șemineului, cu un braț aruncat în spatele lui Mor. Deși corpul lui puternic și musculos sugera că era relaxat, avea maxilarul încordat; emana o energie acumulată, care îmi spunea că ei așteptau aici de o vreme.

Azriel zăbovi lângă fereastră, ascunsă comod în umbră, ninsoarea acoperind peluza și strada din spatele lui. Iar Amren...

Nu era nicăieri. Nu știam dacă eram sau nu ușurată. Trebuia să o caut și să-i returnez curând colierul – dacă avertismentele lui Rhysand și cuvintele ei erau credibile.

Umedă și înghețată din cauza ceții și a vântului care ne urmăriseră din Închisoare, m-am îndreptat spre fotoliul din fața canapelei, care fusese construit ca mare parte din mobila de aici, ca să găzduiască aripile illyriene. Mi-am întins membrele înțepenite spre foc și m-am abținut să nu gem la căldura binefăcătoare.

– Cum a mers? întrebă Mor, îndreptându-se lângă Cassian.

Astăzi nu purta rochie – doar pantaloni negri și un pulover gros albastru.

– Cioplitorul de Oase, spuse Rhysand, este un mahalagiu căruia îi place să își bage nasul prea mult în treburile altora.

– Dar? zise Cassian, sprijinindu-și brațele pe genunchi, cu aripile strânse.

– Dar, poate fi și de ajutor, când vrea, îi răspunse Rhysand. Și se pare că trebuie să începem să facem ce ne pricepem cel mai bine.

Mi-am întins degetele amorțite, mulțumită să-i las să vorbească, deoarece aveam nevoie de un moment ca să-mi revin, să ignor ce îi dezvăluisem Cioplitorului de Oase și ce-mi sugerase că ar putea să mi se ceară să fac cu acea carte. Abilitățile pe care aș fi putut să le am.

Așadar, Rhysand le povesti despre Cazan și motivul din spatele jefuirii templului fără să se abțină să înjure și să pună întrebări – și nu dezvălui nimic din ce recunoscusem în schimbul informațiilor. Azriel ieși din umbrele care îl înconjurau ca să pună întrebări, chipul și vocea-i rămânându-i de necitit. Cassian, în mod surprinzător, tăcu – de parcă generalul ar fi înțeles că un îmblânzitor al umbrelor ar fi știut ce informații erau necesare, fiind ocupat cu evaluarea acestora pentru propriile forțe.

Când Rhysand termină, spionul lui spuse:

– Îmi voi contacta sursele din Regatul Verii în legătură cu locul în care este ascunsă Cartea Respirațiilor. Pot să zbor în lumea oamenilor ca să aflu unde își păstrează partea lor de Carte, înainte să le-o cerem.

– Nu e nevoie, spuse Rhysand. Și nu am încredere în aceste informații, în ciuda surselor tale și a oricărei persoane din afara camerei. Cu excepția lui Amren.

– Poți să ai încredere, spuse Azriel cu o stăpânire de oțel, apucându-și părțile laterale ale îmbrăcămintii lui din piele cu mâinile acoperite de cicatrice.

– Nu ne asumăm riscuri în privința asta, spuse Rhysand.

Continuă să se uite la Azriel, iar eu aproape că am auzit cuvintele nespuse adăugate de Rhys: „Nu are legătură cu tine, Az. Deloc".

Dar Azriel nu afişă nici urmă de emoţie când dădu din cap şi-şi lăsă hainele în pace.

– Deci, ce ai plănuit? interveni Mor, poate de dragul lui Az.

Rhysand îşi scutură un fir de praf invizibil de pe hainele de luptă din piele. Când îşi ridică privirea, acei ochi violeţi erau reci ca gheaţa.

– Regele Hybernului ne-a jefuit unul dintre temple ca să ia o bucată lipsă din Cazan. În ceea ce mă priveşte, este un act de război, un semn că Majestatea Sa nu este interesat să mă curteze.

– În orice caz, e foarte probabil să îşi amintească de alianţa noastră cu oamenii din Război, spuse Cassian. Nu ar risca să îşi dezvăluie planurile în timp ce încearcă să te influenţeze şi pariez că unii dintre acoliţii Amaranthei i-au raportat despre ce s-a întâmplat la Poalele Muntelui. Despre felul în care s-a terminat totul, vreau să spun.

Cassian înghiţi în sec.

– Despre momentul în care Rhys încercase să o ucidă.

Mi-am retras mâinile dinspre foc.

– Într-adevăr, zise Rhys. Dar asta înseamnă că forţele Hybernului s-au infiltrat deja cu succes în tărâmul nostru, fără să fie detectate. Plănuiesc să-i întorc favoarea.

Pe toţi zeii! Cassian şi Mor tocmai zâmbiră cu o încântare feroce.

– Cum? întrebă Mor.

Rhysand îşi încrucişă braţele.

– Va trebui să ne facem cu grijă planurile. Dacă acel Cazan este în Hybern, atunci în Hybern trebuie să ne ducem. Fie ca să îl recuperăm... fie ca să folosim Cartea pentru a-i anula puterile.

O parte patetică şi laşă din mine deja tremura.

– Este foarte probabil ca Hybernul să fie înconjurat de la fel de multe protecţii şi scuturi ca noi, replică Azriel. Mai întâi va trebui să găsim o cale să trecem prin ele nedetectaţi.

Dădu uşor din cap.

– Fapt pentru care începem acum. Cât căutăm Cartea. Astfel încât să ne putem mișca repede atunci când vom avea ambele jumătăți – înainte să se răspândească vestea că o avem.

Cassian dădu din cap, dar întrebă:

– Atunci, cum vei recupera Cartea?

M-am pregătit când Rhysand spuse:

– De vreme ce aceste obiecte sunt vrăjite pentru Marii Lorzi și pot fi găsite doar de ei – prin puterea lor... Atunci, pe lângă foloasele ei în ceea ce privește mânuirea Cărții Respirațiilor, se pare că este posibil să avem propriul nostru detector.

Acum, toți se uitară la mine.

M-am crispat.

– *Poate* că la asta s-a referit Cioplitorul de Oase când a spus că pot da de urmă lucrurilor. Nu știi...

Am tăcut când Rhysand zâmbi superior.

– Ai o parte din toată puterea noastră, ca și când ai avea șapte amprente. Dacă am ascuns, dacă am făcut sau am protejat ceva cu puterea noastră, indiferent de locul în care se ascunde, vei putea să îi dai de urmă chiar prin acea magie.

– Nu poți fi sigur de asta, am încercat din nou.

– Nu, dar avem cum să verificăm.

Rhys încă zâmbea.

– Iar începem, bombăni Cassian.

Mor îi aruncă lui Azriel o privire urâtă ca să-l avertizeze să *nu* se ofere voluntar de data asta. Spionul nu făcu decât să îi arunce o privire neîncrezătoare drept răspuns.

Aș fi rămas întinsă pe scaunul meu ca să-i văd cum se contrazic, dacă Rhysand nu ar fi spus:

– Cu abilitățile tale, Feyre, ai putea să găsești jumătatea cărții în Regatul Verii – și să distrugi protecțiile din jurul ei. Dar nu am de gând să-l cred pe Cioplitor sau să te duc acolo fără să te testez mai întâi. Ca să mă asigur că, atunci când va fi cazul, când va trebui să

iei cartea, tu... *noi* nu vom eşua. Deci vom merge într-o altă călătorie. Ca să vedem dacă poţi găsi un obiect valoros de-al meu, pe care l-am pierdut demult.

– Rahat! spuse Mor, băgându-şi mâinile în faldurile groase ale puloverului ei.

– Unde? am reuşit eu să întreb.

Azriel fu cel care răspunse.

Rhysand ridică o mână când Cassian deschise gura.

– Vom testa dacă Feyre poate să-mi identifice obiectul din cufărul Ţesătoarei. Tarquin poate că-şi va vrăji jumătatea lui de carte ca să arate şi să se simtă diferit înainte ca noi să ajungem în Regatul Verii.

– Pe toţi zeii, Rhysand! izbucni Mor, atingând covorul cu ambele picioare. Eşti ne...

– Cine este Ţesătoarea? am insistat eu.

– O creatură antică şi rea, răspunse Azriel.

M-am uitat cu atenţie la cicatricele subţiri de pe aripile şi gâtul lui şi m-am întrebat câte asemenea lucruri întâlnise în viaţa lui de nemuritor.

Dacă erau mai rele decât oamenii care erau de-un sânge cu el.

– Care ar trebui să nu fie deranjată, adăugă el spre Rhys. Caută altă metodă să îi testezi abilităţile.

Rhysand nu făcu decât să ridice din umeri şi să se uite la mine. Ca să mă lase să aleg. Zilele astea el îmi dădea mereu de ales. Totuşi nu mă lăsase să mă întorc în Regatul Primăverii în timpul celor două vizite – oare pentru că ştia demult că simţeam nevoia să stau departe de locul acela?

Mi-am muşcat buza de jos, evaluând riscurile, aşteptând să simt un grăunte de frică sau de emoţie. Dar după-amiaza aceasta îmi epuizase trăirile.

– Cioplitorul de Oase, Ţesătoarea... Nu poţi să-i spui niciunuia pe nume?

Cassian chicoti, iar Mor se rezemă de pernele canapelei.

Doar Rhysand părea să înțeleagă că nu glumisem întru totul. Chipul îi era încordat. Ca și când ar fi știut exact cât de obosită eram... și cum ar fi trebuit să tremur cu gândul la Țesătoare, dar după întâlnirea cu Cioplitorul de Oase, după lucrurile pe care i le dezvăluisem... nu mai simțeam nimic.

– Și dacă am mai adăuga un nume pe listă? mă întrebă Rhysand.

Nu prea îmi plăcea cum suna asta. Și nici lui Mor.

– Emisarul, spuse Rhysand, ignorând-o pe verișoara lui. Emisarul Regatului Nopții – pentru ținutul oamenilor.

– Nu a mai existat unul timp de cinci sute de ani, Rhysand, rosti Azriel.

– Și tot de atunci nu a mai existat un om transformat în nemuritor. Rhys îmi întâlni privirea. Lumea oamenilor trebuie să fie pregătită la fel ca și noi – mai ales dacă Regele Hybernului plănuiește să distrugă zidul și să-și dezlănțuie forțele asupra lor. Ne trebuie cealaltă jumătate a cărții de la reginele muritoare și dacă nu putem folosi magia ca să le influențăm, atunci ele vor trebui să ne-o aducă.

Liniștea căzu din nou. Pe strada de dincolo de ferestre, fulgii de zăpadă acopereau caldarâmul.

Rhysand făcu semn din bărbie spre mine.

– Tu ești un spiriduș nemuritor – cu o inimă de om. Chiar și așa, ai putea foarte bine să fii vânată pentru asta dacă pui piciorul pe continent. Deci ne vom instala baza pe un teritoriu neutru. Într-un loc în care oamenii au încredere în noi – în *tine,* Feyre. Și în care alți oameni ar putea risca să vină să te vadă. Să audă vocea Prythianului după cinci secole.

– Pe pământul familiei mele, am spus eu.

– Pe toți zeii, Rhys! interveni Cassian, întinzându-și suficient aripile cât să răstoarne o vază din ceramică de pe masa de lângă el. Crezi că putem pur și simplu să le luăm casa alor ei, să le-o cerem?

Nesta nu își dorise să aibă legături cu Spiridușii, iar Elain era atât de blândă și de dulce... cum aș fi putut să le implic în așa ceva?

– Cassian, sângele va înroși pământul, spuse Mor, întinzându-se ca să pună la loc vaza, indiferent de ce facem noi cu familia ei. Acum, depinde unde și cât de mult va curge sângele. De câți oameni putem salva.

Și, cu riscul că aș fi părut proastă și lașă, am spus:

– Regatul Primăverii se învecinează cu zidul...

– Zidul se întinde de-a lungul mării. Vom zbura peste mare, spuse Rhys fără ca măcar să clipească. Nu voi risca să fiu descoperit de niciun regat, deși vestea s-ar putea răspândi destul de repede de îndată ce vom ajunge acolo. Știu că nu va fi ușor, Feyre, dar dacă există vreun mod prin care să le convingem pe acele regine...

– O voi face, am spus eu. Corpul distrus și țintuit al lui Clare Beddor îmi apăru în fața ochilor. Amarantha fusese unul dintre comandanții lui. Doar unul... din mai mulți. Regele Hybernului trebuia să fie mai mult decât îngrozitor ca să-i fie stăpân. Dacă oamenii aceia puneau mâna pe surorile mele... S-ar putea să nu se bucure, dar le voi convinge pe Elain și pe Nesta să o facă.

Nu am avut curajul să-l întreb pe Rhysand dacă ar fi putut, pur și simplu, să îi forțeze pe-ai mei să fie de acord să ne ajute dacă ar fi refuzat. M-am întrebat dacă puterile lui ar fi funcționat asupra Nestei, dacă până și strălucirea lui Tamlin eșuase în fața minții ei de oțel.

– Atunci, rămâne stabilit, spuse Rhysand. Niciunul dintre ei nu părea deosebit de bucuros. De îndată ce draga de Feyre se va întoarce de la Țesătoare, vom îngenunchea Hybernul.

Rhysand și ceilalți plecară în acea noapte, nimeni nu îmi spuse unde anume. Dar după evenimentele zilei, abia am terminat de mâncat ce îmi aduseseră Nuala și Cerridwen în cameră, înainte să adorm.

Am visat un os lung și alb, sculptat cu mare precizie: chipul meu, schimonosit de agonie și deznădejte; cuțitul din frasin în mâna mea, o baltă de sânge prelingându-se din două cadavre...

M-am trezit însă în lumina apoasă a răsăritului de iarnă, cu stomacul plin din seara precedentă.

La doar un minut după ce m-am trezit, Rhysand bătu la ușa mea. Abia i-am dat voie să intre, pășind înăuntru ca vântul de miazănoapte și aruncând la picioarele patului o curea de care atârnau două cuțite.

– Grăbește-te! spuse el, deschizând ușile dulapului și scoțându-mi hainele de luptă. Mi le aruncă și pe acestea pe pat. Vreau să plec înainte ca soarele să fie sus pe cer.

– De ce? am întrebat eu, împingând păturile. Astăzi nu-și arăta aripile.

– Pentru că timpul este important. Scoase ciorapii și cizmele pentru mine. De îndată ce Regele Hybernului își va da seama că e cineva în căutarea Cărții Respirațiilor ca să anuleze puterea Cazanului, atunci și agenții lui vor începe să o caute.

– Totuși, bănuiești asta de ceva timp. Nu avusesem șansa să discutăm seara trecută. Cazanul, regele, Cartea... Ai vrut să ți se confirme, dar tu mă așteptai pe mine.

– Dacă ai fi fost de acord să lucrezi cu mine acum două luni, te-aș fi dus direct la Cioplitorul de Oase ca să vezi dacă mi-ar fi confirmat bănuielile în legătură cu talentele tale. Dar lucrurile nu au mers conform planului.

Nu, cu siguranță nu merseseră.

– Cititul, am spus eu, strecurându-mi picioarele în papucii căptușiți cu lână și cu talpă groasă. De asta ai insistat asupra lecțiilor. Ca eu să fiu în stare să citesc ce scrie sau traducerea a orice ar conține, în cazul în care bănuielile tale ar fi fost adevărate, iar eu aș fi putut să folosesc acea Carte... O carte atât de veche ar fi putut fi, la fel de bine, scrisă într-o limbă complet diferită. Într-un alfabet diferit.

– Repet, spuse el, îndreptându-se acum spre masa de toaletă, dacă ai fi început să lucrezi cu mine, ți-aș fi spus de ce. Nu puteam să risc să descoperi altfel. Se opri cu mâna pe mâner. Oricum ar fi trebuit să înveți să citești. Dar, da, când ți-am spus că îmi servește scopurilor mele, la asta m-am referit. Poți să mă condamni?

– Nu, am spus eu și vorbeam serios. Dar aș prefera să fiu anunțată în ceea ce privește planurile viitoare.

– Am reținut. Rhysand deschise sertarele și scoase lenjeria mea de corp. Flutură bucățile de dantelă neagră și chicoti. Sunt surprins că nu le-ai cerut Nualei și lui Cerridwen să-ți cumpere altceva.

Am mers spre el și-am înșfăcat dantela.

– Salivezi pe covor.

Am trântit ușa băii înainte să poată să-mi răspundă.

El aștepta când am ieșit, deja încălzită în pielea căptușită cu blană. Mă ajută să îmi fixez cuțitele, iar eu am cercetat cu atenție buclele și chingile.

– Fără săbii, arc și săgeți, îmi spuse. El avea să poarte hainele-i illyriene de luptă din piele – cu acea sabie simplă și brutală prinsă de-a lungul spatelui.

– Dar cuțitele sunt în regulă?

Rhysand îngenunche și desfăcu rețeaua de piele și oțel, făcându-mi semn să-mi trec un picior prin buclă.

Am făcut așa cum mi-a spus, ignorându-i atingerea mâinilor ferme pe coapsele mele când am trecut prin cealaltă buclă, iar el începu să strângă cataramele.

– Ea nu va băga de seamă un cuțit, de vreme ce în casă are cuțite pe care le folosește în munca ei și ca să mănânce. Dar lucrurile care sunt neobișnuite – obiectele care nu au fost acolo... O sabie, un arc cu săgeți... Ar putea să le simtă.

– Și cum rămâne cu mine?

El strânse o chingă. Avea mâini puternice și abile – foarte diferite față de finețea pe care o afișa de obicei ca să facă restul lumii să creadă că era o cu totul altă persoană.

– Să nu scoți niciun sunet și să nu atingi *nimic* în afară de obiectul pe care mi l-a luat.

Rhysand își ridică privirea, cu mâinile sprijinite de coapsele mele.

„Fă o plecăciune", îi ordonase cândva lui Tamlin. Iar acum, iată-l pe el, îngenuncheat în fața mea. Ochii îi licăriră ca și când și el și-ar fi amintit. Fusese și asta o parte din jocul său – acea fațadă? Sau se răzbunase pentru conflictul sângeros dintre ei?

– Dacă avem dreptate în legătură cu puterile tale, spuse el, dacă Cioplitorul de Oase nu ne-a mințit, atunci tu și obiectul veți avea aceeași... amprentă, mulțumită vrăjilor de păstrare pe care le-am făcut acum mult timp. Tu ești una și aceeași. Nu-ți va observa prezența câtă vreme atingi *doar* acel obiect. Vei fi invizibilă pentru ea.

– Este oarbă?

El încuviință.

– Dar celelalte simțuri ale ei sunt fatale. Așa că, fii rapidă și tăcută. Găsește obiectul și fugi, Feyre.

Mâinile îi zăboviră pe picioarele mele, împletindu-se în spatele lor.

– Și dacă mă observă?

Își strânse ușor mâinile.

– Atunci, vom afla exact cât de pricepută ești.

Ticălos crud și viclean! M-am încruntat la el.

Rhys ridică din umeri.

– Ai fi preferat să te încui în Casa Vântului, să te îndop cu mâncare, să te oblig să porți haine elegante și să îmi plănuiești petrecerile?

– Du-te naibii! De ce nu îți iei singur obiectul, dacă este atât de important?

– Pentru că Țesătoarea mă cunoaște, iar dacă sunt prins, prețul va fi mare. Marii Lorzi nu trebuie să interacționeze cu ea, indiferent de gravitatea situației. În cufărul ei are multe comori, iar pe unele le păstrează de milenii. Multe nu vor fi niciodată recuperate deoarece Marii Lorzi nu îndrăznesc să fie prinși, din cauza legilor care o protejează și a furiei ei. Iar hoții... Ori nu se mai întorc, ori nu sunt

trimiși, de frică să nu o conducă înapoi spre Marele lor Lord. Dar pe tine... Nu te cunoaște. Tu aparții tuturor regatelor.

– Deci, sunt și hoața, și femeia care vânează pentru tine?

Mâinile îi alunecară ca să-mi cuprindă spatele genunchilor când îmi spuse cu un zâmbet poznaș:

– Tu ești salvarea mea, Feyre!

CAPITOLUL 20

Rhysand ne teleportă într-o pădure care era mai veche și mai sensibilă decât oricare alt loc în care fusesem.

Fagii noduroși erau strâns împletiți, pătați și atât de acoperiți cu mușchi și licheni, încât era aproape imposibil să vezi scoarța de dedesubt.

– Unde suntem? am întrebat eu în șoaptă.

Rhysand își ținea mâinile la o distanță obișnuită de armele lui.

– În inima Prythianului, este un teritoriu mare și pustiu care desparte Nordul de Sud. În mijlocul lui, se află muntele nostru sfânt.

Inima mi se poticni, iar eu m-am concentrat asupra pașilor mei prin ferigi, mușchi și rădăcini.

– Această pădure, continuă Rhysand, este la marginea estică a teritoriului neutru. Aici nu există niciun Mare Lord, iar legea este făcută de cel mai puternic, mai rău și mai viclean. Și Țesătoarea Pădurii este în vârful lanțului lor trofic.

Copacii scârțâiră, deși nu-i clătină nicio briză. Nu, aerul de aici era dens și stătut.

– Amarantha nu i-a exterminat?

– Amarantha nu a fost proastă, spuse Rhysand, cu chipul întunecat. Nu s-a atins de aceste creaturi și nici nu a deranjat pădurea.

Mulţi ani am încercat să caut moduri de a o manipula ca să facă acea greşeală prostească, dar nu am reuşit.

– Iar acum o deranjăm doar pentru un test.

El chicoti, sunetul ricoşând din pietrele gri împrăştiate ca nişte perle pe pământul pădurii.

– Seara trecută, Cassian a încercat să mă convingă să nu te iau. Am crezut că o să mă şi lovească.

– De ce? Abia îl cunoşteam.

– Cine ştie? Probabil pe Cassian îl interesează mai mult să se culce cu tine decât să te protejeze.

– Eşti un porc!

– Ai putea s-o faci, ştii, spuse Rhys, ridicând o creangă subţire de fag, ca să trec pe sub ea. Dacă trebuie, mergi mai departe în sensul fizic, sunt sigur că ar fi mai mult decât bucuros să te ajute.

Vorbele lui păreau un test în sine. Şi asta mă enervă destul, încât am şoptit:

– Atunci, spune-i să vină diseară în camera mea.

– Dacă supravieţuieşti testului.

M-am oprit în vârful unei mici pietre acoperite de licheni.

– Pare să te mulţumească ideea că nu voi supravieţui.

– Ba din contră, Feyre.

Veni spre locul în care stăteam pe piatră. Eram aproape la acelaşi nivel cu el. Pădurea deveni şi mai tăcută, copacii părând să se încline mai mult, ca şi când ar fi vrut să audă fiecare cuvânt.

– Îl voi anunţa pe Cassian că eşti... deschisă avansurilor lui.

– Bun, am spus eu.

Un mic gol de aer se împinse în mine, ca un licăr de întuneric. Acea putere de-a lungul oaselor şi a sângelui meu clocoti ca răspuns.

Am vrut să sar de pe piatră, dar el mă apucă de bărbie, mişcarea fiind prea rapidă ca să o detectez. Cuvintele fură o mângâiere mortală când spuse:

– Ţi-a plăcut să mă vezi în genunchi în faţa ta?

Știam că auzea cum inima începea să-mi bată mai repede. Oricum, i-am schițat un rânjet plin de ură, smucindu-mi bărbia din atingerea lui și sărind de pe piatră. Aș fi putut să aterizez pe picioarele lui. Și el poate s-ar fi dat din calea mea doar cât să mă evite.

– Nu la asta sunteți buni, voi bărbații? Dar cuvintele-mi erau tensionate, abia șoptite.

Zâmbetul cu care-mi răspunse evoca cearșafuri din mătase și briza cu parfum de iasomie de la miezul nopții.

Era o cale periculoasă – una pe care Rhysand mă forța să merg pentru a nu mă gândi la ce eram pe cale să înfrunt, la cât de distrusă mă simțeam în adâncul sufletului.

Mânia, acest... flirt, enervarea... El știa că toate mă ajutau.

Ce eram pe cale să întâlnesc, atunci, trebuia să fie cu adevărat chinuitor dacă voia să intru acolo nervoasă, gândindu-mă la sex, la orice în afară de Țesătoarea Pădurii.

– Bună încercare, am spus eu răgușită. Rhysand doar ridică din umeri și intră în pădurea din față.

Ticălosul. Da, o făcuse ca să mă distragă, dar...

L-am urmat rapid, pe cât de tăcută am putut, vrând să-l atac și să îl lovesc cu pumnul în spate, dar el ridică o mână când se opri înaintea unui luminiș.

Un mic bordei văruit, cu un acoperiș din paie și un coș pe jumătate dărâmat, era în mijlocul lui. Era obișnuit, aproape ca al unui muritor. Era până și o fântână, cu găleata cocoțată pe buza din piatră și o grămadă de lemne stătea sub una dintre ferestrele rotunde ale bordeiului. Nu se auzea niciun sunet și înăuntru nu se vedea lumină; nici măcar fumul nu ieșea pe horn.

Cele câteva păsări din pădure tăcură. Nu de tot, dar ciripiră mai încet. Iar acolo...

Slab, venind din bordei, se auzea un zumzet drăguț și constant.

Ar fi putut fi genul de loc în care m-aș fi oprit, dacă aș fi fost însetată sau flămândă sau dacă aș fi avut nevoie de adăpost peste noapte.

Poate că asta era capcana.

Copacii din jurul luminișului, care erau atât de apropiați, încât crengile lor mai că atingeau acoperișul din paie, ar fi putut fi foarte bine să fie gratiile unei colivii.

Rhysand își înclină capul spre bordei, plecându-se cu o grație teatrală.

Trebuia să intru și să ies, să nu scot un sunet. Să găsesc obiectul, oricare ar fi fost, și să-l înșfac de sub nasul unei oarbe.

Iar apoi să fug mâncând pământul.

Pământul acoperit de mușchi pava calea spre ușa de la intrare, deja întredeschisă. O bucățică de brânză. Iar eu eram șoarecele prost, pe cale să cadă în capcană.

Cu ochii strălucind, Rhysand îmi murmură: „Succes!"

I-am făcut un gest vulgar și, încet și în liniște, mi-am croit drum spre ușă.

Pădurea părea să îmi supravegheze fiecare pas. Când am aruncat o privire înapoi, Rhysand dispăruse.

Nu-mi spusese dacă ar fi intervenit în cazul în care aș fi fost în pericol de moarte. Probabil că ar fi trebuit să-l întreb.

Am evitat toate frunzele și pietrele, mișcându-mă în așa fel încât o parte a corpului meu – o parte care nu fusese născută de Marii Lorzi – își aminti.

Ca și când m-aș fi trezit. Așa se simțea.

Am trecut de fântână. Nu era nicio pată de noroi, nicio piatră nelalocul ei. O capcană frumoasă și perfectă, mă avertiză acea parte muritoare din mine. O capcană făcută pe vremea când oamenii erau prada; acum era întinsă pentru un vânat mai inteligent și nemuritor.

„Nu mai sunt o pradă!" am hotărât când m-am îndreptat relaxată spre ușă.

Și nu eram un șoarece.

Eram un lup.

Am ascultat în pragul ușii; piatra era atât de uzată, încât parcă ar fi fost traversată de multe perechi de cizme care, poate, nu mai ieșiseră. Cuvintele cântecului ei se auziră clar acum; avea o voce dulce și frumoasă ca lumina soarelui pe un râu.

Erau două surori care s-au dus la joacă,
Nava tatălui lor venind pe mare să o vadă...
Iar când ajunseră la malul mării,
Cea mare o-mpinse pe cea mică-n apă.

O voce mieroasă pentru un cântec antic și îngrozitor. Îl mai auzisem – un pic diferit, dar cântat de oamenii care nu știau că ieșise din gurile spiridușilor.

Am mai ascultat o clipă, încercând să aud pe altcineva. Dar nu se auziră decât un zăngănit și un bâzâit al vreunui dispozitiv și cântecul Țesătoarei.

Uneori se scufunda, și alteori înota,
Până când hoitul ei la digul morarului sosea.

Abia puteam să respir, dar m-am controlat inspirând lent pe gură. Am deschis ușa de la intrare doar doi centimetri.

Nu se auzi niciun scârțâit – niciun geamăt al balamalelor ruginite. O altă parte a frumoasei capcane care, practic, invita hoții să intre. Am aruncat o privire înăuntru, când ușa se deschise destul de larg.

Am văzut o cameră de zi mare, cu o mică ușă în spate. Rafturi de la podea până-n tavan acopereau pereții, pline cu rarități: cărți, cochilii, păpuși, ierburi, oale, pantofi, cristale, alte cărți, bijuterii... Din tavan și din căpriorii din lemn, atârnau tot felul de lanțuri, păsări moarte, rochii, panglici, bucăți ornamentate din lemn, șiraguri de perle...

Era magazinul de vechituri al unui nemuritor strângător.

Iar strângătorul...

În întunericul bordeiului, era o roată mare care se învârtea, crăpată și uzată de trecerea anilor.

Iar în fața roții antice, cu spatele la mine, stătea Țesătoarea.

Părul des ca onixul îi ajungea până-n talia subțire când lucra la roată, mâini albe ca zăpada băgând și trăgând firul în jurul unui ax ascuțit ca un ghimpe.

Părea tânără și purta o rochie gri simplă, dar elegantă, care strălucea ușor în lumina slabă a pădurii ce intra prin ferestre, în timp ce ea cânta cu o voce aurie și scânteitoare:

Dar cu osul pieptului ei ce făcu?
O violă ca să cânte.
Cu degetele-i atât de mici ce făcu?
Cuie pentru viola lui.

Firul pe care îl băga în roată era alb și moale. Ca lâna, dar... Știam, în acea parte încă din mine, că nu era lână. Știam că nu voiam să aflu din ce creatură provenise, *pe cine* transforma într-un fir.

Deoarece pe raftul chiar de dincolo de ea erau conuri suprapuse de ață – de toate culorile și texturile. Iar pe raftul alăturat ei erau fâșii și țesături din fire – țesute, mi-am dat eu seama, pe războiul de țesut aproape ascuns în întunericul din apropierea sobei. Războiul de țesut al Țesătoarei.

Venisem în ziua în care torcea – ar fi cântat dacă, în schimb, aș fi venit în ziua în care țesea? După mirosul îmbibat cu frică, ce plutea dinspre sulurile de material, cunoșteam deja răspunsul.

Un lup. Eram un lup.

Am intrat în bordei, atentă la bucățile împrăștiate pe podeaua de pământ. Ea continuă să lucreze, roata zăngănind vesel, atât de diferit față de cântecului ei oribil:

Și cu osul nasului ei ce făcu?
O punte pentru violă.

Cu venele-i atât de albastre ce făcu?
Corzi pentru viola lui.

Am cercetat camera, încercând să nu ascult versurile.

Nimic. Nu am simțit nimic care să mă atragă spre un obiect anume. Poate că ar fi fost o binecuvântare dacă *nu* aș fi fost cu adevărat cea care trebuia să găsească de îndată Cartea – dacă ziua de azi nu ar fi fost, cu siguranță, începutul unui șir de nenorociri.

Țesătoarea era cocoțată acolo, lucrând.

M-am uitat cu atenție la rafturi și la tavan. Trăgeam de un timp care aproape expirase.

Mă trimisese Rhys într-o misiune fără succes? Poate că nu era nimic aici. Poate că *obiectul* fusese luat. Ar fi fost un gest tipic lui. Să mă tachineze în pădure, să vadă la ce fel de lucruri ar fi reacționat corpul meu.

Și poate că îl detestam pe Tamlin suficient în acel moment, încât să mă bucur un pic de flirt. Poate că eram tot un monstru ca și femeia care torcea în fața mea.

Dar, dacă eram un monstru, atunci presupun că și Rhys era.

Rhys și cu mine eram la fel – dincolo de puterea pe care mi-o dăduse. Ar fi fost bine dacă și Tamlin m-ar fi urât, odată ce și-ar fi dat seama că plecasem cu adevărat.

Atunci am simțit ceva... un fel de bătaie ușoară pe umăr.

M-am întors, cu un ochi la Țesătoare, iar cu celălalt la cameră când m-am strecurat prin labirintul de mese și vechituri. Ca un far, un strop de lumină dantelată cu zâmbetu-i strâmb mă atrăgea.

„Bună", părea să spună. „ Ai venit în sfârșit să mă revendici?"

Da, da, voiam să spun. Chiar dacă o parte din mine își dorea să nu fi fost așa.

Țesătoarea cântă în spatele meu:

Cu ochii ei atât de strălucitori ce făcu?
Îi puse pe violă, la răsărit.

Cu limba ei atât de aspră ce făcu?
O folosi, până ce vorbi prea mult.

Am urmărit acel puls – spre raftul care îmbrăca peretele de lângă sobă. Nimic. Și nimic pe al doilea. Dar pe al treilea, chiar deasupra ochilor mei... Acolo.

Aproape că-i simțeam parfumul sărat și citric. Cioplitorul de Oase avusese dreptate.

M-am ridicat pe vârfuri ca să mă uit cu atenție la raft. Un cuțit vechi de deschis scrisorile, cărți legate în piele pe care nu voiam să le ating sau să le miros; o mână de ghinde, o coroană fără luciu cu rubine și jasp și...

Un inel.

Un inel cu fire răsucite de aur și argint, stropit cu perle și incrustat cu o piatră de un albastru intens. Era un safir, dar unul diferit. Nu mai văzusem un asemenea safir, nici măcar în birourile tatălui meu. Acesta... Aș fi putut jura că, în lumina slabă, liniile unei stele cu șase colțuri radiau pe suprafața rotundă și opacă.

Rhysand – în mod sigur era al lui Rhysand.

Mă trimisese aici pentru un inel?

Țesătoarea cântă:

Apoi țintui cele trei corzi,
O, acolo este tatăl meu, regele.

Am privit-o încă o clipă, măsurând distanța dintre raft și ușa deschisă. Aș fi putut să iau inelul și să dispar într-o clipă. Încet, în liniște, calmă.

Apoi, țintui a doua coardă.
O, acolo stă mama mea, regina.

Mi-am coborât mâna spre unul din cuțitele prinse de coapse. Odată întoarsă la Rhysand, poate l-aș fi înjunghiat în burtă.

Foarte repede, amintirea urmei de sânge îmi acoperi mâinile. Ştiam cum ar fi fost să înfig pumnalul prin pielea, oasele şi carnea lui. Ştiam cum ar fi curs sângele, cum ar fi gemut de durere...

Am alungat gândul, chiar dacă simţeam sângele spiridușilor udând partea umană din mine care nu murise şi care nu aparţinea nimănui în afară de mine.

Apoi, ţintui toate cele trei corzi,
Acolo este sora mea, care m-a înecat.

Mi-am mişcat mâna în linişte când, cu o ultimă suflare, am luat inelul de pe raft.

Ţesătoarea se opri din cântat.

CAPITOLUL 21

Am înghețat, cu inelul în buzunarul vestei mele. Ea terminase ultimul cântec – poate că urma să înceapă un altul.

Poate.

Roata care se învârtea încetini.

M-am retras un pas spre ușă. Apoi încă unul.

Tot mai încet, fiecare întoarcere a vechii roți era mai lungă decât ultima.

Mai aveam zece pași până la ușă.

Cinci.

Roata se învârti, o ultimă dată, atât de încet încât îi vedeam spițele.

Doi.

M-am întors spre ușă când întinse o mână albă, apucând roata și oprind-o.

Ușa din fața mea se închise brusc.

M-am întins spre zâvor, dar nu era niciunul.

Fereastra. Să mă duc la fereastră...

– Cine este în casa mea? întrebă ea încet.

Frica – frica nestăpânită, intensă – mă izbi, iar eu mi-am amintit. Mi-am amintit cum era să fii un om și neajutorat, și slab. Mi-am amintit cum era să vrei să *lupți* ca să trăiești, să fii dispus să faci orice ca să continui să respiri...

M-am întins spre fereastra de lângă ușă. Era închisă. Nu era niciun zăvor, nicio deschidere. Doar geamul care nu era din sticlă. Solid și impenetrabil.

Țesătoarea se întoarse cu fața spre mine.

Nu conta dacă eram lup sau șoarece, deoarece nu eram decât un animal care își evalua șansa de supraviețuire.

Peste corpul ei tânăr și suplu, sub părul negru și frumos, pielea cenușie îi era ridată, uscată și atârna. Iar acolo unde ar fi trebuit să-i strălucească ochii, erau în schimb două puțuri întunecate și putrede. Buzele i se subțiaseră, transformându-se în niște linii adânci și negre, în jurul unei găuri pline cu dinți sparți și zimțați, ca și când ar fi ros prea multe oase.

Iar eu știam că îmi va mânca și mie curând oasele, dacă nu ieșeam.

Nările ei – poate cândva nostime și frumoase, acum pe jumătate căzute – se umflară când adulmecă în direcția mea.

– Ce ești tu? întrebă ea cu o voce care era foarte tânără, minunată.

Afară – afară, trebuia să ies afară...

Mai era o cale.

Una nesăbuită și sinucigașă.

Nu voiam să mor.

Nu voiam să fiu mâncată.

Nu voiam să intru în acel întuneric dulce.

Țesătoarea se ridică de pe micul ei taburet.

Iar eu mi-am dat seama că timpul de care trăgeam se terminase.

– Ce seamănă cu toate, rosti ea gânditoare, făcând un pas grațios spre mine, dar se deosebește de toate?

Eram un lup.

Și mușcam atunci când eram încolțită.

M-am întins spre singura lumânare care ardea pe masa din mijlocul camerei. Și am aruncat-o în peretele cu țesături – în toate sulurile nenorocite de material întunecat. Corpuri țesute, piei, vieți. Ca să le eliberez.

Focul izbucni, iar țipătul Țesătoarei fu atât de ascuțit, încât am crezut că ar fi putut să mi se sfărâme capul, iar sângele să-mi fiarbă în vene.

Se repezi spre flăcări ca și cum ar fi vrut să le stingă cu mâinile impecabile, cu gura cu dinți stricați deschisă și țipând ca și când în ea nu ar fi fost nimic altceva în afară de iadul negru.

M-am grăbit spre șemineul întunecat. Spre șemineu și coșul de deasupra.

Era îngust, dar suficient de larg pentru mine.

Nu am ezitat când am apucat marginea și m-am ridicat, cu brațele tremurânde. Forța nemuritoare mă adusese doar până aici, iar eu devenisem foarte slabă și de malnutrită.

Îi lăsasem să mă facă slabă. Mă supusesem ca un cal sălbatic și distrus.

Cărămizile pătate de funingine erau instabile și inegale. Perfecte ca să mă cațăr.

Mai repede – trebuia să mă mișc mai repede.

Dar umerii mei râcâiră cărămida; aici *duhnea* a hoit și a păr ars, iar piatra era acoperită de o peliculă uleioasă, ca de grăsime gătită...

Țesătoarea se opri brusc din a mai țipa când eram la jumătatea hornului și aproape că vedeam lumina soarelui și copacii, fiecare respirație fiind aproape un suspin.

M-am întins spre următoarea cărămidă, unghiile rupându-mi-se când m-am împins în sus atât de violent, încât brațele-mi țipară protestând împotriva pietrelor care mă strângeau și...

M-am blocat.

Eram blocată, în timp ce Țesătoarea spuse printre dinți, din casă:

– Ce șoricel se cațără pe hornul meu?

Aveam spațiu doar cât să privesc în jos, când fața putredă a Țesătoarei apăru dedesubt.

Cu mâna albă ca laptele, atinse marginea, iar eu mi-am dat seama de cât de mic era spațiul dintre noi.

Mintea mi se goli.

Am împins contra strânsorii hornului, dar nu m-am putut clinti.

Aveam să mor aici. Aveam să fiu trasă în jos de mâinile frumoase și sfâșiată și mâncată. Poate cât aș mai fi fost în viață, mi-ar fi apucat carnea cu gura hidoasă și-ar fi ros-o, sfâșiat-o, mușcat-o și...

Panica neagră se instală, iar eu eram din nou prinsă sub munte, în șanțul noroios, cu Middengard Wyrm grăbindu-se spre mine. Abia scăpasem, abia...

Nu puteam să respir, nu puteam să respir, nu puteam să respir...

Unghiile Țesătoarei zgâriară cărămida când făcu un pas în sus.

Nu, nu, nu, nu, nu...

Am lovit cărămizile cu picioarele.

– Credeai că poți să furi și să fugi, hoțule?

L-aș fi preferat pe Middengard Wyrm. Aș fi preferat acei dinți ascuțiți și mari în locul cioturilor ei zimțate...

„Încetează."

Cuvântul se auzea din întunericul minții mele.

Iar vocea era a mea.

„Încetează", spuse ea – am spus *eu*.

„Respiră.

Gândește."

Țesătoarea se apropie, cărămida fărâmițându-se sub mâinile ei. Se cățăra ca un păianjen, ca și când eu aș fi fost o muscă în plasa ei...

„Încetează."

Iar acel cuvânt liniști totul.

L-am spus șoptit.

„Încetează, încetează, încetează."

„Gândește."

Îi supraviețuisem lui Wyrm și Amaranthei. Și mi se dăduseră daruri. Daruri importante.

Cum ar fi puterea.

Eram puternică.

Am lovit cu mâna zidul hornului, cât de jos am reușit. Țesătoarea șuieră la molozul care căzu. Am lovit din nou cu pumnii, adunându-mi puterea.

Nu eram un animal de companie, nu eram o păpușă, nu eram o jivină.

Eram o supraviețuitoare și eram puternică.

Nu aveam de gând să mai fiu slabă și neajutorată. Nu aveam de gând și *nu* puteam fi distrusă. Îmblânzită.

Am lovit cu pumnii în cărămizi de nenumărate ori, iar Țesătoarea se opri.

Se opri atât de brusc, încât cărămida pe care o dizlocasem era să-mi alunece din mână.

Am aruncat-o în fața ei hidoasă și îngrozitoare cât de tare am putut.

Osul scârțâi, iar ea urlă, împroșcând sânge negru. Eu am lovit cu umerii în părțile laterale ale hornului, iar pielea mi se sfâșie pe sub haina mea din piele. Am continuat până când am devenit o piatră care sfărâma piatră, până ce nimic și nimeni nu mă reținu, și am urcat pe horn.

Nu am îndrăznit să mă opresc, nu înainte să ajung pe la margine și să ies, rostogolindu-mă pe acoperișul din paie. Care nu era deloc acoperit cu paie.

Ci cu păr.

Și cu toată grăsimea care căptușea hornul – cu toată grăsimea care strălucea pe pielea mea... și cu părul care se lipea de mine. În smocuri și șuvițe și mănunchiuri. Mi-am simțit fierea în gât, dar ușa de la intrare se deschise cu un bubuit, urmat de un țipăt.

Nu, nu pe acolo. Nu spre pământ.

Sus, sus, sus.

O creangă de copac atârna jos și în apropiere, iar eu m-am cățărat pe acoperișul îngrozitor, încercând să nu mă gândesc la cine și pe ce călcam, la ce mi se lipea de piele și de haine. O clipă mai târziu,

am sărit pe creanga care mă aștepta, urcând printre frunze și mușchi în timp ce Țesătoarea strigă:

– *UNDE EȘTI?*

Dar eu fugeam dintr-un copac în altul. Am sărit de pe o creangă pe alta, lemnul sfâșiindu-mi mâinile goale. Unde era Rhysand?

Am fugit tot mai departe, urmărită de strigătele ei, care se auzeau tot mai slab.

„Unde ești, unde ești, unde ești..."

Apoi, întins pe o creangă a unui copac din fața mea, cu un braț atârnat peste margine, Rhysand întrebă tărăgănat:

– Ce naiba ai *făcut?*

M-am oprit brusc, respirând sacadat. Credeam că plămânii chiar ar fi putut să-mi sângereze.

– Tu! am zis eu printre dinți.

Dar el își duse un deget la buze și se teleportă spre mine, apucându-mă de talie cu o mână și prinzându-mi ceafa cu cealaltă în timp ce ne transportă pe amândoi...

Spre Velaris. Chiar deasupra Casei Vântului.

Am căzut în gol, iar eu nu aveam suflu ca să țip când aripile îi apărură, întinzându-se larg, iar el plană lin... chiar prin fereastra deschisă a ceea ce trebuia să fie camera de război. Acolo, Cassian se certa cu Amren.

Amândoi înghețară când am aterizat pe podeaua roșie.

Pe peretele din spatele lor era o oglindă, iar eu i-am zărit chipul îndeajuns, încât să știu de ce erau cu gura căscată.

Fața-mi era zgâriată și însângerată și eram plină de murdărie și grăsime – *grăsime fiartă* – și praf de tencuială, iar părul îmi stătea lipit de mine și miroseam...

– Miroși a grătar, spuse Amren crispându-se ușor.

Cassian își relaxă mâna cu care-și apucase cuțitul de luptă de la coapsă.

Încă gâfâiam, încă încercam să respir. Părul lipit de mine mă zgâria și mă gâdila și...

– Ai ucis-o? întrebă Cassian.

– Nu, răspunse Rhysand în locul meu, strângându-și aripile. Dar, având în vedere cât de mult țipa Țesătoarea, mor de curiozitate să știu ce a făcut draga de Feyre.

Grăsime – aveam grăsimea și părul altor *oameni* pe mine...

Am vomitat peste tot pe podea.

Cassian înjură, dar Amren flutură o mână și totul dispăru instantaneu... împreună cu mizeria de pe mine. Totuși, încă-i simțeam urma acolo, rămășițele altor oameni, mortarul cărămizilor...

– Ea... m-a detectat cumva, am reușit eu să spun, lăsându-mă pe masa mare și neagră și ștergându-mă la gură cu umărul hainei mele din piele. Și a încuiat ușile și ferestrele. Deci, ca să ies, a trebuit să mă cațăr pe horn. Am rămas blocată, am adăugat când Cassian ridică din sprâncene, iar când a încercat să urce, i-am aruncat o cărămidă în față.

Se făcu liniște.

Amren se uită la Rhysand.

– Și tu unde erai?

– Așteptam, destul de departe, încât să nu mă poată detecta, zise Rhysand.

– Mi-ar fi prins bine ceva ajutor, am mormăit eu.

– Ai supraviețuit, spuse el. Și ai găsit o cale să te ajuți singură. Din strălucirea dură a ochilor lui, mi-am dat seama că era conștient de spaima care aproape mă ucisese, ori prin scutul mental pe care uitasem să-l ridic, ori printr-o anomalie a legăturii noastre. Fusese conștient de asta – și mă lăsase să îndur.

Pentru că aproape mă ucisese și nu i-aș fi fost de folos dacă s-ar fi întâmplat atunci când ar fi contat – cu Cartea. Exact așa cum spusese.

– Despre asta este vorba, am spus eu. Nu doar despre acest *inel stupid* – am băgat mâna în buzunar, trântind inelul pe masă – sau despre abilitățile mele, ci despre cum îmi pot stăpâni panica.

Cassian înjură din nou, uitându-se la inel.

Amren scutură din cap, iar părul negru i se legănă.

– E o metodă brutală, dar eficientă.

– Acum știi, zise Rhysand. Că îți poți folosi abilitățile ca să ne cauți obiectele și, astfel, să găsești Cartea în Regatul Verii *și* să te controlezi.

– Ești un ticălos, Rhysand, spuse încet Cassian.

Rhysand își strânse aripile cu o mișcare rapidă și grațioasă.

– Și tu ai face la fel.

Cassian ridică din umeri, ca și când ar fi confirmat.

Mi-am privit mâinile, unghiile însângerate și crăpate. Și i-am spus lui Cassian:

– Vreau să mă înveți să lupt. Să devin puternică. Dacă oferta mai este valabilă.

Cassian ridică din sprâncene și nu se deranjă să se uite la Rhysand pentru aprobare.

– Dacă ne antrenăm, ai să-mi spui destul de repede că sunt un ticălos. Și nu știu nimic despre instruirea oamenilor, despre cât de fragile sunt corpurile voastre. Erau, vreau să spun, adăugă el tresărind. Ne vom da noi seama.

– Nu vreau ca singura mea opțiune să fie fuga, am spus eu.

– Fuga, interveni Amren, te-a ținut în viață azi.

Am ignorat-o.

– Vreau să știu cum să scap luptând. Nu vreau să fiu nevoită să aștept ca altcineva ca să mă salveze. M-am întors spre Rhysand, încrucișându-mi brațele. Ei bine? Mi-am dovedit valoarea?

Însă el luă inelul, pur și simplu, și dădu din cap drept mulțumire.

– A fost inelul mamei mele.

Ca și când asta ar fi fost singura explicație și singurul răspuns pe care mi-l datora.

– Cum l-ai pierdut? am vrut eu să știu.

– Nu l-am pierdut. Mama mi l-a dat ca amintire, apoi mi l-a luat când am crescut și i l-a dat Țesătoarei ca să-l păstreze.

– De ce?

– Ca să nu-l pierd.

Prostii și idioțenii, iar eu... Voiam să fac o baie. Voiam *liniște* și o baie. Nevoia de aceste lucruri mă lovi destul de puternic încât genunchii mi se îndoiră.

Abia l-am privit pe Rhysand înainte de a mă apuca de mână, de a-și întinde aripile și de a ieși din nou pe fereastră, înălțându-ne către cer. Am căzut în gol cinci secunde frenetice înainte de a ne teleporta în dormitorul meu din casă. Apa fierbinte curgea deja în cadă. M-am îndreptat clătinându-mă spre ea, extenuarea lovindu-mă ca un pumn când Rhysand mă întrebă:

– Și cum rămâne cu exersarea celorlalte... daruri ale tale?

Prin aburul ce se ridica din cadă i-am spus:

– Cred că noi doi ne-am sfâșia.

– O, cu siguranță o vom face! Se rezemă de pragul ușii de la baie. Dar altfel nu ar fi amuzant. Consideră că antrenamentul *nostru* face acum parte în mod oficial din cerințele tale de a lucra cu mine. Îmi făcu semn din bărbie. Haide, încearcă să treci de scuturile mele.

Știam la care se referea.

– Sunt obosită. O să se răcească apa.

– Promit că va fi la fel de fierbinte peste câteva clipe. Sau, dacă îți stăpânești darurile, ai putea să te ocupi singură de asta.

M-am încruntat. Dar am făcut un pas spre el, apoi încă unul, obligându-l să facă, la rândul lui, doi pași în baie. Urma grăsimii și a părului lipit de mine îmi amintiră de faptele lui...

L-am privit în ochii violeți și scânteietori.

– O simți, nu-i așa? mă întrebă peste ciripitul păsărilor din grădină. Puterea ta, cea care pândește pe sub piele, șoptindu-ți la ureche.

– Și ce dacă?

El ridică din umeri.

– Sunt surprins că Ianthe nu te-a tăiat pe un altar ca să vadă cum arată puterea din tine.

– Ce problemă ai cu ea, mai exact?

– Marile Preotese mi se par a fi o denaturare a ceea ce au fost odată – a ceea ce au promis cândva să fie. Ianthe este una dintre cele mai rele.

Am simţit un nod în stomac.

– De ce spui asta?

– Treci de scutul meu şi îţi voi *arăta*.

Deci, de asta schimbase subiectul. Ca să mă tachineze, ca să mă momească.

Privindu-l în ochi... am acceptat. Mi-am imaginat legătura dintre noi – o mică lumină împletită... Şi, acolo, scutul lui mental era în celălalt capăt al legăturii. Negru, solid şi impenetrabil. Nu aveam cum să intru. Nu ştiam... cum reuşisem înainte să mă strecor dincolo de el.

– M-ai testat suficient astăzi.

Rhysand traversă jumătatea de metru dintre noi.

– Marile Preotese s-au infiltrat în câteva regate – în cel al Răsăritului, Zilei şi Iernii, mai ales. Şi-au întărit poziţiile atât de bine, încât spionii lor sunt peste tot, adepţii lor fiind aproape nişte fanatici devotaţi. Şi totuşi, în cei cincizeci de ani, ele au scăpat. Au rămas ascunse. Nu aş fi surprins dacă Ianthe a căutat să stabilească un punct de sprijin în Regatul Primăverii.

– Vrei să spui că toate sunt nişte nemernice fără inimă?

– Nu toate. Unele, da. Unele sunt altruiste şi înţelepte şi de compătimitoare! Dar altele sunt, pur şi simplu, fariseice... Deşi acestea sunt cele care mereu mi s-au părut cele mai periculoase.

– Şi Ianthe?

Ceva licări cu înţeles în ochii lui.

Chiar nu avea de gând să-mi spună. Mi-ar fi fluturat informaţia în faţă, ca pe o bucată de carne...

Am sărit înainte. Orbeşte, frenetic, dar mi-am trimis puterea de-a lungul legăturii dintre noi.

Și aceasta strigă când se lovi de scuturile lui interne, ecoul răsunând în mine la fel de sigur ca și când eu m-aș fi izbit de ceva.

Rhysand chicoti, iar eu am văzut foc.

– Admirabil – de mântuială, dar un efort admirabil.

Clocoteam și gâfâiam ușor.

– Doar pentru că ai încercat, zise el și mă luă de mână.

Legătura era încordată, chestia de sub pielea mea pulsând și...

Se făcu întuneric, iar simțul imens al prezenței *lui* de cealaltă parte a baricadei sale mentale era din granit negru. Scutul se continua la infinit, produsul unei jumătăți de mileniu în care fusese vânat, atacat, urât. Am atins zidul cu o mână mentală.

Păru să toarcă precum o pisică de munte care se arcuiește când e atinsă, apoi își coborî garda.

Mintea lui se deschise pentru mine. O anticameră, cel puțin. Un singur spațiu pe care îl cioplise, ca să-mi permită să văd...

Un dormitor sculptat în obsidian; un pat imens cu cearșafuri negre, suficient de mare ca să găzduiască niște aripi.

Iar pe el, întinsă în pielea goală, era Ianthe.

M-am retras, dându-mi seama că era o amintire, iar Ianthe era în patul *lui*, în regatul *lui* de sub acel munte, cu sânii plini, cu sfârcurile întărite de frig...

– Mai este, spuse vocea lui Rhysand de departe, în timp ce mă luptam să mă retrag. Dar mintea mea se lovi de scut – de cealaltă parte a lui. Mă prinsese aici...

– M-ai făcut să aștept, spuse supărată Ianthe.

Am simțit lemnul dur și sculptat intrându-mi în spate – în spatele lui Rhysand – când se rezemă de ușa dormitorului.

– Ieși afară!

Ianthe se bosumflă un pic, îndoindu-și genunchii și depărtându-și ușor picioarele, dezgolindu-se spre el.

– Văd cum te uiți la mine, Mare Lord.

– Vezi ce vrei să vezi, spuse el – am spus noi. Ușa se deschise lângă el. Ieși afară!

Ea schiță un zâmbet sfios.

– Am auzit că îți place să te joci. Mâna suplă îi alunecă în jos, trecând de buric. Cred că mă vei considera o parteneră distractivă de joc.

O mânie de gheață trecu prin mine – prin el – cât el se gândi dacă să o izbească de pereți și la neplăcerile pe care le-ar fi cauzat asta. Îl urmărise fără încetare – îi urmăriseră și ceilalți masculi. Azriel plecase cu o seară în urmă din această cauză. Și Mor mai avea un pic și-i rupea gâtul.

– Credeam că ești loială altor curți.

Vocea Marelui Lord era rece.

– Sunt loială viitorului Prythianului, adevăratei puteri din acest tărâm. Degetele îi alunecară între picioare și se opriră. Suspinul ei spintecă încăperea când el trimise un vârtej de energie spre ea, țintuindu-i brațul de pat – departe de ea. Știi ce ar face o uniune între noi pentru Prythian, pentru lume? întrebă ea, încă devorându-l din priviri.

– Adică pentru tine.

– Urmașul nostru ar putea conduce Prythianul.

O veselie crudă îi dansă pe chip.

– Deci, îmi vrei coroana și pe mine, pe post de armăsar?

Ea încercă să se zvârcolească, dar puterea lui o reținu.

– Nu văd pe altcineva vrednic de această poziție.

Ea avea să fie o problemă – acum și mai târziu. El știa asta. Trebuia să o ucidă acum, să pună capăt amenințării înainte de a începe, să înfrunte mânia celorlalte Mari Preotese sau... să vadă ce se întâmplă.

– Pleacă din patul meu! Pleacă din camera mea! Și pleacă din regatul meu!

El o eliberă ca să o lase să plece.

Privirea lui Ianthe se întunecă și se ridică în picioare, fără să se deranjeze să se îmbrace, hainele fiindu-i întinse pe scaunul lui preferat. Fiecare pas spre el îi făcu sânii mari să salte. Se opri de-abia la un pas distanță.

– Nu știi ce te pot face să simți, Mare Lord.

Întinse o mână spre el, chiar între picioarele lui.

Puterea lui îi cuprinse degetele înainte ca ea să îl poată apuca.

I le apăsă cu putere, răsucindu-i-le.

Ianthe țipă. Încercă să se îndepărteze, dar puterea lui o țintui pe loc – atât de multă putere, atât de ușor de controlat, roia în jurul ei, contemplând ideea de a o omorî așa cum o viperă urmărește un șoarece.

Rhysand se aplecă mai aproape ca să-i șoptească la ureche:

– Să nu mă atingi vreodată. Să nu mai atingi vreodată un alt bărbat din regatul meu. Puterea lui îi rupse oasele și tendoanele, iar ea țipă din nou. Mâna ți se va vindeca, spuse el, retrăgându-se. Data viitoare când te vei mai atinge de mine sau de oricine altcineva de pe pământurile mele, vei afla că nu-ți va merge la fel de bine.

Lacrimi de agonie îi curseră pe față, ura care-i făcea ochii să lumineze făcând efectul să dispară.

– Ai să regreți, spuse ea printre dinți.

El râse ușor, ca un amant, și o pâlpâire a puterii o aruncă în fund, pe hol. Hainele ei o urmară într-o clipă. Apoi, ușa se trânti.

Ca o panglică întinsă tăiată de o foarfecă, amintirea se întrerupse, scutul din spatele meu căzu, iar eu m-am clătinat înapoi, clipind.

– Regula numărul unu, îmi spuse Rhysand, ochii strălucindu-i de mânie din cauza amintirii, să nu pătrunzi în mintea altcuiva, dacă nu ții calea deschisă. Un daemati și-ar putea lăsa mintea deschisă larg pentru tine, iar apoi te-ar putea închide înăuntru, transformându-te în sclava lui supusă.

Gândul mă făcu să simt un fior pe șira spinării. Dar ceea ce-mi arătase...

– Regula numărul doi, spuse el, cu fața dură ca piatra: când...

– Când s-a întâmplat asta? am întrebat eu fără să mă gândesc. Îl cunoșteam destul de bine ca să nu mă îndoiesc de adevărul amintirii. Când s-a întâmplat asta între voi?

Răceala încă i se citea în ochi.

– În urmă cu o sută de ani. În Regatul Coșmarurilor. I-am permis să mă viziteze după ani de zile în care m-a implorat, insistând că voia să creeze legături între Regatul Nopții și preotese. Am auzit zvonuri despre natura ei, dar era tânără și fără experiență, iar eu am sperat că, poate, o nouă Mare Preoteasă chiar ar fi putut să fie schimbarea de care avea nevoie ordinul ei. S-a dovedit că era deja instruită de unele dintre surorile ei mai puțin binevoitoare.

Am înghițit cu greu, inima bătându-mi cu putere.

– Ea... ea nu s-a purtat așa cu...

Lucien.

Lucien o urâse. Făcuse aluzii vagi, răutăcioase ca să nu o plac, să nu o las să mă abordeze...

Eram pe cale să vomit. Ea îl... urmărise așa? El... fusese forțat să accepte din cauza poziției ei?

Și dacă m-aș fi întors în Regatul Primăverii într-o zi... Cum aș fi putut vreodată să-l conving pe Tamlin să o alunge? Dar dacă acum, că eram plecată, ea era...

– Regula numărul doi, continuă Rhys în cele din urmă, fii pregătită să vezi lucruri care s-ar putea să nu îți placă.

Amarantha venise cincizeci de ani mai târziu. Și îi făcuse lui Rhysand lucrul pentru care voia să o ucidă pe Ianthe. El permisese să i se întâmple asta. Ca să-i țină în siguranță; ca să-i țină pe Azriel și pe Cassian departe de coșmarurile care aveau să-l bântuie pentru totdeauna, departe de îndurarea unor suferințe mai mari decât cele din copilărie...

Mi-am ridicat capul ca să-l întreb mai multe, dar Rhysand dispăruse.

Singură, m-am dezbrăcat, chinuindu-mă cu cataramele și chingile în care mă încorsetase – când se întâmplase asta? În urmă cu o oră sau două?

Părea că trecuse o viață. Iar acum se pare că eram o veritabilă urmăritoare a Cărții.

Era mai bine decât să fiu o soție care plănuiește petreceri, menită pentru procreere. Asta își dorise Ianthe să facă din mine... ca să o ajut cu planurile pe care le avea, oricare ar fi fost acelea.

Baia era într-adevăr fierbinte, așa cum îmi promisese. Iar eu m-am gândit la ceea ce îmi arătase, văzând neîncetat mâna care se întindea între picioarele lui, aroganța și stăpânirea din acel gest...

Am blocat amintirea, iar apa din cadă se răci brusc.

CAPITOLUL 22

Încă nu primisem veşti din Regatul Verii în dimineaţa următoare, aşa că Rhysand hotărî să ne aducă pe tărâmul muritorilor.

– Ce haine se poartă pe tărâmul oamenilor? întrebă Mor din locul în care stătea întinsă la piciorul patului meu. Pentru cineva care pretindea că fusese în oraş, bând şi dansând până cine ştie când, ea părea incredibil de vioaie. Cassian şi Azriel, care mormăiau şi se strâmbau la micul dejun, arătau de parcă fuseseră călcaţi de trăsuri. În mod repetat. O mică parte din mine se întreba cum ar fi să ies în oraş cu ei, să văd ce ar putea avea Velarisul de oferit noaptea.

Am scotocit prin hainele din dulapul meu.

– Mantii, am spus eu. Ei... acoperă totul. Decolteul poate să fie mai îndrăzneţ, în funcţie de eveniment, dar... orice altceva este ascuns pe sub fuste şi cămăşi şi alte prostii.

– Pare că femeile nu sunt obişnuite să fie nevoite să fugă sau să lupte. Nu îmi amintesc să fi fost aşa acum cinci sute de ani.

M-am oprit la o ţinută turcoaz cu tente aurii – bogată, strălucitoare, regală.

– În ciuda zidului, ameninţarea spiriduşilor a rămas, deci... cu siguranţă aveau nevoie de haine practice pentru a putea să fugă sau să se lupte cu orice se strecura dincolo. Mă întreb ce s-a schimbat.

Am scos bluza şi pantalonii ca să mă conformez.

Mor aprobă hainele dând simplu din cap – fără să comenteze, așa cum ar fi făcut Ianthe, fără să se bage cu plăcere în seamă.

Am alungat acel gând și amintirea a ceea ce încercase să îi facă lui Rhysand și am continuat:

– În ziua de azi, cele mai multe dintre femei se căsătoresc, nasc copii, iar apoi plănuiesc mariajele copiilor lor. Unii dintre săraci lucrează pământul și doar câțiva sunt mercenari și soldați de ocazie, dar... cu cât sunt mai bogați, cu atât mai restrânse le sunt libertățile și rolurile. Ai crede că banii pot cumpăra posibilitatea de a face ce îți place.

– Unii dintre Marii Spiriduși, spuse Mor, scoțând un fir brodat din pătura mea, sunt la fel.

M-am strecurat în spatele paravanului ca să-mi dezleg halatul pe care îl îmbrăcasem cu câteva clipe înainte ca ea să intre și să-mi țină companie cât mă pregăteam pentru călătoria noastră de azi.

– În Regatul Coșmarurilor, continuă ea, cu o voce din nou blândă și un pic rece, femeile sunt prețuite. Virginitatea noastră este păzită, apoi vândută celui care oferă mai mult – oricărui mascul care le va fi cel mai de ajutor familiilor noastre.

Am continuat să mă îmbrac, doar ca să am ce face atunci când groaza față de ceea ce începusem să bănuiesc mi se strecură prin oase și sânge.

– M-am născut mai puternică decât oricine din familia mea. Chiar și decât bărbații. Și nu am putut să ascund asta, pentru că ei puteau să o adulmece – așa cum miroși un moștenitor de-al unui Mare Lord înainte să ajungă la putere. Puterea lasă un semn, un... ecou. Când aveam doisprezece ani, înainte de a sângera, m-am rugat ca niciun bărbat să nu mă ia de soție, să scap de ceea ce au îndurat verișoarele mele mai mari: mariaje lipsite de dragoste, uneori brutale.

Mi-am tras bluza peste cap și am încheiat butonii din catifea de la încheieturile mâinilor înainte de a-mi aranja mânecile turcoaz.

– Am început să sângerez la câteva zile după ce am împlinit șaptesprezece ani. Și atunci, puterea mea s-a trezit în plină forță și

până și acel munte blestemat s-a clătinat în jurul nostru. Dar în loc să fie îngrozite, toate familiile conducătoare din Orașul Cioplit m-au văzut ca pe un premiu. Au văzut puterea și au vrut să le-o transmită urmașilor lor, de nenumărate ori.

– Și părinții tăi? am reușit eu să întreb, încălțând pantofii de un albastru-închis.

Avea să fie sfârșitul iernii pe tărâmul muritorilor – multe perechi de pantofi ar fi fost inutile. De fapt, ținuta mea ar fi fost inutilă, cu excepția clipelor în care aș fi fost afară, înfofolită.

– Ai mei au fost mai mult decât bucuroși. Ar fi putut să se alieze cu oricare dintre familiile conducătoare. Rugăminți le mele de a alege au rămas neauzite.

Scăpase, mi-am amintit eu. Mor scăpase, iar acum locuia cu oameni care o iubeau și aveau grijă de ea.

– Restul poveștii, zise Mor când am ieșit, este lung, îngrozitor și-am să ți-l spun cu altă ocazie. Am venit ca să-ți spun că nu merg cu tine pe tărâmul muritorilor.

– Din cauza felului în care le tratează pe femei?

Ochii căprui îi erau strălucitori, dar calmi.

– Am să fiu acolo când vor sosi reginele. Mi-ar plăcea să văd dacă recunosc pe vreunul dintre foștii mei prieteni. Dar... nu cred că voi putea să... mă port frumos cu ceilalți.

– Rhysand ți-a spus să nu mergi? am întrebat-o eu gâtuit.

– Nu, spuse ea pufnind. De fapt, a încercat să mă convingă să vin. A spus că sunt ridicolă. Dar Cassian... el a înțeles. Noi doi l-am epuizat aseară.

Am ridicat ușor din sprâncene. Să-l facă să se răzgândească pe Marele lor Lord era, fără îndoială, motivul pentru care ieșiseră în oraș și se îmbătaseră.

Mor ridică din umeri la întrebarea nerostită din ochii mei.

– Cassian l-a ajutat pe Rhysand să mă scoată de acolo, înainte ca vreunul din ei să aibă rangul ca să o facă. Dacă Rhys ar fi fost prins, ar fi primit o pedeapsă ușoară, poate ar fi fost evitat în societate. Dar Cassian a riscat totul ca să se asigure că nu voi rămâne în regatul

acela. Și asta-l face să râdă, dar crede că este un bastard de rang inferior, nedemn de rangul sau de viața lui de aici. Nu știe că valorează mai mult decât orice alt bărbat pe care l-am cunoscut în acel regat – și în afara lui. Adică el și Azriel.

Da, Azriel, care rămânea la un pas distanță, ale cărui umbre îl urmăreau și păreau să piară în prezența ei. Am vrut să-i adresez o întrebare despre trecutul ei cu el, dar ceasul bătu ora zece. Era timpul să plecăm.

Părul îmi fusese aranjat înainte de micul dejun într-o coroniță împletită pe cap, cu o mică diademă din aur – cu câteva pietre de lapis lazuli – în fața ei. Cercei asortați îmi atârnau destul de jos, încât să-mi atingă părțile laterale ale gâtului, iar eu am luat brățările din aur răsucit care fuseseră lăsate pe măsuța de toaletă, punându-mi câte una la fiecare încheietură a mâinii.

Mor nu făcu niciun comentariu – și știam că, dacă nu aș fi purtat nimic în afară de lenjeria de corp, mi-ar fi spus să mă simt mândră. M-am întors spre ea.

– Mi-ar plăcea să le cunoști pe surorile mele. Poate nu astăzi. Dar, dacă vei vrea vreodată...

Ea își înclină capul.

Mi-am frecat ceafa goală.

– Vreau să-ți audă povestea. Și să știe că există o putere specială... Vorbind, mi-am dat seama că și eu aveam nevoie să o aud și să o știu. O putere specială în a îndura asemenea încercări și suferințe întunecate... Și a rămâne afectuoasă și bună. De a-ți dori să ai încă încredere – și să ajuți.

Mor strânse din buze și clipi de câteva ori.

M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit cu mâna pe mâner.

– Îmi pare rău dacă nu te-am primit la fel de bine cum ai făcut-o tu atunci când am sosit în Regatul Nopții. Încercam... încerc să învăț cum să mă adaptez.

Era un mod jalnic de a-i arăta cât de distrusă eram.

Dar Mor sări de pe pat, deschise ușa pentru mine și-mi spuse:

– Chiar și acum am parte de zile bune și de zile grele. Important e să nu dai câștig de cauză zilelor grele.

Iar ziua de astăzi părea să fie una dintre cele grele.

Cu Rhysand, Cassian și Azriel gata de plecare – Amren și Mor rămâneau în Velaris, ca să conducă orașul și să plănuiască inevitabila noastră călătorie spre Hybern – nu îmi rămânea de făcut decât să aleg cu cine să zbor.

Rhysand urma să ne teleporteze de pe coastă, direct spre linia invizibilă, unde zidul separa lumea noastră. În magia lui, era o ruptură cam la opt sute de metri depărtare de țărm – prin care aveam să zburăm.

Stând pe acel hol, toți îmbrăcați cu hainele de luptă din piele, iar eu înfășurată într-o mantie grea, căptușită cu blană, am aruncat o privire spre Rhysand și i-am simțit din nou mâinile pe coapse. Am simțit cum fusese să mă uit în mintea lui, să îi simt mânia rece, să îl simt apărându-se pe el, apărându-i pe oamenii și pe prietenii lui, folosind puterea și măștile din arsenalul său... Văzuse și îndurase niște lucruri groaznice și, cu toate acestea... mâinile lui îmi atinseseră blând coapsele, atingerea fiind ca...

Nu m-am lăsat să-mi termin gândul când am spus:

– Am să zbor cu Azriel.

Rhysand și Cassian se uitară de parcă aș fi declarat că voiam să defilez prin Velaris în pielea goală, dar îmblânzitorul umbrelor își înclină capul și zise:

– Desigur. Și asta, din fericire, fu totul.

Rhysand îl teleportă întâi pe Cassian, întorcându-se după o clipă ca să ne ia pe mine și pe Azriel.

Spionul așteptase în liniște. Am încercat să nu par prea jenată când mă luă în brațe, umbrele care îi șopteau mângâindu-mi gâtul

și obrajii. Rhysand se încruntă ușor, iar eu i-am aruncat o privire tăioasă și i-am spus:

– Ai grijă să nu-mi strice vântul coafura.

El pufni, îl apucă de braț pe Azriel și am dispărut cu toții într-un vânt întunecat.

Am văzut stelele și întunericul, am simțit mâinile acoperite de cicatrice ale lui Azriel care mă țineau strâns și l-am cuprins de gât cu brațele, adunându-mi puterile, așteptând, numărând...

Apoi, am zărit lumina puternică a soarelui, am auzit vântul care șuiera, și-am plonjat...

După aceea, ne-am balansat și-am menținut direcția. Corpul lui Azriel era cald și rigid, deși mâinile-i abrutizate mă țineau cu grijă. Nu ne urmărea nicio umbră, de parcă le-ar fi lăsat în Velaris.

Dedesubt, în față și în spate se întindea imensa mare albastră. Deasupra, fortăreața de nori se mișca greoi, iar în stânga mea... Se vedea o pată întunecată la orizont. Pământ.

Tărâmul Regatului Primăverii.

M-am întrebat dacă Tamlin era la granița vestică. Mai demult, îmi dăduse de înțeles că erau probleme acolo. Oare, acum, simțea prezența mea?

Nu mi-am permis să mă gândesc la asta. Nu când *am simțit* zidul.

Pentru mine, ca om, fusese doar un scut invizibil.

Ca spiriduș... Nu îl vedeam, dar îl auzeam pârâind cu o energie al cărei zăngănit îl simțeam pe limbă.

– Este respingător, nu-i așa? întrebă Azriel, cu vocea joasă aproape înghițită de vânt.

– Îmi dau seama de ce tu... *noi* am fost împiedicați în toate aceste secole, am recunoscut eu.

Fiecare bătaie a inimii ne făcu să ne apropiem rapid de puterea imensă și neplăcută.

– Te vei obișnui și cu asta, spuse el.

Agățată atât de strâns de el, nu îi vedeam chipul. În schimb, am văzut cum lumina din piatra lui Siphon se schimbă, ca și când ar fi

fost ochiul mare al vreunei bestii pe jumătate adormite dintr-un pustiu înghețat.

– Chiar nu mai știu unde-mi este locul, am recunoscut eu, poate doar din cauză că vântul șuiera în jurul nostru, iar Rhysand deja se teleportase în față, spre locul în care silueta întunecată a lui Cassian zbura dincolo de zid.

– Trăiesc de aproape cinci secole și jumătate și nici eu nu sunt sigur de asta, spuse Azriel.

Am încercat să mă retrag ca să-i citesc chipul frumos de gheață, dar el mă strânse și mai tare, avertizându-mă în tăcere că trebuia să mă pregătesc.

Nu aveam idee cum de știa Azriel unde era fisura. Eu nu vedeam decât cerul liber.

Însă am simțit zidul când am trecut prin el. L-am simțit întinzându-se după mine, ca și când s-ar fi mâniat că ne-am strecurat dincolo de el; am simțit cum puterea pâlpâi și încercă să închidă acel spațiu, dar eșuă...

Apoi, am ieșit.

Vântul era usturător, iar temperatura atât de scăzută, încât îmi tăia respirația. Vântul amar părea cumva mai puțin viu decât aerul de primăvară pe care îl lăsasem în urmă.

Azriel se înclină și se îndreptă spre litoral, unde Rhysand și Cassian pluteau acum deasupra pământului. Am tremurat în mantia mea căptușită cu blană, agățându-mă de căldura lui Azriel.

Am trecut de plaja nisipoasă de la baza falezei albe și de pământul neted și înzăpezit, presărat cu păduri devastate de iarna care se întindea dincolo de ele.

Era tărâmul oamenilor.

Casa mea.

CAPITOLUL 23

Trecuse un an de când stătusem la pândă prin labirintul de zăpadă și gheață și ucisesem un spiriduș cu inima plină de ură.

La sfârșitul iernii, conacul familiei, cu acoperiș de culoarea smaraldului, era la fel de minunat ca vara. Totuși era o altfel de frumusețe – marmura galbenă părea caldă în contrast cu grămada de zăpadă care acoperea pământul, cu mănunchiurile de ilice și plante verzi perene care împodobeau ferestrele, bolțile și stâlpii de iluminat. Era singura decorațiune de sărbătoare pe care o foloseau oamenii, de vreme ce ei interziseseră și condamnaseră toate sărbătorile după Război, toate reminiscențe ale supraveghetorilor lor nemuritori.

Trei luni împreună cu Amarantha mă distruseseră. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi trecut mileniile cu un Mare Spiriduș ca ea – cicatricele pe care le-ar fi lăsat asupra unei culturi, a unui popor.

Asupra celor care, cândva, fuseseră oamenii mei.

Cu gluga ridicată, cu degetele ascunse în buzunarele căptușite cu blană ale mantiei mele, am stat în fața ușilor duble ale casei, ascultând sunetul clar al clopoțelului pe care îl trăsesem în urmă cu o clipă.

În spatele meu, ascunși de farmecele lui Rhysand, cei trei însoțitori ai mei așteptau nevăzuți.

Le spusesem că ar fi fost mai bine dacă aș fi vorbit mai întâi cu familia mea. Singură.

Am tremurat, tânjind după iarna moderată din Velaris, întrebându-mă cum de putea fi atât de temperată în nordul îndepărtat. Dar... totul în Prythian era ciudat. Poate că, înainte ca zidul să existe, când magia plutise liber între ținuturi, diferențele dintre anotimpuri nu fuseseră atât de mari.

Ușa se deschise și o menajeră cu chip vesel și rotund – era doamna Laurent, mi-am amintit eu – miji ochii la mine.

– Pot să vă ajut...

Cuvintele pieriră când se uită la fața mea.

Cu gluga ridicată, urechile și coroana nu se vedeau, dar acea strălucire, acea liniște nenaturală... Nu deschise mai larg ușa.

– Am venit să-mi văd familia, am spus eu gâtuit.

– Tatăl tău este plecat cu afaceri, dar surorile tale...

Ea nu se mișcă.

Știa. Își dădea seama că era ceva diferit, ceva în *neregulă*...

Se uită în jurul meu. Nu văzu nicio căruță și niciun cal.

Nici urme de pași prin zăpadă.

Se albi la față, iar eu m-am înjurat pentru că nu mă gândisem la asta...

– Doamnă Laurent?

Ceva mi se frânse în piept când i-am auzit vocea lui Elain, din holul din spatele ei.

Din cauza dulceții, tinereții și bunătății neatinse de Prythian, din cauza faptului că nu știa ce făcusem, ce devenisem...

M-am retras un pas. Nu puteam s-o fac. Nu puteam să aduc asta asupra lor.

Apoi, chipul lui Elain apăru peste umărul rotund al doamnei Laurent.

Frumoasă – ea fusese mereu cea mai frumoasă dintre noi. Blândă și minunată ca un răsărit de vară.

Elain era exact așa cum mi-o aminteam, așa cum îmi impusesem să mi-o amintesc în acele temnițe, când mă temeam că, dacă eșuam, dacă Amarantha traversa zidul, ea avea să fie următoarea. Ea avea să

fie următoarea dacă regele Hybernului distrugea zidul, dacă nu puneam mâna pe Cartea Respirațiilor.

Părul castaniu-auriu al lui Elain era pe jumătate ridicat, pielea-i albă catifelată și îmbujorată. Mă cercetă cu ochii mari, ca de ciocolată topită.

Ochii i se umplură și se inundară de lacrimi tăcute, care-i curseră pe obrajii minunați.

Doamna Laurent nu se mișcă niciun centimetru. Mi-ar fi închis ușa în față în clipa în care aș fi făcut o mișcare greșită.

Elain își duse o mână subțire la gură, când un suspin îi făcu trupul să tremure.

– Elain, am spus eu cu glas răgușit.

Se auziră pași pe scările din spatele lor, apoi...

– Doamnă Laurent, faceți niște ceai și aduce-ți-l în salon.

Menajera se uită la scări, apoi la Elain, apoi la mine.

Eram o fantomă în zăpadă.

Când se întoarse în casă, lăsându-mă în fața lui Elain care încă plângea încet, femeia îmi aruncă o privire care, pur și simplu, îmi promitea moartea dacă le răneam pe surorile mele.

Dar am pășit peste prag și mi-am ridicat privirea spre scări, spre locul în care Nesta stătea cu o mână sprijinită de balustradă, holbându-se de parcă aș fi fost o fantomă.

Casa era frumoasă, dar parcă era neatinsă. Părea nouă, în comparație cu vechimea și uzura caselor lui Rhysand din Velaris.

Și, așezată în fața șemineului din marmură sculptată din salon, cu gluga ridicată, cu mâinile întinse spre focul care vuia, m-am simțit... de parcă ar fi primit înăuntru un lup.

O fantomă.

Devenisem prea mare pentru aceste camere, pentru viața fragilă de muritor, prea mânjită și sălbatică și... puternică. Și eram pe cale să aduc permanent asta și în viețile lor.

Nu ştiam unde erau Rhysand, Cassian şi Azriel. Poate că stăteau ca umbrele în colţ, privind. Poate că rămăseseră afară, în zăpadă. Pe Cassian şi Azriel i-aş fi crezut în stare să zboare acum peste ţinut, să cerceteze împrejurimile, făcând cercuri largi până când ar fi ajuns în sat, la vechea mea casă dărăpănată sau poate chiar în pădure.

Nesta arăta la fel. Dar era mai bătrână. Nu la chip, acesta afişând aceeaşi seriozitate şi uluire ca şi înainte, ci în privire, în felul în care se mişca.

Aşezate în faţa mea pe o canapea mică, surorile mele mă fixară cu privirea şi aşteptară.

– Unde este tata? am întrebat eu.

Păreau singurele cuvinte sigure pe care puteam să le rostesc.

– În Neva, spuse Nesta, numind unul dintre cele mai mari oraşe de pe continent. Face comerţ cu nişte negustori din cealaltă jumătate de lume. Şi participă la o întrunire despre ameninţarea de deasupra zidului. O ameninţare care m-a făcut să mă întreb dacă vei veni să ne avertizezi.

Niciun cuvânt de alinare, de iubire – niciodată de la ea.

Elain îşi ridică ceaşca de ceai.

– Oricare ar fi motivul, Feyre, ne bucurăm să te vedem. În viaţă. Credeam că eşti...

Mi-am scos gluga înainte ca ea să poată continua.

Ceaşca lui Elain zăngăni pe farfurie când îmi observă urechile. Mâinile mai lungi şi subţiri – chipul incontestabil de Spiriduş.

– Am *fost* moartă, am spus eu brusc. Am fost moartă, iar apoi am fost renăscută... recreată.

Elain îşi lăsă tremurând ceaşca pe masa joasă dintre noi. Lichidul ca ambra se vărsă, băltind în farfurie.

Şi, când se mişcă, Nesta se aplecă doar un pic. Între mine şi Elain.

M-am uitat în ochii Nestei când am spus:

– Trebuie să mă ascultaţi.

Amândouă aveau ochii mari.

Dar s-au supus.

Le-am spus povestea mea. Cu câte detalii am putut suporta, le-am povestit despre Poalele Muntelui. Despre încercările mele și Amarantha. Le-am spus despre moarte. Și despre renaștere.

Totuși îmi fu mai greu să le explic ultimele câteva luni.

Așa că le-am povestit pe scurt.

Dar le-am explicat ce trebuia să se întâmple aici – amenințarea pe care o prezenta Hybernul. Le-am explicat ce trebuia să fie această casă, ce trebuia noi să fim și ce trebuia să facă ele.

Și, după ce am terminat, ele rămaseră cu ochii mari. Tăcute.

Elain fu cea care spuse în cele din urmă:

– Tu... tu vrei ca alți Mari Spiriduși să vină... *aici*. Și... și Reginele Ținutului.

Am dat încet din cap.

– Caută alt loc, spuse Nesta.

M-am întors spre ea, deja rugătoare, pregătită de o ceartă.

– Găsește alt loc, spuse din nou Nesta, îndreptându-se. Nu îi vreau în casa mea. Sau în apropierea lui Elain.

– Nesta, te rog, am șoptit eu. Nu mai există alt loc; nu pot merge nicăieri fără să fiu vânată, fără să mă condamne cineva...

– Și cum rămâne cu noi când oamenii din împrejurimi vor afla că îi sprijinim pe Spiriduși? Suntem mai bune decât Copiii celor Binecuvântați? Statutul social și influența pe care le avem vor dispărea. Iar nunta lui Elain...

– Nunta, am spus eu fără să gândesc.

Nu observasem inelul cu diamant și perlă de pe degetul ei, banda din metal întunecat care licărea în lumina focului.

Elain își privi inelul palidă la față.

– Peste cinci luni, se va mărita cu fiul unui lord, spuse Nesta. Și scopul tatălui său este să îți distrugă specia, dacă veți traversa zidul.

Specia mea.

– Așadar, nu se va ține nicio întrunire aici, spuse Nesta, cu umerii rigizi. Nu va fi niciun Spiriduș în această casă.

– Te referi și la mine când spui asta? am întrebat eu încet.

Tăcerea Nestei fu un răspuns suficient.

– Nesta! rosti Elain.

Încet, sora mea cea mare se uită la ea.

– Nesta! spuse din nou Elain, răsucindu-i mâinile. Dacă... dacă nu o ajutăm pe Feyre, nu va avea loc nicio nuntă. Nici măcar meterezele Lordului Nolan cu toţi oamenii lui nu ne pot salva de... de ei.

Nesta nici măcar nu se clinti.

Elain insistă:

– Vom păstra secretul – îi vom alunga pe servitori. Cu apropierea primăverii, se vor bucura să plece acasă. Iar dacă Feyre va trebui să vină şi să plece la întruniri, va trimite veste dinainte, iar noi îi vom alunga. Vom inventa scuze ca să-i trimitem în vacanţă. Oricum, tata nu se va întoarce până la vară. Nu va şti nimeni. Îi atinse genunchiul Nestei cu o mână, movul rochiei surorii mele aproape înghiţindu-i mâna ivorie. Feyre a făcut atâtea pentru noi – ani de zile. Hai să o ajutăm acum noi pe ea. Să-i ajutăm... pe ceilalţi.

Gâtul îmi era încordat, iar ochii mă usturau.

Nesta se uită cu atenţie la inelul întunecat de pe degetul lui Elain, la felul în care ea încă părea să îl protejeze. O doamnă – asta avea să devină Elain. Pentru asta risca ea.

M-am uitat în ochii Nestei.

– Nu există altă cale.

Ea îşi ridică uşor bărbia.

– Vom alunga mâine servitorii.

–Azi! am insistat eu. Nu avem timp de pierdut. Ordonă-le să plece acum!

– O voi face eu, spuse Elain, respirând adânc şi îndreptându-şi umerii.

Ea nu aşteptă pe niciuna dintre noi înainte de a ieşi, graţioasă ca o căprioară.

Singură cu Nesta, am întrebat:

– Este bun fiul lordului cu care se va mărita?

– Ea crede că este. Îl iubeşte ca şi când ar fi.

– Și tu ce crezi?

Ochii Nestei – ochii mei, ochii mamei noastre – îi întâlniră pe ai mei.

– În jurul conacului, tatăl lui a construit un zid din piatră atât de înalt, încât nici măcar copacii nu trec peste el. Mi se pare că seamănă cu o închisoare.

– I-ai spus ceva?

– Nu. Fiul, Graysen, este destul de drăguț. Este la fel de îndrăgostit de Elain cum este și ea de el. Pe tatăl lui nu-l plac. El vede banii pe care ea trebuie să îi ofere conacului lor – și cruciadei lui împotriva Spiridușilor. Dar bărbatul este bătrân. Va muri destul de curând.

– Să sperăm.

Ea ridică din umeri. Apoi Nesta întrebă:

– Marele tău Lord... ai trecut prin toate astea – flutură o mână spre mine, spre urechile și corpul meu – și tot nu s-a terminat cu bine?

Mi-am simțit din nou venele grele.

– Lordul acela a construit zidul ca să-i țină departe pe Spiridași. Marele meu Lord voia să mă țină închisă.

– De ce? Te-a lăsat să te întorci aici acum câteva luni.

– Ca să mă salveze, să mă protejeze. Iar eu cred... cred că ce s-a întâmplat cu el, cu noi, la Poalele Muntelui, l-a distrus. Poate mai mult decât m-a distrus pe mine. Impulsul de a proteja cu orice preț, chiar și propria-mi bunăstare... Cred că voia să îl înăbușe, dar nu a reușit. Nu a putut să renunțe la asta. Mi-am dat seama că mai erau atât de multe lucruri pe care trebuia încă să le fac. Să le rezolv. Să mă liniștesc.

– Iar acum ești la o nouă curte.

Nu era chiar o întrebare, dar am spus:

– Ți-ar plăcea să îi cunoști?

CAPITOLUL 24

Dură câteva ore ca Elain să-i convingă pe slujitorii să își facă repede bagajele și să plece, dând fiecăruia câte o pungă cu bani, ca să grăbească procesul. Doamna Laurent, deși plecă ultima, promise să nu spună nimic din ce văzuse.

Nu știam unde așteptaseră Rhysand, Cassian și Azriel, dar când doamna Laurent se urcase în trăsura aglomerată cu ultimii membri ai personalului, îndreptându-se spre sat ca să prindă un mijloc de transport spre oriunde își aveau familiile, se auzi o bătaie în ușă.

Lumina deja murea, iar lumea de afară era plină de nuanțe de albastru, alb și gri și de pete aurii, când am deschis ușa de la intrare și i-am găsit așteptând.

Nesta și Elain erau în camera de zi – cel mai mare spațiu deschis din casă.

Uitându-mă la Rhys, Cassian și Azriel, mi-am dat seama că alesesem corect locul de întâlnire.

Ei erau imenși – sălbatici, duri și antici.

Rhys ridică din sprâncene.

– Ai crede că li s-a spus că le-a lovit ciuma casa.

Am deschis ușa destul de larg, încât să îi poftesc înăuntru, apoi am închis-o repede din cauza frigului aprig.

– Sora mea Elain poate convinge pe oricine să facă orice, cu câteva zâmbete.

Cassian fluieră încet când se întoarse pe loc, examinând holul mare de la intrare, mobila ornamentată și tablourile. Toate plătite de Tamlin – inițial. Avusese atât de multă grijă de familia mea, chiar dacă a lui... Nu voiam să mă gândesc la familia lui, ucisă de un regat rival dintr-un motiv pe care nu mi-l explicase nimeni. Nu acum că trăiam printre ei...

El fusese bun, Tamlin avea o parte bună...

Da. Îmi dăduse cele necesare ca să devin eu însămi, ca să mă simt în siguranță. Iar după ce căpătase ce voia... Încetase. Încercase, dar nu cu adevărat. Se lăsase orbit în fața nevoilor mele după cele întâmplate cu Amarantha.

– Tatăl tău trebuie să fie un negustor excelent, spuse Cassian. Am văzut castele mai sărace.

L-am văzut pe Rhysand care mă cerceta cu atenție și pe al cărui chip se citea o întrebare nerostită.

– Tatăl meu este plecat cu afaceri și participă la o întrunire despre amenințarea Prythianului, în Neva, am spus eu.

– Prythianului? spuse Cassian, întorcându-se spre noi. Nu a Hybernului?

– Este posibil ca surorile mele să se înșele – tărâmurile voastre le sunt străine. Au spus doar „dincolo de zid". Am presupus că ele credeau că era Prythianul.

Azriel înaintă la fel de tăcut ca o pisică.

– Dacă oamenii sunt conștienți de amenințare și se adună împotriva ei, atunci asta ar putea fi un avantaj când le vom contacta pe regine.

Rhysand încă mă urmărea, ca și când ar fi văzut greutatea care mă apăsase de când sosisem aici. Ultima dată când mă aflasem în această casă, fusesem o femeie îndrăgostită – simțisem o dragoste atât de frenetică și de disperată, încât mă întorsesem în Prythian, mă dusesem la Poalele Muntelui ca un simplu om. La fel de fragilă cum îmi păreau acum surorile mele.

– Haide, spuse Rhysand, dând subtil din cap înainte de a-mi face semn să îi conduc. Să ne cunoaștem!

Surorile mele stăteau lângă fereastră, lumina candelabrelor făcând aurul din părul lor să lucească. Erau atât de frumoase, de tinere și de pline de viață, dar când avea să se schimbe asta? Cum avea să fie să le vorbesc, când eu urma să rămân așa, în timp ce pielea lor se va fi subțiat și ridat, spatele li se va fi cocoșat de greutatea anilor, iar mâinile albe li se vor fi pătat?

Abia voi fi pășit în existența mea nemuritoare, când a lor se va fi stins ca o lumânare în fața unei respirații reci.

Dar până atunci le puteam oferi câțiva ani buni în siguranță.

Am traversat camera urmată de cei trei bărbați, podeaua din lemn fiind la fel de strălucitoare și de lustruită ca o oglindă sub noi. Îmi dădusem jos mantia, acum că servitorii plecaseră, iar surorile mele se uitară mai întâi la mine, nu la illyrieni. La hainele de Spiriduș, la coroană și bijuterii.

Această parte din mine le era acum străină.

Apoi se uitară la bărbații înaripați – sau la doi dintre ei. Aripile lui Rhysand dispăruseră, hainele-i din piele fiind înlocuite de o vestă neagră și elegantă și de pantaloni.

Surorile mele înțepeniră când se uitară la Cassian și Azriel, la aripile impresionante ale corpurilor puternice, la arme, iar apoi la chipurile devastator de chipeșe ale celor trei bărbați.

Elain, spre meritul ei, nu leșină.

Iar Nesta, spre al ei, nu șuieră la ei. Ea doar făcu un pas nu prea subtil în fața lui Elain și își ascunse mâna strânsă în pumn în spatele rochiei simple și elegante de culoarea ametistului. Mișcarea nu trecu neobservată de însoțitorii mei.

M-am oprit la o distanță de doi metri, dându-le surorilor mele spațiu să respire într-o cameră brusc neaerisită. Le-am prezentat celor cei doi bărbați:

– Surorile mele, Nesta și Elain Archeron.

Nu mă gândisem la numele meu de familie, nu îl folosisem de mulți ani. Pentru că nici atunci când mă sacrificasem și vânasem pentru ei nu îmi dorisem numele tatălui meu – nu când el contempla focul slab și ne lăsa să flămânzim. Eram nevoită să merg singură în pădure. Încetasem să-l folosesc din ziua în care ucisesem acel iepure și-i simțisem sângele pătându-mi mâinile, așa cum se întâmplase și cu sângele acelor spiriduși, după câțiva ani, ca un tatuaj invizibil.

Surorile mele nu făcură reverențe. Inimile le băteau cu putere, iar eu simțeam pe limbă mirosul groazei lor...

– Cassian, am spus eu, înclinând capul spre stânga. Apoi m-am întors spre dreapta, recunoscătoare că umbrele nu se vedeau când am spus: Azriel. M-am întors pe jumătate. Și Rhysand, Marele Lord al Regatului Nopții.

Și Rhysand le diminuase, mi-am dat eu seama. Noaptea unduia din el cu o grație nepământeană și un zdrăngănit de putere. Dar uitându-se în ochii violeți presărați cu stele, nimeni nu l-ar fi considerat a fi altfel decât extraordinar.

El făcu o plecăciune spre surorile mele.

– Mulțumesc pentru ospitalitate și generozitate, spuse el cu un zâmbet cald, dar un pic forțat.

Elain încercă să zâmbească, dar nu reuși.

Iar Nesta se uită la ei trei, apoi la mine și spuse:

– Bucătarul a lăsat cina pe masă. Ar trebui să mâncăm înainte să se răcească.

Ea nu-mi așteptă confirmarea înainte să plece, chiar spre capul mesei lustruite din lemn de cireș.

– Încântată să vă cunosc, spuse Elain răgușit și se grăbi după Nesta, fusta din mătase a rochiei sale de culoarea cobaltului fâșâind pe parchet.

Cassian se strâmbă când le-am urmat, Rhysand ridică din sprâncene, iar Azriel păru mai înclinat să se confunde cu cea mai apropiată umbră și să evite complet această conversație.

Nesta aștepta în capul mesei, ca o regină gata să discute. Elain tremura pe scaunul tapițat din lemn sculptat din stânga ei.

Le-am făcut tuturor o favoare și m-am așezat în dreapta Nestei. Cassian revendică locul de lângă Elain, care apucă furculița ca și când ar fi putut s-o folosească împotriva lui, iar Rhysand se așeză pe scaunul de lângă mine, în fața lui Azriel. Azriel zâmbi ușor când observă cum strângea Elain furculița, dar tăcu și, în schimb, se concentră să-și aranjeze aripile în jurul scaunului omenesc, așa cum și Cassian încerca subtil să o facă. La naiba! Ar fi trebuit să-mi amintesc. Deși mă îndoiam că vreunul din ei ar fi apreciat dacă aș fi adus acum două taburete.

Am oftat pe nas și am ridicat capacele diverselor farfurii și caserole. Somon fiert cu mărar și lămâie din seră, piure de cartofi, pui prăjit cu sfeclă și ridichi din pivnița de rădăcini și câteva caserole cu ouă, carne de vânat și praz. Mâncare de sezon rămasă la sfârșitul iernii.

Mi-am pus mâncare pe farfurie, în zgomotele surorilor mele și ale însoțitorilor care făceau același lucru umplând liniștea. Am luat o gură și m-am abținut să nu mă crispez.

Cândva, această mâncare ar fi avut o aromă bogată.

Acum parcă mâncam cenușă.

Rhysand își mânca puiul fără să ezite. Cassian și Azriel mâncau de parcă nu o mai făcuseră de câteva luni. Poate că faptul că erau războinici și că luptau în războaie le dăduse abilitatea să vadă mâncarea ca pe putere și să-i ignore gustul.

Am surprins-o pe Nesta privindu-mă.

– Este ceva în neregulă cu mâncarea ta? mă întrebă ea cu o voce indiferentă.

M-am forțat să mai iau o gură, fiecare mișcare a maxilarului meu presupunând un efort.

– Nu.

Am înghițit și am băut o gură mare de apă.

– Deci nu mai poți mânca ceva obișnuit, sau ești prea bună pentru asta?

Era o întrebare și o provocare.

Furculița lui Rhysand zăngăni pe farfurie. Elain scoase un mic zgomot.

Și cu toate că Nesta mă lăsase să folosesc această casă și încercase să traverseze zidul pentru mine, deși încercaserăm să facem un armistițiu, *tonul,* dezgustul și dezaprobarea...

Am pus mâna pe masă.

– Pot să mănânc, să beau, să fac sex și să lupt la fel de bine ca înainte. Chiar mai bine.

Cassian se înecă cu apa. Azriel se mișcă pe scaun, înclinându-se ca să sară între noi, dacă ar fi fost necesar.

Nesta râse încet.

Iar eu simțeam focul în gură, îl auzeam vuindu-mi în vene și...

O *smucitură* nevăzută și solidă a legăturii, întunericul rece strecurându-se în mine, în furia și simțurile mele, calmând focul...

M-am luptat ca să-mi ridic scuturile mentale. Dar erau intacte.

Rhysand nici măcar nu s-a uitat la mine înainte să îi spună Nestei:

– Dacă ai să vii vreodată în Prythian, ai să descoperi de ce mâncarea voastră are alt gust.

Nesta îl privi de sus.

– Nu mă interesează să calc vreodată pe tărâmul vostru, așadar, va trebui să te cred pe cuvânt.

– Nesta, te rog, șopti Elain.

Cassian o evalua pe Nesta, cu un licăr în ochi pe care îl puteam interpreta doar ca pe al unui războinic ce se trezea înfruntând un oponent nou și interesant.

Apoi, pe toți zeii, Nesta își mută atenția spre Cassian, observând licărul – ce însemna el.

– La ce te uiți? întrebă ea cinic.

Cassian ridică din sprâncene, fără să se amuze.

– La cineva care a lăsat-o pe sora ei mai mică să își riște viața în fiecare zi în pădure, în timp ce ea nu a făcut nimic. La cineva care a

lăsat un copil de paisprezece ani să intre în pădure, atât de aproape de zid.

Fața începu să mi se încălzească și am deschis gura. Nu știam ce să spun.

– Sora ta a murit, *a murit* ca să îmi salveze poporul. Este dispusă să o facă din nou, ca să te protejeze de război. Așadar, nu te aștepta să stau aici cu gura închisă, în timp ce tu îi zâmbești zeflemitor pentru o alegere pe care nu a putut să o facă și să îmi insulți și poporul.

Nesta nu clipi când îi studie trăsăturile frumoase și trunchiul musculos. Apoi se întoarse spre mine. Ignorându-l complet.

Chipul lui Cassian era aproape sălbatic. Era un lup care încolțise o căprioară... doar ca să găsească o pisică sălbatică ascunzându-se în blana ei.

Vocea lui Elain tremură când observă același lucru și îi spuse repede:

– Este... este foarte dificil, înțelegi, să... accepte asta.

Mi-am dat seama că metalul întunecat din care era făcut inelul era... fier. Chiar dacă le spusesem că fierul era inutil, iată-l. Acesta era darul de la familia viitorului ei soț care ura Spiriduşii. Elain aruncă o privire rugătoare spre Rhysand, apoi spre Azriel, frica îngrozitoare de moarte învăluindu-i trăsăturile și parfumul.

– Așa am fost crescute. Am auzit povești despre ai voștri care au traversat zidul ca să ne rănească. Chiar vecina noastră, Clare Beddor, a fost luată, iar familia ei ucisă...

Un corp gol, țintuit de zid. Distrus. Mort. Țintuit acolo luni de zile.

Rhysand fixa farfuria cu privirea. Nemișcat. Fără să clipească.

El îi dăduse Amaranthei numele lui Clare – i-l dăduse, în ciuda faptului că știa că îl mințisem în legătură cu asta.

– Totul este foarte confuz, spuse Elain.

– Îmi imaginez, zise Azriel.

Cassian îi aruncă o privire urâtă. Dar Azriel era atent la sora mea, zâmbind binevoitor și blând. Ea își relaxă un pic umerii. M-am

întrebat dacă spionul lui Rhysand obținea deseori tot atât de multe informații purtându-se rece, ca atunci când înșela sau apela la umbrele lui.

Elain se ridică un pic atunci când îi spuse lui Cassian:

– Cât despre faptul că Feyre a vânat în acei ani, nu doar neglijența Nestei e de vină. Eram speriate, nu am fost instruite și totul ne-a fost luat, iar noi am dezamăgit-o. Amândouă.

Nesta nu spuse nimic, stând cu spatele încordat.

Rhysand îmi aruncă o privire îngrijorată. Am apucat-o pe Nesta de braț, atrăgându-i atenția spre mine.

– Nu putem să... o luăm de la capăt?

Aproape îi gustam mândria care-i clocotea în vene, strigându-i să nu dea înapoi.

Cassian – afurisitul – îi zâmbi sarcastic.

– Bine, spuse Nesta printre dinți și continuă să mănânce.

Cassian îi urmări fiecare înbucătură, fiecare mișcare a gâtului când înghiți.

M-am forțat să mănânc tot, conștientă că Nesta era atentă la cum mâncam.

– Chiar puteți zbura? îl întrebă Elain pe Azriel, referindu-se la acesta și la Cassian, poate singurii manierați de aici.

El lăsă furculița, clipind. Aș fi putut spune că era conștient de sine.

– Da, zise el. Cassian și cu mine facem parte dintr-o rasă de spiriduși numiți illyrieni. Ne-am născut auzind cântecul vântului.

– E foarte frumos, spuse ea. Dar nu este înfricoșător să zbori atât de sus?

– Câteodată este, zise Azriel. Cassian renunță să mai fie atent la Nesta și dădu aprobator din cap. Dacă ești prins într-o furtună, dacă curentul coboară. Dar suntem atât de bine antrenați, încât frica dispare înainte să ieșim din scutece.

Și totuși, Azriel nu fusese instruit decât mult după aceea. „Te obișnuiești cu expresiile", îmi spusese el mai devreme. Cât de des

trebuia să-şi amintească să folosească asemenea cuvinte? „Noi", „al nostru" şi „nouă" îi erau la fel de străine ca şi mie?

– Arăţi ca un Mare Spiriduş, interveni Nesta, cu vocea ca o sabie ascuţită. Dar nu eşti?

– Doar Marii Spiriduşi care arată ca *ei*, spuse tărăgănat Cassian, fluturând o mână spre mine şi Rhys. Ei sunt Mari Spiriduşi. Oricare alte diferenţe îi marchează pe restul ca fiind ca ceea ce numesc ei spiriduşi „inferiori".

Rhysand spuse în cele din urmă:

– Termenul a ajuns să fie folosit pentru că e unul uşor, dar maschează un trecut sângeros, lung şi nedrept. Mulţi spiriduşi inferiori dispreţuiesc termenul şi vor ca noi să fim numiţi în acelaşi fel.

– Pe bună dreptate, spuse Cassian, bând apă.

Nesta mă cercetă cu atenţie.

– Dar tu nu ai fost un Mare Spiriduş... nu de la început. Deci ţie cum îţi spun?

Nu mi-am dat seama dacă era sau nu un atac.

– Feyre este cine vrea să fie, spuse Rhysand.

Nesta ne cercetă pe toţi, ridicându-şi privirea spre acea coroană.

– Scrie-le reginelor în seara asta, zise ea. Mâine, Elaine şi cu mine ne vom duce-n sat ca să trimitem scrisoarea. Dacă reginele chiar vor veni aici, adăugă ea, aruncându-i o privire de gheaţă lui Cassian, v-aş sugera să vă pregătiţi să înfruntaţi nişte idei preconcepute mai rele decât alte noastre. Şi să vă gândiţi la cum să ne scoateţi pe *toţi* din încurcătura asta, dacă lucrurile se vor înrăutăţi.

– Vom lua asta în considerare, spuse lin Rhys.

Nesta continuă, total neimpresionată de vreunul dintre noi:

– Presupun că veţi vrea să rămâneţi peste noapte.

Rhys îmi aruncă o privire ca o întrebare tăcută. Am fi putut să plecăm cu uşurinţă, bărbaţii găsind calea spre casă în întuneric, dar... Prea devreme, probabil, lumea s-ar fi dus naibii.

– Dacă nu este un deranj prea mare, atunci da, am spus eu. Vom pleca mâine după micul dejun.

Nesta nu zâmbi, dar Elain radia.

– Bun. Cred că sunt pregătite câteva dormitoare...

– Vom avea nevoie de două, o întrerupse încet Rhys. Alăturate, cu două paturi fiecare.

M-am încruntat la el.

– Magia este diferită de cealaltă parte a zidului, îmi explică Rhys. Deci scuturile şi simţurile noastre ar putea să nu funcţioneze corect. Nu vreau să risc. Mai ales în casa unei femei logodite cu un bărbat care i-a dat un inel de logodnă din fier.

Elain roşi uşor.

– Dormitoarele care au două paturi nu sunt alăturate, şopti ea.

Am oftat.

– Vom muta lucrurile. Este în regulă. Acesta, am adăugat încruntându-mă spre Rhysand, este ţâfnos doar pentru că este bătrân şi i-a trecut ora de culcare.

Rhysand chicoti, mânia lui Cassian cedă suficient, încât zâmbi, iar Elain zâmbi la rândul ei, observând relaxarea lui Azriel ca dovadă a faptului că lucrurile nu erau pe cale să meargă prost.

Nesta se ridică în picioare, ca un stâlp subţire din oţel şi spuse fără să se adreseze cuiva în mod special:

– Dacă am terminat de mâncat, atunci cina s-a sfârşit.

Şi asta fu totul.

Rhysand redactă scrisoarea în locul meu, iar Cassian şi Azriel o corectară. Abia la miezul nopţii am avut o ciornă pe care să o considerăm toţi impresionantă, îmbietoare şi destul de ameninţătoare.

Surorile mele spălară vasele în timp ce noi am lucrat şi se scuzaseră ca să meargă la culcare cu câteva ore înainte, spunându-ne unde să ne găsim camerele.

Cassian şi Azriel trebuiau să împartă una, iar Rhysand şi cu mine, o alta.

Am privit încruntată la camera mare de oaspeți, când Rhys închise ușa în urma noastră. Patul era destul de mare pentru doi, dar nu voiam să îl împart. M-am întors spre el.

– Eu nu...

Lemnul scoase un zgomot surd pe covor și un mic pat apăru lângă ușă. Rhysand se așeză pe el, scoțându-și cizmele.

– Apropo, Nesta este încântătoare.

– Ea... este o creatură unică, am spus eu.

Poate că era cel mai drăguț lucru pe care îl puteam spune despre ea.

– Au trecut câteva sute de ani de când cineva nu i-a mai intrat lui Cassian pe sub piele atât de ușor. Păcat că amândoi sunt înclinați să se ucidă unul pe celălalt.

O parte din mine se cutremură la prăpădul pe care l-ar fi făcut cei doi, dacă ar fi hotărât să nu se mai certe.

– Iar Elain, spuse Rhysand oftând când își scoase cealaltă cizmă, nu ar trebui să se mărite cu fiul lordului din mai multe motive, cel mai lipsit de importanță fiind acela că tu nu vei fi invitată la nuntă. Deși poate că asta este un lucru bun.

– Nu este amuzant, am șuierat eu.

– Măcar nu va trebui să le trimiți un cadou. Mă îndoiesc de faptul că socrul ei ar binevoi să-l accepte.

– Ai mult curaj să le iei peste picior pe surorile mele, când prietenii tăi sunt la fel de melodramatici. El ridică întrebător din sprâncene. Am pufnit. O, deci nu ai observat cum se uită Azriel la Mor? Sau cum uneori ea îl urmărește și îl apără? Și cum amândoi se pricep atât de bine să-l facă pe Cassian să fie amortizorul dintre ei în cea mai mare parte a timpului?

Rhysand mă privi în ochi.

– Ți-aș sugera să păstrezi observațiile astea pentru tine.

– Crezi că sunt vreo bârfitoare? Viața mea este destul de nefericită și așa; de ce aș vrea să răspândesc nefericirea și celor din jurul meu?

– Este nefericită? Viața ta, vreau să spun.

Era o întrebare precaută.

– Nu știu. Totul se întâmplă atât de repede, încât nu știu ce să simt.

Eram mai sinceră decât obișnuiam în ultima vreme.

– Hmm. Poate că, odată întorși acasă, ar trebui să-ți dau o zi liberă.

– Ce drăguț din partea ta, *milord!*

El pufni, descheindu-și vesta. Mi-am dat seama că stăteam îmbrăcată elegant, fără să am ce purta când dormeam.

Rhysand pocni din degete și pijamaua mea și niște lenjerie de corp subțire apărură pe pat.

– Nu am reușit să hotărăsc ce dantelă vrei să porți; așadar, ți-am adus câteva din care să alegi.

– Ești un porc! am mârâit eu, înșfăcând hainele și îndreptându-mă spre baia alăturată.

Camera era călduroasă când am ieșit, Rhys era în patul pe care îl invocase de nicăieri, iar toate luminile erau stinse, în afară de tăciunii care licăreau în șemineu. Până și cearșafurile erau calde când m-am urcat în pat.

– Mulțumesc pentru că mi-ai încălzit patul, am spus eu în lumina slabă.

El era cu spatele la mine, dar l-am auzit clar când spuse:

– Amarantha nu mi-a mulțumit niciodată pentru asta.

Toată căldura dispăru.

– Ea nu a suferit destul.

Nici măcar pe departe, pentru ceea ce făcuse. Mie, lui, lui Clare, multor altora.

Rhys nu răspunse. În schimb, zise:

– Nu credeam că am să rezist la cină.

– Ce vrei să spui?

El fusese mai degrabă... calm. Reținut.

– Surorile tale sunt bine intenționate sau, măcar, una din ele este. Dar, văzându-le stând la acea masă... Nu mi-am dat seama că

mă vor impresiona atât de puternic. Cât de tinere erau! Cum nu te-au protejat?

– M-am descurcat bine.

– Le datorăm recunoștința noastră pentru că ne-au lăsat să folosim această casă, spuse el încet, dar va mai trece mult timp până când mă voi putea uita la surorile tale fără să vreau să urlu la ele.

– O parte din mine simte la fel, am recunoscut eu, culcușindu-mă în pături. Dar, dacă nu aș fi plecat în acea pădure, dacă ele nu m-ar fi lăsat să plec acolo singură... Tu încă ai fi fost înrobit. Și poate că Amarantha și-ar fi pregătit acum forțele ca să distrugă pământurile acestea.

Se lăsă tăcerea.

– Îți plătesc simbrie, știi. Pentru toate astea, spuse el.

– Nu este nevoie.

Chiar dacă... chiar dacă nu aveam bani.

– Fiecare membru al regatului meu primește una. Deja ai un cont la banca din Velaris, în care vor fi depuși banii tăi. Și ai credit la un număr mare de prăvălii. Deci, dacă nu ai suficienți bani la tine când faci cumpărături, poți trimite nota Acasă.

– Eu... nu era nevoie să faci asta. Am înghițit cu greutate. Și cu cât, mai exact, sunt plătită în fiecare lună?

– Cu aceeași sumă ca și ceilalți.

Fără îndoială era una generoasă – probabil *prea* generoasă. Dar el mă întrebă brusc:

– Când este ziua ta de naștere?

– Mai trebuie să le țin socoteala? El așteptă. Am oftat. Este la Solstițiul de Iarnă.

El făcu o pauză.

– Asta a fost acum câteva luni.

– Mmmhmm!

– Nu ai... Nu îmi amintesc să te fi văzut sărbătorind.

Prin legătură, prin mintea mea dezordonată și neprotejată.

– Nu am spus nimănui. Nu am vrut o petrecere când deja se sărbătorea ceva. În orice caz, zilele de naștere îmi par acum fără sens.

El tăcu preț de un minut lung.

– Chiar te-ai născut la Solstițiul de Iarnă?

– Este asta atât de greu de crezut? Mama spunea că eram atât de retrasă și de ciudată din cauză că m-am născut în cea mai lungă noapte a anului. Într-un an, a încercat să mă sărbătorească în altă zi, dar a uitat să o facă data următoare – probabil a avut de organizat vreo petrecere mai avantajoasă.

– Acum știu de unde moștenește talentul Nesta. Sincer, ne pare rău că nu mai putem sta – măcar să vedem cine va rămâne în picioare, ea sau Cassian.

– Eu pariez pe Nesta.

Un chicot încet îmi șerpui de-a lungul oaselor – un memento al faptului că, odată, pariase pe mine. Fusese singurul de la Poalele Muntelui care pariase pe mine în confruntarea cu Middengard Wyrm.

– Și eu la fel, zise el.

CAPITOLUL 25

Stând sub crengile împletite ale copacilor încărcați cu zăpadă, am cercetat atent pădurea adormită și m-am întrebat dacă păsările tăcuseră din cauza prezenței mele. Sau a Marelui Lord de lângă mine.

– Să îmi înghețe fundul la prima oră a dimineții nu e felul în care mi-am dorit să ne petrecem ziua liberă, spuse Rhysand, încruntându-se la pădure. Ar trebui să te duc în Stepele Illyriene când ne întoarcem – pădurea de acolo este mult mai interesantă. Și mai caldă.

– N-am idee unde sunt acestea. Zăpada scârțâi sub cizmele pe care Rhysand le invocase când am declarat că voiam să mă antrenez cu el. Și nu fizic, ci cu puterile pe care le aveam. Oricare ar fi fost. Odată mi-ai arătat o hartă goală, îți amintești?

– Precauții.

– Am să văd vreodată una normală sau ai să mă lași să presupun unde sunt toate?

– Ai o stare de spirit minunată astăzi, spuse Rhysand și ridică o mână în aerul dintre noi. Apăru o hartă împăturită, pe care nu se grăbi să o deschidă. Ca să nu crezi că nu am încredere în tine, dragă Feyre... Îmi arătă sudul Insulelor Nordice. Acestea sunt Stepele. Patru zile de mers pe jos în direcția aceea, arătă cu un deget spre munții de-a lungul insulei, te vor duce în teritoriul illyrian.

M-am uitat cu atenție la hartă, am notat peninsula care ieșea cam la jumătatea coastei vestice a Regatului Nopții și numele marcat acolo. *Velaris*. El îmi arătase odată una goală – când îi aparținusem lui Tamlin și fusesem puțin mai mult decât o spioană și o prizonieră. Deoarece știuse că i-aș fi spus lui Tamlin despre orașe și amplasarea lor.

Și că Ianthe ar fi putut afla despre ele.

Mi-am alungat greutatea din piept și stomac.

– Aici, spuse Rhysand, punând harta în buzunar și gesticulând spre pădurea din jurul nostru. Ne vom antrena aici. Suntem destul de departe acum.

Destul de departe de casă, de oricine altcineva, ca să evităm să fim detectați. Sau să facem victime.

Rhysand întinse o mână și o lumânare groasă și scurtă apăru în palma lui. O lăsă pe pământul înzăpezit.

– Aprinde-o, stinge-o cu apă și usucă-i fitilul.

Știam că voia să o fac fără să o ating.

– Nu pot să fac niciunul dintre lucrurile astea, am spus eu. Cum rămâne cu protecția fizică? Măcar pe asta reușisem să o fac, oarecum.

– Ne vom ocupa de asta cu altă ocazie. Astăzi sugerez să începi să încerci o *altă* fațetă a puterii tale. Ce spui de metamorfozare?

M-am încruntat la el.

– Să fie foc, apă și aer.!

Ticălos... ticălos nesuferit!

Din fericire, nu insistă – nu întrebă *de ce* metamorfozarea ar fi putut fi singura putere pe care nu m-aș fi deranjat vreodată să o analizez și să o stăpânesc. Poate din același motiv pentru care nu voiam în mod deosebit să-l întreb despre singura parte importantă din trecutul lui, pentru care nu voiam să știu dacă Azriel și Cassian ajutaseră când familia conducătoare a Regatului Primăverii fusese ucisă.

M-am uitat la Rhysand din cap până în picioare: la veşmintele de războinic illyrian, la sabia de deasupra umărului, la aripile şi la sentimentul general de putere copleşitoare care radia mereu din el.

– Poate că ar trebui să... pleci.

– De ce? Păreai să insişti atât de mult ca *eu* să te antrenez.

– Nu mă pot concentra cu tine în preajmă, am recunoscut. Şi du-te... departe. Pot să te simt din cealaltă cameră.

Un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

Mi-am dat ochii peste cap.

– De ce nu te ascunzi, pur şi simplu, într-unul din ţinuturile paralele pentru puţin timp?

– Nu aşa funcţionează. Acolo nu există aer. I-am aruncat o privire ca să-i spun că în mod sigur trebuia să o facă, iar el râse. Bine. Antrenează-te cât vrei în intimitate. Făcu un semn din bărbie spre tatuajul meu. Strigă-mă prin legătură dacă vrei să reuşeşti ceva înainte de micul dejun.

M-am încruntat la ochiul din palmă.

– Poftim? Chiar să strig la tatuaj?

– Ai putea încerca să îl freci de anumite părţi ale corpului, iar eu aş putea să vin mai repede.

Dispăru în neant înainte să pot arunca lumânarea spre el.

Singură în pădurea îngheţată, m-am gândit la cuvintele lui şi am chicotit uşor şi răguşit.

M-am întrebat dacă ar fi trebuit să testez arcul şi săgeţile pe care mi le dăduse înainte de a-i cere să plece. Încă nu încercasem un arc illyrian – de fapt, nu mai trăsesem în nimic de câteva luni.

Am fixat lumânarea cu privirea. Nu se întâmplă nimic.

Trecu o oră.

M-am gândit la tot ce mă enerva, la ce mă dezgusta; m-am gândit la Ianthe și la dreptul ei, la cererile ei. Nu ieși nici măcar un fuior de fum.

Când mai aveam un pic și-mi sângerau ochii, am făcut o pauză ca să scotocesc prin pachetul pe care mi-l adusesem. Am găsit pâine proaspătă, o canistră cu tocană încălzită magic și un bilet de la Rhysand, care spunea:

Sunt plictisit. Au ieșit scântei până acum?

În mod nesurprinzător, un creion zăngăni la fundul traistei.

Am luat creionul și i-am scris răspunsul pe canistră înainte de a vedea literele dispărându-mi din palmă: *Nu, băgăciosule. Nu ai lucruri mai importante de făcut?*

Un alt bilet apăru o clipă mai târziu.

Mă uit la Cassian și Nesta, care se ceartă de la ceai. La asta m-ai supus când m-ai alungat de la antrenament. Credeam că asta era ziua noastră liberă.

Am pufnit și i-am răspuns:

– *Biet Mare Lord, viața este atât de grea!*

Hârtia dispăru, apoi reapăru, scrisul lui fiind acum aproape de partea de sus a hârtiei, singurul spațiu rămas liber.

– *Viața este mai bună când ești în preajmă. Și uite ce minunat este scrisul tău de mână.*

Aproape îl simțeam așteptând în cealaltă parte, în camera însorită pentru micul dejun, pe jumătate atent la cearta dintre sora mea cea mare și războinicul illyrian. Am schițat un zâmbet. *Ești un nerușinat jucăuș,* i-am răspuns.

Pagina dispăru. Mi-am privit palma deschisă, așteptând ca ea să reapară.

Și eram atât de concentrată, încât am observat că era cineva în spatele meu abia când mâna îmi acoperi gura și mă ridică în aer.

M-am zbătut, mușcând și zgâriind, țipând la oricine era cel care mă ridicase.

Am încercat să mă îndepărtez, zăpada agitându-se în jurul nostru ca praful pe drum, dar brațele care mă țineau erau neclintite, ca benzile de fier și...

O voce răgușită se auzi la urechea mea:

– Încetează sau îți rup gâtul.

Cunoșteam acea voce. Mă pândea prin coșmarurile mele.

Era Attorul.

CAPITOLUL 26

Attorul dispăruse în clipele de după moartea Amaranthei, suspectat că fugise la Regele Hybernului. Iar dacă era aici, pe tărâmul muritorilor...

Am devenit flexibilă în brațele lui, trăgând un pic de timp ca să mă uit după ceva, după orice aş fi putut folosi împotriva lui.

– Bun, îmi spuse la ureche printre dinți. Acum, spune-mi...

Noaptea explodă în jurul nostru.

Attorul țipă – *țipă* – când întunericul ne înghiți, iar eu am fost smulsă din brațele lui subțiri, unghiile lui tăindu-mi pielea. Am căzut cu fața în zăpada înghețată.

M-am rostogolit, întorcându-mă pe spate, răsucindu-mă ca să îmi aduc picioarele sub mine...

Se făcu din nou lumină când m-am ridicat pe vine, cu cuțitul înclinat.

Iar acolo era Rhysand, legându-l pe Attor de un stejar acoperit cu zăpadă, doar cu benzi răsucite de lumină. Ca acelea care-i striviseră mâna lui Ianthe. Rhysand își ținea mâinile în buzunare, iar chipul îi era rece şi frumos ca moartea.

– M-am întrebat unde ai fugit.

Attorul gâfâi cât luptă cu legăturile.

Rhysand aruncă doar două sulițe întunecate în aripile lui.

Attorul țipă când sulițele întâlniră carnea și se afundară adânc în scoarța din spatele lui.

– Răspunde-mi la întrebări și te vei putea târî înapoi la stăpânul tău, spuse Rhysand, ca și când l-ar fi întrebat despre vreme.

– Curvă! spuse Attor. Sângele argintiu care i se prelinse din aripi sâsâi când atinse zăpada.

Rhysand zâmbi.

– Uiți că îmi plac lucrurile astea. El ridică un deget.

Attorul țipă:

– *Nu!* Degetul lui Rhysand se opri. Am fost trimis, spuse el gâfâind, ca să o iau pe ea.

Sângele mi se răci ca pădurea din jurul nostru.

– De ce? întrebă Rhysand cu acel calm obișnuit și înspăimântător.

– Așa mi s-a ordonat. Nu pot pune întrebări. Regele o vrea.

– De ce? zise din nou Rhysand.

Attorul începu să țipe – de data asta sub forța unei puteri pe care nu o vedeam. Am tresărit.

– *Nu știu, nu știu, nu știu.* L-am crezut.

– Unde este acum regele?

– În Hybern.

– Și armata?

– Vine curând.

– Cât e de mare?

– Nesfârșită. Avem aliați în toate teritoriile și toți așteaptă.

Rhysand își înclină capul ca și cum se gândea la ce urma să spună. Dar el se îndreptă, iar Azriel se izbi în zăpadă, aruncând-o în aer ca pe apa dintr-o baltă. Zburase atât de tăcut, încât nici măcar nu-l auzisem bătând din aripi. Probabil Cassian rămăsese acasă ca să le apere pe surorile mele.

Pe chipul lui Azriel nu se citi nici urmă de bunătate când zăpada se așeză – masca neclintită a îmblânzitorului umbrelor al Marelui Lord.

Attorul începu să tremure, iar mie aproape că mi-a părut rău pentru el când Azriel se îndreptă spre acesta. Aproape, dar nu mi-a părut. Nu când pădurile erau atât de aproape de castel. De surorile mele.

Rhysand veni lângă mine când Azriel ajunse lângă Attor.

– Data viitoare când vei încerca să o iei, îi spuse Rhysand lui Attor, mai întâi te voi ucide și apoi voi pune întrebările.

Azriel îi întâlni privirea. Rhysand dădu din cap. Pietrele Siphon de pe mâinile lui cu cicatrice pâlpâiră ca un foc unduitor albastru când se întinse spre Attor. Înainte ca Attor să poată țipa, el și spionul dispărură.

Nu voiam să mă gândesc unde plecaseră și la ce ar fi putut să facă Azriel. Nici măcar nu știusem că Azriel avea puterea de a se teleporta sau orice putere canalizase prin pietrele Siphon. Îl lăsase pe Rhysand să ne teleporteze în ziua precedentă doar pentru că, probabil, puterea era prea epuizantă ca să fie folosită cu ușurință.

– O să-l ucidă? am întrebat eu, respirând sacadat.

– Nu. Am tremurat din cauza puterii brute care îi acoperea corpul încordat. Îl vom folosi ca să trimitem un mesaj Hybernului cum că, dacă vrea să-i vâneze pe membrii curții mele, vor trebui să se străduiască mai mult.

Afirmația lui în legătură cu mine și cuvintele lui mă făcură să tresar.

– Știai... știai că mă vâna?

– Eram curios cine voia să te răpească din prima clipă în care ai rămas singură.

Nu știam de unde să încep. Deci Tamlin avea dreptate în ceea ce privea siguranța mea. Într-o oarecare măsură. Asta nu scuza nimic.

– Deci nu ai plănuit niciodată să rămâi cu mine cât timp mă antrenam. M-ai folosit ca pe-o *momeală*...

– Da, și aș face-o din nou. Ai fost în siguranță tot timpul.

– *Ar fi trebuit să-mi spui!*

– Poate data viitoare.

– *Nu va mai fi o dată viitoare!*

L-am lovit cu mâna în piept, iar el se clătină înapoi un pas din cauza forței loviturii. Am clipit. Uitasem... uitasem cât de puternică eram când intram în panică. Ca atunci când fusesem la Țesătoare. Uitasem cât de puternică eram.

– Da, ai uitat, mormăi Rhysand, citindu-mi expresia surprinsă de pe chip, calmul de gheață spulberându-se. Ai uitat de acea putere; ai uitat că poți să arzi și să devii întuneric și să îți crească gheare. Ai *uitat. Ai încetat să lupți.*

El nu se referea doar la Attor. Sau la Țesătoare.

Iar furia se ridică în mine într-un val atât de puternic, încât nu m-am mai gândit decât la cât de mânioasă eram pe mine; la cât de mânioasă eram din cauza lucrurilor pe care fusesem forțată să le fac și din cauza celor suferite de mine și de el.

– Și ce dacă am uitat? am spus eu printre dinți și l-am împins din nou. *Și ce dacă* am uitat?

Am vrut să-l mai împing o dată, dar Rhys se teleportă la câțiva metri distanță.

M-am năpustit spre el, zăpada scârțâind sub picioare.

– Nu este ușor!

Mânia mă străbătea, mă anihila. Mi-am ridicat brațele ca să-i lovesc pieptul cu palmele...

Iar el dispăru din nou.

Apăru în spatele meu, atât de aproape, încât respirația lui îmi gâdilă urechea în timp ce spuse:

– Nu știi cât de greu este.

M-am întors cu intenția să-l apuc. Dispăru înainte ca eu să-l pot lovi.

Rhys apăru în cealaltă parte a poienii, chicotind.

– Străduiește-te mai mult!

Nu mă puteam ascunde în întuneric și în goluri de aer. Și dacă aș fi putut, dacă aș fi putut să mă transform în fum, în aer și noaptea în

stele, m-aş fi folosit de asta ca să apar chiar în faţa lui şi să-i şterg zâmbetul de pe faţă.

M-am mişcat, chiar dacă era inutil, chiar dacă el se undui în întuneric, iar eu l-am urât pentru asta – pentru aripile lui şi abilitatea de a se mişca precum ceaţa în vânt. El apăru la un pas distanţă, iar eu am sărit brusc, cu mâinile întinse şi *ghearele* scoase...

Şi m-am izbit într-un copac.

Râse când am ricoşat şi dinţii îmi clănţăniră, iar ghearele-mi scârţâiră când sfâşiară lemnul. Dar eu deja săream înainte în timp ce el dispăru; săream înainte ca şi când aş fi putut şi eu să dispar în faldurile lumii, să-l urmăresc prin eternitate...

Şi aşa am făcut.

Timpul încetini şi se ondulă, iar eu i-am văzut întunericul transformându-se în fum şi virând ca şi când ar fi fugit spre un alt punct din poiană. M-am grăbit spre acel loc când mi-am simţit propria agilitate, pliindu-mi eul în vânt şi-n umbră, şi-n praf, lejeritatea radiind din mine, în tot acest timp, ţintind spre locul în care se îndrepta el...

Rhysand apăru, o siluetă solidă în lumea mea de fum şi stele.

Şi avea ochii mari şi gura deschisă într-un rânjet de încântare vicleană, când m-am teleportat în faţa lui şi l-am trântit în zăpadă.

CAPITOLUL 27

Am gâfâit întinsă deasupra lui Rhysand în zăpadă, în timp ce el râse răguşit.

– *Să nu mă mai foloseşti vreodată ca momeală,* i-am mormăit în faţă, împingându-i umerii tari ca piatra, ghearele curbându-mi-se în vârfurile degetelor.

El se opri din râs.

Am împins mai tare, unghiile intrându-i în piele.

– Ai spus că pot fi o armă, învaţă-mă să devin una. Nu mă folosi ca pe un pion. Iar dacă a fi unul face parte din *munca* mea, atunci am terminat. *Am terminat.*

În ciuda zăpezii, corpul îi era cald sub mine, iar eu nu eram sigură că îmi dădusem seama cât de mare era până când corpurile nu ni se lipiră – prea mult. Mult, mult prea mult.

Rhysand îşi înclină capul, dându-şi la o parte o bucată de zăpadă agăţată în păr.

– Mi se pare destul de corect.

M-am împins de pe el, zăpada scârţâind când m-am îndepărtat. Ghearele mele dispăruseră.

El se ridică pe coate.

– Mai fă-o o dată! Arată-mi cum ai făcut-o!

– Nu. Vreau să mă întorc la castel. Lumânarea pe care o adusese zăcea acum bucăți, pe jumătate îngropată sub zăpadă. Îmi era frig, eram obosită, iar el...

Chipul îi deveni serios.

– Îmi pare rău.

M-am întrebat cât de des spunea acele cuvinte. Nu îmi păsa.

Am așteptat cât se ridică în picioare, se scutură de zăpadă și îmi întinse o mână.

Nu era doar o ofertă.

„Ai uitat", spusese el. Uitasem.

– De ce mă vrea Regele Hybernului? Pentru că știe că pot anula puterea Cazanului cu Cartea?

Întunericul pâlpâi, singurul semn al furiei lui Rhysand dezlănțuindu-se din nou.

– Asta voi afla.

„Ai încetat să lupți."

– Îmi pare rău, repetă el, cu mâna încă întinsă. Hai să luăm micul dejun și apoi să mergem acasă.

– Velaris nu este casa mea.

Aș fi putut jura că suferința îi licări în ochi înainte să ne teleporteze înapoi în casa familiei mele.

CAPITOLUL 28

Surorile mele luau micul dejun împreună cu mine și Rhys, iar Azriel era plecat acolo unde îl dusese pe Attor. Cassian zburase ca să i se alăture în clipa în care ne-am întors. Se prefăcuse a se înclina în fața Nestei, iar ea îi făcu un gest vulgar, despre care nu îmi dădusem seama că știa cum să îl facă.

Cassian râsese, privirea șerpuindu-i peste rochia albastră ca gheața a Nestei cu intenția unui prădător știind că furia ei ar fi făcut-o să scuipe. Apoi dispăruse, lăsând-o pe sora mea pe pragul lat, cu părul ei șaten-auriu zburlit de vântul rece agitat de aripile lui puternice.

Le-am adus pe surorile mele în sat ca să ne expedieze scrisoarea, Rhysand vrăjindu-ne ca să fim invizibili, când ele intrară în mica prăvălie ca să o trimită. După ce ne-am întors acasă, ne-am luat repede rămas-bun. Știam că Rhysand voia să se întoarcă în Velaris ca să afle ce punea la cale Attorul.

Nu-i spusesem prea multe lui Rhysand când am zburat peste zid în căldura Prythianului, teleportându-ne apoi în Velaris.

Ceața dimineții încă plutea prin oraș și peste munții din jurul lui. Era și răcoare, dar nici pe departe la fel de neiertătoare ca frigul lumii muritorilor. Rhysand mă lăsă în foaier, suflând aer cald în palmele mele înghețate, fără să-și ia măcar rămas-bun.

Flămândă din nou, le-am găsit pe Nuala și Cerridwen și am mâncat biscuiți cu brânză și arpagic, în timp ce m-am gândit la ce văzusem și făcusem.

După mai puțin de o oră, Rhysand mă găsi în sufragerie, cu picioarele proptite pe canapeaua din fața focului, cu o carte în poală și cu o ceașcă de ceai de trandafir aburind pe masa joasă din fața mea. M-am ridicat când intră și m-am uitat atent la el, să văd dacă era rănit. Ceva încordat în pieptul meu se relaxă când nu am văzut nimic în neregulă.

– S-a făcut, spuse el, trecându-și o mână prin părul negru-albăstrui. Am aflat ce trebuie să facem.

M-am pregătit să fiu exclusă, să mi se spună că se rezolvase, dar Rhysand adăugă:

– Depinde de tine, Feyre, să decizi cât vrei să știi despre metodele noastre. Ce poți gestiona. Ce i-am făcut Attorului nu a fost frumos.

– Vreau să știu totul, am spus eu. Du-mă acolo!

– Attorul nu este în Velaris. Este în Orașul Cioplit, în Regatul Coșmarurilor – unde lui Azriel i-a luat mai puțin de o oră ca să-l distrugă.

Am așteptat mai mult și, ca și când ar fi hotărât că nu eram pe cale să cedez, Rhysand se apropie până la mai puțin de un pas de covorul roșu ornamentat dintre noi. Cizmele lui, de obicei lustruite impecabil... erau stropite cu sângele argintiu. Doar când i-am întâlnit privirea îmi spuse: „Îți voi arăta."

Știam la ce se referea și m-am echilibrat, blocând sunetul focului și al cizmelor și răceala ce zăbovea în jurul inimii mele.

Imediat, m-am trezit în anticamera minții lui – un spațiu al memoriei pe care îl crease pentru mine.

Întunericul curgea prin mine dulce și seducător, răsunând din abisul unei puteri atât de mari, încât nu avea nici început, nici sfârșit.

– *Spune-mi cum i-ai dat de urmă, zise Azriel cu vocea joasă care distrusese nenumărați inamici.*

Eu, Rhysand, m-am rezemat de zidul-îndepărtat al celulei, cu brațele încrucișate. Azriel se ghemui în fața locului în care Attorul era înlănțuit de un scaun, în mijlocul camerei. La câteva niveluri mai sus, Regatul Coșmarurilor se desfăta în continuare, fără să știe de venirea Marelui Lord.

Va trebui să le fac o vizită curând. Să le amintesc cine le ține lesa.

Curând. Dar nu astăzi. Nu după teleportarea lui Feyre.

Și încă era foarte supărată pe mine.

Pe bună dreptate, dacă era să fiu sincer. Dar Azriel a aflat că o mică forță inamică s-a infiltrat în Nord în urmă cu două zile, iar bănuielile mi-au fost confirmate. Ori să ajungă la Tamlin, ori la mine, ei o voiau pe ea. Poate pentru propriile experimente.

Attorul râse încet.

– Regele mi-a spus că erai acolo. Nu știu de unde știa. Am primit ordinul, am zburat peste zid cât de repede am putut.

Cuțitul lui Azriel era scos și echilibrat pe genunchi. Povestitorul-Adevărului – numele ștanțat în rune argintii illyriene pe teacă. El deja aflase că Attorul și alți câțiva fuseseră postați la marginea teritoriului illyrian. Eram pe jumătate tentată să-l arunc pe Attor într-una dintre taberele de război și să văd ce îi fac illyrienii.

Ochii Attorului se îndreptară spre mine, strălucind cu o ură cu care eram foarte obișnuit.

– Îți urez noroc să o păstrezi, Mare Lord.

– De ce? întrebă Azriel.

Oamenii făceau deseori greșeala de a presupune că cel sălbatic era Cassian; cel care nu putea fi îmblânzit. Dar Cassian era foarte temperamental – avea un temperament care putea fi folosit la forjat și sudat. În Azriel era o mânie rece pe care nu reușisem niciodată să o dezgheț. În secolele de când l-am cunoscut, el spusese puține despre viața lui, despre anii din celula tatălui său, închis în întuneric. Poate că atunci îl găsise darul de a îmblânzi umbrele; poate că învățase singur limbajul umbrelor, al vântului și al pietrei. Nici frații lui vitregi

nu fuseseră apropiați. Știam deoarece îi întâlnisem și îi întrebasem și le rupsesem picioarele când l-au scuipat în schimb pe Azriel.

Aveau să mai meargă, în cele din urmă.

– Crezi că nu se știe că ai luat-o de la Tamlin? spuse Attorul.

Asta știam deja. Aceasta fusese sarcina lui Azriel zilele astea: să supravegheze situația din Regatul Primăverii și să se pregătească pentru atacul nostru asupra Hybernului.

Dar Tamlin își închisese granițele – le sigilase atât de bine încât până și să zbori pe deasupra era imposibil. Iar spionii pe care Azriel îi avusese cândva în regat, orbiseră și surziseră.

– Regele te-ar putea ajuta să o păstrezi – se gândește să te cruțe, dacă lucrezi cu el...

Cât vorbi Attorul, am scotocit prin mintea lui, fiecare gând fiind mai rău și mai hidos decât următorul. Nici măcar nu știam că mă strecurasem înăuntru, dar, iată: imagini cu armata care fusese ridicată, similară cu cea împotriva căreia am luptat acum cinci secole; cu țărmurile Hybernului pline cu nave, pregătindu-se de un atac; și regele tolănit pe tronul său în castelul lui dărăpănat. Nici urmă de Jurian îmbufnat sau de Cazan. Nicio șoaptă despre Carte în mințile lor. Tot ce mărturisise Attorul era adevărat. Și nu mai avea valoare.

Az privi peste umăr. Attorul îi spusese totul. Acum doar trăncănea ca să tragă de timp.

M-am desprins de perete.

– Rupe-i picioarele, sfâșie-i aripile și aruncă-l pe coasta Hybernului. Vezi dacă supraviețuiește. Attorul începu să se agite, implorând. M-am oprit lângă ușă și i-am spus: Îmi amintesc fiecare clipă. Fii recunoscător că te las să trăiești. Pentru moment.

Nu mi-am permis să văd amintirile de la Poalele Muntelui: cu mine, cu ceilalți... cu ce i se făcuse acelei fete umane pe care i-o dădusem Amaranthei în locul lui Feyre. Nu mi-am permis să văd cum fusese să o bată pe Feyre – să o chinuiască și să o tortureze.

L-aș fi trântit de pereți. Și aveam nevoie să transmită un mesaj mai mult decât aveam nevoie să mă răzbun.

Attorul deja ţipa sub muchia ascuţită a Povestitorului-Adevărului când am părăsit celula.

Apoi, dispăru. M-am clătinat înapoi, revenind în corpul meu.

Tamlin îşi închisese graniţele.

– Care-i *situaţia* cu Regatul Primăverii?

– Niciuna. În acest moment. Dar ştii cât de departe poate fi împins Tamlin ca să protejeze ce crede că este al lui.

Imaginea vopselei alunecând pe zidul distrus al biroului îmi apăru în minte.

– Ar fi trebuit să o trimit pe Mor în ziua aceea, spuse Rhys cu o ameninţare tăcută.

Mi-am ridicat scuturile mentale. Nu voiam să vorbesc despre asta.

– Mulţumesc pentru că mi-ai spus, am zis eu şi mi-am luat cartea şi ceaiul în camera mea.

– Feyre, spuse el. Nu m-am oprit. Îmi pare rău că te-am păcălit mai devreme.

Iar asta, faptul că mă lăsase mintea lui... era o ofertă de pace.

– Trebuie să scriu o scrisoare.

Scrisoarea era scurtă şi simplă. Dar fiecare cuvânt era o luptă.

Nu din cauza faptului că nu ştiusem să scriu. Nu, acum ştiam să scriu şi să citesc bine.

Era din cauza mesajului pe care Rhysand, care stătea în foaier, îl scria acum:

> *Am plecat de bunăvoie.*
>
> *Sunt îngrijită şi în siguranţă. Sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine şi pentru tot ce mi-ai oferit.*
>
> *Te rog, nu veni să mă cauţi. Nu mă mai întorc.*

El o îndoi repede, iar aceasta dispăru.

– Eşti sigură?

Poate că avea să ajute, oricare ar fi fost *situaţia* din Regatul Primăverii. Am aruncat o privire spre ferestrele de dincolo de el. Ceaţa care învăluia oraşul se risipise, dezvăluind un cer senin şi strălucitor. Şi, cumva, mintea mea păru mai clară decât fusese în ultimele zile – în ultimele luni.

Acolo se întindea un oraş pe care abia dacă-l observasem sau de care îmi păsa.

Îl voiam... viaţa, oamenii. Voiam să-l văd, să-i simt agitaţia în sânge. Să nu fiu limitată de ce aş fi putut întâlni sau face.

– Nu sunt animalul de companie al nimănui, am spus eu.

Rhys era gânditor, iar eu m-am întrebat dacă îşi amintea că îmi spusese cândva acelaşi lucru, când fusesem prea pierdută în propriul sentiment de vinovăţie şi disperare ca să înţeleg. Ce urmează?

– Dacă foloseşte la ceva, chiar voiam să-ţi dau o zi ca să te odihneşti...

– Nu mă menaja.

– Nu o fac. Şi nu prea aş putea numi *odihnă* întâlnirea din dimineaţa asta. Dar ai să mă ierţi dacă fac presupuneri pe baza condiţiei tale fizice de acum.

– Eu voi fi cea care decide asta. Cum rămâne cu Cartea Respiraţiilor?

– După ce Azriel se va întoarce din misiunea cu Attorul, îşi va pune în valoare celelalte abilităţi şi se va infiltra în regatele reginelor muritoare ca să afle unde o ţin şi ce planuri ar putea avea. Cât despre jumătatea din Prythian... Vom merge în Regatul Verii peste câteva zile, dacă cererea mea de a vizita este aprobată. Marii Lorzi care vizitează alte regate agită pe toată lumea. Ne vom ocupa atunci de carte.

Tăcu, aşteptând să urc cu greu la etaj, ca să-mi rumeg gândurile şi să dorm.

Destul – mă săturasem de dormit.

– Mi-ai spus că acest oraş se vede mai bine noaptea, am rostit eu. Doar mi-ai spus sau te vei deranja vreodată să-mi arăţi?

El râse încet și mă măsură din priviri. Nu m-am ferit de privirea lui.

Când privirile ni se întâlniră, pe chipul lui era un zâmbet cum puțini văzuseră. Un real amuzament – poate un pic de fericire, conturată de ușurare. Bărbatul din spatele măștii Marelui Lord.

– La cină, spuse el. Diseară. Să aflăm dacă *tu,* dragă Feyre, spui doar vorbe goale sau dacă îi vei permite Lordului Nopții să te scoată în oraș.

Amren veni în camera mea înainte de cină. Părea că *toți* ieșeam în oraș în seara asta.

La parter, Cassian și Mor dezbăteau dacă el, Cassian, putea zbura mai repede pe distanțe scurte decât putea Mor să se teleporteze în același loc. Am presupus că Azriel era în apropiere, căutând refugiu în umbră. Din fericire, se odihnise după ce se ocupase de Attor și urma să se mai odihnească un pic înainte de a se îndrepta spre tărâmul muritorilor ca să le spioneze pe regine.

Amren măcar bătu la ușă de data asta înainte să intre. Nuala și Cerridwen, care îmi puseseră în păr piepteni cu perle, o priviră o dată pe femeia delicată și dispărură în fuioare de fum.

– Creaturi jucăușe, spuse Amren, cu un zâmbet amar pe buzele ei roșii. Așa sunt fantomele mereu.

– Fantome? M-am răsucit pe scaunul din fața mesei de toaletă. Credeam că erau Mari Spiriduși.

– Pe jumătate, spuse Amren, uitându-se la hainele mele turcoaz, cobalt și albe. Fantomele nu sunt decât umbră și ceață, capabile să treacă prin ziduri, piatră – orice. Nici măcar nu vreau să știu cu cine au fost concepute cele două. Marii Spiriduși și-ar băga mădularul oriunde.

M-am înecat cu ceea ce ar fi putut fi un râset sau o tuse.

– Sunt spioane bune.

– De ce crezi că îi şoptesc acum la ureche lui Azriel că sunt aici?

– Credeam că răspund în faţa lui Rhys.

– Răspund în faţa amândurora, dar Azriel le-a instruit mai întâi.

– Mă spionează?

Se încruntă la un fir deşirat din cămaşa ei de culoarea unui nor de ploaie. Părul negru, lung până la bărbie, se mişcă atunci când îşi ridică privirea.

– Nu. Rhysand le-a spus de nenumărate ori să nu o facă, dar nu cred că Azriel va avea vreodată încredere totală în mine. Deci îi spun tot ce fac. Şi dintr-un motiv întemeiat.

– De ce?

– De ce nu? Aş fi dezamăgită dacă spionul lui Rhysand nu m-ar supraveghea. Dacă nu s-ar împotrivi ordinelor lui de a nu o face.

– Rhysand nu-l pedepseşte pentru neascultare?

Acei ochi argintii străluciră.

– Regatul Visurilor se bazează pe trei lucruri: să aperi, să respecţi şi să preţuieşti. Te aşteptai la forţă brută şi obedienţă? Multe dintre oficialităţile de vârf ale lui Rhysand au puţină putere sau deloc. El preţuieşte loialitatea, isteţimea, compasiunea. Iar Azriel, în ciuda neascultării lui, îi apără regatul şi oamenii. Deci nu. Rhysand nu pedepseşte asta. Există reguli, dar sunt flexibile.

– Şi Tithe?

– Ce Tithe?

M-am ridicat de pe băncuţă.

– Tithe... taxele, oricum le spuneţi. De două ori pe an.

– Locuitorii oraşului au de plătit taxe, dar nu există Tithe. Ea ţâţâi. Dar Marele Lord al Primăverii decretează una.

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu încă – nu cu acea scrisoare acum în drum spre el, dacă nu fusese livrată deja. Aşadar, m-am întins spre cutia mică de pe masa de toaletă şi am scos amuleta ei.

– Poftim. I-am înmânat obiectul din aur cu piatră. Mulţumesc.

Amren ridică din sprâncene când i-am pus-o în palma care aştepta.

– Mi-ai înapoiat-o.

– Nu mi-am dat seama că era un test.

Ea o puse înapoi în cutie.

– Păstrează-o! Nu e magică.

Am clipit.

– Ai minţit...

Ea ridică din umeri, îndreptându-se spre uşă.

– Am găsit-o la fundul cutiei mele de bijuterii. Îţi trebuia ceva ca să crezi că poţi ieşi din nou din Închisoare.

– Dar Rhysand se tot uita la ea...

– Pentru că *el* mi-a dat-o în urmă cu două sute de ani. Era probabil surprins să o vadă din nou şi s-a întrebat de ce ţi-am dat-o. Poate că îl *îngrijora* motivul pentru care aş fi putut să ţi-o dau.

Mi-am încleştat maxilarul, dar Amren ieşea deja pe uşă spunând veselă: „Cu plăcere."

CAPITOLUL 29

În ciuda serii răcoroase, toate magazinele erau deschise când am mers prin oraş. Muzicanţii cântau în micile pieţe, iar Palatul Aţei şi Bijuteriilor era aglomerat cu vânzători şi artişti, Mari Spiriduşi şi spiriduşi de rang inferior. Dar am mers mai departe, spre râu, apa fiind atât de lină, încât stelele şi luminile se amestecau pe suprafaţa ei întunecată ca o panglică vie a eternităţii.

Cei cinci nu se grăbiră când ne-am plimbat pe unul dintre podurile late din marmură de peste Sidra, adesea înaintând sau rămânând în urmă ca să discute unul cu celălalt. Din lămpile ornamentate care erau aliniate de ambele laturi ale podului, lumina spiriduşilor arunca umbre aurii pe aripile celor trei bărbaţi, poleindu-le ghearele din vârfuri.

Subiectele de conversaţie variau de la oamenii pe care îi cunoşteau ei, meciuri şi echipe sportive de care nu auzisem vreodată (părea că Amren era o suporteră înfocată a uneia), magazine noi, muzica pe care o ascultau, cluburile favorite... Nimeni nu spunea nimic despre Hybern sau despre ameninţările pe care le înfruntam – fără îndoială, din discreţie, dar aveam sentimentul că nu o făceau şi din cauză că nu voiau ca acea prezenţă hidoasă să le strice seara, timpul petrecut împreună... Ca şi când toţi ar fi fost nişte cetăţeni obişnuiţi – până şi Rhys. Ca şi când nu ar fi fost cei mai puternici

oameni din acest regat, poate din tot Prythianul. Și nimeni, absolut nimeni, de pe stradă nu se oprea, nici nu se albea la față, nici nu fugea.

Erau uimiți, poate puțin intimidați, dar... nu le era frică. Era o atmosferă atât de neobișnuită pentru mine, încât am rămas tăcută, observându-i doar pe ei și lumea lor. Normalitatea pentru care fiecare dintre ei lupta atât de mult să o păstreze. Lucrul pe care cândva îl detestasem și mă înfuriase.

Dar nu exista niciun loc precum acesta în lume. Nu atât de liniștit. Atât de iubit de poporul său și de conducătorii lui.

Cealaltă parte a orașului era și mai aglomerată, cu clienți îmbrăcați elegant, ieșiți să meargă la teatrele pe lângă care treceam. Nu mai văzusem niciodată un teatru, o piesă, un concert sau o simfonie. În satul nostru distrus, aveam cel mult mimi și menestreli – o mulțime de cerșetori care cântau strident la instrumente improvizate, în cel mai rău caz.

Am mers de-a lungul albiei râului, pe lângă magazine și cafenele din care se auzea muzică. Și am crezut – chiar și când am rămas în urma celorlalți, cu mâinile înmănușate băgate în buzunarele pantalonilor mei groși de culoare albastră – că sunetul orașului ar fi putut fi cel mai frumos lucru pe care îl auzisem vreodată: oamenii, râul și muzica; zăngănitul tacâmurilor pe farfurii; scârțâitul scaunelor trase și împinse; strigătele vânzătorilor care își lăudau marfa când treceau pe lângă noi.

Cât pierdusem în aceste luni de disperare și amorțire?

Dar nu aveam de gând să mai pierd nimic. Sângele Velarisului clocoti în mine, iar în rarele momente de liniște, aș fi putut jura că auzeam vuietul mării izbind falezele îndepărtate.

În cele din urmă, am intrat într-un mic restaurant de lângă râu, construit la primul nivel al unei clădiri cu două etaje, tot spațiul fiind acoperit cu verde și auriu și aproape neîncăpător pentru noi toți. Și trei perechi de aripi illyriene.

Dar proprietara îi cunoștea și îi sărută pe fiecare pe obraz, chiar și pe Rhysand. Ei bine, mai puțin pe Amren, în fața căreia

proprietara făcu o reverență înainte de a se grăbi înapoi în bucătărie și de a ne invita să ne așezăm la masa mare care era pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afara vitrinei deschise. Noaptea înstelată era rece, vântul făcând să foșnească palmierii din ghivece, puși cu grijă de-a lungul balustradei aleii de pe malul râului. Eram, fără îndoială, vrăjiți ca să nu moară iarna – tot așa cum căldura din restaurant împiedica frigul să ne deranjeze pe noi sau pe oricine lua masa în aer liber, la marginea râului.

Apoi, farfuriile cu mâncare începură să apară, împreună cu vinul și conversația, iar noi am luat cina la lumina stelelor, lângă râu. Nu mai mâncaserăm niciodată o mâncare atât de caldă, de consistentă, savuroasă și condimentată. Ca și când îmi umplea nu doar stomacul, ci și golul care zăbovea în pieptul meu.

Proprietara – o femeie zveltă cu pielea măslinie și ochii căprui – stătea în spatele scaunului meu, discutând cu Rhysand despre ultimul transport de mirodenii care venise la Palate.

– Comercianții spun că prețurile ar putea crește, Mare Lord, mai ales dacă zvonurile despre trezirea Hybernului sunt adevărate.

Lângă masă, am simțit atenția celorlalți îndreptându-se spre noi, chiar dacă ei vorbeau în continuare.

Rhysand se rezemă de spătar, rotind un pocal cu vin.

– Vom găsi o cale să împiedicăm creșterea prețurilor.

– Bineînțeles că vom găsi o cale, nu-ți face griji, spuse proprietara, frângându-și ușor mâinile. E minunat că asemenea mirodenii sunt din nou la îndemână – acum că lucrurile sunt mai bune.

Rhysand îi oferi zâmbetul lui delicat, iar asta îl făcea să pară mai tânăr.

– Eu nu mi-aș face probleme, de vreme ce mâncarea ta e atât de gustoasă.

Proprietara radie, roșind, și privi spre locul în care m-am întors pe jumătate pe scaun ca să o urmăresc.

– Îți place?

Fericirea de pe fața ei, satisfacția pe care ți-o putea aduce doar o zi de muncă grea, în care făceai ce-ți place, mă lovi ca o piatră.

Mi-am amintit că şi eu simţisem asta. După ce pictam de dimineață până seara. Odată, acesta era singurul lucru pe care mi-l doream. M-am uitat la farfurii, apoi din nou la ea şi am spus:

– Am trăit pe tărâmul muritorilor şi în alte regate, dar nu am mâncat o asemenea mâncare. O mâncare care mă face să mă simt... trează.

Cuvintele sunară cam la fel de stupid pe cât le simţisem rostindu-le, dar nu m-am putut gândi la un alt mod de a o spune. Dar proprietara dădu din cap ca şi când ar fi înţeles şi mă strânse de umăr.

– Atunci, îţi voi aduce un desert special, spuse ea şi intră în bucătărie.

M-am întors spre farfurie, dar l-am văzut pe Rhysand privindu-mă. Chipul îi era mai blând, mai gânditor decât îl văzusem vreodată, iar buzele uşor depărtate.

Am ridicat din sprâncene. „*Ce?*"

El îmi zâmbi obraznic şi se înclină ca să audă povestea pe care o spunea Mor despre...

Am uitat despre ce vorbea ea când proprietara ieşi cu un pocal mare din metal, plin cu un lichid închis la culoare şi îl puse în faţa lui Amren.

Locţiitoarea lui Rhys nu se atinsese de farfuria ei, ci împinsese mâncarea de colo-colo, ca şi când ar fi încercat să fie politicoasă. Când văzu pocalul din faţa ei, ridică din sprâncene.

– Nu era nevoie să faci asta.

Proprietara ridică din umerii ei subţiri.

– Este proaspăt şi fierbinte şi oricum aveam nevoie de animal pentru friptura de mâine.

Amren roti pocalul, lichidul întunecat lovind marginile ca vinul, apoi sorbi din el.

– L-ai condimentat bine. Sângele îi licări pe dinţi.

Proprietara făcu o plecăciune.

– Nimeni nu pleacă de aici flămând, spuse ea înainte de a se îndepărta.

Într-adevăr, aproape i-am cerut lui Mor să mă scoată din restaurant înainte să terminăm și Rhysand să plătească, în ciuda protestelor proprietarei. Mușchii mei îmi mulțumeau pentru *antrenamentul* de mai devreme din pădurea muritorilor și, la un moment dat, în timpul mesei, toate părțile din mine pe care le folosisem ca să îl trântesc pe Rhysand în zăpadă începuseră să mă doară.

Mor își frecă stomacul în cercuri lente când ne-am oprit lângă râu.

– Vreau să dansez. Nu am să pot să adorm când sunt atât de plină. RITA'S este chiar pe strada asta.

Să dansăm. Corpul meu gemu în semn de protest, iar eu am aruncat o privire după un aliat, ca să respingem împreună ideea ridicolă.

Dar Azriel – *Azriel* spuse, cu ochii la Mor:

– Vin și eu!

– Bineînțeles că vii, mormăi Cassian, încruntându-se la el. Nu trebuie să pleci la răsărit?

Încruntarea lui Mor o oglindea acum pe a lui Cassian – ca și când și-ar fi dat seama unde avea să fie mâine și ce urma să facă.

– Nu trebuie să... îi spuse ea lui Azriel.

– Vreau, zise Azriel, privind-o în ochi suficient de mult, încât Mor își mută privirea, se roti spre Cassian și spuse:

– Ai de gând să ni te alături sau plănuiești să îți privești mușchii în oglindă?

Cassian pufni, luând-o de braț și conducând-o pe stradă.

– Vin și eu, dar pentru băutură, nesuferito! Nu am să dansez.

– Slavă zeilor! Aproape mi-ai distrus piciorul ultima dată când ai încercat s-o faci.

Fu un efort să nu mă holbez la Azriel cum îi urmări mergând pe stradă, braț la braț și ciondănindu-se la fiecare pas. Umbrele i se adunară în jurul umerilor, ca și când chiar i-ar fi șoptit, protejându-l poate. Pieptul lat i se umflă inspirând adânc, apoi el merse ușor și

grațios după ei. Dacă Azriel îi însoțea, atunci orice scuză pe care aș fi putut să o inventez ca să *nu*...

M-am întors cu ochi rugători spre Amren, dar ea dispăruse.

– Își ia mai mult sânge în spatele restaurantului ca să îl ducă acasă, îmi spuse Rhysand la ureche, iar eu aproape am tresărit. I-am simțit chicotul cald pe gât. Iar apoi, se va duce direct în apartamentul ei, ca să se ghiftuiască.

Am încercat să nu tremur când m-am întors spre el.

– De ce sânge?

– Nu e prea politicos să întrebi.

M-am încruntat la el.

– *Tu* mergi să dansezi?

Se uită peste umărul meu la prietenii lui, care aproape urcaseră strada abruptă, unii oameni oprindu-se ca să-i salute.

– Aș prefera să merg acasă pe jos, spuse Rhysand cele din urmă. A fost o zi lungă.

Mor se întoarse în vârful dealului, hainele-i purpurii plutind în jurul ei în vântul iernii și ridică o sprânceană de un auriu-închis. Rhysand scutură din cap, iar ea flutură mâna; apoi ne făcură semn și Azriel și Cassian, care rămăsese în urmă ca să discute cu fratele lui de arme.

Rhysand îmi făcu semn să înaintăm.

– Mergem? Sau îți este prea frig?

Să beau sânge cu Amren în spatele restaurantului părea mai interesant, dar am scuturat din cap și l-am ajuns din urmă, mergând de-a lungul râului, spre pod.

M-am uitat la oraș la fel de lacom cum băuse Amren sângele condimentat și aproape m-am împiedicat când am văzut licărul colorat de cealaltă parte a apei.

Curcubeul din Velaris strălucea ca un pumn de pietre prețioase, ca și când vopseaua cu care-și pictaseră casele prindea viață în lumina lunii.

– Aceasta este priveliştea mea preferată din oraş, spuse Rhys, oprindu-se la balustrada de metal de-a lungul aleii râului şi privind spre cartierul artiştilor.

Era şi preferata surorii mele. Îi plăcea oraşul atât de mult, încât tatăl meu o scotea din Velaris târând-o, ţipând şi lovind-o cu picioarele.

Am căutat un răspuns potrivit ca să-i risipesc tristeţea din acele cuvinte. Dar, ca o proastă, l-am întrebat:

– Atunci, de ce ambele tale case sunt de cealaltă parte a râului?

M-am rezemat de balustradă, privind reflexiile Curcubeului tremurând pe suprafaţa râului ca nişte peşti strălucitori care luptau contra curentului.

– Pentru că mi-am dorit o stradă liniştită – ca să pot vizita această aglomeraţie oricând simţeam nevoia, iar apoi să am o casă în care să mă retrag.

– Ai fi putut, pur şi simplu, să reamenajezi oraşul.

– De ce naiba aş schimba ceva la acest loc?

– Nu asta fac Marii Lorzi? Respiraţia mi se aburi în faţă în noaptea înviorătoare. Orice vor ei?

El îmi studie chipul.

– Mi-aş dori multe lucruri, dar nu apuc să le fac.

Nu îmi dădusem seama cât de aproape stăteam.

– Deci, când îi cumperi bijuterii lui Amren, o faci ca să-i rămâi în graţii sau pentru că sunteţi... împreună?

Rhysand râse.

– Când eram tânăr şi prost, am invitat-o o dată în patul meu. A râs cu lacrimi. Îi ofer bijuterii doar pentru că îmi place să le cumpăr pentru o prietenă care lucrează din greu pentru mine şi care mă apără când am nevoie. Faptul că nu-i cad în dizgraţie este un bonus.

Nimic din vorbele lui nu mă surprindea.

– Şi nu te-ai însurat cu nimeni.

– Ce multe întrebări îmi adresezi în seara asta!

L-am fixat cu privirea până ce oftă.

– Am avut iubite, dar nu m-am simțit niciodată tentat s-o invit pe vreuna dintre ele să-și împartă viața cu mine. Și, sincer, cred că, dacă le-aș fi cerut mâna, toate m-ar fi refuzat.

– Credeam că s-ar fi luptat între ele ca să te câștige. Ca Ianthe.

– Căsătoria cu mine înseamnă o viață cu o țintă pe spate și, dacă aș fi avut urmași, aș fi trăit cu gândul că ei vor fi vânați din momentul zămislirii lor. Toată lumea știe ce s-a întâmplat cu familia mea, iar oamenii mei știu că, dincolo de granițele noastre, suntem urâți.

Încă nu știam toată povestea, dar am întrebat:

– De ce? De ce sunteți urâți? De ce ții secret adevărul despre acest loc? Este păcat că nimeni nu știe despre el și ce lucruri bune faci aici.

– A fost o vreme când Regatul Nopții *a fost* un Regat al Coșmarurilor, condus din Orașul Cioplit. Dar un vechi Mare Lord a văzut altfel lucrurile și, în loc să permită lumii să-i vadă teritoriul vulnerabil într-un timp al schimbărilor, a închis granițele și a înscenat o lovitură de stat. I-a eliminat pe cei mai răi dintre curteni și prădători, a construit Velarisul pentru visători și a instaurat schimburile comerciale și pacea.

Ochii îi străluciră ca și când ar fi putut să arunce o privire înapoi în timp, ca să vadă asta. Cu darurile lui remarcabile, nu aș fi fost surprinsă.

– Ca să îl păstreze, continuă Rhys. A păstrat secretul și la fel au făcut și urmașii lui și urmașii urmașilor lui. El și moștenitorii lui au aruncat multe vrăji asupra orașului, vrăji care îi fac pe cei ce practică negoțul aici incapabili să ne spună secretele și care le oferă abilități adecvate pentru a minți ca să păstreze ascunse de restul lumii originea bunurilor și a navelor lor. Se spune că acel antic Mare Lord și-a vărsat propriul sânge pe pietre și râu pentru ca vraja să fie eternă. Dar, pe parcurs, în ciuda intențiilor lui bune, întunericul a crescut din nou – nu la fel de rău cum a fost cândva... Destul de rău, însă, încât regatul meu să fie permanent divizat. Permitem lumii să vadă cealaltă jumătate, să se teamă de ei, astfel încât să nu poată

presupune vreodată că acest loc prosperă. Și-i permitem Regatului Coșmarurilor să dăinuie fără să afle de existența Velarisului, pentru că știm că, fără ei, unele regate și curți ne-ar putea ataca și invada granițele, ca să descopere multele secrete pe care le-am păstrat față de ceilalți Mari Lorzi și regate în aceste milenii.

– Deci chiar nimeni din celelalte regate nu știe?

– Nimeni. Nu îl vei găsi pe nicio hartă sau menționat în nicio carte, în afară de cele scrise aici. Poate că este pierderea noastră că suntem atât de închiși și de izolați, dar... El gesticulă spre orașul din jurul nostru. Oamenii mei nu par să sufere prea mult din cauza asta.

Într-adevăr, nu sufereau. Mulțumită lui Rhysand și cercului său intim.

– Ești îngrijorat pentru că Az se va duce pe teritoriul muritorilor mâine?

Cu un deget, lovi ușor balustrada.

– Bineînțeles că sunt. Dar Azriel s-a infiltrat în locuri mult mai groaznice decât niște regate ale muritorilor. Îngrijorarea mea l-ar insulta.

– Îl deranjează ceea ce face? Nu mă refer la spionaj, ci la ce i-a făcut azi Attorului.

Rhysand oftă.

– În cazul lui, este greu să-ți dai seama, iar el nu mi-ar spune niciodată. L-am văzut pe Cassian sfâșiind inamicii, iar apoi vărsându-și mațele imediat ce carnagiul înceta, uneori chiar jelindu-i. Dar Azriel... Cassian încearcă, eu încerc, dar cred că singura persoană care îl face să-și recunoască orice fel de sentiment este Mor. Iar asta se întâmplă doar când îl sâcâie până când și răbdarea lui infinită îl părăsește.

Am schițat un zâmbet.

– Dar el și Mor... ei niciodată...?

– Asta este între ei și Cassian. Nu sunt destul de prost sau de arogant încât să mă bag la mijloc. Ceea ce eu aș fi fost cu siguranță, dacă mi-aș fi băgat nasul în treburile lor.

Am traversat în liniște podul aglomerat, spre cealaltă parte a râului. Mușchii mei tremurau din cauza dealurilor abrupte dintre noi și casa din oraș.

Tocmai voiam să-l implor pe Rhysand să mă ducă acasă în zbor, când am auzit acordurile muzicale ale unui grup de artiști din fața unui restaurant.

Mâinile îmi atârnară pe lângă corp. Era o versiune simplificată a simfoniei auzite în răcoarea temniței, când fusesem atât de pierdută în groază și disperare, încât halucinasem când muzica pătrunsă în celula mea... mă împiedicase să mă distrug.

Și, încă o dată, frumusețea, bogăția, ritmul, bucuria și pacea ei mă loviră.

Ei nu cântaseră niciodată o asemenea piesă la Poalele Muntelui – niciodată acest gen de muzică. Iar eu nu auzisem muzică în celula mea, în afară de acea singură dată.

– Tu, am șoptit eu, fără să-mi mut privirea de la muzicanții care cântau cu atât de multă pricepere, încât până și mesenii de la cafenelele din apropiere lăsaseră furculițele jos. Tu ai trimis muzica în celula mea. De ce?

Vocea lui Rhysand era răgușită.

– Pentru că erai distrusă, iar eu nu am găsit un alt mod de a te salva.

Ritmul muzicii se intensifică. Văzusem un palat în cer când halucinasem – un loc între răsărit și apus... o casă cu stâlpi din piatra lunii.

– Am văzut Regatul Nopții.

El mă privi pieziș.

– Nu ți-am trimis acele imagini.

Nu-mi păsa.

– Mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut. Atunci... și acum.

– Chiar și după ce s-a întâmplat cu Țesătoarea? După capcana cu Attorul de azi-dimineață?

Nările mi se umflară.

– Strici totul.

Rhysand zâmbi, iar eu nu mi-am dat seama dacă oamenii se holbau la noi când acesta își strecură o mână pe sub picioarele mele și ne ridică spre cer.

Am realizat, în schimb, că puteam să învăț să-mi placă zborul.

Citeam în pat, ascultând trosnetul vesel al focului de mesteacăn din cealaltă parte a luminii din cameră, când am dat pagina cărții și o bucată de hârtie căzu.

Am aruncat o privire la hârtia crem și la scrisul de mână și m-am ridicat.

Pe ea, Rhysand scrisese:

Poate că flirtez cu nerușinare, dar măcar nu am un temperament îngrozitor. Ar trebui să vii și să-mi îngrijești rănile de la hărțuiala noastră din zăpadă. Mulțumită ție, sunt lovit peste tot.

Ceva țăcăni pe noptieră, iar un creion se rostogoli pe mahonul lustruit. Șuierând, l-am apucat și am scris:

Du-te și linge-ți rănile și lasă-mă în pace!

Hârtia dispăru.

Dispăru pentru o vreme – mai mult decât ar fi durat să scrie cele câteva cuvinte care apărură pe hârtie când aceasta reveni.

Aș prefera să-mi lingi tu rănile.

Inima îmi bătu cu putere, tot mai repede, și un fel de val ciudat îmi străbătu venele când am citit propoziția de nenumărate ori. Era o provocare.

Mi-am lipit buzele ca să nu zâmbesc în timp ce am scris:

Unde să te ling, mai exact?

Hârtia dispăru înainte să fi terminat ultima literă.

Răspunsul lui întârzie.

Oriunde vrei să mă lingi, Feyre, fu răspunsul lui.

Mi-ar plăcea să începi cu „Oriunde", dar pot alege, dacă este necesar.

Să sperăm că mă pricep mai bine decât tine să ling. Îmi amintesc cât de îngrozitor ai fost la Poalele Muntelui, i-am scris eu înapoi.

Era o minciună. Îmi linsese lacrimile când fusesem atât de aproape de a mă distruge.

O făcuse ca să mă distragă, să mă enerveze. Deoarece mânia era mai bună decât să nu simt nimic; deoarece mânia şi ura erau carburantul de lungă durată în întunericul nesfârşit al disperării mele. Tot aşa cum şi muzica mă împiedicase să cedez.

Lucien venise să mă bandajeze de câteva ori, dar nimeni nu riscase atât de mult să mă ţină nu doar în viaţă, ci şi intactă mental, avânt în vedere circumstanţele. Aşa făcuse şi în aceste ultime câteva săptămâni – chinuindu-mă şi tachinându-mă, ca să ţină departe sentimentul de gol. Exact asta făcea şi acum.

Am fost constrâns, fu următorul lui mesaj. *Dacă vrei, aş fi mai mult decât bucuros să îţi dovedesc faptul că te înşeli. Mi s-a spus că mă pricep să ling de minune.*

Mi-am lipit genunchii şi i-am răspuns: *Noapte bună.*

O clipă mai târziu, îmi scrise: *Încearcă să nu gemi prea tare când mă visezi. Am nevoie de somnul meu de frumuseţe.*

M-am ridicat, am aruncat scrisoarea în focul care pârâia şi i-am arătat un gest vulgar.

Aş fi putut jura că râsul lui vui pe hol.

Nu l-am visat pe Rhysand.

Am visat cum Attorul mă apuca strâns cu ghearele şi mă ţinea, în timp ce eram lovită cu pumnii. I-am visat râsul şuierător şi duhoarea.

Dar am dormit toată noaptea. Şi nu m-am trezit nici măcar o dată.

CAPITOLUL 30

Cassian poate că zâmbea încrezut şi era vulgar în cea mai mare parte a timpului, dar în ringul de antrenament dintr-o curte cioplită în piatră de pe acoperişul Casei Vântului în după-amiaza următoare, fu un ucigaş cu sânge-rece.

Iar când îşi îndreptă instinctele mortale asupra mea...

Pe sub hainele de luptă din piele, în ciuda temperaturii scăzute, pielea îmi era alunecoasă din cauza transpiraţiei. Fiecare respiraţie îmi distrugea gâtul, iar braţele îmi tremurau atât de rău, încât, ori de câte ori încercam să îmi folosesc degetele, cel mic începea să-mi tremure incontrolabil.

Îl priveam clătinându-se, când Cassian se apropie, mă apucă de mână şi spuse:

– Asta e din cauză că loveşti cu monturile greşite. Primele două – arătătorul şi degetul mijlociu – acolo ar trebui să se atingă loviturile tale de pumn. Dacă loveşti aici, spuse el, atingându-mi uşor pielea deja rănită în spaţiul dintre degetul mic şi inelar cu un deget bătătorit, tu ai să te răneşti mai mult, nu inamicul tău. Eşti norocoasă că Attorul nu a vrut să se lupte cu pumnii.

Ne antrenam deja de o oră, parcurgând etapele de bază ale luptei corp la corp. Şi se dovedi că aş fi fost bună la vânătoare, la trasul cu arcul, dar să-mi folosesc partea stângă? Eram jalnică. Eram la fel de lipsită de coordonare ca un pui de cerb care încerca pentru întâia

oară să meargă. Îmi fusese aproape imposibil să lovesc cu pumnii şi să păşesc, în acelaşi timp, cu partea stângă a corpului meu şi mă împiedicasem de Cassian mai des decât îl lovisem. Loviturile de pumn cu dreapta erau mai uşoare.

– Bea ceva, spuse el. Apoi, îţi vei antrena centrul. Nu are rost să înveţi să loveşti cu pumnul, dacă nu eşti în stare să rămâi pe poziţie.

M-am încruntat spre sunetul săbiilor care se loveau în ringul deschis de antrenament din faţa noastră.

Azriel, în mod surprinzător, se întorsese de pe tărâmul muritorilor înainte de prânz. Mor îl interceptase prima, dar eu primisem un raport secundar de la Rhys, cum că găsise un fel de barieră în jurul palatului reginelor şi fusese nevoit să se întoarcă pentru a vedea ce s-ar fi putut face în legătură cu asta.

Pentru a vedea şi a plănui, se pare, de vreme ce Azriel abia reuşise să mă salute înainte de a se arunca în luptă cu Rhysand, cu chipul încordat şi sever. Trecuse o oră de când se antrenau în continuu, săbiile lor subţiri strălucind ca mercurul când se mişcau în cerc. M-am întrebat dacă exersau de dragul antrenamentului sau dacă Rhysand o făcea ca să-şi ajute spionul lui să-şi consume frustrările.

La un moment dat, în ciuda zilei însorite de iarnă, ei îşi scoseseră jachetele din piele şi cămăşile.

Braţele lor musculoase şi bronzate erau acoperite cu acelaşi fel de tatuaje ca acelea care îmi împodobeau mâna şi antebraţul, cerneala traversându-le umerii şi muşchii pectorali bine definiţi. Între aripile lor, o linie le cobora pe şira spinării, chiar sub locul în care, de obicei, îşi prindeau săbiile.

– Primim tatuajele când suntem iniţiaţi ca războinici illyrieni – ca să avem noroc şi să fim glorioşi pe câmpul de luptă, spuse Cassian, urmărindu-mi privirea. Mă îndoiam că admira şi restul imaginii: muşchii abdomenului care străluceau de transpiraţie în soare, muşchii coapselor lor puternice, forţa unduitoare de pe spatele lor, care le înconjura aripile frumoase.

Moarte pe aripi rapide.

Titlul veni de nicăieri și, pentru o clipă, am văzut tabloul pe care l-aș fi pictat: întunecimea aripilor, slab luminate cu linii roșii și aurii de soarele strălucitor al iernii, strălucirea săbiilor lor, sălbăticia tatuajelor în contrast cu frumusețea chipurilor lor...

Am clipit, iar imaginea dispăru ca un abur de suflu fierbinte într-o noapte friguroasă.

Cassian făcu semn din bărbie spre frații lui.

– Rhysand și-a ieșit din formă și nu ar recunoaște asta, dar Azriel este prea politicos ca să-l îngenuncheze în mocirlă.

Rhys părea oricum altcumva, dar nu ieșit din formă. Cazanul să mă fiarbă, ce naiba *mâncau* de arătau așa?

Genunchii mi se clătinară ușor când m-am îndreptat spre taburetul pe care Cassian adusese o carafă cu apă și două pahare. Am turnat unul pentru mine, degetul meu mic tremurând din nou incontrolabil.

Mi-am dat seama că tatuajul meu fusese făcut cu simboluri illyriene. Poate că era modul lui Rhysand de a-mi ura noroc și glorie în confruntarea cu Amarantha.

Noroc și glorie. Nu m-ar fi deranjat să am un pic din amândouă zilele astea.

Cassian își umplu un pahar și îl ciocni de al meu, părând atât de diferit de antrenorul brutal care, în urmă cu câteva clipe, mă învățase să dau cu pumnii, lovindu-i pernele de antrenament și încercând să nu cad la pământ ca să îmi implore moartea. Atât de diferit de bărbatul care se certase cu sora mea, incapabil să reziste a se măsura cu spiritul de oțel și foc al Nestei.

– Deci, spuse Cassian, bând apa cu nesaț. În spatele nostru, Rhysand și Azriel se ciocniră, se separară și se ciocniră din nou.

– Când ai de gând să vorbești despre faptul că i-ai zis lui Tamlin că ai plecat definitiv, într-o scrisoare?

Întrebarea mă lovi atât de puternic, încât am replicat:

– Dar tu când ai să vorbești despre felul în care o tachinezi și o necăjești pe Mor ca să ascunzi ce simți pentru ea?

Pentru că eu nu aveam nicio îndoială că era perfect conștient de rolul pe care îl juca în mica lor plasă încâlcită.

Sunetul scârțâitor al pașilor și ciocnirea săbiilor din spatele nostru șovăiră, apoi se reluară.

Cassian râse zgomotos.

– Asta nu-i nimic nou.

– Probabil că ea crede același lucru despre tine, i-am replicat eu..

– Treci înapoi în ring, spuse Cassian, punând jos paharul cu apă. Nu vom mai face exerciții pentru centru. Ne vom bate doar cu pumnii. Dacă vrei să trăncănești, atunci adu argumente.

Dar întrebarea pe care mi-o adresase îmi roia prin minte. „Ai plecat pentru totdeauna; ai plecat pentru totdeauna; pentru totdeauna."

O făcusem și vorbisem serios. Dar fără să știu ce credea; dacă măcar i-ar fi păsat... Nu, știam că-i păsa. Probabil că distrusese conacul de furie.

Dacă simpla menționare a faptului că el mă sufoca, îl făcuse să-și distrugă biroul, atunci asta... Fusesem îngrozită de acele accese de furie pură. Și îl iubisem atât de profund, atât de mult, dar...

– Rhysand ți-a spus?

Cassian fu înțelept să pară un pic agitat din cauza expresiei de pe chipul meu.

– El i-a spus lui Azriel, care... este atent la lucrurile care trebuie să se afle. Az mi-a spus.

– Presupun că i-a zis când v-ați dus să beți și să dansați.

Am băut ultima gură de apă și m-am întors în ring.

– Hei, spuse Cassian, prinzându-mi brațul. Ochii lui căprui erau mai verzi astăzi. Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. Az mi-a spus doar pentru că *eu* i-am spus că trebuia să știu ca să-mi sporesc forțele; ca să știu la ce să mă aștept. Niciunul dintre noi... nu crede că este o glumă. Ai făcut un lucru foarte dificil. A fost doar încercarea

mea mizerabilă de a vedea dacă simți nevoia să vorbești despre asta. Îmi pare rău, repetă el dându-mi drumul.

Cuvintele abia rostite, sinceritatea din ochii lui... Am dat din cap și mi-am reluat locul.

– Bine.

Cu toate că Rhysand continua să se lupte cu Azriel, aș fi putut jura că se uita la mine, că se uitase la mine din clipa în care Cassian îmi adresase acea întrebare.

Cassian își băgă mâinile în pernele de antrenament și le ridică.

– Treizeci și doi de pumni; apoi patruzeci, apoi cincizeci. M-am strâmbat la el peste mănuși când mi-am strâns pumnii. Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el schițând un zâmbet – unul de care mă îndoiam că soldații sau frații lui illyrieni îl văzuseră vreodată.

Fusese dragoste și fusesem serioasă – fericirea, dorința, pacea... simțisem toate acele lucruri. Cândva.

Mi-am poziționat picioarele la ora douăsprezece și cinci și mi-am ridicat mâinile spre față.

Dar poate că acele lucruri mă și orbiseră.

Poate că fuseseră precum o cortină peste ochii mei, ca să-i ascundă mânia. Nevoia de a controla, nevoia de a proteja care era atât de intensă, încât mă închisese. Ca pe un prizonier.

– Sunt în regulă, am spus eu, pășind și lovind cu partea stângă. Fluid și lin ca mătasea, de parcă trupul meu nemuritor și-ar fi găsit, în cele din urmă, echilibrul.

Pumnul meu se izbi în mănușa de antrenament a lui Cassian, aruncând-o înapoi la fel de repede ca o mușcătură de șarpe când am lovit cu dreapta, răsucindu-mi umărul și piciorul.

– Unu, numără Cassian. Am lovit încă o dată, unu-doi. Doi. E bine că ești în regulă – este grozav.

Din nou, din nou, din nou.

Amândoi știam că „în regulă“ era o minciună.

Făcusem totul – *totul* pentru acea dragoste. Mă sfâșiasem în bucăți, ucisesem nevinovați și decăzusem, iar el *stătuse* lângă Amarantha pe acel tron. Și nu putea face nimic, nu riscase să fie prins când nu mai rămăsese decât o noapte și tot ce își dorise nu era să mă elibereze, ci doar să se culce cu mine și...

Din nou, din nou, din nou. Unu-doi; unu-doi, unu-doi...

Iar când Amarantha mă distrusese, când îmi rupsese oasele și îmi făcuse sângele să-mi fiarbă în vene, el nu făcuse altceva decât să îngenuncheze și să o implore. Nu încercase să o ucidă, nu se târâse pentru mine. Da, luptase pentru mine, dar eu luptasem mai mult pentru el.

Din nou, din nou, din nou, fiecare lovitură de pumn în mănușile de antrenament fiind o întrebare și un răspuns.

Și, după ce-și recăpătase puterile, el avusese tupeul să mă arunce într-o cușcă. *Tupeul* să spună că nu mai eram utilă; că trebuia să fiu izolată pentru liniștea *lui*. Îmi dăduse tot ce îmi trebuia pantru a deveni eu însămi, să mă simt în siguranță, iar după ce obținuse ce-și dorea – după ce-și recuperase puterea și pământurile... renunțase să mai încerce. Încă era bun, încă era Tamlin, doar că... greșea.

Iar apoi, am suspinat printre dinții încleștați, lacrimile spălându-mi rana infectată și nu mi-a păsat că Rhysand sau Azriel sau Cassian erau acolo.

Zăngănitul oțelului nu se mai auzi.

Iar apoi, pumnii mei se lipiră de pielea goală și mi-am dat seama că lovisem prin mănușile de antrenament – nu, le *arsesem* și...

Și m-am oprit și eu.

Materialul înfășurat în jurul mâinilor mele era acum pătat cu funingine. Cassian rămăsese cu palmele ridicate în fața mea – pregătit să primească lovitura, dacă trebuia să o dau.

– Sunt bine, spuse el încet. Cu blândețe.

Și poate că eram extenuată și distrusă, dar am șoptit:

– I-am ucis.

Nu spusesem cuvintele cu voce tare de când se întâmplase.

Cassian strânse din buze.

– Ştiu. Nu era o laudă sau o judecată, ci doar o sumbră înţelegere.

Mâinile mi se înmuiară când mă străbătu un alt suspin trepidant.

– Ar fi trebuit să fiu eu.

Şi, iată-l!

Stând acolo sub cerul senin, cu soarele iernii bătându-mă în cap, cu nimic în jurul meu în afară de pietre şi nici umbre în care să mă ascund, cu nimic de care să mă agăţ... Iată-l.

Întunericul blând şi liniştitor apăru – nu, o nuanţă – şi un corp de mascul acoperit de transpiraţie se opri în faţa mea. Degetele blânde îmi ridicară bărbia până când mi-am înălţat privirea spre... chipul lui Rhysand.

Îşi înfăşurase aripile în jurul nostru, protejându-ne, lumina soarelui făcând membrana să pară aurie şi roşie. Dincolo de noi, afară, într-o altă lume, poate, sunetele oţelului pe oţel – Cassian şi Azriel antrenându-se – se auziră.

– Te vei simţi aşa pentru tot restul vieţii tale, spuse Rhysand.

Atât de aproape, îi simţeam transpiraţia, parfumul de mare şi citrice de dedesubt. Ochii îi erau blânzi. Am încercat mă uit în altă parte, dar el îmi ţinu ferm bărbia.

– Şi ştiu asta pentru că aşa m-am simţit în fiecare zi de când mama şi sora mea au fost ucise, iar eu a trebuit să le îngrop, şi nici măcar răzbunarea nu m-a ajutat. Îmi şterse lacrimile de pe un obraz, apoi de pe celălalt. Poţi să îl laşi să te distrugă, să te omoare aşa cum aproape a făcut-o când ai fost la Ţesătoare sau poţi învăţa să trăieşti cu el.

Pentru o clipă lungă, nu am făcut decât să mă uit la chipul lui deschis şi calm – poate la adevăratul lui chip, cel de sub toate măştile pe care le purta ca să-şi ţină poporul în siguranţă.

– Îmi pare rău pentru familia ta, am spus eu răguşit.

– Îmi pare rău că nu am găsit un mod să te cruţ de cele întâmplate la Poalele Muntelui, spuse Rhysand la fel de încet. De moarte.

De dorința de a muri. Am început să scutur din cap, dar el spuse: Am două feluri de coșmaruri: cel în care sunt din nou târfa Amaranthei sau în care prietenii mei sunt... Și cele în care aud cum ți se rupe gâtul și văd cum lumina îți piere din ochi.

Nu aveam ce răspuns să-i dau celor înțelese din vocea lui profundă. Așadar, i-am studiat tatuajele de pe piept și de pe brațe, strălucirea pielii bronzate, atât de aurii acum, că nu mai era închis în acel munte.

M-am oprit când i-am văzut mușchii în forma literei „v" care coborau sub talia pantalonilor lui din piele. În schimb, mi-am îndoit mâna în fața mea, pielea fiindu-mi caldă din cauza focului care arsese mănușile.

– A, spuse el, aripile retrăgându-se când le strânse grațios în spate. Asta.

Am mijit ochii la lumina soarelui.

– Regatul Toamnei, corect?

El mă luă de mână, studiind-o, pielea fiind deja rănită de la lovituri.

– Corect. Un dar de la Marele Lord Beron.

Tatăl lui Lucien. Lucien – mă întrebam ce înțelegea din toate astea. Dacă îi lipseam. Dacă Ianthe continua să... îl vâneze.

Încă antrenându-se, Cassian și Azriel își dădeau toată silința să pară că nu trăgeau cu urechea.

– Nu mă pricep prea bine la complexitatea darurilor esențiale ale celorlalți Mari Lorzi, spuse Rhysand, dar ne putem da seama – pe rând, dacă trebuie.

– Dacă tu ești cel mai puternic Mare Lord din istorie... asta înseamnă că picătura pe care am primit-o de la tine are o influență mai mare decât a celorlalți? De ce am reușit să pătrund în mintea lui atunci?

– Încearcă. Îmi făcu un semn din bărbie. Vezi dacă poți invoca întunericul. Nu îți voi cere să încerci să te teleportezi, adăugă el zâmbind.

– Nici nu știu cum am făcut-o.

– Manifestă-l voit.

L-am privit fără nicio expresie pe chip.

El ridică din umeri.

– Încearcă să te gândești la mine, la cât de atractiv și de talentat sunt.

– La cât de arogant ești.

– Și asta.

Își încrucișă brațele pe pieptul gol, mișcarea făcându-i mușchii abdomenului să tremure.

– Pune-ți o cămașă pe tine, am spus eu.

Îmi zâmbi ca o felină.

– Te deranjează?

– Sunt surprinsă că nu sunt mai multe oglinzi în casă, de vreme ce se pare că îți place să te privești atât de mult.

Azriel începu să tușească. Cassian se întoarse, cu mâna la gură.

Buzele lui Rhysand zvâcniră.

– Iat-o pe Feyre pe care o ador!

M-am încruntat, dar am închis ochii și am încercat să privesc în sinea mea, spre orice colț întunecat din mine pe care l-aș fi putut găsi. Erau prea multe.

Mult prea multe.

Și acum în toate se afla scrisoarea scrisă ieri.

Un rămas-bun.

Pentru propria-mi sănătate mintală, pentru propria-mi siguranță...

– Există diferite feluri de întuneric, spuse Rhysand. Mi-am ținut ochii închiși. Există întunericul care înspăimântă, întunericul care calmează, întunericul care este odihnitor. Mi le-am imaginat pe toate. Există întunericul iubiților și cel al asasinilor. Acesta devine ceea ce purtătorul își dorește să fie, ce trebuie să fie. Nu este în întregime bun sau rău.

Am văzut doar întunericul acelei celule; întunericul sălașului Cioplitorului de Oase.

Cassian înjură, dar Azriel șopti o provocare care le făcu săbiile să se lovească din nou.

– Deschide ochii!

Am făcut-o.

Și am găsit întunericul peste tot în jurul meu. Nu de la mine, ci de la Rhys. Ca și când ringul de antrenament ar fi dispărut, de parcă lumea nu s-ar fi născut.

Era liniștit.

Delicat.

Calm.

Luminile începură să licărească; erau niște steluțe, irișii care înfloreau albastru, mov și alb. Am întins o mână spre una, iar lumina stelei îmi dansă în vârful degetelor. Departe, poate într-o altă lume, Azriel și Cassian se duelau pe întuneric, fără îndoială folosindu-se de asta ca de un exercițiu de antrenament.

Am mișcat steaua între degete ca pe o monedă din mâna unui magician. Aici, în întunericul liniștitor și scânteietor, o respirație constantă îmi umplu plămânii.

Nu îmi aminteam ultima dată când respirasem cu ușurință.

Apoi, întunericul se despică și dispăru, mai rapid decât fumul purtat de vânt. M-am trezit clipind din nou în soarele orbitor, cu mâna încă întinsă și cu Rhysand încă în fața mea.

Tot fără cămașă.

– Putem să exersăm mai târziu, îmi spuse. Deocamdată, du-te și te spală, pufni el.

I-am făcut un gest vulgar și l-am rugat pe Cassian să mă ducă acasă în zbor.

CAPITOLUL 31

– Nu dansa atât de mult pe vârfurile degetelor, îmi spuse Cassian patru zile mai târziu, când ne petreceam după-amiaza neobișnuit de caldă în ringul de antrenament. Picioarele fixate, pumnalele ridicate. Ochii la mine. Dacă ai fi fost pe un câmp de luptă, ai fi fost moartă cu acea mișcare.

Amren pufni, curățându-și unghiile stând întinsă pe un șezlong.

– Te-a auzit de primele zece dăți, Cassian.

– Continuă să vorbești, Amren, și te voi târî în ring și vom vedea cât de mult te-ai antrenat de fapt!

Amren continuă să-și curețe unghiile – cu un mic os, din câte mi-am dat eu seama.

– Atinge-mă, Cassian, și-am să te las fără partea ta preferată. Oricât de mică ar fi.

El chicoti ușor. Stând între ei în ringul de antrenament de pe Casa Vântului, cu un pumnal în fiecare mână și cu transpirația curgându-mi pe corp, m-am întrebat dacă ar fi trebuit să găsesc o cale să plec. Poate să mă teleportez – deși nu reușisem să o mai fac din acea dimineață de pe tărâmul muritorilor, în ciuda eforturilor mele tăcute, în intimitatea propriului dormitor.

Îmi petrecusem patru zile antrenându-mă cu el și lucrând cu Rhysand după aceea, în încercarea de a invoca focul sau întunericul. În mod deloc surprinzător, progresasem mai mult cu primul.

Încă nu sosiseră vești din Regatul Verii. Sau din Regatul Primăverii, în ceea ce privea scrisoarea mea. Nu îmi dădeam seama dacă asta era un lucru bun. Azriel continuă să încerce să se infiltreze în regatul reginelor umane, rețeaua lui de spioni căutând acum o modalitate de a intra. Faptul că încă nu reușise, îl făcuse să fie și mai tăcut decât de obicei, mai rece.

Amren își ridică privirea argintie de la unghiile ei.

– Bun. Poți să te joci cu ea.

– Cu cine? spuse Mor, ieșind din umbra scărilor.

Nările lui Cassian se umflară.

– Unde ai plecat aseară? o întrebă el pe Mor fără ca măcar să o salute. Nu te-am văzut plecând de la RITA'S.

RITA'S era localul în care obișnuiau să danseze, să bea și să flirteze. În urmă cu două seri, când mă scoseseră în oraș, îmi petrecusem timpul stând în separeul lor, păzindu-mi vinul și vorbind peste muzică cu Azriel. Acesta sosise dispus să facă planuri, dar mi se alăturase șovăind pentru a-l observa pe Rhysand care era în centrul atenției la bar. Femeile și bărbații îl priviseră pe Rhysand prin sală – iar îmblânzitorul umbrelor și cu mine făcuserăm un joc din a paria cine, mai exact, ar avea curajul de a-l invita acasă pe Marele Lord.

Cum era de așteptat, Az câștigase fiecare rundă. Dar măcar zâmbise până la sfârșitul serii – spre încântarea lui Mor, când se clătinase spre masa noastră ca să mai bea înainte de a dansa din nou.

Rhysand nu acceptase nicio ofertă, indiferent de cât de frumoase erau, indiferent de cât zâmbeau și râdeau. Iar refuzul lui fusese politicos – ferm, dar politicos.

Oare fusese cu cineva de la Amarantha până acum? *Voia* o altă persoană în patul lui, după Amarantha? Nici măcar vinul nu îmi dăduse curajul să îl întreb asta pe Azriel.

Părea că Mor se ducea la RITA'S mai des decât oricine altcineva – practic, locuia acolo. Ea ridică din umeri la întrebarea lui Cassian și un alt șezlong ca al lui Amren apăru.

– Pur și simplu, am ieșit... în oraș, spuse ea, așezându-se.

– Cu cine? insistă Cassian.

– Din câte știu, spuse Mor, rezemându-se de spătar, nu primesc ordine de la tine, Cassian. Și nici nu-ți raportez. Deci nu te privește unde am fost și cu cine.

– Nu i-ai spus nici lui Azriel.

M-am oprit, evaluând acele cuvinte și umerii rigizi ai lui Cassian. Da, era o oarecare tensiune între el și Mor care rezulta din acea ciondăneală, dar... poate... poate Cassian accepta rolul de tampon nu ca să-i țină la distanță, ci să îl împiedice pe îmblânzitorul de umbre să sufere. Să nu mai fie o noutate, așa cum spusesem eu.

În cele din urmă, Cassian își aminti că stăteam în fața lui, îmi observă privirea și înțelegerea de pe chip și, în schimb, îmi aruncă o privire, în semn de avertisment. Destul de corect.

Am ridicat din umeri și mi-am acordat o clipă ca să las pumnalele și să-mi recapăt suflul. Pentru o clipă, mi-am dorit ca Nesta să fi fost aici, doar ca să-i văd confruntându-se. Nu mai aveam vești de la surorile mele sau de la reginele muritoare. M-am întrebat când urma să trimitem altă scrisoare sau să încercăm o altă cale.

– Și, mai exact, de ce vă aflați aici, *domnișoarelor?* le întrebă Cassian pe Amren și pe Mor, fără măcar să se deranjeze să încerce să pară plăcut.

Mor închise ochii când își înclină capul, expunându-și chipul auriu la soare cu aceeași lipsă de respect de care Cassian intenționa, probabil, să îl protejeze pe Azriel și de care și Mor, poate, încerca să îl protejeze pe Azriel.

– Rhys va veni peste câteva clipe ca să ne dea niște vești, se pare. Nu ți-a comunicat Amren?

– Am uitat, spuse Amren, curățându-și încă unghiile. Mă distram prea mult privind-o pe Feyre ferindu-se de tehnicile testate ale lui Cassian ca să-i determine pe oameni să facă ce vrea el.

Cassian ridică din sprâncene.

– Ești aici de *o oră*.

– Ups, spuse Amren.

Cassian îşi aruncă mâinile în aer.

– Mişcă-ţi fundul afară şi fă zece fandări!

Un mârâit urât şi nepământean îl întrerupse.

Rhys apăru în casa scării, iar eu nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă simt uşurată sau dezamăgită că înfruntarea dintre Cassian şi Amren fusese oprită brusc.

Era îmbrăcat elegant, nu cu hainele de luptă din piele. Aripile îi erau invizibile acum. Rhys se uită la ei, la mine, la pumnalele pe care le lăsasem pe pământ, iar apoi spuse:

– Îmi pare rău că vă întrerup când lucrurile devin interesante.

– Din fericire pentru boaşele lui Cassian, spuse Amren, culcuşindu-se din nou pe şezlongul ei, ai sosit la momentul potrivit.

Cassian mârâi la ea fără tragere de inimă.

Rhysand râse şi vorbi fără să se adreseze cuiva în mod special:

– Sunteţi gata să mergeţi într-o vacanţă de vară?

– Ai fost invitat în Regatul Verii? întrebă Mor.

– Bineînţeles. Feyre, Amren şi cu mine plecăm mâine.

Doar noi trei? Cassian părea să se gândească la acelaşi lucru, aripile-i foşniră când îşi încrucişă braţele şi se întoarse spre Rhys.

– Regatul Verii este plin de proşti furioşi şi ticăloşi aroganţi, avertiză el. Ar trebui să vin cu voi.

– Te-ai integra de minune, şopti Amren. Păcat că nu mergi.

Cassian arătă cu degetul spre ea.

– Ai grijă, Amren!

Ea îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet răutăcios.

– Crede-mă, nici pe mine nu mă încântă să merg.

Nu ştiam dacă am strâns din buze ca să nu zâmbesc sau ca să nu mă strâmb.

Rhysand îşi frecă tâmplele.

– Cassian, având în vedere faptul că ultima dată când ai fost în vizită nu s-a terminat bine...

– Am distrus *o* singură clădire...

– *Şi,* îl întrerupse Rhysand. Având în vedere că ei chiar sunt extrem de îngroziţi de draga de Amren, *ea* este alegerea mai înţeleaptă.

Nu ştiam dacă era cineva în viaţă care să nu fie extrem de îngrozit de ea.

– Ar putea fi cu uşurinţă o capcană, insistă Cassian. Cine ştie dacă nu au întârziat cu răspunsul tocmai pentru că ei îi contactează pe inamicii noştri, ca să te încolţească?

– E *încă* un motiv pentru care Amren mă va însoţi, spuse simplu Rhysand.

Amren se încrunta, plictisită şi enervată.

Rhysand spuse extrem de nonşalant:

– În plus, în Regatul Verii sunt multe comori. Dacă acea Carte este ascunsă, Amren, ai putea găsi şi alte obiecte pe placul tău.

– Rahat! spuse Cassian, aruncându-şi din nou mâinile în aer. Serios, Rhys? Este destul de rău că furăm de la ei, dar să îi jefuim...

– Rhysand *are* dreptate, spuse Amren. Marele lor Lord este tânăr şi neîncercat. Mă îndoiesc de faptul că a avut mult timp să îşi catalogheze tezaurul moştenit de când a fost numit la Poalele Muntelui. Mă îndoiesc şi că îşi va da seama că lipseşte ceva. Foarte bine, Rhysand – contează pe mine!

Într-adevăr, cine era mai potrivit să păzească un tezaur, dacă nu un dragon? Mor îmi aruncă o privire secretă şi subtilă, care exprima acelaşi lucru, iar eu mi-am înghiţit un chicot.

Cassian începu din nou să obiecteze, dar Rhysand spuse încet:

– De tine voi avea nevoie pe tărâmul oamenilor, nu de Amren. Regatul Verii ţi-a interzis accesul pentru totdeauna şi, chiar dacă prezenţa ta ar fi o distragere bună a atenţiei cât Feyre va face ce trebuie, ar putea da naştere la mai multe probleme decât merită.

Am înţepenit. Ce trebuia să fac – adică să dau de urma Cărţii Respiraţiilor şi să o fur. Feyre, Distrugătoarea Blestemului... şi hoaţă.

– Calmează-te, Cassian, spuse Amren, cu ochii un pic strălucitori – în vreme ce, fără îndoială, îşi imagina comoara pe care ar fi

putut să o fure din Regatul Verii. Ne vom descurca fără să faci pe grozavul și să mârâi la toată lumea. Marele lor Lord îi datorează o favoare lui Rhysand pentru că i-a salvat viața la Poalele Muntelui și îi păstrează secretele.

Lui Cassian îi zvâcniră aripile, dar Mor interveni:

– Și Marele Lord probabil că vrea să afle și care e poziția noastră față de conflictul ce se apropie.

Aripile lui Cassian se liniștiră din nou. Îmi făcu semn din bărbie.

– Feyre, totuși! Una este să o avem aici, chiar dacă toată lumea știe asta, alta este să o ducem într-un regat diferit și să o prezentăm ca pe un membru al regatului nostru.

Acesta era mesajul pe care i-l trimisesem lui Tamlin. Dacă scrisoarea mea nu era suficientă.

Dar Rhysand terminase. El își înclină capul spre Amren și se îndreptă spre bolta deschisă. Cassian urcă o treaptă, dar Mor ridică o mână.

– Renunță, șopti ea. Cassian îi aruncă o privire urâtă, dar se supuse.

Am profitat de șansa asta ca să-l urmez pe Rhys, întunericul călduros din Casa Vântului orbindu-mă. Ochii mei de spiriduș se adaptară repede, dar la primii pași pe holul îngust, l-am urmat pe Rhysand doar din memorie.

– Mai sunt și alte capcane despre care trebuie să știu înainte de a pleca mâine? am spus eu în spatele lui.

Rhysand privi peste umăr, oprindu-se pe palierul scărilor.

– Și eu care mă gândeam că bilețelele tale de seara trecută erau un semn că m-ai iertat.

I-am privit jumătatea de zâmbet, pieptul pe care poate că-i sugerasem că l-aș fi lins și la care evitasem să mă uit în ultimele patru zile, și m-am oprit la o distanță sigură.

– Credeam că un Mare Lord are lucruri mai importante de făcut decât să tot trimită bilețele noaptea.

– Chiar am lucruri mai importante de făcut, spuse el mieros. Dar nu pot rezista tentației. Tot așa cum tu nu poți rezista să nu te uiți la mine ori de câte ori suntem în oraș. Ești atât de posesivă.

Gura mi se uscă puțin. Dar să flirtez și să mă cert cu el... Era ușor. Amuzant.

Poate că meritam amândouă lucrurile.

Așa că m-am apropiat, am trecut lin pe lângă el și i-am spus:

– Se pare că *tu* nu ai reușit să stai departe de mine de la Calanmai.

Ceva necunoscut mie se undui în ochii lui, dar el îmi dădu un bobârnac peste nas – destul de tare, încât am huiduit și i-am lovit mâna.

– Abia aștept să văd ce-ți poate face limba tăioasă în Regatul Verii, spuse el, cu privirea ațintită asupra gurii mele, și dispăru în umbră.

CAPITOLUL 32

În cele din urmă, doar Amren și cu mine ne-am alăturat lui Rhysand, Cassian nereușind să-l convingă pe Marele lui Lord. Azriel încă era plecat ca să își supravegheze rețeaua de spioni și să investigheze ținutul oamenilor, iar Mor avea sarcina de a păzi Velarisul. Rhysand avea să ne teleporteze direct în Adriata, orașul-castel al Regatului Verii, unde urma să rămânem oricât mi-ar fi fost necesar ca să detectez și să fur prima jumătate a Cărții.

În calitate de cel mai nou animal de companie al lui Rhysand, urma să mi se ofere tururi ale orașului și ale reședinței personale a Marelui Lord. Dacă eram norocoși, niciunul dintre ei nu și-ar fi dat seama că potaia de salon era, de fapt, un câine de vânătoare.

Și asta era o deghizare foarte, foarte bună.

În ziua următoare, Rhysand și Amren stăteau în anticamera casei din oraș, lumina puternică a soarelui de dimineață intrând prin ferestre și revărsându-se pe covorul ornamentat. Amren era îmbrăcată cu hainele ei gri obișnuite – pantaloni largi până sub buric și o bluză bufantă decoltată, care-i expunea mare parte din pielea abdomenului. Ademenitoare ca o mare calmă sub un cer înnorat.

Întreaga ținută a lui Rhysand era neagră, accentuată cu fir de argint – fără aripi. Era bărbatul cult și calm pe care îl cunoscusem prima dată. Era masca lui preferată.

Pentru mine, am ales o rochie grațioasă de culoarea liliacului, ale cărei fuste pluteau pe un vânt fantomatic sub centura din argint incrustat cu perle din talie, asortată cu florile argintii nocturne care fuseseră brodate astfel încât să urce de la tiv și să-mi atingă coapsele și alte câteva împletite pe pliurile de la umeri. Rochia perfectă pentru a combate căldura din Regatul Verii.

Aceasta foșni și șuieră când am coborât ultimele două trepte spre anticameră. Rhysand mă cercetă cu o privire lungă și de necitit, de la papucii mei argintii până la părul pe jumătate ridicat. Nuala ondulase șuvițele care fuseseră lăsate în jos – bucle moi și suple, care îmi scoteau în evidență aurul din păr.

– Bun, zise Rhysand simplu. Să mergem!

Am rămas cu gura căscată, dar Amren îmi explică zâmbind larg, ca o felină:

– Este țâfnos în dimineața asta.

– De ce? am întrebat eu, urmărind cum Amren îl luă pe Rhys de o mână, degetele ei delicate fiind micuțe față de ale lui.

El îmi întinse cealaltă mână.

– Pentru că, răspunse Rhys în locul ei, am stat târziu cu Cassian și Azriel, iar ei mi-au luat toți banii la cărți.

– Nu-ți place să pierzi?

L-am apucat de mână. Bătăturile lui – singurele mărturii al războinicului instruit de sub haine și poleială – le zgâriară pe ale mele.

– Nu când frații mei joacă împotriva mea, mormăi el.

Nu mă avertiză înainte de a dispărea pe un vânt de miazănoapte, iar apoi...

Apoi am mijit ochii la soarele strălucitor de pe o mare turcoaz, tocmai când încercam să mă adaptez la căldura uscată și sufocantă, în ciuda brizei răcoritoare care venea dinspre apă.

Am clipit de câteva ori, iar asta fu singura reacție pe care mi-am permis să o arăt când mi-am smucit mâna din prinsoarea lui Rhysand.

Părea că stăteam pe o platformă de aterizare la baza unui palat din piatră maronie, clădirea însăși fiind cocoțată pe vârful unui

munte-insulă, în inima unui golf în formă de semilună. Orașul se întindea în jurul și dedesubtul nostru, spre marea scânteietoare – toate clădirile erau construite din același fel de piatră sau din material alb strălucitor, care ar fi putut fi coral sau perlă. Pescărușii zburau pe deasupra numeroaselor turnuri și turnulețe; cerul era senin și briza care îi purta nu aducea nimic în afară de aerul sărat și vuietul orașului de dedesubt.

Diverse poduri legau insula aglomerată de uscatul mai mare care o încercuia din trei părți, unul dintre ele ridicându-se acum astfel încât o navă cu multe catarge să poată naviga mai departe. Într-adevăr, erau mai multe nave decât puteam număra – unele erau vase comerciale, unele de pescuit și altele păreau să transporte oameni din orașul-insulă spre continent, ale cărui maluri abrupte erau pline ochi cu mai multe clădiri și oameni.

Mai mulți decât cei șase din fața noastră, încadrați de o pereche de uși din sticlă albastră, care se deschideau spre palat. Pe micul nostru balcon, nu aveam cum să scăpăm – nu aveam cum să ieșim decât dacă ne-am fi teleportat... sau am fi intrat pe acele uși. Plonjonul care ne aștepta spre acoperișurile roșii ale caselor frumoase de la treizeci de metri dedesubt era o altă opțiune, am presupus eu.

– Bine ați venit în Adriata! spuse bărbatul înalt din mijlocul grupului.

Iar eu îl cunoșteam, îmi aminteam de el.

Nu din memorie. Deja îmi amintisem că frumosul Mare Lord al Verii avea pielea măslinie, păr alb și ochi de un albastru-turcoaz strivitor. Deja îmi amintisem că fusese forțat să privească în timp ce mintea curteanului său era invadată, iar apoi, viața curmată de Rhysand. Când Rhysand o mințise pe Amarantha în legătură cu ce aflase și cruțase bărbatul de o soartă probabil mai rea decât moartea.

Nu, acum îmi aminteam de Marele Lord al Verii într-un fel pe care nu prea puteam să-l explic, ca și când o parte din mine știa că venise din el, de aici. Ca și când o bucată din mine spunea: „Îmi amintesc, îmi amintesc, îmi amintesc. Noi doi suntem unul și același."

– Mă bucur să te revăd, Tarquin, spuse Rhysand tărăgant.

Ceilalți cinci oameni din spatele Marelui Lord al Verii se încruntară unul la celălalt. Ca și lordul lor, pielea le era măslinie și părul în nuanțe de alb sau argintiu, de parcă ar fi trăit sub soarele strălucitor întreaga viață. Cu toate acestea, ochii le erau de culori diferite. Iar ei se uitară când la mine, când la Amren.

Rhys își strecură o mână într-un buzunar și gesticulă cu cealaltă spre Amren.

– Cred că o cunoști pe Amren. Deși nu ai întâlnit-o de la... promovarea ta. O grație rece și calculată, mărginită cu oțel.

Tarquin dădu foarte scurt din cap spre Amren.

– Bine ai revenit în oraș, lady!

Amren nu dădu din cap și nici nu făcu o plecăciune sau o reverență. În schimb, îl măsură din priviri pe Tarquin, care era înalt și musculos în hainele lui albastre și aurii și verzi ca marea și spuse:

– Măcar ești mult mai chipeș decât vărul tău. El era foarte urât.

O femeie din spatele lui Tarquin se încruntă. Un zâmbet larg apăru pe buzele roșii ale lui Amren.

– Condoleanțe, desigur, adăugă ea cu sinceritatea unui șarpe.

Vicleni și cruzi – așa erau Amren și Rhys... așa trebuia *eu* să fiu față de acești oameni.

Rhys gesticulă spre mine.

– Nu cred că voi ați fost vreodată prezentați în mod oficial la Poalele Muntelui. Tarquin, ea este Feyre. Feyre, el este Tarquin.

Fără titluri aici – ori ca să îi descurajeze, ori din cauză că Rhys le găsea inutile.

Ochii lui Tarquin – atât de uimitor de albaștri – mă țintuiră.

„Îmi amintesc de tine, îmi amintesc de tine, îmi amintesc de tine."

Marele Lord nu zâmbi.

Mi-am păstrat expresia chipului neutră, oarecum plictisită.

Privirea îi coborî spre pieptul meu, spre pielea goală dezvăluită de decolteul adânc al rochiei mele, ca și când ar fi văzut unde dispăruse acea scânteie a vieții, puterea lui.

Rhys îi urmări privirea.

– Sânii ei *sunt* spectaculoși, nu-i așa? Delicioși ca merele coapte.

M-am luptat cu impulsul de a mă încrunta și, în schimb, mi-am îndreptat atenția spre el, la fel de indolent cum mă privea el pe mine și pe ceilalți.

– Și eu care credeam că te fascinează buzele mele.

O încântare surprinsă îi lumină ochii lui Rhys, dar dispăru într-o clipă.

Amândoi ne-am întors privirile spre gazdele noastre, ale căror chipuri erau încă de piatră și care stăteau înțepeniți.

Tarquin păru să evalueze aerul dintre mine și însoțitorii mei, apoi spuse precaut:

– Se pare că ai de spus o poveste.

– Avem multe povești de spus, zise Rhys, făcând semn din bărbie spre ușile din sticlă din spatele lor. Deci de ce să nu ne facem comozi?

Femeia din spatele lui Tarquin se apropie.

– Am pregătit băuturi răcoritoare.

Tarquin păru să-și amintească de ea și-i atinse cu o mână umărul subțire.

– Cresseida, Prințesa Adriatei.

Era conducătoarea capitalei lui sau soția? Niciunul din ei nu purta inele, iar eu nu am recunoscut-o de la Poalele Muntelui. Părul lung și argintiu îi acoperea chipul frumos în briza sărată, iar eu nu am interpretat lumina din ochii ei căprui ca fiind altceva decât o viclenie ascuțită ca o lamă.

– E o plăcere, îmi șopti ea răgușit. Și o onoare.

Micul dejun mi se transformă în plumb în stomac, dar nu am lăsat-o să vadă ce îmi făcuse ploconirea; nu i-am permis să-și dea seama că avea muniție. În schimb, am ridicat din umeri, imitându-l pe Rhysand cât am putut de bine.

– Onoarea este a mea, prințesă!

Ceilalți fură rapid prezentați: trei consilieri care controlau orașul, regatul și comerțul. Iar apoi, un bărbat frumos cu umeri lați

pe nume Varian, fratele mai mic al Cresseidei, căpitanul gărzii lui Tarquin și Prințul Adriatei. Amren, ca și când ar fi știut că aceasta reprezenta cea mai mare amenințare, îi acaparase toată atenția. Și ar fi fost bucuros să o ucidă, dacă ar fi avut șansa.

În scurtul timp de când o cunoscusem, Amren nu păruse niciodată mai încântată.

Am fost conduși într-un palat construit cu alei și pereți presărați cu scoici, cu nenumărate ferestre care dădeau spre golf și continent sau spre marea de dincolo. Candelabre din sticlă de mare se legănau în briza caldă deasupra pâraielor care susurau și a fântânilor cu apă proaspătă. Mari spiriduși – servitori și curteni – se grăbeau peste tot în jurul lor, majoritatea cu pielea măslinie și îmbrăcați în haine ușoare și largi, toți mult prea preocupați de problemele lor ca să ne observe sau să fie interesați de prezența noastră. Nu ne tăie calea niciun spididuș de rang inferior – niciunul.

Am rămas la un pas în urma lui Rhys, când el merse lângă Tarquin, cu puterea lui stăpânită și diminuată, urmați de ceilalți. Amren rămase aproape, iar eu m-am întrebat dacă și ea avea să fie garda mea de corp. Tarquin și Rhys discutaseră un pic, ambii părând deja plictisiți, despre apropierea Nynsarului – despre florile locale pe care ambele regate urmau să le expună pentru scurta și neînsemnata sărbătoare.

Calanmai se apropia curând după asta.

Stomacul mi se răsuci. Dacă Tamlin voia să respecte tradiția, dacă nu mai eram cu el... nu mi-am permis să ajung atât de departe. Nu ar fi fost corect. Nici pentru mine, nici pentru el.

– Avem patru orașe principale în teritoriul meu, îmi spuse Tarquin, privind peste umărul lui musculos. Ne-am petrecut ultima lună de iarnă și primele luni de primăvară în Adriata – este cel mai frumos în această perioadă a anului.

Într-adevăr, am presupus că, de vreme ce vara era eternă, te puteai bucura de timpul tău oricum doreai. La țară, lângă mare, într-un oraș sub stele... Am dat aprobator din cap.

– Este foarte frumos.

Tarquin mă fixă cu privirea suficient timp, încât Rhysand spuse:

– Să înțeleg că reparațiile merg bine.

Asta îi atrase din nou atenția lui Tarquin.

– În mare parte, da. Mai sunt multe de făcut. Jumătatea din spate a castelului e distrusă. Dar, după cum vezi, am terminat o bună parte din interior. Ne-am concentrat mai întâi asupra orașului, și acele reparații sunt în curs.

Amarantha distrusese orașul?

– Sper că nu s-au pierdut lucruri de valoare în timpul ocupației, spuse Rhys.

– Nu lucrurile cele mai importante, mulțumesc Mamei, zise Tarquin.

În spatele meu, Cresseida se încordă. Cei trei sfetnici plecară să-și îndeplinească celelalte îndatoriri, luându-și rămas-bun în șoaptă și privind îngrijorați spre Tarquin. Ca și când asta ar fi putut să fie foarte bine prima dată când trebuia să joace rolul gazdei, iar *ei* ar fi urmărit toate mișcările Marelui lor Lord.

El le schiță un zâmbet și nu mai spuse nimic în timp ce ne conduse într-o sală boltită din stejar alb și sticlă verde, a cărei priveliște dădea spre gura golfului și marea care se întindea la infinit.

Nu mai văzusem o apă atât de vibrantă. Cu nuanțe de verde, cobalt și negru. Și, pentru o clipă, o paletă cu vopsea îmi apăru în minte, alături de albastrul, galbenul, albul și negrul de care poate aș fi avut nevoie ca să o pictez...

– Aceasta este priveliștea mea preferată, spuse Tarquin de lângă mine.

Mi-am dat seama că mă îndreptasem spre ferestrele largi în timp ce ceilalți se așezaseră în jurul mesei din sidef. Câțiva servitori le umpleau farfuriile cu fructe, verdețuri și scoici fierte.

– Trebuie să fii foarte mândru, am spus eu, că ai pământurile astea uimitoare.

Ochii lui Tarquin – atât de asemănători cu marea de dincolo de noi – se îndreptară spre mine.

– Cum sunt față de cele pe care le-ai văzut?

Era o întrebare atât de atent gândită.

– Totul în Prythian este minunat, când este comparat cu tărâmul muritorilor, am spus eu plictisită.

– Și să fii nemuritoare este mai frumos decât să fii om?

Simțeam că toți erau atenți la noi, în ciuda faptului că Rhys era angajat cu Cresseida și Varian într-o conversație plictisitoare și tensionată despre starea pieței de pește. Așadar, l-am măsurat din priviri pe Marele Lord al Verii, așa cum mă studiase și el, necuviincios și fără urmă de politețe, iar apoi am zis:

– Tu să-mi spui.

Tarquin miji ochii.

– Ești o perlă. Deși am știut asta din ziua în care ai aruncat osul în Amarantha și i-ai împroșcat rochia preferată cu noroi.

Am reprimat amintirea și groaza acelei prime încercări.

Ce înțelegea din acea tensiune dintre noi – își dădea, cumva, seama că era propria lui putere sau credea că era o legătură în sine, vreun fel de atracție ciudată?

Iar dacă trebuia să fur de la el... poate că asta însemna să mă apropii.

– Nu îmi amintesc să fi fost atât de chipeș la Poalele Muntelui. Lumina soarelui și marea ți se potrivesc.

Un bărbat de rang inferior s-ar fi simțit mândru. Dar Tarquin știa să nu o facă; știa că fusesem cu Tamlin, iar acum cu Rhys, și cum fusesem adusă aici. Poate că el credea că nu eram mai bună decât Ianthe.

– Ce rol ai, de fapt, în regatul lui Rhysand?

O întrebare directă, după cele atât de ocolitoare – fără îndoială, ca să mă prindă pe picior greșit.

Aproape că funcționase, aproape că am recunoscut că nu știam, dar Rhysand spuse de la masă, ca și când ar fi auzit fiecare cuvânt:

– Feyre face parte din Cercul meu Intim. Și este Emisara mea în Tărâmul Muritorilor.

Cresseida, așezată lângă el, întrebă:

– Intri des în contact cu Tărâmul Muritorilor?

Am considerat asta ca pe o invitație de a mă așeza și de a scăpa de privirea prea fixă a lui Tarquin. Un scaun fusese lăsat liber pentru mine lângă Amren, în fața lui Rhysand.

Marele Lord al Regatului Nopții își adulmecă vinul – alb, spumos –, iar eu m-am întrebat dacă încerca să îi enerveze, insinuând că ei l-ar fi otrăvit când spuse:

– Prefer să fiu pregătit pentru orice situație posibilă. Și, având în vedere că Hybernul pare hotărât să devină o pacoste, să încercăm să comunicăm cu oamenii ar putea fi în interesul nostru.

Varian încetă să mai fie atent la Amren destul de mult timp, apoi spuse brusc:

– Așadar, s-a confirmat? Hybernul se pregătește de război?

– Au terminat pregătirile, spuse tărăgănat Rhys, sorbindu-și vinul în cele din urmă. Războiul este iminent.

Amren nu gustă din farfuria ei, deși amestecă mâncarea, așa cum făcea mereu. M-am întrebat ce – sau pe cine – avea să mănânce cât rămâneam aici. Varian părea o alegere bună.

– Da, mi-ai menționat asta în scrisoarea ta, spuse Tarquin, revendicând scaunul din capul mesei, dintre Rhysand și Amren.

Era o mișcare curajoasă să se așeze între două ființe atât de puternice. Era dovada aroganței sau o încercare de a se împrieteni? Privirea lui Tarquin se îndreptă din nou spre mine, înainte de a se concentra asupra lui Rhysand. Și știi că vom lupta împotriva Hybernului. Am pierdut destui oameni buni la Poalele Muntelui. Nu mă interesează să fim din nou sclavi. Dar dacă ai venit ca să îmi ceri să duc un alt război, Rhysand...

– Asta nu este o posibilitate, interveni calm Rhysand, și nici măcar nu m-am gândit la asta.

Probabil că mi se citise pe chip confuzia ușoară, deoarece Cresseida îmi șopti:

– Marii Lorzi au plecat la război și pentru mai puțin, știi asta. Să o facă pentru o femeie atât de *neobișnuită* nu ar fi ceva neașteptat.

Acesta, foarte probabil, era motivul pentru care acceptaseră această invitație, fie că era sau nu un favor. Ca să ne evalueze.

Dacă Tamlin s-ar fi dus la război ca să mă aducă înapoi! Nu. Nu, asta nu ar fi fost o opțiune.

Îi scrisesem și-i spusesem să stea departe. Și nu era destul de nebun încât să înceapă un război pe care nu îl putea câștiga. Nu când nu s-ar fi luptat cu alt Mare Lord, ci cu războinici illyrieni, conduși de Cassian și Azriel. Ar fi fost un măcel.

Așa că i-am răspuns extrem de plictisită:

– Încearcă să nu pari prea entuziasmat, Prințesă. Marele Lord al Primăverii nu plănuiește să înceapă un război cu Regatul Nopții.

– Și, atunci, tu ai legături cu Tamlin?

Îmi zâmbi fals.

Am rostit lent și șoptit următoarele cuvinte și am hotărât că nu mă deranja deloc să fur de la ei.

– Unele lucruri sunt cunoscute, altele nu. Relația mea cu el este recunoscută. Starea ei prezentă, totuși nu vă privește pe voi. Sau pe altcineva. Dar îl cunosc pe Tamlin și știu că nu va avea loc un război intern între regate – cel puțin, nu din cauza mea sau a hotărârilor *mele*.

– Ce ușurare, atunci! spuse Cresseida, sorbind din vinul alb înainte de a desface cleștele mare al unui crab roz, alb și portocaliu. Să știu că nu ascundem o mireasă furată și că nu trebuie să ne deranjăm să i-o returnăm stăpânului ei, așa cum cere legea. Și așa cum ar face orice persoană înțeleaptă, ca să nu aibă probleme.

Amren încremenise.

– Am plecat pentru că așa am vrut, am spus eu. Și nimeni nu este stăpânul meu.

Cresseida ridică din umeri.

– Crezi ce vrei, lady, dar legea este lege. Ești... ai fost mireasa lui. Situația nu se schimbă dacă jurì fidelitate unui alt Mare Lord. Deci este un lucru foarte bun că el îți respectă dorințele. Altfel, o simplă scrisoare din partea lui, adresată lui Tarquin, prin care să ceară întoarcerea ta ar fi de ajuns, iar noi va trebui să ne supunem. Sau să riscăm un război.

Rhysand oftă.

– Ești încântătoare ca-ntotdeauna, Cresseida!

– Ai grijă, Mare Lord, zise Varian. Sora mea spune adevărul.

Tarquin puse o mână pe masa albă.

– Rhysand este oaspetele nostru – curtenii lui sunt invitații noștri. Și îi vom trata ca atare, Cresseida! Îi vom trata așa cum îi tratăm pe oamenii care ne-au salvat viețile, când un singur cuvânt din partea lor ar fi fost suficient ca să murim.

Tarquin ne studie pe mine și Rhysand, pe al cărui chip se citea un dezinteres glorios. Marele Lord al Verii scutură din cap și îi spuse lui Rhysand:

– Noi doi mai avem multe de discutat, mai târziu. În seara asta, dau o petrecere pentru voi toți pe barca mea de agrement din golf. După asta, sunteți liberi să vă plimbați pe unde vreți prin oraș. Iertați-o pe prințesa lui că e așa de protectoare când vine vorba de poporul ei. Reconstrucția din ultimele luni a fost lungă și grea. Nu ne dorim să o facem din nou prea curând.

Ochii Cresseidei deveniră întunecați și bântuiți.

– Cresseida a făcut multe sacrificii în numele poporului ei, îmi spuse cu blândețe Tarquin. Nu lua personal precauția ei.

– Cu toții am făcut sacrificii, spuse Rhysand, plictisul de gheață transformându-se acum în ceva ascuțit ca o lamă. Iar tu stai la această masă cu familia ta datorită celor făcute de Feyre. Deci să mă ierți *tu,* Tarquin, dacă îi spun prințesei tale că, în cazul în care îi dă de veste lui Tamlin sau dacă vreunul dintre oamenii tăi încearcă să o ducă la el, viețile lor se vor sfârși.

Nici măcar briza mării nu mai suflă.

– Nu mă ameninţa în propria casă, Rhysand, spuse Tarquin. Recunoştinţa mea are limite.

– Nu este o ameninţare, replică Rhysand, cleştii crabului de pe farfuria lui fiind rupţi de nişte mâini invizibile. Este o promisiune.

Toţi se uitară la mine, în aşteptarea unui răspuns.

Aşa că mi-am ridicat paharul cu vin, m-am uitat în ochii tuturor, dar mai mult în ai lui Tarquin şi am spus:

– Nu e de mirare că nemurirea nu este plictisitoare.

Tarquin chicoti, iar eu m-am întrebat dacă oftatul lui fu unul de uşurare profundă.

Şi, prin acea legătură dintre noi, am simţit licărul aprobator al lui Rhysand.

CAPITOLUL 33

Ni se dădu o suită de camere care comunicau între ele, în mijlocul cărora era un salon imens și impresionant, cu vedere la mare și la orașul de dedesubt. Dormitorul meu era decorat cu spumă de mare și zugrăvit în cea mai dulce nuanță de albastru, cu pete aurii – ca scoica poleită cu aur din partea de sus a dulapului meu din lemn. Tocmai mă instalasem, când ușa se deschise în spatele meu și Rhysand se strecură înăuntru.

Se sprijini de ușă după ce o închise, tunica lui neagră și descheiată la gât dezvăluind spiralele superioare ale tatuajului care i se întindea pe piept.

– Mi-am dat seama că problema va fi că-mi place de Tarquin, spuse el în loc să mă salute. O plac până și pe Cresseida. Aș putea trăi fără Varian, dar pun pariu că, după câteva săptămâni cu Azriel și Cassian, se va înțelege de minune cu ei, iar eu va trebui să învăț să-l plac. Sau va ajunge să-i mănânce din palmă lui Amren și voi fi nevoit să-l las în pace; altfel, risc să o înfurii.

– Și?

M-am sprijinit de dulap, în care hainele pe care nu le împachetasem, dar care erau clar din Regatul Nopții mă așteptau deja.

Spațiul din cameră... patul mare, ferestrele, lumina soarelui umplură tăcerea dintre noi.

– Și, spuse Rhysand, vreau să găsești o cale să faci ceea ce trebuie, fără să ți-i faci dușmani.

– Deci îmi ceri să nu mă las prinsă.

El dădu aprobator din cap. Apoi, spuse:

– Îți place că Tarquin nu se poate abține să nu se uite la tine? Nu-mi dau seama dacă se poartă așa pentru că te dorește sau pentru că vrea să afle cât de mult ai tu din puterea lui.

– Nu poate s-o facă din ambele motive?

– Ba da, desigur. Dar să fii râvnită de un Mare Lord e un joc periculos.

– Mai întâi mă tachinezi cu Cassian, și acum cu Tarquin? Nu poți să mă enervezi și în alte feluri?

Rhys se apropie, iar eu m-am pregătit să-i înfrunt mirosul, căldura și impactul puterii sale. Își sprijini mâinile pe lângă mine, apucând dulapul. Am refuzat să mă retrag.

– Feyre, ai o sarcină. Una despre care nu trebuie să afle nimeni. Așa că, fă tot ce trebuie ca să o îndeplinești. Dar pune mâna pe cartea aia! Și ai grijă să nu fii prinsă!

Nu eram vreo proastă. Știam riscurile. Și tonul acela, privirea pe care mi-o arunca mereu...

– *Orice?*

Ridică din sprâncene.

– Dacă m-aș culca acum cu el, ce ai face?

Pupilele i se dilatară și se uită la buzele mele. Dulapul de lemn gemu sub strânsoarea lui.

– Ce lucruri atroce spui! Am așteptat, iar inima îmi bătu neregulat. În cele din urmă, se uită din nou la mine. Ești mereu liberă să faci ce vrei, cu cine vrei. Deci, dacă asta îți dorești, fă-o.

– Poate c-am s-o fac.

Deși o parte din mine voia să-i spună „Mincinosule".

– Bine.

Răsuflarea lui îmi mângâie buzele.

– În regulă, am spus eu, conștientă de fiecare centimetru dintre noi, de distanța din ce în ce mai mică, de provocarea tot mai intensă cu fiecare secundă în care niciunul nu se mișca.

– Să nu pui în pericol misiunea asta, îmi spuse el încet, cu ochii licărindu-i.

– Știu cât este de importantă. Simpla lui putere mă învălui și mă trezi, scuturându-mă.

Sarea, marea și briza mă zgâlțâiră și îmi cântară.

Și, de parcă și Rhys le-ar fi auzit, își înclină capul spre lumânarea neaprinsă de pe dulap.

– Aprinde-o!

M-am gândit dacă să mă cert cu el, dar m-am uitat la lumânare, invocând focul, invocând furia fierbinte cu care reușea să mă incite...

Lumânarea fu dată jos de niște stropi violenți de apă, de parcă cineva ar fi aruncat o găleată plină.

Uimită, m-am uitat la apa care inunda dulapul, singurul sunet care se auzea fiind al picăturilor care se scurgeau pe podeaua din marmură.

Rhysand, care încă-și ținea mâinile pe lângă mine, râse ușor.

– Chiar nu poți să respecți niciun ordin?

Dar, orice ar fi fost, faptul că eram aici, aproape de Tarquin și de puterea lui, mă făcea să simt că apa îmi răspundea. Simțeam că acoperea podeaua, că marea se agita degeaba în golf, simțeam gustul sării adus de briză. L-am țintuit pe Rhysand cu privirea.

Nimeni nu era stăpânul meu, dar eu aș fi putut să fiu stăpâna tututor, dacă mi-aș fi dorit. Dacă aș fi îndrăznit.

Ca o ploaie ciudată, apa se ridică de pe podea când i-am poruncit să fie ca stelele pe care Rhys le invocase în pătura lui de întuneric. Mi-am dorit ca picăturile să se separe până când plutiră în jurul nostru, captând lumina și strălucind precum cristalele unui candelabru.

Rhysand își mută privirea, ca să se uite atent la ele.

– Îți sugerez să nu-i arăți lui Tarquin trucul acesta în dormitor, murmură el.

Am îndreptat toate picăturile spre fața Marelui Lord. Prea brusc și prea repede ca să se poată feri. Când ricoșară din el, unele mă stropiră.

Amândoi eram uzi leoarcă; Rhysand se minună, apoi zâmbi.

– Bine lucrat, spuse el, îndepărtându-se în cele din urmă de dulap. Nu se deranjă să șteargă apa care-i scânteia pe piele. Mai exersează.

Însă eu l-am întrebat:

– Va pleca la război? Chiar dacă eu nu sunt de acord?

Știa la cine mă refer. Duritatea pe care o afișase preț de câteva clipe se transformă într-un calm letal.

– Nu știu.

– Eu... eu m-aș întoarce. Dacă s-ar ajunge la asta, Rhysand, mai degrabă m-aș întoarce, decât să te oblig să lupți.

Își strecură o mână încă udă în buzunar.

– Ai *vrea* să te întorci? Dacă s-ar duce la război în numele tău, l-ai iubi din nou? Ar fi marele gest cu care te-ar câștiga?

Am înghițit cu greu.

– M-am săturat de moarte. Nu aș vrea să mai văd pe nimeni murind, cu atât mai puțin pentru mine.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu. Nu aș vrea să mă întorc. Dar aș face-o, decât să mă câștige prin durere și moarte.

Înainte de a se îndrepta spre ușă, Rhysand se mai uită o clipă la mine, cu o expresie de necitit. Se opri cu degetele pe mânerul în formă de arici de mare.

– Te-a închis pentru că știa... Nenorocitul știa ce comoară ești. Că valorezi mai mult decât pământul sau aurul sau bijuteriile. Știa și voia să te păstreze numai pentru el.

Cuvintele mă loviră, chiar dacă îmi alinară o parte frântă a sufletului meu.

– El m-a... mă iubește, Rhysand.

– Problema nu este dacă te iubește, ci cât de mult. Prea mult. Dragostea poate fi o otravă.

Și apoi dispăru.

Golful era destul de calm – probabil domolit la dorința lordului și stăpânului său – încât vasul de agrement abia se clătină în orele în care am luat cina și am băut la bord.

Făcută din cel mai bun lemn și din aur, ambarcațiunea enormă avea dimensiunile necesare pentru a găzdui mai bine de o sută de Mari Spiriduși, care își dădeau silința să nu observe toate mișcările pe care le făceam eu, Rhys și Amren.

Puntea principală era plină de mese joase și de canapele unde puteai să mănânci și să te relaxezi, iar la nivelul superior, sub un acoperiș din plăci decorate cu sidef, fusese întinsă masa noastră lungă. În turcoaz și auriu, cu bucăți de smarald care-i străluceau pe nasturi și pe degete, Tarquin era întruchiparea verii. Peste părul de culoarea spumei mării purta o coroană din safire și aur alb, modelată în forma unor valuri umflate. Era atât de frumoasă, încât m-am surprins deseori holbându-mă la ea.

Ca și acum, când se întoarse spre locul în care stăteam, în dreapta lui, și îmi surprinse privirea.

– Ai crede că bijutierii noștri pricepuți ar putea să facă o coroană un pic mai confortabilă. Aceasta mă apasă îngrozitor.

Fu o încercare destul de plăcută de a face conversație când, în prima oră, eu tăcusem, urmărind în schimb insula – orașul, apa, pământul – aruncând spre ea o plasă sensibilă, de putere oarbă, ca să văd dacă primeam vreun răspuns. Dacă, pe undeva pe-acolo, Cartea dormea liniștită.

Chemarea mea tăcută nu primise niciun răspuns. Așadar, m-am gândit că era un moment la fel de bun ca oricare altul când am întrebat:

– Cum ai făcut să nu pună mâna pe ea?

Rostirea numelui Amaranthei aici, printre niște oameni atât de fericiți, care sărbătoreau, era același lucru cu a invita un nor de ploaie.

Așezat în stânga lui, adâncit în conversație cu Cresseida, Rhysand nici măcar nu se uita la mine. Pe de altă parte, abia dacă îmi vorbise mai devreme, fără să-mi observe hainele.

Ceea ce era neobișnuit, având în vedere că până și *eu* fusesem mulțumită de cum arătam și-mi alesesem, din nou, singură, ținuta: o bentiță împletită roz-aurie îmi ținea părul liber să nu-mi vină în ochi, purtam o rochie din șifon fără mâneci, de un albastru-roz – strâmtă în dreptul pieptului și al taliei – broșa din cristal fiind lângă cea mov, pe care o purtasem dimineață. Eram feminină, delicată și drăguță. De foarte multă vreme nu m-am mai simțit așa. Nu am vrut.

Însă aici, dacă eram așa, cu siguranță nu câștigam o viață plină de petreceri. Aici, puteam să fiu calmă și minunată la apus și trează dimineața, ca să mă strecor în costumele de luptă din piele illyriene.

– Am reușit să scoatem pe furiș cea mai mare parte a comorii noastre când teritoriul a capitulat. Nostrus – predecesorul meu – era vărul meu. Eu am fost prinț în alt oraș. Așa că am primit ordin să ascundem comoara în toiul nopții, pe cât de repede posibil.

Amarantha îl ucisese pe Nostrus când el se răzvrătise – și-i executase toată familia, de ciudă. Dacă puterea îi revenise lui, Tarquin trebuie să fi fost unul dintre puținii membri supraviețuitori.

– Nu știam că Regatul Verii pune atât de mult preț pe comoară, am spus eu.

Tarquin se strădui să râdă.

– Marii Lorzi din vechime o făceau. Acum, în mare parte, noi doar respectăm tradiția.

– Așadar, prețuiești aurul și bijuteriile? am întrebat nonșalant, cu grijă.

– Printre alte lucruri.

Mi-am sorbit vinul ca să trag de timp pentru a mă gândi cum să-l întreb, fără să ridic suspiciuni. Dar poate că abordarea directă era mai bună.

– Străinii au voie să vadă colecția? Tatăl meu a fost negustor, mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei în biroul lui, ajutându-l cu mărfurile. Ar fi interesant să compar bogățiile muritorilor cu cele făcute de mâinile unor Fae.

Rhys continuă să discute cu Cresseida, legătura dintre noi nefiind perturbată de niciun licăr de amuzament sau indiciu aprobator.

Tarquin își înclină capul, iar bijuteriile coroanei lui străluciră.

– Desigur. Mâine, după masa de prânz, poate?

Nu era prost și poate că era conștient de joc, dar propunerea era sinceră. Am zâmbit ușor și am dat aprobator din cap. M-am uitat la mulțimea care se înghesuia pe puntea de dedesubt, la apa luminată de felinare de dincolo, chiar dacă am simțit că Tarquin încă mă privea.

– Cum era lumea muritorilor?

Am ciugulit din salata de căpșune din farfurie.

– Am văzut doar o mică parte din ea. Tatălui meu i se spunea Prințul Negustorilor, dar eu eram prea tânără ca să mă ia în călătoriile lui spre celelalte părți ale lumii muritorilor. Când aveam unsprezece ani, a pierdut averea într-o expediție spre Bharat. Ne-am petrecut următorii opt ani în sărăcie, într-un cătun din apropierea zidului. Așadar, nu pot să vorbesc în numele întregii lumi a muritorilor când spun că lucrurile pe care le-am văzut acolo erau... dure. Brutale. Aici, se pare că liniile de clasă sunt mult mai neclare. Acolo, banii erau importanți. Fie îi aveai și nu îi împărțeai, fie erai lăsat să mori de foame, luptându-te ca să supraviețuiești. Tatăl meu... Și-a recăpătat averea după ce eu am plecat în Prythian.

Am avut o strângere de inimă și am simțit un gol în stomac amintindu-mi toate astea.

– Și oamenii care s-au mulțumit să ne lase să murim de foame ne-au fost iar prieteni. Mai degrabă m-aș confrunta cu toate creaturile din Prythian, decât cu monștrii de pe cealaltă parte a zidului. Fără magie, fără putere, banii sunt singurul lucru care contează.

Gânditor, Tarquin își țuguie buzele.

– Dacă ar veni războiul, i-ai cruța?

Ce întrebare periculoasă, explozivă! Nu aveam de gând să-i spun ce făceam noi dincolo de zid – nu înainte ca Rhysand să-mi facă semn că ar fi trebuit.

– Surorile mele locuiesc împreună cu tata, la moșia lui. Pentru ele, aș lupta. Dar în ceea ce-i privește pe lingușitori și înfumurați... Nu m-ar deranja să-i văd dați peste cap. Cum ar fi familia logodnicului lui Elain, care ațâța ura.

– În Prythian sunt câțiva care au aceeași părere despre regate, spuse Tarquin foarte calm.

– Ce? Vor să scape de Marii Lorzi?

– Probabil. Dar, în mare parte, vor să înlăture privilegiile pe care Marii Spiriduși le-au avut dintotdeauna față de zânele mai neînsemnate. Până și termenii sugerează un nivel de nedreptate. Poate că situația e mult mai asemănătoare decât crezi cu cea din lumea muritorilor și nu atât de neclară pe cât pare. În unele regate, cei mai umili servitori ai Marilor Spiriduși au mai multe drepturi decât cele mai bogate zâne cu rang inferior.

Mi-am dat seama că nu eram singurii oameni pe acest vas, la această masă. Și că eram înconjurați de Mari Spiriduși cu auz fin.

– Ești de acord cu ei? Că situația ar trebui să se schimbe?

– Eu sunt un Mare Lord tânăr, spuse el. Abia am optzeci de ani.

Așadar, avea treizeci când Amarantha preluase controlul.

– Poate că alții spun că nu am minte sau experiență, dar am văzut cu ochii mei actele de cruzime și am cunoscut multe zâne bune, mai mici în rang, care au suferit doar pentru că s-au născut de partea greșită a puterii. Chiar și în locuințele mele, limitele tradiției mă presează să pun în aplicare regulile strămoșilor mei: zânele neînsemnate nu trebuie să fie nici văzute, nici auzite, atunci când lucrează. Într-o zi, mi-ar plăcea să văd un Prythian în care să se facă auzite, atât în casa mea, cât și în lumea de dincolo de ea.

L-am privit cu atenție, ca să văd dacă mințea sau mă manipula. Nu o făcea.

Să fur de la el – *urma să fur* de la el. Dar dacă, în schimb, i-aș fi cerut? Mi-ar fi dat-o sau tradițiile strămoșilor lui l-ar fi împiedicat?

– Spune-mi ce înseamnă privirea asta, zise Tarquin și se sprijini cu brațele musculoase de fața de masă aurie.

– Mă gândesc la faptul că mi-ar fi foarte ușor să te iubesc. Și chiar mai ușor să te consider un prieten, am zis eu direct.

El îmi zâmbi – larg și fără rețineri.

– Nu aș avea nimic împotriva niciuneia din variante.

Era foarte ușor să mă îndrăgostesc de un mascul prietenos și atent.

Însă m-am uitat la Cresseida, care acum era aproape în poala lui Rhysand. Și Rhysand zâmbea ca un motan, desenându-i cercuri cu degetul pe dosul mâinii, în vreme ce ea își mușca buza și radia. M-am întors cu fața către Tarquin, ridicând întrebătoare și tăcută din sprâncene.

El se strâmbă și scutură din cap.

Speram că se vor duce în camera ei.

Pentru că, dacă trebuia să-l ascult pe Rhysand cum se culcă cu ea... Nu mi-am permis să mă mai gândesc la asta.

– De mulți ani nu am văzut-o așa, cugetă Tarquin.

Obrajii mi se înroșiră de rușine. De ce? Pentru că voiam să o strâng de gât, fără niciun motiv întemeiat? Rhysand mă tachina și mă necăjea – nu mă... seducea niciodată cu priviri lungi și pline de înțeles, cu jumătăți de zâmbet, pură aroganță illyriană.

Mă gândeam că mi se dăruise o dată acel dar și că îl folosisem, luptasem pentru el și-l ruinasem. Și mă gândeam că Rhysand, pentru tot ce făcuse și sacrificase, merita asta la fel de mult ca și Cresseida.

Chiar dacă... chiar dacă pentru un moment, mi-am dorit.

Mi-am dorit să mă simt din nou așa.

Și... Eram singură.

Mi-am dat seama că eram singură de foarte, foarte mult timp.

Rhysand se aplecă să audă ce-i spunea Cresseida, iar buzele ei îi atinseră ușor urechea, mâna sa fiind acum într-a lui.

Și nu mă lovi tristețea sau disperarea sau teroarea, ci... nefericirea. O nefericire atât de sumbră și de înțepătoare încât m-am ridicat în picioare.

Amintindu-și că exist, în cele din urmă, Rhysand se uită în direcția mea, iar eu nu am citit nimic pe chipul lui – niciun indiciu cum că simțise ce am simțit eu prin legătura noastră. Nu-mi păsa dacă nu aveam niciun scut, dacă gândurile-mi erau expuse și le citea ca pe o carte. Nici lui nu părea să-i pese. Alunecând mai aproape de ea, continuă să chicotească la orice-i spunea Cresseida.

Tarquin se ridicase în picioare, cercetându-ne atent pe mine și pe Rhysand.

Eram nefericită, nu doar distrusă. Profund nefericită.

Era o emoție, mi-am dat eu seama. O emoție, și nu deșertăciunea nesfârșită sau lupta pentru supraviețuire, condusă de teroare.

– Am nevoie de aer curat, am spus eu, chiar dacă eram în aer liber. Dar, cu luminile aurii, cu oamenii de la masă... trebuia să găsesc un loc în care să fiu singură pentru o clipă, chiar dacă aveam o misiune.

– Vrei să te însoțesc? m-a întrebat Marele Lord al Verii.

M-m uitat la el. Nu mă înșelasem. Mi-ar fi fost ușor să mă îndrăgostesc de un bărbat ca el. Însă nu eram sigură că, în ciuda tuturor greutăților pe care le întâlnise la Poalele Muntelui, Tarquin putea să înțeleagă întunericul care ar fi putut să fie mereu o parte din mine. Nu doar din cauza Amaranthei, ci și din cauza anilor petrecuți în foamete și disperare.

Că aș putea fi mereu un pic vicioasă sau neliniștită. Că mi-aș putea dori pacea, dar niciodată confortul unei colivii.

– Nu, mulțumesc, am spus eu și m-am îndreptat spre scara imensă care cobora spre pupa vasului – puternic luminată, dar mai liniștită decât zonele principale de la provă. Rhys nici măcar nu se uită în direcția mea când am plecat. Mare pagubă!

Eram la jumătatea treptelor de lemn, când i-am văzut pe Amren și pe Varian – amândoi se sprijineau de stâlpii de susținere, amândoi

beau vin și se ignorau unul pe celălalt. Chiar dacă nu vorbeau cu altcineva.

Poate că acesta era un alt motiv pentru care venise: ca să-i distragă atenția câinelui de pază al lui Tarquin.

Am ajuns pe puntea principală, am găsit un loc lângă balustrada de lemn, care era un pic mai umbrit decât restul, și m-am sprijinit de ea. Magia propulsa vasul – fără vâsle, fără pânze. Așa că ne-am plimbat prin golful calm și lin, fără să ridicăm vreun val în urma noastră.

Până când nava nu ancoră la baza orașului-insulă, nu mi-am dat seama că îl așteptasem și că, într-un fel, îmi petrecusem singură ultima oră.

Când am coborât pe pământ cu restul mulțimii, Amren, Varian și Tarquin mă așteptau la docuri, ușor crispați.

Rhysand și Cresseida nu se vedeau pe nicăieri.

CAPITOLUL 34

Din fericire, nu se auzea nimic din dormitorul lui închis. Și nici alte sunete nu se auziră în acea noapte când m-am trezit brusc dintr-un coșmar, în care eram întoarsă deasupra unui foc, și nu mi-am amintit unde eram.

Lumina lunii dansa pe suprafața mării de dincolo de ferestrele mele deschise și era liniște – atât de multă liniște.

O armă. Eram o armă în găsirea cărții, în a-l împiedica pe rege să distrugă zidul, în a-l opri din ceea ce pusese la cale pentru Jurian și războiul care mi-ar fi putut nărui lumea. Care ar fi putut distruge locul acesta – și un Mare Lord care ar fi putut foarte bine schimba ordinea lucrurilor.

Pentru o clipă, mi-a fost dor de Velaris, de lumini și de muzică și de Curcubeu. Mi-a fost dor de căldura confortabilă a casei din oraș, care mă întâmpina în iarna răcoroasă, mi-a fost dor... să fiu o parte din mica lor unitate.

Poate că Rhysand mă cuprinsese în aripile sale și îmi scrisese notițe ca să se asigure că arma lui nu se va strica iremediabil.

Era în regulă – destul de corect. Nu ne datoram nimic, în afară de promisiunile de a lucra și de a lupta împreună.

Încă mai putea să fie prietenul meu. Partenerul meu, indiferent care era relația dintre noi. Faptul că se culca, totuși, cu cineva nu schimba lucrurile.

Pentru o clipă, am fost ușurată să cred că era posibil să se simtă la fel de singur ca mine.

Nu am avut curaj să ies din camera mea pentru micul dejun, să văd dacă Rhysand se întorsese.

Să văd cu cine venise la micul dejun.

Nu aveam nimic altceva de făcut până la vizita lui Tarquin, de la prânz, mi-am spus cât am stat întinsă în pat. Așa că am rămas acolo până la venirea slujitoarelor care își cerură scuze că mă deranjaseră, voind să plece. Le-am oprit, spunându-le că mă voi îmbăia cât fac ele curat prin cameră. Fură politicoase – calme – și dădură din cap, în timp ce le-am vorbit.

Nu m-am grăbit să fac baie. Și, în spatele ușii închise, am lăsat puterea lui Tarquin să iasă, făcând prima dată apa să se ridice din cadă, apoi creând animăluțe și creaturi din ea.

Doar atât mi-am permis să mă apropii de transformare. Gândul că aș fi putut să-mi însușesc trăsături animalice îmi făcea rău, mă îmbolnăvea. Puteam să-l ignor, puteam să mai ignor pentru o vreme ghearele care, din când în când, îmi intrau în carne.

Făceam fluturi din apă să zboare prin încăpere, când mi-am dat seama că stătusem în baie destul de mult, iar apa se răcise.

Întocmai ca în noaptea precedentă, Nuala intră prin pereți de oriunde stătea *ea* în palat și mă îmbrăcă. Îmi spuse că Cerridwen nu avusese noroc și că se ocupa de Amren. Nu am avut curaj să întreb de Rhysand.

Nuala alese o spumă de mare verde, scoasă în evidență de un galben-trandafiriu și apoi îmi ondulă și-mi împleti părul într-o cosiță groasă și lejeră, care strălucea cu bucăți de perlă. Chiar dacă Nuala știa sau nu de ce eram acolo și ce urma să fac, nu spuse nimic. Dar avu mai multă grijă de chipul meu, înviorându-mi buzele cu un roz-zmeuriu și pudrându-mi obrajii cu cel mai discret

fard. Probabil că aş fi părut drăguță, fermecătoare – dacă nu aş fi avut ochii de un albastru-gri. Mai goi decât seara trecută, când mă admirasem în oglindă.

Văzusem destul din palat ca să ajung în locul în care Tarquin îmi spusese să ne întâlnim, înainte să ne urăm „noapte bună". Holul principal era situat la mezanin – locul perfect de întâlnire pentru cei care locuiau în turnurile de mai sus şi pentru cei care lucrau nevăzuți şi neauziți, mai jos.

Catul acesta găzduia diferite camere de consiliu, săli de bal, sufragerii şi tot felul de alte încăperi de care ar fi putut fi nevoie pentru musafiri, evenimente şi adunări. Accesul spre etajele cu apartamente, de unde venisem, era păzit de patru soldați la fiecare casă a scării – care mă urmăriră cu atenție cât l-am aşteptat pe Marele lor Lord, sprijinită de un stâlp din scoici. Mă întrebam dacă simțea că m-am jucat cu puterea lui în cadă, că acea parte din el pe care o cedase era acum aici şi-mi răspundea mie.

Când ceasul bătu ora două, Tarquin ieşi din una dintre camerele adiacente, urmat de propriii mei însoțitori.

Rhysand se uită la mine şi observă hainele pe care, evident, le purtam în onoarea gazdei şi a poporului său. Sesiză că nu i-am întâlnit nici privirea lui, nici pe a Cresseidei, de vreme ce mă uitam doar la Tarquin şi Amren, care îi era alături – Varian se îndrepta acum către soldații de lângă scări – şi le-am zâmbit uşor amândurora.

– Arăți foarte bine astăzi, spuse Tarquin şi îşi înclină capul.

Se pare că Nuala era o spioană spectaculos de bună. Tunica lui Tarquin, cu cositor, era scoasă în evidență de aceeaşi nuanță de spumă de mare verde, ca hainele mele. La fel de bine am fi putut forma o pereche. Presupuneam că eram oglindirea opusului său, cu părul meu şaten-auriu şi pielea palidă.

Simțeam că Rhysand încă mă evalua.

L-am ignorat. Poate că mai târziu voi trimite un câine din apă să latre la el, să-l muşte de fund.

– Sper că nu vă întrerup, i-am spus lui Amren.

Amren ridică din umerii ei subțiri, azi acoperiți de un veșmânt gri.

– Tocmai terminam o discuție destul de aprinsă despre armate și despre cine ar putea să preia conducerea unui front unit. Știai că, înainte să devină atât de mari și de puternici, Tarquin și Varian au condus flota lui Nostrus? spuse ea.

Varian, aflat la câțiva metri distanță, înlemni, dar nu se întoarse.

I-am surprins privirea lui Tarquin.

– Nu mi-ai spus că ai fost marinar. Am făcut un efort să par intrigată, ca și când nu m-ar fi deranjat nimic.

Tarquin își frecă gâtul.

– Plănuiam să-ți spun în timpul turului nostru. Îmi întinse un braț. Mergem?

Niciun cuvânt – nu i-am spus niciun cuvânt lui Rhysand. Și nici nu aveam de gând să o fac; l-am luat pe Tarquin de braț și le-am spus tuturor: „Ne vedem mai târziu."

Ceva îmi atinse ușor scutul mental, huruitul unui lucru întunecat – puternic.

Poate că era un avertisment să am grijă.

Deși semăna foarte mult cu emoția întunecată și pâlpâindă care mă bântuise – atât de mult, încât m-am mai apropiat un pic de Tarquin. Și apoi i-am zâmbit frumos Marelui Lord al Verii, așa cum nu mai zâmbisem *nimănui* de multă vreme.

Emoția subtilă dispăru de cealaltă parte a scuturilor mele.

Bun.

Tarquin mă conduse într-o sală cu bijuterii și comori atât de mare încât, pentru un minut, am rămas cu gura căscată. Un minut pe care l-am folosit ca să văd dacă pe rafturi se afla ceva care să mă facă să tresar de emoție – ceva care aducea a masculul de lângă mine, ca puterea pe care o invocasem în cadă.

– Și asta este doar *una* dintre comori?

Camera fusese săpată adânc sub castel, în spatele unei uși grele de plumb, care se deschisese doar la atingerea lui Tarquin. Nu am îndrăznit să mă apropii destul de încuietoare ca să vadă dacă ar fi funcționat și la atingerea mea – falsa *lui* semnătură.

O vulpe în cotețul unor păsări. Asta eram.

Tarquin chicoti.

– Strămoșii mei au fost niște avari nenorociți.

Am clătinat din cap și, cu pași mari, m-am îndreptat spre rafturile construite în perete. Erau din piatră solidă – puteam să ajung aici doar dacă săpam vreun tunel prin munte. Sau dacă cineva m-ar fi risipit. Cu toate că, probabil, existau săli asemănătoare cu cele ale casei din oraș și din Casa Vântului.

Din cutii se revărsau bijuterii, perle și pietre prețioase netăiate, iar mormanele de aur din cufere se împrăștiau pe podeaua pietruită. Pe unul dintre pereți străjuiau armuri ornate; rochiile țesute din pânză de păianjen și lumină de stele se înghesuiau unele în celelalte. Erau săbii și pumnale de toate felurile. Dar nicio carte. Nici măcar una.

– Știi poveștile tuturor obiectelor?

– Doar pe unele, spuse el. Nu am avut prea mult timp ca să le aflu pe toate.

Bun – poate că, dacă tot nu avea habar de Carte, nici nu i-ar fi lipsit.

M-am învârtit.

– Care este cel mai valoros lucru de aici?

– Vrei să furi ceva?

M-am abținut să râd.

– Întrebarea asta nu mă face o hoață jalnică?

O mizerabilă mincinoasă, cu două fețe – așa mă făcu să mă simt întrebarea lui.

Tarquin se uită atent la mine.

– Aș spune că mă uit la cel mai de preț lucru de aici.

Am roșit cu adevărat.

– Ești foarte drăguț.

Îmi zâmbi dulce. Ca și când poziția lui nu i-ar fi distrus compasiunea. Speram să nu o facă niciodată.

– Sincer, nu știu care e cel mai valoros obiect. Toate suvenirele de familie ale casei sunt de neprețuit.

M-am dus lângă un raft și m-am uitat cu atenție. Pe o pernă din catifea era un colier cu rubine – fiecare de mărimea unui ou de măcăleandru. Doar o femeie extraordinară ar fi putut să-l poarte și să-l domine, nu să se lase dominată de acele nestemate.

Pe un alt raft, era un colier de perle. Apoi, unul cu safire.

Și, pe un altul... un colier de diamante negre.

Fiecare piatră întunecată era un mister – și un răspuns. Toate erau adormite.

Tarquin veni în spatele meu, uitându-se la ce îmi trezise interesul. Apoi se uită la chipul meu.

– Ia-l!

– Poftim? M-am întors cu fața la el.

Își frecă ceafa.

– Drept mulțumire. Pentru ce s-a întâmplat la Poalele Muntelui. „Cere-i-o acum! Cere-i Cartea în schimb."

Dar pentru asta era nevoie de încredere și... chiar dacă era drăguț, era un Mare Lord.

Scoase cutia de unde era și închise capacul înainte de a mi-o înmâna.

– Ai fost prima persoană care nu a râs de ideea mea de a distruge barierele de clasă. Până și Cresseida a chicotit când i-am spus. Dacă nu accepți colierul pentru că ne-ai salvat, atunci ia-l pentru asta.

– Tarquin, este o idee bună. Faptul că o apreciez nu înseamnă că trebuie să mă răsplătești.

El scutură din cap.

– Ia-l odată!

Ar fi fost o insultă să-l refuz, așa că am luat cutia.

– Îți va sta bine cu el în Regatul Nopții, spuse Tarquin.

– Poate că voi rămâne aici și te voi ajuta să schimbi lumea.

Îmi zâmbi strâmb.

– Mi-ar prinde bine un aliat în Nord.

Acesta era motivul pentru care mă adusese aici? Pentru care-mi oferise cadoul? Abia acum realizam cât de singuri eram aici, jos, sub pământ, într-un spațiu care putea fi sigilat cu ușurință...

– Nu ai de ce să te temi de mine, spuse el, iar eu m-am întrebat dacă-mi simțise frica. Dar am vorbit serios – tu... te înțelegi cu Rhysand. Și este foarte greu să te înțelegi cu el. Obține ceea ce vrea, are planuri pe care nu le spune nimănui, decât după ce le îndeplinește, și nu își cere scuze pentru nimic. Fii emisarul lui în lumea oamenilor, dar și al nostru. Mi-ai văzut orașul. Mai am trei la fel. Amarantha le-a distrus aproape imediat după ce-a preluat controlul. Acum, oamenii mei nu doresc decât pace, siguranță și să nu mai fie niciodată nevoiți să se uite peste umăr. Alți Mari Lorzi mi-au povestit despre Rhys – și m-au avertizat în privința lui. Dar, la Poalele Muntelui, el m-a cruțat. Brutius era vărul meu, iar noi adunam forțe din toate orașele noastre, ca să luăm cu asalt Poalele Muntelui. L-au prins când se furișa prin tuneluri pentru a se întâlni cu ei. Rhysand a văzut asta în mintea lui Brutius – știu că a făcut-o. Și, cu toate acestea, a mințit-o fățiș și a sfidat-o când i-a ordonat să-l transforme într-o fantomă vie. Poate că a făcut-o pentru planurile lui, dar eu știu că i-a fost milă. Știe că sunt tânăr și fără experiență și m-a cruțat. Tarquin scutură din cap, mai mult ca pentru sine. Uneori, cred că Rhysand... Cred că a acceptat să fie jucăria ei, doar ca să-i distragă atenția de la noi.

Nu aveam de gând să-i spun nimic din ce știam. Dar bănuiam că vedea în ochii mei durerea pe care mi-o provoca acest gând.

– Știu că ar trebui să mă uit la tine și să văd că te-a transformat într-un animal de companie, într-un monstru, spuse Tarquin. Dar eu văd bunătatea din tine. Și cred că asta spune mai multe despre el decât orice altceva. Cred că-mi spune că voi doi aveți multe secrete...

– Oprește-te! am izbucnit eu. Oprește-te! Știi că nu pot să-ți spun nimic! Și că nu pot să-ți promit nimic. Rhysand este un Mare Lord. Nu fac nimic altceva decât să-l servesc.

Tarquin privi în jos.

– Iartă-mă dacă am fost direct. Încă învăț cum să joc după regulile regatelor – spre dezamăgirea consultanților mei.

– Sper să nu înveți să le joci niciodată.

Tarquin îmi întâlni privirea, precaut, dar cam sumbru.

– Atunci, permite-mi să te întreb ceva, direct. Este adevărat că l-ai părăsit pe Tamlin pentru că te-a închis în casa lui?

Am încercat să blochez amintirea, teroarea și agonia inimii mele, care se frângea. Însă am dat aprobator din cap.

– Și este adevărat că Regatul Nopții te-a salvat de închisoare?

Am dat din nou din cap.

– Regatul Primăverii e vecinul meu din sud. Nu am cine știe ce legături cu cei de acolo. Dar, dacă nu mă întreabă, nu le voi spune că ai fost aici.

Hoață, mincinoasă, manipulatoare. Nu meritam alianța lui.

Însă mi-am plecat capul, în semn de mulțumire.

– Mai ai să-mi arăți și alte comori?

– Aurul și bijuteriile nu sunt destul de impresionante? Cum rămâne cu simțul tău negustoresc?

Am atins ușor cutia.

– O, am primit ce mi-am dorit. Acum sunt curioasă să văd cât valorează alianța ta.

Tarquin râse, iar sunetul ricoșă din piatra și bogățiile din jurul nostru.

– Oricum nu prea am chef să particip la întâlnirile de după-amiază.

– Ce Mare Lord tânăr, imprudent și nesăbuit!

Tarquin mă atinse din nou cu coatele și mă bătu ușor pe braț, în timp ce mă conduse afară din cameră.

– Știi, cred că și mie mi-ar fi foarte ușor să te iubesc, Feyre. Și mai ușor să-ți fiu prieten.

M-am forțat să mă uit timid în altă parte când sigilă ușa în spatele nostru, atingând cu palma spațiul de deasupra clanței. Am ascultat cum încuietorile alunecau în locașurile lor.

Tarquin mă duse în alte camere de sub palatul său, unele pline de bijuterii, altele de arme, altele cu haine din vremuri de mult trecute. Îmi arătă una plină cu cărți, iar inima îmi tresări – dar nu era nimic aici. Nimic în afară de piele, praf și liniște. Niciun firicel de putere care să aducă a masculul de lângă mine – niciun indiciu despre cartea de care aveam nevoie.

Mă conduse într-o ultimă încăpere, plină de lăzi și stive acoperite cu cearșafuri. Și, când am văzut toate obiectele de artă care se zăreau dincolo de ușa deschisă, am spus: „Cred că am văzut destule astăzi."

Nu-mi adresă nicio întrebare când sigilă din nou camera și mă însoți înapoi spre etajele superioare, mai aglomerate și mai însorite.

În mod sigur existau alte locuri în care ar fi putut fi păstrată. Asta dacă nu era într-un alt oraș.

Trebuia să o găsesc. Repede. Rhysand și Amren nu mai puteau dezbate prea mult chestiunile politice înainte de a fi nevoiți să plecăm acasă. M-am rugat să o găsesc destul de repede și să nu mă urăsc mai mult decât o făceam.

Rhysand lenevea pe patul meu de parcă ar fi fost al lui.

M-am uitat la mâinile pe care și le ținea împreunate sub cap, la picioarele lungi care-i atârnau peste marginea saltelei și am scrâșnit din dinți.

– Ce vrei?

Am închis ușa suficient de zgomotos, încât să scot în evidență cuvintele usturătoare.

– Să înțeleg că nu ți-a prins bine să flirtezi și să chicotești cu Tarquin?

Am aruncat cutia pe pat, lângă el.

– Tu să-mi spui!

Zâmbetul îi pieri când se ridică și deschise capacul.

– Asta nu-i Cartea.

– Nu, dar e un cadou frumos.

– Feyre, dacă vrei să-ți cumpăr bijuterii, spune-mi. Deși, având în vedere hainele tale, credeam că ești conștientă că *toate* au fost cumpărate pentru tine.

Nu îmi dădusem seama, dar i-am spus:

– Tarquin este un bărbat bun – un bun Mare Lord. Tu ar trebui să-i *ceri* Cartea aia blestemată.

Rhysand trânti capacul.

– Așadar, te copleșește cu bijuterii și îți spune vorbe dulci, iar tu pretinzi că te simți prost!

– Vrea să se alieze cu tine, cu disperare. Vrea să aibă încredere în tine, să se bazeze pe tine.

– Ei bine, Cresseida crede că vărul ei este destul de ambițios, așa că ar trebui să fiu atent la ceea ce nu spune.

– O? Ți-a spus asta înainte sau după ce te-ai culcat cu ea? Sau în timp ce o făceați?

Rhysand se mișcă lent și grațios.

– De asta nu ai vrut să te uiți la mine? Deoarece crezi că m-am culcat cu ea pentru informații?

– Pentru informații sau pentru propria-ți plăcere. Oricum, nu-mi pasă.

El înconjură patul, dar eu nu m-am mișcat, chiar dacă se opri la mai puțin de o palmă distanță de mine.

– Ești geloasă, Feyre?

– Dacă eu sunt geloasă, atunci și tu ești gelos pe Tarquin și pe vorbele lui dulci.

Rhysand își arătă dinții.

– Crezi că-mi place în mod deosebit că trebuie să flirtez cu o femeie singură, ca să obțin informații despre regatul ei, despre Marele ei Lord? Crezi că asta mă face să am o părere bună despre mine? Crezi că-mi place să o fac, doar pentru ca tu să ai timp să-l farmeci pe Tarquin cu zâmbetele și cu ochii tăi frumoși, ca să putem pune mâna pe Carte și să plecăm acasă?

– Părea că te-ai simțit destul de bine seara trecută.

El mârâi ușor răutăcios.

– Nu m-am culcat cu ea. A vrut, dar eu nici măcar nu am sărutat-o. Am ieșit să bem ceva în oraș, am lăsat-o să-mi vorbească despre viața ei, despre tot ce o apasă și, când am condus-o înapoi în camera ei, m-am oprit în dreptul ușii. Te-am așteptat la micul dejun, dar tu ai dormit mai mult. Sau m-ai evitat, se pare. Și am încercat să-ți atrag atenția în după-amiaza asta, dar te pricepeai *atât de bine* să mă ignori.

– Asta te-a deranjat? Că te-am ignorat sau că m-am apropiat atât de ușor de Tarquin?

– M-a deranjat faptul că i-ai *zâmbit*, spuse Rhysand, respirând cam neregulat.

Restul lumii se risipi în ceață când i-am auzit cuvintele.

– Ești gelos.

Scuturând din cap, se îndreptă spre măsuța de lângă peretele îndepărtat și dădu pe gât un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului. Se sprijini cu mâinile de masă, mușchii puternici ai spatelui tremurându-i pe sub cămașă când umbra acelor aripi se luptă să capete formă.

– Am auzit ce i-ai spus, zise el. Că ți-ar fi ușor să te îndrăgostești de el. Vorbeai serios.

– Și?

Era singurul cuvânt pe care m-am gândit să-l spun.

– Am fost gelos – pe asta. Că nu sunt... genul acela de persoană. Pentru nimeni. Regatul Verii a fost mereu neutru; a dat dovadă de coloană vertebrală doar în anii de la Poalele Muntelui. I-am cruțat

viața lui Tarquin pentru că am auzit că voia să îndrepte lucrurile dintre Marii Spiriduși și zânele mai neînsemnate. Eu am încercat să fac asta ani de zile. Fără succes, dar... a fost singurul motiv pentru care l-am cruțat. Și Tarquin, cu regatul lui neutru... nu va trebui să-și facă niciodată griji că cineva ar putea să plece, pentru că amenințarea asupra vieții lor, a vieților copiilor lor, va fi mereu acolo. Și, da, am fost gelos pe el – pentru că lui îi va fi mereu ușor. Și pentru că nu va ști niciodată cum este să se uite la cerul nopții și să-și pună dorințe.

Regatul Viselor.

Oamenii care știau că visul acela avea un preț, unul care merita plătit. Războinicii din flori, metișii illyrieni, monstrul prins într-un corp frumos, visătorul născut într-un regat al coșmarurilor... și femeia-vânător, cu suflet de artist.

Și, poate din cauză că era cel mai vulnerabil lucru pe care mi-l spusese sau poate din cauza usturimii din ochi, m-am îndreptat spre locul în care stătea aplecat deasupra micuțului bufet. Nu m-am uitat la el când am luat carafa cu lichid de culoarea chihlimbarului și mi-am turnat un pic, după care i-am umplut și lui din nou paharul.

Însă i-am întâlnit privirea când am ciocnit paharele, cristalul răsunând clar și limpede peste marea care se zvârcolea mult dedesubt, și am spus:

– Pentru oamenii care se uită la stele și-și pun dorințe, Rhys!

Își luă paharul și mă privi atât de pătrunzător, încât m-am întrebat de ce mă obosisem să roșesc în fața lui Tarquin.

Ciocni paharul de al meu.

– Pentru stelele care ascultă și pentru visurile care devin realitate!

CAPITOLUL 35

Trecură două zile. Fiecare clipă era un joc de echilibru între adevăr și minciuni. Rhysand se asigură că nu eram invitată la întâlnirile pe care el și Amren le organizau ca să o distragă pe buna mea gazdă, dându-mi timp să cutreier orașul în căutarea vreunui indiciu despre Carte.

Însă nu eram atât de nerăbdătoare; nu destul de hotărâtă. Nu-mi permiteam să par prea curioasă când mă plimbam pe străzi și pe la docuri, și nici nu puteam să le adresez oamenilor pe care-i întâlneam întrebări prea directe despre comorile și legendele din Adriata. Chiar și când mă trezeam în zori, îmi impuneam să aștept până la o oră rezonabilă înainte să ies în oraș; îmi impuneam să fac o baie lungă, ca să exersez în secret magia cu apa. Și, chiar dacă făuritul de animale din apă mă plictisea după o oră... îmi era ușor să fac asta. Poate că datorită apropierii mele de Tarquin, poate datorită afinității pentru apă pe care o simțeam cu trupul și cu sufletul – deși, cu siguranță, nu eram în măsură să pun întrebări.

După ce micul dejun fu, în cele din urmă, servit și consumat, am avut grijă să par un pic plictisită și cu capul în nori când, în sfârșit, am trecut prin holurile strălucitoare ale palatului în drum spre orașul care se trezea.

Aproape nimeni nu mă recunoscu în timp ce mă uitam cu atenție la magazine, case și poduri, în căutarea unei licăriri de vrajă care

să aducă a Tarquin, cu toate că mă îndoiam că aveau motive să o facă. Marii Spiriduşi – nobilimea – fusese ţinută la Poalele Muntelui. Aceşti oameni fuseseră lăsaţi aici... să fie chinuiţi.

Urmările represaliilor împotriva revoltei lor, pătau ca nişte cicatrice clădirile şi străzile: urme de arsură, bucăţi scobite de piatră, clădiri întregi transformate în moloz. Partea din spate a castelului, conform spuselor lui Tarquin, era, într-adevăr, în curs de restaurare. Trei turnuri erau pe jumătate spulberate, iar pietrele cafenii erau arse şi se fărâmau. Cartea nu era de găsit. Muncitorii trudeau acolo – şi prin tot oraşul – ca să repare zonele afectate.

La fel ca oamenii pe care îi vedeam – Mari Spiriduşi şi zâne cu solzi, branhii şi degete lungi, fusiforme şi membranate – totul părea să se vindece încet. Mai mulţi decât puteam să număr aveau cicatrice şi multora le lipseau membrele. Dar în ochii lor... în ochii lor strălucea lumina.

Şi pe ei i-am salvat.

I-am salvat de ororile care se întâmplaseră în cele cinci decenii.

Am făcut ceva teribil ca să-i salvez... dar i-am salvat. Şi asta nu va fi niciodată de ajuns ca să mă căiesc, dar... Nu m-am simţit chiar atât de împovărată, în ciuda faptului că nu am zărit Cartea, când m-am întors în palatul de pe vârful dealului în cea de-a treia noapte, ca să aştept raportul lui Rhysand în legătură cu întâlnirile de peste zi – şi să aflu dacă reuşise să descopere ceva.

Când am urcat cu paşi mari scările palatului, înjurându-mă că nu mai eram în formă, chiar dacă luasem lecţii de la Cassian, am surprins-o pe Amren cocoţată pe marginea unui balcon cu turelă, curăţându-şi unghiile.

Varian se sprijinea de pragul unui alt balcon din turn, la distanţă de o săritură – şi m-am întrebat dacă se gândea că ar fi putut să sară destul de repede, cât să o împingă.

Un joc de-a şoarecele pisica – asta era. Amren se spăla, practic provocându-l în tăcere să se apropie, suficient încât să o miroasă. Mă îndoiam că lui Varian îi vor plăcea ghearele ei.

Dacă nu cumva de aceea o urmărea zi și noapte.

Am scuturat din cap și am continuat să urc scările, privind mareea care se retrăgea.

Cerul colorat de apusul soarelui se reflecta în apă și-n noroiul refluxului. O briză ușoară a nopții trecu pe lângă mine, iar eu m-am aplecat spre ea, lăsând-o să mă răcorească. Cândva, mă temeam de sfârșitul verii; mă rugam să dureze cât mai mult posibil. Acum, gândul la căldura nesfârșită și la soare mă... plictisea. Mă neliniștea.

Voiam să mă întorc la scări, când am văzut bucățica de pământ dezvăluită lângă drumul făcut de maree. Și clădirea micuță.

Nu era de mirare că nu o mai văzusem, de vreme ce nu mă mai aflasem niciodată atât de sus ziua, la vremea refluxului... Și, în restul zilei, din cauza noroiului și a algelor care străluceau acum pe ea, era complet acoperită.

Iar acum, deși era pe jumătate scufundată, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Ca și când ar fi fost o bucățică din casa mea, așa udă și mizerabilă cum era, iar eu trebuia doar să mă grăbesc de-a lungul drumului noroios dintre partea mai liniștită a orașului și continent – repede, repede, repede, ca să o prind înainte să dispară din nou sub valuri.

Aveam destulă vizibilitate, chiar și de la distanță, însă nu aș fi putut spune cu certitudine că acolo era Cartea.

Trebuia să fim absolut siguri înainte să intrăm – ca să merite riscurile căutării. Absolut siguri.

Mi-aș fi dorit să nu o fac, dar mi-am dat seama că aveam un plan și pentru asta.

Am luat cina cu Tarquin, Cresseida și Varian în sala de mese a familiei lor – un semn sigur că Marele Lord își dorea într-adevăr alianța, chiar dacă era sau nu o ambiție de-a lui.

Varian o studia pe Amren ca şi când ar fi încercat să ghicească răspunsul unei ghicitori pe care i-o dăduse, dar ea nu-i dădu deloc atenţie, deoarece discuta cu Cresseida despre diferitele traduceri ale unui text antic. Pregătisem terenul pentru întrebarea mea, povestindu-i lui Tarquin despre lucrurile văzute în oraş, despre peştele proaspăt pe care mi-l cumpărasem de la docuri.

– L-ai mâncat chiar acolo, spuse Tarquin, ridicând din sprâncene.

Rhysand îşi sprijinise capul într-o mână când am spus:

– L-au prăjit odată cu prânzul celorlalţi pescari. Nu mi-au cerut bani în plus.

Tarquin râse impresionat.

– Nu am făcut asta niciodată – nici măcar când eram marinar.

– Ar trebui să încerci, i-am spus eu foarte serios. A fost delicios.

Purtam colierul pe care mi-l dăruise şi, împreună cu Nuala, mi-am ales hainele în funcţie de el. Am ales unele gri – o nuanţă deschisă, ca penele unui porumbel – pentru a scoate în evidenţă negrul strălucitor. Nu purtam nimic altceva – nici cercei, nici brăţări şi nici inele. Tarquin părea încântat de ţinută, cu toate că Varian se sufocase când mă văzuse purtând una dintre bijuteriile casei sale. În mod surprinzător, Cresseida îmi spusese că mi se potrivea şi că, oricum, nu-şi avea locul aici. Un compliment... şi o insultă, în acelaşi timp.

– Ei bine, poate voi merge mâine. Dacă mă vei însoţi.

I-am zâmbit lui Tarquin – conştientă de fiecare zâmbet pe care i-l oferisem, acum că Rhys menţionase asta. În afară de a mă informa pe scurt, în fiecare seară, în legătură cu faptul că nu dezvăluiam nimic despre Carte, nu prea am vorbit din seara în care i-am umplut paharul – deşi asta se întâmpla pentru că eram ocupaţi, nu din cauza situaţiei stânjenitoare.

– Mi-ar face plăcere, i-am răspuns. Poate dimineaţă, la reflux, vom ieşi la o plimbare pe drumul pietruit. Clădirea micuţă de-a lungul drumului e fascinantă.

Cresseida nu mai vorbi, dar eu am continuat, sorbindu-mi vinul.

– Mă gândeam că, dacă tot am văzut cea mai mare parte a orașului, aș putea s-o văd în drum spre continent.

Privirea aruncată de Tarquin Cresseidei fu singura confirmare de care aveam nevoie.

În clădirea din piatră chiar se afla ceea ce căutam noi.

– E un templu ruinat, spuse blând Tarquin – o minciună rostită cu ușurință. Acum e acoperit de noroi și alge. De ani de zile vrem să-l reconstruim.

– Atunci, poate vom traversa podul. M-am cam săturat de noroi, cel puțin pentru o vreme.

„Adu-ți aminte că te-am salvat, că m-am luptat cu Middengard Wyrm – uită amenințarea..."

Tarquin se uită la mine – prea mult timp.

Într-o clipită, mi-am aruncat puterea ascunsă și tăcută spre el, o suliță îndreptată spre mintea lui, către privirea lui atentă.

Acolo, era un scut – un scut din sticlă de mare, corali și valuri.

Am devenit marea aceea, am devenit șoapta valurilor care se lovesc de pietre, strălucirea razelor de soare pe aripile albe ale unui pescăruș. M-am transformat în *el* – am devenit scutul mental.

Și, apoi, am trecut prin el, o funie întunecată arătându-mi drumul de întoarcere, în caz că aș fi avut nevoie de ea. Am lăsat instinctul, dăruit de Rhysand, fără îndoială, să mă ghideze înainte. Spre ceea ce trebuia să văd.

Gândurile lui Tarquin mă loviră ca niște pietricele. „De ce întreabă despre templu? Dintre toate subiectele de discuție..." În jurul meu, ei continuau să mănânce. *Eu* mâncam în continuare. I-am ordonat feței mele, dintr-un corp diferit, într-o lume diferită, să zâmbească plăcut.

„De ce și-au dorit atât de mult să vină aici? De ce mă întreabă despre comoara mea?"

Ca niște valuri care clipocesc, mi-am trimis gândurile să i le inunde pe ale lui.

„Este inofensivă. Este drăguță, tristă și distrusă. Ai văzut-o cu oamenii tăi – ai văzut cum s-a purtat cu ei. Cum se poartă cu tine. Amarantha nu i-a spulberat bunătatea."

Mi-am turnat gândurile în el, nuanțându-le cu apă sărată și strigătele rândunicilor de mare – învăluindu-le în esența care era Tarquin, esența pe care mi-o dăruise.

„Du-o mâine pe continent. Asta o va împiedica să mai pună întrebări despre templu. Ea a salvat Prythianul. Este prietena ta."

Gândurile mele se liniștiră în el ca o piatră aruncată într-o baltă. Și, când atenția dispăru din privirea lui, am știut că-mi atinsesem scopul.

M-am tot retras, strecurându-mă prin zidul de ocean și perle, înfășurându-mă spre interior, până când trupul mi se transformă într-o cușcă.

Tarquin zâmbi.

– Ne vom întâlni după micul dejun. Asta dacă Rhysand nu are nevoie de mine pentru alte întâlniri.

Cresseida și Varian nici măcar nu-i aruncară o privire. Oare Rhysand le risipise suspiciunile?

Un fulger îmi străbătu venele, sângele mi se răci, iar eu mi-am dat seama de ceea ce făcusem.

Rhysand flutură leneș o mână.

– Ba chiar te rog, Tarquin, petrece-ți ziua cu domnița mea!

„Domnița mea." Am ignorat cele două cuvinte. Dar mi-am respins uimirea față de ce reușisem să fac, groaza pe care începeam să o simt din cauza indiscreției invizibile despre care Tarquin nu va afla niciodată.

M-am aplecat în față, sprijinindu-mi brațele goale de masa rece de lemn.

– Spune-mi ce-i de văzut pe continent, l-am rugat pe Tarquin, făcându-l să nu se mai gândească la templul de pe drumul pietruit al mareelor.

Rhysand și Amren așteptară stingerea luminilor înainte de a intra în camera mea.

Eu eram în pat, număram minutele și-mi făceam planul. Niciuna dintre camerele pentru invitați nu avea vedere la drumul pietruit – de parcă ar fi vrut să nu-l observe nimeni.

Rhys sosi primul, sprijinindu-se de ușa închisă.

– Ce repede înveți! Cei mai mulți daemati au nevoie de ani întregi ca să poată stăpâni o astfel de infiltrare.

Unghiile îmi intrară în palme.

– Ai știut când am făcut-o?

Rostirea cuvintelor cu voce tare făcu totul să pară prea mult, prea... real.

Dădu ușor din cap.

– Și ce pricepută ai fost! Să-i folosești esența ca să-i înșeli scuturile, să treci dincolo de ele... O domniță inteligentă.

– Nu mă va ierta niciodată, am șoptit eu.

– Nu va afla niciodată. Rhysand își înclină capul, iar părul negru și mătăsos îi alunecă pe frunte. Te obișnuiești cu ideea că depășești o limită, că le violezi intimitatea. Dacă te ajută cu ceva, să știi că nu mi-a făcut o deosebită plăcere să-i conving pe Varian și pe Cresseida să se arate mai interesați de alte chestiuni.

Mi-am coborât privirea spre podeaua de marmură deschisă la culoare.

– Dacă nu te-ai fi ocupat de Tarquin, probabil că acum am fi fost în rahat până la gât, continuă el.

– Oricum, a fost vina mea – eu am fost cea care a întrebat despre templu. Nu am făcut decât să-mi repar greșeala. Am clătinat din cap. Nu mi se pare corect.

– Nu este niciodată. Sau nu ar trebui să fie. Mult prea mulți daemati nu se mai gândesc la asta. Dar aici – în seara aceasta... avantajele au compensat prețul.

– Tot asta ți-ai spus când ai pătruns în mintea mea? Care a fost atunci avantajul?

Rhysand împinse ușa și se îndreptă spre locul în care stăteam, pe pat.

– Sunt părți din mintea ta de care nu m-am atins, lucruri care îți aparțin și-ți vor aparține mereu doar ție. În rest... Își încleștă maxilarul. Feyre, multă vreme m-ai speriat de moarte. Cât despre faptul că te-am verificat așa... Nu puteam să mă plimb prin Regatul Primăverii și să te întreb ce faci, nu-i așa? Pe hol se auziră niște pași ușori – era Amren. Cu toate acestea, Rhysand continuă să se uite la mine când îmi spuse: Îți voi explica restul cu altă ocazie.

Ușa se deschise.

– Nu pare să fie o ascunzătoare bună pentru o carte, spuse Amren fără să ne salute atunci când intră și se trânti pe pat.

– Și nici ultimul loc în care ar căuta cineva, spuse Rhysand și se îndepărtă de mine ca să se așeze pe scaunul măsuței de toaletă din fața ferestrei. Ar putea foarte ușor să facă o vrajă care să-l apere de umezeală și să-l împiedice să se transforme într-o ruină. Un loc vizibil doar pentru câteva clipe în timpul zilei – când pământul din jur e expus vederii tuturor? E minunat. Ne urmăresc mii de ochi.

– Deci cum intrăm? am întrebat eu.

– Probabil că este protejat de bătăile vântului, spuse Rhysand și se sprijini cu brațele de coapse. Nu am de gând să încerc varianta asta și să risc să declanșez vreo alarmă. Așa că vom intra noaptea, ca pe vremuri. Pot să vă car pe amândouă și apoi să stau de veghe, adăugă el, iar eu am ridicat din sprâncene.

– Ce gest cavaleresc din partea ta, spuse Amren, să te ocupi de partea mai ușoară și apoi să ne lași pe noi, niște femei neajutorate, să săpăm prin noroi și alge!

– Cineva trebuie să zboare în cerc destul de sus ca să vadă dacă se apropie cineva – sau dacă se dă alarma. Și să aibă grijă să nu fiți văzute.

M-am încruntat.

– Încuietorile se deschid la atingerea lui; să sperăm că vor face la fel și dacă le ating eu.

– Când plecăm? întrebă Amren.

– Mâine-seară, i-am răspuns. În seara asta, când mareea va fi joasă, vom observa schimbarea de gardă – ne vom da seama unde sunt supraveghetorii; pe cine va fi nevoie să eliminăm înainte să acționăm.

– Gândești ca un illyrian, murmură Rhysand.

– Cred că este un compliment, zise Amren.

Rhysand pufni, iar umbrele se adunară în jurul lui când își eliberă ușor puterea.

– Nuala și Cerridwen sunt pregătite deja, în castel. Eu mă voi înălța spre ceruri. Voi două ar trebui să ieșiți la o plimbare la miezul nopții, având în vedere cât este de cald.

Apoi dispăru cu foșnetul aripilor invizibile și o briză caldă, întunecată.

În lumina lunii, buzele lui Amren erau sângerii. Știam cui îi va reveni sarcina de a omorî spionii și cine se va alege cu o masă. Gura mi se uscă un pic.

– Ai vrea să ne plimbăm?

CAPITOLUL 36

Următoarea zi fu o tortură. O tortură lentă, fără sfârşit şi fierbinte ca iadul.

Soarele străbătu cerul şi, în cele din urmă, începu să coboare în mare. Mi-a fost greu să mă prefac interesată de continent în timpul plimbării alături de Tarquin, în care i-am întâlnit poporul şi le-am zâmbit oamenilor. Mincinoasă, hoaţă, şarlatană – aşa aveau să-mi spună în curând.

Am sperat că vor şti – că Tarquin va şti – că am făcut-o de dragul lor.

Poate că era dovada aroganţei supreme să gândesc aşa, dar era adevărat. Având în vedere cât de repede schimbaseră priviri unul cu celălalt, Tarquin şi Cresseida, şi mă conduseseră departe de templu... Puteam să pun pariu că nu dăduseră cartea. Aveau motivele lor să şi-o dorească, oricare ar fi fost acestea.

Poate că noua lume a lui Tarquin putea fi construită doar pe încredere... Dar, dacă armatele regelui din Hybern o nimiceau, nu mai avea nicio şansă să construiască.

Asta mi-am spus de nenumărate ori în timp ce ne plimbam prin oraşul lui, suportând salutările oamenilor săi. Poate nu la fel de pline de bucurie precum cele din Velaris, dar... de o căldură sfioasă, câştigată cu greu. Din partea unor oameni care înduraseră cele mai rele lucruri şi care, acum, încercau să depăşească momentul.

Așa cum și eu trebuia să-mi înfrunt propriile coșmaruri.

Când în cele din urmă soarele se pierdu la orizont, i-am mărturisit lui Tarquin că sunt obosită și că-mi este foame, iar el, grijuliu, mă duse înapoi și, în drum spre casă, îmi cumpără o plăcintă cu pește copt. Până și el mâncă pește prăjit la docuri, în acea după-amiază.

Cina fu și mai îngrozitoare.

Trebuia să plecăm înainte de micul dejun, dar ei nu știau asta. Rhysand menționase că trebuia să ne întoarcem în Regatul Nopții a doua zi după-amiază, așa că, dacă plecam atât de devreme nu era atât de suspect. Avea să-i mulțumească lui Tarquin printr-un bilețel și, apoi, urma să dispărem acasă, spre Velaris. Asta dacă totul decurgea conform planului.

Aflasem unde stăteau paznicii, cum avea loc schimbul de ture și unde își aveau posturile pe continent.

Iar când Tarquin mă sărută pe obraz de „noapte bună", spunându-mi că nu era ultima mea noapte și că poate se va gândi să viziteze curând Regatul Nopții, aproape am îngenuncheat, ca să-l implor să mă ierte.

Mâna lui Rhysand pe spatele meu mă avertiză să nu mă pierd cu firea – chiar dacă fața nu-i afișa decât o rece încântare.

M-am dus în camera mea. Și am găsit costumul illyrian din piele de luptă, care mă aștepta. Și cingătoarea cu cuțite illyriene.

Așa că, m-am îmbrăcat de luptă încă o dată.

La reflux, Rhys ne duse în zbor și ne lăsă acolo, apoi se înălță pe cer, unde urma să zboare în cerc, supraveghind paznicii de pe insulă și de pe continent, câtă vreme noi căutam.

Noroiul care duhnea ne făcu să alunecăm și ni se împotrivi la fiecare pas dinspre drumul îngust de piatră spre micul templu ruinat. De pietrele de un gri-închis atârnau lipitori și alge – și fiecare

pas în singura încăpere îmi obligă *chestia* din piept să se întrebe „unde ești, unde ești, unde ești?"

Rhys și Amren verificaseră dacă era vreun paznic prin jur, însă nu găsiseră niciunul. Era neobișnuit, dar favorabil pentru noi. Mulțumită ușii deschise, nu am îndrăznit să riscăm să facem lumină, dar razele lunii intrau destul prin fisurile din tavanul de piatră.

În noroi, până la genunchi și cu apa care lovea pietrele, Amren și cu mine am cercetat camera nu mai lată de treisprezece metri.

– O simt, am șoptit eu. Ca pe o mână cu gheare care îmi alunecă pe șira spinării. Într-adevăr, pe sub costum, simțeam furnicături pe piele și că mi se ridica părul. Doarme.

– Nu-i de mirare că au ascuns-o sub pietre, noroi și mare, mormăi Amren, noroiul scârțâind când se întoarse pe loc.

Am tremurat, simți cum cuțitele illyriene îmi erau la fel de utile ca niște scobitori, și m-am întors din nou pe loc.

– Nu simt nimic în pereți. Dar este aici.

Într-adevăr, amândouă ne-am uitat în jos în același moment și ne-am crispat.

– Ar fi trebuit să aducem o lopată, spuse ea.

– Nu avem timp să facem rost de una. Acum, valurile erau mari. Fiecare minut conta. Nu doar pentru apa care revenea, dar și pentru soarele care urma să răsară în curând.

Am mers anevoie prin noroi, concentrându-mă asupra sentimentului, asupra chemării și m-am oprit în mijlocul încăperii – chiar în mijloc. „Aici, aici, aici", îmi șoptea.

M-am aplecat și m-am înfiorat când noroiul înghețat, bucățile de scoici și gunoaiele începură să-mi zgârie mâinile goale în timp ce le dădeam deoparte.

– Grăbește-te! șuieră Amren, dar se opri să râcâie noroiul dens și greu.

Crabii și vietățile lunecoase îmi gâdilară degetele. Am refuzat să mă gândesc la ele.

Așa că am săpat și-am tot săpat, până când ne-am umplut de noroi sărat care ne ardea nenumăratele mici tăieturi, în vreme ce gâfâiam în fața pardoselii de piatră. Și a unei uși de plumb.

Amren înjură.

– Au folosit plumb ca să nu-și piardă forța, ca să i-o păstreze. Cu plumb se sigilau sarcofagele marilor conducători, pentru că se credea că, într-o zi, vor învia.

– Dacă Regele Hybernului scapă de sub control Cazanul, s-ar putea să revină la viață.

Amren se cutremură și-mi arătă ceva.

– Ușa este sigilată.

Mi-am șters mâna de singura parte curată a corpului – de gât – și, cu cealaltă, am dat la o parte și ultimul strat de noroi de pe ușa rotundă. Fiecare atingere ușoară a plumbului mă făcu să simt fiori. Dar acolo, în mijlocul ușii, era o spirală sculptată.

– Asta e aici de foarte multă vreme, am murmurat eu.

Amren dădu aprobator din cap.

– Nu m-ar mira să aflu că, în ciuda amprentei puterii Marelui Lord, Tarquin și străbunii lui nu au fost niciodată pe aici, că vraja cu sânge care păzește locul le-ar reveni lor, odată ce și-ar asuma puterea.

– Atunci, de ce să ascundă Cartea?

– Tu nu ai vrea să ții secret un obiect cu o putere teribilă? Ca nimeni să nu-l folosească pentru a face rău sau pentru câștigul propriu? Sau poate că au ascuns-o ca să o poată folosi la negocieri, dacă s-ar ajunge la asta. Nu știam de ce, dintre toate regatele, lor li s-a oferit jumătate din Carte de la bun început.

Am scuturat din cap și am atins spirala din plumb.

Un șoc mă traversă ca un fulger, iar eu am gemut, sprijinindu-mă de ușă.

Degetele îmi înghețară, de parcă puterea mi-ar fi supt esența, bând-o așa cum bea Amren, iar eu am simțit că ezita să mă întrebe...

„Eu sunt Tarquin. Eu sunt vara; sunt căldura; sunt marea și cerul și câmpul plantat."

M-am preschimbat în fiecare zâmbet pe care mi-l dăruise, în albastrul cristalin al ochilor lui, în cafeniul pielii sale. Am simţit cum mi se transformă pielea; am simţit cum oasele mi s-au întins şi mi s-au schimbat. Până când am devenit *el* şi am împins uşa cu mâinile unui mascul. Până când esenţa mea deveni ceea ce gustasem în scutul lui interior, mental – marea, soarele şi apa sărată. Nu mi-am permis să mă gândesc nicio clipă la ce putere folosisem. Nu am permis niciunei părţi din mine care *nu era* Tarquin să răzbată.

„Sunt stăpânul tău şi mă vei lăsa să trec."

Încuietoarea se împotrivea din ce în ce mai mult, iar eu abia respiram...

Apoi se auzi un clic, urmat de un geamăt.

Am redevenit eu şi am mers în patru labe prin mormanele de noroi când uşa se scufundă şi se deschise, ascunzându-se sub pietre ca să dezvăluie o scară în spirală, care plutea într-o beznă primordială. Şi lujerii puterii veniră cu o briză umedă şi sărată, de dedesubt.

În partea opusă scării, Amren era mai albă la faţă decât de obicei, iar ochii argintii îi străluceau puternic.

– Nu am văzut niciodată Cazanul, spuse ea, dar chiar cred că este groaznic dacă un singur sâmbure de putere se simte... aşa.

Într-adevăr, puterea umplea încăperea, îmi umplea capul şi plămânii – sufocantă, înecăcioasă şi seducătoare...

– Repede, am spus eu, şi o bilă mică de lumină fae se îndreptă spre scară, luminând nişte trepte gri, vechi şi lunecoase din cauza mâlului.

Mi-am scos cuţitul de vânătoare şi am coborât, sprijinindu-mă cu o mână de zidul de piatră îngheţat, ca să nu alunec.

Urmată îndeaproape de Amren, am coborât un rând de trepte înainte ca lumina fae să danseze pe suprafaţa unei ape urât mirositoare, adânci până la talie. M-am uitat cu atenţie la pasajul din partea de jos a scărilor.

– Văd un hol şi, dincolo de el, o cameră. Nu e nimeni.

– Atunci, grăbește-te naibii! se răsti Amren.

Mi-am făcut curaj și am intrat în apa neagră și uleioasă, abținându-mă să nu urlu din cauza temperaturii extrem de scăzute. Cu apa aproape până la piept, Amren se strădui să nu vomite.

– Cu siguranță locul se umple repede la flux, observă ea când am înaintat prin apă, încruntându-se la multele găuri de scurgere din pereți.

Am mers suficient de încet, ca să-și dea seama dacă era vreun paznic sau vreo capcană, dar nu găsi nimic. Absolut nimic. La urma urmelor, cine ar fi venit vreodată aici?

Proștii – ei, proștii disperați.

Holul lung de piatră se termina cu o a doua ușă de plumb. În spatele ei, puterea se zbuciuma, suprapunându-se cu amprenta lui Tarquin.

– Este acolo.

– Evident.

I-am aruncat o privire urâtă; tremuram amândouă. Frigul era atât de intens, încât m-am întrebat dacă nu cumva eram deja moartă în trupul meu uman.

Sau aproape moartă.

Am atins ușa cu palma. Aspirația, întrebările și senzația de curgere fură mai rele de data aceasta. Mult mai rele, iar eu a trebuit să-mi sprijin mâna tatuată de ușă ca să nu cad în genunchi și să urlu în timp ce mă răscoleau.

„Eu sunt vara, eu sunt vara, eu sunt vara."

De această dată nu m-am transformat în Tarquin – nu am avut nevoie. Se auzi un clic urmat de un geamăt, iar ușa de plumb intră în perete, apele unindu-se și făcând stropi în clipa în care m-am împiedicat înapoi, în brațele lui Amren.

– Nesuferită, nesuferită încuietoare! șuieră ea înfiorându-se, și nu doar din cauza apei.

Mi se învârtea capul. Încă o încuietoare și aș fi putut la fel de bine să leșin.

Însă lumina fae ieşi la suprafaţă în camera de dincolo de noi şi ne-am oprit amândouă.

Apa nu se unise cu o altă sursă, ci, mai degrabă, se oprise în faţa unui prag invizibil. Camera uscată de dincolo era goală, cu excepţia unei estrade şi a unui piedestal. Şi a cutiuţei de plumb, din partea de sus.

Cu grijă, Amren flutură o mână peste aerul unde, pur şi simplu, apa se oprea. Apoi, mulţumită că nu erau paznici sau capcane, păşi dincolo, apa picurându-i din haine pe pietrele gri din cameră; se strâmbă un pic şi îmi făcu semn cu mâna.

Înaintând prin apă cât de repede am putut, am urmat-o, căzând pe jumătate pe podea când trupul mi se obişnui cu prezenţa bruscă a aerului. M-am întors şi, destul de sigur, apa era un perete negru, de parcă un geam de sticlă ar fi ţinut-o în loc.

– Hai să ne mişcăm repede, spuse ea, iar eu nu am contrazis-o.

Amândouă am cercetat camera cu atenţie: podelele, pereţii, tavanele. Nici urmă de mecanisme ascunse sau declanşatoare.

Cu toate că nu era mai mare decât o carte obişnuită, cutia de plumb părea să înghită lumina fae – şi, înăuntru, şoptind... Erau sigiliul puterii lui Tarquin şi Cartea.

Şi acum am auzit limpede, de parcă mi-ar fi şoptit Amren:

„Cine eşti, ce eşti? Vino mai aproape – lasă-mă să te miros, lasă-mă să te văd..."

Ne-am oprit pe laturile opuse ale piedestalului, lumina fae plutind deasupra capacului.

– Nu o păzeşte nimeni, spuse Amren cu o voce nu cu mult mai puternică decât hârşâitul cizmelor ei pe piatră. Nu e nicio vrajă. Trebuie să o iei, să o scoţi afară.

Gândul de a atinge cutia, de a mă apropia de ceea ce era înăuntru...

– E vremea fluxului, adăugă Amren, cercetând atent tavanul.

– Atât de curând?

– Poate că marea ştie. Poate că marea îl slujeşte pe Marele Lord.

Şi, dacă am fi fost prinse aici, jos, când ar fi pătruns apa...

Nu credeam că animăluțele mele din apă îmi vor fi de folos. Panica îmi răvășea stomacul, dar nu i-am dat importanță și mi-am adunat curajul, ridicând bărbia.

Cutia avea să fie grea... și rece.

„Cine ești, cine ești, cine ești..."

Mi-am îndoit degetele și mi-am pocnit gâtul. „Eu sunt vara; eu sunt marea și soarele și lucrurile verzi."

– Haide, haide! murmură Amren.

Deasupra, apa picura peste pietre.

„Cine ești, cine ești, cine ești..."

„Eu sunt Tarquin; sunt un Mare Lord; sunt stăpânul tău."

Cutia se potoli. Ca și când răspunsurile fuseseră de ajuns.

Am înșfăcat cutia de pe piedestal; metalul îmi mușcă mâinile, iar puterea îmi curse prin vene ca o pată uleioasă.

O voce antică și crudă șuieră:

„Mincinoaso!"

Iar ușa se trânti și se închise.

CAPITOLUL 37

– Nu! strigă Amren și ajunse la ușă într-o clipă, lovind plumbul cu un pumn radiant, ca o forjă – o dată, de două ori.

Și, deasupra – iureșul și gâlgâitul apei care năvălea pe scări, umplând camera...

Nu, nu, nu...

Am ajuns la ușă și am strecurat cutia în buzunarul interior și larg al vestei din piele, în vreme ce palma în flăcări a lui Amren, lipită de ușă, ardea și încălzea metalul, vârtejuri și spirale radiind prin aceasta, de parcă ar fi fost un limbaj numai al ei și, apoi...

Ușa se deschise brusc.

Doar ca să facă loc torentului năvalnic.

Am încercat să apuc pragul, dar am eșuat, apa trântindu-mă înapoi și trimițându-mă sub suprafața întunecată și rece ca gheața. Frigul mă lăsă fără suflare. Trebuia să găsesc podeaua, să găsesc podeaua...

Picioarele mi se uniră, iar eu m-am împins în sus, înghițând aerul și uitându-mă prin camera slab luminată după Amren. Se ținea de prag și se uita la mine, cu mâna întinsă, strălucind puternic.

Apa îmi ajungea deja până în dreptul sânilor, iar eu m-am grăbit spre ea, luptându-mă cu inundația din cameră, dorindu-mi să simt noua putere în trupul și-n brațele mele...

Apoi apa deveni mai domoală, de parcă sâmburele de putere i-ar fi calmat curentul, mânia, însă acum Amren se urca pe prag.

– Ai luat-o? strigă ea peste apa care vuia.

Am încuviințat dând din cap și mi-am dat seama că nu mie îmi întindea mâna, ci ușii pe care o forțase să intre înapoi în perete. O ținea acolo ca să pot să ies.

M-am împins pe sub arcadă, iar Amren alunecă pe lângă prag – tocmai când ușa se închise din nou, atât de violent, încât m-am minunat de puterea pe care o folosise ca să o împingă la loc.

Singurul dezavantaj era că, de data asta, apa din hol umplea un spațiu mult mai mic.

– Pleacă, spuse ea, dar nu am așteptat aprobarea din partea ei înainte să o apuc, să îi prind picioarele în jurul abdomenului meu și să mi-o ridic în spate.

– Doar fă ce ai de făcut, am spus printre dinți, cu gâtul întins deasupra apei în creștere. Nu eram prea departe de scări, de scările care erau acum o cascadă. Unde naiba era Rhysand?

Însă Amren întinse o palmă în fața noastră, iar apa se opinti și se cutremură. Nu era o cale liberă, ci un gol în curent. Am îndreptat stropul din puterea lui Tarquin – care devenise puterea *mea* – într-acolo. Apa continuă să se liniștească, străduindu-se să-mi asculte ordinul.

Am alergat, probabil apucând-o destul de tare de coapse, cât să o rănesc. Treptat, apa scădea, ajungându-mi acum până la maxilar, până la gură...

Dar am ajuns la scări și aproape că am alunecat pe treaptă, când icnitul lui Amren mă opri brusc.

Nu icnise din cauza șocului, ci ca să ia o gură de aer, de vreme ce un zid de apă inunda scările. De parcă un val teribil măturase tot locul. Nici măcar faptul că stăpâneam elementul nu putea să schimbe situația.

Am avut destul timp să inspir adânc, să o apuc pe Amren de picioare și să mă pregătesc...

Și să văd cum ușa din partea de sus a scărilor se închise într-un mormânt de apă.

Eram moartă. Știam că eram moartă și că nu exista nicio cale de scăpare.

Îmi consumasem energia inspirând adânc pentru ultima dată și, prin urmare, aveam să fiu conștientă tot timpul, până când îmi vor ceda plămânii, iar trupul mă va trăda, așa că am înghițit gura de apă fatală.

Amren mă bătu peste mâini până când i-am dat drumul, și am înotat după ea, încercând să-mi calmez bătăile galopante ale inimii, încercând să le conving să profite de fiecare secundă, când Amren ajunse la ușă și o lovi cu palma. Simbolurile pâlpâiră – de mai multe ori. Însă ușa rezistă.

Am ajuns lângă ea și m-am împins în ușă de nenumărate ori, iar plumbul se îndoi sub loviturile umerilor mei. Apoi mi-au apărut gheare – gheare, nu gheruțe – și am sfâșiat și izbit metalul cu pumnii...

Îmi ardeau plămânii – erau în flăcări.

Amren bătu cu pumnii în ușă, raza de lumină fae licărind de parcă îi număra bătăile inimii...

Trebuia să inspir, trebuia să deschid gura și să respir, trebuia să potolesc fierbințeala...

Apoi, ușa fu smulsă.

Și lumina fae străluci suficient cât să văd trei chipuri frumoase, eterice, șuierând printre dinții ca de pește, când ne smulseră de pe scări cu degetele lor fusiforme și membranate și ne luară în brațele acoperite cu piele de broască.

Erau fantomele apelor.

Dar eu nu suportam situația.

Și, când mâinile încolăcite mă apucară de braț, am deschis gura, iar apa care intră făcu să dispară toate gândurile și sunetele. Trupul mi se micșoră, iar ghearele dispărură...

Molozul, apa și algele trecură pe lângă mine, iar mie mi s-a părut că sunt trântită prin apă atât de repede, încât îmi simțeam ochii arzând.

Apoi am simțit aerul fierbinte – aer, aer, aer, dar plămânii îmi erau plini de apă când...

Un pumn mă izbi în stomac, iar eu am vomitat apa peste valuri. Am luat o gură de aer și am clipit la violetul-închis și rozul trandafiriu al cerului de dimineață.

Nu departe de mine, cineva scuipa și gâfâia, iar eu am mers prin apă și m-am întors ca să văd că și Amren vomita – era în viață.

Și în valurile dintre noi, cu părul de onix lipit de capetele ciudate, ca o cască, fantomele apelor pluteau și ne fixau cu ochi mari și negri.

În spatele lor, soarele răsărea, iar orașul din jurul nostru se agita.

„Datoria surorii noastre este plătită", spuse cea din mijloc.

Și apoi dispărură.

Amren înota deja spre țărmul îndepărtat al continentului.

Rugându-mă să nu se întoarcă și să ne mănânce, am urmat-o grăbită și am încercat să nu fac mișcări prea largi, ca să nu fiu observată.

Am ajuns amândouă într-un golf nisipos și liniștit și ne-am prăbușit.

O umbră bloca razele soarelui și cineva mă împingea cu o cizmă în gambă.

– Ce faceți voi două? întrebă Rhysand, încă îmbrăcat cu hainele negre de luptă.

Am deschis ochii ca să văd că Amren se ridica pe coate.

– Unde *naiba* ai fost? voi ea să știe.

– Ați declanșat toate dispozitivele nenorocite de acolo. I-am vânat pe toți paznicii care s-au dus să sune alarma. Gâtul îmi era distrus, și nisipul îmi gâdila obrajii și mâinile goale. Credeam că te-ai ocupat de asta, îi spuse el.

– *Locul* sau cartea aia blestemată aproape că mi-a anulat puterile, șuieră Amren. Aproape că ne-am înecat.

El își îndreptă privirea spre mine.

– N-am simțit asta prin legătură...

– Probabil că a anulat și legătura, nenorocit idiot ce ești! se răsti Amren.

Ochii îi licăriră.

– Ai luat-o?

Faptul că eram pe jumătate înecate și că aproape murisem nu-l îngrijora deloc.

Mi-am atins haina – umflătura grea din metal din buzunar.

– Bine, spuse Rhys, iar agitația bruscă din tonul său mă făcu să mă uit în spatele lui.

Destul de sigur, oamenii se vânzoleau în castelul din partea cealaltă a golfului.

– Am ratat câțiva paznici, scrâșni el și ne apucă de ambele brațe, făcându-ne nevăzuți.

Vântul întunecat era rece și vuia, iar eu abia aveam suficientă putere ca să mă agăț de el.

Puterea mă părăsi odată cu a lui Amren când am aterizat în anticamera casei din oraș – și ne-am prăbușit amândouă pe podeaua de lemn, împrăștiind nisip și apă pe covor.

– Ce naiba? strigă Cassian din sala de mese din spatele nostru.

I-am aruncat o privire urâtă lui Rhysand care se îndreptă, pur și simplu, spre masă.

– Și eu aștept o explicație, le spuse simplu lui Cassian, Azriel și Mor, care se uitau cu ochi mari.

Însă eu m-am întors către Amren, care încă șuiera pe podea. Își miji ochii înroșiți.

– Cum?

– În timpul Zeciuielii, emisarul fantomelor apelor a spus că nu aveau aur și mâncare să plătească. Mureau de foame.

Fiecare cuvânt durea și-mi venea din nou să vărs. Ar fi meritat să vomit peste covor. Cu toate că, probabil, mi-ar fi scăzut prețul din simbria mea.

– I-am dat câteva dintre bijuteriile mele, ca să-și plătească datoriile. Mi-a jurat că ea și surorile ei nu vor uita niciodată fapta cea bună.

– Poate cineva să-mi explice? strigă Mor din camera de dincolo.

Am rămas pe podea când Amren începu să râdă ușor, trupul firav tremurându-i.

– Ce este? am vrut eu să știu.

– Numai un nemuritor cu o inimă muritoare i-ar fi dat bani uneia dintre bestiile oribile. Este atât de... Amren râse din nou, cu părul negru plin de nisip și alge. Pentru o clipă, chiar semănă cu un om. Fato, să-i mulțumești Cazanului pentru norocul care te-a ținut în viață...

Toți ceilalți ne urmăreau, dar eu am chicotit ușor.

Apoi, am râs aspru și dureros, ca plămânii mei. Dar fu un râset adevărat, probabil aproape isteric – și profund ușurat.

Ne-am uitat unii la alții și am râs din nou.

– Doamnelor, toarse Rhysand... un ordin tăcut.

Am gemut când m-am ridicat în picioare, nisipul se împrăștie peste tot, iar eu i-am întins o mână lui Amren, ca să o ajut să se ridice. Mă apucă ferm de mână, dar privirea din ochii ei argintii fu surprinzător de blândă când o strânse, înainte să pocnească din degete.

Într-o clipă, amândouă am fost curate și calde, iar hainele noastre, uscate. Cu excepția unui petic umed din jurul sânului meu – unde era cutia.

Tovarășii mei mă priviră cu solemnitate când m-am apropiat și am căutat în buzunar. Metalul mă mușcă de degete; era atât de rece, încât mă ardea.

Am scăpat-o pe masă.

Bubui și toți se dădură înapoi, blestemând.

Rhys îndoi un deget spre mine.

– O ultimă sarcină, Feyre. Deschide-o, te rog!

Genunchii îmi tremurau, capul mi se învârtea şi-n gură aveam numai sare şi nisip, dar... voiam să termin odată.

Aşa că am luat loc pe un scaun, am tras plină de ură cutia spre mine şi am atins partea superioară cu o mână.

– *Bună, mincinoaso!* şuieră ea.

– Bună, am zis eu încet.

– *Ai să mă citeşti?*

– Nu.

Ceilalţi nu spuseră nimic, deşi le-am simţit confuzia strălucind în cameră. Numai Rhys şi Amren mă urmăreau îndeaproape.

– Deschide-te, am spus eu încet.

– *Roagă-mă.*

– Te rog, am zis eu.

Cutia – Cartea – era tăcută. Apoi, spuse:

– *Cine se aseamănă se adună.*

– Deschide-te, am spus eu printre dinţi.

Nefăcut şi făcut; făcut şi nefăcut – acesta este ciclul. Cine se aseamănă se adună.

Mi-am apăsat şi mai mult palma, atât de obosită, încât nu-mi păsa de gândurile care se rostogoleau, de bucăţile şi fragmentele care erau şi nu erau o parte din mine: căldura şi apa şi gheaţa şi lumina şi umbra.

– *Desfăcătoare de blesteme!* îmi strigă, iar cutia se deschise cu un clic.

M-am scufundat în scaun, recunoscătoare pentru focul care dogorea în şemineul din apropiere.

Ochii căprui ai lui Cassian erau întunecaţi.

– Nu vreau să mai aud vreodată vocea aceea.

– Ei bine, o vei mai auzi, spuse Rhysand prietenos, ridicând capacul. Pentru că vei veni cu noi să le vedem pe reginele muritoare, de îndată ce voi permite să ne viziteze.

Eram prea obosită să mă gândesc la asta, la ce mai aveam de făcut. M-am uitat în cutie.

Nu era o carte, nu era din hârtie și piele.

Fusese făcută din plăci de metal închis la culoare, prinse de trei inele de aur, argint și bronz, fiecare cuvânt fiind gravat cu o precizie uimitoare, într-un alfabet pe care nu-l recunoșteam. Da, într-adevăr, lecțiile mele de citire se dovediră a fi inutile.

Rhys o lăsă în cutie cât ne-am uitat toți, apoi se îndepărtă.

Numai Amren continuă să o fixeze cu privirea. Se albi de tot la față.

– Ce limbă este asta? întrebă Mor.

Mi s-a părut că lui Amren îi tremurau mâinile, dar și le băgă în buzunare.

– Nu e o limbă din lumea asta.

Numai Rhys nu era surprins de șocul care i se citea pe chip. De parcă ar fi bănuit ce limbă putea să fie. Motivul pentru care o alesese să ia parte la vânătoarea asta.

– Atunci, ce este? întrebă Azriel.

Ea se tot uită la Carte – de parcă ar fi fost fantomă, un miracol – și spuse:

– Este Leshon Hakodesh. Limba sfântă.

Se uită la Rhysand, iar eu mi-am dat seama că și ea înțelesese; mi-am dat seama de ce plecase.

– Am auzit de o legendă scrisă în limba ființelor puternice care se temeau de puterea Cazanului și care au făcut Cartea ca să lupte împotriva ei. Ființe puternice care au fost aici... și care, apoi, au dispărut. Tu ești singura care o poate descifra.

– Rhysand, nu te gândi să te joci cu așa ceva, îl avertiză Mor.

Însă el scutură din cap.

– Nu e un joc. Ci un pariu că Amren ar putea să citească – și unul norocos.

Nările lui Amren se umflară delicat și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă l-ar fi strâns de gât pentru că nu-i împărtășea bănuielile lui cum că, într-adevăr, Cartea ar fi putut să fie mai mult decât cheia salvării noastre.

Rhys îi zâmbi într-un fel care-i spuse că ar fi fost dispus să o lase să încerce.

Până și Cassian întinse mâna după cuțitul lui de luptă.

Dar apoi Rhysand spuse:

– Și eu m-am gândit că ar putea să conțină și vraja care să te elibereze și să te trimită acasă. Asta dacă a fost scrisă de ființele acelea.

Ceva din gâtul lui Amren îl făcu să tremure ușor.

– La naiba! spuse Cassian.

Rhysand continuă:

– Nu ți-am spus despre bănuielile mele pentru că nu am vrut să-ți faci speranțe. Dar, dacă legendele despre limba asta sunt adevărate... Poate că ai să găsești ceea ce ai tot căutat, Amren.

– Am nevoie de cealaltă bucată înainte să încep să o descifrez. Vocea îi era aspră.

– Să sperăm că cererea înaintată reginelor muritoare va fi îndeplinită curând, spuse el, încruntându-se la nisipul și apa care pătau anticamera. Și să sperăm că următoarea întâlnire va decurge mai bine decât aceasta.

Ea strânse din buze, dar ochii îi străluceau puternic.

– Mulțumesc.

Zece mii de ani în exil – singură.

Mor scoase un oftat zgomotos și dramatic, fără îndoială menit să rupă tăcerea grea – implorându-i pe ceilalți să-i povestească cele întâmplate.

– Chiar dacă poate anula puterea Cazanului... trebuie să-l confruntăm pe Jurian, spuse Azriel.

Toți ne-am uitat la el.

– Asta-i partea care nu-și are rostul, ne lămuri Azriel, bătând ușor în masă cu un deget plin de cicatrice. De ce să-l aducem iar la viață? Și cum îl ține regele legat? Cu ce-l are regele la mână pe Jurian, ca să-i fie loial?

– M-am gândit la asta, spuse Rhys și se așeză în fața mea la masă, chiar între frați. Desigur că se gândise la asta. Rhys ridică din umeri. Jurian era... obsedat de țelurile lui. A murit cu multe dintre ele neatinse.

Mor se albi un pic la față.

– Dacă bănuiește că Miryam e în viață...

– E posibil ca Jurian să creadă că Miryam a murit, spuse Rhys. Și cine-i mai potrivit să-i aducă fosta iubită decât un rege cu un Cazan care poate să-i învieze pe cei morți?

– Oare Jurian s-ar alia cu Hybernul doar pentru că o crede moartă pe Miryam și o vrea înapoi? zise Cassian și se sprijini cu brațele de masă.

– Ar face-o ca să se răzbune pe Drakon pentru că i-a câștigat inima, rosti Rhys. Scutură din cap. Vorbim mai târziu despre asta.

Iar eu mi-am notat să-l întreb cine erau oamenii aceștia, care era povestea lor – să-l întreb pe Rhys de ce la Poalele Muntelui nu lăsase să se înțeleagă că-l *cunoștea* pe bărbatul din spatele ochiului prins în inelul Amaranthei. După ce voi fi făcut o baie. Și după ce voi fi băut apă și voi fi tras un pui de somn.

Însă toți se uitară din nou la mine și la Amren, încă așteptând povestea. Scuturând câteva fire de praf, am lăsat-o pe Amren să înceapă povestea, fiecare cuvânt fiind mai incredibil decât ultimul rostit.

Din partea cealaltă a mesei, mi-am ridicat privirea de la hainele mele și am văzut că Rhys se uita la mine.

Mi-am înclinat ușor capul și mi-am coborât scutul doar cât să-i transmit prin legătura noastră: „Pentru visurile care devin realitate."

După o clipă, o mângâiere senzuală zăbovi de-a lungul scuturilor mele mentale – o rugăminte politicoasă. Le-am lăsat să cadă, i-am permis să intre, iar vocea lui îmi umplu capul. „Pentru femeile care vânează și-și aduc aminte să se întoarcă la cei mai puțin norocoși... și pentru fantomele apelor, care înoată foarte, foarte repede."

CAPITOLUL 38

Amren luă Cartea în locuința ei din Velaris, lăsându-ne pe noi cinci să mâncăm. Câtă vreme Rhys le povesti despre vizita noastră în Regatul Verii, am reușit să înfulec micul dejun înainte să mă doboare senzația de epuizare de după o noapte în care am deblocat uși sub amenințarea morții aproape iminente. Când m-am trezit, casa era goală, lumina soarelui de după-amiază – caldă și aurie, iar ziua atât de neobișnuit de caldă și de minunată, încât m-am dus în mica grădină din spate cu o carte.

În cele din urmă, soarele se mișcă, umbrind din nou grădina. Aș fi vrut să mă mai bucur de mângâierea razelor lui, așa că am urcat cele trei etaje până la curtea interioară de pe acoperiș, ca să-l văd cum apune.

Bineînțeles – *bineînțeles* – că Rhysand era deja tolănit într-unul dintre scaunele de fier vopsite în alb, cu o mână întinsă la spate, în vreme ce în cealaltă ținea într-o doară un pahar cu un fel de lichior, o carafă plină aflându-se pe masa din fața lui.

Aripile-i erau strânse la spate, pe pardoseală și, când mi-am dres vocea, m-am întrebat dacă și el profita de ziua neobișnuit de senină ca să le expună la soare.

– Știu că ești acolo, spuse fără să-și întoarcă privirea de la râul Sidra și de la marea roșie-aurie de dincolo de el.

M-am încruntat.

– Dacă vrei să fii singur, pot să plec.

Cu un semn din bărbie, îmi arătă scaunul gol de la masa de fier. Nu fu o invitație tocmai minunată, dar am luat loc.

Lângă carafă era o cutie de lemn – și aș fi putut să cred că în ea era ceva de pus în băutură, dacă nu aș fi observat pumnalul făcut din sidef prin capacul acesteia.

Aș fi putut jura că simt mirosul mării, al căldurii și solului care îmi aminteau de Tarquin.

– Ce-i asta?

Rhys își goli paharul, ridică o mână – carafa plutind spre el pe un vânt-fantomă – și își mai turnă un deget înainte să vorbească.

– Știi, m-am gândit mult la asta, spuse el, uitându-se spre orașul lui. Dacă n-ar fi mai bine să-i cer Cartea chiar lui Tarquin. Dar s-ar fi putut să mă refuze și apoi să vândă informațiile celui mai bun ofertant. M-am gândit că ar fi putut să accepte, dar prea mulți oameni ne-ar fi aflat planurile și informațiile pe care le aveam, oricum. Și, la sfârșitul zilei, am avut nevoie de motivul pentru care misiunea noastră să rămână secretă cât mai mult timp posibil. Bău din nou și-și trecu o mână prin părul negru-albăstrui. Nu mi-a plăcut să fur de la el. Nu mi-a plăcut să-i rănesc paznicii. Nu mi-a plăcut să dispar fără niciun cuvânt când, din ambiție sau nu, el și-a dorit într-adevăr o alianță. Poate chiar o prietenie. Niciun alt Mare Lord nu s-a deranjat – și nici nu a îndrăznit vreodată. Dar cred că Tarquin a vrut să fie prietenul meu.

M-am uitat la el și apoi la cutie și am repetat întrebarea:

– Ce este asta?

– Deschide-o!

Cu mare grijă, am ridicat capacul.

Înăuntru, pe un pat de catifea albă, licăreau trei rubine de mărimea unui ou de găină. Toate erau atât de pure și de intens colorate, încât păreau făcute din...

– Sunt rubine de sânge, spuse el.

Mi-am retras degetele care se apropiaseră de pietre.

– În Regatul Verii, când se aduce o insultă gravă, ofensatorul primeşte un rubin de sânge. Este o declarație oficială că s-a pus un preț pe capul său, că este vânat și că, în curând, va muri. Cutia a ajuns în Regatul Coşmarurilor acum o oră.

Pe toți zeii!

– Presupun că unul este pentru mine. Altul, pentru tine. Și altul, pentru Amren.

Un vânt întunecat închise capacul.

– Am făcut o greşeală, spuse el.

Am vrut să-l întrerup, dar a continuat:

– Ar fi trebuit să le şterg amintirile paznicilor şi să-i las să-şi facă treaba. În schimb, i-am doborât. A trecut o vreme de când nu a mai trebuit să mă apăr așa... fizic, şi m-am concentrat atât de mult pe antrenamentul meu illyrian, încât am uitat de armele pe care le mai aveam la dispoziție. Probabil că şi-au revenit şi s-au dus direct la el.

– Oricum ar fi observat destul de repede dispariția Cărții.

– Am fi putut să negăm că am furat-o şi să spunem că a fost o coincidență. El îşi goli paharul. Am făcut o greşeală.

– Nu-i un capăt de lume dacă mai greşeşti din când în când.

– Ți s-a spus că acum eşti inamicul public numărul unu al Regatului Verii şi nu te deranjează?

– Ba da. Dar nu dau vina pe tine.

Respiră adânc, uitându-se fix la oraşul lui, în vreme ce căldura zilei cedă încă o dată muşcăturii iernii. Pentru el nu conta.

– Poate că ai putea să returnezi Cartea după ce anulăm puterile Cazanului – să-ți ceri scuze.

Rhysand pufni.

– Nu. Cartea va rămâne la Amren câtă vreme are nevoie de ea.

– Atunci, revanşează-te cumva față de el. În mod evident, ai vrut să-i fii prieten tot atât de mult cât a vrut el să fie prietenul tău. Altfel, nu ai fi atât de supărat.

– Nu sunt supărat. Sunt nervos.

– E același lucru.

Îmi zâmbi pe jumătate.

– Conflictele ca acesta pe care tocmai l-am declanșat pot să dureze secole, milenii. Dacă a o ajuta pe Amren e prețul care trebuie plătit pentru a pune capăt războiului... îl voi plăti.

Mi-am dat seama că ar fi plătit cu tot ce avea. Cu speranțele lui, cu propria fericire.

– Ceilalți știu despre rubinele de sânge?

– Azriel mi le-a adus. Mă gândesc la cum să-i spun lui Amren.

– De ce?

Întunericul îi umplu ochii extraordinari.

– Pentru că soluția ei ar fi să se ducă în Adriata și să șteargă orașul de pe hartă.

M-am cutremurat.

– Exact, spuse el.

M-am uitat și eu cu el la Velaris, ascultând sunetele zilei care se apropia de sfârșit și ale nopții care venea. Prin comparație, Adriata părea un oraș înapoiat.

– Înțeleg de ce ai făcut ceea ce ai făcut ca să protejezi orașul, am spus eu frecându-mi mâinile înghețate ca să mi le încălzesc. Când mi-am imaginat distrugerile din Adriata aici, în Velaris, sângele îmi îngheță în vene. Mă privi posomorât și precaut. Și înțeleg de ce vei face orice ca să-l aperi în vremurile care vor urma.

– Unde vrei s-ajungi cu asta?

O zi proastă – mi-am dat seama că, pentru el, era o zi proastă. Nu m-am încruntat la duritatea cuvintelor lui.

– Rhysand, treci mai întâi peste războiul acesta și apoi fă-ți griji pentru Tarquin și rubinele de sânge. Distruge Cazanul, împiedică-l pe rege să dărâme zidul și să înrobească din nou tărâmul oamenilor și după aceea ne vom ocupa de restul.

– Vorbești de parcă ai plănui să rămâi aici o vreme.

O întrebare diplomată, dar tăioasă.

– Pot să-mi găsesc o locuință, dacă la asta te referi. Poate voi folosi simbria generoasă ca să-mi fac rost de un loc elegant.

„Haide. Fă-mi cu ochiul. Joacă-te cu mine. Numai nu te mai uita așa."

El spuse doar atât:

– Nu-ți risipi banii. Numele tău a fost deja adăugat pe lista celor care au voie să folosească banii casei mele. Cumpără ce vrei. Cumpără-ți și-o casă blestemată, dacă vrei.

Am scrâșnit din dinți și, poate din cauza spaimei sau a disperării, i-am spus dulce:

– Ieri am văzut o prăvălie drăguță de cealaltă parte a râului Sidra. Avea la vânzare multe lucrușoare care păreau a fi din dantelă. Am voie să cumpăr și așa ceva pe banii tăi sau trebuie să-mi folosesc fondurile personale?

Mă privi din nou cu ochii violeți.

– Nu-mi arde de asemenea discuții.

Nu era nici amuzat, nici răutăcios. Puteam să mă duc să mă încălzesc la focul din casă, dar...

El rămăsese. Și luptase pentru mine.

Luptase pentru mine săptămâni în șir, chiar și când nu aveam nicio reacție, chiar și când abia reușeam să vorbesc sau să mă conving să-mi pese dacă trăiam sau nu sau mâncam sau muream de foame. Nu puteam să-l las cu gândurile lui întunecate, cu propria-i vină. Le făcuse față singur destulă vreme.

Așa că l-am privit la rândul meu.

– Nu știam că illyrienii sunt niște bețivi atât de morocănoși.

– Nu sunt beat – beau, spuse el, arătându-și un pic dinții.

– E o chestiune de semantică. M-am lăsat pe spate în scaunul meu, dorindu-mi să-mi fi adus haina. Poate că, la urma urmelor, ar fi trebuit să te culci cu Cresseida, ca să puteți fi triști și singuri împreună.

– Deci tu ai dreptul la câte zile proaste vrei, dar eu nu pot să am parte de câteva ore?

– O, n-ai decât să fii trist cât de mult vrei. Eu voiam să te invit să mergi cu mine să cumpăr niște lucrușoare din dantelă, pe care nu le pot menționa, dar... rămâi aici pentru totdeauna, dacă simți nevoia.

Nu-mi răspunse.

– Poate că-i voi trimite câteva lui Tarquin – cu oferta de a le îmbrăca pentru el, dacă ne iartă. Poate că-și va lua înapoi rubinele de sânge.

Abia, abia zâmbi.

– O să creadă că-ți bați joc de el.

– I-am zâmbit de câteva ori și mi-a dat o bijuterie de familie. Pun pariu că mi-ar da cheile teritoriului său dacă aș apărea în lenjeria aia.

– Cineva are o părere foarte bună despre propria persoană.

– De ce n-aș avea? Se pare că ție îți e greu să *nu* te holbezi la mine zi și noapte.

Iată-l – un sâmbure de adevăr și o întrebare.

– Ar trebui să neg, tărăgănă el, dar ceva îi sclipi în ochi, că mi se pare că ești atrăgătoare?

– Nu mi-ai spus-o niciodată.

– Ți-am spus de multe ori și destul de des cât de atrăgătoare ești.

Am ridicat din umeri și m-am gândit la toate dățile în care m-am gândit la vorbele lui doar ca la niște complimente menite să mă tachineze.

– Ei bine, poate ar trebui să te străduiești mai mult.

Licărul din ochii lui se transformă în ceva specific animalelor de pradă. Un fior mă străbătu când se sprijini cu brațele-i puternice de masă și toarse:

– Este o provocare, Feyre?

Nu m-am sustras privirii lui de prădător – privirii celui mai puternic mascul din Prythian.

– Este?

Pupilele i se dilatară. Tristețea tăcută și vina izolată dispăruseră. Mai rămăsese doar concentrarea letală asupra mea. Asupra gurii mele. Asupra nodului din gât, în timp ce încercam să respir normal.

– Feyre, ce-ar fi să mergem acum la prăvălie să probezi lenjeria din dantelă, ca să te ajut să o alegi pe cea pe care să i-o trimiți lui Tarquin?

Mi-am strâns degetele în papucii căptușiți cu lână. Mergeam pe-un drum periculos. Vântul înghețat al nopții ne zburli părul.

Însă Rhysand se uită spre cer și, după o clipă, Azriel apăru din nori ca o suliță de întuneric.

Nu știam dacă ar fi trebuit sau nu să mă simt ușurată, dar am plecat înainte ca Azriel să aterizeze, lăsându-i singuri pe Marele Lord și pe liderul spionilor săi.

De îndată ce am intrat în bezna din casa scării, căldura mă părăsi, iar eu am simțit un dezgust rece în stomac.

Flirtam și, deodată... nu o mai făceam.

Îl iubisem pe Tamlin. Îl iubisem atât de mult, încât nu mă deranjase să mă distrug pentru asta – pentru el. Și apoi se întâmplase totul, iar acum eram aici și... și la fel de bine aș fi putut să merg la prăvălia aceea drăguță cu Rhysand.

Aproape că vedeam ce s-ar fi întâmplat:

Doamnele de la prăvălie ar fi fost politicoase – un pic agitate – și ne-ar fi lăsat singuri cât Rhysand s-ar fi așezat pe divanul din partea din spate a prăvăliei, iar eu aș fi intrat în încăperea cu perdele ca să probez setul de dantelă roșie la care mă uitasem de trei ori până atunci. Și, când aș fi ieșit, mai curajoasă decât m-aș fi simțit, Rhysand m-ar fi măsurat din cap până-n picioare. De două ori.

Și ar fi continuat să se holbeze la mine și le-ar fi spus doamnelor că prăvălia este închisă și că ar trebui să revină a doua zi și că le vom lăsa banii pe tejghea.

Aș fi stat acolo, aproape goală, acoperită doar de bucățile de dantelă roșie, și am fi ascultat sunetele discrete și rapide ale doamnelor care ar fi închis prăvălia și ar fi plecat.

Iar el s-ar fi uitat întruna la mine – la sânii mei, vizibili prin dantelă; la abdomenul meu, care ar fi arătat mai puțin înfometat și ferm. La mișcările șoldurilor și coapselor mele – și între ele. Apoi, mi-ar fi întâlnit din nou privirea și, cu un deget îndoit, mi-ar fi șoptit „Vino aici".

Și m-aș fi îndreptat spre el, conștientă de fiecare pas, oprindu-mă în fața sa. Între picioarele lui.

Mâinile i-ar fi alunecat pe talia mea, bătăturile lui zgâriindu-mi pielea. Apoi m-ar fi tras mai aproape de el, înainte să se aplece și să-mi sărute ușor buricul, limba lui...

Am înjurat când m-am izbit de stâlpul palierului casei scărilor.

Am clipit – am clipit în timp ce reveneam cu picioarele pe pământ și am redevenit conștientă...

M-am uitat urât la ochiul tatuat din palma mea și am șuierat „Nemernicule!" împreună cu vocea tăcută din legătura noastră.

În mintea mea, o voce senzuală masculină chicoti răutăcios.

Roșie la față, l-am înjurat pentru imaginea pe care mi-o strecurase dincolo de scuturile mele mentale, pe care le-am întărit când am intrat în cameră. Și am făcut o baie foarte, foarte rece.

În seara aceea, am mâncat cu Mor lângă focul care trosnea, în sala de mese a casei din oraș, în vreme ce Rhysand și ceilalți erau plecați pe undeva. În cele din urmă mă întrebă de ce mă tot încrunt de fiecare dată când aud numele lui Rhysand și i-am povestit despre imaginea pe care mi-o crease în minte. Râse până ce îi ieși vinul pe nas și, când m-am uitat urât la ea, îmi spuse că ar trebui să fiu mândră: dacă Rhysand punea ceva la cale, doar un miracol mai putea să-l oprească.

Am încercat să ignor micul triumf, chiar și când m-am urcat în pat.

Eram pe cale să adorm, mult peste ora două noaptea, după conversațiile lungi cu Mor pe canapeaua din camera de zi, despre toate locurile grozave și minunate pe care le văzuse, când întreaga casă scoase un geamăt.

Ca și când lemnul ar fi fost deformat, casa începu să geamă și să se cutremure – luminile din sticlă colorată din camera mea zăngănind.

M-am ridicat brusc în capul oaselor și m-am întors către fereastra deschisă. Cerul era senin, doar...

Doar întunericul se strecura în camera mea prin ușa din hol.

Cunoșteam întunericul acela. Un sâmbure din el sălășluia în mine.

Năvăli prin crăpăturile din ușă ca un potop. Casa se cutremură din nou.

Am sărit din pat, am deschis ușa, iar bezna trecu pe lângă mine pe un vânt-fantomă, plină de stele, aripi fluturând și... durere.

Atât de multă durere și disperare, și vinovăție, și teamă.

Am ieșit grăbită pe hol, de-a dreptul oarbă în bezna de nepătruns. Însă între noi era un fir, iar eu l-am urmat spre camera lui. Am pipăit căutând mânerul, apoi...

Mai mult întuneric și vânt și mai multe stele năvăliră; părul mi se zburli, iar eu am ridicat o mână ca să-mi protejez fața când am intrat în cameră.

– Rhysand!

Nu am primit niciun răspuns. Dar simțeam că era acolo – simțeam legătura vie dintre noi.

Am urmat-o până când am lovit cu fluierul piciorului ceea ce trebuia să fie patul său.

– Rhysand, am spus eu prin vânt și întuneric.

Casa se zgudui, iar podeaua de lemn mi se zdruncină sub picioare. Am atins ușor patul, am pipăit cearșafurile, păturile și apoi...

Am dat peste trupul ferm și încordat al unui mascul. Dar patul era imens, iar eu nu știam ce să fac.

– Rhysand!

Bezna se învolbura la nesfârșit, de parcă era începutul și sfârșitul lumii.

M-am urcat în pat și m-am întins după el, pipăindu-i întâi brațul, apoi abdomenul și umerii. Avea pielea rece ca gheața când l-am apucat de umeri și i-am strigat numele.

Cum nu am primit niciun răspuns, mi-am întins o mână spre gâtul și gura lui, ca să mă asigur că mai respira, că bezna nu era puterea care îl părăsea...

Respirația rece îmi lovi palma. Mi-am făcut curaj, m-am ridicat în genunchi și, țintind pe întuneric, l-am pălmuit.

Lovitura îmi înțepă palma, dar el nu se mișcă. L-am lovit încă o dată, *trăgând* de legătura dintre noi, strigându-i numele ca într-un tunel, lovind zidul neclintit de abanos din mintea lui, urlând la el.

Bezna crăpă.

Apoi, el mă apucă, mă întoarse și mă țintui cu pricepere de saltea, punându-mi o mână cu gheare la gât.

Am încremenit.

– Rhysand! am șoptit. *Rhys,* am spus eu prin legătură, atingând cu mâna scutul interior.

Întunericul se cutremură.

Mi-am expulzat puterea – negru împotriva negrului, liniștindu-i întunericul și marginile aspre, obligându-l să se calmeze, să se domolească. Întunericul meu îi șopti un cântec de leagăn, același pe care mi-l cântase și mie doica în brațele căreia mă lăsase mama pentru a se întoarce la petrecerile ei.

– Ai visat, i-am spus. Mâna îi era atât de rece. Ai visat.

Bezna se opri din nou. Mi-am trimis vălurile de întuneric s-o atingă ușor, cu mâini înstelate.

Și, pentru o clipă, bezna densă se lumină suficient cât să-i văd chipul deasupra mea: buzele-i erau supte și albe, iar ochii mari și violeți mă priveau atent.

– Feyre, am spus. Sunt Feyre.

– Ai visat.

Respira greoi, neregulat. Am apucat încheietura care îmi ținea gâtul – mi-l ținea, dar nu mă durea.

I-am poruncit întunericului din mine să răsune, să adoarmă cu un cântec temerile pline de mânie, să mângâie cu blândețe zidul de abanos din mintea lui...

Apoi, ca zăpada scuturată dintr-un copac, întunericul său dispăru, luându-l pe al meu cu el.

Lumina lunii și sunetele orașului pătrunseră în cameră.

Camera lui semăna cu a mea, iar patul era atât de mare, încât trebuie să fi fost făcut ca să-i încapă aripile, însă totul era de bun gust și extrem de confortabil. Iar el era gol deasupra mea – complet gol. Nu am îndrăznit să mă uit mai jos de tatuajele de pe pieptul său.

– Feyre! spuse el cu o voce răgușită. De parcă ar fi țipat.

– Da, i-am răspuns.

Se uită cu atenție la fața mea, la mâna cu gheare pe care mi-o ținea la gât. Și mă eliberă imediat.

Am rămas întinsă, uitându-mă la el cum stătea în genunchi pe pat, frecându-și fața cu mâinile. Ochii mei trădători chiar îndrăzniră să privească mai jos de pieptul lui, dar atenția îmi fu atrasă de tatuajele pereche de pe genunchii săi: un munte falnic, încununat cu trei stele. Erau frumoase, dar, cumva, brutale.

– Ai avut un coșmar, i-am spus și m-am așezat într-o poziție mai confortabilă.

Ca și când o barieră s-ar fi rupt în mine, m-am uitat la mâna mea și i-am poruncit să dispară în umbră, ceea ce și făcu.

Un gând risipi din nou întunericul.

Cu toate acestea, el încă avea gheare lungi și negre, iar la picioare... avea tot gheare. Aripile ieșite îi atârnau în spate. Și m-am întrebat cât de aproape fusese de a se transforma în întregime în bestia despre care, odată, îmi spusese că o ura.

Își coborî mâinile, ghearele lăsând locul degetelor.

– Îmi pare rău.

– De asta stai aici, şi nu în Casă. Nu vrei ca şi ceilalţi să vadă asta.

– De obicei, o ţin închisă în camera mea. Îmi pare rău că te-a trezit.

În poală, mi-am strâns mâinile în pumni ca să nu-l ating.

– Cât de des se întâmplă asta?

Ochii violeţi ai lui Rhys i-au întâlnit pe ai mei, iar eu am ştiut răspunsul înainte să-mi spună: „Tot atât de des pe cât ţi se întâmplă şi ţie."

Am înghiţit cu greu.

– Ce ai visat în seara asta?

El scutură din cap şi privi spre fereastră, spre acoperişurile acoperite de zăpadă.

– Feyre, e mai bine ca unele amintiri de la Poalele Muntelui să nu fie împărtăşite. Nici măcar ţie.

Îmi povestise destule lucruri îngrozitoare, mai groaznice decât nişte coşmaruri... Dar, chiar dacă era gol-goluţ, i-am atins cotul.

– Să-mi spui când vei vrea să vorbim. Nu le voi povesti celorlalţi.

Am vrut să mă strecor din pat, dar m-a apucat de mână, ţinând-o de braţul lui.

– Mulţumesc.

M-am uitat cu atenţie la mâna şi la faţa lui distrusă. Ce durere şi epuizare i se citeau pe chip, pe chipul pe care-l ascundea mereu de toată lumea!

M-am ridicat în genunchi şi l-am sărutat pe obraz; i-am simţit pielea caldă şi catifelată. Totul se terminase înainte de a fi început, dar în multe nopţi îmi dorisem să facă cineva acelaşi lucru pentru mine.

Ochii îi erau un pic prea mari când m-am retras şi nu mă opri când m-am dat jos din pat. Eram aproape la uşă când m-am întors către el.

Rhysand era încă în genunchi; aripile-i atârnau peste cearşafurile albe, îşi ţinea capul plecat, iar tatuajele îi străluceau pe pielea aurie. Era un prinţ întunecat, decăzut.

Imaginea licări în mintea mea.
Licări – și rămase acolo, strălucind înainte să se stingă.
Însă nu dispăru din golul din pieptul meu, strălucind slab.
Din golul care, încet, începea să se vindece.

CAPITOLUL 39

– Crezi că poţi să descifrezi ce scrie, dacă facem rost şi de cealaltă jumătate? i-am spus lui Amren în după-amiaza următoare, zăbovind lângă uşa de la intrare a locuinţei ei.

Ea deţinea ultimul dintre cele trei etaje ale unei clădiri, iar în ambele capete ale tavanului se găsea câte o fereastră imensă. Una dădea spre Sidra, iar cealaltă, spre o piaţă din oraş, mărginită de copaci. Întreaga locuinţă consta într-o singură cameră enormă: podelele decolorate din lemn de stejar erau acoperite cu covoare la fel de uzate, iar mobila nu era la locul ei, de parcă ar fi mutat-o constant, din cine ştie ce motiv.

Numai patul ei, o monstruozitate imensă cu baldachin de borangic, părea să-şi aibă permanent locul lângă perete. Nu avea bucătărie – doar o masă lungă şi o vatră în care focul destul de puternic aproape că te lăsa fără aer. Până dimineaţă, bruma de zăpadă din noaptea precedentă se topise în soarele iernii uscate, iar aerul rece, dar blând, făcuse plimbarea până aici să fie una revigorantă.

Din locul în care se afla pe podea, în faţa unei mese joase, acoperite cu hârtii, Amren îşi ridică privirea de la metalul strălucitor al cărţii. Era mai palidă la faţă decât de obicei, iar buzele-i erau vineţii.

– Nu am mai vorbit limba asta de multă vreme – vreau să o stăpânesc din nou, înainte de a mă ocupa de Carte. Să sperăm că, până atunci, reginele trufaşe ne vor da partea lor.

– Și cât timp îți va lua să înveți iar limba?

– Nu ți-a spus Întunecimea lui?

Se întoarse la Carte.

Cu pași mari, m-am îndreptat spre lunga masă de lemn și am lăsat pachetul pe care-l adusesem pe suprafața zgâriată. Câțiva litri de sânge cald – direct de la măcelar. Aproape că alergasem până aici, ca să nu se răcească.

– Nu, am spus eu, scoțând recipientele. Nu mi-a spus.

Rhys plecase înainte de micul dejun și lăsase un bilețel pe masa de lângă pat.

„Mulțumesc pentru seara trecută" era tot ce scria. Nu era nicio peniță cu care să-i scriu un răspuns. Am făcut rost de una și i-am scris și eu: „Ce înseamnă muntele și stelele tatuate de pe genunchii tăi?"

Hârtia dispăru după o secundă. Cum nu am mai văzut-o, m-am îmbrăcat și am plecat să iau micul dejun. Mâncasem jumătate din ouă și din pâinea prăjită, când hârtia apăru lângă farfuria mea, împăturită frumos.

„Că nu voi face plecăciuni decât în fața coroanei mele."

De această dată, apăru și un stilou. Nu i-am scris decât: „Ce dramatic!" Și, prin legătura noastră, de cealaltă parte a scuturilor mele mentale, aș fi putut să jur că i-am auzit râsul.

Amintirea mă făcu să zâmbesc, iar eu am deșurubat capacul primului borcan, mirosul sângelui umplându-mi nările. Amren adulmecă și-și întoarse capul spre borcanele de sticlă.

– O, îmi place de tine!

– Este de miel, dacă vrei să știi. Vrei să-l încălzesc?

Lăsă grăbită Cartea și apucă strâns borcanul cu mâinile și bău sângele ca pe apă.

Ei bine, măcar nu trebuia să mă obosesc să caut o cană pe-aici.

Amren bău jumătate dintr-o înghițitură. O dâră de sânge îi curse pe bărbie, iar ea o lăsă să-i picure pe cămașa gri – șifonată așa cum

nu am mai văzut-o niciodată. Plescăind din buze, lăsă borcanul pe masă cu un oftat adânc. Sângele îi strălucea pe dinţi.

– Mulţumesc.

– Preferi un soi anume?

Îşi mişcă bărbia însângerată şi şi-o şterse cu un şervet când îşi dădu seama că se murdărise.

– Dintotdeauna mi-a plăcut cel de miel. Aşa oribil cum este.

– Nu... de om?

Se strâmbă.

– E apos şi, de multe ori, are gustul mâncării pe care au consumat-o ultima dată. Şi, de vreme ce majoritatea oamenilor nu mănâncă atât de bine, e cam riscant. Dar sângele de miel... Merge şi cel de capră. E mai pur. Mai hrănitor. Îmi aduce aminte de... un alt timp. Şi de un alt loc.

– Interesant, am spus eu serioasă.

M-am întrebat la ce lume se referea, mai exact.

Bău şi restul, culoarea revenindu-i în obraji, şi lăsă borcanul în chiuveta mică de-a lungul peretelui.

– Credeam că stai într-un loc mai... luxos, am recunoscut eu.

Într-adevăr, toate hainele ei frumoase erau agăţate pe rafturi lângă pat, iar bijuteriile, destule încât să răscumpere un împărat, erau împrăştiate pe câteva dulapuri şi mese.

Ridică din umeri şi se trânti din nou lângă Carte.

– Am încercat asta o dată. M-am plictisit. Şi nu mi-a plăcut să am slugi. Erau prea băgăcioase. Am trăit în palate şi case la ţară, în munţi şi pe plajă, dar, cumva, locuinţa asta de lângă râu îmi place cel mai mult. Se încruntă la ferestrele din tavan. În plus, nu sunt niciodată nevoită să dau petreceri sau să am musafiri. Ambele lucruri mă îngrozesc.

Am chicotit.

– Atunci, nu am să stau prea mult în vizită.

Pufni amuzată şi-şi încrucişă picioarele sub ea.

– De ce ai venit?

– Cassian a spus că, de când ne-am întors, nu ai mai ieşit de-aici, şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi fie foame. Şi... nu aveam altceva de făcut.

– Cassian este un băgăreţ.

– Îi pasă de tine. Îi pasă de voi toţi. Sunteţi singura familie pe care o are.

De altfel, ei erau *singura* familie pe care o avea fiecare.

– Ah, spuse ea, cercetând cu atenţie o bucată de hârtie.

Totuşi părea să-i facă plăcere. O rază de culoare îmi atrase atenţia asupra podelei, lângă ea.

Îşi folosea rubinul de sânge pe post de prespapier.

– Te-a convins Rhysand să nu distrugi Adriata din cauza rubinului de sânge?

Amren îşi înălţă privirea, plină de furtuni şi mări violente.

– Nu a făcut aşa ceva. Lucrul *acela* m-a convins să nu distrug Adriata.

Îmi arătă dulapul ei. Pe partea de sus, întins ca un şarpe, zăcea un colier familiar de diamante şi rubine. Îl mai văzusem înainte – printre comorile lui Tarquin.

– Cum... acela?

Amren zâmbi ca pentru sine.

– Varian mi l-a trimis. Ca să-i mai îndulcească declaraţia lui Tarquin cu privire la cearta noastră.

Credeam că rubinele trebuiau să fie purtate de o femelă puternică – şi nu mă puteam gândi la o alta mai puternică decât cea care se afla în faţa mea.

– Cumva tu şi Varian...?

– Mă tentează, dar nu. Nemericul nu-i în stare să hotărască dacă mă urăşte sau dacă mă vrea.

– De ce nu le-ar putea face pe ambele?

Chicoti uşor.

– Ai şi tu dreptate.

Aşadar, săptămânile de aşteptare începură. Aşteptam ca Amren să înveţe din nou o limbă pe care nimeni altcineva nu o mai vorbea în lumea noastră. Aşteptam ca reginele muritoare să răspundă cererii noastre de a ne întâlni.

Azriel continuă să încerce să se infiltreze în regatele lor, însă fără niciun rezultat. În mare parte, Mor – cea care ştia mereu când se va întoarce în Casa Vântului şi care întotdeauna îşi propunea să fie acolo în clipa în care ajungea – îmi povestea despre asta.

Îmi dădea puţine detalii – şi chiar şi mai puţine despre cum îl afecta faptul că nici el *şi* nici spionii lui *nu* reuşeau să intre în regate. Standardele pe care şi le impunea, îmi mărturisea ea, erau aproape sadice.

Era imposibil să-l convingi pe Azriel să lase munca şi antrenamentele deoparte. Şi când i-am amintit că *mergeau* la RITA ori de câte ori îi cerea acesta, Mor îmi răspunse că ei îi luase *patru secole* până ce reuşise să facă asta. Uneori, mă întrebam ce se petrecea în Casa Vântului când eu şi Rhysand rămâneam în casa din oraş.

De fapt, mă duceam în vizită dimineaţa, când în prima parte a zilei eram ocupată cu antrenamentele alături de Cassian – care, împreună cu Mor, hotărâse să-mi spună ce ar trebui să mănânc pentru a-mi recupera greutatea pierdută, pentru a deveni din nou puternică şi rapidă. Şi, odată cu trecerea zilelor, am trecut de la apărarea fizică la a învăţa cum să mânuiesc un cuţit illyrian, o armă atât de precisă, încât aproape că i-am retezat braţul lui Cassian.

Dar învăţam să-l folosesc – încet. Dureros. Făcusem o pauză de la antrenamentul brutal al lui Cassian doar într-o singură dimineaţă, când zburase în tărâmul oamenilor, ca să vadă dacă surorile mele primiseră veşti din partea reginelor şi să ducă *o altă* scrisoare din partea lui Rhys, care să le fie trimisă.

Am presupus că întâlnirea cu Nesta decursese pe cât de prost posibil pentru că, a doua zi dimineață, lecția mea fu mai lungă și mai dificilă decât în zilele precedente. L-am întrebat ce anume spusese Nesta de îi intrase pe sub piele atât de ușor. Însă Cassian nu făcu decât să mârâie la mine și-mi spuse să-mi văd de treburile mele și că femeile din familia mea erau autoritare și atoateștiutoare.

O parte din mine se întrebase dacă Varian și Cassian ar fi trebuit să-și compare notițele.

În timpul după-amiezilor... dacă Rhysand era prin preajmă, mă antrenam cu el. Ne confruntam mințile și puterile. Încet, am exersat toate darurile care-mi fuseseră dăruite – focul și apa, gheața și întunericul. Știam că mai erau și altele, care rămăseseră nedescoperite, necercetate. Încă nu reușeam să mă teleportez. Nu mai reușisem să o fac din dimineața în care ninsese, cu Attorul. Când, inevitabil, mă răsteam la el în fiecare zi, Rhysand îmi spunea că am nevoie de timp să le învăț și să le stăpânesc pe toate.

La fiecare lecție îmi dădea informații despre Marii Lorzi a căror putere o furasem: despre Beron, crudul și orgoliosul Mare Lord al Regatului Toamnei; despre Kallias, vicleanul și tăcutul Mare Lord al Iernii; despre Helion Desfăcătorul-de-Vrăji, Marele Lord al Zilei, ale cărui o mie de biblioteci fuseseră jefuite chiar de Amarantha și al cărui popor inteligent excela în a face vrăji și arhiva cunoștințele din Prythian.

Rhysand spunea că a ști de la *cine* îmi provenea puterea era la fel de important ca a învăța despre natura puterii în sine. Nu vorbeam niciodată despre metamorfozare – despre ghearele pe care puteam, uneori, să le invoc. Legăturile pe care le primiserăm în dar erau ca niște ițe încurcate, mărturie a unei istorii violente și sângeroase.

Așadar, am învățat despre politicile și istoriile celorlalte regate și despre puterile stăpânilor lor până când am ajuns să-mi petrec orele de veghe și de somn cu gura pârlită de flăcări și cu bruma pârâindu-mi între degete. Și, în fiecare seară, extenuată în urma

antrenamentului corpului şi puterilor, cădeam într-un somn adânc, dantelat cu beznă cu miros de iasomie.

Până şi coşmarurile mele erau prea obosite ca să mă bântuie.

În zilele în care Rhysand era chemat în altă parte, să se ocupe de problemele interne ale curtenilor lui, să le aducă aminte cine îi conducea sau să ia vreo hotărâre, să se pregătească pentru inevitabila noastră vizită în Hybern, eu citeam sau stăteam cu Amren în timp ce ea lucra la Carte sau mă plimbam cu Mor prin Velaris. Probabil că ultima era activitatea mea preferată, iar ea cu siguranţă excela în a găsi căi pentru a cheltui bani. Odată, am tras cu ochiul la contul pe care Rhysand îl deschisese pentru mine – doar o singură dată, şi mi-am dat seama că mă plătea *mult prea mult.*

Încercam să nu fiu dezamăgită în după-amiezile în care era plecat, încercam să nu recunosc faptul că începusem să aştept cu nerăbdare să-mi stăpânesc puterile şi... să stăm de vorbă. Dar, chiar şi când era plecat, îmi vorbea prin bileţelele care deveniseră ciudatul nostru secret.

Într-o zi, îmi scrisese din Cesere, un orăşel din nord-est, unde se întâlnea cu puţinele preotese supravieţuitoare, ca să discute despre reconstruirea templului lor, care fusese distrus de forţele din Hybern. Niciuna dintre preotese nu era ca Ianthe, mă asigurase el.

Spune-mi ce pictezi.

I-am răspuns din scaunul meu din grădină, unde fântâna prinsese din nou viaţă, odată cu revenirea vremii mai blânde: *Nu sunt multe de zis.*

Spune-mi oricum.

Mi-a luat o vreme să-i răspund, să trec peste golul din mine, peste ceea ce însemnase odată pictura şi cum mă făcuse să mă simt. Însă apoi i-am scris: *A fost o vreme în care nu-mi doream decât să am destui bani să mă hrănesc pe mine şi familia mea, ca să-mi pot petrece zilele pictând. Asta era tot ce-mi doream.*

Pauză. Apoi, îmi scrisese: *Şi acum?*

Acum, nu știu ce vreau. Nu mai pot să pictez, i-am răspuns.

De ce?

Pentru că acea parte din mine este goală. Cu toate că probabil noaptea în care l-am văzut în genunchi în pat... schimbase un pic situația. M-am gândit la următoarea frază, apoi i-am scris:

Tu ți-ai dorit dintotdeauna să fii Mare Lord?

Încă o pauză lungă.

Da. Și nu. Am văzut cum conducea tatăl meu și de mic am știut că nu vreau să fiu ca el. Așa că am hotărât să fiu un Mare Lord diferit; am vrut să-mi protejez poporul, să schimb modul de gândire al illyrienilor și să elimin corupția care afecta ținutul.

Pentru o clipă, nu am reușit să mă abțin să nu fac o comparație: Tamlin nu-și dorise să fie Mare Lord. Îi displăcea să fie Mare Lord – și poate... poate că asta era o parte din motivul pentru care regatul devenise așa cum era. Dar Rhysand, care avea viziunea, voința, dorința și pasiunea să o facă... El construise ceva.

Și apoi se luptase să-l apere.

Din cauza a ceea ce văzuse în ochii lui Tarquin îl loviseră atât de tare rubinele de sânge. Un alt Mare Lord cu viziune – o viziune radicală pentru viitorul ținutului Prythian.

Așa că i-am scris din nou.

Măcar compensezi pentru flirtul neruşinat prin a fi un Mare Lord dat naibii.

Se întorsese în acea seară, rânjind ca o pisică, și abia rostise: „Un Mare Lord dat naibii?“ în loc de salut.

I-am aruncat în față o găleată cu apă.

Rhysand nu se deranjase să se ferească. Și, în schimb, scuturând din cap, mă stropise până când am țipat și am fugit. Râsul său mă însoțise pe scări.

Iarna își pierdea încet din puteri când m-am trezit într-o dimineață și am găsit o altă scrisoare de la Rhysand lângă patul meu. Fără nicio peniță.

În dimineaţa aceasta nu te vei mai antrena cu al doilea illyrian preferat. În cele din urmă, reginele au catadicsit să ne răspundă. Mâine vor veni la moşia familiei tale.

Nu am avut timp să mă enervez. Am plecat după cină, zburând spre tărâmurile dezgheţate ale muritorilor sub aripa nopţii, vântul înviorător urlând în vreme ce Rhysand mă ţinea strâns.

Surorile mele fură gata în dimineaţa următoare, amândouă îmbrăcate cu haine potrivite pentru vizita oricărei regine, Fae sau muritoare.

Presupun că şi eu eram.

Purtam o rochie albă din şifon şi mătase, croită după moda tipică din Regatul Nopţii, ca să-mi dezvăluie pielea, tonurile aurii de pe rochie strălucind în lumina dimineţii, care pătrundea prin ferestrele camerei de zi. Din fericire, tatăl meu avea să mai rămână pe continent încă două luni datorită negoţului vital pe care-l căutase prin regate.

Stăteam în apropierea şemineului lângă Rhysand care, ca de obicei, era îmbrăcat în negru; nu avea aripi şi părea calm. Numai coroana neagră de pe cap, al cărei metal era turnat în forma aripilor unui corb, era diferită. Era coroana pereche a diademei mele de aur.

Cassian şi Azriel supravegheau totul de lângă zidul îndepărtat, fără arme la vedere.

Însă bijuteriile lor Siphon străluceau, iar eu m-am întrebat ce fel de armă ar fi putut meşteşugi, dacă situaţia ar fi cerut-o. Deoarece aceasta fusese una dintre cerinţele impuse de regine pentru întâlnire: fără arme. Fără a mai ţine cont de faptul că luptătorii illyrieni erau chiar ei nişte arme.

Mor, îmbrăcată cu o rochie roşie care semăna cu a mea, se încruntă la ceasul de pe polița albă a şemineului, bătând uşor covorul cu piciorul. În ciuda dorinţei mele de a-i face cunoştinţă cu surorile

mele, Nesta și Elain fuseseră atât de încordate și de palide la venirea noastră, încât am hotărât imediat că nu era momentul pentru o astfel de întâlnire.

Într-o zi, urma să le unesc pe toate. Asta, dacă nu muream mai întâi în război. În cazul în care reginele ar fi acceptat să ne ajute.

Ceasul bătu ora unsprezece.

Mai ceruseră alte două lucruri.

Întâlnirea trebuia să înceapă la ora unsprezece. Nu mai devreme. Nu mai târziu.

Și voiseră să știe poziția exactă a casei. Planul și dimensiunea fiecărei încăperi. Felul în care era așezată mobila. Unde erau ușile și ferestrele. Camera în care, cel mai probabil, aveam să le întâmpinăm.

Azriel le oferise toate informațiile, cu ajutorul surorilor mele.

Bătăile ceasului de pe poliță erau singurele sunete.

Și, odată cu ultima bătaie, mi-am dat seama că a treia cerință nu avea legătură doar cu siguranța. Nu. Când un vânt bătu prin cameră, iar cele cinci siluete își făcură apariția – însoțite de câte doi paznici – am înțeles că motivul din spatele celei de-a treia cerințe era faptul că reginele puteau să călătorească în spațiu.

CAPITOLUL 40

Reginele muritoare erau diferite ca vârstă, nuanță a pielii, înălțime și temperament. Cea mai în vârstă dintre ele, îmbrăcată într-o rochie de lână brodată de un albastru intens, avea pielea maronie și o privire tăioasă, și rece, și pătrunzătoare, în ciuda ridurilor adânci.

Cele două care păreau a fi de vârstă mijlocie erau total opuse: una era întunecată, alta iradia; chipul uneia era frumos, al celeilalte părea sculptat din granit; una zâmbea, cealaltă se încrunta. Purtau până și rochii negre cu alb, iar mișcările lor păreau a fi întrebarea uneia și răspunsul celeilalte. M-am întrebat cum erau regatele lor, ce relație era între ele. Dacă inelele pereche din argint pe care le purta fiecare le lega în alte feluri.

Și cele mai tinere două regine... Una poate că era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine; era brunetă și avea ochi negri, iar viclenia atentă îi emana prin toți porii în timp ce ne supraveghea.

Ultima regină, cea care vorbi prima, era cea mai frumoasă – singura frumoasă dintre ele. În ciuda hainelor alese, acestor femei nu le păsa dacă erau tinere sau bătrâne, grase sau zvelte, scunde sau înalte. Aceste lucruri nu erau pe primul plan; erau o distracție.

Însă regina aceasta frumoasă, care poate nu avea mai mult de treizeci de ani...

Părul ei ondulat și dezordonat era la fel de auriu ca al lui Mor, iar culoarea ochilor ei era a celui mai pur chihlimbar. Până și pielea ei

măslinie și pistruiată părea pudrată cu aur. Trupul îi era suplu și mlădios în locurile despre care probabil aflase că-i zăpăcise pe bărbați. O leoaică în piele de om.

– Bine ați venit! spuse Rhysand și rămase nemișcat în vreme ce paznicii lor cu fețe împietrite ne cercetară pe noi și încăperea. În acest timp, reginele ne măsurară din priviri.

Camera de zi era suficient de mare. Un simplu gest cu capul din partea reginei blonde îi făcu pe paznici să se îndepărteze și să ia poziție lângă pereți și uși. Surorile mele, tăcute în fața ferestrei din firidă, se dădură la o parte ca să le facă loc.

Rhysand făcu un pas înainte. Reginele își ținură un pic respirația, de parcă s-ar fi pregătit. Întâmplător sau poate prostește, paznicii își atinseră mânerul săbiilor late – atât de mari și de greoaie în comparație cu săbiile illyriene. De parcă ar fi avut vreo șansă împotriva oricăruia dintre noi. Chiar și a mea, mi-am dat eu seama, un pic speriată.

Însă astăzi Cassian și Azriel aveau să joace rolul unor simpli paznici, ca să-i distragă.

Dar Rhysand își plecă ușor capul și le spuse reginelor:

– Suntem recunoscători că ne-ați acceptat invitația. Ridică o sprânceană. Unde este a șasea?

Regina bătrână, în rochia albastră luxoasă și greoaie, spuse simplu:

– Nu se simte bine și nu a putut să călătorească. Mă cercetă cu atenție. Tu ești emisarul.

Am înțepenit. Sub privirea ei, coroana mea părea o glumă, un fleac, dar...

– Da, am răspuns. Eu sunt Feyre.

Îi aruncă lui Rhysand o privire tăioasă.

– Și tu ești Marele Lord care ne-a scris o scrisoare atât de interesantă, după ce le-am ignorat pe primele câteva.

Nu am îndrăznit să mă uit la el. Până acum, trimisese multe scrisori cu ajutorul surorilor mele.

„Nu m-ai întrebat ce conțin", îmi spuse el telepatic, râsetul dansând de-a lungul legăturii. Îmi coborâsem scuturile mentale, pentru cazul în care am fi avut nevoie să comunicăm în tăcere.

– Așa e, spuse Rhysand părând să dea aprobator din cap. Și ea este verișoara mea, Morrigan.

Mor păși spre noi, rochia ei roșie plutind pe un vânt-fantomă. Regina blondă o măsură cu fiecare pas, cu fiecare suflare. Era o amenințare – pentru frumusețe, putere și dominare. Mor făcu o plecăciune lângă mine.

– A trecut mult timp de când am întâlnit o regină muritoare.

Regina îmbrăcată în negru își atinse partea inferioară a corsetului cu o mână albă ca luna.

– Eu sunt Morrigan, acea Morrigan din Război.

Toate se opriră de parcă ar fi fost surprinse. Și un pic uimite și temătoare.

Mor se înclină încă o dată.

– Ia loc, te rog.

Îi făcu semn către scaunele pe care le așezasem la o distanță confortabilă unul de celălalt, toate destul de departe, pentru ca paznicii să-și poată apăra reginele cum credeau că e mai bine.

Reginele luară loc aproape în același timp. Cu toate acestea, paznicii rămaseră la posturile lor din cameră.

Regina cu păr blond își netezi fustele voluminoase și spuse:

– Presupun că ele sunt gazdele noastre.

Le aruncă o privire tăioasă surorilor mele.

Nesta își îndreptă spatele, iar Elain făcu o reverență și roși.

– Sunt surorile mele, am explicat eu.

Ochii de chihlimbar se uitară la mine. La coroana mea. Apoi la cea a lui Rhysand.

– Un emisar poartă o coroană de aur. E o tradiție în Prythian?

– Nu, spuse blând Rhysand, dar cu siguranță îi stă destul de bine cu una ca să nu pot să mă opun.

Regina blondă nu zâmbi când cugetă:

– O ființă umană transformată într-o Mare Zână... și care acum stă la loc de onoare, lângă un Mare Lord. Interesant!...

Mi-am ținut spatele drept și bărbia ridicată. În ultimele săptămâni, Cassian mă învățase cum să simt un adversar. Ce erau cuvintele ei, dacă nu mișcări de deschidere într-un alt fel de luptă?

Cea mai în vârstă îi zise lui Rhysand:

– Ai o oră din timpul nostru. Fă-o să conteze!

– Cum de puteți călători în spațiu? întrebă Mor de pe scaunul ei de lângă mine.

Regina blondă schiță zâmbet ușor batjocoritor și-i răspunse:

– Este secretul și darul nostru din partea alor voștri.

Prea bine. Rhysand se uită la mine, iar eu am înghițit în sec, mișcându-mă în față în scaunul meu.

– Vine războiul. V-am chemat aici ca să vă avertizăm – și să vă implorăm să ne ajutați.

Nu puteam apela la trucuri, furt sau seducție. Rhysand nici măcar nu putea să riște să pătrundă în mintea lor de teamă să nu-i atenționeze pe paznicii din jurul Cărții și să o distrugă.

– Știm că vine războiul, spuse cea mai în vârstă, cu o voce răgușită. De mulți ani ne pregătim pentru asta.

Părea că celelalte trei doar observau, în vreme ce regina cea mai bătrână și cea blondă conduceau discuțiile.

Am vorbit pe cât de calm și de tare am putut:

– Oamenii din acest teritoriu nu par conștienți de o amenințare atât de gravă. Nu i-am văzut pregătindu-se.

Într-adevăr, spre disperarea mea, Azriel nu aflase multe în ultimele săptămâni.

– Teritoriul acesta, explică regina bălaie cu răceală, este o fâșie de pământ în comparație cu imensitatea continentului. Nu este în interesul nostru să îl apărăm. Ar însemna să risipim niște resurse.

Nu. „Nu", asta...

Rhysand vorbi tărăgănat:

– Cu siguranță că pierderea chiar și a unei singure vieți nevinovate ar fi un lucru oribil.

Cea mai bătrână dintre regine își împreună mâinile ridate în poală.

– Da. Să pierzi o viață este ceva groaznic. Însă războiul este război. Dacă trebuie să sacrificăm acest mic teritoriu pentru a salva majoritatea, atunci o vom face.

Nu am îndrăznit să mă uit la surorile mele. Să mă uit la casa asta, care ar fi putut la fel de bine să se transforme în moloz.

– Sunt oameni buni aici, am spus eu cu o voce răgușită.

Regina blondă îmi replică suav:

– Atunci, să-i apere Marele Spiriduș al Prythianului.

Se lăsă tăcerea.

Și Nesta fu cea care șuieră din spatele nostru:

– Avem slujitori aici. Care au familii. Sunt *copii* pe-aici. Și vreți să ne lăsați pe toți pe mâinile unui Spiriduș?

Trăsăturile celei mai în vârstă se îndulciră.

– Nu este o alegere ușoară, fato...

– Este alegerea *lașilor!* se răsti Nesta.

Am intervenit, înainte ca Nesta să ne bage și mai mult în bucluc.

– Având în vedere cât de mult îi urăsc ai voștri pe ai noștri... I-ați lăsa pe Spiriduși să vă apere neamul?

– Nu ar trebui să o facă? întrebă cea blondă, dându-și peste umăr cascada de bucle când își înclină capul într-o parte. Nu ar trebui să-i apere împotriva unei amenințări create chiar de ei? Pufnea. Sângele Spiriduților nu ar trebui vărsat pentru crimele comise de-a lungul anilor?

– Nicio parte nu este nevinovată, contracară Rhysand calm. Dar am putea să-i protejăm pe cei care sunt. Împreună.

– O?! Marele Lord al Regatului Nopții ne cere să fim de partea lui, să salvăm vieți împreună, spuse cea mai în vârstă, ridurile-i părând să se adâncească, să devină mai pronunțate. Să luptăm pentru pace. Și cum rămâne cu viețile pe care le-ai luat în existența ta lungă

și hidoasă? Cum rămâne cu Marele Lord care umblă însoțit de întuneric și distruge minți după bunul plac? Râse ca o cioară. Rhysand, am auzit de tine, chiar și pe continent. Am auzit ce face Regatul Nopții, ce le faci tu dușmanilor. *Pace?* Pentru un mascul care topește minți și torturează de plăcere, nu credeam că știi cuvântul.

Mânia începu să-mi fiarbă-n vene și tăciunii să-mi sfârâie în urechi. Însă am potolit focul întreținut în ultimele săptămâni și am încercat:

– Dacă nu veți trimite aici forțe ca să vă apărați oamenii, atunci artefactul pe care vi l-am cerut...

– Copilă, mă întrerupse bătrâna, jumătatea noastră de Carte nu va părăsi palatul nostru sacru. Nu a mai ieșit dintre zidurile albe din ziua în care ne-a fost dăruită, ca parte din Tratat. Nu va părăsi niciodată acele ziduri, nu câtă vreme ne vom împotrivi terorilor din Nord.

– Vă rugăm, fu tot ce am spus.

Tăcerea se lăsă din nou.

– Vă rugăm, am repetat. Eu eram emisarul lor, iar Rhys mă alesese pentru asta. Să fiu vocea ambelor lumi. Am fost transformată într-o zână pentru că unul dintre comandanții din Hybern m-a *ucis*.

Prin legătura noastră, aș fi putut să jur că l-am simțit pe Rhysand tresărind.

– Vreme de cincizeci de ani, am insistat eu, ea a terorizat Prythianul și, când am învins-o, când i-am eliberat poporul, m-a *ucis*. Și înainte să o facă, am fost martoră la ororile pe care le-a dezlănțuit asupra oamenilor și zânelor. Una dintre ele... *doar* una a fost în stare să provoace atâtea pagube și suferință. Imaginați-vă ce ar face o armată ca ea. Și acum regele lor plănuiește să folosească o armă ca să sfărâme zidul, ca să vă distrugă pe *toți*. Războiul va fi rapid și brutal. Și nu veți câștiga. *Noi* nu vom câștiga. Supraviețuitorii vor fi sclavi, iar copiii copiilor lor vor fi sclavi. Vă rugăm... Vă rugăm, dați-ne cealaltă jumătate a Cărții!

Cea mai în vârstă regină schimbă rapid o privire cu cea blondă, înainte să-mi vorbească pe un ton blând și împăciuitor:

– Ești tânără, copilo. Ai multe de învățat despre cum merg lucrurile-n lume...

– Nu o lua peste picior, spuse Rhys neobișnuit de calm.

Regina cea mai bătrână – care era doar un copil față de *el*, față de existența lui seculară – avu bunul-simț să pară că tonul lui Rhys o agitase. Cu o față neiertătoare și ochi sticloși, Rhys continuă:

– Nu o insulta pe Feyre pentru că a vorbit din inimă, cu compasiune față de cei care nu se pot apăra singuri, pe când tu vorbești numai din egoism și lașitate.

Bătrâna înțepeni.

– Pentru binele suprem...

– Multe atrocități au fost comise în numele binelui suprem, preciză Rhys.

Nicio părticică din mine nu fu impresionată de faptul că îl privi direct în ochi. Îi răspunse simplu:

– Cartea va rămâne la noi. Vom face față furtunii...

– De-ajuns! interveni Mor.

Ea se ridică în picioare.

Iar Mor se uită pe rând în ochii tuturor reginelor când le spuse:

– Eu sunt Morrigan. Mă cunoașteți. Știți ce sunt. Știți că am darul de a spune adevărul. Așa că mă veți asculta și veți ști că zic adevărul – așa cum au făcut-o și strămoșii voștri odată.

Nimeni nu rosti niciun cuvânt.

Mor făcu semn în spatele ei – spre mine.

– Credeți că este doar o simplă întâmplare că un om a fost făcut din nou nemuritor, chiar în momentul în care vechiul nostru dușman și-a făcut din nou apariția? Am luptat cot la cot cu Miryam în Război, am luptat lângă ea când ambiția și setea de sânge a lui Jurian l-au înnebunit și i-au despărțit. Când l-au făcut să o tortureze pe Clythia până la moarte și apoi să se lupte cu Amarantha până ce și-a întâlnit propria moarte. Inspiră brusc, iar eu aș fi putut să jur că

Azriel se apropia la auzirea sunetului. Însă Mor trâmbiță în continuare: Am mărșăluit înapoi în Tărâmul Întunecat cu Miryam, ca să-i eliberăm pe sclavii lăsați în nisipul care ardea, în sclavia de care a scăpat și ea. Pe sclavii cărora Miryam le-a promis că vor fi din nou liberi. Am mărșăluit cu ea – prietena mea. Împreună cu legiunea prințului Drakon. Miryam era *prietena* mea, așa cum este acum Feyre. Și străbunele voastre, reginele care au semnat Tratatul... Și ele erau prietenele mele. Și când mă uit la voi... Își arătă dinții. Nu văd *nimic* din acele femei în voi. Când mă uit la voi, știu că străbunelor voastre le-ar fi *rușine*. Ideea de pace vă face să râdeți? Pacea care poate să fie între popoarele noastre? Vocea lui Mor se sparse, iar Azriel se mișcă subtil spre ea, cu toate că nu afișa nicio expresie. Într-o parte furtunoasă și uitată a mării există o insulă. O insulă vastă și luxuriantă, ferită de timp și de privirile indiscrete. Miryam și Drakon încă trăiesc acolo. Cu ai lor copii. Cu ambele popoare. Fae, oameni și metiși. Unii lângă alții. Timp de cinci sute de ani, au prosperat pe insulă; i-au lăsat pe restul să creadă că au murit...

– Mor, o mustră blând Rhysand.

Mi-am dat seama că, probabil, era un secret vechi de cinci secole.

Un secret care-i alimentase visurile lui Rhysand și ale regatului său.

Un tărâm în care doi visători își găsiseră pacea printre ai lor.

Unde nu exista niciun zid. Nicio închisoare de fier. Nicio săgeată de frasin.

Regina blondă și cea în vârstă se uitară din nou una la cealaltă.

Celei bătrâne îi străluciră ochii când declară:

– Dovedește-ne! Dovedește-ne, câtuși de puțin, că ești așa cum spui – un mascul care vrea pace, și nu Marele Lord despre care circulă zvonurile.

Era o singură cale ca să le arate, să le dovedească.

Velaris.

Oasele îmi pârâiră la gândul de a le dezvălui piatra prețioasă... păianjenilor ăstora.

Rhysand se ridică graţios. Reginele făcură la fel. Cu o voce ca o noapte fără lună, el spuse:

– Vreţi dovezi? Mi-am ţinut respiraţia şi m-am rugat... m-am rugat să nu le spună. Ridică din umeri, iar firul argintiu din haina lui scânteie cu lumina soarelui. Vi le voi da. Aşteptaţi cuvântul meu şi reveniţi când vă vom chema.

– Nimeni, nici om, nici spiriduş, nu ne spune nouă când să ne întoarcem, rosti zâmbind regina cu păr bălai.

Poate că acesta era motivul pentru care răspunseseră atât de târziu. Ca să joace vreun joc de putere.

– Atunci, veniţi când doriţi, spuse Rhys atât de tăios, încât paznicii reginelor înaintară.

Cassian nu făcu decât să le rânjească – şi cel mai înţelept dintre ei se albi brusc.

Rhysand abia îşi înclină capul când adăugă:

– Poate atunci veţi înţelege cât de vitală este Cartea pentru eforturile *ambelor* părţi.

– Ne vom gândi la asta de îndată ce vom avea *dovezi*.

Cea bătrână aproape că scuipă cuvântul. O parte din mine îmi aminti că era bătrână şi de viţă nobilă şi că *nu* ar fi în interesul nostru să-i şterg rânjetul de pe faţă cu o palmă.

– Noi protejăm Cartea de cinci sute de ani. Nu o vom da fără să ne gândim bine.

Paznicii le înconjurară – ca şi când vorbele ar fi fost un semnal hotărât dinainte. Regina blondă îmi rânji şi ne ură noroc.

Apoi dispărură. Deodată, camera de zi păru prea mare, prea tăcută.

Şi Elain – *Elain* – fu cea care oftă şi murmură:

– Sper să ardă toate în iad!

CAPITOLUL 41

Nu prea am vorbit cât călătorit în zbor spre Velaris. Amren aştepta deja în casa din oraş, cu hainele şifonate şi enervant de palidă la faţă. Mi-am notat să-i aduc mai mult sânge, cât mai repede.

Dar, în loc să ne adune în camera de zi sau în salon, Rhysand trecu pe lângă bucătărie cu mâinile în buzunare şi ieşi în grădina curţii din spate.

Noi ceilalţi am rămas pe hol, uitându-ne după el, la tăcerea care radia din el. Precum calmul dinaintea furtunii.

– Presupun că întâlnirea a decurs bine, spuse Amren.

Cassian îi aruncă o privire şi îşi urmă prietenul.

Soarele şi ziua aridă încălziseră grădina, firele de iarbă ivindu-se acum ici şi colo, în nenumăratele răzoare şi ghivece. Rhysand se aşeză pe marginea fântânii, îşi sprijini coatele pe genunchi şi fixă cu privirea lespedea de piatră împestriţată cu muşchi, dintre picioarele lui.

Luarăm toţi loc pe scaunele de fier din grădină, vopsite în alb. Dacă oamenii ar fi putut să-i vadă: spiriduşi stând pe fier. Ar fi aruncat fleacurile şi bijuteriile ridicole. Poate că şi Elain ar fi primit un inel de logodnă care să nu fi fost făurit din teamă şi ură.

– Dacă ai venit să stai pe gânduri, atunci spune-mi şi lasă-mă să mă întorc la munca mea, spuse Amren de pe locul în care stătea pe o băncuţă.

Își ridică privirea violetă spre a ei. Rece, lipsită de umor.

– Oamenii vor să le dovedim bunele noastre intenții. Că pot să aibă încredere în noi.

Amren își îndreptă atenția spre mine.

– Feyre nu a fost de ajuns?

Am încercat să nu mă las rănită de aceste vorbe. Nu, nu fusesem de ajuns; poate că îmi și jucasem greșit rolul de emisar...

– Prezența ei este mai mult decât suficientă, spuse Rhysand cu un calm copleșitor, iar eu m-am întrebat dacă gândurile-mi patetice îmi alunecaseră de-a lungul legăturii. Mi-am ridicat din nou scutul. Sunt proști. Mai rău – niște proști înfricoșați. Privi cu atenție pământul, de parcă mușchiul uscat și piatra ar fi format un model pe care doar el putea să-l vadă.

– Am putea... să le detronăm, zise Cassian. Să aducem niște regine mai tinere și mai deștepte pe tronurilor lor. Unele care ar fi dispuse să negocieze.

Rhysand scutură din cap.

– În primul rând, ar dura prea mult. Nu avem atât timp la dispoziție.

M-am gândit la ultimele câteva săptămâni irosite, la cât de mult încercase Azriel să pătrundă în regatele acelea. Dacă nici măcar umbrele și spionii lui nu puteau să treacă de apărarea lor internă, atunci mă îndoiam că un asasin ar fi reușit. Faptul că Azriel scutură din cap spre Cassian confirma acest lucru.

– În al doilea rând, continuă Rhysand, cine știe dacă asta ar afecta în vreun fel magia din jumătatea lor de Carte. Trebuie să ne-o dea de bunăvoie. E posibil ca magia să fie destul de puternică, așa încât să vadă că uneltim ceva. Își trecu limba zgomotos peste dinți. Nu avem cum să scăpăm de ele.

– Am putea să încercăm din nou, spuse Mor. Lasă-mă să le vorbesc eu, lasă-mă să mă duc la palatul lor...

– Nu, zise Azriel. Nu intri pe tărâmul oamenilor.

Mor ridică din sprâncene și o culoare deschisă îi pătă tenul bronzat al lui Azriel. Însă trăsăturile-i erau ferme, iar ochii căprui priveau cu hotărâre.

– Ai face bine să-ți amintești că am luptat în Război...

– Nu, repetă Azriel, continuând să o fixeze cu privirea. Aripile-i în mișcare zgâriară speteaza scaunului. Te-ar spânzura și te-ar da exemplu.

– Mai întâi ar trebui să mă prindă.

– Palatul acela este o capcană mortală pentru cei ca noi, contracară Azriel cu o voce joasă și aspră. Construită de mânile Spiridușilor ca să-i apere pe oameni de noi. Mor, dacă intri, nu mai ieși. De ce crezi că ne-a fost atât de greu să plasăm un avanpost acolo?

– Dacă a pătrunde pe teritoriul lor nu este o opțiune, am intervenit înainte ca Mor să spună ce îi șuiera temperamentul care-i lumina trăsăturile și cu siguranță avea să-l rănească pe îmblânzitorul umbrelor mai mult decât voia, iar minciunile sau manipulările mentale ar putea face magia să distrugă Cartea... Ce dovadă putem să le oferim? Rhys își înălță capul. Cine este această Miryam? Ce era ea pentru Jurian și cine era Drakon, prințul despre care ai vorbit? Poate că noi... poate că e posibil să-i folosim pe ei drept dovadă. Măcar ca să garanteze pentru tine.

Căldura se stinse din ochii lui Mor când atinse cu piciorul mușchiul și dala de piatră.

Însă Rhys își împreună degetele în spațiul dintre genunchii săi înainte să spună:

– Acum cinci sute de ani, în anii care au dus la Război, în partea sudică a continentului a existat un regat al Spiridușilor. Era un tărâm de nisip, care înconjura delta luxuriantă a unui râu. Tărâmul Întunecat. Oamenii nu puteau să se nască într-un loc mai crud – pentru că niciun om nu se năștea liber. Toți erau sclavi, forțați să construiască temple și palate mărețe pentru Marele Spiriduș care domnea. Nu aveau cum să scape; nu aveau nicio șansă ca libertatea să le fie cumpărată. Și regina Tărâmului Întunecat...

Amintirea îi agită trăsăturile feței.

– A făcut-o pe Amarantha să pară la fel de dulce ca Elain, explică Mor cu un venin dulce în glas.

– Miryam, continuă Rhys, era o femeie pe jumătate Fae, născută dintr-o mamă pământeană. Și, de vreme ce mama ei era sclavă, iar zămislirea s-a petrecut... împotriva voinței acesteia, Miryam s-a născut în lanțuri și a fost considerată om, iar drepturile la moștenirea ei Fae i-au fost negate.

– Spune-le altă dată toată povestea, interveni Amren. Fato, ideea principală este că regina i-a făcut-o cadou pe Miryam logodnicului ei, un prinț Fae străin, pe nume Drakon, îmi spuse ea mie. Îngrozit, el a lăsat-o pe Miryam să scape. Temându-se de mânia reginei, ea a fugit în deșert, dincolo de mare, și a ajuns iar în deșert... unde a găsit-o Jurian. S-a alăturat armatelor lui rebele, a devenit iubita lui și o vindecătoare printre războinici. Până când o bătălie nimicitoare a surprins-o având grijă de noii aliați Fae ai lui Jurian – printre care se număra și Prințul Drakon. Se pare că Miryam l-a făcut să-l vadă pe monstrul cu care plănuia să se căsătorească. El a rupt logodna, și-a aliat armatele cu oamenii și a căutat-o pe frumoasa sclavă vreme de trei ani. Jurian nu știa că noul său aliat râvnea la iubita sa. Era prea concentrat să câștige Războiul, să o distrugă pe Amarantha în Nord. Obsedat de planurile lui, nu a văzut că Miryam și Drakon s-au îndrăgostit pe la spatele lui.

– Nu s-a întâmplat pe la spatele lui, se răsti Mor. Miryam a pus capăt relației cu Jurian înainte să aibă de-a face cu Drakon.

Amren ridică din umeri.

– Fato, pe scurt, când Amarantha l-a măcelărit pe Jurian, ca mai apoi, de-a lungul secolelor care-au urmat, să-i spună ce s-a întâmplat cu iubita lui – că l-a trădat pentru un mascul Fae. Toată lumea a crezut că Miryam și Drakon au pierit când i-au eliberat pe oamenii ei din Tărâmul Întunecat, la sfârșitul Războiului – chiar și Amarantha.

– Dar nu a fost așa, am spus eu. Rhysand și Mor dădură aprobator din cap. A fost doar o cale de scăpare, nu-i așa? Să o ia de la capăt în

altă parte, cu ambele popoare. Ei încuviințară din nou. Deci de ce nu vrei să le arăți asta reginelor? Ai vrut să le spui...

– Pentru că, interveni Rhysand, pe lângă faptul că nu le-ar dovedi nimic despre felul *meu* de-a fi, de care mi s-a părut că s-au plâns cel mai mult, ar fi o gravă trădare la adresa prietenilor noștri. Singura lor dorință a fost să rămână ascunși – să trăiască în pace alături de popoarele lor. Au luptat și-au sângerat și-au suferit destul pentru asta. Nu-i voi implica în acest conflict.

– Armata aeriană a lui Drakon era la fel de bună ca a noastră, căzu Cassian pe gânduri. Până la urmă, s-ar putea să fim nevoiți să apelăm la el.

Rhysand abia scutură din cap. Conversația luase sfârșit. Și poate că avea dreptate: dezvăluirea vieții pașnice a lui Drakon și-a lui Miryam nu spunea nimic despre intențiile lui. Despre propriile-i merite și despre caracterul său.

– Așadar, ce le oferim în schimb? am întrebat. Ce le arătăm?

Rhysand era trist.

– Le arătăm Velarisul.

– Poftim? lătră Mor. Însă Amren îi făcu semn să tacă.

– Doar nu vrei să le aduci aici, am spus eu.

– Desigur că nu. Riscurile sunt prea mari și probabil că s-ar lăsa cu vărsare de sânge dacă ne-ar fi oaspeți chiar și pentru o singură noapte. Așa că am de gând doar să le arăt, spuse Rhysand.

– Vor crede că te joci cu mintea lor, contracară Azriel.

– Nu, spuse Rhysand și se ridică în picioare. Vreau să le *arăt* – jucând după regulile lor.

Amren își lovi unghiile unele de celelalte.

– Ce vrei să spui, Mare Lord?

Însă Rhysand i se adresă doar lui Mor.

– Trimite vorbă tatălui tău. Vom merge în vizită la el și-n celălalt regat al meu.

Sângele îmi îngheță. Regatul Coșmarurilor.

Se pare că exista un glob care îi aparţinuse familiei lui Mor de milenii: Adevărul. Abunda de magia adevărului pe care ea pretindea că o poseda – pe care o aveau mulţi alţii din neamul ei. Şi Adevărul era unul dintre cele mai păzite şi preţuite talismane ale lor.

Rhysand nu-şi pierdu timpul cu făcutul planurilor. Urma să plecăm spre Regatul Coşmarurilor din Oraşul Cioplit a doua zi după-amiază, să ne lăsăm purtaţi de vânt în apropierea muntelui masiv în care era construit şi apoi să zburăm tot restul drumului.

Mor, Cassian şi cu mine păream simple distracţii, pentru ca vizita bruscă a lui Rhysand să nu trezească suspiciuni – câtă vreme Azriel fura globul din camerele tatălui lui Mor.

Globul era cunoscut printre oameni, iar ei îl folosiseră în război, îmi spuse Rhys în timpul cinei liniştite din acea seară. Reginele ştiau de el. Şi aveau să-şi dea seama că era adevărul absolut, nu o iluzie sau un truc, când urma să le arătăm – ca şi când ar fi privit un tablou viu – că oraşul şi oamenii lui buni existau.

Ceilalţi sugeraseră alte locuri din teritoriu pentru a dovedi că nu era vreun sadic iubitor de războaie, dar Rhysand susţinea că niciunul nu avea acelaşi impact ca Velarisul. Pentru poporul lui, pentru *lume,* avea să le ofere reginelor această felie de adevăr.

După cină, am rătăcit pe străzi şi, în cele din urmă, în toiul nopţii, m-am trezit la marginea Curcubeului; clienţii, artiştii şi cetăţenii obişnuiţi intrau dintr-un magazin în altul, se uitau la expoziţii şi se aprovizionau.

În comparaţie cu luminile strălucitoare şi culorile vii ale deluşorului care cobora spre râul din faţă, străzile din spatele meu dormeau în umbre.

Trecuseră aproape două luni de când eram aici, iar eu nu-mi făcusem curaj să trec prin cartierul artiştilor.

Însă locul acesta... Rhys avea să rişte oraşul şi oamenii minunaţi doar pentru o şansă la pace. Probabil că îl mâna vina de a-l fi

protejat în vreme ce restul Prythianului suferise; probabil că oferirea Velarisului pe un platou de argint era încercarea lui de a ușura greutatea. Mi-am frecat pieptul în care simțeam cum se acumulează durerea.

Am făcut un pas spre cartier – și m-am oprit.

Poate ar fi trebuit să o rog pe Mor să mă însoțească. Dar ea plecase după cină, nervoasă și palidă la față, ignorând încercarea lui Cassian de a-i vorbi. Azriel zburase către nori ca să-și contacteze spionii. În liniște, îi promisese lui Cassian, care se plimba-n sus și-n jos, că o va găsi pe Mor după ce-și va termina treburile.

Iar Rhys... El avea destule pe cap. Și nici măcar nu obiectase când i-am spus că aveam de gând să ies la plimbare. Nici măcar nu mă avertizase să am grijă. Nu știam dacă motivul pentru care nu o făcuse era încrederea absolută în siguranța oferită de orașul lui sau pentru că știa cât de urât aș fi reacționat dacă ar fi încercat să-mi spună să nu mă duc sau să mă avertizeze.

Am scuturat din cap, limpezindu-mi gândurile când m-am uitat încă o dată de-a lungul străzii principale a Curcubeului.

În ultimele săptămâni, simțisem tremurături în golul din piept – licăritul unor imagini, dar nimic palpabil. Nimic viu care să urle sau să dea ordine. Nu așa cum se întâmplase în acea seară, când îl văzusem în genunchi pe pat, gol, tatuat și cu aripile-i ieșite.

Oricum, ar fi fost o prostie să mă aventurez în cartier când, la fel de bine, orice conflict viitor ar fi putut să-l distrugă. Ar fi fost o prostie să mă îndrăgostesc de el, când ar fi putut să-mi fie luat.

Așadar, ca o lașă, m-am întors și m-am dus acasă.

Rhysand aștepta în hol, sprijinindu-se de stâlpul balustradei scării. Era posomorât.

M-am oprit în mijlocul covorului de la intrare.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă gândesc dacă să te rog să rămâi mâine.

Aripile-i nu i se vedeau; nici măcar umbra lor.

Mi-am încrucișat brațele.

– Credeam că o să mă iei și pe mine.

„Nu mă-nchide în casa asta, nu mă da la o parte..."

Își trecu o mână prin păr.

– Nu vreau să vezi ceea ce trebuie să fiu mâine, cel care trebuie să devin... Cum te voi trata pe tine, cum mă voi purta cu ceilalți...

– Masca Marelui Lord, am spus eu încet.

– Da. Se așeză pe treapta de jos a scărilor.

Am rămas în mijlocul holului când l-am întrebat cu grijă:

– De ce nu vrei să văd asta?

– Pentru că de abia ai început să nu mă mai vezi drept un monstru și nu suport să mă gândesc la ziua de mâine; la faptul că vei fi iar sub munte, că te voi duce înapoi în locul în care te-am găsit.

Sub munte... în subteran. Da, uitasem de asta. Uitasem că aveam să văd regatul construit de Amarantha, că urma să fiu prinsă sub pământ...

Dar cu Azriel, Mor și Cassian. Cu... el.

Am așteptat panica, sudoarea rece. Nu se întâmplă nimic.

– Lăsă-mă să ajut! Cu orice!

Tristețea îi umbri lumina stelelor din ochi.

– Rolul pe care va trebui să-l joci nu este unul plăcut.

– Am încredere în tine. M-am așezat lângă el pe scări, suficient de aproape, încât căldura trupului său încălzi aerul rece al nopții care mi se agăța de manta. De ce părea Mor atât de supărată când a plecat?

Gâtul îi tremură. Mi-am da seama că furia și durerea îl împiedicau să-mi răspundă direct, nu neîncrederea. După o clipă, spuse:

– Eram acolo, în Orașul Cioplit, în ziua în care tatăl ei a declarat că urma să fie vândută pentru a se căsători cu Eris, fiul cel mai mare al Marelui Lord al Regatului Toamnei. Fratele lui Lucien. Eris era cunoscut pentru cruzimea lui, iar Mor... Mi-am promis să nu permit să se întâmple așa ceva. Pentru că, în ciuda puterii și a sălbăticiei sale, nu avea nimic de spus; nu avea niciun drept în fața acelor oameni. Iar tatălui meu nu-i păsa dacă verișorii lui își foloseau urmașii, pe post de animale de reproducere.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit eu.

– Am adus-o pe Mor în tabăra illyriană pentru câteva zile. L-a văzut pe Cassian și a hotărât să facă singurul lucru care i-ar distruge valoarea în ochii oamenilor. Eu am aflat abia după aceea... și a fost un dezastru. Cu ea, cu Cassian, cu familiile noastre. Asta-i o altă poveste lungă, dar, pe scurt, Eris a refuzat să se însoare cu ea. A spus că a fost pângărită de un spiriduș bastard neînsemnat și că s-ar culca mai degrabă cu o scroafă. Familia ei... ei... Nu-l mai văzusem niciodată atât de incapabil să se exprime. Rhysand își drese vocea. După ce au terminat, au abandonat-o la granița Regatului Toamnei. Pe biletul înfipt în cuie în trupul ei scria că era problema lui Eris.

Un bilet bătut... *în cuie.*

Cu o mânie domoală, Rhys spuse:

– Eris a lăsat-o aproape moartă în mijlocul pădurii. Azriel a găsit-o a doua zi. Doar atât am putut să fac pentru a-l împiedica să se ducă în regate și să-i măcelărească pe toți.

M-am gândit la fața veselă, la râsul obraznic, la femela căreia nu-i păsa de cine era de acord cu ea. Probabil pentru că văzuse cele mai groaznice lucruri pe care neamul ei avea să le ofere. Și supraviețuise.

Și am înțeles de ce Rhys nu putea să o suporte pe Nesta mai mult de câteva momente, de ce nu putea să renunțe la mânia pe care i-o provocau eșecurile ei, chiar dacă eu am făcut-o.

Focul lui Beron începu să-mi pârâie în vene. Focul *meu,* nu al lui. Nici al fiului său.

L-am luat de mână pe Rhys, iar el îmi mângâie ușor dosul palmei cu degetul mare. Am încercat să nu mă gândesc la ușurința mângâierii când i-am spus cu o voce dură și calmă, pe care abia am recunoscut-o:

– Spune-mi ce trebuie să fac mâine!

CAPITOLUL 42

Nu eram înspăimântată.

Nu de rolul pe care mi-l ceruse Rhysand să-l joc astăzi. Nu de vântul care vuia când ne-am teleportat într-un lanț familiar muntos acoperit de zăpadă, care refuza să cedeze sărutului de trezire al primăverii. Nu de prăpastia adâncă în timp ce Rhysand ne ducea în zbor între vârfuri și văi, repede și lin. Cassian și Azriel ne flancau; Mor avea să ne întâlnească la porțile de la baza muntelui.

Rhysand era tras la față, umerii îi erau încordați când i-am apucat. Știam la ce să mă aștept, dar... chiar și după ce îmi spusese ce trebuia să fac, chiar și după ce acceptasem, mintea lui fusese... departe. Bântuită.

Mi-am dat seama că își făcea griji pentru mine.

Și din cauza acestei îngrijorări, doar ca să îi îndepărtez încordarea de pe chip, chiar și pentru aceste câteva minute înainte de a-i înfrunta ținutul păcătos de sub munte, am spus în bătaia vântului:

– Amren și Mor mi-au spus că întinderea aripilor unui bărbat illyrian spune multe despre mărimea... altor părți.

Își îndreptă ochii spre mine, apoi spre pantele acoperite de pini de dedesubt.

– Așa ți-au spus?

Am ridicat din umeri în brațele lui, încercând să nu mă gândesc la corpul gol din acea noapte din urmă cu câteva săptămâni, deși nu îl zărisem mult.

– Mi-au mai spus și că aripile lui Azriel sunt cele mai mari.

Neastâmpărul dansă în acei ochi violeți, alungând distanța rece, încordarea. Spionul arăta ca o ceață neagră pe cerul albastru-deschis.

– Hai să scoatem bățul de măsurat când ne întoarcem acasă, nu vrei?

Am pișcat mușchii tari ca piatra ai antebrațului lui. Rhysand îmi arătă un zâmbet răutăcios înainte de a se înclina în jos...

Munții, și zăpada, și copacii, și soarele, și căderea liberă prin nori...

Un țipăt gâfâit ieși din mine când am plonjat. Mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său din instinct. Râsetul lui încet îmi gâdilă ceafa.

– Ești dispusă să-mi înfrunți întunericul și să manifești unul de-al tău, ești dispusă să mori înecată și să înfrunți Țesătoarea, dar o ușoară cădere în gol te face să țipi?

– Când o să mai ai coșmaruri, am să te las să putrezești, am spus eu printre dinți, cu ochii încă închiși și corpul încordat când își scoase aripile ca să planeze ușor.

– Nu, nu o vei face, șopti el. Ți-a plăcut prea mult să mă vezi gol.

– Ticălosule!

Râsetul lui vui, lovindu-se de mine. Cu ochii închiși, cu vântul șuierând ca un animal sălbatic, mi-am ajustat poziția, apucându-l mai strâns. Monturile mele atinseră una din aripile lui – era netedă și rece ca mătasea, dar dură ca piatra când era întinsă.

Mă fascina. Am întins mâna orbește... și am îndrăznit să îmi trec vârful degetelor de-a lungul marginii interioare.

Rhysand tremură, un geamăt ușor strecurându-se pe lângă urechea mea.

– Aceea, spuse el ferm, este foarte sensibilă.

Mi-am retras repede degetul, împingându-mă suficient cât să-i văd chipul. Din cauza vântului a trebuit să mijesc ochii, iar părul meu împletit se undui în toate părțile, dar el era cu totul concentrat la munții din jurul nostru.

– Te gâdilă?

Se uită la mine, apoi la zăpada și pinii care se întindeau la nesfârșit.

– Așa se simte, spuse el și se apropie atât de mult, încât buzele lui îmi atinseră pavilionul urechii când îmi respiră în ea. Spatele mi se arcui instinctiv, bărbia înclinându-se în sus la mângâierea respirației lui.

– O, am reușit eu să spun. L-am simțit cum îmi zâmbi la ureche și se retrase.

– Dacă vrei atenția unui bărbat illyrian, mai bine l-ai apuca de boașe. Suntem antrenați să ne protejăm aripile cu orice preț. Unii bărbați mai întâi atacă, iar apoi pun întrebările, dacă aripile le sunt atinse fără invitație.

– Și când fac sex?

Întrebarea îmi ieși pe gură fără să gândesc.

Pe chipul lui Rhysand nu se citea decât amuzamentul unei feline când supraveghea munții.

– În timpul sexului, un bărbat illyrian se poate simți împlinit doar dacă cineva îi atinge aripile în locul potrivit.

Pulsul mi se mări. Eram pe un teritoriu periculos; mai mortal decât prăpastia de dedesubt.

– Ai descoperit că e adevărat?

Privirea lui mă dezgoli.

– Nu aș permite nimănui să-mi vadă sau să-mi atingă aripile când facem sex. Mă face vulnerabil într-un mod care mă... incomodează.

– Păcat! am spus eu.

Am privit în zare prea nonșalant, spre muntele măreț care apăru la orizont, înălțându-se deasupra celorlalți. Și în vârful căruia, am observat eu, se afla acel palat strălucitor din piatra lunii.

– De ce? întrebă el îngrijorat.

Am ridicat din umeri, luptându-mă să nu zâmbesc.

– Pentru că pariez că ai putea ajunge în niște poziții interesante cu aripile alea.

Rhysand râse zgomotos, iar nasul lui îmi atinse urechea. L-am simțit deschizând gura ca să-mi șoptească ceva, dar...

Ceva întunecat și rapid se repezi spre noi, iar el plonjă ferindu-se și înjurând.

Continuară să vină tot mai multe.

Nu erau doar săgeți obișnuite, mi-am dat seama când Rhysand vîră, înșfăcând una din aer. Celelalte ricoșară inofensiv din scutul ridicat de el.

El studie lemnul în palmă și îl aruncă huiduind. Erau săgeți din frasin. Ca să ucidă spiriduși.

Iar acum, că eram unul...

Mai repede ca vântul, mai repede ca moartea, Rhysand se repezi spre pământ. Zbură, nu se teleportă, deoarece voia să știe unde erau inamicii noștri; nu voia să-i piardă. Vântul îmi înțepă fața, îmi șuieră în urechi și îmi smulse părul cu gheare brutale.

Azriel și Cassian deja se grăbeau spre noi. Scuturile de un albastru translucid și roșu îi încojurară, făcând săgețile să ricoșeze. Pietrele lor Siphon erau activate.

Săgețile fură trase din pădurea de pin ce acoperea munții, apoi dispărură.

Rhysand lovi pământul, zăpada zburând în urma lui, iar o furie pe care nu o mai văzusem din acea zi din regatul Amaranthei îi schimonosi trăsăturile. O simțeam zdrăngănind în mine, tulburând poiana în care stăteam acum.

Azriel și Cassian ajunseră acolo într-o clipă, scuturile colorate retrăgându-se în pietrele Siphon. Cei trei erau forțe ale naturii în pădurea de pin; Rhysand nici măcar nu se uită la mine când îi ordonă lui Cassian:

– Du-o la palat și rămâi acolo până mă întorc. Az, tu vii cu mine.

Cassian se întinse spre mine, dar m-am ferit.

– Nu.

– Ce? mârâi Rhys, cuvântul fiind aproape gutural.

– Ia-mă cu tine, am spus eu. Nu voiam să mă duc în palatul din piatra lunii și să aștept și să-mi frâng mâinile.

Cassian și Azriel, în mod înțelept, tăcură. Iar Rhysand, binecuvântat fie de Mamă, își strânse aripile și își încrucișă brațele, așteptând să-mi audă argumentele.

– Am văzut săgeți din frasin, am spus eu aproape fără suflare. Aș putea să-mi dau seama unde au fost făcute. Și dacă au venit din mâna unui alt Mare Lord... aș putea să-mi dau seama și de asta. Dacă au venit de la Tarquin... Și pot să iau urma la sol la fel de bine ca oricare dintre voi. Cu excepția lui Azriel, poate. Deci tu și Cassian zburați, am spus eu, încă așteptând să refuze, să ordone să fiu închisă. Iar eu voi vâna la sol, împreună cu Azriel.

Furia care radia prin poiana înzăpezită scăzu într-o mânie înghețată, prea calmă. Dar Rhysand spuse:

– Cassian, vreau patrule aeriene la granițele cu marea, postate în cercuri de trei kilometri, tocmai până spre Hybern. Vreau infanteriști în trecătoarele muntelui, de-a lungul graniței sudice; asigură-te că focurile de avertizare sunt pregătite pe fiecare vârf. Nu ne vom baza pe magie. El se întoarse spre Azriel. După ce termini, avertizează-ți spionii că ar putea fi compromiși și pregătește-te să-i scoți și să-i înlocuiești. Vom controla situația. Nu vom spune nimănui din acel regat ce s-a întâmplat. Dacă cineva spune ceva, să zici că a fost un exercițiu de antrenament.

Pentru că nu ne permiteam să expunem această slăbiciune, nici măcar printre supușii lui.

Ochii lui îi întâlniră în cele din urmă pe ai mei.

– Avem o oră înainte să fim așteptați la curte. Fă-o să conteze!

Am căutat, dar săgețile trase fuseseră înșfăcate de atacatorii noștri și nici măcar umbrele sau vântul nu îi spuseră nimic lui Azriel, ca și când inamicul nostru s-ar fi ascuns de ele.

Dar era a doua oară când ştiuseră unde aveam să fim, Rhysand şi cu mine.

Mor ne găsi pe Azriel şi pe mine după douăzeci de minute, voind să ştie ce naiba se întâmplase. I-am explicat, iar ea se teleportă, ca să inventeze vreo scuză care să-i împiedice îngrozitoarea familie să suspecteze că ceva era în neregulă.

Dar la sfârşitul orei, nu găsiserăm nicio urmă. Iar noi nu mai puteam amâna întâlnirea.

Regatul Coşmarurilor se întindea în spatele celor două uşi imense sculptate chiar în munte. Iar de la bază, muntele se înălţa atât de sus, încât nu vedeam palatul în vârful căruia stătusem odată. Erau doar pietre, zăpadă şi păsările care zburau în cerc. Nu era nimeni afară – niciun sat, nici urmă de viaţă. Nimic din ce ar fi putut să indice faptul că un întreg oraş locuia înăuntru.

Dar nu mi-am lăsat curiozitatea şi niciun fel de frământare să se vadă în clipa în care Mor şi cu mine am intrat. Rhysand, Cassian şi Azriel aveau să sosească în câteva minute.

La porţile din piatră erau santinele îmbrăcate nu în negru, aşa cum m-aş fi aşteptat, ci în gri şi alb – o armură menită să se confunde cu faţada muntelui. Mor nici măcar nu se uită la ei când mă conduse în tăcere în muntele-oraş.

Trupul mi se încordă imediat ce întunericul, mirosul rocii, al focului şi al cărnii prăjite mă loviră. Mai fusesem aici, suferisem aici...

Nu la Poalele Muntelui. Acest loc nu era Poalele Muntelui.

Într-adevăr, regatul Amaranthei fusese o joacă de copil.

Regatul Coşmarurilor era lucrarea unui zeu.

În timp ce aşezarea de la Poalele Muntelui consta într-o serie de holuri şi camere şi etaje, acesta... acesta era cu adevărat un oraş.

Coridorul pe care ne conduse Mor era un bulevard, iar în jurul nostru, în întuneric, se ridicau clădiri şi turle, case şi poduri. Era o metropolă sculptată în piatra neagră a muntelui, în care totul era marcat sau gravat cu vreo lucrare artistică minunată şi hidoasă. Siluetele dansau şi se împerecheau; cerşeau şi se distrau. Stâlpii erau

sculptați ca să semene cu lujerii mlădioși ai florilor nocturne. Apa curgea în mici pâraie și râuri care izvorau chiar din munte.

Orașul Cioplit. Un loc de o frumusețe extraordinară, încât era un efort să nu-mi las mirarea și groaza să mi se citească pe chip. Muzica se auzea deja pe undeva, iar gazdele noastre încă nu ieșiseră să ne întâmpine. Oamenii pe lângă care treceam – doar Mari Spiriduși – erau îmbrăcați elegant, chipurile fiindu-le palid de moarte și reci. Niciunul nu ne opri, niciunul nu zâmbi și nimeni nu făcu nicio reverență.

Mor îi ignoră pe toți. Niciunul dintre noi nu scosese vreun cuvânt. Rhys îmi spusese să nu o fac pentru că zidurile aveau urechi aici.

Mor mă conduse pe bulevard spre alt rând de porți din piatră, deschise la baza a ceea ce părea a fi un castel *în* munte. Sediul oficial al Marelui Lord al Regatului Nopții.

Bestii mari cu solzi negri erau sculptate pe acele porți, toate încolăcite împreună într-un cuib de gheare și colți, dormind și luptându-se, unii părând a se devora la nesfârșit. Între ele se revărsau lujeri de iasomie și floarea lunii. Aș fi putut jura că bestiile păreau să se zvârcolească în strălucirea argintie a luminilor spiridușilor ce pluteau prin muntele-oraș. Porțile Eternității, așa aș fi numit tabloul care îmi apăru în minte.

Mor trecu dincolo de ele, ca un licăr de culoare și viață în acest loc ciudat și rece.

Ea purta o rochie roșie fără mâneci, din plasă și voal, strânsă pe sâni și coapse, în vreme ce ițe atent puse îi lăsau o mare parte din abdomen și spate expuse. Părul îi cădea liber în valuri, iar brățări din aur pur îi licăreau în jurul încheieturilor mâinilor. Era o regină – o regină care nu se pleca în fața nimănui, o regină care îi înfruntase pe toți și triumfase. O regină care își stăpânea corpul, viața și destinul și nu se scuza niciodată pentru asta.

Hainele mele, în care mă așteptase pentru câteva minute să mă schimb în pădurea de pini, erau dintr-o mătase asemănătoare, identice cu cele pe care fusesem obligată să le port la Poalele Muntelui.

Două bucăți de material care abia îmi acopereau sânii atârnau până sub buric, unde centura de pe coapse le unea într-o singură bucată, care-mi cobora între picioare și abia îmi acoperea fundul.

Dar, spre deosebire de șifonul și culorile strălucitoare pe care le purtasem atunci, aceasta era croită dintr-un material negru și strălucitor, care scânteia la fiecare mișcare a șoldurilor.

Mor îmi aranjase părul într-o coroană în vârful capului – chiar în spatele diademei negre pe care și-o așezase pe frunte, împodobită cu mici diamante care o făceau să lucească precum cerul nopții. Ea îmi înnegrise și lungise genele, trasând o linie elegantă din fard la colțurile exterioare ale ochilor. Buzele mi le vopsise într-un roșu ca sângele.

Am intrat în castelul de sub munte. Aici erau mai mulți oameni care se agitau pe holurile nesfârșite, urmărindu-ne fiecare suflare. Unele semănau cu Mor, cu părul lor auriu și chipurile frumoase. Acestea chiar o huiduiră.

Mor le zâmbi superior. În schimb, o parte din mine își dori să le fi rupt gâturile.

În cele din urmă, am ajuns într-o sală a tronului din abanos lustruit. Mai mulți șerpi ca aceia de pe porțile de la intrare erau sculptați aici – de data asta, încolăciți în jurul nenumăratelor coloane care sprijineau tavanul din onix. Era atât de înalt, încât întunericul îi ascundea detaliile fine, dar știam că și mai multe lucruri era sculptate acolo. Bestii grozave care să supravegheze manipulările și intrigile din această cameră. Tronul fusese construit din câteva asemenea bestii, câte un cap înconjurând ambele părți ale spatelui, ca și când ar fi urmărit peste umărul Marelui Lord.

Mulțimea se adunase și, pentru o clipă, am crezut că eram din nou în sala tronului Amaranthei, atât de asemănătoare erau atmosfera și răutatea. Atât de asemănător era podiumul din celălalt capăt.

Un bărbat frumos cu păr auriu ne ieși în calea spre tronul din abanos, iar Mor se opri lin. Știam că era tatăl ei, chiar dacă nu spusese nimic.

Era îmbrăcat în negru şi pe cap purta o coroană argintie. Ochii lui căprui îi erau ca pământul vechi când o întrebă:

– Unde este?

Fără saluturi şi formalităţi. Pe mine mă ignoră complet.

Mor ridică din umeri.

– El vine când vrea, zise ea şi continuă să meargă.

Atunci, tatăl ei se uită la mine, iar eu mi-am impus să afişez o mască precum a ei. Dezinteresată. Distantă.

Tatăl ei îmi examină chipul, corpul şi, unde am crezut că s-ar fi uitat cu înţeles sau ar fi zâmbit superior... nu făcu niciun gest. Nu afişă nicio emoţie. Doar o răceală împietrită.

Am urmat-o pe Mor înainte ca dezgustul să-mi strice masca de gheaţă.

Mesele de banchet lipite de zidurile negre erau acoperite cu fructe coapte şi suculente, coronişe de pâine aurie, întrerupte de carne prăjită, butoaie cu cidru şi bere, plăcinte, tarte şi prăjiturile de toate mărimile şi felurile.

Poate că mi-ar fi lăsat gura apă... Dacă Marii Lorzi îmbrăcaţi elegant nu ar fi fost prezenţi. Dacă nu aş fi văzut că nimeni nu atingea mâncarea, lăsând puterea şi bogăţia să se irosească.

Mor merse direct spre podiumul din obsidian, iar eu m-am oprit la baza treptelor când ocupă un loc lângă tron şi spuse mulţimii cu o voce clară, crudă şi şireată:

– Marele vostru Lord se apropie. Nu e într-o dispoziţie prea bună, deci vă sugerez să vă purtaţi frumos, asta dacă nu vreţi să fiţi distracţia de seară.

Şi, înainte ca mulţimea să înceapă să murmure, am simţit. L-am simţit pe el.

Chiar piatra de sub picioarele mele păru să tremure – o pulsaţie, un ritm constant.

Paşii lui. Ca şi când muntele s-ar fi cutremurat la fiecare atingere.

Toată lumea din sală rămase nemişcată. Ca şi când i-ar fi înspăimântat faptul că propria suflare i-ar fi atras atenţia prădătorului care se îndrepta acum spre noi.

Mor îşi ţinea spatele drept şi bărbia ridicată, afişând o mândrie sălbatică şi neastâmpărată la sosirea stăpânului ei.

Amintindu-mi rolul, mi-am păstrat capul plecat, privind pe sub sprâncene.

Întâi apărură la uşă Cassian şi Azriel. Generalul şi îmblânzitorul umbrelor Marelui Lord şi cei mai puternici illyrieni din istorie.

Nu erau bărbaţii pe care ajunsesem să-i cunosc.

Erau îmbăcaţi în haine de luptă negre, care li se mulau pe muşchi. Armura lor era complexă, solzoasă, şi umerii imposibil de laţi, iar chipurile, un portret al brutalităţii crude. Cumva, îmi aminteau de bestiile de abanos sculptate pe stâlpii pe lângă care trecusem.

Mi-am dat seama că mai multe pietre Siphon licăreau, în plus faţă de cele de pe mâini. Aveau o piatră Siphon în mijlocul pieptului. Una pe fiecare umăr. Una pe fiecare genunchi.

Pentru o clipă, genunchii îmi tremurară, iar eu am înţeles de ce se temuseră lorzii taberei. Dacă majoritatea illyrienilor aveau nevoie doar de o piatră Siphon ca să-şi gestioneze puterea ucigaşă... Cassian şi Azriel aveau fiecare câte şapte. *Şapte.*

Curtenii avură bunul-simţ să se retragă un pas, când Cassian şi Azriel trecură prin mulţime, spre podium. Aripile le sclipiră, ghearele din vârf fiind destul de ascuţite, încât să taie aerul, de parcă le-ar fi şlefuit.

Atenţia lui Cassian se îndreptase direct spre Mor, Azriel aruncându-i doar o privire înainte de a scruta oamenii din jurul lor. Cei mai mulţi se feriră de privirea spionului – deşi tremurară când văzură Povestitorul-Adevărului într-o parte a lui, sabia illyriană ivindu-se deasupra umărului său stâng.

Azriel, al cărui chip era o mască a morţii frumoase, le promise tăcut tuturor suplicii nesfârşite şi necruţătoare, şi până şi umbrele

tremurară în urma lui. Știam de ce; știam pentru cine ar fi făcut-o bucuros.

Ei încercaseră să vândă o fată de șaptesprezece ani într-un mariaj cu un sadic, iar apoi o brutalizaseră în moduri la care nu puteam și nu voiam să mă gândesc. Și acești oameni trăiau acum complet îngroziți de cei trei însoțitori care stăteau lângă podium.

Bun. Ar fi trebuit să le fie frică de ei.

Frică de mine.

Iar apoi, apăru Rhysand.

El își descătușase puterea și identitatea. Puterea lui umplu sala tronului, castelul și muntele. Lumea. Nu avea nici început și nici sfârșit.

Nu avea aripi și nici arme. Războinicul din el nu se arăta. Era, pur și simplu, Marele Lord elegant și crud pe care lumea îl credea a fi. Își ținea mâinile în buzunare, tunica lui neagră părând să înghită lumina. Iar pe cap avea o coroană de stele.

Nici urmă de bărbatul care băuse pe acoperiș; nici urmă de prințul căzut, îngenuncheat pe pat. Impactul lui total amenința să mă doboare.

Aici era cel mai puternic Mare Lord născut vreodată.

Chipul visurilor și al coșmarurilor.

Ochii lui Rhysand îi întâlniră pe ai mei pentru scurt timp din cealaltă parte a sălii, când merse printre stâlpi. Spre tronul care era al lui prin sânge și sacrificiu și putere. Propriul meu sânge cântă la puterea care vibra din el, la frumusețea lui.

Mor coborî de pe podium, lăsându-se pe un genunchi, într-o mică reverență. Cassian și Azriel o urmară.

La fel și ceilalți din sală.

Inclusiv eu.

Podeaua din abanos era atât de lustruită, încât îmi vedeam buzele vopsite în roșu în ea; îmi vedeam chipul lipsit de expresie. Sala era atât de tăcută, că auzeam fiecare pas al lui Rhysand spre noi.

– Ca să vezi, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. Se pare că, măcar o dată, ați sosit cu toții la timp.

Ridicându-și privirea, dar continuând să stea în genunchi, Cassian îi schiță un zâmbet lui Rhysand – încarnarea comandantului Marelui Lord, dornic să verse sânge.

Cizmele lui Rhysand se opriră în câmpul meu vizual.

I-am simțit degetele reci pe bărbie, când mi-o ridică.

Toți cei din sală, încă pe podea, urmăriră. Dar acesta era rolul pe care trebuia să-l joc. Să fiu o noutate și să distrag atenția. Rhysand zâmbi.

– Bine ai venit în casa mea, Feyre, Distrugătoarea Blestemului!

Mi-am coborât privirea, genele mele încărcate cu fard gâdilându-mi obrazul. El țâțâi, apucându-mă mai strâns de bărbie. Toată lumea observă apăsarea degetelor lui, înclinarea de prădător a capului când îmi spuse:

– Vino cu mine!

Mă trase de bărbie, iar eu m-am ridicat în picioare. Rhysand mă măsură din priviri, iar eu m-am întrebat dacă nu o făcea doar pentru spectacol, când ochii îi străluciră ușor.

Mă conduse câțiva pași spre podium... spre tron. Luă loc, schițând un zâmbet regatului său imens. Stăpânea fiecare centimetru al tronului și pe acești oameni.

Și, trăgându-mă de talie, mă așeză în poala lui.

Târfa Marelui Lord. Persoana care devenisem la Poalele Muntelui și la care lumea se aștepta să fiu. Noul animal de companie periculos, pe care tatăl lui Mor avea acum să caute să-l încerce.

Mâna lui Rhysand alunecă de-a lungul taliei mele goale, cealaltă mângâindu-mi coapsa expusă. Reci – mâinile îi erau atât de reci, încât aproape am țipat.

Probabil că-mi simți tresărirea tăcută. O clipă mai târziu, mâinile i se încălziseră. Cu degetul mare, îmi mângâie interiorul coapsei, ca și când mi-ar fi spus: „Îmi pare rău".

Rhysand se aplecă să-și apropie buzele de urechea mea, conștient că supușii lui nu se ridicaseră încă de pe podea. Ca și când ar fi făcut-o odată, înainte să li se permită, cu mult timp în urmă, și aflaseră consecințele. Rhysand îmi șopti, cu cealaltă mână mângâindu-mi acum pielea goală a coastelor în cercuri leneșe și nepăsătoare:

– Încearcă să nu ți se urce la cap.

Amândoi știam că ei puteau să audă.

M-am holbat la capetele lor plecate, cu pulsul mărit.

– Ce? am întrebat șoptit.

Respirația lui Rhysand îmi mângâie urechea așa cum o făcuse în urmă cu o oră, pe cer.

– Că toți bărbații de aici se gândesc la ce ar fi dispuși să renunțe ca să-ți sărute gura frumoasă și roșie.

Am așteptat să roșesc, să mă rușinez.

Dar *eram* frumoasă. Eram puternică.

Supraviețuisem – triumfasem. Așa cum supraviețuise Mor în această casă otrăvită și oribilă...

Așa că am schițat un zâmbet, primul zâmbet al noii mele măști. Să îi las să-mi vadă gura frumoasă și roșie și dinții drepți și albi.

Își strecură mâna mai sus pe coapsa mea, atingerea posesivă a unui mascul care știa că deținea trupul și sufletul cuiva. El își ceruse scuze dinainte pentru asta – pentru joc și rolurile pe care trebuia să le jucăm.

M-am aplecat spre acea atingere, rezemându-mă de corpul lui dur și cald. Eram atât de aproape de el, încât i-am simțit vuietul din voce atunci când, în cele din urmă, spuse:

– Ridicați-vă!

Toți se ridicară în același timp. Le-am zâmbit superior unora dintre ei, foarte plictisită și amuzată.

Rhysand mă atinse cu un mont de-a lungul interiorului genunchiului, dându-mi fiori în tot corpul la acea atingere.

– Duceți-vă la joacă, le spuse el tuturor!

Ei se supuseră, mulțimea dispersându-se și muzica răsunând dintr-un colț distant.

– Keir! spuse Rhysand, vocea lui spintecând sala ca fulgerul într-o noapte furtunoasă.

Doar de atât avu nevoie ca să-l cheme pe tatăl lui Mor la baza podiumului. Keir făcu din nou o plecăciune, cu fața brăzdată de dispreț, în timp ce se uită atent la Rhysand și apoi la mine, aruncând o privire spre Mor și illyrieni. Cassian dădu lent aprobator din cap spre Keir, ceea ce îi spuse că el își amintea și că nu avea să uite vreodată ce îi făcuse administratorul Orașului Cioplit propriei fiice.

Keir se crispă când îl văzu pe Azriel, când îl văzu pe Povestitorul-Adevărului.

Într-o zi, mi-am dat eu seama, Azriel urma să folosească sabia asupra tatălui lui Mor, spintecându-l lent.

– Raportează, spuse Rhysand, mângâindu-mi coastele cu un mont.

Lui Cassian, Mor și Azriel le făcu semn din cap să plece, iar cei trei se pierdură în mulțime. Într-o clipă, Azriel dispăru în umbre. Keir nici măcar nu se întoarse.

În fața lui Rhysand, Keir nu era decât un copil trist. Totuși știam că tatăl lui Mor era mai bătrân. Mult mai bătrân. Părea că Administratorul se agăța de putere.

Rhysand *era* puterea.

– Complimente, milord, spuse Keir, cu o voce profundă și plăcută. Și complimente... invitatei tale.

Rhysand își lipi mâna de coapsa mea, când își înclină capul ca să mă privească.

– Este minunată, nu-i așa?

– Într-adevăr, spuse Keir, coborându-și privirea. Nu sunt multe de raportat, milord. A fost liniște de la ultima ta vizită.

– Nu am pe cine pedepsi?

Era asemenea unei pisici ce voia să se joace cu mâncarea.

– Nu, milord; doar dacă nu vrei să aleg pe cineva de aici.

Rhysand ţâţâi.

– Păcat!

Se uită din nou la mine, apoi se înclină ca să mă tragă de lobul urechii cu dinţii.

Şi, naiba să mă ia, dar m-am aplecat mai mult pe spate când i-am simţit dinţii apăsându-mă în acelaşi moment în care degetul mare îi alunecă în sus pe coapsa mea, pe pielea sensibilă, într-o atingere amplă. Corpul mi se relaxă şi se încordă, iar respiraţia mea... Cazanul să mă condamne din nou; parfumul lui de citrice şi mare, puterea care clocotea din el... mă făcură să respir sacadat.

Ştiam că observa; ştiam că simţea acea schimbare în mine.

Degetele i se opriră pe piciorul meu.

Keir începu să menţioneze oameni pe care nu îi cunoşteam în regat, rapoarte amabile despre căsătorii şi alianţe, certuri familiale, iar Rhysand îl lăsă să vorbească.

Mă mângâie încă o dată, acum cu degetul mare lipit de cel arătător.

Un mârâit slab îmi umplu urechile, ştergând tot în afară de atingerea de pe partea interioară a piciorului meu. Muzica veche şi sălbatică pulsa, iar oamenii dansau înghesuindu-se unii în ceilalţi.

Atent la administrator, Rhysand scotea sunete slabe din când în când, în vreme ce degetele lui continuau să mă mângâie încet şi constant pe coapse, ridicându-se tot mai mult cu fiecare atingere.

Oamenii urmăreau. Chiar dacă beau şi mâncau, chiar dacă unii dansau în mici cercuri, ei ne urmăreau. Iar eu eram jucăria lui personală, stăteam în poala sa, fiecare atingere a lui fiind vizibilă pentru ei... şi totuşi, la fel de bine am fi putut fi doar noi doi.

Keir enumeră costurile şi cheltuielile pentru conducerea regatului, iar Rhysand dădu din nou uşor din cap. De data aceasta, îmi mângâie cu nasul locul dintre gât şi umăr, apoi cu gura.

Sânii mi se împietriseră, devenind plini, grei şi dureroşi – mă dureau ca şi ceea ce-mi băltea acum în suflet. Căldura îmi cuprinse faţa şi-mi curse prin vene.

În cele din urmă, Keir vorbi de parcă și-ar fi pierdut controlul:

– Am auzit zvonurile și nu prea le-am crezut. Privirea i se opri asupra mea, a sânilor care mi se vedeau prin pliurile rochiei, a picioarelor care erau mai depărtate decât acum câteva minute și a mâinii lui Rhys în teritoriul periculos. Dar se pare că e adevărat: animalul de companie al lui Tamlin se află acum în proprietatea altui stăpân.

– Ar trebui să vezi cum o fac să implore, șopti Rhysand, împingându-mi gâtul cu nasul.

Keir își împreună mâinile la spate.

– Presupun că ai adus-o ca să faci o declarație.

– Știi că orice fac este o declarație.

– Bineînțeles. Se pare că îți face plăcere să o acoperi cu pânze de păianjen și coroane.

Mâna lui Rhysand se opri, iar eu m-am îndreptat când i-am auzit tonul dezgustat și i-am spus cu o voce care parcă ar fi aparținut altei femei:

– Poate că eu am să îți pun *ție* o lesă.

Aprobarea lui Rhysand îmi atinse ușor scuturile mentale, mâna de pe coastele mele trasând acum cercuri leneșe.

– Ei chiar îi place să se joace, spuse el gânditor pe umărul meu. Făcu semn din bărbie spre Administrator. Adu-i niște vin!

Era un ordin pur, lipsit de politețe.

Keir înțepeni, dar plecă.

Rhysand nu îndrăzni să renunțe la mască, dar sărutul ușor pe care mi-l dădu sub ureche îmi spuse destule. Scuze, recunoștință și alte scuze. Situația nu-i plăcea mai mult decât îmi plăcea mie. Și totuși, ca să obținem ce aveam nevoie, ca să tragem de timp pentru Azriel... Ar fi făcut-o, la fel ca mine.

Atunci, cu mâinile lui sub sânii și între picioarele mele, m-am întrebat la ce *nu ar fi renunțat* Rhysand. M-am întrebat dacă... nu cumva... aroganța și mândria ascundeau un bărbat care poate credea că nu valora prea mult.

O nouă melodie care se auzea ca picuratul mierii începu şi crescu într-un vânt rapid, accentuat, cu tobe neobosite.

M-am întors, studiindu-i chipul. Nu era nimic binevoitor în ochii lui, nimic din prietenul pe care mi-l făcusem. Mi-am deschis scutul ca să-l las să intre. „Ce este?" pluti vocea lui în mintea mea.

Am coborât pe legătura dintre noi, mângâind zidul din granit negru, care se deschise uşor – doar pentru mine. Şi, prin deschizătură, am spus: „Eşti bun, Rhys. Eşti cumsecade. Masca asta nu mă sperie. Te văd în spatele ei."

Mă apucă mai strâns şi se uită în ochii mei când se aplecă înainte ca să-şi atingă gura de obrazul meu. Gestul fu un răspuns suficient şi... o dezlănţuire.

M-am mai aplecat un pic spre el, depărtându-mi uşor picioarele. „De ce te-ai oprit?" i-am şoptit minţii lui.

Un mârâit aproape tăcut răsună în mine. El îmi mângâie din nou coastele, în ritm cu muzica, ridicându-şi degetul mare suficient de mult, încât să mă atingă sub sâni.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

Am renunţat la partea din mine care auzea cuvintele lor, „târfă, târfă, târfă..."

Am renunţat la acea parte din mine care spunea „trădătoare, mincinoasă, curvă", odată cu ei...

Şi *am devenit.*

Am devenit muzica, şi tobele, şi fiinţa sălbatică şi întunecată din braţele Marelui Lord.

Ochii îi străluceau, dar nu din cauza puterii sau a mâniei. Ceva fierbinte şi mărginit de un întuneric strălucitor explodă în mintea mea.

Mi-am mişcat lent o mână pe coapsa lui, simţind acolo puterea războinicului ascuns. Mi-am retras-o într-o mângâiere lungă şi leneşă, simţind nevoia să-l ating, să-l simt.

Urma să iau foc şi să ard. Urma să încep să ard chiar aici...

„Ușor, spuse el cu un amuzament nărăvaș prin fanta deschisă din scutul meu. Dacă te transformi într-o lumânare care arde, bietul Keir va face o criză. Și ai strica petrecerea pentru toată lumea."

Deoarece focul le-ar fi arătat că nu eram normală și, fără îndoială, Keir și-ar fi informat viitorii aliați din Regatul Toamnei. Sau unul dintre ceilalți monștri ar fi făcut-o.

Rhysand își mișcă rapid coapsele, frecându-se de mine destul de tare, încât, pentru o secundă, nu mi-a păsat de Keir sau de Regatul Toamnei sau de ce ar fi putut face Azriel chiar acum ca să fure globul.

Fusesem atât de rece și atât de singură pentru atât de mult timp, iar contactul, bucuria de a fi îmbrățișată, de a fi lăsată în viață, îmi făceau trupul să strige.

Mâna care-mi fusese pe talie alunecă pe abdomen, prinzându-se de centura de acolo. Mi-am rezemat capul între umărul și gâtul lui, uitându-mă la mulțimea care mă fixa cu privirea, savurând fiecare loc în care Rhysand și cu mine ne atingeam, și dorindu-mi *mai mult, mai mult, mai mult.*

În cele din urmă, când sângele începu să-mi fiarbă, când Rhysand mă atinse sub sân cu montul, m-am uitat spre locul în care știam că stătea Keir și ne urmărea, cu vinul meu uitat în mâini.

Amândoi ne-am uitat.

Administratorul stătea liniștit rezemat de zid, nesigur dacă să ne întrerupă, pe jumătate îngrozit să o facă. *Noi* eram distracția lui. *Noi* eram spectacolul, în timp ce Az fura globul.

Știam că Rhys încă se uita în ochii lui Keir când vârful limbii îi alunecă pe gâtul meu.

Mi-am arcuit spatele, cu ochii închiși, respirând sacadat. Aș fi ars și-aș fi tot ars...

„Cred că este atât de dezgustat, încât mi-ar fi dat globul doar ca să plece de aici", spuse Rhysand în mintea mea, cealaltă mână alunecându-i periculos în jos. Dar acolo simțeam durerea în creștere,

iar pe dedesubt nu purtam nimic din ce ar fi putut ascunde dovada condamnabilă, dacă şi-ar fi strecurat mâna o idee mai sus.

„Noi doi ne dăm de minune în spectacol", i-am răspuns eu. Nu mai auzisem niciodată vocea persoanei aprige şi răguşite care spusese asta. Nici măcar în mintea mea.

Mâna îi alunecă spre partea superioară a coapsei, cu degetele strânse.

M-am lipit de el, încercând să-i îndepărtez mâinile de ceea ce ar fi găsit...

Ca să-l găsesc rigid în spatele meu.

Mintea mi se goli de gânduri. Doar un fior al puterii rămase când m-am zvârcolit de-a lungul mărimii impresionante. Rhys râse încet şi răguşit.

Keir continuă să privească, înlemnit şi îngrozit. Blocat aici, până când Rhysand l-ar fi eliberat, şi fără să se gândească de două ori de ce sau unde dispăruse spionul.

Aşadar, m-am întors din nou, întâlnindu-i ochii acum arzători ai lui Rhysand şi l-am lins pe gât. Vântul şi marea, şi citricele, şi transpiraţia aproape mă distruseră.

M-am întors cu spatele la el, iar Rhys îşi plimbă limba pe ceafa mea, chiar deasupra coloanei, tocmai când m-am mişcat şi m-am lipit de duritatea care mă împingea, insistent şi dominant. Tocmai când mâna îi alunecă un pic prea sus pe partea interioară a coapsei mele.

I-am simţit concentrarea de prădător îndreptându-se către lunecuşul pe care îl simţise acolo. Dovada corpului meu trădător. Mă strânse în braţe, iar faţa mi se încălzi – poate din cauza ruşinii, dar...

Rhysand îmi simţi concentrarea, focul care îmi scăpa. „Este în regulă, spuse el, dar acea voce mentală părea fără suflu. Nu înseamnă nimic. Este doar reacţia corpului tău..."

„Deoarece eşti atât de irezistibil?" Încercarea mea de a ocoli subiectul păru forţată chiar şi în mintea mea.

Dar el râse, probabil spre binele meu.

Dansasem, ne tachinasem și ne chinuisem luni de zile. Și poate că nu era reacția trupului meu, poate că era reacția corpului *său,* dar gustul lui amenința să mă distrugă, să mă consume și...

Alt bărbat. Fusesem atinsă de un alt bărbat peste tot, când Tamlin și cu mine abia eram...

Luptându-mă cu greața, am afișat un zâmbet adormit și încețoșat de poftă trupească tocmai când Azriel se întoarse și făcu subtil un semn din cap spre Rhys. Luase globul.

Mor se strecură spre spion, trecându-și o mână hotărâtă peste umerii și pieptul lui, întorcându-se ca să-l privească în ochi. Cu mâna împestrițată de cicatrice, Az îi cuprinse talia expusă și o strânse o singură dată. Era confirmarea de care și ea avea nevoie.

Ea îi schiță un zâmbet care, fără îndoială, avea să stârnească zvonuri și intră din nou în mulțime. Orbitor, distrăgând atenția, lăsându-i să creadă că Az fusese acolo tot timpul; lăsându-i să se gândească dacă l-ar fi invitat pe Azriel în patul ei.

Azriel nu făcu decât să se uite lung după Mor, distant și plictisit. M-am întrebat dacă și el era la fel de răvășit în sinea lui ca și mine.

Rhysand îndoi un deget spre Keir care, încruntându-se un pic spre fiica lui, înaintă clătinându-se cu vinul meu. Abia ajunsese la podium înainte ca puterea lui Rhysand să-i ia pocalul, făcându-l să plutească spre noi.

Rhysand îl lăsă pe podeaua de lângă tron, o sarcină stupidă, la care se gândise pentru Administrator ca să-i amintească de lipsa lui de putere, că tronul nu era al lui.

– Să văd dacă nu este otrăvit, spuse tărăgănat Rhysand și îmi transmise în minte: „Cassian așteaptă. Pleacă!"

Rhysand afișa aceeași expresie tulburată de sex pe chipul său perfect, dar ochii lui... Nu puteam citi umbrele din ochii lui.

Poate... poate că din cauza tuturor tachinărilor noastre, după Amarantha, nu *voia* să fie atins așa de o femeie. Nici măcar nu se bucura să fie dorit în acest fel.

Eu fusesem torturată şi chinuită, dar ororile lui trecuseră la alt nivel.

– Nu, milord, se ploconi Keir. Nu aş îndrăzni să te rănesc.

Am considerat această conversaţie, care era o altă distragere a atenţiei, un semn să mă duc la Cassian, care mârâia lângă un stâlp la oricine se apropia prea mult.

Am simţit privirile curtenilor; i-am simţit pe toţi adulmecând delicat ceea ce, în mod clar, le inspira corpul meu. Dar când am trecut pe lângă Keir, urmată chiar de Marele Lord, el spuse printre dinţi aproape prea încet ca să aud:

– Ai să primeşti ce meriţi, curvo!

Noaptea explodă în cameră.

Oamenii ţipară. Iar când întunericul se risipi, Keir era în genunchi.

Rhysand încă stătea tolănit pe tron, o mască de mânie îngheţată acoperindu-i faţa.

Muzica încetă. Îngâmfată şi satisfăcută, Mor apăru la marginea mulţimii, făcându-i în ciudă lui Azriel care se apropie de ea, prea strâns ca să rămână nepăsător.

– Cere-ţi scuze! spuse Rhys.

Inima îmi bătu cu putere la ordinul pur, la mânia cumplită.

Muşchii de pe gâtul lui Keir se încordară, iar transpiraţia îi apăru pe buză.

– Am spus să-ţi ceri scuze, reluă Rhysand cu un calm atât de îngrozitor.

Administratorul gemu. Şi când mai trecu o clipă...

Osul se rupse şi Keir ţipă.

Iar eu am urmărit... am urmărit cum mâna i se fractură nu în două sau trei, ci în *patru* locuri diferite, pielea întinzându-i-se şi atârnându-i în toate locurile rănite...

Încă un trosnet. Cotul i se dezintegră.

Stomacul mi se agită.

Keir începu să suspine, lăcrimând pe jumătate de mânie, dacă ar fi fost să mă iau după ura din ochii lui atunci când m-a privit pe mine, apoi pe Rhysand. Dar buzele lui şoptiră cuvintele: „Îmi pare rău."

Oasele celuilalt braţ i se aşchiară, iar eu m-am chinuit să îmi ascund crisparea.

Rhysand zâmbi când Keir ţipă din nou şi-i întrebă pe cei din sală:

– Ar trebui să-l ucid pentru asta?

Nu răspunse nimeni.

Rhysand chicoti.

– Când te vei trezi, nu te vei duce la o vindecătoare, îi spuse Administratorului său. Dacă aflu că o faci... Se auzi încă un trosnet şi degetul mic al lui Keir se îndoi. Bărbatul ţipă. Căldura care îmi fiersese sângele se transformă în gheaţă. Dacă aflu că o faci, am să te tai în bucăţi pe care am să le-ngrop şi nimeni nu va reuşi să le mai pună la un loc.

Cu adevărat îngrozit acum, Keir se uită cu ochi mari. Apoi, ca şi când o mână invizibilă i-ar fi luat cunoştinţa, se prăbuşi pe podea.

– Aruncaţi-l în camera lui! spuse Rhys fără să numească pe cineva anume.

Doi bărbaţi care păreau că ar fi putut fi verii sau fraţii lui Mor înaintară grăbiţi, luându-l pe Administrator. Mor îi privi, schiţând un zâmbet superior, deşi pielea îi era palidă.

Rhysand spusese că avea să se trezească.

M-am forţat să merg în continuare, când Rhysand chemă alt curtean care să-i raporteze nişte lucruri neînsemnate.

Însă am rămas atentă la tronul din spatele meu, chiar dacă m-am strecurat lângă Cassian, provocând curtenii să se apropie de mine. Nimeni nu a îndrăznit.

Şi în lunga oră care urmă, m-am concentrat asupra Marelui Lord ale cărui mâini, gură şi corp mă făcuseră brusc să mă simt trează – arzând. Asta nu mă făcu să uit, nu mă făcu să distrug rănile şi suferinţele, ci mă făcu doar... să mă simt vie. Mă făcu să mă simt de

parcă aș fi dormit un an într-un coșciug din sticlă, iar el îl spărsese și mă trezise.

Asupra Marelui Lord, a cărui putere nu mă speriase și a cărui mânie nu mă distrusese.

Iar acum... acum nu știam în ce situație eram.

Probabil că adâncită în probleme.

CAPITOLUL 43

Vântul şuieră în jurul lui Rhysand şi al meu, când ne teleportă din cerul de deasupra regatului său. Dar Velarisul nu ne întâmpină.

Ne aflam mai degrabă lângă un lac de munte luminat de lună şi înconjurat de pini, mult deasupra lumii. Părăsisem regatul aşa cum intrasem – cu fală şi ameninţări. Nu ştiam unde dispăruseră Cassian, Azriel şi Mor cu globul.

Singuri la marginea lacului, Rhysand spuse răguşit:

– Îmi pare rău!

Am clipit.

– De ce?

Ca şi când ar fi fost o urmare a mâniei în faţa vorbelor pe care mi le adresase Keir şi a ameninţărilor pe care le făcuse, mâinile îi tremurau. Poate că ne adusese aici înainte de a ne îndrepta spre casă pentru a avea o oarecare intimitate înainte ca prietenii lui să îl întrerupă.

– Nu ar fi trebuit să te las să pleci. Să te las să vezi acea parte din noi. Din mine.

Nu îl văzusem niciodată atât de deschis, atât de... încurcat.

– Sunt bine.

Nu ştiam ce să înţeleg din ce se întâmplase. Nici între noi şi nici lui Keir. Dar fusese alegerea mea să joc acel rol, să port acele haine. Să îl las să mă atingă.

– Ştiam ce trebuie să facem în seara asta, am spus încet. Te rog, te rog, nu începe... să mă protejezi. Nu aşa.

El ştia la ce mă refeream. Mă protejase la Poalele Muntelui, dar mânia masculină şi primară pe care tocmai i-o arătase lui Keir... Amintirea biroului distrus, stropit cu vopsea, îmi reveni în minte.

Rhysand spuse răguşit:

– *Niciodată* nu am să te închid sau să te forţez să rămâi în urmă. Dar în seara asta, când te-a ameninţat, când ţi-a spus... Târfă. Aşa i se spusese lui. Timp de cincizeci de ani, îl huiduiseră. Îl ascultasem pe Lucien scuipându-i cuvântul în faţă.

Rhysand expiră sacadat.

– Este greu să-mi opresc instinctele.

Instinctele. Tot aşa cum *altcineva* avusese instinctul de a mă proteja, de a mă ascunde.

– Atunci, ar fi trebuit să te pregăteşti mai bine, am izbucnit eu. Părea că te descurcai *foarte bine*, înainte ca Keir să spună...

– Am să *ucid* pe oricine te răneşte, spuse răspicat Rhysand. Am să-i ucid şi am s-o fac al naibii de încet. El gâfâi. Haide. Urăşte-mă, dispreţuieşte-mă pentru asta!

– Eşti *prietenul* meu, am spus eu, iar vocea mi se sparse rostind cuvântul.

Uram lacrimile care îmi curgeau pe faţă. Nici măcar nu ştiam de ce plângeam. Poate că, deşi doar pentru o clipă, păruse real când am stat pe tron cu el... şi, foarte probabil, fusese. Nu pentru el.

– Eşti prietenul meu, iar eu înţeleg că eşti Mare Lord. Înţeleg că îţi vei apăra regatul şi vei pedepsi ameninţările împotriva lui. Dar eu nu pot... nu vreau să încetezi să-mi spui şi să mă inviţi să fac unele lucruri din cauza ameninţărilor împotriva mea.

Întunericul se undui, iar aripile îi ieşiră din spate.

– Eu nu sunt ca el, şopti Rhysand. *Niciodată* nu voi fi şi nu mă voi purta ca el. El te-a închis şi te-a lăsat să te ofileşti, să mori.

– A încercat...

– Nu mai face comparații. *Nu mă mai compara* cu el.

Cuvintele mă întrerupseră brusc. Am clipit.

– Crezi că nu știu cum se scriu poveștile, cum va fi scrisă povestea *asta?* Rhysand își puse mâinile pe piept, cu un chip mai deschis și mai chinuit decât îl văzusem vreodată. Sunt lordul întunericului care a furat mireasa primăverii. Sunt un demon, un coșmar și voi avea un sfârșit tragic. El este prințul de aur, eroul care te va păstra ca recompensă pentru că nu a murit din cauza prostiei și a ignoranței.

„Tot ceea ce iubesc sfârșește prin de a-mi fi luat." Recunoscuse asta la Poalele Muntelui.

Dar cuvintele lui îmi aprindeau starea de spirit și fricile profunde care se deschideau în mine.

– Și povestea mea? am spus eu printre dinți. Și recompensa *mea?* Cum rămâne cu ce vreau *eu?*

– Ce vrei tu, Feyre?

Nu aveam niciun răspuns. Nu știam. Nu mai știam.

– Ce îți *dorești*, Feyre?

Am rămas tăcută.

El râse ușor și amar.

– Așa mă gândeam și eu. Poate ar trebui să faci o pauză ca să-ți dai seama zilele astea.

– Poate că nu știu ce vreau, dar măcar nu mă ascund după o mască, am spus eu nervoasă. Măcar îi las să vadă cine sunt, așa distrusă. Da, o faci ca să-ți salvezi poporul. Dar cum rămâne cu celelalte măști, Rhysand? Cum rămâne cu a-ți lăsa prietenii să îți vadă adevăratul chip? Sau poate îți este mai ușor să nu o faci. Și dacă ai lăsa pe cineva să se apropie de tine? Dacă ar vedea *tot* și totuși ar pleca? Cine i-ar putea condamna, cine ar vrea să se deranjeze cu o asemenea bătaie de cap?

El tresări.

Cel mai puternic Mare Lord din istorie tresări. Iar eu știam că îl rănisem crunt și profund.

Prea mult. Prea profund.

– Rhysand!

– Să mergem acasă.

Cuvântul pluti între noi, iar eu m-am întrebat dacă avea să-l nege, în vreme ce așteptam ca propria-mi gură să spună că nu era casa mea. Dar gândul la cerul senin și albastru al Velarisului la apus, la licărul luminilor orașului...

Înainte să pot spune da, mă apucă de mână fără să mă privească în ochi și ne teleportarăm.

Vântul vâjâi gol în jurul nostru, iar întunericul era rece și străin.

Cassian, Azriel și Mor chiar ne așteptau acasă. Le-am spus noapte bună, când îl încolțiră pe Rhysand să le destăinuie ce zisese Keir ca să-l provoace.

Eu eram încă îmbrăcată cu rochia care părea vulgară în lumina Velarisului, dar m-am trezit îndreptându-mă spre grădină, de parcă lumina lunii și răcoarea ar fi putut să-mi limpezească mintea.

Deși, dacă eram sinceră... îl așteptam. Ceea ce spusesem...

Fusesem îngrozitoare. El îmi spusese acele slăbiciuni și secrete cu încredere. Iar eu i le aruncasem în față.

Deoarece știam că l-ar fi rănit. Și știam că nu mă referisem la el.

Minutele trecură, noaptea fiind încă destul de răcoroasă ca să-mi aducă aminte că primăvara nu venise cu adevărat, iar eu am tremurat, frecându-mi brațele când luna pluti pe cer. Am ascultat fântâna și muzica orașului... el nu veni. Nici măcar nu știam ce i-aș fi spus.

Știam că el și Tamlin erau diferiți. Știam că mânia protectoare a lui Rhysand din seara asta fusese justificată, că și eu aș fi reacționat la fel. Fusesem însetată de sânge, când auzisem detaliile suferinței lui Mor și i-aș fi *pedepsit* pentru asta.

Cunoscusem riscurile. Știam că aveam să stau în poala lui, să îl ating, să mă folosesc de el. Mă foloseam de el, de ceva timp. Și poate că ar fi trebuit să-i spun că nu voiam sau că nu așteptam nimic de la el.

Poate că pentru Rhysand, ca și pentru mine, nevoia de a flirta și de a mă necăji nu era doar o distracție, ci un fel de a se simți normal.

Și poate că-i spusesem acele cuvinte... din cauză că îmi dădusem seama că, la fel de bine, eu aș fi putut fi persoana care nu lăsa pe nimeni să se apropie. Și în seara asta, când tresărise văzând cum mă afectase... Ceva se prăbușise în pieptul meu.

Fusesem geloasă pe Cresseida. Fusesem atât de nefericită în timpul șederii pe barjă, deoarece îmi dorisem să fiu eu cea căreia să-i zâmbească așa.

Și știam că era greșit, dar... nu credeam că Rhysand nu mi-ar fi spus târfă dacă aș fi vrut – dacă l-aș fi vrut pe el. Indiferent de cât de curând ar fi fost după Tamlin.

Nici prietenii lui nu ar fi făcut-o. Nu când și lor li se spusese la fel sau mai rău.

Și învățaseră să trăiască și să iubească în ciuda acestui lucru.

Așadar, poate că era timpul să-i spun asta lui Rhysand. Să-i explic faptul că nu voiam să mă prefac; că nu voiam să cred că asta era o glumă, un plan sau o distracție.

Și că avea să fie dificil; că eram speriată și că poate îi era greu să se înțeleagă cu mine, dar... că eram dispusă să încerc – cu el. Să încerc să... fim ceva. Împreună. Nu știam dacă era vorba doar de sex, de mai mult, ori de o combinație între cele două sau chiar mai mult. Urma să aflăm.

Eram vindecată – sau mă vindecam – suficient, încât să vreau să încerc.

Dacă și el era dispus să încerce.

Dacă nu ar fi plecat atunci când i-aș fi spus ce-mi doream: pe el.

Nu pe Marele Lord, nu pe cel mai puternic bărbat din istoria Prythianului.

Doar... pe el. Pe cel care trimisese muzică în acea celulă; pe cel care luase cuțitul în sala tronului Amaranthei ca să lupte pentru mine, când nimeni altcineva nu îndrăznise și care continuase să lupte pentru mine în fiecare zi, refuzând să mă lase să mă distrug și să dispar în neant.

Așa că l-am așteptat în grădina răcoroasă și luminată de lună.

Dar el nu veni.

Rhysand nu apăru nici la micul dejun, nici la prânz. Nici măcar nu era în casă.

Îi scrisesem până și un bilet pe ultima bucată de hârtie pe care o folosisem.

Vreau să discut cu tine.

Așteptasem treizeci de minute ca hârtia să dispară.

Dar îmi rămăsese în palmă, până ce am aruncat-o în foc.

Destul de supărată, am ieșit pe străzi, abia observând că ziua era înmiresmată și însorită, că aerul părea acum dantelat cu citrice, flori sălbatice și iarbă nouă. Acum, că globul era la noi, urma să le caute pe reginele care, fără îndoială, aveau să ne facă să ne pierdem timpul, doar ca să ne aducă aminte că erau importante; că și ele aveau putere.

O parte din mine își dori ca Rhysand să le poată sfărâma oasele, așa cum le sfărâmase pe ale lui Keir cu o seară înainte.

M-am îndreptat spre apartamentul lui Amren de peste râu, trebuind să mă plimb, ca să-mi limpezesc mintea.

Iarna cedase într-adevăr în fața primăverii. Până la jumătatea drumului, mantaua îmi atârna pe braț, iar corpul îmi era transpirat sub puloverul gros de culoare crem.

Am găsit-o pe Amren cum o văzusem ultima dată: aplecată deasupra Cărții, cu hârtii împrăștiate în jurul ei. Am pus sângele pe tejghea.

– Ah! Motivul pentru care m-a certat Rhysand în dimineața asta, spuse fără să-și ridice privirea.

M-am aplecat peste tejghea, încruntându-mă.

– Unde a plecat?

– Să-i vâneze pe cei care v-au atacat ieri.

Dacă aveau săgeți din frasin în arsenal... Am încercat să îmi calmez îngrijorarea profundă.

– Crezi că au fost din Regatul Verii?

Rubinul de sânge era încă pe podea, încă folosit ca prespapier împotriva brizei care sufla prin ferestrele deschise. Colierul lui Varian era acum lângă patul ei. De parcă ar fi adormit uitându-se la el.

– Poate, spuse Amren, urmărind un rând cu degetul.

Era prea preocupată ca să se deranjeze să bea sângele. M-am gândit să o las în pace.

– Chiar și așa, se pare că inamicii noștri știu ceva despre magia lui Rhysand, continuă ea. Ceea ce înseamnă că îl pot găsi când se teleportează sau dacă își folosește puterile. Ea își ridică în cele din urmă privirea. Voi plecați din Velaris în două zile. Rhysand vrea să te plaseze într-una dintre taberele de război illyriene, de unde vei zbura spre tărâmul oamenilor imediat ce reginele dau de veste.

– De ce nu azi?

– Deoarece Căderea Stelelor este mâine-seară – prima pe care o sărbătorim împreună în cincizeci de ani. Rhysand este așteptat aici, printre oamenii lui, spuse Amren.

– Ce este Căderea Stelelor?

Ochii lui Amren străluciră.

– Dincolo de aceste granițe, mâine restul lumii sărbătorește Nynsar – Ziua Semințelor și a Florilor. Vorbele ei aproape că mă făcură să tresar. Nu îmi dădusem seama cât timp trecuse de când venisem aici. Însă doar în Regatul Nopții poți să vezi Căderea Stelelor; doar aici se sărbătorește în locul petrecerii de Nynsar, zise Amren.

Vei afla mai multe despre această sărbătoare și motivele. Pentru moment, însă, este mai bine să rămână o surpriză.

Ei bine, asta explica de ce oamenii păruseră a se pregăti deja pentru un fel de sărbătoare: Marii Spiriduși și zânele care se grăbeau acasă cu brațele pline cu buchete de flori sălbatice, panglici și mâncare. Străzile erau măturate și spălate, iar vitrinele magazinelor erau împodobite de mâini iuți și pricepute.

– După această călătorie, vom reveni aici? am întrebat eu.

Ea se întoarse spre Carte.

– Nu pentru o vreme.

Am simțit o apăsare în piept. Pentru un nemuritor, o vreme trebuia să fie... o perioadă lungă de timp.

M-am gândit la asta ca la o invitație de a pleca și m-am îndreptat spre ușa din spatele podului casei, dar Amren spuse:

– Rhys era o fantomă când s-a întors după ce s-a întâmplat cu Amarantha. S-a prefăcut că nu era, dar era. Tu l-ai făcut să revină din nou la viață.

Cuvintele zăboviră, iar eu nu am vrut să mă gândesc la asta, nu când binele pe care-l făcusem – pe care ni-l făcuserăm *reciproc* – ar fi putut fi șters de ceea ce-i spusesem.

Așa că am afirmat:

– Este norocos să vă aibă pe voi.

– Nu, spuse ea încet, mai blând decât o auzisem vreodată. *Noi* suntem norocoși să-l avem, Feyre. M-am întors de la ușă. Am cunoscut mulți Mari Lorzi, continuă Amren, studiindu-și hârtiile. Unii cruzi, alții vicleni, alții slabi, alții puternici. Dar niciodată unul care să viseze. Nu așa cum o face el.

– Ce visează? am șoptit eu.

– Pace. Libertate. O lume unită, o lume prosperă. Ceva mai bun – pentru noi toți.

– Crede că lumea-și va aminti de el ca fiind personajul negativ din poveste.

Ea pufni.

– Dar am uitat să-i spun că, de obicei, personajul negativ este cel care închide domnița și aruncă cheia, am spus eu încet deschizând ușa.

– O?

Am ridicat din umeri.

– El a fost cel care m-a eliberat.

Dacă te-ai mutat în altă parte, i-am scris eu după ce am ajuns acasă de la apartamentul lui Amren, *ai fi putut măcar să-mi dai cheile de la casă. Tot las ușa neîncuiată când ies în oraș. Devine prea tentant pentru hoții din vecinătate.*

Niciun răspuns. Scrisoarea nici măcar nu dispăru.

Am încercat a doua zi după micul dejun – în dimineața sărbătorii Căderii Stelelor.

Cassian spune că stai supărat în Casa Vântului. Ce comportament neobișnuit pentru un Mare Lord! Cu antrenamentul meu cum rămâne?

Din nou, niciun răspuns.

Sentimentul meu de vinovăție – și ce altceva mai era – începu să se schimbe. Abia am reușit să nu rup hârtia când am scris al treilea bilet, după prânz.

Mă pedepsești? Sau oamenii din Cercul tău Intim nu primesc o a doua șansă, dacă te supără? Ești un laș nesuferit.

Ieșeam din cadă, iar orașul bâzâia cu pregătirile pentru festivitățile de la apus, când am privit spre birou, acolo unde lăsasem scrisoarea.

Am văzut-o dispărând.

Nuala și Cerridwen sosiră ca să mă ajute să mă îmbrac, iar eu am încercat să nu mă holbez la birou cât am tot așteptat răspunsul care nu sosi.

CAPITOLUL 44

Dar, în ciuda scrisorii, în ciuda neînțelegerilor dintre noi, când m-am uitat cu gura căscată în oglindă, nu mi-a venit să cred ce se holba la mine.

Fusesem atât de ușurată că dormisem în aceste ultime săptămâni, încât uitasem să fiu recunoscătoare că nu vomitam.

Fața și corpul îmi erau din nou împlinite. Dacă pentru un om obișnuit ar fi durat mai mult regenerarea, în cazul meu, sângele nemuritor făcuse miracole. Iar rochia...

Nu mai purtasem niciodată așa ceva și mă îndoiam că aș mai fi făcut-o vreodată.

Croită din mici pietre prețioase albastre, atât de deschise la culoare, încât erau aproape albe, îmi atârna peste toate rotunjimile și golurile înainte să coboare spre podea și să se adune ca lumina fluidă a stelelor. Mânecile lungi și strâmte se terminau cu manșete din diamante la încheieturi. Decolteul îmi atingea claviculele, modestia acestuia fiind anulată de felul în care rochia atârna în zonele pe care o femeie s-ar fi bucurat să și le etaleze – sau, cel puțin, asta credeam. Părul îmi fusese pieptănat cu doi piepteni din argint și diamant, apoi lăsat să-mi cadă pe spate. Și, stând singură în dormitorul meu, m-am gândit că aș fi putut semăna cu o stea căzătoare.

Rhysand era de negăsit. Mi-am făcut curaj să mă duc în grădina de pe acoperiș. Mărgelele rochiei zornăiră și foșniră pe podea, în

timp ce mergeam prin casa aproape întunecată, toate luminile fiind slabe sau stinse.

De fapt, luminile fuseseră stinse în tot oraşul.

O siluetă musculoasă şi înaripată stătea pe acoperiş, iar inima îmi sări din piept.

Se întoarse tocmai când parfumul lui mă lovi. Şi ceva mi se cufundă în piept când Cassian fluieră încet.

– Ar fi trebuit să le las pe Nuala şi Cerridwen să mă îmbrace.

Nu ştiam dacă să zâmbesc sau să mă crispez.

– În ciuda acestui lucru, arăţi destul de bine.

Chiar arăta. Nu mai era îmbrăcat în hainele de luptă şi armură, ci purta o tunică neagră, croită să-i etaleze trupul de războinic. Părul negru îi fusese pieptănat şi netezit şi până şi aripile lui păreau mai curate.

Cassian întinse mâinile. Încă mai avea pietrele Siphon – o mănuşă din metal fără degete, care se întindea pe sub mânecile ajustate ale jachetei lui.

– Eşti pregătită?

El îmi ţinuse companie în ultimele două zile, antrenându-mă în fiecare dimineaţă. Timp în care îmi arătase mai multe feluri în care să folosesc o sabie illyriană – în mare parte, cum să spintec pe cineva cu ea – şi discutasem despre tot: despre copilăriile noastre la fel de jalnice, vânătoare, mâncare... Despre tot, mai puţin despre Rhysand.

Cassian menţionase doar o dată că Rhysand era în Casa din munţi, iar eu am presupus că expresia de pe chipul meu îi spusese suficient despre faptul că nu mai voiam să ştiu şi altceva.

– Cu toate pietrele preţioase şi mărgelele, ai putea să fii prea grea ca să te port. Sper că ai exersat teleportarea, în caz că te scap, spuse rânjind Cassian.

– Amuzant!

I-am permis să mă ia în braţe înainte de a zbura spre cer. Poate că încă nu reuşeam să mă teleportez. Mi-am dat seama că mi-aş fi

dorit să fi avut aripi. Aripi mari și puternice, ca să pot zbura ca ei; ca să pot vedea lumea și tot ce avea de oferit.

Sub noi, dispăru orice urmă de lumină. Luna nu era pe cer; nicio muzică nu se mai auzea pe străzi. Era liniște, de parcă s-ar fi așteptat ceva.

Cassian plană prin întunericul liniștit spre locul în care se ivea Casa Vântului. Am zărit mulțimea adunată pe multele balcoane și în curțile interioare după licărul slab al luminii stelare din părul lor, iar apoi am auzit zăngănitul paharelor și murmurul încet când ne-am apropiat.

Cassian mă lăsă în curtea interioară aglomerată de lângă sala de mese, doar câțiva petrecăreți deranjându-se să ne privească. Lumina spiridușilor din Casă făcea să se vadă bolurile cu mâncare și rândurile nesfârșite de sticle verzi cu vin spumos de pe mese. Cassian plecă și se întoarse înainte să-i simt lipsa, punându-mi în mână un pahar cu vin. Nici urmă de Rhysand.

Poate că avea să mă evite pe toata durata petrecerii.

Cineva din curtea interioară strigă numele lui Cassian, iar el mă bătu pe umăr înainte de a pleca. Un bărbat înalt, cu chipul umbrit dădu mâna cu Cassian, dinții lui albi strălucind în întuneric. Azriel era deja lângă străin, cu aripile strâns lipite ca să-i împiedice pe petrecăreți să se lovească de ele. El, Cassian și Mor fuseseră tăcuți azi – și era de înțeles. M-am uitat după ceilalți....

Prieteni ai mei.

Cuvântul răsună în mintea mea. Asta erau ei?

Amren nu se vedea nicăieri, dar am zărit un cap blond în aceeași clipă în care mă văzu și ea, iar Mor veni lângă mine. Ea purta o rochie complet albă, un pic mai mult decât o bucată de mătase care îi etala rotunjimile generoase. Într-adevăr, o privire peste umărul ei mi-l dezvălui pe Azriel holbându-se ostentativ din spate la ea, Cassian și străinul fiind deja prea adânciți în conversație, ca să observe ce-i

atrăsese atenția spionului. Pentru o clipă, dorința nesățioasă de pe chipul lui Azriel îmi făcu stomacul să se strângă.

Mi-am amintit că mă simțisem așa. Mi-am amintit cum era să cedez în fața ei. Cât de aproape fusesem să o fac seara trecută.

– Nu va mai dura mult, spuse Mor.

– Până *când?*

Nimeni nu îmi spusese la ce să mă aștept, deoarece nu voiau să strice *surpriza* Căderii Stelelor.

– Până la distracție.

Am scrutat petrecerea din jurul nostru...

– Nu asta e distracția?

Mor ridică o sprânceană.

– Niciunuia dintre noi nu prea îi pasă de partea asta. Ai să vezi după ce începe. Luă o sorbitură din vinul ei spumos. Ce rochie frumoasă! Ești norocoasă că Amren se ascunde în micul ei pod. Altfel, rățușca vanitoasă ți-ar fi furat-o de pe tine.

– Nu face o pauză de la descifrat?

– Da și nu. Pretinde că o tulbură ceva la Căderea Stelelor. Cine știe? Probabil că o face ca să fie contra.

În timp ce vorbea, cuvintele-i erau distante, iar chipul ei un pic încordat. Am întrebat-o încet:

– Ești pregătită pentru ziua de mâine?

Pentru a doua zi, când urma să părăsim Velarisul ca să îi împiedicăm pe toți să ne observe mișcările în această zonă. Azriel îmi spusese în timpul micului dejun că avea să se întoarcă în Regatul Coșmarurilor.

Ca să vadă... cum își revenea tatăl ei.

Probabil că nu era cel mai bun loc în care să ne discutăm planurile, dar Mor ridică din umeri.

– Nu am de ales decât să fiu pregătită. Voi veni cu tine în tabără, apoi mă voi duce în drumul meu.

– Pe Cassian o să-l bucure asta, am spus eu.

Chiar dacă Azriel era cel care îşi dădea silinţa să *nu* se holbeze la ea.

– Poate! pufni Mor.

Am ridicat o sprânceană.

– Deci voi doi...?

Ea ridică din nou din umeri.

– O dată. Ei bine, nici măcar. Aveam şaptesprezece ani, iar el nu era nici măcar cu un an mai mare.

Atunci se întâmplase totul.

Dar chipul nu îi era întunecat când oftă.

– Pe toţi zeii, s-a întâmplat acum mult timp. L-am vizitat pe Rhysand două săptămâni când se antrena în tabăra de război, iar Cassian, Azriel şi cu mine ne-am împrietenit. Într-o seară, Rhysand şi mama lui au trebuit să se întoarcă în Regatul Nopţii, iar Azriel a plecat cu ei. Aşadar, Cassian şi cu mine am rămas singuri. Şi, în acea seară, un lucru a condus spre altul şi... Am vrut să fie Cassian cel care o face. Am vrut să aleg.

Ridică din umeri pentru a treia oară. M-am întrebat dacă Azriel îşi dorise să fie cel ales de ea. Dacă recunoscuse asta vreodată în faţa lui Mor – sau în faţa lui Rhys. Dacă dispreţuia faptul că fusese plecat în acea seară, că Mor nu se gândise la el.

– Rhysand s-a întors în dimineaţa următoare, iar când a aflat ce s-a întâmplat... Râse încet. Încercăm să nu vorbim despre incident. El şi Cassian... Nu i-am văzut niciodată şi sper că nu-i voi mai vedea certându-se aşa. Ştiu că Rhysand nu era supărat din cauza virginităţii mele, ci mai degrabă din cauza pericolului la care m-am expus pierzând-o. *Azriel* a fost şi mai supărat, deşi l-a lăsat pe Rhysand să mă certe. Ei ştiau ce mi-ar fi făcut ai mei pentru că m-am *înjosit* cu un spiriduş bastard de rang inferior.

Îşi trecu o mână peste abdomen de parcă ar fi simţit cuiul cu care ar fi înţepat-o. Aveau dreptate.

– Deci tu și Cassian, am spus eu dorindu-mi să trec mai departe de acel întuneric, nu ați mai fost împreună după aceea?

– Nu, spuse Mor râzând încet. Am fost disperată, nesăbuită în acea seară. Nu l-am ales doar pentru bunătatea lui, ci și pentru că am vrut ca prima dată să fie cu unul dintre legendarii războinici illyrieni. De fapt, am vrut să mă culc cu cel mai grozav dintre războinicii illyrieni. Și m-am uitat o dată la Cassian și am știut. După ce am căpătat ce-am vrut, după... tot, nu mi-a plăcut faptul că asta a cauzat o ruptură între el și Rhysand sau chiar între el și Az, deci... nu am mai făcut-o.

– Și nu ai mai fost cu altcineva după aceea? Nu cu îmblânzitorul umbrelor, rece și chipeș, care se străduia atât de mult să nu se uite cu dorință la tine?

– Am mai avut iubiți, îmi explică Mor, dar... m-am plictisit. Și Cassian a avut, deci las-o baltă cu dragostea neîmpărtășită. Își dorește ce nu poate avea și faptul că am plecat și nu m-am mai uitat niciodată înapoi îl irită de secole.

– O, îl înnebunește! spuse Rhys din spatele meu, iar eu am tresărit. Dar Marele Lord mergea în jurul meu. Mi-am încrucișat brațele, când el se opri și zâmbi superior. Arăți din nou ca o femeie.

– Chiar știi cum să faci complimente femeilor, vere, spuse Mor și îl bătu pe umăr, când zări o cunoștință și plecă să o salute.

Am încercat să nu mă uit la Rhysand, care era îmbrăcat cu o vestă neagră, descheiată nonșalant la gât, astfel încât cămașa albă de dedesubt – și aceasta descheiată la gât – îi lăsa la vedere pieptul tatuat. Am încercat să nu mă uit, dar nu am reușit.

– Plănuiești să mă mai ignori? am spus eu calmă.

– Acum sunt aici, nu-i așa? Nu aș vrea să-mi spui din nou că sunt un laș nesuferit.

Am deschis gura, dar am simțit că toate cuvintele nepotrivite începeau să iasă. Așa că am închis-o și m-am uitat după Azriel sau Cassian sau după oricine ar fi putut să stea de vorbă cu mine.

Gândul de a mă apropia de un străin începea să mi se pară tentant, când Rhysand spuse ușor răgușit:

– Nu te pedepseam. Aveam nevoie doar de ceva timp.

Nu voiam să discutăm despre asta aici, unde atât de mulți oameni ascultau. Deci i-am arătat petrecerea și l-am întrebat:

– Vrei, te rog, să-mi spui ce-i cu adunarea asta?

Rhysand se apropie în spatele meu și pufni când îmi spuse la ureche:

– Uită-te în sus!

Într-adevăr, când am făcut asta, mulțimea tăcu.

– Nu ai pregătit niciun discurs pentru invitații tăi? am șoptit eu. Voiam doar să ne înțelegem din nou.

– Seara asta nu are legătură cu mine, deși prezența mea este apreciată și observată, spuse el. Seara e dedicată acelui lucru.

Când îmi arătă...

O stea traversă bolta cerească, mai strălucitoare și mai aproape decât oricare alta. Mulțimea și orașul de dedesubt aclamară, ridicând paharele când trecu pe deasupra capetelor și băură cu nesaț doar după ce dispăru dincolo de linia orizontului.

M-am rezemat de Rhysand și m-am îndepărtat repede din cauza căldurii, a puterii și a parfumului său. Făcusem destule probleme într-o poziție asemănătoare, în Regatul Coșmarurilor.

Altă stea traversă cerul răsucindu-se de parcă s-ar fi desfătat în propria-i frumusețe scânteietoare. Fu urmată de altele, până când o mulțime de stele fură eliberate de la marginea orizontului, de parcă o mie de arcași le-ar fi eliberat din arcuri puternice.

Stelele căzură peste noi, acoperind lumea cu lumini albe și albastre. Erau ca niște artificii vii, iar eu am rămas fără suflare cât continuară să cadă.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos.

Și când cerul fu acoperit, când stelele se grăbiră și dansară și plutiră peste lume, se auzi muzica.

Oamenii începură să danseze oriunde se aflau, unduindu-se și rotindu-se, unii apucându-se de mâini și învârtindu-se în ritmul tobelor și al instrumentelor cu corzi și al harpelor strălucitoare. Nu se înghesuiau și nu se împingeau ca în Regatul Coșmarurilor, ci dansau pașnic și vesel. Din dragoste față de muzică, mișcare și viață.

Am zăbovit cu Rhysand la margine, urmărind oamenii care dansau în curtea interioară, cu mâinile ridicate, și stelele care treceau tot mai aproape, fiind convinsă că aș fi putut să le ating, dacă m-aș fi întins către ele.

Iar acolo erau Mor, Azriel și Cassian, dansând împreună. Mor își înclină capul spre cer, cu brațele ridicate, lumina stelelor licărindu-i pe rochia albă. Dansând de parcă ar fi fost ultima dată, plutind între Azriel și Cassian, ca și când cei trei ar fi fost un întreg, o singură ființă.

M-am uitat în spate ca să-l găsesc pe Rhysand urmărindu-i, cu chipul blând. Trist.

Separați vreme de cincizeci de ani și reuniți doar ca să fie foarte curând despărțiți, ca să lupte din nou pentru libertatea lor.

Rhysand îmi întâlni privirea și spuse:

– Haide! Știu o priveliște mai bună. Mai liniștită. Îmi întinse o mână.

Acea tristețe, acea greutate zăbovea în ochii lui, iar eu nu suportam să o văd – tot așa cum nu suportam să-i văd pe cei trei prieteni ai mei dansând împreună, de parcă ar fi fost ultima dată când o făceau.

Rhysand mă conduse spre un mic balcon privat, de la etajul superior al Casei Vântului. În curțile interioare de dedesubt, muzica încă se auzea, iar oamenii dansau, stelele luminând deasupra lor.

El și-a retras mâna pentru că mă sprijinisem de balustrada balconului. Când am văzut prăpastia, m-am dat imediat un pas înapoi.

Rhysand chicoti.

– Dacă ai cădea, ştii că m-aş deranja să te salvez înainte să atingi pământul.

– Dar nu înainte de a fi aproape de moarte?

– Probabil.

Mi-am sprijinit o mână de balustradă, privind stelele de deasupra.

– Drept pedeapsă pentru ce ţi-am spus?

– Şi eu am spus nişte lucruri îngrozitoare, şopti el.

– Nu am vorbit serios, am spus eu fără să gândesc. M-am referit mai mult la mine decât la tine. Şi îmi pare rău.

El privi stelele pentru o clipă înainte de a-mi răspunde.

– Totuşi ai avut dreptate. M-am îndepărtat pentru că aveai dreptate. Deşi mă bucur să aflu că absenţa mea ţi s-a părut o pedeapsă.

Am pufnit, dar am fost recunoscătoare pentru umor, pentru felul în care mereu reuşise să mă amuze.

– Ai vreo ştire despre glob sau regine?

– Încă nimic. Aşteptăm să binevoiască să ne răspundă.

Am tăcut din nou şi eu m-am uitat cu atenţie la stele.

– Nu sunt stele?

– Nu. Rhysand se apropie de mine, de balustradă. Înaintaşii noştri credeau că erau, dar... Sunt doar spirite care se îndreaptă undeva, în migraţia lor anuală. Nimeni nu ştie de ce au ales această zi ca să apară aici.

I-am simţit privirea asupra mea şi nu m-am mai uitat la stelele căzătoare. Lumina şi întunericul îi traversară chipul. Ovaţiile şi muzica oraşului aflat la o mare distanţă dedesubt abia se auzeau peste mulţimea adunată la Casă.

– Probabil sunt cu sutele, am reuşit eu să spun, uitându-mă cu greu înapoi la stelele care treceau.

– Cu miile, spuse el. Continuă să apară până la răsărit. Sau sper că vor apărea. Ultima dată erau din ce în ce mai puţine.

Înainte ca Amarantha să-l închidă.

– Ce se întâmplă cu ele?

Am privit la timp ca să îl văd ridicând din umeri. Ceva îmi vibră în piept.

– Aş vrea să ştiu. Dar, în ciuda acestui lucru, se întorc.

– De ce?

– De ce se agaţă toate de parc-ar fi ciulini? Poate că le place atât de mult locul în care se duc, încât merită să o facă. Poate că vor continua să se întoarcă, până când va rămâne doar o stea. Poate că acea unică stea va călători la infinit în speranţa că, într-o zi, dacă va reveni destul de des, o altă stea o va găsi din nou.

M-am încruntat la vinul din mâna mea.

– Acesta este un gând foarte... trist.

– Într-adevăr. Rhys îşi rezemă antebraţele de marginea balconului, destul de aproape să-l ating cu degetele, dacă aş fi îndrăznit.

O tăcere totală şi calmă ne învălui. Prea multe cuvinte... încă aveam prea multe cuvinte de spus.

Nu ştiu cât timp trecuse, dar probabil trecuse destul de mult deoarece, atunci când el vorbi din nou, am tresărit.

– În fiecare an în care am fost la Poalele Muntelui, în apropierea Căderii Stelelor, Amarantha s-a asigurat că... o serveam. Toată noaptea. Căderea Stelelor nu era un secret, nici măcar pentru străini – până şi cei din Regatul Coşmarurilor ies din Oraşul Cioplit ca să-şi ridice privirea spre cer. Aşadar, ea ştia... Ştia ce însemna pentru mine.

Nu am mai auzit sărbătoarea din jurul nostru.

– Îmi pare rău. Era tot ce puteam spune.

– Am trecut peste asta amintindu-mi că prietenii mei erau în siguranţă; că Velarisul era în siguranţă. Nimic altceva nu conta, cât timp aveam asta. Putea să se folosească de corpul meu cum voia. Nu-mi păsa.

– De ce nu eşti acolo jos, împreună cu ei? am întrebat eu, ascuzându-mi în inimă groaza faţă de lucrurile pe care le îndurase.

– Ei nu ştiu ce mi-a făcut ea la Căderea Stelelor. Nu vreau să le stric seara.

– Nu cred că ai face-o. S-ar bucura dacă i-ai lăsa să poarte povara.

– Așa cum te bazezi tu pe alții să te ajute cu propriile probleme?

Ne-am fixat cu privirea, suficient de aproape încât să respirăm același aer.

Și poate că toate cuvintele închise în mine... Poate că nu aveam nevoie de ele chiar acum.

Degetele mele le atinseră pe ale lui. Era cald și ferm, răbdător, de parcă ar fi așteptat să vadă ce altceva aș fi putut să fac. Poate că era din cauza vinului, dar l-am mângâiat cu un deget.

Și când m-am întors mai mult spre el, ceva orbitor și scânteietor îmi lovi fața.

M-am retras, strigând când m-am aplecat, ferindu-mi chipul de lumina pe care o vedeam cu ochii închiși.

Rhys *râse* surprins.

Și când mi-am dat seama că ochii nu îmi fuseseră arși, m-am întors spre el.

– Aș fi putut să orbesc! i-am spus eu printre dinți, împingându-l.

Se uită la chipul meu și izbucni din nou în râs. Un râs adevărat, deschis, încântat și minunat.

M-am șters pe față și, când mi-am coborât mâinile, am rămas cu gura căscată. O lumină de un verde-deschis – ca picăturile de vopsea – îmi strălucea în picățele pe mână.

Spiritul împroșcat al stelei. Nu știam dacă ar fi trebuit să fiu îngrozită sau amuzată. Sau dezgustată.

Am vrut să o șterg, dar Rhys mă prinse de mână.

– Nu o face, spuse el încă râzând. Pare că îți strălucesc pistruii.

Nările mi se umflară, iar eu am vrut să-l împing din nou, fără să-mi pese dacă noua mea putere l-ar fi aruncat de pe balcon. Putea să-și invoce aripile; putea să se descurce.

Veni lângă mine și coti spre balustrada balconului, dar nu destul de repede, încât să evite steaua în cădere care îi șterse obrazul.

El sări înapoi înjurând. Am râs răgușit. Nu am chiocotit sau pufnit, ci am râs în hohote.

Și am tot râs până când își coborî mâinile de la ochi.

Toată partea stângă a feței îi fusese lovită.

Semăna cu o vopsea de război cerească. Mi-am dat seama de ce nu voia să o șterg pe a mea.

Rhys își studie mâinile acoperite de praf, iar eu am pășit spre el, uitându-mă la cum strălucea și licărea.

Rămase complet nemișcat când i-am luat una din mâini într-a mea și am trasat forma unei stele pe palma lui, jucându-mă cu licărul și umbrele, până când am făcut-o să semene cu una dintre stelele care ne loviseră.

Îmi strânse degetele, iar eu mi-am ridicat privirea. Îmi zâmbea. Și atât de puțin semăna cu un Mare Lord cu praful strălucitor pe jumătate de față, încât am zâmbit și eu.

Nici măcar nu-mi dădusem seama de ceea ce făcusem până nu îi dispăru zâmbetul și deschise gura ușor.

– Zâmbește din nou, îmi șopti el.

Nu îi zâmbisem. Niciodată. Nici nu râsesem. La Poalele Muntelui, nu zâmbisem niciodată, nici nu chicotisem. Iar după aceea...

Iar acest bărbat din fața mea... prietenul meu...

Pentru tot ce făcuse, nici nu îi oferisem ceva vreodată. Nici măcar când... tocmai pictasem ceva. Pe el. Pentru el.

Aș fi pictat din nou.

Așa că i-am zâmbit larg și liber.

– Ești splendidă, șopti el.

Aerul era prea sufocant, prea apropiat între corpurile noastre, între mâinile noastre împreunate. Dar i-am spus:

– Îmi datorezi două gânduri – de când am venit prima dată aici. Spune-mi la ce te gândești.

Rhys își frecă gâtul.

– Vrei să știi de ce nu ți-am vorbit sau nu te-am văzut? Deoarece eram atât de convins că m-ai da afară. Eu doar... Mișcă o mână prin aer și râse. Mi s-a părut o alternativă mai bună să mă ascund.

– Cine ar fi crezut că Marelui Lord al Regatului Nopții i-ar putea fi teamă de un om analfabet? am întrebat eu mieros. El zâmbi,

înghiontindu-mă cu cotul. Acesta e un gând, am zis eu. Spune-mi un altul.

Se uită la gura mea.

– Îmi doresc să nu te fi sărutat la Poalele Muntelui.

Uneori uitam de acel sărut, când mi-l dăduse ca să o împiedice pe Amarantha să afle că Tamlin și cu mine fuseserăm în sala uitată, împreunați. Sărutul lui Rhysand fusese brutal, revendicator și totuși...

– De ce?

Privirea i se opri în schimb la mâna pe care o pictasem, ca și când ar fi fost mai ușor de înfruntat.

– Pentru că nu a fost plăcut pentru tine și eram gelos și supărat și știam că mă urai.

Eram pe un teritoriu periculos, m-am avertizat eu.

Nu. Era sinceritate. Sinceritate și încredere. Nu mai împărtășisem asta cu nimeni.

Rhysand își ridică privirea, întâlnind-o pe a mea. Și cred că orice mi s-ar fi citit pe chip ar fi putut să se oglindească în al lui: pofta, dorul și surpriza.

Am înghițit cu greu și am conturat o altă linie de praf de stele de-a lungul interiorului încheieturii mâinii lui puternice. Nu cred că respira.

– Vrei să... dansezi cu mine? am șoptit eu.

El tăcu suficient de mult, încât mi-am ridicat privirea ca să-i studiez chipul. Dar ochii îi erau strălucitori, conturați cu argintiu.

– Vrei să dansezi? spuse el răgușit, degetele lui cuprinzându-le pe ale mele.

I-am făcut semn din bărbie spre sărbătoarea de dedesubt.

– Acolo jos, împreună cu ei.

Acolo unde ne chema muzica, unde ne chema *viața*. Unde ar fi trebuit să-și petreacă seara împreună cu prietenii lui și unde voiam să mi-o petrec și eu cu ei. Chiar și cu străinii din public.

Nu mă deranja să ies din umbre, nu mă deranja nici măcar să *fiu* în umbre, câtă vreme el era cu mine. Prietenul meu prin atât de multe pericole, care luptase pentru mine când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, nici măcar eu.

– Bineînțeles că voi dansa cu tine, spuse Rhysand, cu vocea încă răgușită. Toată noaptea, dacă vrei.

– Chiar dacă te calc pe degete?

– Chiar și așa.

El se aplecă, atingându-și ușor buzele de obrazul meu încălzit. Am închis ochii la șoapta unui sărut, la pofta care mă devasta în urma lui, care ar fi putut devasta Prythianul. Și peste tot în jurul nostru, ca și când însăși lumea s-ar fi nimicit, stelele căzură din cer.

Praf de stele îi strălucea pe buze când se retrase, când mi-am ridicat privirea spre el, cu respirația tăiată, iar el îmi zâmbi. Zâmbetul pe care, foarte probabil, lumea nu l-ar fi văzut niciodată, zâmbetul la care renunțase de dragul poporului și al tărâmului său.

– Sunt... foarte bucuros că te-am cunoscut, Feyre, zise el foarte încet.

Clipind, mi-am alungat usturimea din ochi.

– Haide, am spus eu, trăgându-l de mână. Să mergem să ne alăturăm dansului.

CAPITOLUL 45

Tabăra de război illyriană din mijlocul munților nordici era friguroasă. Părea că primăvara era încă doar o șoaptă în regiune.

Mor ne teleportă pe toți înăuntru, Rhysand și Cassian flancându-ne.

Dansaserăm. Toți, împreună. Iar eu nu îl văzusem niciodată pe Rhysand atât de fericit, râzând cu Azriel, bând cu Mor și sporovăind cu Cassian. Dansasem cu fiecare dintre ei, iar când noaptea se transformase în răsărit, iar muzica devenise mai blândă și mai dulce, îl lăsasem pe Rhysand să mă ia în brațe și să danseze cu mine, încet, până când toți invitații au plecat, iar Mor adormise în sala de mese, până când discul de aur al soarelui poleise Velarisul.

El mă adusese înapoi în zbor la casa din oraș prin rozul, violetul și griul răsăritului, amândoi tăcuți, și mă sărutase pe frunte o dată, înainte de a intra pe holul care ducea spre camera lui.

Nu m-am mințit în legătură cu motivul pentru care am așteptat treizeci de minute ca să văd dacă ușa de la camera mea avea să se deschidă. Sau dacă urma să aud măcar o bătaie în ușă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

După câteva ore, aveam ochii încețoșați, dar eram binevoitori la masă. Mor și Cassian erau neobișnuit de tăcuți, vorbind în mare parte cu Amren și Azriel, care veniseră să-și ia rămas-bun. Amren avea să continue să lucreze la Carte până ce am fi primit a doua

jumătate – dacă o primeam. Îmblânzitorul umbrelor pleca să adune informații, să își gestioneze spionii postați în alte regate și să încerce să pătrundă în cel al muritorilor. Am reușit să discut cu ei, dar mi-am consumat o mare parte din energie ca să nu mă uit la Rhysand sau să mă gândesc la atingerea corpului său lipit de al meu când dansasem ore întregi, la atingerea gurii lui pe pielea mea.

Abia reușisem să adorm din cauza asta.

Trădătoare. Chiar dacă îl părăsisem pe Tamlin, eram o trădătoare. Eram plecată de două luni – doar două. În termenii spiridușilor, probabil că însemna mai puțin de o zi.

Tamlin îmi oferise și făcuse atât de multe lucruri bune pentru mine și familia mea. Și, iată-mă, dorindu-mi un alt bărbat. Chiar dacă îl uram pe Tamlin pentru ce făcuse, pentru felul în care mă dezamăgise, eram o *trădătoare.*

Cuvântul continuă să-mi răsune în minte cât am stat lângă Mor, Rhysand și Cassian fiind la câțiva pași în față, și m-am uitat la tabăra bătută de vânt. Mor îl îmbrățișă scurt pe Azriel înainte de a-și lua rămas-bun de la el. Și, pentru întreaga lume, spionului păru să nu-i pese, dar îmi aruncă o ocheadă, ca să mă avertizeze. Încă eram împărțită între amuzamentul și indignarea față de presupunerea că mi-aș fi băgat nasul în treburile lui. Pe bune.

Construită în vârful unui munte împădurit, tabăra illyriană nu era decât o mare de pietre și noroi, întreruptă doar de corturi simple, ușor de strâns, centrate în jurul focurilor mari. În apropiere de marginea pădurii, câteva clădiri permanente fuseseră ridicate din piatra gri a muntelui. Fumul ieșea pe coșuri în dimineața răcoroasă și înnorată, împrăștiat din când în când de aripile care treceau pe deasupra.

Destul de mulți bărbați înaripați pluteau în aer spre celelalte tabere sau ca să se antreneze.

Într-adevăr, în capătul opus al taberei, într-o zonă stâncoasă care se termina cu o prăpastie, erau ringurile de antrenament. Rafturile

cu arme erau lăsate în aer liber; în ringurile albe, masculi de toate vârstele se antrenau acum cu beţe şi săbii şi scuturi şi suliţe. Repede, mortal, brutal. Fără să se plângă sau să strige de durere.

Aici nu era nicio căldură, nicio bucurie. Nici măcar casele din celălalt capăt al taberei nu purtau o amprentă personală, ca şi când ar fi fost folosite doar ca adăposturi sau depozite.

Şi aici era locul în care Rhysand, Azriel şi Cassian crescuseră, unde Cassian fusese aruncat ca să supravieţuiască singur. Era atât de frig, încât tremuram, în ciuda faptului că eram înfofolită în haina din piele căptuşită cu blană. Nu puteam să-mi imaginez un copil care să reziste fără haine potrivite – sau adăpost – o noapte, cu atât mai puţin opt ani.

Chipul lui Mor era palid, încordat.

– Urăsc acest loc, spuse ea în şoaptă, căldura respiraţiei aburind aerul din faţa noastră. Ar trebui ars din temelii.

Cassian şi Rhysand tăcură când un bărbat mai în vârstă, înalt şi cu umerii laţi, se apropie, flancat de alţi cinci războinici illyrieni, cu aripile strânse şi cu mâinile pe lângă arme.

Nu conta că Rhys ar fi putut să le distrugă minţile fără să ridice un deget.

Toţi purtau pietre Siphon de diverse culori pe dosul mâinilor, mai mici decât cele ale lui Azriel şi Cassian. Şi doar una. Nu câte şapte, aşa cum purtau cei doi prieteni ai mei ca să-şi controleze puterea imensă.

Bărbatul din faţă zise:

– Încă o inspecţie în tabără? Întrebă el şi făcu şi semn din bărbie spre Cassian. Abia a fost aici săptămâna trecută. Fetele se antrenează.

Cassian îşi încrucişă braţele.

– Nu le văd în ring.

– Mai întâi îşi îndeplinesc îndatoririle casnice, spuse bărbatul trăgându-şi umerii un pic înapoi şi umflându-şi uşor aripile. După ce termină, sunt lăsate să se antreneze.

Mor mârâi uşor, iar bărbatul se întoarse spre noi şi înţepeni. Mor îi zâmbi cu răutate.

– Bună, Lord Devlon!

Aşadar, el era liderul taberei.

Acesta o măsură o dată din priviri şi se uită din nou la Rhysand. Mârâitul de avertizare al lui Cassian îmi răsună în stomac.

Rhys spuse în cele din urmă:

– Devlon, chiar dacă-mi face mereu plăcere să te văd, sunt două probleme de rezolvat: în primul rând, fetele, aşa cum ţi-a spus clar Cassian, trebuie să se antreneze *înainte* de îndatoriri, nu după aceea. Scoate-le pe teren! Acum.

Am tremurat la ordinul pur din tonul său.

– În al doilea rând, vom rămâne aici pentru moment, continuă el. Eliberează fosta casă a mamei mele. Nu avem nevoie de o menajeră. Avem singuri grijă de noi.

– Cei mai buni războinici ai mei stau în casa aceea.

– Atunci, elibereaz-o! spuse simplu Rhysand. Şi pune-i să o curețe înainte de a o face.

Era vocea Marelui Lord al Regatului Nopţii, căruia îi plăcea durerea şi care îşi făcea duşmanii să tremure.

Devlon mă adulmecă. Mi-am adunat toată oboseala irascibilă ca să mă uit în ochii lui.

– Încă o... creatură ca asta ai adus aici? Credeam că e doar una singură ca ea.

– Amren, spuse tărăgănat Rhys, îţi trimite salutări. Cât despre *aceasta*... Am încercat să nu mă feresc să-i întâlnesc privirea. Ea este a mea, spuse el încet, dar cu destulă răutate, aşa încât Devlon şi războinicii lui din apropiere să audă. Şi dacă vreunul dintre voi se atinge de ea, îşi va pierde acea mână. Iar apoi îşi va pierde capul. Am încercat să nu tremur, de vreme ce Cassian şi Mor nu afişară nicio reacţie. Şi după ce Feyre vă va ucide, zâmbi superior Rhys, vă voi face praf oasele.

Aproape am râs. Însă războinicii care mă evaluau acum ca pe amenințarea prezentată de Rhys nu avură niciun fel de reacție. Le-am schițat, oricum, un zâmbet, așa cum o văzusem pe Amren făcând de sute de ori. I-am lăsat să se întrebe ce aș fi putut face, dacă aș fi fost provocată.

– Noi plecăm, le spuse Rhysand lui Cassian și Mor, fără măcar să se deranjeze să-i dea voie lui Devlon să plece înainte de a se îndrepta spre pădure. Ne întoarcem la apus. Îi aruncă o privire verișoarei lui. Încearcă să nu faci probleme, te rog! Devlon ne urăște cel mai puțin dintre lorzii războiului și nu am chef să găsesc altă tabără.

Pe toți zeii, ceilalți trebuiau să fie... neplăcuți, dacă Devlon era cel mai blând dintre ei.

Mor ne făcu semn din ochi.

– Am să-ncerc!

Rhysand scutură din cap și îi spuse lui Cassian:

– Verifică forțele, apoi asigură-te că fetele se antrenează corespunzător! Dacă Devlon sau alții obiectează, fă ce trebuie!

Cassian rânji într-un fel care arătă că ar fi fost mai mult decât bucuros să facă exact asta. El era generalul Marelui Lord... și totuși, Devlon îl numise câine. Nu voiam să-mi imaginez cum fusese copilăria lui Cassian fără acel titlu.

Apoi, Rhysand se uită din nou la mine, cu ochi mijiți.

– Să mergem!

– Ai vești de la surorile mele?

El scutură din cap.

– Nu. Azriel verifică azi dacă au primit un răspuns. Noi doi... Vântul îi zburli părul când zâmbi superior. Ne vom antrena.

– Unde?

El gesticulă spre terenul întins din depărtare, spre stepele împădurite pe care le menționase cândva.

– Departe de potențialele victime. Îmi întinse mâna în timp ce își înfoie aripile, corpul lui pregătindu-se de luptă.

Dar nu am auzit decât vorbele pe care le spusese, răsunând în ritmul cuvintelor *trădătoare, trădătoare*:

Ea este a mea.

Să fiu din nou în brațele lui Rhysand, lipită de corpul său, era un test al încăpățânării. Pentru amândoi, ca să vedem cine avea să vorbească primul despre asta.

Zburarăm peste cei mai frumoși munți pe care îi văzusem vreodată – înzăpeziți și cu pini din loc în loc – îndreptându-ne spre stepele deluroase de dincolo de ei, când am spus:

– Antrenezi femei războinice illyriene?

– Încerc să o fac. Rhysand admiră priveliștea sălbatică. Am interzis tăierea aripilor în urmă cu mult timp, dar... în taberele mai zeloase din creierul munților, se practică asta. Și când Amarantha a preluat controlul, până și taberele mai blânde au început s-o facă din nou. Ca să-și țină femeile în siguranță, au pretins ei. În ultimii o sută de ani, Cassian a încercat să formeze o unitate de luptă aeriană a femeilor, încercând să dovedească faptul că ele au un loc pe câmpul de luptă. Până acum, a reușit să antreneze câteva războinice devotate, dar bărbații le fac viața atât de grea, încât multe dintre ele au plecat. Cât despre antrenarea fetelor... El șuieră. Este drum lung. Dar Devlon este unul dintre puținii care măcar le lasă pe fete să se antreneze fără să aibă accese de furie.

– Nu știam că neascultarea ordinelor înseamnă „fără accese de furie".

– Unele tabere au emis ordine cum că, dacă o femeie este prinsă antrenându-se, va fi considerată incapabilă să se căsătorească. Nu pot lupta împotriva unor asemenea lucruri, nu fără să ucid liderii fiecărei tabere și să le cresc personal toți urmașii.

– Și totuși, mama ta i-a iubit, iar voi trei le purtați tatuajele.

– Am primit tatuajele parțial pentru mama, parțial ca să îmi onorez frații, care au luptat în fiecare zi a vieții lor pentru dreptul de a le purta.

– De ce îl lași pe Devlon să-i vorbească așa lui Cassian?

– Pentru că știu când să mă cert cu Devlon și că, dacă aș fi intervenit să-i zdrobesc mintea ca pe un strugure, când ar fi putut să o facă el, Cassian s-ar fi supărat.

Mă străbătu un fior rece.

– Te-ai gândit să o faci?

– Tocmai am făcut-o. Dar majoritatea lorzilor taberelor nu ne-ar fi dat niciodată șansa la Ritualul Sângelui. Devlon a lăsat un metis și doi bastarzi să îl facă și nu ne-a negat victoria.

Pinii prăfuiți cu zăpadă proaspătă se încețoșară sub noi.

– Ce este Ritualul Sângelui?

– Ce multe întrebări pui astăzi!

L-am strâns de umăr destul de tare încât să-l doară, iar el gemu.

– Te duci neînarmat în munți, fără magie, fără pietre Siphon, cu aripile legate, fără provizii sau haine în plus față de ce ai pe tine. Tu și orice alt bărbat illyrian care vrea să nu mai fie un novice, ci un războinic adevărat. Câteva sute se îndreaptă spre munți la începutul săptămânii... nu toți ies.

Peisajul acoperit de gheață se întindea la nesfârșit, neînduplecat, ca războinicii care îl stăpâneau.

– Vă ucideți între voi?

– Majoritatea încearcă să o facă. Pentru mâncare și haine, din răzbunare, pentru glorie între clanurile rivale. Devlon ne-a permis să facem Ritualul, dar s-a asigurat că Azriel, Cassian și cu mine am fost aruncați în locuri diferite.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am găsit. Ne-am făcut loc ucigând prin munți, ca să ajungem unul la celălalt. Se pare că un număr mare de bărbați illyrieni voiau să

dovedească faptul că erau mai puternici și mai inteligenți decât noi. S-a dovedit că s-au înșelat.

Am îndrăznit să îi privesc chipul. Pentru o clipă, l-am și văzut: stropit cu sânge, sălbatic, luptând și ucigând ca să ajungă la prietenii lui, ca să îi protejeze și să-i salveze.

Rhysand ne coborî într-o poiană, pinii înălțându-se atât de mult, încât păreau să mângâie partea de jos a norilor încărcați și gri, care treceau mai departe purtați de vântul rapid.

– Deci nu folosești magia, dar eu o fac? am spus eu, îndepărtându-mă câțiva pași de el.

– Inamicul nostru este legat de puterile mele. Cu toate acestea, tu rămâi invizibilă. El flutură o mână. Să vedem la ce nivel a ajuns tot antrenamentul tău.

Nu aveam chef de asta.

– Când l-ai întâlnit pe Tamlin? l-am întrebat.

Știam ce făcuse tatăl lui Rhysand. Nu îmi permisesem să mă gândesc prea mult la asta.

La felul în care îi ucisese pe tatăl, mama și frații lui Tamlin.

Dar acum, după noaptea trecută, după Regatul Coșmarurilor... Trebuia să știu.

Chipul lui Rhysand era o mască a răbdării.

– Arată-mi ceva impresionant și am să-ți spun. Arată-mi magie dacă vrei răspunsuri.

– Știu ce fel de joc joci... M-am oprit când îmi schiță un zâmbet superior. Foarte bine.

Mi-am întins mâna, cu palma făcută căuș și mi-am impus calmul în vene și minte.

Liniștea, și calmul, și greutatea, ca și când aș fi fost sub apă.

În mâna mea, un fluture din apă bătu din aripi și dansă.

Rhysand schiță un zâmbet, dar amuzamentul dispăru când spuse:

– Tamlin era mai mic decât mine; s-a născut când a început Războiul. Dar, după Război, când s-a maturizat, am ajuns să ne cunoaștem la diverse reuniuni regale. El... Rhysand își încleștă

maxilarul. El părea bun pentru fiul unui Mare Lord. Mai bun decât rudele lui Beron din Regatul Toamnei. Cu toate acestea, frații lui Tamlin erau răi. Mai răi. Iar ei știau că Tamlin va lua titlul într-o zi. Și pentru un illyrian metis care trebuia să-și dovedească valoarea, să-și apere puterea, am văzut prin ce a trecut Tamlin... M-am împrietenit cu el. L-am căutat ori de câte ori am putut să scap din taberele de război sau din regat. Poate că am făcut-o din milă, dar l-am învățat niște tehnici illyriene.

– A știut cineva?

El ridică o sprânceană, aruncând o privire tăioasă spre mâna mea.

M-am încruntat la el și am invocat cântecul păsărilor de apă, lăsându-le să zboare prin poiană, așa cum zburaseră prin baia mea din Regatul Verii.

– Cassian și Azriel au știut, continuă Rhysand. Familia mea a știut și ea. Și nu a fost de acord. Ochii îi erau de gheață. Dar tatăl lui Tamlin s-a simțit amenințat de asta. De mine. Și, deoarece era mai slab decât mine și Tamlin, a vrut să dovedească lumii că nu era. Mama și sora mea trebuia să călătorească spre tabăra de război illyriană ca să mă viziteze. Eu trebuia să le întâlnesc la jumătatea drumului, dar eram ocupat cu instruirea unei noi unități și am hotărât să rămân.

Stomacul mi se întoarse pe dos de nenumărate ori și mi-am dorit să mă fi sprijinit de ceva, când Rhysand spuse:

– Tatăl lui Tamlin, și frații lui, și Tamlin însuși au plecat în sălbăticia illyriană, auzind de la Tamlin – *de la mine* – unde vor fi mama și sora mea și că plănuiam să le întâlnesc. Trebuia să fiu acolo. Nu am fost. Iar ei mi-au ucis, oricum, mama și sora.

Am început să scutur din cap, cu usturimi în ochi. Nu știam ce încercam să neg, să șterg sau să condamn.

– Ar fi trebuit să fiu eu, spuse el, iar eu am înțeles... am înțeles ce spusese în acea zi când plânsesem în fața lui Cassian în ringul de antrenament.

– Ei le-au pus capetele în cutii și le-au trimis de-a lungul râului spre cea mai apropiată tabără. Tatăl lui Tamlin le-a păstrat aripile ca pe trofee. Sunt surprins că nu le-ai văzut țintuite în birou.

Eram pe cale să vomit, să cad în genunchi și să plâng.

Dar Rhysand se uită la menajeria de animale de apă pe care le creasem și mă întrebă:

– Ce mai poți să faci?

Poate din cauza frigului sau a poveștii lui, bruma îmi pârâi în vene și șuieratul sălbatic al vântului de iarnă vui în inima mea. Atunci am simțit cât de ușor ar fi fost să sar între ele, să îmi *unesc* puterile.

Toate animalele mele se opriră în aer... și înghețară în bucăți perfect sculptate de gheață.

Rând pe rând, căzură pe pământ și se sparseră.

Erau un întreg. Aveau aceeași origine întunecată și veniseră din același etern puț al puterii. Cândva, cu mult timp în urmă, înainte de inventarea limbajului și când lumea era nouă.

Rhys continuă firesc:

– Când am aflat, când tatăl meu a aflat... Nu am fost complet sincer cu tine când ți-am spus la Poalele Muntelui că tatăl meu i-a ucis pe tatăl și pe frații lui Tamlin. Am fost cu el. L-am ajutat. În acea seară, ne-am teleportat la marginea Regatului Primăverii și apoi am mers restul drumului pe jos, spre conac. I-am ucis pe frații lui Tamlin pe loc. Le-am prins mințile și i-am lăsat neajutorați, cât i-am tăiat în bucăți, apoi le-am topit creierele în cranii. Și când am ajuns în dormitorul Marelui Lord, l-am găsit mort. Iar tatăl meu... tatăl meu a ucis-o și pe mama lui Tamlin.

Am scuturat din cap neîncetat.

– Tatăl meu mi-a promis că nu o să se atingă de ea. Că nu eram genul de bărbați care ar fi făcut asta. Dar m-a mințit și a făcut-o oricum. Iar apoi s-a îndreptat spre camera lui Tamlin. Am încercat să-l opresc, dar nu m-a ascultat, spuse Rhysand. Voia să-l ucidă și pe el. Iar eu nu am putut.... După toate crimele, eram terminat. Nu

mi-a păsat că Tamlin a fost acolo, că le-a permis să le ucidă pe mama şi sora mea, că a venit să mă ucidă pentru că nu voia să riște să mă ridic împotriva lor. Nu am mai vrut să comit şi alte crime, aşa că l-am oprit pe tata în faţa uşii. El a încercat să intre peste mine. Tamlin a deschis uşa, ne-a văzut, a mirosit sângele care curgea deja pe hol. Iar eu nu am apucat să spun un cuvânt înainte ca Tamlin să-l ucidă pe tatăl meu cu o singură lovitură. Am simţit cum am primit puterea în acelaşi moment în care a primit-o şi el. Ne-am uitat unul la celălalt; brusc amândoi, Mari Lorzi încoronaţi, iar apoi am fugit.

El îi omorâse familia lui Rhysand. Marele Lord pe care îl iubisem îi ucisese familia prietenului său, iar când îl întrebasem cum murise familia *lui*, îmi spusese doar că un regat rival o făcuse. *Rhysand* o făcuse şi...

– El nu ţi-a povestit nimic din toate acestea.

– Mie... Îmi pare rău, am şoptit eu cu vocea răguşită.

– De ce să-ţi pară rău?

– Nu am ştiut. Nu am ştiut că el a făcut asta...

Iar Rhysand credea că îl comparasem cu Tamlin, de parcă el ar fi fost un model de perfecţiune pentru mine...

– De ce te-ai oprit? spuse el, făcând semn spre cioburile de gheaţă de pe covorul de ace de pin.

Oamenii pe care îi iubise cel mai mult muriseră. Ucişi cu sânge-rece. Ucişi de *Tamlin*.

Poiana explodă în flăcări.

Acele de pin dispărură, copacii scârţâiră şi până şi Rhys înjură când focul trecu prin poiană, prin inima mea şi devoră totul în calea lui.

Nu era de mirare că îl făcuse pe Tamlin să implore în ziua în care îi fusesem prezentată în mod oficial. Nu era de mirare că savurase orice şansă de a-l chinui pe Tamlin. Poate că prezenţa mea aici era doar ca să...

Nu. Știam că nu era adevărat. Știam că prezența mea aici nu avea nicio legătură cu ce era între el și Tamlin, cu toate că în mod sigur îi plăcuse să ne întrerupă ziua nunții. De fapt, să mă salveze de acea zi.

– Feyre, spuse Rhysand când focul se stinse.

Dar iată că-mi pârâia în vene. Pârâia lângă venele de gheață și apă.

Și în întuneric.

Tăciunii aprinși licăriră în jurul nostru, plutind în aer, iar eu am trimis un suflu de întuneric liniștitor, un suflu de gheață și apă, ca și când ar fi fost un vânt – un vânt la răsărit, curățind lumea.

Puterea nu aparținea Marilor Lorzi. Nu le mai aparținea.

Îmi aparținea mie – așa cum îmi aparțineam doar *mie,* așa cum eu trebuia să-mi hotărăsc și să-mi făuresc viitorul.

Odată ce aș fi descoperit și stăpânit ce îmi dăduseră alții, aș fi putut uni puterile în ceva nou, în ceva care să aparțină tuturor regatelor și niciunuia dintre ele.

Flacăra șuieră când fu stinsă atât de bine, încât nu rămase nici fumul.

Dar i-am întâlnit privirea lui Rhysand, care se uită cu ochi mari la mine, în timp ce lucram.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? am întrebat eu răgușită.

Imaginea lui în echipamentul de zbor illyrian, cu aripile întinse peste întreaga poiană, cu sabia care i se ivea deasupra umărului...

Acolo, în acea gaură din pieptul meu, acolo am văzut imaginea. La prima vedere, păruse îngrozitor, încarnarea răzbunării și-a mâniei, dar, dacă te-ai fi apropiat... tabloul i-ar fi arătat frumusețea chipului, aripile întinse nu ca să rănească, ci ca să mă ia din fața pericolului, să mă protejeze.

– Nu am vrut să crezi că încercam să te întorc împotriva lui, spuse el.

Puteam să văd tabloul, să-l *simt.* Voiam să-l pictez.

Voiam să pictez.

Nu am așteptat să-mi întindă o mână înainte de a merge spre el. Și, ridicându-mi privirea spre chipul lui, i-am spus:

– Vreau să te pictez.

El mă luă ușor în brațe.

– Nud ar fi cel mai bine, îmi spuse la ureche.

CAPITOLUL 46

Îmi era atât de frig, încât credeam că nu o să mă mai încălzesc vreodată. Chiar și în timpul iernii de pe tărâmul muritorilor, reușisem să găsesc o urmă de căldură, dar, după ce aproape că îmi golisem rezerva de magie în acea după-amiază, nici măcar focul dogoritor din șemineu nu ar fi putut să-mi dezgheațe frigul din oase. Venea *vreodată* primăvara în acest loc blestemat?

– Ei aleg aceste locații, spuse Cassian din fața mea, cât mâncam la cină tocană de oaie în jurul mesei ascunse în colțul părții din față a casei din piatră. Doar ca să se asigure că vor supraviețui numai cei mai puternici dintre noi.

– Oameni îngrozitori, mormăi Mor spre bolul ei din lut. Nu-l condamn pe Az pentru faptul că nu a vrut să vină aici.

– Înțeleg că instruirea fetelor a decurs bine, spuse tărăgănat Rhysand de lângă mine, coapsa lui fiind atât de aproape, încât îi simțeam căldura pe a mea.

Cassian își bău berea din cană.

– Am făcut-o pe una dintre ele să recunoască faptul că nu au învățat nicio lecție în ultimele zece zile. Se pare că toate au fost prea ocupate cu „îndatoririle".

– Nu este nicio luptătoare înnăscută în lotul acesta?

– De fapt, sunt trei, spuse Mor. Trei din zece nu este deloc rău. Cât despre celelalte, m-aș bucura dacă ar învăța să se apere. Dar cele

trei... Au instinctul... ghearele. Familiile lor stupide vor să le taie aripile şi să aibă copii.

M-am ridicat de la masă şi mi-am dus bolul în chiuveta băgată în perete. Casa era simplă, dar mai mare şi într-o condiţie mai bună decât vechea noastră reşedinţă. Camera din faţă servea ca bucătărie, cameră de zi şi sală de mese, cu trei uşi în spate: una pentru baia înghesuită, una pentru depozit şi una ca uşă din spate, deoarece niciun illyrian adevărat, conform lui Rhysand, nu-şi făcea vreodată o casă cu o singură ieşire.

– La cât pleci mâine spre Oraşul Cioplit? o întrebă Cassian destul de încet, încât mi-am dat seama că, probabil, era timpul să plec la etaj.

Mor râcâi fundul bolului. Aparent, Cassian făcuse tocana şi nu fusese prea rea.

– După micul dejun. Înainte de asta. Nu ştiu. Poate după-amiază, când ei de-abia se trezesc.

Rhysand era cu un pas în urma mea, cu bolul în mână, şi îmi făcu semn să-mi las vasul murdar în chiuvetă. El îşi înclină capul spre scările abrupte şi înguste din spatele casei. Erau suficient de late, cât să treacă un războinic illyrian – o altă măsură de siguranţă – iar eu am aruncat o privire spre masă pentru ultima dată, înainte de a dispărea pe scări.

Mor şi Cassian se uitară la bolurile lor goale, vorbind încet pentru prima dată.

Cu fiecare treaptă urcată, îl simţeam pe Rhys în spatele meu; îi simţeam căldura, fluxul şi refluxul puterii lui. Şi, în acest mic spaţiu, parfumul lui mă învăluia, mă chema.

Etajul era întunecat, luminat doar de o mică fereastră din capătul holului şi de lumina lunii care intra printr-un mic spaţiu dintre pinii din jurul nostru. Aici erau doar două uşi, iar Rhysand îmi arătă una din ele.

– Tu şi Mor puteţi sta împreună în seara asta. Spune-i să tacă din gură, dacă trăncăneşte prea mult.

Totuşi nu aş fi făcut-o. Dacă ar fi simţit nevoia să vorbească, să se descarce şi să se pregătească pentru ziua de mâine, aş fi ascultat-o până la răsărit.

Atinse mânerul de la uşa lui, dar eu m-am rezemat de uşa mea de lemn.

Ar fi fost atât de uşor să fac cei trei paşi ca să traversez holul.

Să-mi trec mâinile peste pieptul lui, să-i conturez buzele frumoase cu ale mele.

Am înghiţit în sec când se întoarse spre mine.

Nu voiam să ştiu ce însemna asta, ce făceam, ce era între noi.

Pentru că între noi lucrurile nu fuseseră niciodată normale, nici prima oară, când ne întâlniserăm de Calanmai. Nu reuşisem să mă îndepărtez cu uşurinţă de el atunci când îl crezusem extrem de periculos. Dar acum...

„Trădătoareo, trădătoareo, trădătoareo!"

El deschise gura, dar eu deja mă strecurasem în camera mea şi închisesem uşa.

Stropii de ploaie îngheţată se scurseră printre ramurile pinilor cât am mers prin ceaţă în hainele mele de luptă illyriene, înarmată cu un arc, tolbă şi cuţite şi tremurând ca un câine ud.

La câteva sute de paşi în urmă, Rhys ne căra raniţele. Pătrunseserăm atât de mult în stepele împădurite, încât trebuia să ne petrecem noaptea aici. Atât de departe, încât nimeni şi nimic nu ar fi putut să vadă o altă „explozie glorioasă de flăcări şi mânie", cum spusese Rhysand. Azriel nu venise cu veşti de la surorile mele despre poziţia reginelor, aşa că aveam timp de pierdut. Cu toate că Rhysand, cu siguranţă, nu păruse să fie de acord cu asta când mă informase în acea dimineaţă. Dar măcar nu trebuia să campăm aici. Rhysand îmi promisese că era un fel de han în apropiere.

M-am întors în direcția din care Rhysand venea în urma mea, zărindu-i mai întâi aripile. Mor plecase înainte de a mă fi trezit, iar Cassian fusese arogant și tensionat în timpul micului dejun... Atât de mult, încât mă bucurasem să plec de îndată ce-mi voi fi terminat terciul. Și îmi păruse un pic rău de illyrienii care trebuiau să aibă de-a face cu el în acea zi.

Rhysand se opri după ce mă ajunse din urmă și, în ciuda copacilor și-a ploii dintre noi, am văzut cum ridică întrebător din sprâncene, voind să știe de ce mă oprisem. Nu mai vorbisem despre Căderea Stelelor sau Regatul Coșmarurilor și, în seara precedentă, foindu-mă în patul minuscul, hotărâsem să mă distrez. Nu trebuia să fie complicat. Ei bine, nu mi se mai părea o trădare, dacă între noi era doar ceva fizic.

Am ridicat o mână, făcându-i semn lui Rhysand să rămână unde era. După ziua de ieri, nu îl voiam atât de aproape, ca nu cumva să îl ard. Sau mai rău. El schiță o plecăciune, iar eu mi-am dat ochii peste cap când m-am îndreptat spre pârâul din față, gândindu-mă unde aș fi putut încerca să mă joc cu focul lui Beron. Cu focul *meu*.

La fiecare pas, simțeam cum Rhysand mă devora din priviri. Sau poate că asta se petrecea prin legătură. Am făcut un efort să mă concentrez la ce aveam de făcut, și nu la cum îi simțisem mâinile mângâindu-mi coapsele, trăgându-mă spre el, atingându-mi ușor scuturile mentale.

Aș fi putut jura că am simțit și o urmă de amuzament în celălalt capăt al scutului meu mental. Am șuierat și am făcut un semn vulgar peste umăr, tocmai când mi-am coborât un pic scutul.

Amuzamentul se transformă în încântare, iar apoi un strop de plăcere îmi coborî pe șira spinării, și mai jos.

Fața mi se încălzi, iar o creangă îmi pârâi sub cizmă la fel de zgomotos ca un tunet. Am scrâșnit din dinți. Pământul se înclina spre un pârâu gri destul de rapid, încât trebuia să fi fost alimentat de munții înalți și acoperiți de zăpadă de la distanță.

Bun, acest loc era bun: aveam provizie în plus de apă ca să sting flăcările care ar fi putut izbucni, iar spațiul era suficient de deschis. Vântul suflă dinspre mine, purtându-mi parfumul spre sud, mai adânc în pădure când am deschis gura ca să-i spun lui Rhysand să rămână în urmă.

Cu vântul și pârâul învolburat, nu fu o surpriză că nu i-am auzit înainte să mă înconjoare.

– Feyre!

M-am întors cu săgeata pusă în arc și am țintit spre sursa vocii...

Patru santinele ale Regatului Primăverii ieșiră dintre copacii din spatele meu ca fantomele, înarmate până în dinți și cu ochi mari. Pe doi îi cunoșteam: erau Bron și Hart.

Și între ei era Lucien.

CAPITOLUL 47

Dacă voiam să scap, trebuia ori să înfrunt pârâul, ori pe ei. Dar Lucien...

Părul roşcat îi era legat la spate şi nu era deloc elegant: purta o armură din piele şi avea săbii, cuţite... Ochiul metalic mă măsură din cap până-n picioare, pielea-i aurie fiind palidă.

– Te-am căutat mai bine de două luni, şopti el, acum examinând pădurea, pârâul şi cerul.

Rhysand. Pe toţi zeii! Rhys era prea în urmă şi...

– Cum m-ai găsit?

Nu mi-am recunoscut vocea calmă şi rece. Dar... să mă *caute.* Ca şi când chiar aş fi fost o pradă.

Dacă Tamlin ar fi fost aici... Sângele mi se răci şi mai mult decât ploaia îngheţată care acum îmi curgea pe faţă şi îmi intra în haine.

– Cineva ne-a informat că ai fi aici, dar am avut noroc să îţi simt mirosul în vânt şi... Lucien făcu un pas spre mine.

M-am retras. Era doar un metru între mine şi pârâu.

Ochiul lui Lucien se mări un pic.

– Trebuie să plecăm de aici. Tamlin nu a fost în apele lui. Am să te duc direct la...

– Nu, am şoptit eu.

Cuvântul răguşit răzbi dincolo de ploaie, pârâul şi pădurea de pini.

Cele patru santinele se priviră reciproc, apoi se uitară la săgeata îndreptată spre ei.

Lucien mă studie din nou.

Iar eu mi-am dat seama la ce se uita atent: la hainele de luptă illyriene din piele. La culoarea și plinătatea care-mi caracterizau din nou fața și trupul.

Și la tăcerea de oțel din ochii mei.

– Feyre! spuse el întinzând o mână. Hai să mergem acasă!

Nu m-am mișcat.

– Aceea nu a mai fost casa mea din ziua în care l-ai lăsat să mă închidă înăuntru.

Lucien strânse din buze.

– A fost o greșeală. *Toți* am făcut greșeli. Îi pare rău mai mult decât îți dai seama. Și mie la fel.

El păși spre mine, iar eu m-am retras alți câțiva centimetri.

Nu mai era mult spațiu între mine și apele agitate de dedesubt.

Antrenamentul alături de Cassian se izbi în mine, de parcă toate instruirile din fiecare dimineață formară o plasă care mă prinse când am căzut liber spre panica mea tot mai mare. Odată ce Lucien m-ar fi atins, ne-ar fi teleportat afară de acolo. Nu departe – nu era atât de puternic, dar era rapid. În orice caz, ar fi sărit câțiva kilometri, apoi tot mai mulți și mai mulți, până când Rhysand nu m-ar fi putut ajunge. *Știa* că Rhysand era aici.

– Feyre! spuse rugător Lucien și îndrăzni să mai facă un pas, cu mâna întinsă.

Mi-am înclinat săgeata spre el, iar arcul scârțâi.

Nu îmi dădusem niciodată seama că, în timp ce Lucien fusese antrenat ca războinic, Cassian, Azriel, Mor și Rhys erau Războinici. Cassian ar fi putut să-l spulbere pe Lucien cu o singură lovitură.

– Lasă săgeata, murmură Lucien de parcă ar fi liniștit un animal sălbatic.

În spatele lui, cele patru santinele se apropiară. Încolțindu-mă.

Eram animalul de companie și proprietatea Marelui Lord.

– Nu mă atinge, am şoptit eu.

– Nu înţelegi în ce încurcătură eşti, Feyre. Noi... *Eu* am nevoie de tine acasă. Acum.

Nu voiam să aud aşa ceva. Uitându-mă la pârâul de dedesubt, mi-am calculat şansele.

Privirea mă costă. Lucien fandă cu mâna întinsă. O atingere, doar atât ar fi fost necesar...

Nu mai eram animalul de companie al Marelui Lord.

Şi poate că lumea trebuia să afle că eu chiar aveam colţi.

Degetele lui Lucien îmi atinseră mâneca vestei din piele.

Şi eu m-am transformat în fum şi cenuşă şi noapte.

Lumea se opri şi se plecă, iar Lucien fandă atât de încet spre ceea ce era acum un spaţiu gol când eu l-am ocolit, când m-am grăbit spre copacii din spatele santinelelor.

M-am oprit, iar timpul îşi reluă cursul natural. Lucien se clătină, oprindu-se înainte de a cădea în prăpastie şi se roti cu ochi mari ca să descopere că acum eram în spatele santinelelor. Bron şi Hart tresăriră şi se retraseră din faţa mea.

Şi din faţa lui Rhysand, care era lângă mine.

Lucien îngheţă. Chipul îmi era o oglindă de gheaţă; geamăna insensibilă a amuzamentului crud de pe faţa lui Rhysand, când îşi culese un puf de pe tunica neagră.

Purta haine elegante şi negre – nu avea nici aripi, nici haine de luptă din piele.

Hainele elegante şi neşifonate erau o altă armă. Ca să ascundă cât de priceput şi de puternic era; ca să ascundă de unde venea şi ce îi plăcea. O armă care valora cât magia pe care o folosise ca să o ascundă, chiar dacă asta ne supunea riscului de a fi urmăriţi.

– Micuţul Lucien, spuse mieros Rhysand. Doamna Regatului Toamnei nu ţi-a spus că atunci când o femeie te refuză, chiar vorbeşte serios?

– Ticălosule! mârâi Lucien, trecând grăbit de santinele, dar neîndrăznind să-şi atingă armele. Ticălos nenorocit!

Am mârâit și eu.

Privirea lui Lucien mă disecă, iar apoi spuse cu o groază stăpânită:

– Ce ai făcut, Feyre?

– Să nu mă mai căutați, i-am răspuns eu cu blândețe.

– Nu va înceta să te caute; nu va înceta să își dorească să te întorci acasă.

Cuvintele mă loviră în stomac, așa cum intenționase el. Probabil că reacția mi se citi pe chip, deoarece Lucien insistă:

– Ce ți-a făcut? Ți-a luat mintea și...

– Destul, spuse Rhysand, înclinându-și capul cu acea grație nonșalantă. Feyre și cu mine suntem ocupați. Întorceți-vă pe tărâmul vostru, înainte să-i trimit vechiului meu prieten capetele voastre ca pe o mărturie a ceea ce se întâmplă când lacheii Regatului Primăverii vin pe teritoriul meu.

Ploaia înghețată îmi alunecă pe gulerul hainelor și pe spate. Chipul lui Lucien era nesănătos de palid.

– Ai demonstrat ce ai vrut, Feyre! Acum, hai acasă!

– Nu sunt un copil care se joacă, am spus printre dinți.

Așa mă văzuseră ei: ca având nevoie de protecție, de apărare, de explicații...

– Ai grijă, Lucien, spuse tărăgănat Rhysand. Sau și draga de Feyre te va trimite înapoi în bucăți.

– Nu suntem inamicii tăi, Feyre, spuse rugător Lucien. Lucrurile s-au înrăutățit, Ianthe a scăpat de sub control, dar asta nu înseamnă să renunți...

– Tu ai renunțat, am șoptit eu.

Am simțit că până și Rhysand a rămas nemișcat.

– *Tu* ai renunțat la mine, am spus un pic mai tare. Erai prietenul meu. Și l-ai ales pe *el* – ai ales să i te supui, chiar dacă ai văzut ce mi-au făcut ordinele și regulile lui. Chiar dacă ai văzut cum mă distrugeam *zi de zi*.

– *Nu știi* cât de schimbătoare au fost primele câteva luni, izbucni Lucien. *Trebuia* să prezentăm un front unificat și supus, iar

eu trebuia să fiu un exemplu pe care toți ceilalți din regatul nostru să-l urmeze.

– Ai *văzut* ce se întâmpla cu mine. Dar ți-a fost prea frică de el ca să faci cu adevărat ceva în privința asta.

Despre frică era vorba. Lucien făcuse presiuni asupra lui Tamlin, dar până la un punct. Într-un final, cedase.

– Te-am implorat, am spus eu tăios și cu respirația tăiată. Te-am implorat de atâtea ori să mă ajuți, să mă scoți din casă, măcar pentru o oră. Iar tu m-ai lăsat singură, m-ai împins într-o cameră cu Ianthe sau mi-ai spus să mă fac remarcată.

Lucien rosti cu o voce prea stinsă:

– Și presupun că Regatul Nopții este mult mai bun?

Mi-am amintit ce trebuia să știu: să fi trăit. Ceea ce Lucien și ceilalți nu ar fi putut afla vreodată, nici măcar dacă asta ar fi însemnat să renunț la viață.

Și aș fi renunțat. Ca să păstrez Velarisul în siguranță; ca să-i țin pe Mor, Amren, Cassian și Azriel și... pe *Rhysand* în siguranță.

I-am vorbit lui Lucien cu o voce slabă, înceată și la fel de rea ca ghearele care mi se formau în vârfurile degetelor, la fel de rea ca greutatea minunată dintre omoplații mei:

– Când îți petreci atât de mult timp închis în întuneric, Lucien, afli că și întunericul începe să te privească.

Am simțit pulsul unei surprize, o încântare răutăcioasă în scuturile mele mentale în fața aripilor întunecate și membranoase, despre care știam acum că mi se ridicau deasupra umerilor. Fiecare atingere de gheață a ploii mă făcea să simt un șoc înghețat. Sensibile – atât de sensibile erau aripile illyriene.

Lucien se retrase un pas.

– Ce ți-au făcut?

I-am schițat un zâmbet.

– Fata umană pe care o cunoșteai a murit la Poalele Muntelui. Nu mă interesează să-mi petrec nemurirea ca animalul de companie al unui Mare Lord.

Lucien începu să scuture din cap.

– Feyre...

– Spune-i lui Tamlin, am zis eu, înecându-mă cu numele lui, gândindu-mă la ce îi făcuse lui Rhysand și familiei lui, că, dacă mai trimite pe cineva pe aceste tărâmuri, vă voi vâna pe toți. Și vă voi demonstra exact ce m-a învățat întunericul.

Un fel de durere sinceră i se citi pe chip.

Nu-mi păsa. Nu am făcut decât să-l privesc neînduplecată, rece și întunecată. Creatura în care poate m-aș fi transformat într-o zi, dacă aș fi rămas în Regatul Primăverii, dacă aș fi rămas distrusă câteva decenii, secole... până când aș fi învățat să-mi scot în liniște cioburile de durere, până aș fi învățat să savurez durerea altora.

Lucien dădu din cap spre santinelele lui. Bron și Hart, cu ochi mari și tremurând, dispărură cu ceilalți doi.

Lucien zăbovi o clipă, nimic altceva decât ploaia și aerul fiind între noi. Apoi i se adresă încet lui Rhysand:

– Ești mort. Tu și tot regatul tău blestemat.

Și dispăru. M-am uitat la locul gol în care fusese și am așteptat, fără să renunț la expresia pe care o afișam, până când un deget puternic și cald trasă în jos o linie pe marginea aripii mele drepte.

Parcă mi-ar fi suflat cineva în ureche.

Am tremurat și m-am arcuit când am suspinat.

Rhysand apăru în fața mea, studiindu-mi chipul și aripile din spatele meu.

– Cum ai reușit?

– Prin metamorfoză, am reușit eu să spun, privind cum ploaia îi aluneca pe chipul bronzat. Și asta îmi distrase suficient atenția, încât ghearele, aripile și întunericul unduitor să dispară, iar eu am rămas ușoară și înghețată în propria-mi piele.

Metamorfozarea... la vederea unei părți din trecut, a bărbatului de care nu îmi permisesem să-mi amintesc. Metamorfoza – un dar de la Tamlin pe care nu mi-l dorisem și de care nu avusesem nevoie... până acum.

Privirea lui Rhysand se îmblânzi.

– Ai dat un spectacol convingător.

– I-am arătat ce voia să vadă, am șoptit eu. Ar trebui să găsim alt loc.

El dădu din cap, iar tunica și pantalonii îi dispărură, înlocuite de cunoscutele haine de luptă din piele, de aripi și sabie. Războinicul meu...

Nu era totul *pentru mine.*

– Ești bine? mă întrebă când mă luă în brațe ca să zburăm în alt loc.

M-am culcușit în căldura lui, savurând-o.

– Faptul că a fost atât de ușor și că m-am simțit atât de mică mă deranjează mai mult decât întâlnirea în sine.

Poate că asta fusese de la bun început problema mea. Motivul pentru care nu îndrăznisem să fac acel ultim pas la Căderea Stelelor. Eram vinovată că *nu* mă simțeam îngrozitor, nu cu adevărat. Nu pentru că îl voiam.

Câteva fâlfâiri puternice ne făcură să plutim în sus, printre copaci, și să zburăm la mică înălțime deasupra pădurii, în timp ce ploaia mă lovea în față.

– Știam că lucrurile erau rele, spuse Rhysand cu o mânie stăpânită, abia perceptibilă peste mușcătura înghețată a vântului și-a ploii, dar speram ca măcar Lucien să se fi implicat.

– Și eu am crezut asta, am spus mai încet decât intenționasem.

El mă strânse ușor, iar eu i-am clipit prin ploaie. Pentru prima dată, se uita mine, nu la priveliștea de dedesubt.

– Îți stă bine cu aripi, îmi spuse și mă sărută pe frunte.

Până și ploaia încetă să mai fie atât de rece.

CAPITOLUL 48

În mod aparent, „hanul" din apropiere era ceva mai mult decât o tavernă zgomotoasă cu câteva camere de închiriat – de obicei cu ora. Și, așa cum era, nu avea locuri libere. În afară de o cameră *minusculă* care, cândva, făcuse parte din pod.

Rhysand nu voia ca să se afle cine, mai exact, se număra printre Marii Spiriduși, spiridușii, illyrienii și cine altcineva se înghesuia în hanul de dedesubt. Până și eu abia l-am recunoscut când el – fără magie, fără nimic altceva în afară de ajustarea posturii lui – anulă sentimentul de putere nepământeană, până când fu doar un războinic illyrian obișnuit, foarte atrăgător și supărat că trebuia să ia ultima cameră disponibilă care era atât de sus, încât doar o scară îngustă ducea la ea: fără hol sau alte camere. Dacă aveam nevoie să folosesc baia, trebuia să mă aventurez la etajul de dedesubt, unde, având în vedere mirosurile și sunetele din cele șase camere de la acel nivel, mi-am propus să o folosesc rapid, jurându-mi că nu aveam s-o mai vizitez până dimineață.

O zi în care m-am jucat cu apa, focul, gheața, iar întunericul în ploaia foarte rece mă distrusese în așa fel încât nimeni nu se uita la mine, nici măcar cel mai beat și mai singuratic dintre clienții tavernei. Doar un han, un magazin de haine, unul de alimente și un bordel alcătuiau micul oraș. Toate destinate vânătorilor, războinicilor și

călătorilor aflați în trecere prin această parte a pădurii, care, fie erau în drum spre teritoriile illyriene, fie le părăseau. Sau doar pentru spiridușii care locuiau aici, singuratici și bucuroși să fie așa. Prea mic și prea îndepărtat ca Amarantha și acoliții ei să se fi deranjat pentru el.

Sincer, nu-mi păsa unde eram, câtă vreme era un loc uscat și cald. Rhysand deschise ușa camerei de la pod și se dădu la o parte ca să mă lase să trec.

Ei bine, avea măcar o calitate din cele două.

Tavanul era atât de înclinat încât, ca să ajungi în cealaltă parte a patului, trebuia să te târâi pe saltea; camera era atât de înghesuită, încât era aproape imposibil să înconjori patul spre minusculul dulap lipit de peretele opus; ca să pot deschide dulapul ar fi trebuit să mă așez pe pat.

Patul.

– Am cerut două, spuse Rhysand, cu mâinile deja ridicate.

Suflarea i se transformă în aburi. Nu era nici măcar o sobă. Și nu era nici suficient spațiu, încât să-i cer să doarmă pe jos. Nu aveam încredere că stăpâneam flacăra ca să încerc să încălzesc camera. Cel mai probabil aș fi ars din temelii locul acesta mizerabil.

– Dacă nu poți risca să folosești magia, atunci va trebui să ne încălzim unul pe celălalt, am spus eu și am regretat imediat. Mă refer la căldura corpurilor noastre. Și, doar ca să fac să-i dispară acea expresie de pe chip, am adăugat: Surorile mele și cu mine trebuia să împărțim același pat – sunt obișnuită cu asta.

– Voi încerca să nu te ating.

Gura mi se uscă un pic.

– Mi-e foame.

Când auzi asta, nu mai zâmbi.

– Am să cobor să aduc de mâncare cât te schimbi. Am ridicat o sprânceană. Chiar dacă abilitățile mele de a mă pierde în mulțime sunt remarcabile, fața îmi este ușor de recunoscut, spuse el. Aș prefera să nu rămân prea mult la parter, ca să nu fiu observat.

Într-adevăr, își luă o mantie din raniță și o îmbrăcă, materialul acoperindu-i aripile pe care nu ar fi riscat să le facă să dispară din nou. Își folosise puterea mai devreme în acea zi – destul de puțină, încât ar fi putut să nu fie observată, dar nu aveam să ne mai întoarcem în acea parte a pădurii prea curând, după cum spusese el.

Își puse gluga, iar eu i-am privit încântată umbrele, aparența amenințătoare și aripile.

„Moarte pe aripi rapide." Așa aș fi intitulat tabloul.

– Îmi place când mă privești așa, spuse el cu blândețe.

Vocea lui blândă îmi încălzi sângele.

– Așa cum?

– Ca și când puterea mea nu este ceva de care să fugi. Așa cum mă vezi tu.

Și, din fața unui bărbat care crescuse conștient de faptul că era cel mai puternic Mare Lord din istoria Prythianului, că putea distruge mințile dacă nu era atent, că era singur – singur cu puterea și cu povara lui, dar că acea frică era cea mai strașnică armă împotriva amenințărilor la adresa poporului său... aș fi plecat acasă după cearta din Regatul Coșmarurilor.

– La început mi-a fost frică de tine.

Dinții albi îi străluciră prin umbrele din glugă.

– Nu, nu ți-a fost. Poate ai fost un pic neliniștită, dar nu înspăimântată. Am simțit groaza adevărată a unui număr suficient de oameni, încât să cunosc diferența. Poate că de aceea nu am putut să stau deoparte.

Când? Înainte să-l pot întreba, coborî la parter, închizând ușa în urma lui.

M-am chinuit să-mi scot hainele pe jumătate înghețate, deoarece mi se lipeau de pielea umflată de ploaie, iar eu m-am lovit de tavanul înclinat, de pereții din apropiere și am lovit cu genunchiul de capul din alamă al patului când m-am schimbat. Camera era atât de friguroasă, încât a trebuit să mă dezbrac treptat: mi-am înlocuit cămașa înghețată cu una uscată, pantalonii cu alții căptușiți cu lână,

și ciorapii uzi cu unii groși și împletiți care urcau până la gambe. După ce mi-am pus puloverul supradimensionat care mirosea un pic a Rhysand, am stat cu picioarele încrucișate pe pat și am așteptat.

Patul nu era mic, dar, cu siguranță, nici suficient de mare ca să pretind că aveam să dorm lângă el. Mai ales că avea aripi.

Ploaia zornăia pe acoperiș la doar câțiva centimetri distanță, un ritm constant pentru gândurile care îmi pulsau acum în minte.

Cazanul știa ce îi raporta Lucien lui Tamlin, foarte probabil chiar în acest moment, dacă nu în urmă cu câteva ore.

Îi trimisesem biletul lui Tamlin... iar el alesese să-l ignore. La fel cum îmi ignorase sau respinsese aproape toate cererile mele, acționând după simțurile lui amăgite pentru ce credea că era corect pentru bunăstarea și siguranța mea. Iar Lucien fusese pregătit să mă ia împotriva voinței mele.

Bărbații spiriduși erau teritoriali, dominanți, aroganți, dar cei din Regatul Primăverii fuseseră instruiți greșit. Pentru că, în sinea mea, știam că până și Cassian ar fi putut să-mi forțeze și să-mi testeze limitele, dar că s-ar fi retras în clipa în care i-aș fi spus „nu". Și știam... că, dacă m-aș fi epuizat, iar Rhysand nu ar fi făcut nimic ca să mă oprească, Azriel sau Cassian m-ar fi scos. M-ar fi dus undeva – oriunde ar fi trebuit să fiu – și s-ar fi ocupat de Rhysand mai târziu.

Dar Rhys... Rhys nu ar fi avut cum să *nu* vadă ce se întâmpla cu mine; nu ar fi fost atât de indus în eroare, de arogant și de absorbit de sine. Știuse ce era Ianthe din clipa în care o cunoscuse. Și înțelesese cum era să fii prizonier și neajutorat și să lupți, în fiecare zi, cu ambele orori.

Îl iubisem pe Marele Lord care îmi arătase minunile și confortul din Prythian; îl iubisem pe Marele Lord care îmi dăduse timp, mâncare și siguranță ca să pictez. Poate o mică parte din mine ar fi ținut mereu la el, dar... Amarantha ne distrusese pe amândoi. Sau mă distrusese, astfel încât cine era el și ce eram eu acum nu mai formau o pereche potrivită.

Și puteam renunța la asta. Puteam să accept. Poate că avea să-mi fie greu o vreme, dar... poate că urma să fie și mai bine.

Pașii lui Rhysand abia se auziră, dați de gol doar de scârțâitul ușor al scărilor. M-am ridicat să deschid ușa înainte să bată și l-am găsit stând acolo, cu tava în mâini, pe care ducea două rânduri de farfurii acoperite, împreună cu două pahare și o sticlă cu vin și...

– Spune-mi că simt miros de tocană.

Am adulmecat, dându-mă la o parte și închizând ușa în timp ce el lăsă tava pe pat. Nu era loc nici măcar pentru o masă în încăpere.

– Tocană de iepure, dacă e să-i dăm crezare bucătarului.

– Aș fi putut să trăiesc și fără să aud asta, am spus eu, iar Rhysand zâmbi. Mi-am mutat privirea de la el, așezându-mă lângă mâncare, atentă să nu lovesc tava. Am ridicat capacul farfuriilor de deasupra: erau două boluri cu tocană. Ce este în cea de dedesubt?

– Plăcintă cu carne.

Nu am îndrăznit să întreb cu ce fel de carne. M-am uitat urât, dar deja ocolea patul spre dulap, cu ranița în mână.

– Ia și mănâncă; eu mă schimb mai întâi, îmi spuse el.

Într-adevăr, era ud până la piele și probabil înghețat și suferind.

– Ar fi trebuit să te schimbi înainte să cobori.

Am luat lingura și am învârtit în tocană, oftând la fuioarele calde de abur care se ridicară atingându-mi fața înghețată.

Scârțâitul și foșnetul hainelor ude care erau scoase umplură camera. Am încercat să nu mă gândesc la pieptul gol și bronzat, la tatuaje. La mușchii tari.

– Tu ai fost cea care s-a antrenat toată ziua. Măcar o mâncare caldă puteam să-ți aduc.

Am luat o gură. Era inspidă, dar comestibilă și, mai important, caldă. Am mâncat în liniște, ascultând foșnetul hainelor cu care se îmbrăca, încercând să mă gândesc la o baie rece, la răni infectate, la ciuperca piciorului – la orice în afară de corpul lui gol, atât de

aproape... şi la patul pe care stăteam. Mi-am turnat un pahar cu vin şi apoi l-am umplut pe al lui.

În cele din urmă, Rhysand se strecură între pat şi colţul proeminent al zidului, cu aripile strânse. Purta pantaloni subţiri şi largi şi o cămaşă strâmtă din ceea ce părea a fi cel mai moale bumbac.

– Cum o tragi peste aripi? l-am întrebat în timp ce mânca.

– Are nişte fante pe spate care se închid cu nasturi ascunşi... Dar în situaţii normale, pur şi simplu folosesc magia ca să o închid.

– Se pare că foloseşti mai mereu multă magie deodată.

El ridică din umeri.

– Mă ajută să îmi consum tensiunea puterii. Magia trebuie eliberată, consumată, altfel se acumulează şi mă înnebuneşte. De aceea pietrele illyriane se numesc Siphon – ne ajută să canalizăm puterea, să o elimine atunci când este necesar.

– Chiar te înnebuneşte? am întrebat şi am pus deoparte bolul gol de tocană, apoi am ridicat capacul de pe plăcinta cu carne.

– Chiar mă înnebuneşte. Sau aşa am fost avertizat. Totuşi îi simt presiunea dacă trece prea mult timp fără să o eliberez.

– Este îngrozitor.

El ridică din nou din umeri.

– Totul are un cost, Feyre. Dacă preţul pentru a fi destul de puternic ca să-mi protejez poporul este să fiu nevoit să mă lupt cu aceeaşi putere, atunci nu mă deranjează. Amren m-a învăţat destule despre felul în care să o controlez. Suficient încât să îi fiu dator. Inclusiv pentru scutul actual din jurul oraşului meu, cât timp suntem aici.

Toată lumea din jurul lui avea un folos, o abilitate puternică. Şi totuşi, eu, iată-mă... nu eram decât un hibrid ciudat. Eram o pacoste.

– Nu eşti, spuse el.

– Nu-mi citi gândurile!

– Nu pot să opresc ce-mi transmiţi uneori prin legătura dintre noi. Şi, în plus, de obicei totul ţi se citeşte pe chip, dacă ştii unde să

te uiți. Ceea ce a făcut ca spectacolul tău de azi să fie și mai impresionant.

Își lăsă deoparte tocana tocmai când am terminat de devorat plăcinta cu carne și m-am strecurat în pat spre perne, cuprinzând paharul de vin cu mâinile înghețate. L-am urmărit cum mânca în timp ce beam.

– Credeai că aș fi plecat cu el?

El se opri din mestecat, apoi își coborî furculița.

– Am auzit fiecare cuvânt pe care vi l-ați spus. Știam că poți avea grijă de tine și totuși... Se întoarse la plăcinta lui, înghițind o bucată înainte de a continua. M-am trezit hotărând că, dacă l-ai fi luat de mână, aș fi găsit o cale să accept situația. Ar fi fost alegerea ta.

Am sorbit din vin.

– Și dacă m-ar fi apucat el?

În privire nu se citea decât hotărârea intransigentă.

– Atunci aș fi distrus lumea ca să te aduc înapoi.

Un fior rece îmi străbătu șira spinării, iar eu nu mi-am putut lua privirea de la el.

– Aș fi tras în el, dacă ar fi încercat să te rănească, am șoptit.

Nu recunoscusem asta nici față de mine însămi.

Ochii îi licăriră.

– Știu.

Rhysand termină de mâncat, lăsă tava goală în colț, se întoarse spre mine pe pat și îmi umplu din nou paharul înainte de a-l umple pe al lui. Era atât de înalt, încât trebui să se aplece ca să nu lovească tavanul înclinat cu capul.

– Un gând în schimbul altuia, am spus eu. Fără să aduci vorba despre antrenament, te rog!

El chicoti răgușit și își goli paharul, punându-l pe tavă.

Mă urmări sorbind lung din al meu.

– Mă gândesc, spuse el, urmărindu-mi limba plimbându-se peste buza inferioară, că mă uit la tine și simt că mor. De parcă nu pot să

respir. Mă gândesc la faptul că te doresc atât de mult, încât nu pot să mă concentrez nici în jumătate din timpul în care sunt în preajma ta, iar această cameră este prea neîncăpătoare, ca să mă culc cu tine. Mai ales din cauza aripilor.

Inima mi se poticni. Nu știam ce să fac cu brațele, picioarele și fața mea. Am băut restul vinului și am lăsat paharul lângă pat, încordându-mi coloana când i-am spus:

– Mă gândesc la faptul că nu încetez să mă gândesc la tine. Și asta se întâmplă de multă vreme. Chiar dinainte de a părăsi Regatul Primăverii. Și poate că asta mă face o trădătoare nenorocită, dar...

– Nu te face, spuse el cu o expresie serioasă pe chip.

Dar mă făcea. Îmi dorisem să-l văd pe Rhysand în săptămânile dintre vizite. Și nu-mi păsase când Tamlin încetase să mă viziteze în dormitor. Tamlin renunțase la mine, dar și eu la el. Și din cauza asta eram o mincinoasă nenorocită.

– Ar trebui să dormim, i-am șoptit.

Ropotul ploii fu singurul sunet pentru un moment lung înainte ca el să spună:

– Bine.

M-am târât pe pat spre partea aproape lipită de tavanul înclinat și m-am băgat sub pătură. Cearșafurile reci și aspre se înfășurară în jurul meu ca o mână de gheață. Dar tremuratul meu nu avea de-a face cu asta, când salteaua și pătura se mișcară, iar apoi cele două lumânări de lângă pat se stinseră.

Întunericul mă lovi deodată cu căldura trupului său. Fu un efort să nu mă împing spre ea. Cu toate acestea, niciunul dintre noi nu se mișcă.

Am privit în întuneric ascultând ploaia rece, încercând să-i fur căldura.

– Tremuri atât de tare, încât și patul se cutremură, spuse el.

– Am părul ud, am zis eu. Nu era o minciună.

Rhysand tăcu, apoi salteaua scârțâi, cufundându-se chiar în spatele meu când căldura lui se revărsă peste mine.

– Fără așteptări, spuse el. Ne folosim doar de căldura corpului. Râsul din vocea lui mă făcu să mă încrunt.

Însă mă cuprinse cu mâinile lui mari: o mână și-o lipi de abdomenul meu și mă trase lângă căldura lui, iar pe cealaltă mi-o strecură pe sub coaste și brațe, ca să mă țină lipită de pieptul său. Își încolăci picioarele cu ale mele, iar apoi un întuneric mai dens, mai cald, și care mirosea a citrice și a mare se lăsă peste noi.

Am ridicat o mână spre acel întuneric și am întâlnit un material mătăsos și moale – era aripa lui, care mă învăluia și mă încălzea. Mi-am plimbat un deget de-a lungul ei, iar el tremură, strângându-mă mai puternic în brațe.

– Degetul tău... este foarte rece, spuse el scrâșnind, cuvintele-i fiind fierbinți pe gâtul meu.

Am încercat să nu zâmbesc atunci când mi-am înclinat încă un pic gâtul, sperând ca acea căldură a respirației sale să mi-l mângâie din nou. Mi-am trecut degetul de-a lungul aripii, zgâriindu-i ușor suprafața netedă cu unghia. Rhys se încordă, răsfirându-și degetele peste abdomenul meu.

– Creatură crudă și rea! îmi spuse el tandru, nasul lui atingându-mi partea expusă a gâtului pe care mi-l arcuisem sub el. Nu te-a învățat nimeni bunele maniere?

– Nu știam că illyrienii sunt niște copii atât de sensibili, am spus eu, trecându-mi încă un deget pe interiorul aripii lui.

Ceva tare mă împinse în spate. Căldura mă inundă, iar eu m-am încordat și relaxat în același timp. I-am mângâiat din nou aripa, acum cu două degete, iar el tresări lipit de spatele meu, odată cu mângâierea.

Degetele pe care și le răsfirase pe abdomenul meu începură să mă mângâie încet. Își roti unul în jurul buricului meu, iar eu m-am apropiat imperceptibil, frecându-mă de el, arcuindu-mă încă un pic pentru a-i face loc celeilalte mâini spre sânii mei.

– Ești lacomă, îmi șopti el, buzele plutindu-i deasupra gâtului meu. Mai întâi mă terorizezi cu mâinile tale reci, iar acum vrei... Ce vrei, Feyre?

„Mai mult, mai mult, mai mult."

Aproape l-am implorat când degetele îi alunecară pe sânii mei, în timp ce, cu cealaltă mână, continuă să mă mângâie lent pe abdomen – atât de încet – îndreptându-se spre banda joasă a pantalonilor mei și durerea din ce în ce mai mare de dedesubt.

Dinții lui Rhysand se atinseră de gâtul meu cu o mângâiere lentă.

– Ce vrei, Feyre?

Mă mușcă de lobul urechii.

Am țipat ușor, arcuindu-mă complet lipită de el, ca și când i-aș fi putut strecura mâna exact în locul în care voiam. Știam ce voia să-i spun. Nu aveam de gând să-i dau satisfacția. Încă nu.

Așa că i-am zis:

– Vreau să mă distrez. Eram fără suflare. Vreau distracție.

Corpul i se încordă din nou în spatele meu.

Iar eu m-am întrebat dacă nu cumva nu își dădea seama că era o minciună; dacă el credea... că doar asta îmi doream.

Însă începu să-și miște mâna din nou.

– Atunci, dă-mi voie să te distrez.

Își strecură o mână pe sub partea de sus a puloverului meu, băgând-o direct sub cămașă. Bătăturile de pe mâna lui mă făcură să gem când îmi zgâriară ușor sânii și-mi încercuiră sfârcul întărit.

– Îmi plac, îmi șopti pe gât, mâna alunecându-i spre celălalt sân. Nu știi cât de mult îmi plac.

Am gemut când îmi mângâie sfârcul cu un mont și m-am aplecat spre atingerea lui, implorându-l în tăcere. El era tare ca granitul în spatele meu, iar eu m-am frecat de el, făcându-l să șuiere ușor și vicios.

– Încetează, îmi spuse el. Ai să-mi strici distracția.

Nu aş fi făcut aşa ceva. Am început să mă răsucesc şi să mă întind spre el, simţind nevoia doar să-l *ating,* dar Rhysand ţâţâi şi se împinse mai tare în mine, până când nu mai fu loc să-mi strecor nici măcar o mână.

– Vreau mai întâi să te ating, îmi spuse cu o voce guturală pe care abia am recunoscut-o. Lasă-mă doar... să te ating.

Îmi cuprinse sânul în palmă, ca să mă facă să înţeleg.

Rugămintea fu suficientă să mă opresc şi să cedez când, cu cealaltă mână, îmi trasă din nou linii lente pe abdomen.

„Nu pot să respir când te privesc.

Lasă-mă să te ating.

Deoarece eram gelos şi supărat...

Ea îmi aparţine."

Mi-am alungat gândurile, frânturile pe care mi le spusese.

Rhysand îşi strecură iar un deget de-a lungul marginii pantalonilor, ca o pisică jucăuşă.

Încă o dată.

Încă o dată.

– Te rog, am reuşit eu să spun.

El zâmbi lângă gâtul meu.

– Iată acea lipsă de maniere. Mâna îi coborî în cele din urmă în pantalonii mei. Prima atingere a lui mă făcu să gem gutural.

El gemu satisfăcut la umezeala pe care o găsi aşteptându-l şi îşi roti degetul mare în locul din partea superioară a coapselor mele, tachinându-mă, mângâindu-l, dar nu prea...

Cealaltă mână a lui îmi strânse uşor sânul în acelaşi moment în care mă apăsă cu degetul mare în jos, exact unde voiam. Mi-am ridicat coapsele, lipindu-mi capul de umărul lui, gâfâind când îşi mişcă degetul mare...

Am strigat, iar el râse încet.

– Aşa?

Un geamăt fu singurul meu răspuns. „Mai mult, mai mult, mai mult."

Încet și cu nerușinare, degetele îi alunecară în jos, direct prin mijloc, iar corpul, mintea și sufletul meu se concentrară asupra senzației date de degetul său poziționat acolo, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Ticălosul.

„Te rog!" am repetat eu și mi-am frecat fundul de el ca să-l fac să înțeleagă.

Atingerea îl făcu să șuiere și își strecură degetul în mine. Înjură.

– Feyre...

Dar eu deja începusem să mă mișc, iar el înjură din nou, expirând prelung. Își lipi buzele de gâtul meu și începu să mă sărute spre ureche.

Am gemut atât de tare, încât am acoperit sunetul ploii când își strecură al doilea deget, umplându-mă atât de mult încât nu am mai putut să gândesc, să respir.

– Asta e, îmi șopti el, buzele-i conturându-mi urechea.

Mă săturasem de atenția primită de gâtul și urechea mea. M-am răsucit cât de mult am putut și l-am văzut fixându-mă cu privirea, uitându-se la mâna coborâtă în partea din față a pantalonilor mei, urmărindu-mi mișcările.

Încă mă fixa cu privirea când i-am cuprins gura cu a mea, mușcându-l de buza inferioară.

Rhysand gemu, băgându-și degetele mai adânc. Mai puternic.

Nu-mi păsa, nu-mi păsa deloc ce și cine eram și unde fusesem când i-am cedat în întregime, deschizându-mi gura. El își strecură limba și și-o mișcă în așa fel încât mi-am dat seama ce mi-ar fi făcut dacă ar fi ajuns între picioarele mele.

Încet și repede, își scoase și-și înfipse degetele și însăși existența mea se limită la atingerea lor, la încordarea din ce în ce mai intensă cu fiecare mișcare profundă, la fiecare împingere repetată a limbii sale în gura mea.

– Nu știi cât de mult... Se opri și gemu din nou. *Feyre!*

Sunetul numelui meu pe buzele lui mă duse pe culmi. Eliberarea îmi coborî pe coloană, iar eu am țipat, doar ca să-și lipească buzele de ale mele, ca și când ar fi putut devora sunetul. Limba lui îmi atinse cerul gurii când m-am cutremurat lângă el, strângând puternic. El înjură din nou și respiră greoi, mângâindu-mă până la ultimele zvâcniri, până când m-am moleșit și am tremurat în brațele lui.

Nu am putut să respir destul de puternic și de repede când Rhysand își scoase degetele, retrăgându-se ca să-i pot întâlni privirea.

– Am vrut să fac asta când am simțit cât de umedă erai în Regatul Coșmarurilor, îmi spuse el. Am vrut să te am chiar acolo, în mijlocul tuturor. Dar cel mai mult mi-am dorit să fac asta.

Mă fixă cu privirea când își duse degetele la gură și le supse, simțindu-mi gustul.

Aveam de gând să-l mănânc de viu. Mi-am strecurat o mână pe pieptul lui ca să-l țintuiesc, dar el mă apucă de încheietura mâinii.

– Când ai să mă guști, spuse el răgușit, vreau să fim singuri, departe de toți ceilalți. Pentru că atunci când ai să guști din mine, Feyre, spuse el lipindu-și buzele de maxilarul și de gâtul meu, am să urlu atât de tare, încât să dărâm un munte.

M-am umezit din nou, iar el râse încet.

– Iar când am să te gust *eu*, îmi spuse cuprinzându-mă în brațe și lipindu-mă de el, te voi întinde pe o masă, ca pe festinul meu personal.

Am scâncit.

– Am avut mult timp să mă gândesc la cum și unde vreau să o fac, îmi spuse aproape de pielea gâtului meu, degetele alunecându-i sub marginea pantalonilor mei, dar oprindu-se chiar dedesubt. Era destul pentru seara asta. Nu am de gând să o fac toată noaptea. Sau într-o cameră în care nici măcar nu pot face sex cu tine lipită de perete.

Am tremurat. El rămase rigid și lung, lipit de mine. Trebuia să îl simt, trebuia să am în mine acea lungime considerabilă...

– Culcă-te! îmi spuse el.

La fel de bine ar fi putut să-mi comande să respir sub apă.

Dar începu să îmi mângâie iar corpul – nu ca să mă excite, ci să mă calmeze – cu atingeri lungi şi senzuale pe abdomen, pe coaste.

Am adormit mai repede decât aş fi crezut.

Şi, poate că datorită vinului sau plăcerii pe care o storsese din mine, nu am avut niciun coşmar.

CAPITOLUL 49

M-am trezit caldă, odihnită și calmă.

În siguranță.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastra murdară, luminând nuanțele de roșu și auriu de pe zidul din aripi din fața mea – unde fusese toată noaptea, protejându-mă de frig.

Rhysand mă ținea în brațe și respira profund și regulat. Iar eu știam că un somn atât de adânc și de liniștit era ceva la fel de rar și pentru el.

Ceea ce făcusem în urmă cu o seară...

M-am răsucit atentă spre el, iar el mă strânse ușor în brațe, ca și când m-ar fi împiedicat să dispar odată cu ceața dimineții.

Ochii îi erau deschiși când mi-am lăsat capul pe brațul său. Ne-am privit unul pe celălalt la adăpostul aripii lui.

Și eu mi-am dat seama că aș fi putut foarte bine să mă mulțumesc făcând exact asta pentru totdeauna.

– De ce ai făcut târgul acela cu mine? l-am întrebat eu încet. De ce mi-ai cerut o săptămână în fiecare lună?

Ochii violeți i se cutremurară.

Iar eu nu am îndrăznit să recunosc că m-aș fi așteptat la orice, dar nu la un asemenea răspuns din partea lui.

– Pentru că am vrut să-i demonstrez ceva Amaranthei; pentru că am vrut să îl enervez pe Tamlin şi pentru că trebuia să te ţin în viaţă într-un fel care să nu fie privit ca milostiv.

– O!

Gura i se încordă.

– Ştii că aş face orice pentru poporul meu, pentru familia mea.

Iar eu fusesem un pion în acel joc.

Îşi strânse aripa, iar eu am clipit la lumina palidă.

– Faci sau nu baie? mă întrebă el.

M-am crispat când mi-am amintit de baia urât mirositoare şi murdară de la nivelul inferior. Era destul de rău că o foloseam ca să-mi fac nevoile.

– Mai degrabă aş face baie într-un râu, am spus eu, ignorând golul din stomac.

Rhysand râse încet, iar eu am coborât din pat.

– Atunci, hai să plecăm de aici!

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă visasem cele întâmplate noaptea trecută. După durerea uşoară şi plăcută dintre picioarele mele, nu visasem, dar...

Poate că ar fi fost mai uşor să pretind că nu se întâmplase nimic.

Alternativa ar fi putut să fie mai mult decât puteam suporta.

În cea mai mare parte a zilei, am zburat peste o zonă întinsă, aproape de locul în care stepele împădurite se ridicau să întâlnească Munţii Illyrieni. Nu am vorbit despre noaptea trecută; abia dacă am vorbit.

Alt luminiş. Altă zi în care să mă joc cu puterile mele. Să mă teleportez, să invoc aripile, focul, gheaţa şi apa şi acum vântul. Vântul şi brizele care se unduiau peste văile şi câmpurile cu grâu ale Regatului Zilei şi apoi biciuiau cele mai înalte vârfuri acoperite de zăpadă.

Simțeam cum cuvintele se ridicau în el odată cu trecerea orelor. Îl surprindeam privindu-mă ori de câte ori făceam o pauză, îl surprindeam deschizând gura, apoi închizând-o.

La un moment dat începu să plouă, apoi se făcu tot mai rece. Mai aveam de stat în pădure după lăsarea întunericului și mă întrebam ce fel de creaturi ar fi putut mișuna prin ea.

Soarele apusese deja când Rhysand mă luă în brațe și zbură.

Ne însoțeau doar vântul, căldura și bubuitul puternic al aripilor sale.

– Ce este? am îndrăznit eu.

Atenția îi rămase ațintită la pinii întunecați peste care treceam.

– Mai trebuie să-ți spun o poveste.

Am așteptat. El nu continuă.

I-am atins obrazul cu mâna; era prima atingere intimă din acea zi. Pielea îi era rece; mă privi cu ochi goi.

– Nu mă voi îndepărta – nu de tine, am jurat eu încet.

Privirea i se îmblânzi.

– Feyre...

Rhysand țipă de durere, arcuindu-se lipit de mine.

Am simțit impactul; am simțit durerea orbitoare prin legătura care îmi străpunse scuturile mentale; am simțit tremurul zecilor de locuri în care săgețile îl loviră când fură trase din arcurile de sub cupola pădurii.

Iar apoi, am căzut.

Rhysand mă apucă, iar magia lui se răsuci în jurul nostru într-un vânt întunecat, pregătindu-se să ne teleporteze și eșuă.

Eșuă pentru că săgeți din frasin îl străpunseră pe el și aripile lui. În ziua precedentă, ei ne luaseră urma. Cumva, *dăduseră de urma* stropului de magie pe care îl folosise cu Lucien, și ne găsiseră chiar și atât de departe...

Din ce în ce mai multe săgeți fură trase...

Rhysand își proiectă puterea, însă prea târziu.

Săgeţile îi sfâşiară aripile şi îi loviră picioarele.

Şi cred că ţipam. Nu de frica de a ne prăbuşi, ci din cauza lui, a sângelui şi a strălucirii verzui de pe săgeţi. Pe lângă faptul că erau din frasin, erau şi otrăvite...

Un vânt întunecat – puterea lui – se izbi în mine, iar apoi am fost aruncată departe când mă trimise rostogolindu-mă dincolo de raza de acţiune a săgeţilor, rostogolindu-mă prin aer...

Strigătul de mânie al lui Rhysand scutură pădurea şi munţii de dincolo de ea. Păsările se ridicară în valuri, zburând spre cer, departe de acel urlet.

M-am izbit de coroana densă, corpul meu strigând de durere când m-am zdruncinat prin lemn, pin şi frunze. Tot mai jos...

„Concentrează-te, concentrează-te, concentrează-te!"

Am proiectat un val din aerul dur care, cândva, mă protejase de mânia lui Tamlin. L-am aruncat sub mine ca pe o plasă.

M-am lovit de un zid invizibil atât de solid, încât am crezut că braţul drept ar fi putut să mi se rupă.

Dar, nu am mai căzut printre crengi.

La nouă metri dedesubt, pământul aproape că nu se vedea prin întunericul tot mai dens.

Nu credeam că scutul avea să mă susţină multă vreme.

L-am traversat încercând să nu privesc în jos şi am sărit ultimii câţiva metri pe o creangă groasă de pin. Aruncându-mă peste copaci, am ajuns la trunchi şi m-am agăţat de el gâfâind şi încercând să nu mă gândesc la durere, ci la faptul că eram pe pământ.

Am ascultat ca să-l aud pe Rhysand; ca să-i aud aripile, următorul strigăt. Nu am auzit nimic.

Nici urmă de arcaşii spre care căzuse şi de care mă îndepărtase, aruncându-mă. Tremurând, mi-am înfipt unghiile în scoarţă cât am ascultat.

Săgeţi de frasin. Săgeţi de frasin otrăvite.

Pădurea se întuneca tot mai mult, copacii părând să se usuce, devenind scheletici. Până și păsările tăcură.

M-am uitat la palma mea – la ochiul desenat acolo – și am trimis un gând orb prin el, pe acea legătură.

„Unde ești? Spune-mi și voi veni la tine. Te voi găsi."

Nu era niciun zid de granit negru la capătul legăturii, ci doar o umbră nesfârșită.

Tot felul de ciudățenii – mari, imense – foșneau în pădure.

„Rhysand!" Niciun răspuns.

Ultima rază de lumină dispăru.

„Rhysand, te rog!"

Niciun sunet. Iar legătura dintre noi... era tăcută. Mereu simțisem că mă proteja, că mă seducea, că râdea de mine de cealaltă parte a scuturilor mele. Iar acum... dispăruse.

Un urlet gutural, de parcă niște pietre s-ar fi zgâriat unele de celelalte, se undui de la distanță.

Mi se ridică tot părul de pe corp. Niciodată nu mai rămăsesem aici după apus. Am respirat adânc, punând în arc una dintre puținele săgeți rămase.

Pe pământ, ceva neted și întunecat se târî pe lângă mine, frunzele scârțâind sub ceea ce păreau a fi labe imense cu gheare ascuțite ca acele.

Ceva începu să țipe. Se auziră țipete stridente și panicate. Ca și când ar fi fost sfâșiat. Nu era Rhysand, ci altceva.

Am început din nou să tremur, vârful săgeții mele licărind când se cutremură odată cu mine.

„Unde ești, unde ești, unde ești.

Lasă-mă să te găsesc, lasă-mă să te găsesc, lasă-mă să te găsesc."

Mi-am încordat arcul. Orice licăr de lumină m-ar fi putut da de gol.

Întunericul era aliatul meu; întunericul mă putea proteja.

Mânia mă ajutase să mă teleportez în primele două dăți.

Rhysand era rănit. Ei îl *răniseră*. Îl țintiseră. Iar acum... Acum...

Nu mânia fierbinte fu cea care mă cuprinse, ci ceva vechi și înghețat și atât de rău, încât atenția-mi căpătă precizia unei lame de ras.

Iar dacă voiam să-i dau de urmă, dacă voiam să ajung în locul în care îl văzusem ultima dată... și eu trebuia să devin o născocire a întunericului.

Coboram în fugă pe creangă tocmai când ceva se prăbuși în tufele din apropiere, mârâind și șuierând. Dar m-am pliat în fum și praf de stele și m-am teleportat de la marginea crengii în copacul din fața mea. Creatura de dedesubt scoase un țipăt, dar nu i-am dat atenție.

Eram noaptea, eram vântul.

Dintr-un copac în altul, m-am teleportat atât de repede, încât bestiile care hoinăreau prin pădure abia îmi observară prezența. Iar dacă mi-ar fi crescut gheare și aripi, aș fi putut să-mi schimb și ochii.

Vânasem la apus destul de des ca să văd cum funcționau și străluceau ochii animalelor.

O comandă calmă îmi făcu ochii să se mărească, schimbându-se – o orbire temporară când m-am teleportat din nou între copaci, alergând pe o creangă groasă și teleportându-mă prin aer spre următoarea...

Am aterizat, iar pădurea întunecată deveni strălucitoare. Nu m-am uitat la creaturile care pândeau în pădurea de dedesubt...

Nu, am continuat să fiu atentă la a mă teleporta printre copaci, până când am ajuns la marginea locului în care am fost atacați, în tot acest timp trăgând de legătură, căutând zidul familiar de cealaltă parte a ei. Apoi...

Am găsit o săgeată înfiptă în crengile de deasupra mea. M-am teleportat pe trunchiul lat.

Iar când am scos săgeata din frasin, când mi-am simțit sângele nemuritor tremurând în prezența ei, am mârâit încet.

Nu reușisem să număr câte săgeți îl loviseră pe Rhysand. De câte mă apărase, folosindu-și corpul.

Am băgat săgeata în tolbă și am continuat să merg, încercuind zona până ce am zărit o alta, lângă covorul de ace de pin.

Am crezut că gheața ar fi putut licări în urma mea când m-am teleportat în direcția din care fusese trasă săgeata, găsind altele. Le-am păstrat pe toate.

Până când am descoperit locul în care crengile de pin erau rupte și distruse. În cele din urmă, i-am simțit mirosul lui Rhysand, iar copacii din jurul meu licăriră înghețați, când am văzut pământul și crengile stropite cu sângele lui.

Săgețile din frasin erau peste tot în jur.

De parcă l-ar fi așteptat o ambuscadă și o ploaie de sute de săgeți, prea rapide ca să le detecteze sau să le evite, s-ar fi dezlănțuit. Mai ales dacă îi distrăsesem atenția. Dacă fusese distras toată ziua.

M-am teleportat pe distanțe mici prin acel loc, atentă să nu rămân pe pământ prea mult ca nu cumva să-mi simtă mirosul creaturile care rătăceau prin apropiere.

Urmele îmi spuneau că el căzuse dur și că ei fuseseră nevoiți să-l târâie. Repede.

Încercaseră să ascundă dâra de sânge, dar chiar dacă mintea lui nu-mi vorbea, puteam să-i aflu parfumul oriunde. *Aveam* să-i găsesc oriunde parfumul.

Poate că se pricepuseră să-și ascundă urmele, dar eu eram și mai pricepută.

Mi-am continuat vânătoarea, cu o săgeată din frasin pusă în arc, în timp ce citeam semnele.

Fusese luat de cel puțin douăzeci și patru de indivizi, deși mai mulți veniseră aici pentru asaltul inițial. Ceilalți se teleportaseră, lăsând un număr limitat care să-l ducă spre munți – spre oricine l-ar fi așteptat.

Ei se mișcau repede. Intrau tot mai adânc în pădure, spre giganții adormiți ai Munților Illyrieni. Sângele îi cursese tot drumul.

Îmi spunea că era în viață. Trăia, deși... dacă rănile nu se închideau... Săgețile din frasin își făceau treaba.

Doborâsem una dintre santinelele lui Tamlin cu o singură săgeată de frasin bine ţintită. Am încercat să nu mă gândesc la ce ar fi putut face o cortină de săgeţi. Strigătul lui de durere îmi răsună în urechi.

Şi, din cauza mâniei neînduplecate şi nemiloase, am decis că, dacă Rhysand nu ar mai fi fost în viaţă, dacă ar fi fost grav rănit... nu mi-ar mai fi păsat cine erau şi de ce o făcuseră.

Aveam să-i omor pe toţi.

Urmele se despărţiră de grupul principal; probabil că erau nişte cercetaşi trimişi să găsească un loc de înnoptat. Am redus viteza, urmărindu-le atent paşii. Două grupuri se despărţiseră, de parcă ar fi încercat să ascundă unde se îndreptau. Mirosul lui Rhys se agăţa de amândouă.

Aşadar, îi scoseseră hainele. Deoarece ştiuseră că i-aş fi urmărit; mă văzuseră cu el. Ştiuseră că aveam să vin după el. Era, cel mai probabil, o capcană.

M-am oprit pe vârfurile ramurilor unui arbore care domina locul în care se separaseră cele două grupuri, scrutând pământul. Unul intra mai adânc în munţi, iar celălalt se deplasa de-a lungul lor.

Munţii erau teritoriu illyrian; în munţi riscai să fii descoperit de o patrulă. Ei presupuneau că m-aş fi îndoit de faptul că ar fi fost destul de proşti să se ducă într-acolo; că aş fi crezut că s-ar fi îndreptat spre pădurea nepăzită şi nepatrulată.

Mi-am cântărit opţiunile, adulmecând ambele poteci.

Ei nu luaseră în considerare al doilea miros mai slab care persista acolo, împletit cu al lui.

Iar eu nu mi-am permis să mă gândesc la asta când m-am teleportat spre potecile montane, întrecând vântul. Nu mi-am permis să mă gândesc la faptul că mirosul *meu* persista asupra lui Rhys, după noaptea trecută. El îşi schimbase hainele dimineaţă, dar mirosul trupului său... Fără să fac o baie, mirosul meu îi învăluia tot corpul.

Aşadar, m-am teleportat spre el, spre *mine,* iar când peştera îngustă apăru la baza muntelui şi un mic licăr de lumină scăpă din gura ei... m-am oprit.

Un bici pocni.

Și toate cuvintele, gândurile și sentimentele mă părăsiră. Se mai auzi un pocnet de bici... urmat de un altul.

Mi-am atârnat arcul peste umăr și am scos o a doua săgeată de frasin. Rapid, am unit cele două săgeți astfel încât un vârf să lucească la ambele capete și am procedat la fel cu alte două. Și, după ce am terminat, când m-am uitat la pumnalele duble improvizate din fiecare mână, când acel pocnet de bici se auzi din nou... M-am teleportat în peșteră.

Ei aleseseră una cu o intrare îngustă, care se deschidea într-un tunel lat și sinuos, stabilindu-și tabăra în jurul cotului ca să evite să fie depistați.

Cercetașii din față – doi masculi Mari Spiriduși cu o armură fără însemne pe care nu am recunoscut-o – nu mă observară când am trecut pe lângă ei.

Alți doi cercetași patrulau chiar în gura peșterii, păzindu-i pe cei din față. Fiind acolo, am dispărut înainte de a mă putea zări. Am cotit, timpul deformându-se, iar ochii mei negri mă usturară din cauza luminii. Mi i-am schimbat și, între un clipit și următorul, m-am teleportat, trecând de alte două gărzi.

Și când în peșteră le-am văzut pe celelalte patru, micul foc și ceea ce îi făcuseră deja... M-am împins în legătura dintre noi, aproape suspinând când am simțit zidul de granit... Însă în spatele lui era doar liniște.

Ei găsiseră lanțuri ciudate din piatră albăstruie ca să-i întindă brațele, suspendându-l între pereții peșterii. Corpul îi atârna de ei, spatele fiindu-i o bucată sfâșiată de carne, iar aripile lui...

Îi lăsaseră săgețile din frasin înfipte în aripi. Șapte săgeți.

Cu spatele la mine, doar faptul că-i vedeam sângele curgându-i pe piele îmi spunea că era în viață.

Iar asta fu suficient; fu suficient încât am explodat.

M-am teleportat spre cele două gărzi care țineau două bice.

Celelalte din jurul lui strigară când le-am trecut săgețile mele din frasin de-a latul gâturilor, adânc și urât, așa cum o făcusem de nenumărate ori când vânam. Într-o clipă, căzură la pământ, cu bicele moi. Înainte ca gărzile să poată ataca, m-am teleportat din nou, spre cele din apropiere.

Sângele țâșni.

M-am tot teleportat și am tras cu săgețile.

Aripile acelea frumoase și puternice...

Gărzile de la gura peșterii, care intraseră în grabă, muriră ultimele.

Iar sângele de pe mâinile mele mi se păru diferit de cel de la Poalele Muntelui. Pe acesta... l-am savurat. Sânge pentru sânge. Sânge pentru fiecare picătură pe care-o vărsaseră din al lui.

Tăcerea se lăsă în peșteră când ultimele strigăte încetară să răsune, iar eu m-am teleportat în fața lui Rhysand, băgând pumnalele din frasin însângerate în curea. I-am cuprins fața. Palidă – era prea palidă.

Însă el deschise un pic ochii și gemu.

Nu am spus nimic în clipa în care m-am întins spre lanțurile care îl țineau, încercând să nu observ că-l pătasem de sânge. Lanțurile mai rele ca gheața păreau *în neregulă*. Am trecut peste durerea și ciudățenia lor și-am ignorat slăbiciunea care îmi coborî pe spate și l-am eliberat.

Genunchii i se loviră de piatră atât de tare, încât am tresărit, dar m-am grăbit spre celălalt braț, încă ridicat. Sângele îi curse pe spate și pe față, băltind în adânciturile dintre mușchii lui.

– Rhysand, am șoptit eu. Aproape am căzut în genunchi când l-am simțit licărind în spatele scuturilor sale mentale, de parcă durerea și extenuarea le-ar fi redus la grosimea unui geam. Aripile presărate cu săgețile acelea îi rămaseră întinse – atât de dureros de întinse, încât m-am crispat. Rhys, trebuie să ne teleportăm acasă.

El deschise din nou ochii și-mi spuse gâfâind:

– Nu pot.

Cu orice-ar fi fost otrăvite săgeţile, magia şi puterea lui...

Dar nu puteam rămâne aici, nu când celălalt grup era în apropiere. Aşa că i-am spus „Ţine-te bine" şi l-am prins de mână înainte de a ne arunca în noapte şi fum.

Atât de dificilă fu teleportarea, ca şi când greutatea lui şi toată acea putere mă trăgeau înapoi. M-am concentrat asupra pădurii, a peşterii acoperite cu muşchi pe care o văzusem mai devreme în acea zi în timp ce-mi potoleam setea, ascunsă lângă malul râului, chiar dacă mi se părea că mergeam prin noroi. Aruncasem o privire înăuntru şi nu văzusem nimic în afară de frunze. Măcar era sigură, dacă nu şi un pic umedă. Era mai bine decât să fim în câmp deschis... şi era singura noastră opţiune.

Fiecare kilometru fu un efort. Dar am continuat să-l strâng puternic de mână, îngrozită că, dacă i-aş fi dat drumul, l-aş fi lăsat undeva unde nu l-aş mai fi putut găsi şi...

Apoi, am ajuns în acea peşteră, iar el gemu în agonie, când ne-am trântit pe pietrele ude şi reci.

– Rhysand, am insistat eu, clătinându-mă în întuneric. Întunericul era atât de impenetrabil, iar cu acele creaturi în jurul nostru, nu riscam să fac un foc...

Dar el era atât de rece şi încă sângera.

Mi-am impus ochilor să se schimbe din nou, iar gâtul mi se strânse când i-am văzut rănile. Din urmele de bici de pe spatele lui, sângele continua să picure, dar aripile...

– Trebuie să scot săgeţile.

El mormăi din nou, cu mâinile sprijinite pe podea. Şi văzându-l în starea asta, incapabil de a face măcar un comentariu glumeţ sau de a schiţa un zâmbet...

M-am apropiat de aripa lui.

– O să te doară. Mi-am încleştat maxilarul când am studiat felul în care săgeţile îi străpunseseră membrana frumoasă. Ar fi trebuit să le rup în două şi să scot fiecare capăt.

Nu, nu să le rup. Ar fi trebuit să le tai – încet, cu grijă şi atenţie, pentru ca aşchiile şi bucăţile aspre să nu-i cauzeze alte răni. Cine ştia ce ar fi putut face o aşchie de frasin dacă ar fi rămas înfiptă acolo?

– Fă-o, spuse el gâfâind, cu vocea răguşită.

În total, erau şapte săgeţi: trei în aripa aceasta, patru în cealaltă. Din nu ştiu ce motiv, eî i le scoseseră pe cele din picioare, rănile fiind deja pe jumătate vindecate.

Sângele picură pe podea.

Am luat cuţitul de unde era legat de coapsa mea, am cercetat locul în care săgeata intra în rană şi am apucat-o uşor. El şuieră, iar eu m-am oprit.

– Fă-o, repetă Rhys, monturile albindu-i-se când îşi strânse mâinile în pumni pe pământ.

Am fixat o părticică din marginea zimţată pe săgeată şi am început să tai cât de blând am putut. Muşchii însângeraţi ai spatelui i se mişcară şi se încordară, iar el începu să respire greoi şi sacadat. Prea încet, mă mişcam prea încet.

Dar dacă m-aş fi mişcat mai repede, aş fi putut să-l rănească mai mult; aş fi putut să-i distrug aripa sensibilă.

– Ştiai, am spus eu acoperind sunetul tăiatului, că într-o vară, când aveam şaptesprezece ani, Elain mi-a cumpărat nişte vopsea? Aveam bani suficient cât să cheltuim pe lucruri în plus, iar ea ne-a cumpărat cadouri mie şi Nestei. Nu a avut destui bani pentru tot setul, dar mi-a cumpărat roşu, albastru şi galben. Le-am folosit până la ultima picătură; am tras de ele cât de mult am putut şi am pictat mici decoraţiuni prin casă.

Inspiră, iar eu am tăiat, în cele din urmă, săgeata. Nu i-am spus ce făceam înainte de a scoate săgeata cu o mişcare lină.

El înjură, încordându-şi corpul, iar sângele curse, apoi se opri.

Aproape am oftat uşurată şi m-am ocupat de următoarea săgeată.

– Am pictat masa, dulapurile, tocul uşii... Şi în camera noastră, aveam un dulap negru şi vechi, cu câte un sertar pentru fiecare.

Oricum nu aveam multe haine pe care să le punem acolo. Am tăiat mai repede a doua săgeată, iar el își adună puterile când am scos-o. Sângele curse, apoi se coagulă. Am început să o tai pe a treia. Am pictat flori pentru Elain pe sertarul ei, am spus eu tăind în continuare. Trandafirași, begonii și irișii. Iar pentru Nesta... Săgeata zăngăni pe pământ, iar eu am smuls celălalt capăt.

Am urmărit cum sângele curse și se opri; l-am privit coborându-și aripa spre pământ, corpul tremurându-i.

– Pentru Nesta, am spus eu ocupându-mă de cealaltă aripă, am pictat flăcări. Era mereu mânioasă, mereu ardea. Cred că ea și Amren s-ar împrieteni repede. Cred că i-ar plăcea Velarisul fără să vrea. Și cred că i-ar plăcea și lui Elain. Deși probabil s-ar ține după Azriel, doar ca să se simtă liniștită.

Am zâmbit când m-am gândit la cât de frumoși ar fi fost împreună. Dacă războinicul ar fi încetat vreodată să o iubească în tăcere pe Mor. Mă îndoiam de asta. Probabil că Azriel ar fi iubit-o pe Mor, până când ar fi fost o urmă de întuneric între stele.

Am terminat cu a patra săgeată și am început să o tai pe a cincea.

Rhysand vorbi răguşit când spuse privind spre podea:

– Pentru tine ce-ai pictat?

Am scos-o pe a cincea, trecând la a șasea înainte de a-i răspunde:

– Am pictat cerul înstelat.

El încremeni, iar eu am continuat:

– Am pictat stelele, luna, norii și doar cerul negru nesfârșit. Am terminat cu a șasea și deja o tăiam pe a șaptea înainte să spun: Nu am știut niciodată de ce. Rareori ieșeam noaptea afară; de obicei, eram atât de obosită după vânătoare, încât nu voiam decât să dorm. Dar mă întreb... Am scos cea de-a șaptea și ultimă săgeată. Mă întreb dacă o parte din mine știa ce mă așteaptă. Că nu voi cultiva niciodată cu blândețe nimic sau că voi fi pasională; că voi fi tăcută și rezistentă și cu la fel de multe fețe ca noaptea. Că voi fi frumoasă pentru cei care ar fi știut să se uite la mine, iar dacă oamenii nu s-ar

fi deranjat să mă privească, ci doar să se teamă de frumusețea mea... Atunci, oricum nu mi-ar mai fi păsat de ei. Mă întreb dacă, până și în disperarea și deznădejdea mea, nu am fost niciodată cu adevărat singură. Mă întreb dacă, nu cumva, eu am căutat acest loc, dacă nu cumva eu v-am căutat pe voi toți.

Sângele încetă să mai curgă, iar cealaltă aripă a lui coborî spre pământ. Încet, urmele de bici de pe spatele lui începură să se coaguleze. Am ocolit spre locul în care era ghemuit pe pământ, cu mâinile sprijinite pe piatră și am îngenuncheat.

El își înălță capul. Ochii îi erau îndureraţi și buzele palide.

– M-ai salvat, spuse el răgușit.

– Ai să-mi explici mai târziu cine erau.

– A fost o ambuscadă, zise oricum Rhysand, uitându-se să vadă dacă aveam răni pe față. Soldați din Hybern cu lanțuri antice de la regele însuși, ca să îmi anuleze puterea. Probabil că mi-au urmărit magia pe care am folosit-o ieri... Îmi pare rău. Rosti cuvintele cu greu. I-am dat pe spate părul negru. De aceea nu reușisem să folosesc legătura, să-i vorbesc minții lui.

– Odihnește-te! i-am spus și m-am dus să iau pătura din raniță.

Trebuia să fie de ajuns. El mă apucă de încheietura mâinii înainte să mă ridic. Închise ochii. Conștiința se undui prea repede din el. Mult prea repede și prea intens.

– Și eu te căutam pe tine, șopti Rhysand și leșină.

CAPITOLUL 50

Am dormit lângă el, oferindu-i câtă căldură puteam, supraveghind intrarea în peşteră toată noaptea. Bestiile din pădure treceau pe lângă ea defilând la nesfârşit şi mârâitul lor se stinse doar în lumina gri de dinaintea răsăritului.

Rhysand fu conştient când lumina apoasă a soarelui pictă pereţii din piatră, pielea fiindu-i lipicioasă. I-am verificat rănile şi am văzut că abia se vindecaseră şi că o strălucire uleioasă ieşea din ele.

Iar când i-am pus mâna pe frunte, fierbinţeala mă făcu să înjur.

Otrava care acoperise săgeţile era încă în trupul său.

Tabăra illyriană era atât de departe, încât puterile mele, slăbite de noaptea trecută, nu ne-ar fi dus departe.

Dar dacă ei aveau acele lanţuri oribile ca să-i anuleze puterea şi săgeţi din frasin care să-l doboare, atunci otrava...

Trecu o oră, iar starea lui nu se îmbunătăţi. Nu, pielea aurie îi era palidă – pălea. Respira cu greu.

– Rhys, am spus eu încet.

El nu se mişcă. Am încercat să-l scutur. Dacă ar fi putut să-mi spună ce otravă era, poate că aş fi încercat să găsesc ceva care să-l ajute... Nu se trezi.

Panica mă lovi pe la amiază.

Nu ştiam nimic despre otrăvuri sau antidoturi. Şi aici, atât de departe de toţi... Oare Cassian ne-ar fi dat de urmă la timp? Oare

Mor s-ar fi teleportat? Am încercat de nenumărate ori să-l trezesc pe Rhys.

Otrava îl făcu să doarmă profund. Nu aveam de gând să risc să aştept să primesc ajutor.

Nu aveam de gând să-i risc viaţa.

Aşa că l-am învelit cu cât de multe straturi am putut, mi-am luat mantia, l-am sărutat pe frunte şi am plecat.

Eram la doar câteva sute de metri de locul în care vânasem noaptea trecută, iar când am ieşit din peşteră, am încercat să nu mă uit la urmele bestiilor care trecuseră pe acolo, chiar deasupra noastră. Erau imense şi oribile.

Aveam să vânez ceva şi mai groaznic.

Eram deja lângă o apă curgătoare, aşa că mi-am întins capcana în apropiere, abia străpânindu-mi tremuratul mâinilor.

Mi-am pus mantia – aproape nouă, elegantă şi minunată – în mijlocul laţului. Şi am aşteptat.

O oră. Două.

Mai aveam puţin şi aş fi negociat cu Cazanul, cu Mama, când o linişte familiară se lăsă peste pădure.

Unduind spre mine, păsările încetară să ciripească, iar vântul încetă să şuiere printre pini.

Iar când un trosnet se auzi prin pădure, urmat de un ţipăt care îmi sparse timpanele, am pus o săgeată în arc şi am plecat să-l văd pe Suriel.

Era la fel de îngrozitor cum mi-l aminteam:

Mantiile zdrenţuite ascundeau nu un corp din piele, ci din ceea ce păreau a fi oase tari şi roase. Gura fără buze găzduia dinţi prea mari, iar degetele lui – lungi, subţiri – se loviră zgomotos unele de altele cât evaluă mantia elegantă pe care o pusesem în mijlocul laţului, ca şi când materialul ar fi fost umflat de vânt.

– Feyre Distrugătoarea Blestemului, spuse acesta, întorcându-se spre mine cu o voce care-i aparținea atât lui, cât și altora.

Mi-am coborât arcul.

– Am nevoie de tine.

Nu mai aveam timp. Simțeam presiunea care, prin legătură, mă implora să mă grăbesc.

– Ce schimbări fascinante ți-a oferit anul ție și lumii! spuse el.

Un an. Da, trecuse deja mai mult de un an de când traversasem prima dată zidul.

– Am întrebări, am spus eu.

Acesta zâmbi, arătându-și dinții prea mari, pătați și maro.

– Ai două întrebări.

Un răspuns și un ordin.

Nu am pierdut timpul; nu cu Rhysand, nu când pădurea ar fi putut să colcăie cu inamicii care ne cătau.

– Cu ce-au fost otrăvite săgețile?

– Cu Otrava Sângelui, îmi răspunse creatura.

Nu cunoșteam acea otravă, nu auzisem niciodată de ea.

– Unde găsesc leacul?

Surielul își lovi degetele din os unele de celelalte, ca și când sunetul ar fi fost răspunsul.

– În pădure.

Am șuierat, privind în jos.

– Te rog, fii mai clar. *Care* este leacul?

Surielul își înclină capul, osul licărind în lumină.

– Sângele tău. Dă-i sângele tău, Distrugătoare a Blestemului! Este plin de darurile vindecătoare ale Marelui Lord al Răsăritului. Îl va cruța de acțiunea otrăvii sângelui.

– Asta e tot? am insistat eu. *Cât* sânge?

– Câteva guri vor fi suficiente. Un vânt gol și uscat – deloc asemănător cu vălurile reci și cețoase care pluteau de obicei – îmi atinse fața. Te-am mai ajutat. Acum te-am ajutat. Și ai să mă eliberezi înainte să-mi pierd răbdarea, Distrugătoare a Blestemului!

O parte umană primară, care încă sălășluia în mine, tremură când m-am uitat cu atenție la lațul din jurul picioarelor sale, care îl țintuia de pământ. Poate de data asta, Surielul se lăsase prins. Și știa cum să se elibereze – învățase din clipa în care îl salvasem de naga.

Era un test de onoare. Și o favoare. Pentru săgeata trasă ca să-l salvez anul trecut.

Însă mi-am pus săgeata în arc, crispându-mă la otrava care o acoperea.

– Mulțumesc pentru ajutor, am spus eu, pregătindu-mă să fug dacă m-ar fi atacat.

Dinții pătați ai Surielului clănțăniră unii de ceilalți.

– Dacă vrei să grăbești vindecarea partenerului tău, pe lângă sângele tău, o buruiană cu flori roz răsare lângă râu. Pune-l să o mestece.

Am tras săgeata spre laț, înainte de a-l auzi rostindu-și cuvintele până la capăt.

Capcana se desfăcu, iar cuvântul țăcăni prin mine.

Partener.

– Ce ai spus?

Surielul se ridică, înălțându-se deasupra mea chiar și din cealaltă parte a poienii. Nu îmi dădusem seamă că, în ciuda oaselor, era musculos, puternic.

– Dacă vrei să... Surielul se opri și rânji, arătându-și aproape toți dinții lați și maro. Așadar, nu ai știut.

– Spune-o, am zis eu printre dinți.

– Marele Lord al Regatului Nopții este perechea ta.

Nu eram sigură că respiram.

– Interesant, spuse Suriel.

Pereche.

Pereche.

Pereche.

Rhysand era perechea mea.

Nu iubitul, nu soțul, ci mai mult de atât. Legătura dintre noi era atât de profundă și atât de permanentă, încât era mai onorantă decât toate celelalte. Rară, prețioasă.

Nu eram perechea lui Tamlin.

Ci a lui Rhysand.

„Eram gelos și supărat...

Ești a mea."

– El știe? am întrebat eu fără să vreau, încet și forțat.

Surielul își apucă mantia nouă cu degetele osoase.

– Da.

– De mult timp?

– Da. De când...

– Nu. Poate să-mi spună el, vreau să o aud din gura lui.

Surielul își înclină capul.

– Tu... simți prea multe, prea repede. Nu înțeleg așa ceva.

– Cum să fiu partenera lui? Partenerii sunt egali – potriviți, măcar în anumite privințe.

– El este cel mai puternic Mare Lord care a existat vreodată pe pământ. Tu ești... nouă. Ești făcută din toți cei șapte Mari Lorzi. Deosebită față de orice altceva. Asta nu vă face să semănați? Nu vă potriviți?

Parteneră. Iar el știa... *știuse.*

Am privit spre râu, ca și când aș fi putut să văd tocmai până în peșteră, unde dormea Rhysand.

Când m-am uitat din nou la Suriel, dispăruse.

Am găsit buruiana roz și am smuls-o din pământ când am plecat înapoi spre peșteră.

Din fericire, Rhysand, care era deja treaz, îmi zâmbi când am intrat, straturile pe care le aruncasem peste el fiind acum împrăștiate pe pătură.

I-am aruncat buruiana, împroşcându-i pieptul gol cu pământ.

– Mestecă asta.

Cu privirea încețoșată, clipi.

„Parteneră."

Dar se supuse, încruntându-se la plantă înainte de a smulge câteva frunze şi de a începe să le mestece. Se strâmbă când înghiţi. Mi-am scos vesta, mi-am ridicat mâneca şi m-am îndreptat spre el. Ştiuse şi nu-mi spusese.

Ceilalţi ştiuseră? Ghiciseră?

Îmi promisese că nu mă va minţi, că nu-mi va ascunde nimic.

Iar acesta era *cel mai important lucru din existenţa mea nemuritoare...*

Mi-am trecut pumnalul peste antebraţ, făcând o tăietură lungă şi adâncă şi am căzut în genunchi în faţa lui. Nu am simţit durerea.

– Bea. *Acum.*

Rhys clipi din nou, ridicând din sprâncene, dar nu i-am dat şansa să obiecteze înainte să-l apuc de ceafă, să-mi duc braţul la gura lui şi să-l lipesc de pielea mea.

Se opri când sângele îi atinse buzele. Apoi, deschise gura mai mult, limba lui atingându-mi braţul când îmi sorbi sângele. O gură. Două. Trei.

Mi-am smucit braţul. Rana mi se vindecase, deja, şi mi-am tras mâneca.

– Nu ai dreptul să-mi pui întrebări, i-am zis eu, iar el îşi ridică privirea spre mine, extenuarea şi durerea citindu-i-se pe chip, iar sângele meu strălucindu-i pe buze. O parte din mine urî acele cuvinte pe care i le adresam cât era rănit, dar, pe de altă parte, nu-mi păsa. Trebuie doar să-mi răspunzi la ele. Şi nimic mai mult.

Precauţia îi inundă ochii, dar el dădu aprobator din cap, mai muşcând o dată din buruiană şi mestecând.

Mi-am coborât privirea spre el, la războinicul pe jumătate illyrian, care era partenerul meu de suflet.

– De cât timp știi că sunt partenera ta?

Rhysand încremeni. Întreaga lumea încremeni.

El înghiți.

– Feyre.

– De cât timp știi că sunt perechea ta?

– Tu... l-ai capturat pe Suriel? Cum de își dăduse seama, nu-mi păsa.

– Am spus că nu ai voie să-mi pui nicio întrebare.

Mi s-a părut că ceva asemănător panicii i-ar fi traversat chipul. El mestecă din nou planta – ca și când l-ar fi ajutat instantaneu, ca și când ar fi știut că voia să-și recapete complet puterea ca să înfrunte situația, ca să mă înfrunte pe mine. Culoarea îi revenea deja în obraji, poate datorită puterii vindecătoare a sângelui meu.

– Am bănuit o vreme, spuse Rhysand, înghițind, încă o dată, în sec. Am știut cu siguranță când Amarantha te ucidea. Și când am stat pe balconul de la Poalele Muntelui, chiar după ce am fost eliberați, am simțit *legătura* stabilindu-se între noi. Cred că momentul Creării tale a... accentuat mirosul legăturii. M-am uitat la tine atunci și puterea ei m-a lovit din plin.

Se clătină din picioare, cu privirea pierdută, de parcă ar fi fost șocat, îngrozit.

Asta se întâmplase cu mai mult de un an în urmă.

Îmi auzeam pulsul în urechi.

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Feyre.

– *Când aveai de gând să-mi spui?*

– Nu știu. Am vrut să o fac ieri. Sau când ai fi observat că nu era doar un târg între noi. Am sperat că îți vei da seama când m-am culcat cu tine și...

– Ceilalți știu?

– Amren și Mor știu. Azriel și Cassian bănuiesc.

Fața îmi ardea. Ei știau...

– De ce nu mi-ai spus?

– Erai îndrăgostită de el; urma să te căsătorești cu el. Tu suportai totul și nu mi s-a părut potrivit să-ți spun.

– Meritam să știu.

– Aseară mi-ai spus că voiai să te *distrezi*. Nu o legătură între doi parteneri. Și nu cu cineva ca mine – cu o pacoste. Așadar, cuvintele pe care i le aruncasem după cele întâmplate în Regatul Coșmarurilor îl bântuiseră.

– Mi-ai promis că nu vei avea secrete, că nu vei juca niciun joc. Mi-ai *promis*.

Ceva se prăbușea în pieptul meu. O parte din mine pe care o crezusem dispărută de mult.

– Știu că am făcut-o, spuse Rhysand, chipul strălucindu-i din nou. Crezi că nu am vrut să-ți spun? Crezi că mi-a plăcut să aud că mă voiai doar ca să te distrezi și să te simți bine? Crezi că nu am înnebunit când ticăloșii m-au doborât din aer pentru că am fost prea ocupat să mă întreb dacă ar trebui să-ți spun sau să aștept... sau să mă mulțumesc cu orice mi-ai fi oferit? Sau că poate ar trebui să te las să pleci ca să nu duci o viață în care să nu fii vânată de asasini și Mari Lorzi pentru că ești cu mine?

– Nu vreau să aud. Nu vreau să te aud cum îmi explici cum ai presupus că știai mai bine, că nu puteam face față...

– Nu am făcut asta...

– Nu vreau să te aud cum îmi spui că ai hotărât că era mai bine să nu știu nimic, în timp ce prietenii tăi știau, în timp ce *voi toți* ați decis ce era bine pentru mine...

– Feyre...

– Du-mă înapoi în tabăra illyriană. Acum.

El gâfâia.

– Te rog.

Dar m-am grăbit spre el și l-am apucat de mână.

– *Du-mă înapoi acum!*

Și i-am văzut durerea și tristețea din ochi, dar nu mi-a păsat, nu când chestia din pieptul meu se răsucea și se rupea. Nu când inima

mea... inima mea mă durea atât de rău, încât mi-am dat seama că, într-un fel, îşi revenise în ultimele câteva luni. Că el mi-o întregise.

Iar acum, mă durea.

Rhysand văzu toate astea şi chiar mai multe pe chipul meu, iar eu nu i-am văzut decât agonia din ochi, când îşi adună puterea şi, gemând de durere, ne teleportă în tabăra illyriană.

CAPITOLUL 51

Am aterizat în noroiul înghețat, chiar în fața micii case din piatră.

Cred că intenționase să ne teleporteze înăuntru, dar puterile îi cedaseră. În cealaltă parte a curții, i-am zărit pe Cassian și pe Mor la fereastra casei, luând micul dejun. Cu ochi mari, se grăbiră spre ușă.

– Feyre! gemu Rhysand, brațele-i goale îndoindu-i-se când încercă să se ridice.

L-am lăsat zăcând în noroi și m-am grăbit spre casă.

Ușa se deschise, iar Cassian și Mor alergară spre noi, uitându-se atent la fiecare centimetru al corpurilor noastre. Cassian își dădu seama că eram întreagă și se grăbi spre Rhysand, care se lupta să se ridice, noroiul acoperindu-i pielea goală, dar Mor... Mor îmi văzu chipul.

M-am îndreptat spre ea, rece și nepăsătoare.

– Vreau să mă duci undeva departe, am spus eu. Chiar acum. Trebuie să plec – trebuie să mă gândesc; am nevoie de spațiu, de liniște și de calm.

Mor se uită când la mine, când la el, mușcându-și buza.

– Te rog! am spus eu, iar vocea mi se sparse la fiecare cuvânt.

În spatele meu, Rhysand îmi pronunță din nou numele, gemând.

Mor se uită încă o dată atent la chipul meu și mă luă de mână.

Am dispărut în vânt și noapte.

Lumina mă asaltă, iar eu am studiat împrejurimile: munții și zăpada proaspătă, care strălucea în lumina amiezii și care era atât de curată în comparație cu murdăria de pe mine, ne înconjurau.

Eram sus pe vârfuri și, cam la o sută de metri distanță, o cabană din lemn stătea ascunsă între două creste superioare ale muntelui, care o protejau împotriva vântului. Casa era întunecată și, din câte îmi dădeam seama, nu era nimic în jurul ei.

– Casa este protejată, deci nimeni nu se poate teleporta înăuntru. De fapt, nimeni nu poate trece de acest punct, fără permisiunea familiei noastre. Mor înaintă, zăpada scârțâind sub cizmele ei. În lipsa vântului, vremea era destul de blândă, încât să-mi amintească de faptul că primăvara venise în lume, cu toate că aș fi pariat pe lăsarea frigului de îndată ce soarele ar fi apus. Am urmat-o, ceva vâjâind pe pielea mea. Ai voie să intri, spuse Mor.

– Pentru că sunt perechea lui?

Ea continuă să meargă prin zăpada până la genunchi.

– Ai ghicit sau ți-a spus el?

– Suriel mi-a spus. După ce am plecat ca să caut informații despre cum să-l vindec.

Ea înjură.

– El este... în regulă?

– Va supraviețui, am spus eu. Ea nu-mi mai adresă alte întrebări. Iar eu nu mă simțeam destul de generoasă, încât să-i mai spun și altceva. Am ajuns la ușa cabanei, pe care ea o descuie fluturând o mână.

Am văzut o cameră principală lambrisată, care consta dintr-o bucătărie la dreapta și o sufragerie cu o canapea din piele acoperită cu blănuri la stânga; în spate, un holișor ducea spre două dormitoare și o baie comună și nimic altceva.

– Aici eram trimiși să „reflectăm" când eram tineri, spuse Mor. Rhysand obișnuia să-mi aducă pe ascuns cărți și băutură.

M-am crispat când i-am auzit numele.

– Este perfect, am spus eu ferm. Mor flutură din mână și un foc prinse viață în șemineu, căldura inundând camera. Mâncarea ateriză pe tejgheaua bucătăriei și ceva bocăni în țevi.

– Nu ai nevoie de lemne de foc, spuse ea. O să ardă până când ai să pleci.

Ea ridică o sprânceană, ca și când s-ar fi întrebat când aveam s-o fac.

Mi-am întors privirea.

– Te rog să nu-i spui unde sunt.

– Va încerca să te găsească.

– Spune-i că nu vreau să fiu găsită. Nu pentru o vreme.

Mor își mușcă buza.

– Nu este treaba mea...

– Atunci, nu spune nimic.

Îmi vorbi oricum.

– A vrut să îți spună. Și l-a chinuit că nu a făcut-o. Dar... Doar cu tine l-am văzut atât de fericit. Și nu cred că are vreo legătură cu faptul că ești perechea lui.

– Nu-mi pasă. Ea tăcu, iar eu simțeam ce voia să-mi spună, așa că i-am zis: Îți mulțumesc pentru că m-ai adus aici. Am respins-o politicos.

Mor își înclină capul.

– Am să revin peste trei zile. Ai haine în dormitoare și toată apa caldă de care ai nevoie. Casa este vrăjită să aibă grijă de tine; trebuie doar să-ți dorești sau să spui ce-ți trebuie și vei primi orice.

Nu-mi doream decât singurătate, și liniște, și... o baie caldă părea un început bun.

Ea părăsi casa înainte să mai pot spune altceva.

Eram singură, fără nimeni altcineva prin preajmă pe o rază de câțiva kilometri. Am rămas în cabana tăcută și m-am uitat în gol.

PARTEA A TREIA

CASA CEȚII

CAPITOLUL 52

În podeaua cabanei montane era o cadă adânc îngropată, una destul de mare, încât să găzduiască aripi illyriene. Am umplut-o cu apă aproape fierbinte, fără să-mi pese de cum funcționa magia din această casă. Eram mulțumită că funcționa. Huiduind și crispându-mă, am intrat.

După trei zile fără să fac o baie, căldura și curățenia ei ar fi putut să mă facă să plâng.

Pe vremuri, nu făceam una cu săptămânile – pentru că a aduce apă caldă în casa familiei ar fi fost un deranj mai mare decât merita. Pentru că nu aveam nici măcar o cadă și aveam nevoie de câteva găleți bune ca să ne spălăm.

M-am spălat cu un săpun închis la culoare care mirosea a fum și pin și, după ce am terminat, am rămas acolo privind aburul care șerpuia printre cele câteva lumânări.

Pereche.

Cuvântul mă alungă din baie mai curând decât mi-aș fi dorit și mă bântui când m-am îmbrăcat cu hainele găsite într-un sertar din dormitor: pantaloni negri, un pulover crem care îmi atârna până la jumătatea coapsei și ciorapi groși. Îmi ghiorăia stomacul și mi-am dat seama că nu mâncasem din ziua precedentă, deoarece...

Deoarece el fusese rănit, iar eu înnebunisem de-a binelea când îmi fusese luat, doborât de pe cer ca o pasăre.

Acționasem din instinct, din impulsul de a-l proteja care venise din adâncurile ființei mele...

Pe tejgheaua din lemn, am găsit un vas cu supă probabil adusă de Mor și am luat o oală din fontă ca să o încălzesc. Așteptând să se încălzească supa, am mâncat jumătate din pâinea proaspătă și crocantă din apropierea cuptorului.

El bănuise înainte ca Amarantha să-l fi eliberat măcar.

Ziua nunții mele... O întrerupsese ca să mă cruțe de o greșeală îngrozitoare sau în folosul lui? Pentru că eram perechea lui și era inacceptabil să mă lase să fac un legământ cu altcineva?

Mi-am luat cina în liniște, doar pârâitul focului ținându-mi companie.

Și, sub barajul gândurilor mele, am simțit un zvâcnet de ușurare.

Relația mea cu Tamlin fusese sortită eșecului de la început. Plecasem doar ca să-mi găsesc perechea, să mă duc la el.

Ar fi funcționat doar dacă aș fi încercat să ne cruț pe amândoi de jenă și de zvonuri, însă îmi găsisem adevărata pereche.

Nu eram o trădătoare mincinoasă și nenorocită. Nici pe departe. Chiar dacă Rhysand știuse că eram perechea lui, chiar dacă împărțisem patul cu Tamlin. Luni de zile. El știuse că împărțeam patul cu el și nu se dăduse de gol. Sau poate că nu-i păsa.

Poate că nu-și dorea legătura. Poate sperase că avea să dispară.

Atunci, nu îi datoram nimic lui Rhysand – nu aveam de ce să-mi cer scuze.

Dar el știa că voi reacționa prost. Că m-ar fi rănit mai mult decât m-ar fi ajutat.

Și ce dacă aș fi știut?

Dacă aș fi știut că Rhys era perechea mea, cât timp îl iubisem pe Tamlin?

Asta nu era o scuză pentru faptul că nu-mi spusese. Nu se scuza pentru ultimele săptămâni, când mă urâsem atât de mult pentru că îl doream atât de intens... când el ar fi trebuit să-mi spună. Dar... am înțeles.

Am spălat vasele, am strâns firimiturile de pe masă şi am măturat prin bucătărie şi sufragerie, apoi m-am urcat într-unul din paturi.

Doar cu o seară în urmă, mă ghemuisem lângă el, numărându-i respiraţiile ca să mă asigur că nu încetau. Cu o seară înainte, fusesem în braţele lui şi-i simţisem degetele între picioare şi limba în gură. Iar acum, deşi cabina era încălzită, cearşafurile erau reci. Patul era mare... şi gol.

Prin mica fereastră din sticlă, pământul viscolit din jurul meu strălucea albastru în lumina lunii. Vântul şuiera, spulberând zăpada peste cabană.

M-am întrebat dacă Mor îi spusese unde eram.

M-am întrebat dacă, într-adevăr, m-ar fi căutat.

Pereche.

Perechea mea.

Lumina soarelui reflectată de zăpadă mă trezi, iar eu am mijit ochii din cauza strălucirii, înjurându-mă că nu trăsesem draperiile. Am avut nevoie de o clipă să-mi amintesc unde mă aflam; de ce eram în această cabană izolată, în creierul munţilor... Nu ştiam ce munţi erau aceştia.

Rhysand menţionase o dată un refugiu pe care Mor şi Amren îl arseseră din temelii, dintr-o ceartă. M-am întrebat dacă era acesta; dacă fusese reconstruit. Totul era atât de confortabil şi de uzat, dar într-o formă relativ bună.

Mor şi Amren ştiuseră.

Nu puteam decide dacă le uram pentru asta.

Fără îndoială, Rhysand le ordonase să nu spună nimic, iar ele îi respectaseră dorinţa, dar...

Am făcut patul, am luat micul dejun, după care am spălat vasele, apoi am rămas încremenită în mijlocul sufrageriei.

Aş fi fugit.

Așa cum se aștepta Rhys să fac – așa cum îi spusesem că oricine întreg la mine *ar fi fugit* de el. Ca o lașă, ca o nebună, îl lăsasem rănit în noroiul înghețat.

Plecasem de lângă el... la o zi după îi spusesem că era singurul de care nu m-aș fi îndepărtat.

Îi cerusem sinceritate și, la primul test adevărat, nu îl lăsasem să fie sincer. Nici măcar nu-l ascultasem.

„Mă vezi."

Ei bine, refuzasem să-l văd. Poate că refuzasem să văd ce era chiar în fața mea.

Plecasem.

Și poate că nu ar fi trebuit să o fac.

Plictiseala mă lovi la jumătatea zilei.

O plictiseală severă, mulțumită faptului că eram prinsă înăuntru, în timp ce zăpada se topea încet în ziua călduroasă de primăvară, ascultând cum picura apa de pe acoperiș.

Asta îmi stârni curiozitatea și, după ce m-am uitat prin sertarele și dulapurile din ambele dormitoare (haine, bucăți dintr-o panglică veche, cuțite și arme ascunse printre ele, ca și când unul dintre ei le-ar fi aruncat și le-ar fi dat uitării), prin dulapurile din bucătărie (mâncare, conserve, oale și tigăi, o carte de bucate pătată) și sufragerie (pături, niște cărți, alte arme ascunse *peste tot*), m-am aventurat în debara.

Pentru un refugiu al unui Mare Lord, cabana era... neobișnuită, deoarece totul fusese făcut și desemnat cu atenție, dar... neglijent. Ca și când acesta ar fi fost singurul loc în care ar fi putut să vină cu toții, să stea în paturi și pe canapea și să fie doar ei înșiși, stabilind pe rând cine gătea în acea seară, cine vâna, cine făcea curat...

Ca o familie.

Părea gândit pentru o familie – cea pe care nu o avusesem cu adevărat, cea la care nu îndrăznisem vreodată să sper, la care nu mă mai așteptam când mă obișnuisem cu spațiul și formalitatea traiului într-un conac. Cu a fi un simbol pentru un popor distrus, un idol de aur și o marionetă a unei Mari Preotese.

Am deschis ușa debaralei și un val de vânt rece mă întâmpină, dar lumânările se aprinseră, mulțumită magiei care păstra locul ospitalier. Rafturile neprăfuite (alt beneficiu magic, fără îndoială) licăreau cu alte provizii de mâncare. Cărți, echipament sportiv, ranițe și funii și – ce surpriză! – alte arme. M-am uitat prin toate aceste rămășițe ale aventurilor trecute și viitoare și aproape le-am ratat când am trecut pe lângă ele.

Șase cutii cu vopsea.

Hârtie, câteva pânze. Pensule, vechi și pătate cu vopsea de niște mâini leneșe.

Mai erau și alte rechizite de artă – pasteluri, acuarele, ceea ce părea a fi cărbune pentru desen, dar... m-am holbat la vopsea și la pensule.

Care dintre ei încercase să picteze când fusese blocat aici sau se bucurase de o vacanță cu ei toți?

Mi-am spus că mâinile îmi tremurau de frig când m-am întins după vopsea și am deschis capacul.

Era încă proaspătă. Probabil datorită magiei care conserva acest loc.

M-am uitat în interiorul întunecat al cutiei pe care am deschis-o: era albastru.

Apoi am început să adun rechizitele.

Am pictat toată ziua.

După ce a apus soarele, am pictat toată noaptea.

Luna apusese când m-am spălat pe mâini, pe față și pe gât și m-am urcat în pat, fără măcar să mă deranjez să mă dezbrac înainte de a adormi.

M-am trezit, cu pensula în mână, înainte ca soarele de primăvară să-nceapă din nou să dezgheţe munţii din jurul meu.

M-am oprit doar cât să mănânc. Soarele apunea din nou, extenuat de adâncitura pe care o făcuse în stratul de zăpadă de afară, când se auzi o bătaie în uşă.

Stropită cu vopsea – puloverul crem fiind complet distrus – am îngheţat.

Se mai auzi o bătaie, uşoară, dar insistentă. Apoi...

– Te rog, nu fi moartă!

Nu ştiam dacă fu uşurare sau dezamăgire acea senzaţie de apăsare din pieptul meu când am deschis uşa şi am găsit-o pe Mor suflând aer cald în mâinile-i făcute pâlnie.

Ea se uită la vopseaua de pe pielea şi din părul meu. La pensula din mâna mea.

Şi la ceea ce făcusem.

Mor intră din noaptea înviorătoare de primăvară şi fluieră uşor când am închis uşa.

– Ei bine, cu siguranţă ai fost ocupată!

Într-adevăr.

Pictasem aproape toţi pereţii din camera principală.

Şi nu doar rânduri late de culoare, ci şi decoraţiuni – mici imagini. Unele erau simple: grupuri de ţurţuri care picurau pe marginile pragului. Ele se topeau în primii lăstari ai primăverii, apoi izbucneau în plină floare vara, înainte de a străluci şi de a se închide în frunzele de toamnă. Pictasem inele de flori în jurul mesei de jucat cărţi de lângă geam; frunze şi flăcări în jurul mesei din sufragerie.

Însă, între decoraţiunile complexe, îi pictasem pe ei. Mici părţi din Mor, Cassian, Azriel, Amren şi... Rhys.

Mor se îndreptă spre şemineul mare, a cărui poliţă o pictasem într-un negru sclipitor, cu striaţii aurii şi roşii. De aproape, era o pictură drăguţă şi complexă. Dar, de pe canapea...

– Aripi illyriene, spuse ea. Uf, ce-or să mai jubileze!

Dar ea se duse la fereastră, pe care o încadrasem cu șuvițe răsucite aurii, arămii și de bronz. Mor își trecu degetele prin păr, înclinându-și capul.

– Drăguț! spuse ea continuând să cerceteze camera.

Privirea îi căzu pe pragul ușii spre holul care ducea către dormitor și se strâmbă.

– De ce sunt acolo ochii lui Amren?

Într-adevăr, chiar deasupra ușii, în mijlocul arcadei, pictasem doi ochi argintii și strălucitori.

– Pentru că ea veghează întotdeauna.

Mor pufni.

– Pur și simplu, nu e suficient. Pictează-mi ochii lângă ai ei, ca bărbații din familia asta să știe că *amândouă* îi vom urmări data viitoare când vor veni aici ca să se îmbete o săptămână în continuu.

– Ei fac asta?

– O făceau. *Înainte de Amarantha.* În fiecare toamnă, ei trei se încuiau în această casă timp de cinci zile și beau și vânau în continuu și se întorceau în Velaris părând pe jumătate morți, dar zâmbind ca niște proști. Îmi încălzește inima să știu că, de acum, vor trebui să o facă în timp ce eu și Amren îi fixăm cu privirea.

Am schițat un zâmbet.

– A cui este vopseaua?

– A lui Amren, spuse Mor, dând ochii peste cap. Eram cu toții aici într-o vară, iar ea a vrut să învețe singură să picteze. A făcut-o vreo două zile înainte să se plictisească și să hotărască, în schimb, să vâneze bietele creaturi.

Am chicotit ușor. M-am îndreptat spre masa pe care o folosisem ca suprafață principală pentru amestecarea și organizarea vopselelor. Și poate că eram o lașă, dar am rămas cu spatele la ea când am întrebat-o:

– Vreo veste de la surorile mele?

Mor începu să scotocească prin dulapuri, fie ca să caute de mâncare, fie ca să vadă ce îmi trebuia.

– Nu. Încă nu, îmi răspunse ea peste umăr.

– El este... rănit?

Îl lăsasem în noroiul înghețat, rănit și cu otrava ieșindu-i din corp. Încercasem să nu mă gândesc la asta cât pictasem.

– Încă se recuperează, dar este bine. E supărat pe mine, bineînțeles, dar asta e.

Am combinat galbenul auriu al lui Mor cu roșul folosit la aripile illyriene și le-am amestecat până când am obținut un portocaliu vibrant.

– Mulțumesc pentru că nu i-ai spus că sunt aici.

Ea ridică din umeri. Mâncarea începu să apară pe tejghea: pâine proaspătă, fructe și recipiente al căror conținut îl miroseam din cealaltă parte a bucătăriei, care aproape mă făcură să gem de foame.

– Ar trebui să vorbești cu el, totuși. Să-l fierbi puțin, desigur, dar... să asculți ce are de spus. Nu se uită la mine când vorbi. Rhys are mereu motivele lui și poate că este al naibii de arogant, dar, de obicei, instinctele nu-l înșală. Face greșeli, dar... Ar trebui să asculți ce are de spus.

Deja hotărâsem că aveam s-o fac, dar am întrebat-o:

– Cum a fost vizita în Regatul Coșmarurilor?

Ea se opri, chipul devenindu-i neobișnuit de palid.

– În regulă. Mereu este o încântare să-mi văd părinții. După cum poți presupune.

– Tatăl tău se vindecă?

Am adăugat cobaltul pietrelor Siphon ale lui Azriel în portocaliu și am amestecat până când am obținut un maro intens.

Ea schiță un zâmbet urât.

– Încet. Cred că i-am mai rupt niște oase când l-am vizitat. Mama m-a alungat din apartamentul lor. Mare păcat!

O parte sălbatică din mine radie încântată când auzi asta.

– Într-adevăr, mare păcat! am spus eu. Am adăugat un pic de alb ca să deschid nuanța de maro, am studiat privirea pe care mi-o aruncă

și am luat un taburet pe care să stau cât pictam pragul ușii. Rhysand chiar te pune să faci asta des? Să înduri chinul unei vizite?

Mor se rezemă de tejghea.

– În ziua în care a devenit Mare Lord, Rhysand mi-a dat permisiunea să-i ucid pe toți când am chef. Uneori, particip la aceste întâlniri și mă duc în Regatul Coșmarurilor, ca să... le aduc aminte de asta. Și să mențin comunicarea dintre cele două regate ale noastre, oricât de tensionată ar fi. Dacă ar fi să mă duc mâine acolo și să-mi ucid părinții, el nu ar clipi. Poate l-ar incomoda, dar... ar fi mulțumit.

M-am concentrat asupra punctelor de un maro caramel pe care le-am pictat lângă ochii lui Amren.

– Îmi pare rău pentru tot ce ai suportat.

– Mulțumesc, spuse ea, apropiindu-se ca să mă privească.

Vizitele mă transformau mereu într-o creatură necivilizată.

– Cassian părea îngrijorat. Altă remarcă indiscretă.

Ea ridică din umeri.

– Cred că și Cassian ar savura oportunitatea de a sfâșia în bucăți tot regatul. Începând cu părinții mei. Poate că l-aș lăsa să o facă într-un an, drept cadou. Pe el și pe Azriel. Ar fi cadoul perfect de solstițiu.

– Mi-ai spus despre relația cu Cassian, dar tu și Azriel ați fost vreodată...? am întrebat eu probabil un pic prea nonșalant.

Ea râse brusc.

– Nu. Azriel? După ce s-a întâmplat cu Cassian, am jurat să nu mai fiu cu niciun prieten de-al lui Rhysand. Totuși Azriel nu duce lipsă de iubite, nu te îngrijora. El este cel mai discret dintre noi, dar... are iubite.

– Deci, dacă ar fi vreodată interesat, ai...?

– De fapt, problema nu aș fi eu, ci el. Aș putea să mă dezbrac chiar în fața lui, iar el nu s-ar clinti un centimetru. Poate că i-a sfidat pe ticăloșii illyrieni și le-a dovedit că se înșelau cu fiecare ocazie, dar nu ar conta dacă Rhysand l-ar face Prințul Velarisului. S-ar vedea un

bastard fără importanță și bun de nimic, pentru oricine. Mai ales pentru mine.

– Dar... *ești* interesată?

– De ce pui asemenea întrebări?

Vocea ei deveni ascuțită, încordată. Mai precaută decât o auzisem vreodată.

– Încă încerc să îmi dau seama cum lucrați voi împreună.

Pufni și acea precauție dispăru. Am încercat să nu par prea ușurată.

– Avem cinci secole de istorie complicată pe care să le cercetezi. Succes!

Într-adevăr. Am terminat de pictat ochii de un căprui deschis, lângă cei argintii ai lui Amren. Dar, aproape ca un răspuns, Mor îmi spuse:

– Pictează-i și pe ai lui Azriel. Lângă ai mei. Și pe ai lui Cassian lângă cei ai lui Amren.

Am ridicat din sprâncene.

Mor îmi zâmbi nevinovată.

– Ca să te putem supraveghea toți.

Eu am scuturat din cap și m-am urcat pe taburet ca să îmi dau seama cum să pictez ochii de culoarea alunei.

– Este atât de rău... să fii perechea lui? întrebă Mor încet. Să faci parte din regatul nostru, din trecutul încurcat al familiei noastre?

Am amestecat vopseaua într-un mic vas, culorile combinându-se ca atât de multe alte vieți pereche.

– Nu, am șoptit eu. Nu este.

Ăsta era răspunsul meu.

CAPITOLUL 53

Mor rămase peste noapte, pictând chiar niște siluete rudimentare pe zidul de lângă ușa debaralei. Trei femei, cu păr ireal de lung, care semăna cu al ei, și trei bărbați înaripați, pe care reușise cumva să-i facă să pară plini de importanță. Am râs de fiecare dată când i-am văzut.

Ea plecă după micul dejun, fiind nevoită să meargă pe jos spre locul în care se termina scutul care nu permitea transportarea, iar eu i-am făcut semn din mână siluetei sale distante și tremurânde, înainte de a dispărea în neant.

M-am uitat peste întinderea albă și strălucitoare, suficient de topită, încât zonele sterpe să poată fi întrezărite, dezvăluind porțiuni de iarbă albă, care creștea spre munți și cerul albastru. Știam că vara trebuia, în cele din urmă, să ajungă până și în acest loc de vis care se topea, deoarece găsisem undițe și echipament sportiv care sugerau că erau folosite pe vreme călduroasă, dar îmi era greu să-mi imaginez zăpada și gheața transformându-se în iarbă moale și flori sălbatice.

Pentru scurt timp, m-am văzut acolo: alergând pe pajiștea ascunsă sub crusta subțire de zăpadă, trecând peste micile pâraie care deja străbăteau pământul, mâncând fructe mari de pădure, în timp ce soarele apunea peste munți...

Și apoi, întoarsă acasă în Velaris, m-aș fi dus în sfârșit în cartierul artiștilor și aș fi intrat în acele magazine și galerii și aș fi învățat ce știau ei și, poate, într-o zi, mi-aș fi deschis propriul magazin. Nu ca să-mi vând munca, ci să îi învăț pe alții.

Poate să îi învăț pe ceilalți care erau ca mine: parțial distruși și care încercau să reziste; care încercau să învețe cine erau în preajma întunericului și a durerii. Și m-aș fi dus acasă la sfârșitul fiecărei zile extenuată, dar mulțumită, împlinită.

Fericită.

M-aș fi dus acasă în fiecare zi, la casa din oraș, la prietenii mei bogați, cu poveștile lor de peste zi și am fi stat în jurul acelei mese și am fi mâncat împreună.

Iar Rhysand...

Rhysand...

Ar fi fost acolo. Mi-ar fi dat bani să-mi deschid propriul magazin și, deoarece nu aș fi cerut bani nimănui, mi-aș fi vândut tablourile ca să-i returnez banii. Pentru că i-aș fi returnat banii, chiar dacă era sau nu perechea mea.

Iar el ar fi fost aici pe timpul verii, zburând peste pajiște, alergându-mă prin micile pâraie și pe coasta înverzită a muntelui. Ar fi stat cu mine sub stele, hrănindu-mă cu fructe mari de pădure. Și ar fi stat la acea masă din casa de la oraș, râzând, fără să mai fie rece, și crud, și solemn. Niciodată sclavul sau târfa cuiva.

Și noaptea... Noaptea am fi urcat împreună la etaj, iar el mi-ar fi șoptit povești despre aventurile lui, iar eu i-aș fi șoptit despre ziua mea și....

Și, iată-l!

Un viitor.

Viitorul pe care l-am văzut pentru mine, strălucitor ca răsăritul peste Sidra.

O direcție și un țel și o invitație ca să văd ce altceva ar fi putut să-mi ofere nemurirea. Nu-mi mai păru atât de gol și de apatic.

Iar eu aş fi luptat până la ultima suflare ca să-l obţin, să-l apăr. Aşa că mi-am dat seama ce aveam de făcut.

Trecură cinci zile, iar eu am pictat fiecare cameră din cabană. Mor îmi adusese mai multă vopsea înainte de a pleca, împreună cu mai multă mâncare decât aş fi putut consuma.

Dar după cinci zile, mă săturasem ca doar propriile gânduri să-mi ţină companie – mă săturasem să aştept, mă săturasem de zăpada care se topea şi picura.

Din fericire, Mor se întoarse în acea seară, bătând zgomotos şi nerăbdătoare la uşă.

Făcusem o baie cu o oră în urmă, îndepărtând vopseaua din locuri în care nici măcar nu credeam că era posibil să mă murdăresc, iar părul încă mi se usca atunci când am deschis uşa în faţa unui val de aer rece.

Însă nu Mor se rezema de prag.

CAPITOLUL 54

M-am holbat la Rhys.

Iar el se holbă la mine.

Obrajii îi erau roşii din cauza frigului, părul negru îi era zburlit şi chiar părea *să îngheţe* stând acolo, cu aripile strânse.

Iar eu ştiam că, dacă aş fi spus un singur cuvânt, ar fi zburat în noaptea friguroasă. Că, dacă aş fi închis uşa, ar fi plecat fără să insiste.

Nările i se umflară când mirosi vopseaua din spatele meu, dar continuă să mă privească, aşteptând.

Pereche.

Perechea mea.

Acest mascul chipeş, puternic şi altruist... Care se sacrificase şi se distrusese pentru familia şi poporul său şi care simţea că nu făcuse destule; că *el* nu era suficient de bun pentru nimeni... Azriel credea că nu merita pe cineva ca Mor. Iar eu m-am întrebat dacă nu cumva Rhysand simţea acelaşi lucru în legătură cu mine. M-am dat la o parte, ţinând uşa deschisă pentru el.

Aş fi putut jura că, prin legătură, am simţit un puls de uşurare care te face să te clatini.

Însă Rhysand se uită la picturile mele, sorbind culorile strălucitoare care făceau acum cabana să prindă viaţă şi spuse:

– Ne-ai pictat.

– Sper că nu te superi.

Studie pragul spre holul dormitorului.

– Azriel, Mor, Amren și Cassian, spuse el observând ochii pe care îi pictasem. Știi că unul dintre ei o să deseneze o mustață sub ochii celui care avea să-l enerveze în acea zi.

Am strâns din buze ca să nu zâmbesc.

– O, Mor a promis deja că o să facă asta.

– Și cum rămâne cu ochii mei?

Am înghițit. Bine, atunci. Fără ocolișuri.

Inima mea bătea atât de tare, încât știam că o auzea.

– Mi-a fost frică să-i pictez.

Rhysand se întoarse cu totul spre mine.

– De ce?

„Fără jocuri și tachinări", mi-am spus.

– La început, deoarece am fost atât de supărată pe tine pentru că nu mi-ai spus. Apoi, pentru că mi-am făcut griji că mi-ar fi plăcut prea mult și că aș fi aflat că tu... nu simți același lucru. Apoi, pentru că m-am temut că, dacă i-aș picta, aș începe să îmi doresc atât de mult să fii aici și nu aș mai face altceva decât să mă uit la ei toată ziua. Și mi s-a părut un mod jalnic de a-mi petrece timpul.

Buzele îi zvâcniră.

– Într-adevăr.

Am aruncat o privire spre ușa închisă.

– Ai zburat până aici.

El dădu aprobator din cap.

– Mor nu a vrut să-mi spună unde ai plecat și nu sunt prea multe locuri atât de sigure ca acesta. De vreme ce nu am vrut ca prietenii mei din Hybern să îți dea de urmă, a trebuit să apelez la vechile metode. A durat... o vreme.

– Te simți mai bine?

– M-am vindecat complet. Repede, având în vedere otrava din sânge. Mulțumită ție.

I-am evitat privirea, întorcându-mă spre bucătărie.

– Probabil că îți este foame. Voi încălzi ceva.

Rhysand se îndreptă.

– Mi-ai face de mâncare?

– Am să încălzesc ceva, i-am spus eu. Nu știu să gătesc.

Nu părea să conteze. Dar orice ar fi fost, gestul de a-i oferi mâncare... Am turnat niște supă rece într-un vas și am aprins arzătorul.

– Nu știu regulile, i-am spus, întoarsă cu spatele la el. Deci trebuie să mi le explici.

El zăbovi în mijlocul cabanei, urmărindu-mi fiecare mișcare.

– Momentul în care o femeie îi oferă mâncare partenerului ei este unul important, spuse el răgușit. E vechi, de pe vremea în care eram bestii. Însă tot contează. Prima dată contează. Unele perechi fac o ocazie din asta; dau o petrecere doar ca femeia să-i ofere formal mâncare partenerului ei... De obicei, bogații o fac. Dar înseamnă că femeia... acceptă legătura.

Am fixat supa cu privirea.

– Spune-mi povestea, spune-mi totul.

Îmi înțelese oferta: să-mi povestească în timp ce gateam, iar eu aveam să decid la sfârșit dacă îi ofeream sau nu mâncarea.

Un scaun zgârie podeaua din lemn când se așeză la masă. Pentru o clipă, liniștea fu întreruptă doar de zăngănitul lingurii mele în oală.

Apoi, Rhysand spuse:

– Am fost capturat în timpul Războiului. De armata Amaranthei.

M-am oprit din învârtit, iar stomacul mi se răsuci.

– Cassian și Azriel făceau parte din legiuni diferite, deci nu știau că eu și forțele mele am fost luați prizonieri. Și că am fost reținuți de căpitanii Amaranthei săptămâni întregi, în care mi-au torturat și omorât războinicii. Ei mi-au străpuns aripile cu țăruși din frasin țintuindu-mă cu aceleași lanțuri de seara trecută. Acele lanțuri sunt unele dintre cele mai de preț bunuri ale Hybernului; piatra extrasă din adâncul teritoriului lor poate să anuleze puterile unui Mare

Lord. Chiar şi pe ale mele. Deci m-au înlănţuit între doi copaci şi m-au bătut ori de câte ori au avut chef, încercând să mă facă să le spun unde erau forţele Regatului Nopţii, folosindu-se de războinicii mei – de morţile şi durerea lor – ca să mă distrugă. Doar că nu am cedat, spuse el răguşit, iar ei au fost prea proşti să-şi dea seama că eram un illyrian şi că tot ce trebuiau să facă pentru a mă determina să mă supun era să încerce să-mi taie aripile. Şi am avut noroc, pentru că nu au făcut-o. Iar Amaranthei... nu i-a păsat că eram acolo. Eram doar încă un fiu al unui Mare Lord, iar Jurian tocmai îi ucisese sora. Nu o interesa decât să ajungă la el – *să-l ucidă.* Nu a ştiut că în fiecare secundă şi cu fiecare respiraţie i-am plănuit moartea. Eram dispus să o fac, în cele din urmă: să o ucid cu orice preţ, chiar dacă asta însemna să îmi sfâşii aripile ca să mă eliberez. I-am urmărit gărzile şi le-am aflat programul, aşa că am ştiut unde va fi. Am stabilit o zi şi o oră. Şi am fost pregătit – al naibii de pregătit să termin treaba şi să-i aştept pe Cassian, pe Azriel şi pe Mor de partea cealaltă. M-am lăsat condus de mânia şi de uşurarea că prietenii mei nu au fost acolo. Dar, cu o zi înainte de cea în care trebuia să o ucid pe Amarantha, să o înfrunt pentru ultima dată şi să-mi găsesc sfârşitul, ea şi Jurian s-au confruntat pe câmpul de luptă.

El se opri, înghiţind.

– Am fost înlănţuit în noroi şi forţat să-i urmăresc luptându-se. Să văd cum Jurian îi dădea lovitura mea finală. Doar că... ea l-a ucis pe el. Am văzut cum i-a scos ochiul şi cum i-a rupt degetul şi, când a fost cu faţa-n jos, am văzut cum l-a târât înapoi în tabără. Apoi, am ascultat cum l-a sfâşiat timp de câteva zile. Strigătele lui erau nesfârşite. S-a concentrat atât de mult să-l tortureze, încât nu a sesizat sosirea tatălui meu. Cuprinsă de panică, decât să-l vadă eliberat, l-a ucis pe Jurian şi a fugit. Aşa că tatăl meu m-a salvat şi le-a spus oamenilor lui şi lui Azriel să-mi lase ţăruşii din frasin în aripile mele, ca pedeapsă pentru că am fost prins. Am fost atât de rănit, încât vindecătorii mi-au spus că, dacă încerc să lupt înainte ca aripile să mi se vindece, nu voi mai zbura vreodată. Deci am fost forţat

să mă întorc acasă ca să-mi revin... cât s-au dat ultimele bătălii. Ei au întocmit Tratatul, iar zidul a fost construit. Ne-am eliberat de mult sclavii din Regatul Nopții. Nu am avut încredere în oameni să ne păstreze secretele, nu când se înmulțeau atât de repede și de frecvent, încât înaintașii mei nu le puteau reține toate mințile deodată. Dar lumea noastră s-a schimbat. Războiul ne-a schimbat pe toți. Cassian și Azriel s-au întors diferiți; eu m-am întors diferit. Am venit aici, în această cabană. Încă eram atât de rănit, încât m-au cărat aici între ei. Am fost aici când au sosit mesajele despre termenii finali ai Tratatului. Ei au rămas cu mine când am urlat la stele că Amarantha, pentru tot ce-a făcut, pentru fiecare crimă comisă, va scăpa nepedepsită. Că Regele Hybernului va rămâne nepedepsit. Au spus că s-au comis prea multe crime de ambele părți pentru ca toată lumea să fie adusă în fața justiției. Până și tatăl meu mi-a ordonat să renunț, să construim un viitor al existenței în comun. Dar nu am iertat-o niciodată pe Amarantha pentru ce le-a făcut războinicilor mei. Și nici nu am uitat. Tatăl lui Tamlin era prietenul ei și când tatăl meu l-a ucis, am fost atât de mândru, iar ea, probabil, a simțit a mia parte din ce am simțit eu când mi-a ucis soldații.

Mâinile îmi tremurau când amestecam supa. Nu știusem... nu mă gândisem vreodată...

– Când Amarantha s-a întors pe aceste tărâmuri, secole mai târziu, eu tot am vrut să o ucid. Cea mai rea parte era că ea nici măcar nu știa cine eram. Nu și-a amintit nici măcar că eram fiul Marelui Lord pe care l-a ținut captiv. Pentru ea, eram doar fiul bărbatului care i-a ucis prietenul; eram doar Marele Lord al Regatului Nopții. Ceilalți Mari Lorzi erau convinși că ea își dorea pacea și să facă comerț. Doar Tamlin nu a avut încredere în ea. Îl uram, dar el o cunoștea personal pe Amarantha, iar dacă el nu avea încredere în ea... Mi-am dat seama că ea nu s-a schimbat. Așa că am plănuit să o ucid. Nu am spus nimănui. Nici măcar lui Amren. Am lăsat-o pe Amarantha să creadă că mă interesau comerțul și alianța. Am decis să particip la petrecerea organizată la Poalele Muntelui pentru

ca toate regatele să sărbătorească contractul nostru comercial cu Hybernul... Odată, când era beată, am vrut să mă strecor în mintea ei, să o fac să-mi dezvăluie toate minciunile şi crimele comise, iar apoi să-i topesc creierul înainte să poată reacţiona cineva. Eram pregătit să merg la război pentru asta.

M-am întors, rezemându-mă de tejghea. Rhysand se uita la mâinile lui de parcă ar fi ţinut o carte din care-mi citea povestea.

– Dar ea a gândit şi a acţionat mai repede, fiind antrenată să-mi contracareze abilităţile, şi pentru că avea scuturile mentale întinse. Eu am fost atât de ocupat să fac un tunel prin ele, încât nu m-am gândit la băutura din mâna mea. Nu am vrut ca Azriel sau Cassian sau altcineva de acolo din acea seară să vadă ce urma să fac, deci nimeni nu s-a deranjat să-mi adulmece băutura. Şi când am simţit cum îmi sunt smulse puterile de vraja aruncată asupra paharului, mi le-am proiectat o ultimă dată, ştergând Velarisul, protecţiile şi tot ce era bun din minţile celor din Regatul Coşmarurilor, singurii cărora le-am permis să vină cu mine. Am aruncat scutul în jurul Velarisului şi l-am legat de prietenii mei, astfel încât au trebuit să rămână sau să rişte ca protecţia să se prăbuşească. Mi-am folosit ultima rămăşiţă să le transmit telepatic ce se întâmpla şi să păstreze distanţa. În câteva secunde, Amarantha mi-a luat puterile.

Îşi ridică privirea bântuită şi tristă spre mine.

– A măcelărit pe loc jumătate din Regatul Coşmarurilor ca să-mi arate că putea să o facă. Răzbunându-se pentru tatăl lui Tamlin. Iar în acel moment... mi-am dat seama că aş fi făcut orice ca să o împiedic să se mai uite la regatul meu. Să se uite la cine eram şi ce iubeam. Aşa că mi-am spus că era un nou război, o altfel de luptă. Iar în acea seară, când şi-a tot îndreptat atenţia spre mine, mi-am dat seama ce voia. Ştiam că voia să se culce cu mine, doar ca să se răzbune pe fantoma tatălui meu. Dar dacă asta şi-a dorit, asta a primit. Am făcut-o să implore şi să ţipe şi mi-am folosit puterile rămase ca să o fac să se simtă atât de bine, încât să vrea mai mult. Să tânjească după mai mult.

M-am ținut de tejghea ca să nu alunec pe podea.

– Apoi l-a blestemat pe Tamlin și cel mai mare inamic al meu a devenit singura portiță care ar fi putut să ne elibereze pe toți. În fiecare noapte pe care am petrecut-o cu Amarantha, am știut că se întreba dacă aș fi încercat să o ucid. Nu am putut să-mi folosesc puterile ca să o rănesc, iar ea era protejată împotriva atacurilor fizice. Dar de fiecare dată când m-am culcat cu ea în cei cincizeci de ani, m-am gândit să o ucid. Ea nici măcar nu a bănuit. Deoarece eram atât de bun la ce făceam, încât și ei îi plăcea. Așa că a început să aibă încredere în mine mai mult decât în ceilalți. Mai ales când i-am dovedit ce puteam să le fac inamicilor ei. Dar m-am bucurat să o fac. M-am urât, dar m-am bucurat să o fac. După zece ani, am încetat să mă mai aștept să îmi mai văd prietenii sau poporul. Am uitat cum arătau. Am încetat să sper.

O lacrimă îi licări în ochi, iar el o alungă clipind.

– Acum trei ani, spuse el încet, am început să am aceste... vise. La început, au fost niște licăriri, de parcă vedeam prin ochii altcuiva. Un șemineu care ardea într-o casă întunecată. Un balot de paie într-un hambar. O crescătorie de iepuri. Imaginile erau cețoase, de parcă priveam printr-o sticlă murdară. Erau rapide, un licăr din când în când, la câteva luni. Nu m-am gândit la ele până când nu am văzut o mână... Această mână frumoasă, de om. Ținând o pensulă. Pictând flori pe o masă.

Inima mea încetă să bată.

– Iar atunci, am trimis un gând. Al cerului de noapte, al imaginii care îmi aducea bucurie când aveam mai multă nevoie de ea. Cerul deschis al nopții, stelele și luna. Nu am știut dacă a fost primit, dar oricum am încercat.

Nu eram sigură că respiram.

– Am prețuit acele vise, imaginile trecătoare ale acelei persoane, ale acelei femei... Îmi aduceau aminte că exista pace în lume, o lumină. Că exista un loc și că era o persoană care se simțea destul de în siguranță, încât să picteze flori pe o masă. Au durat ani de zile,

până... acum un an. Dormeam lângă Amarantha şi m-am trezit tresărind din acest vis... care era mai clar şi mai luminos, ca şi când acea ceaţă s-ar fi risipit. Ea... tu visai. Eram în visul tău, urmărind cum aveai un coşmar despre o femeie care îţi tăia gâtul, în timp ce erai fugărită de Bogge... nu puteam să ajung la tine, să îţi vorbesc. Dar tu îi vedeai pe cei din specia noastră, iar eu mi-am dat seama că, probabil, zidul a fost ceaţa şi că tu... erai acum în Prythian. Te-am văzut prin visele tale şi am adunat imaginile, selectându-le în mod repetat, încercând să aflu unde şi cine eşti. Dar aveai nişte coşmaruri atât de oribile, iar creaturile aparţineau tuturor regatelor. Mă trezeam cu parfumul tău în nas şi mă bântuia toată ziua, la fiecare pas. Dar apoi, într-o noapte, ai visat că stăteai printre dealuri verzi, văzând focurile de tabără încă neaprinse pentru Calanmai.

Era atât de multă linişte în mintea mea.

– Ştiam că o singură sărbătoare era atât de mare; cunoşteam dealurile şi ştiam că probabil vei fi acolo. Aşadar, i-am spus Amaranthei... Rhysand înghiţi. I-am spus că voiam să merg în Regatul Primăverii pentru sărbătoare, să-l spionez pe Tamlin şi să văd dacă ar fi apărut cineva care vrea să conspire cu el. Eram atât de aproape de termenul limită al blestemului, încât ea era paranoică – neliniştită. Mi-a spus să aduc înapoi trădătorii. I-am promis că aşa voi face.

Îşi ridică din nou privirea spre mine.

– Am ajuns acolo şi ţi-am simţit mirosul. Aşa că am urmărit acel miros şi... Iată-te. Umană... atât de umană şi târâtă de ticăloşii aceia, care voiau să... El scutură din cap. M-am gândit să-i ucid pe loc, dar ei te-au împins, iar eu... m-am mişcat. Am început să vorbesc fără să ştiu ce spuneam, doar că erai acolo, iar eu te atingeam... El oftă sacadat.

„Iată-te. Te-am căutat."

Primele cuvinte pe care mi le adresase nu erau deloc o minciună, o ameninţare ca să-i ţină la distanţă pe acei spiriduşi.

„Mulţumesc pentru că mi-aţi găsit-o."

Am avut vagul sentiment că lumea îmi alunecă de sub picioare ca nisipul spălat de valuri.

– Te-ai uitat la mine, spuse Rhysand, iar eu mi-am dat seama că nu ştiai cine sunt. Că probabil ți-am văzut visele, dar că tu nu le-ai văzut pe ale mele. Și erai doar un om. Erai atât de tânără și de fragilă și deloc interesată de mine. Mi-am dat seama că, dacă aș fi rămas prea mult timp, cineva ne-ar fi văzut și ar fi raportat, iar ea te-ar fi găsit. Așa că m-am îndepărtat, gândindu-mă că te vei bucura să scapi de mine. Dar apoi m-ai strigat, ca și când nu ai fi putut să renunți la mine deocamdată, fie că știai sau nu asta. Iar eu știam... că, într-un fel, noi eram pe un teren periculos. Știam că nu voi mai putea să îți vorbesc sau să te văd sau să mă mai gândesc la tine. Nu am vrut să știu de ce erai în Prynthian; nu am vrut nici măcar să-ți aflu numele. Pentru că una a fost să te văd în visele mele, dar în persoană... Chiar atunci, în adâncul meu, cred că am știut ce erai. Și nu am vrut să recunosc asta pentru că, dacă exista cea mai mică șansă să fii perechea mea... Ți-ar fi făcut lucruri de nedescris, Feyre. Așa că te-am lăsat să pleci. După ce ai plecat mi-am spus că poate... Cazanul nu a fost crud, ci bun pentru că m-a lăsat să te văd. Doar o dată. Un dar pentru ce înduram. Și, după ce ai plecat, i-am găsit pe cei trei ticăloși. Am pătruns în mintea lor, le-am schimbat viețile, trecutul și i-am târât în fața Amaranthei. I-am făcut să recunoască faptul că au conspirat ca să-i găsească pe ceilalți rebeli în acea noapte. I-am făcut să mintă și să spună că o urăsc. Am urmărit cum i-a spintecat de vii, în vreme ce ei își declarau nevinovăția. Mi-a făcut plăcere, deoarece știam ce au vrut să-ți facă. Și știam că ar fi fost cu mult mai puțin decât ce ți-ar fi făcut Amarantha, dacă te-ar fi găsit.

Mi-am cuprins gâtul cu mâna. „Am avut motivele mele să ies atunci, îmi spusese el odată la Poalele Muntelui. Să nu crezi, Feyre, că asta nu m-a costat."

Rhysand continuă să fixeze masa cu privirea când spuse:

– Nu am știut că erai cu Tamlin. Că stăteai în Regatul Primăverii. Amarantha m-a trimis în ziua de după Solstițiul de Vară, deoarece am avut succes de Calanmai. Eram pregătit să îl ironizez, poate să ne luptăm. Dar apoi am ajuns în acea cameră, iar mirosul era familiar, dar ascuns... Și după aceea am văzut farfuria și am simțit strălucirea și... Iată-te. Locuiai în casa celui de-al doilea dușman al meu. Luai masa cu el. Duhneai a parfumul lui. Îl priveai ca și când... îl iubeai.

Monturile mâinii i se albiră.

– Și am decis că trebuia să-l sperii pe Tamlin. Trebuia să vă sperii pe tine și pe Lucien, dar, în mare parte, pe Tamlin pentru că am văzut și cum se uita el la tine. Așa că ceea ce am făcut în acea zi... Buzele îi erau palide și încordate. Am pătruns în mintea ta și ți-am reținut-o suficient, încât să o simți, încât să te îngrozească, să te rănească. L-am făcut pe Tamlin să implore așa cum m-a făcut Amarantha să implor, ca să-i arăt că era prea neajutorat ca să te salveze. Și m-am rugat ca spectacolul să fie suficient, încât să te trimită departe. Înapoi în ținutul oamenilor, departe de Amarantha, pentru că avea de gând să te găsească. Dacă rupeai blestemul, urma să te găsească și să te ucidă. Însă am fost atât de egoist; am fost atât de stupid de egoist, încât nu am putut pleca fără să îți știu numele. Iar tu te uitai la mine de parcă eram un monstru, așadar mi-am spus că oricum nu conta. Dar ai mințit când te-am întrebat. Am știut că mă minți. Ți-am ținut mintea în mâini, iar tu, precaută și sfidătoare, m-ai mințit în față. Așa că m-am îndepărtat din nou de tine. Am vomitat imediat ce am plecat.

Mi-am strâns buzele care-mi tremurau.

– M-am uitat o dată în urmă. Ca să mă asigur că ai plecat. I-am însoțit în ziua în care au devastat conacul, pentru ca spectacolul să fie complet. I-am spus Amaranthei numele acelei fete, crezând că l-ai născocit. Nu am știut... Nu am știut că-și va trimite acoliții să o recupereze pe Clare. Dar dacă îmi recunoșteam minciuna... El înghiți

cu greu. Am pătruns în mintea lui Clare când au adus-o la Poalele Muntelui. I-am luat durerea și i-am spus să țipe când ei se așteptau să o facă. Așa că ei... i-au făcut acele lucruri, iar eu am încercat să îndrept situația, dar... După o săptămână, nu i-am mai putut lăsa să o facă. Nu i-am mai lăsat să o rănească așa. Așadar, cât au torturat-o, m-am strecurat din nou în mintea ei și am ucis-o. Nu a simțit nicio durere. Nu a simțit nimic din ce i-au făcut, nici măcar la sfârșit. Dar... încă o văd. Și-i văd și pe oamenii mei. Și pe ceilalți pe care i-am ucis pentru Amarantha.

Două lacrimi reci îi alunecară repede pe obraji. Nu le șterse când continuă:

– Am crezut că s-a terminat după asta. Cu moartea lui Clare, Amarantha a crezut că ai murit. Așa că ai fost în siguranță și departe; oamenii mei erau în siguranță, iar odată cu eșecul lui Tamlin... totul devenise istorie. Dar apoi... am fost în spatele camerei tronului în ziua în care te-a adus Attorul. Și, Feyre, eu nu am mai simțit niciodată o asemenea groază ca atunci când te-am văzut făcând târgul. O groază stupidă și irațională... Nu te cunoșteam. Nici măcar nu îți știam numele. Dar m-am gândit la mâinile de pictor, la florile pe care te-am văzut creându-le. Și cum se bucura să-ți rupă degetele. A trebuit să stau și să văd cum Attorul și acoliții lui te-au bătut. A trebuit să-ți urmăresc dezgustul și ura de pe chip când te-ai uitat la mine, când m-ai văzut cum amenințam să-i spulber mintea lui Lucien. Iar apoi... apoi ți-am aflat numele. Când l-ai rostit... parcă a fost un răspuns la o întrebare pe care am tot adresat-o cinci sute de ani.

Pe loc, am hotărât că voi lupta. Și că voi lupta murdar, că voi ucide, tortura și manipula, dar că voi lupta. Dacă exista vreo șansă să ne eliberăm de Amarantha, tu erai aceea. Am crezut că... visele mi le tot trimitea Cazanul, ca să-mi spună că tu vei fi cea care ne vei salva. Care îmi va salva poporul. Așa că ți-am urmărit prima încercare și de fiecare dată m-am prefăcut că eram persoana pe care o

urai. Când Wyrm te-a rănit atât de grav... am găsit o soluţie. O cale să o sfidez pe Amarantha, să răspândesc seminţele speranţei celor care ştiau cum să citească mesajul şi o metodă de a te ţine fără să trezeşti suspiciuni. Şi o cale să mă răzbun pe Tamlin... Să-l folosesc împotriva Amaranthei, da, dar... Să mă răzbun pe el pentru mama şi sora mea şi pentru că... te avea pe tine. Când am făcut târgul, erai atât de plină de ură, încât mi-am dat seama că mi-am făcut treaba bine. Aşa că am îndurat. Te-am obligat să te îmbraci aşa, astfel încât Amarantha să nu bănuiască şi te-am pus să bei vinul ca să nu îţi aminteşti ororile nopţilor din acel munte. Şi în acea ultimă noapte, când v-am găsit pe hol... am fost gelos. Am fost gelos pe el şi supărat că şi-a folosit singura şansă de a fi neobservat nu ca să te scoată, ci ca să fie cu tine şi... Amarantha mi-a văzut gelozia. M-a văzut cum te-am sărutat ca să ascund dovada, dar a văzut de ce am făcut-o. Pentru prima dată, a văzut de ce. Aşa că, în noaptea aceea, după ce te-am părăsit, a trebuit să... o servesc. M-a ţinut acolo mai mult decât de obicei şi a încercat să obţină răspunsuri de la mine. Însă i-am spus ce voia să audă: că nu însemnai nimic, că erai un gunoi uman de care m-aş fi folosit şi de care m-aş fi descotorosit. După aceea... am vrut să te văd. O ultimă dată. Singură. M-am gândit să-ţi spun totul, dar persoana în care m-am transformat, cine credeai tu că sunt... Nu am îndrăznit să spulber acea decepţie.

Însă a sosit încercarea ta finală şi... Când a început să te torturez, ceva s-a rupt într-un fel inexplicabil; simplul fapt că te-am văzut sângerând şi ţipând m-a distrus. În cele din urmă, m-a distrus. Şi când am luat cuţitul ca să o ucid, am ştiut... atunci am ştiut cine eşti. Am ştiut că tu eşti perechea mea, că eşti îndrăgostită de un alt bărbat şi că te-ai distrus ca să-l salvezi şi că ... nu-mi păsa. Dacă ai fi murit, aş fi murit şi eu cu tine. Când ai ţipat, când am încercat să o ucid, nu m-am gândit decât la faptul că eşti perechea mea.

– Dar ea ţi-a rupt gâtul.

Lacrimile îi curseră pe obraz.

– Și te-am simțit murind, șopti el.

Și mie îmi curgeau lacrimile.

– Și acest lucru minunat care a intrat în viața mea, darul din partea Cazanului... a dispărut. Disperat, m-am agățat de acea legătură. Nu de târg, târgul nu era nimic; târgul era ca o pânză de păianjen. Dar am apucat acea legătură dintre noi și *am tras,* ți-am impus să te ții, să rămâi cu mine, pentru că, dacă ne puteam elibera... Dacă ne puteam elibera, atunci noi, toți cei șapte, eram acolo. Puteam să te aducem înapoi. Și nu-mi păsa dacă trebuia să pătrund în mințile tuturor ca să o fac. I-aș fi *forțat* să te salveze. Mâinile îi tremurau. Ne-ai eliberat cu ultima suflare, iar eu mi-am înfășurat puterea în jurul legăturii, a legăturii perechilor. Te-am simțit cum licăreai acolo; cum rezistai.

Casa. Casa fusese în celălalt capăt al legăturii – asta îi spusesem Cioplitorului de Oase. Nu Tamlin. Nu Regatul Primăverii, ci... Rhysand.

– Deci Amarantha a murit, iar eu le-am vorbit telepatic Marilor Lorzi, convingându-i să înainteze, să ofere acea scânteie a puterii. Niciunul nu a refuzat. Cred că au fost prea uimiți ca să se gândească să refuze. Și... din nou, a trebuit să văd cum Tamlin te-a ținut în brațe și te-a sărutat. Am vrut să plec acasă, în Velaris, dar a trebuit să rămân, să mă asigur că lucrurile au fost puse în mișcare, că tu erai bine. Așadar, am așteptat cât de mult am putut, după care am tras de legătură. Apoi ai venit să mă cauți.

– Era cât pe ce să-ți spun atunci, dar... Erai prea tristă și obosită. Și, pentru prima dată, te-ai uitat la mine de parcă... valoram ceva. Așa că mi-am promis că, atunci când te voi vedea data viitoare, te voi elibera de înțelegere. Pentru că eram egoist și știam că, dacă te-aș fi eliberat pe loc, el te-ar fi închis și nu te-aș mai fi văzut niciodată. Când am vrut să te părăsesc... cred că transformarea ta în Spiriduș ca a făcut legătura să fie definitivă. Știam că exista, dar atunci mi-am dat seama; m-a *lovit* atât de tare, încât m-am panicat.

Mi-am dat seama că, dacă aș mai fi rămas încă o secundă, aș fi ignorat consecințele și te-aș fi luat cu mine. Iar tu m-ai fi urât pentru totdeauna. Am aterizat în Regatul Nopții tocmai când Mor mă aștepta, iar eu, atât de frenetic, atât de... tulburat, i-am povestit tot. Trecuseră cincizeci de ani fără să o văd, iar primele mele cuvinte au fost: „Ea este perechea mea". Și vreme de trei luni... am încercat să mă conving că îți era mai bine fără mine; că toate faptele mele te-au făcut să mă urăști. Dar te-am simțit prin legătură, prin scuturile tale mentale deschise. Ți-am simțit durerea, tristețea și singurătatea. Am simțit cum te luptai să scapi de întunericul Amaranthei la fel ca mine. Am auzit că urma să te căsătorești cu el și mi-am spus că ești fericită. Trebuia să te las să fii fericită, chiar dacă asta mă omora. Chiar dacă erai perechea mea, meritai acea fericire.

În ziua nunții tale, am plănuit să mă îmbăt criță cu Cassian care nu știa de ce, dar... Dar apoi te-am simțit din nou. Ți-am simțit panica și disperarea și te-am auzit implorând pe cineva – pe oricine – să te salveze. Mi-am pierdut controlul. M-am teleportat la nuntă și abia dacă mi-am amintit cine trebuia să fiu, ce rol trebuia să joc. Nu te-am văzut decât pe tine, îmbrăcată cu rochia stupidă de mireasă... atât de slabă. Atât de slabă și de palidă. Și am vrut să-l ucid pentru asta, dar trebuia să te scot de acolo. Trebuia să apelez la acel târg doar o dată, ca să te iau de acolo, să mă asigur că erai bine.

Rhysand își ridică privirea spre mine, cu tristețe în ochi.

– Feyre, am fost distrus când a trebuit să te trimit înapoi. Să te văd cum te consumi, lună de lună. Am fost distrus să știu că el împărțea patul cu tine. Nu doar pentru că erai perechea mea, ci pentru că eu... Își coborî privirea, apoi se uită din nou la mine. Am știut... că sunt îndrăgostit de tine din clipa când am ridicat cuțitul ca să o ucid pe Amarantha. Când în cele din urmă ai venit aici... Am decis că nu îți voi spune nimic și că nu te voi elibera de înțelegere, deoarece ura ta era mai bună decât să înfrunt cele două alternative: că nu simțeai nimic pentru mine sau că... ai fi putut simți ceva

asemănător și că, dacă mi-aș fi permis să te iubesc, îmi vei fi luată. Așa cum s-a întâmplat cu familia și cu prietenii mei. Așadar, nu ți-am spus. Te-am urmărit cum te ofileai. Până în ziua... în care el te-a închis.

Dacă aș fi fost acolo, l-aș fi ucis. Dar, când te-am luat, am încălcat o regulă fundamentală. Amren a spus că, dacă te-aș face să recunoști că eram parteneri, am evita problemele, dar... Nu am putut să forțez legătura cu tine. Nici nu am putut să încerc să te seduc să accepți legătura. Chiar dacă asta îi dădea permisiunea lui Tamlin să ducă un război împotriva mea. Suferința ta era deja prea mare. Nu am vrut să crezi că tot ceea ce am făcut a fost ca să te cuceresc, doar ca să-mi păstrez ținutul în siguranță. Dar nu m-am putut abține... să nu fiu în preajma ta, să nu te iubesc și să nu te doresc. Încă nu pot sta departe de tine.

Își rezemă spatele și oftă.

Încet, m-am întors spre locul în care supa fierbea acum și, cu un polonic, am turnat-o într-un bol.

Rhys îmi urmări fiecare pas pe care-l făceam spre masă, cu bolul aburind în mâini.

M-am oprit în fața lui, coborându-mi privirea.

– Mă iubești? l-am întrebat.

Rhysand dădu aprobator din cap.

Și m-am întrebat dacă „dragoste" era un cuvânt prea slab pentru ce simțea, pentru ce făcuse pentru mine. Pentru ce simțeam eu pentru el.

I-am pus bolul în față.

– Atunci, mănâncă!

CAPITOLUL 55

L-am urmărit mâncând, uitându-se când la mine, când la supă. După ce termină, lăsă jos lingura.

– Nu spui nimic? zise el în cele din urmă.

– Voiam să-ți spun ce am decis în clipa în care te-am văzut în prag.

Rhys se răsuci pe scaun spre mine:

– Te ascult.

Conștientă de fiecare respirație și mișcare, m-am așezat în poala lui. Mâinile lui îmi strânseră ușor șoldurile cât i-am studiat chipul.

– Rhysand, vreau să știi că te iubesc. Vreau să știi... Buzele îi tremurară, iar eu i-am șters lacrima care îi alunecă pe obraz. Vreau să știi, i-am șoptit eu, că sunt distrusă și că mă vindec, dar că fiecare bucată din inima mea îți aparține. Și sunt onorată... *onorată* să fiu perechea ta.

Tremurând, mă cuprinse în brațe și-și lipi fruntea de umărul meu. Mi-am trecut o mână prin părul lui mătăsos.

– Te iubesc, am spus din nou. Nu îndrăznisem să spun cuvintele în mintea mea. Și aș îndura din nou fiecare secundă ca să te pot găsi. Și dacă va veni războiul, îl vom înfrunta. Împreună. Nu îi voi lăsa să mă ia de lângă tine. Și nici nu-i voi lăsa să mi te ia.

Rhysand își ridică privirea, lacrimile strălucindu-i pe chip. Încremeni când m-am apropiat și i-am sărutat întâi o lacrimă, apoi o alta, așa cum și el mi le sărutase cândva pe ale mele.

Când mi-am simțit buzele ude și sărate, m-am îndepărtat destul cât să-i văd ochii.

– Ești al meu, i-am șoptit.

Un suspin păru să-i facă trupul să se cutremure, iar buzele lui le găsiră pe ale mele.

Fu blând și delicat. Era sărutul pe care mi l-ar fi dat dacă ni s-ar fi oferit timp și liniște să ne întâlnim între cele două lumi separate, să ne curtăm. I-am cuprins umerii și, când mi-am deschis gura spre el, își strecură limba înăuntru, mângâind-o pe a mea. Partener... era partenerul meu.

Se încordă lipindu-se de mine, iar eu am gemut în gura lui.

Sunetul îl făcu să nu se mai abțină, iar Rhysand mă luă cu o mișcare lină înainte de a mă întinde pe masă – printre și pe toate vopselele.

Mă sărută pasional, iar eu i-am cuprins spatele cu picioarele, trăgându-l mai aproape. Își dezlipi buzele de pe gura mea și mă sărută pe gât, unde își plimbă dinții și limba pe pielea mea, în timp ce își strecură mâinile pe sub puloverul meu și tot mai sus ca să-mi cuprindă sânii. M-am arcuit la atingere și mi-am ridicat brațele când îmi scoase puloverul cu o singură mișcare ușoară.

Rhysand se retrase ca să se uite atent la mine, la corpul meu gol de la talie în sus. Vopseaua îmi uda părul și brațele, dar eu nu puteam să mă gândesc decât la faptul că își coborâse buzele spre sânii mei și supse, plimbându-și limba peste sfârcul meu.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, iar el își sprijini o mână lângă capul meu, pe o paletă cu vopsea. Râse încet, iar eu am privit cu respirația tăiată cum își mișcă mâna și trasă cercuri în jurul sânilor, apoi mai jos, până ce pictă o săgeată care cobora de sub buric.

– Ca să nu uiți unde o să se termine asta, spuse el.

Am bolborosit, un ordin tăcut, iar el râse din nou, gura lui găsindu-mi celălalt sân. Își frecă șoldurile de mine, tachinându-mă atât de îngrozitor, încât a trebuit să-l ating, să simt *mai mult* din el. Mâinile și brațele îmi erau acoperite cu vopsea, dar nu mi-a păsat când

i-am apucat hainele. El se mişcă suficient cât să mă lase să le scot, armele şi haina din piele căzând pe podea cu un zgomot surd, dezvăluindu-i corpul frumos şi tatuat, muşchii puternici şi aripile care se zăreau acum deasupra.

Partenerul meu... partenerul meu.

Mă sărută pătimaş, pielea lui goală fiind atât de caldă lipită de a mea, iar eu l-am apucat de faţă, mânjindu-l şi acolo cu vopsea. I-am întins-o prin păr până când i-am lăsat nişte dungi mari albastre, roşii şi verzi. Mâinile lui îmi găsiră talia, iar eu mi-am ridicat şoldurile de pe masă ca să-l ajut să-mi scoată şosetele şi pantalonii.

Rhysand se retrase din nou, iar sunetul meu de protest se înecă într-un suspin când mă apucă de coapse şi mă trase spre marginea mesei, printre vopsele şi pensule şi pahare cu apă şi îmi puse picioarele pe umerii lui, ca să mi le sprijine de aripile frumoase şi îngenunche în faţa mea.

Îngenunche pe stelele şi munţii pictaţi pe genunchii lui. El nu ar fi îngenuncheat pentru nimeni şi nimic...

În afară de partenera lui. De egalul lui.

Prima atingere a limbii lui Rhysand mă aprinse.

„Te vreau întinsă pe masă ca pe festinul meu personal."

Geamătul şi gustul meu îl făcură să mârâie aprobator şi se dezlănţui cu totul asupra mea.

Ţintuindu-mă de masă cu o mână, mă atinse cu mişcări ample. Iar când îşi strecură limba în mine, m-am întins ca să apuc marginea mesei, să apuc marginea lumii de pe care eram foarte aproape să cad.

Mă sărută spre partea superioară a coapselor, tocmai când degetele îi înlocuiră gura. Îşi introduse degetele în mine, mişcându-le cât sorbi, atingându-mă atât de uşor cu dinţii...

M-am înclinat de pe masă când orgasmul mă făcu să mă cutremur, spărgându-mi conştiinţa într-un milion de bucăţi. El continuă să mă lingă, mişcându-şi încă degetele.

– Rhys, am spus eu răguşită.

Acum. Îl voiam acum.

Dar el rămase îngenuncheat, devorându-mă, acea mână ţintuindu-mă de masă.

Am avut din nou orgasm. Rhysand se ridică de pe podea abia când am tremurat, suspinând pe jumătate şi moale de plăcere.

Se uită la mine, aşa goală şi acoperită cu vopsea cum eram, mânjit şi el la rândul său cu vopsea pe faţă şi pe trup, şi îmi zâmbi ca un bărbat satisfăcut.

– Eşti *a mea,* spuse şi mă ridică în braţe.

Voiam peretele, voiam să mă aibă, pur şi simplu, lipită de perete, dar el mă duse în camera pe care o folosisem şi mă lăsă pe pat cu o blândeţe înduioşătoare.

Complet goală, l-am urmărit cum îşi descheie pantalonii şi cum mădularul lui imens se eliberă. Când l-am văzut, mi se uscă gura. Îl voiam; voiam să simt fiecare centimetru glorios în mine, voiam să îl zgârii până când sufletele noastre s-ar fi contopit.

Nu spuse nimic atunci când se aplecă peste mine, cu aripile strânse. Nu se mai culcase niciodată cu o femeie în timp ce avea aripile scoase. Dar eram partenera lui. Ar fi cedat doar în faţa mea.

Şi eu voiam să-l ating.

M-am ridicat, întinzându-mă deasupra umărului său ca să-i mângâi rontunjimea puternică a aripii.

Rhysand tremură, iar eu i-am văzut organul zvâcnind.

– Ai să te joci mai târziu, îmi spuse el.

Avea dreptate.

Gura lui o găsi pe a mea, sărutându-mă deschis şi profund, într-o încrucişare de limbi şi dinţi. Mă întinse pe perne, iar eu mi-am strâns picioarele în jurul spatelui său, atentă la aripi.

Deşi am încetat să-mi pese când mă atinse uşor între picioare. Şi se opri.

– *Ai să te joci mai târziu,* i-am şoptit aproape de buze.

Rhysand râse într-un fel care îmi străbătu oasele şi alunecă înăuntru. Şi tot alunecă.

Abia puteam să respir, abia puteam să mă gândesc la altceva în afară de locul în care corpurile noastre se uneau. El se opri în mine, lăsându-mă să mă obişnuiesc, iar eu am deschis ochii ca să-l văd fixându-mă cu privirea.

– Spune-o din nou, şopti el.

Ştiam la ce se referea.

– Eşti al meu, am şoptit eu.

Rhysand se retrase un pic şi intră din nou, încet. Atât de chinuitor de încet.

– Eşti al meu, am spus suspinând.

Din nou, el ieşi apoi intră.

– Eşti al meu.

O făcu din nou, dar mai repede şi mai adânc de data asta.

Atunci am simţit legătura dintre noi ca pe un lanţ indestructibil, ca pe o rază de lumină intensă.

Cu fiecare mişcare, legătura străluci mai clar şi mai mult şi mai puternic.

– Eşti al meu, i-am şoptit, trecându-mi mâinile prin părul lui, pe spatele şi peste aripile lui.

Prietenul meu de-a lungul multor pericole.

Iubitul care îmi vindecase sufletul distrus şi obosit.

Partenerul meu, care mă aşteptase fără speranţă, în ciuda tuturor obstacolelor.

Mi-am mişcat şoldurile la unison cu ale lui. El mă sărută în mod repetat, iar feţele ni se umeziră. Fiecare centimetru din mine se înfierbântă şi se încordă, iar eu mi-am pierdut controlul când îmi şopti:

– Te iubesc.

Orgasmul îmi răvăşi corpul, iar el se izbi în mine, puternic şi rapid, golindu-mă de plăcere până când am simţit, am văzut şi-am mirosit legătura dintre noi, până când mirosurile noastre se *contopiră,* iar eu am fost a lui şi el fu al meu, şi noi am fost începutul,

mijlocul și sfârșitul. Eram un cântec ce fusese cântat din primul licăr de lumină din lume.

Rhysand urlă când termină, penetrându-mă adânc. Afară, munții tremurară, iar zăpada rămasă căzu de pe ei într-o cascadă strălucitoare și albă, doar ca să fie înghițită de noaptea ce aștepta dedesubt.

Tăcerea se lăsă, întreruptă numai de respirațiile noastre sacadate.

I-am cuprins fața mânjită cu vopsea între mâinile mele colorate și l-am făcut să mă privească.

Ochii îi radiau ca stelele pe care le pictasem cândva, cu mult timp în urmă.

Și i-am zâmbit lui Rhysand când am lăsat legătura de împerechere să strălucească luminos și clar între noi.

Nu știu cât timp am stat întinși acolo, atingându-ne leneș unul pe celălalt, ca și când chiar am fi avut tot timpul din lume.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine, șopti Rhysand, plimbându-și un deget pe brațul meu, din clipa în care mi-am dat seama că rupeai acele oase ca să faci o capcană pentru Middengard Wyrm. Sau poate din clipa în care m-ai doborât pentru că te-am tachinat. Asta mi-a amintit atât de mult de Cassian. Pentru prima dată în zeci de ani, am vrut *să râd.*

– Te-ai îndrăgostit de mine, am rostit eu categoric, pentru că îți aminteam de prietenul tău?

El mă lovi peste nas.

– M-am îndrăgostit de tine, deșteapto, fiindcă erai una dintre noi; pentru că nu ți-a fost teamă de mine și ai hotărât să-ți duci la final victoria spectaculoasă aruncând bucata de os spre Amarantha ca pe o suliță.

În acel moment, i-am simțit spiritul lui Cassian lângă mine și aș fi putut să jur că l-am auzit spunând: „Prostule, dacă nu te căsătorești cu ea, am s-o fac eu."

Am râs, trecându-mi mâna acoperită cu vopsea peste pieptul lui tatuat. Vopsea – corect.

Amândoi eram plini de vopsea, la fel ca și patul.

Rhysand îmi urmări privirea și zâmbi pervers.

– Cât e de bine că încăpem amândoi în cadă!

Sângele mi se încălzi, iar eu m-am ridicat din pat doar ca să-l fac să se miște mai repede, luându-mă în brațe. Era stropit cu vopsea, cea din păr se întărise, iar bietele lui aripi... Purtau urmele mâinilor mele. Gol, mă duse în baie, unde apa deja curgea, magia cabanei lui funcționând pentru noi.

El coborî treptele în apă, șuieratul lui de plăcere atingându-mi urechea. Și poate că și eu am gemut ușor când apa fierbinte mă atinse, așezându-ne amândoi în cadă.

Un coș cu săpunuri și uleiuri apăru de-a lungul marginii din piatră, iar eu l-am împins ca să se scufunde și mai mult sub apă. Aburul pluti între noi, iar Rhysand luă un săpun cu miros de pin și mi-l dădu, apoi îmi înmână o cârpă.

– Se pare că cineva mi-a murdărit aripile.

Fața mi se încălzi, dar stomacul mi se strânse. Bărbații illyrieni și aripile lor atât de sensibile!

I-am făcut semn din deget să se întoarcă. El se supuse, întinzându-și aripile mărețe suficient cât să văd petele de vopsea. Cu multă atenție, am săpunit cârpa și am început să șterg vopselele de culoare roșie, albastră și purpurie.

Lumina lumânării dansa peste nenumăratele lui cicatrice, aproape invizibile în afară de cele de pe bucățile mai tari ale membranei. El tremură la fiecare atingere, sprijinindu-se cu mâinile de marginea căzii. Am privit peste umărul lui ca să văd dovada acelei sensibilități și am spus:

– Măcar zvonurile despre lungimea aripilor direct proporțională cu mărimea altor părți sunt adevărate.

Mușchii i se încordară când râse.

– Ce gură spurcată ai!

M-am gândit la toate locurile pe care voiam să le ating cu gura și am roșit un pic.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine de ceva timp, am spus eu, cuvintele abia auzindu-se peste clipocitul apei, cât i-am spălat aripile frumoase. Dar mi-am dat seama la Căderea Stelelor. Sau am fost aproape sigură și atât de speriată, încât nu am vrut să mă gândesc mai mult la asta. Am fost o lașă.

– Ai avut un motiv bun să eviți să o faci.

– Nu. Poate că da, mulțumită lui Tamlin. Dar nu a avut nimic de-a face cu tine, Rhysand. Nu mi-a fost niciodată frică de consecințele faptului de a fi cu tine. Chiar dacă asasinii lumii ne vânează... merită. *Merită* să fiu cu tine.

El își coborî ușor capul și spuse răgușit:

– Mulțumesc.

Inima mi se frânse pentru el atunci; pentru anii pe care și-i petrecuse gândind opusul. I-am sărutat gâtul gol și m-am întins ca să-i mângâi obrazul cu un deget.

Am terminat cu aripile și l-am apucat de umeri ca să-l întorc spre mine.

– Și acum?

Fără cuvinte, îmi luă săpunul din mâini și mă întoarse, frecându-mi spatele, spălându-l ușor cu cârpa.

– Depinde de tine, spuse Rhysand. Putem să ne întoarcem în Velaris și să ne confirmăm legătura la o preoteasă – nu seamănă cu Ianthe, promit – și să fim declarați oficial Parteneri. Am putea da o mică petrecere ca să sărbătorim... sau să luăm cina cu... grupul nostru. Asta dacă nu preferi o petrecere mare. Cu toate că eu cred că suntem amândoi de acord că nu ne plac petrecerile mari. Mâinile lui puternice îmi frământară mușchii încordați ai spatelui și am gemut pentru că mă dureau. Am putea să mergem în fața preotesei și să fim declarați atât soț și soție, cât și parteneri, dacă îți dorești o denumire mai lumească.

– *Tu* cum ai să-mi spui?

– Parteneră, zise el. Deși mi se pare foarte atractiv să îți spun și soție. Cu degetele îmi masă coloana vertebrală. Sau, dacă vrei să aștepți, putem să nu facem nimic din aceste lucruri. Suntem parteneri, chiar dacă lumea știe sau nu. Nu trebuie să te grăbești să iei o hotărâre.

M-am întors.

– Te-am întrebat despre Jurian, rege, regine și Cazan, dar mă bucur să știu că am atât de multe opțiuni în ceea ce privește starea relației noastre. Și că vei face ce voi vrea eu. Trebuie să am control deplin asupra ta.

Un amuzament felin îi dansă în privire.

– Creatură crudă și frumoasă!

Am pufnit. Ideea că mă găsea frumoasă...

– Chiar ești, spuse el. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Am crezut asta din prima clipă în care te-am văzut de Calanmai.

Și era stupid ca fumusețea să reprezinte ceva, dar... Ochii mă usturară.

– Ceea ce este bine, adăugă el, deoarece și tu ai crezut că *eu* sunt cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată. Deci suntem chit.

M-am încruntat, iar el râse, mâinile alunecându-i ca să îmi apuce talia și să mă tragă spre el. Se așeză pe banca încastrată în cadă, iar eu l-am încălecat, mângâindu-i lent brațele musculoase.

– Mâine, spuse Rhysand, devenind serios. Plecăm mâine spre proprietatea familiei tale. Reginele au dat de veste. Se întorc peste trei zile.

Am tresărit.

– Îmi spui asta *acum?*

– Am fost distras, spuse el, ochii licărindu-i.

Iar lumina din acei ochi, bucuria tăcută... Mă lăsară fără suflare. Un viitor... urma să avem un viitor împreună. *Eu* urma să am un viitor. O *viață*.

Ceva admirativ, ceva... respectuos îi înlocui zâmbetul, iar eu m-am întins ca să-i cuprind fața cu mâinile...

Ca să văd că pielea îmi sclipea.

Slab, ca și când vreo lumină interioară mi-ar fi strălucit pe sub piele, dispersându-se în lume. O lumină albă și caldă, ca a soarelui, ca a unei stele. Acei ochi plini de mirare îi întâlniră pe ai mei, iar Rhysand își trecu un deget peste brațul meu.

– Ei bine, măcar acum pot să mă laud că mi-am făcut cu adevărat partenera să strălucească de fericire.

Am râs, iar strălucirea se intensifică ușor. El se aplecă și mă sărută blând, iar eu m-am topit, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Lipit de mine, el era tare ca piatra, împingându-se spre locul în care stăteam chiar deasupra lui. Nu ar fi fost nevoie decât de o singură mișcare lină ca el să mă pătrundă...

Dar Rhysand se ridică din apă, amândoi uzi, iar eu mi-am încrucișat picioarele în jurul lui când ne-am întors în dormitor. Magia casei schimbase cearșafurile, care erau acum calde și netede pe corpul meu gol, când mă așeză pe pat și mă fixă cu privirea. Străluceam ca o stea.

– E de la Regatul Zilei? am întrebat eu.

– Nu-mi pasă, spuse el tăios și-și îndepărtă strălucirea proprie.

Cândva îmi spusese că era o mică vrajă care putea să-i domolească natura, felul în care arăta puterea lui.

Când toată măreția lui se dezlănțui, el umplu camera, lumea și sufletul meu cu o putere strălucitoare de abanos. Cu stele, vânt și umbre; pace și vise și cu marginile ascuțite ale coșmarurilor. Întunericul se undui din el ca fuioarele de abur când își întinse o mână și o lipi de pielea strălucitoare a abdomenului meu.

Degetele nopții se răsfirară, lumina strecurându-se printre fuioarele umbrelor, iar eu m-am ridicat pe coate ca să-l sărut.

Gustul lui de fum, ceață și rouă mă făcu să gem, iar el își deschise gura pentru mine, lăsându-mă să-mi ating limba de a lui, să

mi-o plimb peste dinții lui. Tot ce era el fusese expus în fața mea – ca o ultimă dorință.

Voiam totul.

L-am apucat de umeri, conducându-l în pat. Iar când se întinse pe spate, am văzut licărul de protest al aripilor lui țintuite, însă i-am spus „Copil illyrian" și mi-am trecut mâinile peste abdomenul lui musculos... mai departe. Nu mai obiectă.

Era imens în mâna mea; atât de tare, și totuși atât de mătăsos încât l-am mângâiat mirată cu un deget. El șuieră, mădularul zvâcnindu-i când i-am atins vârful cu degetul mare. Am zâmbit afectată când am făcut-o din nou.

Se întinse spre mine, dar l-am oprit cu o privire.

– Este rândul meu, i-am spus eu.

Rhysand îmi zâmbi masculin și leneș înainte de a se așeza din nou, punându-și o mână sub cap. Așteptând.

Ticălos încrezut!

Așa că m-am aplecat și l-am atins cu buzele, ceea ce îl făcu să tresară și să zică „la naiba", iar eu am râs, cuprinzându-l mai adânc cu gura.

Strânse cearșafurile în pumni, monturile albindu-i-se când mi-am plimbat limba peste el, atingându-l ușor cu dinții. Geamătul lui îmi aprinse sângele.

Sincer, am fost surprinsă că așteptă un minut întreg înainte să mă întrerupă.

„A sfredeli" era o denumire mai potrivită pentru ce făcea Rhysand.

Într-o clipă, fu în gura mea, iar eu mi-am trecut limba peste capul mare; în următoarea, îmi cuprinse talia cu mâinile și mă întoarse pe față. Îmi depărtă picioarele cu săruturi în timp ce mă apucă de șolduri, trăgându-le tot mai sus înainte de a mă penetra adânc dintr-o singură mișcare.

Fiecare centimetru glorios mă făcu să gem în pernă și să mă ridic pe antebrațe, apucând cearșafurile cu degetele.

Rhysand se retrase și mă pătrunse din nou. În acea clipă, eternitatea explodă în jurul meu, iar eu am crezut că aș fi putut să mă nimicesc din cauza faptului că nu mă mai săturam de el.

– Uită-te la tine! îmi șopti când se mișcă în mine și mă sărută de-a lungul coloanei.

Am reușit să mă ridic suficient, încât să văd unde ne uneam; să văd lumina soarelui licărind din mine în contrast cu noaptea care se unduia din el, contopindu-se și amestecându-se, îmbogățindu-se. Priveliștea mă spulberă atât de groaznic, încât am atins orgasmul cu numele lui pe buze.

Rhysand mă ridică lipindu-mă de el, cuprinzându-mi sânii cu o mână, iar cu cealaltă mângâindu-mi ghemul de nervi dintre picioare, iar eu nu mi-am dat seama unde se sfârși primul orgasm și unde începu următorul, când se tot împinse, cu buzele pe gâtul și pe urechea mea.

Am hotărât că faptul că îl doream și plăcerea de a fi cu el ar fi putut să îmi aducă moartea.

El se întoarse, retrăgându-se suficient de mult, încât să se întindă pe spate și să mă tragă deasupra lui.

În întuneric, era un licăr de durere persistentă, o cicatrice. Și am înțeles de ce mă voia așa; de ce voia să termine așa, cu mine deasupra lui.

Inima mi se frânse. M-am aplecat înainte ca să-l sărut cu blândețe, cu tandrețe.

Când gurile ni se întâlniră, am alunecat mult mai adânc, iar el îmi șopti numele. L-am sărutat din nou și m-am mișcat cu blândețe. Mai târziu... aveau să fie și alte momente în care să mă mișc dur și repede. Dar acum... Nu voiam să mă gândesc la motivul pentru care aceasta era poziția în care voia să termine și să mă facă să alung întunericul pătat cu lumină.

Dar eu aveam să strălucesc... pentru el, pentru viitorul meu.

Aşa că m-am ridicat, mi-am sprijinit mâinile de pieptul lui lat şi am dezlănţuit lumina în mine, lăsând-o să alunge întunericul lucrurilor care i se făcuseră partenerului şi prietenului meu.

Rhysand îmi strigă numele, împingându-şi în sus şoldurile. Stelele se rotiră când se izbi adânc în mine.

Cred că lumina care emana din mine ar fi putut fi lumina stelelor sau poate că nu am mai văzut bine când am avut din nou orgasm, iar Rhysand îl avu pe al lui, suspinându-mi numele de nenumărate ori, când se revărsă în mine.

După ce am terminat, am rămas deasupra lui, cu vârfurile degetelor în pieptul lui, iar eu m-am minunat de el. De noi.

El mă trase de părul ud.

– Va trebui să găsim o cale să slăbim lumina aceea.

– Pot să ascund destul de uşor umbrele.

– A, dar le pierzi de sub control doar când eşti supărată. Şi de vreme ce intenţionez să te fac pe cât de fericită poţi fi... mi se pare că va trebui să învăţăm să controlăm acea strălucire minunată.

– Mereu te gândeşti şi faci calcule.

Rhysand îmi sărută colţul gurii.

– Nu ştii la câte lucruri mă gândesc atunci când vine vorba de tine.

– Îmi aduc aminte că ai zis ceva de-un perete.

Râsul lui era o promisiune senzuală.

– Feyre, data viitoare am să te lipesc de-un perete când am să ţi-o trag.

– Destul de tare încât să cadă tablourile de pe pereţi?

Rhysand râse.

– Arată-mi din nou ce poţi să faci cu gura aia perversă.

M-am supus.

Era greşit să fac comparaţii pentru că ştiam că probabil toţi Marii Lorzi puteau să ţină o femeie trează toată noaptea, dar Rhysand era... nesăţios. Cred că, în total, am dormit doar o oră în acea noapte, deşi am presupus că şi eu eram la fel de vinovată.

Nu puteam să mă opresc, nu mă săturam de gustul pe care i-l simţeam în gură, de senzaţia pe care mi-o dădea când mă penetra. Mi-am dorit tot mai mult, până când am crezut că aş fi putut să-mi ies din piele de plăcere.

– Este normală, spuse Rhysand muşcând din pâine când am stat la masă, luând micul dejun.

Abia ajunsesem în bucătărie. Coborâse din pat, arătându-mi aripile măreţe, spatele musculos şi fundul grozav, iar eu sărisem pe el. Ne rostogoliserăm pe podea, sfâşiind covoraşul drăguţ de sub ghearele lui când l-am călărit.

– Ce este normală? am spus eu. Abia puteam să mă uit la el fără să ard.

– ...Frenezia, spuse el precaut, ca şi când s-ar fi temut că folosirea unui cuvânt greşit ne-ar fi făcut pe amândoi să sărim unul spre celălalt înainte să mâncăm. Când un cuplu acceptă legătura de împerechere, este... ceva copleşitor. E întoarcerea la animalele care am fost cândva. Probabil are legătură cu faptul că bărbatul vrea să se asigure că femeia a rămas grea. Inima nu-mi mai bătu când am auzit asta. Unele cupluri nu ies din casă câteva săptămâni. Bărbaţii devin atât de instabili, încât oricum poate fi periculos pentru ei să fie în public. Am văzut bărbaţi raţionali şi educaţi distrugând o cameră după ce s-au cuplat.

Am oftat. Mi-am amintit de o altă cameră distrusă.

Rhysand spuse încet, ştiind ce mă bântuia:

– Mi-ar plăcea să cred că sunt mai reţinut decât un bărbat obişnuit, dar... Feyre, ai răbdare cu mine, dacă sunt un pic agitat.

Faptul că recunoscuse măcar atât...

– Nu vrei să pleci din casa asta.

– Vreau să rămân în dormitor și să facem sex până la epuizare.

Atât de repede am fost pregătită pentru el, dorindu-l, dar... trebuia să plecăm. Reginele. Cazanul. Jurian. Războiul.

– În legătură cu... sarcina, am spus eu.

Și la fel de bine aș fi putut arunca o găleată cu gheață pe amândoi.

– Nu am... nu iau niciun tonic. Adică nu am luat.

El lăsă pâinea din mână.

– Vrei să începi să iei din nou?

Dacă aș fi făcut-o, dacă aș fi început de astăzi, aș fi negat ce făcusem noaptea trecută, dar...

– Dacă sunt partenera unui Mare Lord, ei se așteaptă să îți fac urmași, nu-i așa? Deci probabil că nu ar trebui.

– Nu se așteaptă nimeni să-mi faci *nimic,* spuse el. Copiii sunt rari, într-adevăr. Atât de rari și de prețioși. Dar nu vreau să îi faci decât dacă ni-i dorim *amândoi.* Și acum, cu venirea războiului, cu Hybernul... Recunosc faptul că mă îngrozește gândul că partenera mea ar fi însărcinată cu atâția dușmani în preajmă. Sunt îngrozit de ce aș putea face *eu* dacă ai fi însărcinată și amenințată. Sau rănită.

Ceva încordat din pieptul meu se relaxă, în ciuda răcelii care îmi coborî pe șira spinării când m-am gândit la acea putere, la mânia pe care o văzusem în Regatul Nopții, dezlănțuită pe pământ.

– Atunci, am să-ncep să iau de îndată ce ne întoarcem.

M-am ridicat de la masă cu genunchii tremurând și m-am îndreptat spre dormitor. Trebuia să fac o baie; mirosul lui mă acoperea și-i simțeam gustul în gură, în ciuda micului dejun. Rhysand spuse încet în spatele meu:

– Totuși, aș fi foarte fericit dacă, într-o zi, m-ai onora născându-mi copii. Ca să împărtășesc asta cu tine.

M-am întors spre el.

– Vreau mai întâi să trăiesc, am spus eu. Cu tine. Vreau să văd locuri și să am aventuri. Vreau să învăț cum este să fiu nemuritoare,

să fiu partenera ta, să fac parte din familia ta. Vreau să fiu... pregătită pentru ei. Și, ca o egoistă, vreau să te am doar pentru mine o vreme.

El zâmbi cu blândețe.

– Nu e nicio grabă. Și dacă te voi avea pentru mine tot restul eternității, atunci asta nu m-ar deranja deloc.

Am ajuns la marginea băii înainte ca Rhysand să mă apuce, să mă ducă în apă și să facă dragoste cu mine printre aburii ce se ridicau.

CAPITOLUL 56

Rhys ne teleportă în tabăra illyriană. Nu aveam să rămânem atât de mult, cât să fim în pericol şi, cu zece mii de războinici illyrieni în jurul nostru pe diverse vârfuri, Rhysand se îndoia că cineva ar fi atât de prost, încât să ne atace.

Abia ce am apărut în noroiul din faţa micii case, când Cassian spuse tărăgănat în spatele nostru:

– Ei bine, era şi timpul!

Nemaiauzind nimic care să semene cu mârâitul sălbatic scos de Rhysand, l-am prins de braţ când se întoarse spre Cassian.

Cassian se uită la el şi râse.

Dar războinicii illyrieni din tabără începură să zboare pe cer, ridicând femeile şi copiii cu ei.

– Aţi avut o călătorie grea?

Cassian îşi legă la spate părul negru cu o bucată uzată de piele.

O linişte neobişnuită emană din Rhysand, de unde se auzise mârâitul în urmă cu o clipă. Şi, decât să-l văd transformând tabăra în ruine, am spus:

– Cassian, când o să-ţi spargă dinţii, să nu vii la mine să te plângi!

Cassian încrucişă braţele.

– Legătura de împerechere v-a cam încălzit un pic, Rhysand!

Rhysand nu spuse nimic.

Cassian chicoti.

– Feyre nu pare prea obosită. Poate că ar putea să-mi facă și mie...

Rhysand explodă.

Aripile, mușchii și dinții pocniră, iar ei se rostogoliră prin noroi, lovind cu pumnii și...

Când îl aruncă pe Rhysand de pe el cu piciorul, mi-am dat seama că el, Cassian, știuse exact ce spunea și făcea, de vreme ce Rhysand nu atinse acea putere care ar fi putut aplatiza acești munți.

El văzuse acea limită în privirea lui Rhysand și știuse că trebuia să o domolească înainte de a putea merge mai departe.

Și Rhysand știa asta. Acesta era motivul pentru care ne-am teleportat mai întâi aici, și nu în Velaris.

Erau o adevărată priveliște să te uiți la doi bărbați illyrieni care se luptau prin noroi și printre pietre, gâfâind și scuipând sânge. Niciunul din ceilalți illyrieni nu îndrăzni să aterizeze.

Și nici nu ar fi făcut-o, mi-am dat eu seama; nu înainte ca Rhysand să se calmeze sau să părăsească de tot tabăra. Dacă unui bărbat obișnuit îi trebuia o săptămână să se adapteze... Cât îi trebuia lui Rhysand? O lună, două? Un an?

Cassian râse când Rhysand îl lovi cu pumnul în față, sângele țâșnindu-i. Cassian îl lovi și el, iar eu m-am crispat când capul lui Rhysand se mișcă într-o parte. Îl mai văzusem pe Rhysand luptând, controlat și elegant, și îl văzusem supărat, dar niciodată atât de... sălbatic.

– Or să se bată o vreme, spuse Mor, rezemându-se de stâlpul casei. Ea ținu ușa deschisă. Bine ai venit în familia noastră, Feyre!

Iar mie mi s-a părut că acelea ar fi putut fi cele mai frumoase cuvinte auzite vreodată.

Rhysand și Cassian își petrecură o oră lovindu-se până la epuizare, iar când se întoarseră cu greu în casă, însângerați și murdari,

o singură privire spre partenerul meu mă făcu să tânjesc după mirosul și atingerea lui.

Cassian și Mor plecară imediat în altă parte, iar Rhysand nu se deranjă să-mi scoată de tot hainele înainte de a mă apleca peste masa din bucătărie și de a mă face să-i strig numele gemând atât de tare, încât să audă illyrienii care zburau încă în cerc, la mare înălțime.

Dar când am terminat, încordarea din umerii săi și tensiunea adunată în privirea lui dispăruseră... Și o bătaie în ușă din partea lui Cassian îl făcu pe Rhys să-mi dea o cârpă udă ca să mă curăț. O clipă mai târziu, toți patru ne-am teleportat spre muzica și lumina Velarisului.

Acasă.

Soarele abia apusese când Rhysand și cu mine am intrat ținându-ne de mână în camera de zi a Casei Vântului și i-am găsit pe Mor, Azriel, Amren și Cassian deja așezați. Așteptându-ne.

Se ridicară toți, ca la un semn.

Ca la un semn, se uitară și făcură o plecăciune.

Amren fu cea care spuse:

– Vă vom servi și proteja.

Fiecare își duse mâna în dreptul inimii, așteptând răspunsul meu.

Rhysand nu mă avertizase, iar eu m-am întrebat dacă trebuia să le vorbesc din inimă, fără viclenie.

– Mulțumesc, am spus eu, încercând să-mi cobor vocea. Dar aș prefera să-mi fiți prieteni înainte să mă serviți și să mă protejați.

– Suntem, spuse Mor, făcând semn din ochi. Dar vă vom servi și proteja.

Fața mi se încălzi și le-am zâmbit. Familia mea.

– Acum că ne-am lămurit, spuse tărăgănat Rhysand din spatele meu, putem, vă rog, să mâncăm? Sunt hămesit.

Amren deschise gura cu un zâmbet strâmb, dar el adăugă:

– *Nu* spune ce voiai să zici! Amren.

Rhys îi aruncă o privire tăioasă lui Cassian. Amândoi erau încă tumefiați, dar se vindecau repede. Doar dacă nu vrei să ieșim pe acoperiș.

Amren țâțâi și, în schimb, făcu un semn din bărbie spre mine.

– Am auzit că ți-au crescut colți în pădure și că ai ucis niște bestii ale Hybernului. Bravo, fato!

– Cel mai probabil i-a salvat pielea, spuse Mor umplându-și paharul cu vin. Bietul Rhysand, s-a lăsat prins.

I-am întins paharul lui Mor ca să mi-l umple.

– Trebuie să fie un răsfățat.

Azriel s-a înecat cu vinul, iar eu i-am întâlnit privirea afectuoasă pentru prima dată. Chiar blândă. L-am simțit pe Rhysand încordându-se lângă mine și, repede, m-am uitat în altă parte.

O privire spre ochii vinovați ai lui Rhysand îmi spuse că regreta. Și că se lupta cu asta. Ce ciudați erau Marii Spiriduși cu instinctele lor primare și de împerechere, atât de diferite de tradițiile și învățăturile lor vechi!

Am plecat spre tărâmul muritorilor imediat după cină. Mor ducea globul; Cassian o ducea pe ea, Azriel zbura aproape, iar Rhysand... Rhysand mă ținea strâns în brațele-i puternice și neînduplecate. Eram tăcuți când ne-am înălțat deasupra apei întunecate.

Când ne-am dus să le arătăm reginelor secretul pentru care suferiseră atât de mult timp ca să-l păstreze.

CAPITOLUL 57

În cele din urmă, primăvara venise în lumea oamenilor, brândușele și narcisele răsărind din pământul dezghețat.

Doar regina cea mai bătrână și cea cu părul auriu apărură de data asta. Erau escortate de atât de multe gărzi.

Eu îmi purtam din nou rochia lungă ivorie și coroana cu pene aurii, încă o dată lângă Rhysand, când reginele și santinelele lor se teleportară în salon.

Acum, însă, Rhysand și cu mine ne țineam de mână – eram neclintiți, ca o melodie fără început sau sfârșit.

Regina cea mai bătrână ne măsură cu privirea ei vicleană, ne studie mâinile și coroanele și luă loc fără să aștepte invitația noastră, aranjându-și fustele rochiei de culoarea smaraldului. Regina blondă mai rămase în picioare o clipă, înclinându-și ușor buclele aurii și strălucitoare. Buzele roșii îi zvâcniră în sus, când își revendică locul de lângă însoțitoarea ei.

Rhysand nici măcar nu făcu semn din cap spre ele, când spuse:

– Apreciem că v-ați făcut timp să ne întâlnim din nou.

Regina mai tânără abia dacă dădu din cap, îndreptându-și privirea de culoarea ambrei spre prietenii noștri din spate: Cassian și Azriel, care se aflau de fiecare parte a ferestrelor, unde Elain și Nesta stăteau îmbrăcate elegant, grădina lui Elain fiind înflorită în spatele lor. Umerii Nestei erau deja încordați. Elain își mușcă buza.

Mor stătea de cealaltă parte a lui Rhysand, de data aceasta îmbrăcată cu haine verzi-albăstrui care îmi aminteau de apele calme ale Sidrei, ținând în mâinile bronzate cutia neagră în care se afla Veritas.

Bătrâna regină, examinându-ne pe toți cu ochi mijiți, pufni.

– După ce am fost grav insultate ultima dată... Aruncă o privire încruntată spre Nesta. Sora mea o privi la fel, fără să cedeze. Bătrâna femeie țâțâi. Ne-am gândit multe zile dacă să ne întoarcem. Și după cum puteți vedea, trei dintre noi au considerat insulta de neiertat.

Mincinoasa! Să dea vina pe Nesta, să încerce să iște discordie între noi pentru ceea ce Nesta încercase să apere...

– Dacă aceea este cea mai mare insultă care vi s-a adus vreodată, cred că veți avea un șoc atunci când va izbucni războiul, am spus cu un calm surprinzător.

Buzele celei mai tinere zvâcniră din nou, ochii ei căprui strălucind; era încarnarea unei leoaice.

– Deci ți-a câștigat inima până la urmă, Distrugătoarea Blestemului, spuse ea cu viclenie.

Am privit-o în ochi în timp ce eu și Rhysand ne-am așezat pe scaune, Mor luând loc lângă el.

– Nu cred că a fost o simplă coincidență că ne-a permis Cazanul să ne întâlnim în pragul unui război care revine între popoarele noastre, am spus eu.

– Cazanul? Și doi oameni? Cea blondă se juca absent cu un inel cu rubin învârtindu-l pe deget. Poporul *nostru* nu invocă un Cazan; *poporul* nostru nu are magie. Din câte văd, există poporul *vostru*... și al nostru. Voi sunteți un pic mai buni decât Copiii celor Binecuvântați. Ea ridică o sprânceană îngrijită. Ce li se va întâmpla, când vor traversa zidul? Ea își înclină capul spre Rhysand, Cassian și Azriel. Sunt o pradă? Sau vor fi folosiți, aruncați și lăsați să îmbătrânească și să devină infirmi, iar voi veți rămâne mereu tineri? Ce păcat... ce nedrept este că tu, Distrugătoarea Blestemului, ai primit toate lucrurile pe care, fără îndoială, toți acei proști au implorat să

le primească. Nemurire, tinereţe veşnică... Ce ar fi făcut Lordul Rhysand, dacă ai fi îmbătrânit, spre deosebire de el?

Rhysand spuse cu o voce egală:

– Întrebarea ta are vreun scop, în afară de cel de a te auzi vorbind?

Se auzi un chicot uşor, iar ea se întoarse spre regina bătrână, rochia galbenă foşnindu-i în timp ce se mişcă. Femeia în vârstă nu făcu decât să întindă o mână ridată spre cutia din degetele subţiri ale lui Mor.

– Este dovada pe care am cerut-o?

„Nu o face, începu să strige inima mea. Nu le arăta."

Înainte ca Mor să fi dat măcar din cap, am spus:

– Dragostea mea pentru Marele Lord nu este o dovadă suficientă a bunelor noastre intenţii? Prezenţa surorilor mele nu vă spune nimic? Sora mea poartă un inel de logodnă din fier pe deget şi totuşi ea este alături de noi.

Elain păru să lupte cu impulsul de a-şi ascunde mâna în spatele fustei de un roz şi de un albastru-deschis, dar rămase demnă cât reginele o studiară cu atenţie.

– Aş spune că este dovada prostiei ei de a fi logodită cu un vânător de Spiriduşi... şi de a-şi risca relaţia asociindu-se cu voi, spuse ea sarcastic.

– Nu judeca ce *nu cunoşti!* spuse cu răutate Nesta, printre dinţi.

Cea blondă îşi puse mâinile în poală.

– Vipera vorbeşte din nou. Ea ridică o sprânceană spre mine. Ar fi fost o mişcare inteligentă să nu participe la această întâlnire.

– Ea ne oferă casa şi îşi riscă statutul social ca noi să organizăm aceste întâlniri, am spus eu. Are dreptul să audă ce discutăm, fiind reprezentantul oamenilor din acest ţinut. Amândouă au dreptul.

Cotoroanţa o întrerupse pe cea mai tânără înainte să poată răspunde şi flutură din nou acea mână veştejită spre Mor.

– Atunci, arată-ne! Dovedeşte-ne că ne înşelăm!

Rhysand îi făcu, discret, semn din cap, lui Mor. Nu... nu, nu era corect să le arate, să le dezvăluie comoara care era Velarisul, care era casa mea...

„Războiul înseamnă sacrificiu, spuse Rhysand în mintea mea, prin mica fantă pe care o țineam acum deschisă pentru el. Dacă nu riscăm Velarisul, riscăm să pierdem Prythianul... și chiar mai mult."

Mor deschise capacul cutiei negre.

Globul argintiu dinăuntru străluci ca o stea sub sticlă.

– Acesta este Veritas, spuse Mor cu o voce tânără și bătrână în același timp. Darul primului meu înaintaș pentru descendenți. În istoria Prythianului, l-am folosit doar de câteva ori... când am dezvăluit adevărul întregii lumi.

Ea ridică globul din cuibul de catifea. Nu era mai mare decât un măr copt și-i încăpea în palme, ca și când pentru el ar fi fost creată toată ființa ei.

– Adevărul este mortal. Adevărul înseamnă libertate. Adevărul poate să distrugă, să repare și să lege. Veritas deține adevărul lumii. Eu sunt Morrigan, spuse ea, ochii ei nefiind complet pământeni. Mi se ridică părul de pe brațe. Știți că spun adevărul.

Ea lăsă globul Veritas pe covorul dintre noi. Ambele regine se aplecară.

Dar Rhysand fu cel care spuse:

– Vreți dovada bunătății noastre, a intențiilor noastre, ca să ne puteți încredința Cartea? Globul începu să pulseze, o plasă de lumină întinzându-se cu fiecare zvâcnire. Pe tărâmurile mele există un loc. Un oraș al păcii, al artei și al prosperității. De vreme ce mă îndoiesc de faptul că voi sau gărzile voastre vor îndrăzni să treacă peste zid, atunci vă voi arăta acest loc în glob.

Mor întinse o mână și un nor alb se roti din glob, contopindu-se cu lumina, când pluti pe lângă gleznele noastre.

Regina tresări, gărzile înaintând ușor, cu mâinile pe arme. Dar norii continuară să se rostogolească în timp ce adevărul lui, al

Velarisului, emană din glob, din orice ieşi din Mor, din Rhysand. Din adevărul lumii.

Şi, în obscuritatea gri, apăru o imagine.

Era Velarisul, văzut de deasupra, aşa cum îl vedea Rhysand în zbor. Un grăunte pe coastă, dar când el coborî, oraşul şi râul deveniră mai clare, mai vibrante.

Apoi imaginea se înclină şi se roti, de parcă Rhysand ar fi zburat prin oraşul lui chiar în această dimineaţă. Trecu în viteză peste bărci şi diguri, peste case şi străzi şi teatre. Peste Curcubeul din Velaris, atât de colorat şi de minunat în soarele primăverii abia sosite. Oamenii, fericiţi şi grijulii, buni şi primitori, îi făcură semn din mână. Clipă de clipă, apărură imaginile Palatelor, ale restaurantelor, ale Casei Vântului. Totul... tot acel oraş minunat şi secret. Casa mea.

Iar eu aş fi putut jura că era dragoste în acea imagine. Nu îmi explicam felul în care o transmitea Velarisul, dar culorile... Înţelegeam culorile şi lumina şi ce transmiteau, ce recepţiona globul din orice avea legătură cu amintirile lui Rhys.

Iluzia dispăru, iar culoarea şi lumina şi norul se retraseră în glob.

– Acela este Velarisul, spuse Rhysand. Timp de cinci sute de ani, l-am păstrat secret faţă de străini. Iar acum ştiţi. Pe acesta îl protejez cu zvonuri, şi şoapte, şi frică. Este motivul pentru care am luptat pentru poporul vostru în Război – doar ca să-mi încep presupusa domnie a terorii odată ce am urcat pe tron şi m-am asigurat că toată lumea i-a auzit legendele. Dar dacă preţul protejării oraşului şi al poporului meu este dispreţul lumii, atunci aşa să fie.

Cele două regine se uitară cu gura căscată la covor, ca şi când încă ar fi văzut oraşul acolo. Mor îşi drese vocea. Cea blondă, ca şi când Mor ar fi lătrat, tresări şi scăpă o batistă din dantelă pe podea, pe care se aplecă să o ridice, uşor îmbujorată.

Dar baba îşi ridică privirea spre noi.

– Încrederea voastră este... de apreciat.

Am aşteptat.

Seriozitatea și neclintirea se citi pe chipurile ambelor. Iar eu m-am bucurat că eram așezată când cea mai bătrână adăugă în sfârșit:

– Ne vom gândi.

– Nu avem timp pentru așa ceva, replică Mor. Fiecare zi pierdută este o altă zi în care Hybernul se apropie de distrugerea zidului.

– Vom discuta cu însoțitoarele noastre și vă vom informa când vom putea.

– Nu înțelegeți riscurile pe care vi le asumați procedând așa? spuse Rhysand, fără urmă de condescendență, poate un pic șocat. Aveți nevoie de această alianță la fel de mult ca și noi.

Regina bătrână ridică din umerii ei fragili.

– Credeai că scrisoarea și rugămintea ta ne vor mișca?

Ea făcu semn din bărbie spre cel mai apropiat gardian, iar el băgă mâna în armură ca să scoată o scrisoare împăturită. Bătrâna femeie citi:

> *Vă scriu nu ca un Mare Lord, ci ca un bărbat îndrăgostit de o femeie care a fost cândva om. Vă scriu ca să vă implor să acționați repede. Să îi salvați poporul, să mă ajutați să-l salvez pe al meu. Vă scriu ca, într-o zi, să putem cunoaște pacea adevărată. Ca să pot într-o zi să trăiesc într-o lume în care femeia pe care o iubesc să-și poată vizita familia, fără frica urii și a represaliilor. Într-o lume mai bună.*

Ea lăsă jos scrisoarea.

Rhysand scrisese acele rânduri în urmă cu câteva săptămâni... înainte de a fi parteneri. Nu era o cerere ca să le întâlnească pe regine, ci o scrisoare de dragoste. M-am întins în spațiul dintre noi și l-am luat de mână, apucându-l ușor. Degetele lui Rhysand se strânseră în jurul mâinii mele.

– Cine știe că asta nu este doar o mare manipulare? zise cea bătrână.

– Ce? spuse Mor fără să gândească.

Regina blondă dădu aprobator din cap și îndrăzni să-i spună lui Mor:

– S-au schimbat multe lucruri de la Război. De când cu așa-zisa prietenie a voastră cu înaintașii noștri. Poate că nu sunteți cine pretindeți. Poate că Marele Lord s-a strecurat în mințile noastre ca să ne facă să credem că ești Morrigan.

Rhysand era tăcut... cu toții eram. Până ce Nesta spuse prea încet:

– Acestea sunt cuvintele unei femei nebune. Ale unor nebune arogante și stupide.

Elain o apucă de mână pe Nesta ca să o facă să tacă. Dar Nesta înaintă un pas, cu chipul alb de mânie.

– Dați-le Cartea!

Reginele clipiră, înțepenind.

Sora mea izbucni:

– *Dați-le Cartea!*

Iar regina bătrână spuse printre dinți:

– Nu.

Cuvântul zăngăni prin mine.

Dar Nesta continuă, întinzând un braț ca să ne cuprindă pe noi, camera, lumea.

– Sunt oameni nevinovați aici. Pe acest tărâm. Dacă nu riscați să luptați cu forțele care ne amenință, atunci dați-le acestor oameni șansa de a lupta. Dați-i Cartea surorii mele!

Baba oftă brusc pe nas.

– O evacuare ar fi posibilă...

– Ați avea nevoie de zece mii de nave, spuse Nesta, cu vocea spartă. Ați avea nevoie de o flotă. Am făcut calculele. Iar dacă vă pregătiți de război, să nu trimiteți navele la noi. Suntem abandonați aici.

Baba apucă de ambele cotiere lustruite ale scaunului ei, când se aplecă un pic în față.

– Atunci, îți sugerez să-i ceri unuia dintre bărbații tăi înaripați să te ducă peste mare, fato!

Nesta înghiți.

– Vă rog! Nu cred să fi auzit vreodată acel cuvânt din gura ei. Vă rog, nu ne lăsați să înfruntăm singuri asta.

Regina bătrână rămase nemișcată, iar eu am rămas fără cuvinte.

Le arătasem... chiar o făcusem... făcusem totul. Chiar și Rhysand, al cărui chip era de necitit, tăcea.

Dar Cassian traversă încăperea spre Nesta, gărzile înțepenind când illyrianul se mișcă printre ei, de parcă ar fi fost niște spice de grâu pe un câmp.

El o studie pe Nesta pentru un moment lung. Ea încă se încrunta la regine, cu ochii mărginiți de lacrimi, de *lacrimi* de furie și disperare, din focul ce o ardea atât de violent din interior. Când îl observă în sfârșit pe Cassian, își ridică privirea spre el.

Vocea lui era răgușită când spuse:

– În urmă cu cinci sute de ani, am luptat pe câmpul de bătălie nu departe de această casă. Am luptat alături de oameni și spiriduși, am sângerat lângă ei. Am să ajung din nou pe câmpul de bătălie, Nesta Archeron, ca să-ți protejez casa și poporul. Nu știu o cale mai bună de a muri decât apărându-i pe cei care au cea mai multă nevoie de asta.

Am privit cum o lacrimă alunecă pe obrazul Nestei. Și am văzut cum Cassian întinse o mână ca să o șteargă.

Ea nu tresări la atingerea lui.

Nu știam de ce, dar m-am uitat la Mor.

Avea ochii mari. Nu de gelozie sau de indignare, ci... probabil de ceva care aducea cu veneração.

Nesta înghiți și, în cele din urmă, se întoarse dinspre Cassian. El o fixă cu privirea pe sora mea încă o clipă înainte de a se întoarce spre regine.

Fără un semn, cele două femei se ridicară.

Mor se ridică în picioare, întrebând:

– Vă interesează o sumă? Spuneți prețul, atunci!

Regina blondă pufni când gărzile se strânseră în jurul lor.

– Avem toate bogăţiile de care avem nevoie. Acum, ne vom întoarce la palatul nostru ca să deliberăm împreună cu surorile noastre.

– Deja aveţi de gând să refuzaţi, insistă Mor.

Regina blondă zâmbi superior.

– Poate, zise ea şi o luă pe babă de mâna zbârcită.

Bătrâna regină îşi ridică bărbia.

– Apreciem gestul încrederii voastre.

Apoi ele plecară.

Mor înjură, iar eu m-am uitat la Rhysand cu inima frântă, pe cale să întreb de ce nu insistase, de ce nu spusese mai multe...

Dar el se uita la scaunul pe care stătuse regina blondă.

Sub el, ascuns cumva de fustele voluminoase în timpul şederii, era o cutie.

O cutie... pe care, probabil, o scosese de unde era ascunsă când se aplecase să ridice batista.

Rhysand ştiuse asta şi încetase să vorbească pentru a le face să plece cât mai repede.

Cum şi de unde introdusese pe furiş acea cutie din plumb era ultima mea grijă.

Nu când vocea celei de-a doua şi ultime părţi a Cărţii umplu camera, cântându-mi.

Viaţa şi moartea şi renaşterea
Soarele şi luna şi întunericul
Putregaiul şi florile şi oasele
Bună; dulceaţo! Bună, doamnă a nopţii, prinţesă a decăderii!
Bună, bestie cu colţi şi pui de cerb care tremuri! Iubeşte-mă, atinge-mă, cântă-mă!

Era o nebunie. În timp ce prima jumătate fusese o viclenie rece, această cutie... aceasta era haos şi dezordine şi nelegiuire, bucurie şi disperare.

Rhysand o luă încet și o puse pe scaunul reginei blonde. Nu avea nevoie de puterea mea să o deschidă, deoarece nicio vrajă a vreunui Mare Lord nu o legase.

Rhysand deschise capacul și găsi un bilet pe metalul auriu al cărții.

Ți-am citit scrisoarea. Despre femeia pe care o iubești. Te cred. Și cred în pace.

Cred într-o lume mai bună.

Dacă întreabă cineva, ai furat asta în timpul întâlnirii.

Nu te încrede în celelalte. A șasea regină nu era bolnavă.

Asta era tot.

Rhysand luă Cartea Respirațiilor.

Lumina și întunericul și griul și lumina și întunericul și griul...

El le spuse surorilor mele, Cassian stând aproape de Nesta:

– Domnișoarelor, este alegerea voastră dacă vreți să rămâneți aici sau să veniți cu noi. Ați auzit cum stă situația. Tu ai făcut calculele evacuării. Nesta dădu aprobator din cap când el îi întâlni ochii gri-albaștri. Dacă alegeți să rămâneți, mulți soldați de-ai mei vor fi aici într-o oră, ca să păzească acest loc. Dacă vreți să veniți să locuiți cu noi în acel oraș pe care tocmai vi l-am arătat, v-aș sugera să vă faceți acum bagajele.

Nesta se uită la Elain care era încă tăcută și cu ochii mari. Ceaiul pe care îl pregătise – cel mai bun, cel mai exotic ceai de pe piață – stătea neclintit pe masă.

Elain își atinse cu degetul mare inelul din fier.

– Este alegerea ta, spuse Nesta cu o blândețe neobișnuită. Pentru ea, Nesta ar fi mers în Prythian.

Elain înghiți, ca o căprioară prinsă în laț.

– Eu... nu pot. Eu...

Dar partenerul meu dădu binevoitor din cap. Înțelegător.

– Paznicii mei vor fi aici și vor rămâne nevăzuți. Vor avea singuri grijă de ei. Dacă vă răzgândiți, unul va aștepta în această cameră în fiecare zi la prânz și la miezul nopții, ca să vorbiți cu el. Casa mea este și a voastră. Ușile îi sunt mereu deschise pentru voi.

Nesta se uită între Rhys și Cassian, apoi la mine. Disperarea încă i se citea pe chipul palid, dar... dădu din cap și îmi spuse:

– De aceea ai pictat stele pe sertarul tău.

CAPITOLUL 58

Ne-am întors imediat în Velaris, fără să avem încredere că avea să treacă mult timp până când reginele ar fi observat lipsa Cărții, mai ales dacă menționarea vagă despre cea de-a șasea făcea aluzie la jocul murdar dintre ele.

Amren primi în câteva minute a doua jumătate, fără să se deranjeze măcar să pună întrebări despre întâlnire înainte de a dispărea în salonul casei de la oraș și de a închide ușa în urma ei. Așadar, am așteptat.

Și am tot așteptat.

Trecură două zile.

Amren încă nu reușise să afle codul.

Rhysand și Mor plecară dimineața devreme ca să viziteze Regatul Coșmarurilor – ca să returneze Veritasul lui Keir fără știrea lui și să se asigure că Administratorul își pregătea, într-adevăr, forțele. Cassian primi rapoarte cum că legiunile illyriene erau acum postate de-a lungul munților, așteptând ordine să zboare spre locul în care s-ar fi dat prima noastră bătălie.

Avea să fie una, mi-am dat eu seama. Chiar dacă am fi distrus Cazanul folosind Cartea, chiar dacă aș fi putut să opresc acel Cazan și să-l împiedic pe rege să îl folosească pentru a distruge zidul și lumea, el își adunase armatele. Poate că urma să ne luptăm cu el de îndată ce ar fi dezactivat Cazanul.

Nu aveam vești de la surorile mele, niciun raport de la soldații lui Azriel că s-ar fi răzgândit. Tatăl meu, mi-am amintit eu, încă făcea comerț pe continent cu cine știe ce bunuri. O altă variabilă în această situație.

Și nu primisem nicio veste de la regine. La ele mă gândeam cel mai des. La regina vicleană care nu doar că avea ochii unui leu... ci și inima unuia.

Speram să o mai văd.

Cu Rhysand și Mor plecați, Cassian și Azriel veniră să stea în casa de la oraș, continuând să ne plănuiască vizitarea inevitabilă a Hybernului. După acea primă cină, când Cassian deschisese una dintre *cele mai vechi* sticle de vin ale lui Rhysand ca să ne sărbătorim elegant relația, mi-am dat seama că ei veniseră să-mi ofere companie, să ia cina cu mine și... că illyrienii își asumaseră răspunderea de a avea grijă de mine.

Rhysand îmi spuse același lucru în acea seară când i-am scris o scrisoare și am văzut-o dispărând. În mod aparent, nu îl deranja că inamicii lui știau că era în Regatul Coșmarurilor. Dacă forțele Hybernului i-ar fi dat de urmă acolo... atunci, ar fi avut nevoie de noroc.

Îi scrisesem lui Rhysand. *Cum le spun lui Cassian și Azriel că nu am nevoie să mă protejeze? Este în regulă să am companie, dar nu am nevoie de santinele.*

El îmi răspunsese: *Nu le spui. Impui limite dacă depășesc măsura, dar tu ești prietena lor și partenera mea. Ei te vor proteja din instinct. Dacă îi alungi din casă, vor sta pe acoperiș.*

Voi, bărbații illyrieni, sunteți nesuferiți, îi scrisesem.

Rhys îmi răspunsese doar atât: *Este bine că ne compensăm cu mărimea impresionantă a aripilor.*

Chiar dacă era în cealaltă parte a teritoriului, sângele mi se încălzise, iar degetele de la picioare mi se strânseră. Abia reușisem să țin creionul suficient de mult ca să scriu: *Îmi lipsește acea mărime impresionantă a aripilor în pat. În mine.*

Bineînțeles, îmi răspunsese el.

Huiduind, îi scrisesem: *Ticălosule!*

Aproape că-i simțisem râsul prin acea legătură, legătura noastră de împerechere. Rhysand îmi răspunsese: *Când mă voi întoarce, vom face cumpărături de cealaltă parte a Sidrei, iar tu vei proba toate acele piese de lenjerie intimă din dantelă pentru mine.*

Am adormit, gândindu-mă la asta, dorindu-mi ca mâna mea să fi fost a lui, rugându-mă să-și termine treburile în Regatul Coșmarurilor și să se întoarcă curând la mine. Primăvara se întindea deja pe toate dealurile și piscurile din jurul Velarisului. Voiam să navighez peste florile galbene și purpurii împreună cu el.

În după-amiaza următoare, Rhysand era încă plecat, Amren era încă afundată în carte, Azriel patrula prin oraș și pe coasta din apropiere, iar Cassian și cu mine – dintre toate lucrurile – tocmai terminam de ascultat o interpretare de după-amiază a unei simfonii vechi, respectate de Spiriduși. Amfiteatrul era de cealaltă parte a Sidrei și, chiar dacă se oferise să mă ducă în zbor, am vrut să merg pe jos. Chiar dacă mușchii mă dureau groaznic după lecția brutală de dimineață.

Muzica fusese atât de minunată – ciudată, dar minunată, scrisă într-o vreme, îmi spusese Cassian, când oamenii nici măcar nu erau pe pământ. Pentru el, muzica era complicată și lipsită de armonie, dar... eu fusesem fermecată.

Traversând unul din podurile principale de peste râu, am păstrat o tăcere prietenoasă. I-am mai dus niște sânge lui Amren – care ne mulțumise și ne zisese să ieșim naibii afară – iar acum ne îndreptam

spre Palatul Ației și al Bijuteriilor, unde voiam să le cumpăr surorilor mele cadouri pentru că ne ajutau. Cassian promisese să le expedieze cu următorii cercetași trimiși să aducă ultimul raport. M-am întrebat dacă avea să-i trimită ceva Nestei cu ocazia asta.

M-am oprit în mijlocul podului din marmură, Cassian oprindu-se lângă mine când mi-am coborât privirea spre apa verde-albastră ce curgea leneș. Simțeam curentul mult dedesubt, porțiunile de sare și apă dulce care se uneau, algele unduitoare ce acopereau fundul apei împestrițat cu midii, agitația micilor creaturi ce înotau repede peste pietre și mâl. Putea Tarquin să simtă asemenea lucruri? Dormea oare în insula-palat de pe mare și înota în vis printre pești?

Cassian își sprijini antebrațele pe balustrada lată din piatră, pietrele Siphon roșii fiind ca niște flăcări.

– Înseamnă mult pentru mine ce i-ai promis surorii mele alaltăieri, am spus, poate din cauză că eram o băgăcioasă căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora.

Cassian ridică din umeri, aripile foșnindu-i.

– Aș face-o pentru oricine.

– Și pentru ea a însemnat mult. El miji ușor ochii căprui, dar eu am privit indiferentă râul. Nesta este diferită de ceilalți, i-am explicat eu. Uneori este rigidă și rea, dar cred că este vorba despre un zid. Despre un scut... ca acelea pe care le are Rhysand în mintea lui.

– Împotriva cui?

– Împotriva sentimentelor. Cred că Nesta simte totul. Vede prea multe; vede și simte totul. Și suferă din cauza asta. Faptul că păstrează acel zid o ajută să nu fie copleșită, să nu îi pese prea mult.

– Abia dacă pare să-i pese de cineva în afară de Elain.

I-am întâlnit privirea și m-am uitat cu atenție la chipu-i frumos și bronzat.

– Ea nu va fi niciodată ca Mor, am spus eu. Nu va iubi niciodată liber și nu-și va dărui dragostea oricui îi taie calea. Dar celor puțini,

de care îi pasă... Cred că Nesta ar sfâșia lumea pentru ei. S-ar sfâșia pentru ei. Noi două avem... problemele noastre. Dar Elain... Gura mi se strâmbă într-o parte. Cassian, ea nu va uita niciodată că te-ai oferit să o aperi pe Elain. Să-i aperi poporul. Își va aminti toată viața acea bunătate.

El se îndreptă, bătând cu monturile în marmura netedă.

– De ce îmi spui toate astea?

– Eu doar... am crezut că ar trebui să știi. Pentru când te vei mai întâlni cu ea și te va enerva. Ceea ce sunt sigură că se va întâmpla. Dar să știi că, în adâncul ei, este recunoscătoare și poate că nu știe cum să-și exprime recunoștința. Totuși sentimentul – inima – este acolo.

M-am oprit, gândindu-mă dacă să insist, dar râul care curgea pe sub noi se transformă.

Nu fu o schimbare fizică. Ci o vibrație în curent, în rocile de pe fund, în creaturile ce înotau repede în el. De parcă cineva ar fi aruncat cerneală în apă.

Cassian intră imediat în alertă când am cercetat râul și ambele maluri.

– Ce naiba este aia? îmi șopti el. Cu un deget, își atinse pietrele Siphon de pe fiecare mână.

Am rămas cu gura căscată când armura neagră cu solzi începu să i se desfășoare pe încheieturile mâinilor, pe brațe, înlocuind tunica. Strat după strat, îl acoperi ca o a doua piele, ridicându-i-se până la umeri. Pietrele Siphon suplimentare apărură și mai multă armură îi acoperi gâtul, umerii, pieptul și talia. Am clipit, iar aceasta îi acoperise coapsele, apoi picioarele.

Cerul era senin, iar străzile pline de murmure și de viață.

Cassian continuă să se uite atent la Velaris, din toate părțile.

Râul de sub mine rămase constant, dar am simțit cum se agita, ca și când ar fi încercat să iasă din...

– Din mare, am șoptit eu.

Repede, Cassian își îndreptă privirea spre râul din fața noastră, spre stâncile înalte de la distanță, care marcau valurile furioase în locul în care întâlnea oceanul.

Iar acolo, la orizont, pata neagră care se mișca rapid se tot lăți când se apropie.

– Spune-mi că sunt păsări, am zis eu. Puterea mea îmi inundă venele, iar eu mi-am strâns pumnii, impunându-mi să mă calmez, să mă echilibrez...

– Nicio patrulă illyriană nu ar trebui să știe despre acest loc... spuse el, ca și când mi-ar fi răspuns. Se uită la mine. Ne întoarcem acasă chiar acum.

Pata neagră se separă, rupându-se în nenumărate siluete, care erau prea mari ca să fie păsări. Mult prea mari.

– Trebuie să dai alarma, am spus eu...

Erau, de fapt, oameni. Unii arătau cu degetul, alții strigau.

Cassian se întinse spre mine, iar eu m-am retras. Gheața îmi dansă în vârfurile degetelor mele, iar vântul îmi șuieră în sânge. Le-aș fi doborât rând pe rând...

– Cheamă-i pe Azriel și pe Amren...

Ele ajunseseră lângă faleze. Creaturi nenumărate cu membre lungi, unele purtând soldați în brațe... Era o armată invadatoare.

– Cassian!

Dar o sabie illyriană apăruse în mâna lui Cassian, identică celei pe care o purta în spate. Un cuțit de luptă străluci acum în cealaltă. Îmi întinse amândouă armele.

– Întoarce-te acasă – chiar acum! îmi spuse el.

Cu siguranță nu aveam de gând să plec. Dacă ar fi zburat, aș fi putut să-mi folosesc puterile în avantajul meu: să le înghețț aripile, să le ard, să le rup. Chiar dacă erau atât de multe, chiar dacă...

Atât de repede, ca și când ar fi fost purtată de un vânt cumplit, armata ajunse la marginea orașului și dezlănțui săgeți asupra oamenilor de pe stradă, care țipau grăbindu-se să se adăpostească. Am

apucat armele pe care mi le întinsese, mânerele din metal rece scârțâind în palmele mele fierbinți.

Cassian își ridică o mână în aer. Lumina roșie explodă din pietrele Siphon, împrăștiindu-se în sus și în lateral, formând un zid dur pe cerul de deasupra orașului, chiar în calea armatei care se apropia.

El scrâșni din dinți, mormăind când legiunea înaripată se lovi de scutul lui. Ca și când ar fi simțit impactul.

Scutul roșu translucid se extinse mai departe, împingându-le înapoi...

Amândoi am privit cu o groază tăcută când creaturile se aruncară spre scut, cu brațele întinse...

Nu erau orice fel de spiriduși. Orice magie care s-ar fi ridicat în mine bolborosi și se stinse la vederea lor.

Toate creaturile semănau cu Attorul.

Toate aveau membre lungi, pielea gri, boturi ca de șarpe și dinți ascuțiți. Și, când legiunea acestei specii străpunse scutul lui Cassian, ca și când ar fi fost o pânză de păianjen, am văzut că brațele lor subțiri și gri erau acoperite cu mănuși din acea piatră albăstruie pe care o zărisem asupra lui Rhysand, strălucind în soare.

Era o piatră care distrugea și respingea magia. Direct din vistieria blestemată a regelui Hybernului.

Rând pe rând, ele trecură prin scut.

Cassian proiectă repede alt zid spre ei. Unele dintre creaturi se desprinseră și luară cu asalt marginea orașului, vulnerabilă în afara scutului său. Căldura care mi se adunase în palme se transformă într-o transpirație lipicioasă.

Oamenii țipau, fugind. Iar eu am știut că scuturile lui nu aveau să reziste...

– *PLEACĂ!* strigă Cassian, iar eu am plecat știind că era probabil să fi rămas din cauză că rămăsesem și eu, că avea nevoie de Azriel, și de Amren, și...

Deasupra noastră, trei dintre ele se izbiră în cupola scutului roșu, sfâșiind straturi întregi din el cu mănușile din piatră.

Asta îl întârziase pe rege în ultimele luni, faptul că își alcătuia arsenalul. Arme cu care să contracareze magia, cu care să lupte împotriva Marilor Spiriduși care se bazau pe ea...

O gaură se deschise, iar Cassian mă aruncă la pământ, împingându-mă în balustrada din marmură, cu aripile întinse deasupra mea și cu picioare la fel de solide ca benzile din piatră cioplită din spatele meu...

Pe pod se auziră țipete, râsete, șuierături, iar apoi...

Un zgomot surd și umed.

– Rahat! spuse Cassian. *Rahat!*...

El se mișcă un pas, iar eu m-am întins de dedesubt, ca să văd ce era, cine era...

Sângele lucea pe podul din marmură albă, strălucind ca rubinul la soare.

Acolo, pe unul dintre stâlpii înalți de iluminat care flancau podul...

Trupul îi era îndoit, cu spatele arcuit din cauza impactului, ca și când ar fi fost în extaz.

Părul auriu îi fusese tuns până la scalp. Ochii aurii îi fuseseră scoși.

Tresăltă în locul în care fusese înfiptă în stâlp, metalul acestuia străpungându-i complet toracele subțire, sângele lipindu-se de metalul de deasupra ei.

Cineva de pe pod vomită, apoi continuă să fugă.

Dar eu nu-mi puteam lua privirea de la regina blondă. Sau de la Attor, care se strecură prin gaura pe care o făcuse și coborî pe stâlpul pătat de sânge.

– Salutări, spuse el printre dinți, din partea reginelor muritoare și a lui Jurian.

Apoi Attorul zbură, repede și lin, îndreptându-se direct spre districtul teatrelor din care plecasem.

Cassian mă împinse înapoi pe pod și fugi spre Attor. Amintindu-și de mine, se opri, dar eu i-am spus răgușit:

– *Pleacă!*

– Fugi acasă! *Acum!*

Acela fu ultimul ordin și ultimul rămas-bun, când țâșni spre cer după Attor, care deja dispăruse pe străzile care vuiau.

În jurul meu, se tot dădură găuri în scutul roșu, creaturile înaripate dând năvală și aruncându-i pe soldații Hybernului, pe care îi purtaseră peste mare.

Soldați de toate mărimile – spiriduși de rang inferior.

Gura căscată a reginei blonde se închidea și deschidea ca a unui pește pe uscat. Trebuia să o salvez, să o ajut...

Sângele meu. Aș fi putut...

Am făcut un pas. Corpul ei se moleși.

Și de oriunde s-ar fi născut acea putere în mine, i-am simțit moartea.

Țipetele, fâlfâitul aripilor, șuieratul și zgomotul surd al săgeților izbucniră în tăcerea bruscă.

Am fugit. Am fugit spre malul râului Sidra, spre casă. Nu aveam încredere să mă teleportez; abia mă auzeam gândind din cauza panicii. Poate că aveam câteva minute înainte să ajungă pe strada mea. Minute în care să ajung acolo și să iau cu mine în casă pe cât de mulți puteam. Casa era protejată. Nimeni nu ar fi putut intra, nici măcar aceste creaturi.

Spiridușii fugeau pe lângă mine, grăbindu-se spre adăpost, spre prieteni și familie. Am ajuns la capătul podului, unde începea dealul...

Soldații Hybernului erau deja în vârful dealului, în cele două Palate, râzând în fața țipetelor și a rugăminților în timp ce intrau în clădiri, târând oamenii afară. Sângele curgea pe caldarâm în mici râuri.

Ele făcuseră asta. Reginele... dăduseră acest oraș al artei și muzicii și mâncării pe mâna acestor... monștri, iar regele folosise, probabil, Cazanul ca să-i distrugă protecțiile.

Un *bubuit* puternic scutură cealaltă parte a orașului, iar impactul mă trânti pe caldarâm, unde am scăpat săbiile și m-am tăiat la mâini. M-am întors spre râu, m-am ridicat cu greu și m-am întins după arme.

Cassian și Arziel erau amândoi acum pe cer. Și unde zburau ei, creaturile înaripate mureau. Săgeți de lumină roșie și albastră țâșneau din ei, iar scuturile...

Scuturile gemene cu roșu și albastru se contopiră, sfârâind și lovind restul forțelor aeriene. Carnea și aripile se sfâșiară, oasele se topiră...

Până ce mâinile îmbrăcate în piatră se rostogoliră din cer. Doar mâinile. Zăngănind pe acoperișuri, plescăind în râu. Doar asta mai rămăsese din ele; așa procedaseră cei doi războinici illyrieni.

Dar nenumărate altele aterizaseră deja. Prea multe. Acoperișurile erau distruse și ușile spulberate; se auziră țipete care fură apoi înăbușite...

Acesta nu era un atac pentru a jefui orașul. Era o exterminare.

Și, ridicându-se în fața mea, la doar câteva străzi distanță, Curcubeul din Velaris era scăldat în sânge.

Attorul și ai lui ajunseseră aici.

De parcă reginele le-ar fi spus unde să lovească, știind ce loc din Velaris ar fi fost cel mai lipsit de apărare. Inima orașului.

Focul se întețea unduindu-se, fumul negru pătând cerul...

Unde era Rhysand, unde era partenerul meu...?

Dincolo de râu, se auzi din nou un bubuit.

Și nu Cassian sau Azriel erau cei de pe cealaltă parte a râului, ci Amren.

Nu făcu decât să arate cu mâinile subțiri, iar soldații căzură ca și când le-ar fi cedat aripile. Căzură pe străzi, dând din mâini, înecându-se, țipând și zgâriind, la fel cum țipaseră oamenii Velarisului.

Mi-am întors privirea spre Curcubeul aflat la câteva străzi distanță – lăsat neprotejat. Lipsit de apărare.

Strada din fața mea era liberă, singura cale sigură prin iad.

O femeie țipă în cartierul artiștilor. Iar eu mi-am aflat calea.

Mi-am răsucit sabia illyriană în mâini și m-am teleportat în Curcubeul însângerat și arzând.

Aceasta era casa mea. Acesta era poporul meu.

Dacă muream apărându-i, apărând locușorul din lume în care înflorea arta...

Atunci, așa trebuia să fie.

M-am transformat în întuneric, umbre și vânt.

M-am teleportat la marginea Curcubeului când primii soldați ai Hybernului trecură de colțul lui cel mai îndepărtat, invadând strada de lângă râu, distrugând cafenelele în care am luat masa și am râs. Nu mă văzură înainte să-i atac.

Înainte ca sabia mea illyriană să le taie capetele, unul după altul.

Șase căzură în urma mea, iar când m-am oprit la baza Curcubeului, ridicându-mi privirea spre foc, sânge și moarte... Prea mulți. Erau prea mulți soldați.

Nu aș fi reușit niciodată să-i omor pe toți...

O tânără femeie, suplă, cu piele verde, care ținea o bucată de țeavă veche și ruginită ridicată deasupra umărului, stătea pe loc în fața vitrinei ei – o galerie. Oamenii ghemuiți în magazin suspinau.

În fața lor, râzând de spiriduș, de bucata de metal ridicată, zburau în cerc cinci soldați înaripați. Jucându-se cu ea, chinuind-o.

Ea rămase pe loc. Chipul îi era ca de piatră. Picturile și vasele de lut erau sparte în jurul ei. Și mai mulți soldați aterizau, măcelărind...

Dincolo de râu, bubui tunetul – nu știam dacă era Amren, Cassian sau Azriel.

Râul.

Trei soldați mă zăriră de pe deal și alergară spre mine.

Dar eu am fugit mai repede, înapoi spre râul de la baza dealului, spre Sidra.

Am ajuns la marginea cheiului, unde apa era deja pătată cu sânge și am bătut puternic din picior.

Și, de parcă mi-ar fi răspuns, Sidra se ridică.

Am cedat puterii care îmi zvâcnea în oasele, sângele și respirația mea. Am devenit râul Sidra, antic și adânc. Și l-am supus voinței mele.

Mi-am ridicat săbiile, făcând râul să se ridice, dându-i formă.

Acei soldați ai Hybernului se opriră brusc atunci când m-am întors spre ei.

Prin spatele meu, din apă, țâșniră lupi.

Soldații se întoarseră, luând-o la fugă.

Dar lupii mei fură mai rapizi. *Eu* am fost mai rapidă când am alergat cu ei, în mijlocul haitei.

Nenumărați lupi ieșiră vuind din Sidra, la fel de mari precum cel pe care îl ucisesem cândva, inundând străzile, alergând în sus.

Am făcut cinci pași înainte ca haita să atace soldații care o chinuiau pe proprietara prăvăliei.

Am făcut șapte pași înainte ca lupii să-i doboare, apa intrându-le pe gât, înecându-i...

Am ajuns la soldați, iar sabia mea șuieră când le-am retezat capetele înecate.

Proprietara suspină când mă recunoscu, cu țeava ruginită încă ridicată, dar dădu din cap – doar o dată.

Am alergat din nou, pierzându-mă printre lupii mei de apă. Câțiva dintre soldați zburară spre cer, retrăgându-se cu aripile fluturând.

Așa că lupilor mei le crescură aripi și gheare și se transformară în șoimi și vulturi.

Ei se izbiră de corpurile și de armurile lor, udându-i. Soldații din aer, dându-și seama că nu fuseseră înecați, se opriră în zbor și râseră disprețuitor.

Am ridicat o mână spre cer și mi-am strâns pumnul.

Apa care le uda aripile, armura și fețele, se transformă în gheață.

Într-o gheață atât de rece, încât existase înaintea luminii, înainte ca soarele să fi încălzit pământul. Era gheața unui tărâm acoperit

de iarnă; gheața din părțile din mine care nu simțeau milă sau compasiune pentru ce făcuseră și ce făceau aceste creaturi poporului meu.

Înghețați bocnă, zeci de soldați înaripați căzură pe pământ ca unul și se sparseră pe caldarâm.

Lupii mei se dezlănțuiră în jurul meu, sfâșiind, și înecând, și vânând. Iar cei care fugiră de ei, cei care zburară spre cer, înghețară și ei și se sparseră. Străzile se umplură curând de gheață, de sânge și de frânturi de aripi și piatră.

La un moment dat, țipetele poporului meu încetară, iar țipetele soldaților deveniră o melodie în sângele meu. Unul dintre soldați se ridică deasupra clădirilor viu colorate... Îl cunoșteam.

Attorul flutura frenetic din aripi, sângele celor nevinovați acoperindu-i pielea gri și mănușile din piatră. Am trimis repede un vultur de apă spre el, dar acesta fu mai rapid, mai agil.

El se feri de vultur și de șoim, zburând la înălțime, făcându-și loc prin aer cu ghearele. Departe de mine și de puterea mea – de Cassian și de Azriel, care apărau râul și o mare parte din oraș; departe de Amren, care-și folosea orice putere întunecată poseda ca să-i prăbușească pe atât de mulți din cer fără o rană vizibilă.

Niciunul dintre prietenii mei nu-l văzu pe Attor ridicându-se, scăpând.

Avea să zboare spre Hybern, spre rege. Alesese să vină aici ca să-i conducă. Din dușmănie. Și nu aveam nicio îndoială că regina-leoaică blondă suferise în mâinile lui. Așa cum suferise și Clare.

„Unde ești?"

Vocea lui Rhysand se auzi distant în mintea mea, prin fanta din scutul meu.

„UNDE EȘTI?"

Attorul scăpa. Cu fiecare clipă, zbura tot mai sus...

„UNDE..."

Mi-am pus la centură sabia illyriană și cuțitul de luptă și m-am străduit să adun săgețile care căzuseră pe stradă. Care fuseseră trase în poporul meu. Săgeți din frasin, acoperite cu familiara otravă verzuie. Cu otrava-sângelui.

„Sunt exact acolo unde trebuie să fiu", i-am spus lui Rhysand.

Iar apoi m-am teleportat spre cer.

CAPITOLUL 59

M-am teleportat pe un acoperiş din apropiere, cu câte o săgeată din frasin în ambele mâini, încercând să văd unde era Attorul la înălţime, dând din aripi...

„FEYRE."

Am trântit un scut mental din granit împotriva acelei voci; împotriva lui.

Nu acum. Nu în clipa asta.

Abia îl simţeam lovind în scut, strigând la el. Dar nici măcar el nu putea intra.

Attorul era *al meu.*

La distanţă, grăbindu-se spre mine, spre Velaris, un întuneric dens înghiţea lumea. Soldaţii din calea lui nu se mai văzură.

Era partenerul meu. Moartea încarnată. Noaptea triumfătoare.

L-am zărit din nou pe Attor, cotind spre mare, spre Hybern, încă deasupra oraşului.

M-am teleportat, proiectându-mi atenţia spre el ca o plasă, încolţindu-i mintea, folosind legătura ca pe o sfoară, ducându-mă prin timp şi spaţiu şi vânt...

M-am prins de pata uleioasă a răutăţii lui, concentrându-mi fiinţa, atenţia, în inima lui. Era un far al depravării şi ticăloşiei.

Când am ieşit din vânt şi umbră, eram chiar deasupra Attorului.

Acesta țipă, aripile îndoindu-i-se când m-am izbit în el, când i-am înfipt săgețile otrăvite prin fiecare aripă. Chiar prin mușchiul principal.

Attorul se arcui de durere, limba-i bifurcată despicând aerul dintre noi. Orașul era o ceață dedesubt, iar Sidra doar un pârâu de la acea înălțime.

Într-o clipă, m-am înfășurat în jurul Attorului. Am devenit o flacără aprinsă care ardea tot ce atingeam, la fel de indestructibilă ca zidul din granit din mintea mea.

Țipând, Attorul mă lovi, dar aripile lui, cu acele săgeți, cu prinsoarea mea...

Am căzut în gol.

Ne-am îndreptat spre lume, în sânge și durere. Vântul ne lovi.

Attorul nu se putea elibera din prinsoarea mea înflăcărată sau de săgețile otrăvite ce îi străpungeau aripile, schilodindu-l. Pielea care-i ardea avea un miros înțepător.

În cădere, am găsit pumnalul.

Întunericul ce consuma orizontul se apropia de parcă m-ar fi zărit.

Încă nu.

Încă nu.

Mi-am înclinat pumnalul deasupra toracelui osos și alungit al Attorului.

– Asta este pentru Rhys, i-am spus eu printre dinți la urechea ascuțită.

Ecoul oțelului pe os răsună în mâna mea.

Sângele argintiu îmi încălzi degetele. Attorul țipă.

Am smucit pumnalul, iar sângele țâșni stropindu-mă pe față.

– Asta e pentru Clare.

Am înfipt lama din nou, răsucind-o.

Clădirile prinseră formă. Sidra curgea roșu, dar cerul era gol... fără soldați. La fel erau și străzile.

Attorul țipă și huidui, înjură și imploră când am scos pumnalul.

Vedeam oameni; le zăream siluetele. Pământul se întinse ca să ne întâmpine. Attorul se agita atât de violent, încât tot ce am putut face, a fost să îl țin în prinsoarea mea fierbinte. Pielea arsă se smulse, purtată de vânt deasupra noastră.

– Iar asta..., am șoptit eu, aplecându-mă ca să-i spun cuvintele la ureche, în sufletul lui putred. Am băgat pumnalul a treia oară, savurând ruperea oaselor și a cărnii. Asta este pentru *mine.*

Vedeam pietrele de pe stradă. Vedeam cum Moartea ne făcea semn, cu brațele deschise.

Nu mi-am dezlipit gura de lângă urechea lui, atât de aproape ca a unei iubite, când reflexia noastră dintr-o baltă de sânge deveni clară.

– Ne vedem în iad, i-am șoptit eu și i-am lăsat cuțitul în coastă.

Vântul împrăștia sângele de pe caldarâm la doar câțiva centimetri distanță.

Iar eu m-am teleportat, lăsându-l în urmă pe Attor.

Am auzit trosnetul și împroșcarea, chiar dacă treceam prin lume, proiectată de propria putere și de viteza plonjonului meu. Am apărut la câțiva pași distanță, corpului meu trebuindu-i mai mult timp decât minții ca să-și revină.

Picioarele îmi cedară, iar eu m-am clătinat înapoi, lovindu-mă de zidul unei clădiri vopsite în roz din spatele meu. Atât de tare, încât tencuiala se deformă și crăpă când fu atinsă de coloana și de umerii mei.

Am gâfâit, tremurând. Iar pe strada din față, zăcând distruse și prelingându-se pe caldarâm... erau aripile Attorului, o grămadă răsucită. În afară de ele, bucățile din armură, oasele așchiate și carnea arsă erau singurele rămășițe.

Acel val de întuneric, puterea lui Rhysand, lovi în sfârșit partea mea de rău.

Nimeni nu țipă la cascada presărată cu stele a nopții care opri toată lumina.

Mi s-a părut că aud mormăieli și scârțâieli vage, de parcă ar fi găsit soldați ascunși zăbovind în Curcubeu, dar apoi...

Valul dispăru și soarele lumină din nou.

În fața mea, se auzi scârțâitul unor cizme, ritmul și șuieratul aripilor puternice.

O mână îmi atinse fața și îmi înclină bărbia când am continuat să fixez cu privirea rămășițele împrăștiate ale Attorului. Ochii violeți îi întâlniră pe ai mei.

Rhysand. Rhysand era aici.

Iar... iar eu...

El se aplecă în față, cu fruntea acoperită de transpirație și respirând sacadat. Mă sărută ușor pe gură.

Ca să ne amintească. Cine și ce eram. Inima mea de gheață se topi, un fuior de întuneric îmi calmă focul din stomac, iar apa mi se scurse din vene și se întoarse în Sidra.

Rhysand se retrase, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare. Oamenii plângeau. Jeleau.

Dar nu se mai auzeau țipete de groază. Nu se mai vărsa sânge și nu mai aveau loc distrugeri.

Partenerul meu îmi șopti:

– Feyre Distrugătoarea Blestemului, Apărătoarea Curcubeului.

I-am cuprins talia cu brațele și am suspinat.

Și chiar dacă orașul lui se tânguia, Marele Lord al Regatului Nopții mă ținu până când am reușit, în cele din urmă, să mă uit la lumea nouă, înecată în sânge.

CAPITOLUL 60

– Velarisul este în siguranță, spuse Rhysand la orele târzii ale nopții. Protecțiile înlăturate de Cazan au fost refăcute.

Abia acum ne-am oprit. Ore întregi am lucrat împreună cu restul orașului ca să vindecăm, să remediem, să căutăm răspunsurile cum am putut. Iar acum eram din nou adunați cu toții, la ora trei dimineață.

Nu știam cum de stătea Rhysand în picioare, când se rezemă de marginea șemineului din salon. Eu eram aproape fără vlagă lângă Mor, pe canapea, amândouă acoperite cu murdărie și sânge. Ca și restul.

Întins pe fotoliul construit pentru aripile illyriene, cu fața lovită, Cassian se vindeca mult prea încet, semn că-și consumase puterea în minutele lungi în care apărase singur orașul. Dar ochii lui căprui încă străluceau de mânie.

Nici Amren nu arăta mai bine. Hainele gri ale micii femei erau în mare parte sfâșiate, iar pielea-i era albă ca zăpada. Pe jumătate adormită pe canapeaua din fața mea, ea se rezemă de Azriel, care îi tot arunca priviri îngrijorate, chiar dacă și rănile lui sângerau un pic. Pe mâinile lui cu cicatrice, pietrele Siphon ale lui Azriel erau mute, dezactivate. Complet goale.

În timp ce îi ajutam pe supraviețuitorii Curcubeului să-și îngrijească răniții, să-și numere morții și să înceapă reparațiile, Rhysand

venea din când în când să verifice totul, câtă vreme refăcuse protecțiile cu puterea care-i mai rămăsese în arsenalul său. Într-una din scurtele noastre pauze, îmi spusese că Amren își terminase treaba pe partea ei de râu.

Cu puterea ei întunecată, proiectase iluziile direct în mintea soldaților, făcându-i să creadă că ei căzuseră în Sidra și că se înecau; că zburaseră la trei sute de metri în aer și plonjaseră repede spre oraș, doar ca să afle că străzile erau la câțiva metri distanță și își zdrobiseră țestele. Celor mai cruzi și mai vicleni le dezlănțuise propriile coșmaruri asupra lor – până când muriseră de groază, cu inimile nenorocite.

Unii căzuseră în râu, înghițindu-și propriul sânge în timpul înecului. Unii dispăruseră complet.

– Poate că Velarisul este sigur, răspunse Cassian, fără măcar să se deranjeze să-și ridice capul din locul în care și-l rezema de spătarul scaunului, dar pentru cât timp? Hybernul știe acum de acest loc, mulțumită reginelor-wyrm. Cui vor mai vinde informația? Cât va dura până când celelalte regate vor veni să adulmece? Sau până când Hybernul va folosi din nou Cazanul ca să ne anuleze apărarea?

Rhysand închise ochii, cu umerii încordați. Deja vedeam povara care apăsa pe acel cap brunet.

Uram să-l împovărez și mai mult, dar am spus:

– Dacă vom merge toți în Hybern ca să distrugem Cazanul... cine va apăra orașul?

Se lăsă liniștea. Rhysand înghiți în sec.

– Voi rămâne eu, zise Amren.

Cassian deschise gura ca să obiecteze, dar Rhysand se uită încet la Aghiotanta sa. Amren îl privi în ochi când adăugă:

– Dacă Rhysand trebuie să plece spre Hybern, atunci eu sunt singura dintre voi care ar putea stăpâni orașul până la sosirea ajutorului. Ziua asta a fost o surpriză. Una foarte neplăcută. Când vei pleca, vom fi mai bine pregătiți. Noile protecții construite azi nu vor cădea atât de ușor.

– Aşadar, ce facem acum? întrebă Mor şi oftă.

– Dormim. Mâncăm, răspunse pur şi simplu Amren.

– Iar apoi, ne răzbunăm, adăugă Azriel, cu vocea răguşită din cauza furiei luptei.

Rhysand nu veni la culcare.

Iar când am ieşit din baie, unde apa era tulbure din cauza pământului şi-a sângelui, el nu era nicăieri.

Dar am pipăit legătura dintre noi şi am urcat cu greu la etaj, simţind durere în picioarele înţepenite. El stătea pe acoperiş, în întuneric. Aripile-i mari îi erau întinse în spate, deasupra ţiglelor.

M-am strecurat în poala lui, încolăcindu-mi braţele în jurul gâtului său.

El se uită la oraşul din jurul nostru.

– Atât de puţine lumini. Atât de puţine lumini au rămas în seara asta.

Nu m-am uitat, ci doar i-am conturat liniile feţei, apoi mi-am trecut degetul mare peste gura lui.

– Nu este vina ta, am spus eu încet.

Îşi întoarse ochii spre mine, abia vizibili în întuneric.

– Nu este? Le-am dat oraşul. Am spus că aş fi dispus să-l risc, dar... nu ştiu pe cine urăsc mai mult: pe rege, pe acele regine sau pe mine.

I-am dat la o parte părul de pe faţă. El mă apucă de mână, oprindu-mi degetele.

– M-ai respins, şopti el. Te-ai protejat împotriva mea. Complet. Nu am găsit o cale de intrare.

– Îmi pare rău.

Rhysand râse amar.

– Îţi pare rău? Fii impresionată. Acel scut... Ce i-ai făcut Attorului... El scutură din cap. Ai fi putut fi ucisă.

– Ai să mă cerţi pentru asta?

El se încruntă. Apoi, își lipi fața de umărul meu.

– Cum aș putea să te cert pentru că mi-ai apărat poporul? Da, vreau să te strâng de gât pentru că nu te-ai întors acasă, dar... Ai ales să lupți pentru ei. Pentru Velaris. Mă sărută pe gât. Nu te merit.

Inima mi se strânse. Vorbea serios; chiar simțea asta. I-am mângâiat din nou părul. Și i-am spus, cuvintele fiind singurele sunete din orașul întunecat și tăcut:

– Ne merităm unul pe celălalt. Și merităm să fim fericiți.

Rhysand tremură lipit de mine. Iar când buzele lui le găsiră pe ale mele, l-am lăsat să mă întindă pe țigle și să facă dragoste cu mine sub stele.

Ziua asta a fost o surpriză. Una nefastă. Când Amren descifră codul în după-amiaza următoare. Veștile nu erau bune.

– Ca să anulezi puterea Cazanului, spuse ea în loc de salut, când ne-am adunat în jurul mesei din sufrageria casei, grăbindu-ne de la reparațiile pe care le făcuserăm cu toții dormind foarte puțin, trebuie să atingi Cazanul și să spui aceste cuvinte. Mi le scrisese pe toate pe o foaie de hârtie.

– Ești sigură de asta? întrebă Rhysand. Ochii încă-i erau încețoșați din cauza atacului și a faptului că toată ziua își vindecase și ajutase poporul.

Amren șuieră.

– Încerc să nu mă simt insultată, Rhysand.

Mor își făcu loc printre ei, uitându-se la cele două părți ale Cărții Respirațiilor.

– Ce se întâmplă dacă unim ambele jumătăți?

– Nu le uni! spuse categoric Amren.

Cu ambele bucăți întinse, vocile lor se amestecară și cântară și șuierară – binele și răul și nebunia; întunericul și lumina, și haosul.

– Dacă unești părțile, ne lămuri ea când Rhysand îi aruncă o privire întrebătoare, explozia de putere se va simți în toate colțurile pământului. Nu îl vei atrage doar pe Regele Hybernului. Vei atrage

inamici mult mai vechi și mai ticăloși. Lucruri care sunt de mult adormite și care ar trebui să rămână așa.

M-am crispat ușor. Rhysand mă atinse pe spate cu o mână.

– Atunci, acționăm acum, spuse Cassian. Fața i se vindecase, dar șchiopăta un pic din cauza unei răni pe care nu o vedeam sub hainele de luptă din piele. El făcu semn din bărbie spre Rhysand, adăugând: De vreme ce nu poți să te teleportezi fără să fii detectat, Mor și Az ne vor teleporta pe toți înăuntru, Feyre va sparge Cazanul și vom ieși. Vom fi acolo și vom pleca înainte ca vreo persoană să observe, iar Regele Hybernului va avea o nouă oală de gătit.

– Ar putea fi oriunde în castelul lui, am spus eu înghițind în sec.

– Știm unde este, răspunse Cassian.

Am clipit.

– Am reușit să îl localizăm la nivelele inferioare, îmi spuse Azriel. Cu ajutorul spionajului său, al plănuirii acestei *călătorii* vreme de câteva luni. Fiecare centimetru al castelului și al împrejurimilor este foarte bine păzit, dar nu este imposibil să intrăm. Ne-am ocupat și de sincronizare pentru ca micul nostru grup să intre și să iasă, repede și în liniște, și să plece înainte ca ei să știe ce se întâmpă.

Mor îi spuse:

– *Dar* Regele Hybernului ar putea să-i simtă prezența lui Rhysand din clipa în care va sosi. Iar dacă Feyre are nevoie de timp ca să anuleze puterea Cazanului, iar noi nu știm de cât timp anume, aceasta este o variabilă riscantă.

– Ne-am gândit la asta, spuse Cassian. Așadar, tu și Rhys ne veți teleporta în larg; iar noi vom intra în zbor, cât el va rămâne acolo.

Trebuiau să mă teleporteze și pe mine, mi-am dat eu seama, de vreme ce încă nu stăpânisem puterea pe distanțe lungi. Cel puțin nu cu atât de multe opriri intermediare.

– În ceea ce privește vraja, continuă Cassian, este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm.

Tăcerea se lăsă cât aşteptară răspunsul lui Rhysand. Partenerul meu îmi examină chipul, cu ochi mari.

– Este un plan solid, insistă Azriel. Regele nu ne cunoaşte mirosul. Stricăm Cazanul şi dispărem înainte să observe... Va fi o insultă mai gravă decât ruta directă şi mai sângeroasă la care ne-am gândit, Rhysand. Ieri i-am învins, deci când vom intra în castel... Răzbunarea chiar dansa pe chipul de obicei blând. Le vom lăsa câteva amintiri că am câştigat ultimul război nenorocit cu un scop.

Cassian dădu încruntat din cap. Până şi Mor schiţă un zâmbet.

– Îmi cereţi *să rămân afară* în timp ce partenera mea intră în fortăreaţa lui? spuse în cele din urmă Rhysand, mult prea calm.

– Da, zise Azriel cu acelaşi calm, Cassian mişcându-se uşor între ei. Dacă Feyre nu va reuşi să anuleze puterea Cazanului cu uşurinţă sau repede, îl vom fura şi-i vom trimite înapoi bucăţile ticălosului după ce-l vom distruge. În orice caz, Feyre te va chema prin legătură după ce vom termina, iar tu şi Mor vă veţi teleporta afară. Nu vor putea să te urmărească destul de repede dacă vei veni doar să ne recuperezi.

În cele din urmă, Rhysand se aşeză lângă mine pe canapea, oftând. Ochii i se îndreptară spre mine.

– Feyre, dacă vrei să te duci, atunci du-te!

Dacă nu aş fi fost deja îndrăgostită de el, l-aş fi putut iubi pentru că nu insistase să rămân, chiar dacă asta îl înnebunea; pentru că nu mă închisese în urma evenimentelor din ziua precedentă.

Şi mi-am dat seama de cât de rău fusesem tratată înainte, dacă standardele mele scăzuseră atât de mult. Dacă libertatea oferită mi se păruse un privilegiu şi nu un drept inerent.

Ochii lui Rhysand se întunecară, iar eu am ştiut că el îmi citi şi simţi gândul.

– Chiar dacă eşti partenera mea, spuse el, eşti independentă. Tu singură îţi decizi soarta, tu îţi faci alegerile. Nu eu. Ai ales ieri. Alegi în fiecare zi. Pentru totdeauna.

Și poate că mă înțelegea doar pentru că și el fusese neajutorat și privat de opțiuni, forțat să facă lucruri atât de oribile și închis. Mi-am împletit degetele cu ale lui și am strâns. Împreună aveam să ne găsim pacea și viitorul. Împreună urma să luptăm pentru ele.

– Să mergem în Hybern, am spus eu.

Eram la jumătatea scărilor o oră mai târziu, când mi-am dat seama că încă nu știam în ce cameră să intru. Odată întorși de la cabană, mă dusesem în dormitorul meu, dar... acum?

Tamlin își păstrase propria cameră și dormea în a mea. Iar eu am presupus că situația avea să fie la fel și aici.

Eram aproape de dormitorul meu, când Rhysand vorbi tărăgănat în spatele meu:

– Putem folosi camera ta dacă vrei, dar... El era rezemat de ușa deschisă a dormitorului său. De acum înainte vom împărți una; ori pe-a ta, ori pe-a mea. Spune-mi doar care din noi trebuie să-și mute hainele. Asta dacă vrei.

– Nu vrei să... ai propriul spațiu?

– Nu, spuse el deschis. Asta dacă nu vrei tu să ai camera ta. Trebuie să mă protejezi de inamicii noștri cu lupii tăi de apă.

Am pufnit. Mă obligase să-i spun acea parte a poveștii mele de nenumărate ori. Am făcut semn din bărbie spre dormitorul lui.

– Patul tău este mai mare.

Și asta fu tot.

Am intrat ca să-mi găsesc hainele deja acolo, un al doilea dulap fiind acum lângă al lui. M-am holbat la patul imens, apoi la tot spațiul deschis din jurul nostru.

Rhysand închise ușa și se îndreptă spre o cutiuță de pe birou, pe care mi-o dădu fără să spună nimic.

Inima îmi bătu cu putere când am ridicat capacul. Steaua de safir licărea în lumina lumânării de parcă ar fi fost unul dintre spiritele Căderii Stelelor, prins în piatră.

– Este inelul mamei tale?

– Mama mi-a dat inelul ca să-mi amintească de faptul că era mereu cu mine, chiar și în timpul celor mai rele antrenamente. Iar când am ajuns major, mi l-a luat. Era o bijuterie din familia ei, transmisă pe linie feminină, de foarte mulți ani. Sora mea nu era încă născută, așadar nu a avut de unde să știe că trebuia să îi dea inelul, dar... Mama i l-a dat Țesătoarei și apoi mi-a spus că, dacă voi vrea să mă căsătoresc sau să-mi găsesc partenera, atunci femeia va trebui să fie ori deșteaptă, ori suficient de puternică pentru a-l recupera. Și dacă femeia nu era nici una, nici alta, atunci nu va supraviețui maria-jului. I-am promis mamei că orice potențială mireasă sau parteneră va fi supusă testului... Și astfel a rămas acolo câteva secole.

Fața mi se încălzi.

– Mi-ai spus că era ceva de valoare...

– Este. Pentru mine și familia mea.

– Deci drumul meu la Țesătoare...

– Era vital să aflu dacă ai putea detecta acele obiecte. Dar... Am ales obiectul din pur egoism.

– Deci mi-am câștigat inelul de nuntă fără măcar să mă întrebi dacă vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Poate.

Mi-am înclinat capul.

– Vrei... să îl port?

– Doar dacă îți dorești și tu.

– Când ne vom duce în Hybern... Să spunem că lucrurile vor merge prost. Va putea cineva să-și dea seama că suntem parteneri? Ar putea cineva să folosească asta împotriva ta?

Mânia licări în ochii lui.

– Dacă ne văd împreună și ne simt mirosul, își vor da seama.

– Dar dacă apar singură, purtând o verighetă din Regatul Nopții...

El mârâi încet.

Am închis cutia, lăsând inelul înăuntru.

– După ce vom anula puterea Cazanului, vreau să fac totul. Să declarăm legătura, să ne căsătorim, să dăm o petrecere stupidă și să invităm pe toată lumea din Velaris; vreau să fac toate lucrurile astea.

Rhys îmi luă cutia din mâini și o lăsă pe noptieră înainte de a mă împinge spre pat.

– Și dacă aș mai vrea ceva în plus?

– Te-ascult, i-am spus eu mieros când mă întinse pe cearșafuri.

CAPITOLUL 61

Nu mai purtasem niciodată atât de mult oțel. Săbii îmi fuseseră fixate pe tot corpul, ascunse în cizme, în buzunare. Iar pe spate mai aveam și o sabie illyriană.

Cu doar câteva ore în urmă, cunoscusem o fericire copleșitoare după atâta amar de tristețe și groază. Cu doar câteva ore în urmă, fusesem în brațele lui și făcusem dragoste.

Iar acum Rhysand, partenerul și Marele meu Lord, stătea lângă mine în anticameră. Mor, Azriel și Cassian erau înarmați și pregătiți în armurile solzoase. Toți eram prea tăcuți.

– Regele Hybernului este bătrân, Rhysand – foarte bătrân, spuse Amren. Să nu zăboveşti.

O voce din apropierea pieptului meu șopti: „Bună, mincinoasă minunată și vicleană!"

Cele două jumătăți ale Cărții Respirațiilor erau ascunse în buzunare diferite. Una din ele conținea vraja pe care trebuia să o spun, scrisă clar. Nu îndrăznisem să o rostesc, deși o citisem de zeci de ori.

– Vom intra și vom ieși înainte să ne simți lipsa, spuse Rhysand. Păzeşte bine Velarisul.

Amren îmi studie mâinile înmănuşate și armele.

– Față de Cazan, Cartea pare inofensivă, spuse ea. Dacă vraja eşuează sau dacă nu poți să îl mişti atunci, *pleacă*. Am dat aprobator

din cap, iar ea ne cercetă din nou cu atenție pe toți, adăugând: Zbor lin.

Am presupus că era mai îngrijorată decât arăta.

Ne-am întors spre Mor, ale cărei brațe întinse mă așteptau. Cassian și Rhysand aveau să se teleporteze cu Azriel, iar partenerul meu urma să rămână la câțiva kilometri de coastă, înainte ca illyrienii să ne găsească pe mine și Mor, câteva secunde mai târziu.

M-am îndreptat spre ea, dar Rhysand păși în fața mea, cu chipul încordat. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

– Voi fi bine; cu toții vom fi bine. Mă privi în ochi cât mă sărută, iar când se desprinse, își îndreptă privirea direct spre Cassian.

Cassian făcu o plecăciune.

– Cu viața mea, Mare Lord. O voi proteja cu viața mea.

Rhysand se uită la Azriel. El dădu din cap, făcând o plecăciune și spuse:

– Cu viețile noastre.

Vorbele lor îl mulțumiră îndeajuns pe partenerul meu care, în cele din urmă, se uită la Mor.

Ea dădu din cap o dată, dar spuse:

– Îmi știu ordinele.

M-am întrebat care ar fi putut fi acelea, de ce nu mi le spusese, dar ea mă apucă de mână.

Înainte să-mi pot lua rămas-bun de la Amren, am plecat.

Am plecat, și plonjând prin aerul liber, spre marea întunecată...

Un corp cald se lovi de al meu, prinzându-mă înainte să intru în panică și, poate, să mă teleportez undeva.

– Ușor, spuse Cassian, înclinându-se către dreapta. M-am uitat dedesubt ca să o văd pe Mor încă plonjând, apoi teleportându-se din nou în neant.

Rhysand nu se zărea nicăieri în apropierea sau în spatele nostru. La câţiva metri în faţă, Azriel era o umbră rapidă peste apa neagră, spre uscatul de care ne apropiam acum.

Hybernul.

Nu se vedea nicio lumină, dar părea... vechi. Ca şi când ar fi fost un păianjen care aşteptase în plasa lui de foarte mult timp.

– Am fost de două ori aici şi de fiecare dată am numărat minutele până la plecare, şopti Cassian.

Am înţeles de ce; din cauza zidului din stânci albe ca oasele care se înălţau, cu vârfuri plate şi acoperite de iarbă, ce duceau spre un teren cu dealuri abrupte şi sterpe şi a sentimentului copleşitor de nefiinţă.

Amarantha îşi ucisese toţi sclavii, în loc să-i elibereze. Ea fusese unul dintre mulţii comandanţi de aici. Dacă armata care atacase Velarisul era avangarda... Am înghiţit, strângându-mi mâinile în mănuşi.

– Acela din faţă este castelul lui, spuse Cassian printre dinţii încleştaţi, virând.

După un cot al coastei, construit în stânci şi cocoţat deasupra mării, se afla un castel dărăpănat şi firav, din piatră albă.

Nu din marmură impunătoare, nu din calcar elegant, ci... albicios. De culoarea oaselor. Poate douăsprezece turle se înălţau spre cerul nopţii. Câteva lumini licăreau la ferestre şi balcoane. Nu era nimeni afară, nicio patrulă.

– Unde este toată lumea?

– La schimbul de gardă. Ei plănuiseră acţiunea în funcţie de acest moment. La bază, este o uşă spre mare. Mor ne va aştepta acolo; este cea mai apropiată intrare spre nivelele inferioare.

– Presupun că nu ne poate teleporta înăuntru.

– Sunt prea multe protecţii ca să riscăm timpul de care ar avea nevoie ca să treacă de ele. Rhys ar putea să o facă. Dar ne vom întâlni cu el la uşă când vom pleca.

Gura mi se uscă uşor. Cartea îi spuse inimii mele: „Acasă... du-mă acasă."

Şi chiar l-am simţit. Cu fiecare metru în zbor, tot mai repede, coborând până când stropii oceanului îmi răciră oasele, l-am simţit.

Era vechi şi crud. Loial doar faţă de el.

Cazanul. Nu ar fi trebuit să se deranjeze să afle unde era ţinut în castel. Nu aveam nicio îndoială că m-ar fi atras. M-am cutremurat.

– Uşor, spuse din nou Cassian. Am planat spre baza stâncilor, către uşa din faţa unei platforme. Mor aştepta cu sabia scoasă şi uşa deschisă.

Cassian oftă, dar Azriel ajunse la ea primul, aterizând repede şi tăcut, şi intră imediat în castel ca să cerceteze sala din faţă.

Mor ne aşteptă, atentă la Cassian când am aterizat. Ei nu îşi vorbiră, dar se priviră prea mult timp ca să fie ceva întâmplător. M-am întrebat ce detectau cu ajutorul simţurilor lor ascuţite şi al antrenamentului.

Culoarul din faţă era tăcut şi întunecat. Azriel apăru după o clipă.

– Am doborât gărzile. Cuţitul lui din frasin era pătat cu sânge. Privirea rece a lui Az o întâlni pe a mea. Grăbeşte-te!

Nu am fost nevoită să mă concentrez ca să urmăresc Cazanul spre ascunzătoarea lui. Mă trăgea cu fiecare respiraţie, împingându-mă spre îmbrăţişarea lui întunecată.

Ori de câte ori ajungeam la o răscruce, Cassian şi Azriel se despărţeau, de obicei întorcându-se cu lamele însângerate şi chipurile aprige, avertizându-mă în tăcere să mă grăbesc.

În aceste săptămâni, cu ajutorul surselor lui Azriel, lucraseră la programul exact al întâlnirii. Dacă aş fi avut nevoie de mai mult timp decât îmi dăduseră, dacă nu ar fi putut fi mişcat Cazanul... efortul ar fi putut fi inutil. Dar nu aceste morţi. Nu, acelea nu mă deranjau deloc.

Acești oameni îl răniseră pe Rhysand. Aduseseră *unelte* ca să-l împiedice să se apere. Trimiseseră acea legiune să-mi distrugă și să-mi măcelărească orașul.

Am coborât printr-o temniță veche, ale cărei pietre erau întunecate și pătate. Mor rămase lângă mine, urmărind totul constant. Ultima linie de apărare.

Dacă Azriel și Cassian ar fi fost răniți, mi-am dat eu seama, ea trebuia să se asigure că aș fi ieșit, indiferent cum, și apoi să se întoarcă.

Dar nu era nimeni în temniță; nu că am întâlnit pe cineva, după ce illyrienii se ocupaseră de ei cu măiestrie. Am găsit o altă scară, care conducea tot mai jos...

Am arătat cu degetul și am simțit că mi se face greață.

– Acolo. Este acolo, jos.

Cassian coborî pe scări, cu sabia illyriană pătată cu sânge negru. Nici Mor și nici Azriel nu părură să respire înainte ca fluieratul ușor al lui Cassian să ricoșeze din pietrele scării de dedesubt.

Mor mă atinse cu o mână pe spate și am coborât în întuneric.

„Acasă, oftă Cartea Respirațiilor. Acasă."

Cassian stătea într-o cameră rotundă de sub castel, o sferă de lumină a spiriduşilor plutind desupra umerilor săi.

Și în mijlocul camerei, pe un mic podium, stătea Cazanul.

CAPITOLUL 62

Cazanul era absența și prezența. Întunericul și... locul din care venise întunericul, oricare ar fi fost acesta.

Dar lipsit de viață, de bucurie, lumină sau speranță.

Turnat din fier negru, cu trei picioare – cele trei picioare pentru care regele jefuise templele ca să le găsească – făcute ca să semene cu niște crengi târâtoare acoperite cu spini, Cazanul poate că era mare cât o cadă.

Nu mai văzusem nimic atât de hidos și de atrăgător.

Mor se albise la față.

– Grăbește-te! îmi spuse ea. Avem câteva minute.

Azriel examină camera, scările pe care am coborât, Cazanul și picioarele lui. Am vrut să mă apropii de podium, dar el întinse un braț în fața mea.

– Ascultați-mă!

Așa am făcut.

Nu se auzi niciun cuvânt, ci doar o zvâcnire.

Ca și cum sângele ar fi pulsat prin cameră. Ca și când Cazanul ar fi avut puls.

„Cine se aseamănă se adună." M-am mișcat spre el. Mor era în spatele meu, dar nu mă opri când am pășit pe podium.

În Cazan nu era decât un vârtej negru precum cerneala.

Parcă tot universul ieşise din el.

Azriel şi Cassian se încordară când i-am atins marginea cu o mână. Durerea... durerea, extazul, puterea şi slăbiciunea mă străbătură. Tot ce era şi nu era, focul şi gheaţa, lumina şi întunericul, potopul şi seceta.

Harta creaţiei.

Revenindu-mi, m-am pregătit să citesc vraja.

Hârtia tremură când am scos-o din buzunar, când am atins uşor cu degetele jumătatea de Carte dinăuntru.

„Mincinoasă cu vorba dulce, doamnă cu multe feţe..."

Cu o mână pe jumătate din Cartea Respiraţiilor şi cu cealaltă pe Cazan, am făcut un pas în afara corpului meu, o smucitură trecându-mi prin sânge ca şi când nu aş fi fost decât un paratrăsnet.

„Da, prinţesă a stricăciunii, acum vezi... vezi ce trebuie să faci..."

– Feyre! mă avertiză Mor, şoptind.

Însă gura îmi era străină, iar buzele ar fi putut, la fel de bine, să fi fost la fel de departe ca Velarisul atunci când Cazanul şi Cartea curseră prin mine, comunicând.

„Cealaltă, şopti Cartea. Adu-o pe cealaltă... să fim unite, să fim libere."

Am scos Cartea din buzunar, strângând-o sub braţ când am luat şi a doua jumătate. „Fată minunată, pasăre frumoasă – atât de dulce, atât de generoasă..."

„Împreună, împreună, împreună."

– Feyre!

Vocea lui Mor spintecă melodia ambelor jumătăţi.

Amren se înşelase. Separate, puterea lor erau scindată – insuficientă să înfrunte abisul puterii Cazanului. Dar împreună... Da, împreună, vraja ar fi funcţionat când aş fi rostit-o.

Dacă jumătăţile s-ar fi unit, nu aş fi devenit un canal între ele, ci mai degrabă stăpâna lor. Cazanul nu se mişca – acum trebuia să o fac.

Dându-şi seama de ce anume eram pe cale să fac, Mor se întinse spre mine înjurând.

Prea încet.

Am pus a doua jumătate a Cărţii peste cealaltă.

O unduire tăcută a puterii îmi goli urechile şi îmi îndoi oasele.

Apoi, nu se întâmplă nimic.

De departe, Mor spuse:

– Nu putem să riscăm...

– Las-o un minut, o întrerupse Cassian.

Eram şi Cartea, şi Cazanul, şi sunetul, şi liniştea.

Eram un râu viu prin care unul curgea în celălalt, clocotind şi retrăgându-se la infinit, un val fără început şi fără sfârşit.

Vraja... cuvintele...

M-am uitat la hârtia din mâna mea, dar ochii nu-mi văzură, iar buzele nu mi se mişcară.

Nu eram o unealtă, un pion! Nu aveam de gând să fiu un canal, servitoarea acestor *lucruri*...

Eu memorasem vraja. Aveam de gând să o spun, să o respir, să o gândesc...

Din străfundul memoriei mele se formă primul cuvânt. M-am chinuit să-l pronunţ, întinzându-mă după acel singur cuvânt care ar fi fost firul ce m-ar fi dus înapoi în corp, în fiinţa mea...

Nişte mâini puternice mă traseră în spate, îndepărtându-mă.

Lumina slabă şi piatra umedă mă inundară, camera învârtindu-se când am respirat o dată şi l-am găsit pe Azriel scuturându-mă cu ochii atât de mari, încât îi vedeam albul din jurul lor. Ce se întâmplase, ce...

Paşi se auziră deasupra. Azriel mă împinse imediat în spatele lui, ridicând sabia însângerată.

Mişcarea îmi limpezi suficient mintea cât să simt ceva umed şi cald prelingându-mi-se pe buză şi bărbie. Era sânge... îmi sângerase nasul.

Dar acei paşi se auziră mai zgomotos, iar prietenii mei îşi înclinară capetele când un bărbat chipeş cu păr castaniu coborî ţanţoş treptele. Era om, iar urechile îi erau rotunde. Dar ochii...

Cunoşteam culoarea acelor ochi. Mă uitasem la unul încastrat în cristal, vreme de trei luni.

– Proastă nebună, îmi spuse el.

– Jurian, am şoptit eu.

CAPITOLUL 63

Am măsurat distanța dintre prietenii mei și Jurian și mi-am comparat sabia cu cele două încrucișate pe spatele lui. Cassian făcu un pas spre războinicul care cobora și mormăi:

– *Tu.*

Jurian chicoti.

– Ai avansat în rang, nu-i așa? Felicitări!

L-am simțit coborând spre noi. Ca un val de noapte și mânie, Rhys apăru lângă mine. Cartea dispăru instantaneu, mișcarea lui fiind atât de rapidă când mi-o luă și o băgă în vesta lui, încât abia am înțeles ce se întâmplase.

Dar în clipa în care metalul îmi părăsi mâinile... Pe toți zeii, ce se întâmplase? Eșuasem complet, fusesem atât de patetic de copleșită de asta...

– Arăți bine, Jurian, spuse Rhysand, ducându-se lângă Cassian și poziționându-se nonșalant între mine și bătrânul războinic. Pentru un cadavru.

– Ultima dată când te-am văzut, spuse disprețuitor Jurian, îi încălzeai cearșafurile Amaranthei.

– Deci îți amintești, spuse gânditor Rhysand, în timp ce eu deveneam tot mai nervoasă. Interesant!

Jurian își îndreptă privirea spre Mor.

– Unde este Miriam?

– A murit, spuse categoric Mor. Era minciuna care fusese spusă timp de cinci sute de ani. Ea şi Drakon s-au înecat în Marea Erythriană.

Nepăsarea se citea pe chipul prinţesei coşmarurilor.

– Mincinoaso! spuse încet Jurian. Mereu ai fost o mincinoasă, Morrigan.

Azriel mârâi, iar sunetul fu atât de diferit faţă de toate celelalte pe care-l mai auzisem scoţându-le.

Jurian îl ignoră, pieptul începând să-i coboare.

– *Unde ai dus-o pe Miriam?*

– Departe de tine, şopti Mor. Am dus-o la Prinţul Drakon. Au devenit parteneri, s-au căsătorit în seara în care ai ucis-o pe Clythia, iar ea nu s-a mai gândit la tine.

Mânia îi strâmbă chipul bronzat. Jurian – eroul legiunilor omeneşti... care, pe parcurs, se transformase într-un monstru la fel de îngrozitor ca aceia împotriva cărora luptase.

Rhysand se întinse înapoi ca să mă ia de mână. Văzusem destule. Am apucat din nou marginea Cazanului, dorindu-mi să-l stăpânesc, să vină cu noi. M-am pregătit pentru vânt şi întuneric.

Doar că nu se întâmplă nimic.

Mor îi apucă de mână pe Cassian şi Azriel şi rămase nemişcată.

Jurian zâmbi.

Rhysand spuse tărăgănat, strângându-mă de mână:

– Este vreun truc nou?

Jurian ridică din umeri.

– Am fost trimis ca să vă distrag câtă vreme îşi face el vrăjile. Ne zâmbi ca un lup. Nu veţi părăsi acest castel, decât dacă el vă va permite. Sau în bucăţi.

Sângele mi se răci. Cassian şi Azriel se ghemuiră în poziţii de luptă, dar Rhysand îşi înclină capul. I-am simţit puterea întunecată ridicându-se ca şi când l-ar fi zdrobit pe loc pe Jurian.

Dar nu se întâmplă nimic. Vântul întunecat nici măcar nu-l atinse ușor.

– Și mai e și asta, spuse Jurian. Îți amintești? Poate că ai uitat. Bine că am fost acolo, treaz în fiecare clipă, Rhysand. Ea *i*-a furat cartea de vrăji ca să-ți ia puterile.

În mine, ca o cheie care zăngăni într-o încuietoare, miezul topit al puterii... se opri, pur și simplu. Legătura dintre ea și mintea și sufletul meu, oricare ar fi fost, fu tăiată; mai bine spus, strânsă atât de mult de o mână invizibilă prin care nu putea curge nimic.

M-am întins spre mintea lui Rhys, spre legătură...

M-am lovit de un zid dur. Nu de granit, ci de unul străin, dintr-o piatră insensibilă.

– S-a asigurat, continuă Jurian cât eu am lovit zidul interior și am încercat să-mi invoc propriile daruri, dar fără rezultat, că acea carte s-a întors la el. Ea nu a știut cum să folosească jumătate din vrăjile mai rele. Știi cum este să nu poți să dormi, să bei, să mănânci, să respiri sau *să simți* cinci sute de ani? Înțelegi cum este să fii mereu treaz, forțat să privești tot ce-a făcut ea?

Îl înnebunise – îi torturase sufletul până când înnebunise. Asta era strălucirea dură din ochii lui.

– Nu cred că a fost atât de rău, spuse Rhysand, chiar dacă știam că își dezlănțuia fiecare gram de voință asupra acelei vrăji care ne reținea, ne lega, dacă acum lucrezi pentru stăpânul ei.

El își arătă dinții prea albi.

– Suferința ta va fi lungă și desăvârșită.

– Sună minunat, spuse Rhys, întorcându-ne acum din cameră.

Fu un îndemn tăcut să *fugim*.

Dar cineva apăru în capătul scării.

Îl cunoșteam... în oasele mele. Cu părul negru până la umeri, cu pielea roșie, cu hainele care erau mai mult practice decât elegante. În mod surprinzător, era normal de înalt, dar musculos ca un tânăr.

Dar chipul său, care poate că semăna cu cel al unui mascul aparținând speciei umane, de vreo patruzeci de ani, frumos. Ca să-și ascundă ochii plini de ură care-i ardeau.

Regele Hybernului spuse:

– Capcana a fost atât de ușoară, încât, sincer sunt un pic dezamăgit că nu v-ați așteptat la ea.

Mai repede decât putu să vadă vreunul dintre noi, Jurian aruncă un țăruș ascuns din frasin în pieptul lui Azriel.

Mor țipă.

Nu am avut de ales decât să mergem cu regele.

Țărușul din frasin era acoperit cu otrava-sângelui, despre care Regele Hybernului pretindea că plutea unde voia el. Dacă am fi luptat, dacă nu l-am fi urmat la etaj, otrava i-ar fi țâșnit în inimă. Și, cu magia noastră blocată, fără abilitatea de a ne teleporta...

Dacă aș fi putut cumva să ajung la Azriel și să-i dau o gură din sângele meu... Dar asta ar fi durat prea mult și aș fi fost nevoită să fac prea multe mișcări.

Cassian și Rhysand îl ridicară pe Azriel între ei, sângele lui curgând pe podeaua din spatele nostru când am urcat pe scara spiralată din castelul regelui.

Am încercat să nu calc în sânge când eu și Mor i-am urmat, cu Jurian în spatele nostru. Mor tremura; încercă din răsputeri să nu o facă, dar tremură când se holbă la capătul proeminent al săgeții, vizibile în spațiul dintre aripile lui Azriel.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să-l lovească pe Regele Hybernului care mergea în fața noastră, conducându-ne. Luase Cazanul cu el, făcându-l să dispară pocnind din degete, și îmi aruncă o privire piezișă.

Noi știam că regele nu se prefăcea. Doar o mișcare din partea lor ar fi fost necesară ca Azriel să moară.

Gărzile şi curtenii ieşiră acum. Mari Spiriduşi şi creaturi – nu ştiam ce rol aveau – care zâmbeau de parcă noi am fi fost următoarea lor masă. Ochii le erau lipsiţi de viaţă. Goi.

Nicio piesă de mobilă şi niciun obiect de artă nu decorau castelul, de parcă acesta ar fi fost scheletul vreunei creaturi imense.

Uşile sălii tronului erau deschise, iar eu m-am pierdut. O sală a tronului – *acea* sală a tronului în care Amarantha comisese acte publice de cruzime. Luminile spiriduşilor alunecau de-a lungul zidurilor albe ca oasele, ferestrele dând spre marea agitată de dedesubt.

Regele urcă pe un podium sculptat dintr-un singur bloc de smarald închis la culoare, tronul său fiind făcut din oase... Am simţit cum sângele mi se scurse din obraji. Din oasele unor oameni. Maronii şi netede cu trecerea timpului.

Ne-am oprit în faţa lui, Jurian uitându-se chiorâş în urma noastră. Uşile sălii tronului se închiseră.

– Acum, că mi-am respectat partea mea de înţelegere, mă aştept să v-o respectaţi pe a voastră, spuse regele fără să se adreseze cuiva anume. Din umbrele de lângă o uşă laterală, ieşiră două siluete.

Am început să scutur din cap ca şi când nu aş fi putut să mă prefac a nu vedea când Lucien şi Tamlin păşiră în lumină.

CAPITOLUL 64

Rhysand înțepeni de parcă ar fi fost mort. Cassian mârâi. Atârnând între ei, Azriel încercă și nu reuși să-și înalțe capul.

Dar eu mă holbam la Tamlin – la chipul pe care îl iubisem și urâsem atât de profund – când el se opri la șase metri de noi.

Mi-am dat seama că își purta șerparul cu cuțite de vânătoare illyriene.

Părul auriu îi era tuns mai scurt și chipul mai slab decât atunci când îl văzusem ultima dată. Iar ochii lui verzi... Erau mari când mă cercetă din cap până în picioare, uitându-se cu atenție la hainele mele de luptă din piele, la sabia și cuțitele illyriene, la felul în care stăteam în grupul meu de prieteni – familia mea.

El colaborase cu Regele Hybernului.

– Nu, am șoptit eu.

Dar Tamlin îndrăzni să se apropie un pas, fixându-mă cu privirea ca și când aș fi fost o fantomă. Lucien, al cărui ochi metalic se învârti, îl opri cu o mână pe umăr.

– Nu, am spus din nou, mai tare de această dată.

– Cu ce preț? întrebă încet Rhysand de lângă mine.

Am zgâriat și am tras de zidul care ne separa mințile; am împins și am tras de pumnul care îmi înăbușea magia.

Tamlin îl ignoră, uitându-se în cele din urmă la rege.

– Ai cuvântul meu.

Regele zîmbi.

Am făcut un pas spre Tamlin.

– *Ce ai făcut?*

– Am făcut o înțelegere, zise Regele Hybernului de pe tronul său. Te predau, iar el este de acord să-mi lase armata să intre în Prythian prin teritoriul lui. Iar apoi să îl folosesc drept bază cât vom dărâma acel zid ridicol.

Am scuturat din cap. Lucien refuză să-mi întâlnească privirea rugătoare pe care i-am aruncat-o.

– Ești nebun, spuse printre dinți Cassian.

Tamlin întinse o mână.

– Feyre!

Era un ordin, de parcă n-aș fi fost mai bună decât un câine chemat.

Nu m-am mișcat. Trebuia să mă eliberez; trebuia să îmi eliberez nenorocita de putere...

– Tu, spuse regele, arătându-mă cu un deget gros, ești o femeie greu de găsit. Bineînțeles, ne-am înțeles că și tu vei lucra pentru mine de îndată ce te vei întoarce acasă la soțul tău, dar... este soțul sau viitorul tău soț? Nu-mi amintesc.

Lucien se uită la toți, albindu-se la față.

– Tamlin, șopti el.

Dar Tamlin nu își coborî mâna întinsă spre mine.

– Te iau acasă.

M-am retras un pas spre locul în care Rhysand încă îl ținea pe Azriel împreună cu Cassian.

– Și încă ceva. Celălalt lucru pe care mi l-am dorit, continuă regele. Ei bine, pe care Jurian și l-a dorit. De fapt, doi iepuri dintr-o lovitură. Ca Marele Lord al Nopții să moară și să afle cine erau prietenii lui. Sincer, pe Jurian l-a cam enervat faptul că nu i-ai dezvăluit asta în cei cincizeci de ani. Deci, acum știi, Jurian. Iar acum poți face orice vrei cu ei.

În jurul meu, prietenii mei erau încordaţi, tensionaţi. Până şi Azriel îşi mişcă subtil mâna însângerată şi cu cicatrice de cuţitele lui. Sângele îi băltea la vârfurilor cizmelor sale.

– Nu merg nicăieri cu tine, i-am spus eu lui Tamlin cu o voce clară şi egală.

– După ce-mi voi îndeplini ultima parte a înţelegerii, vei spune altceva, dragă, replică regele.

Groaza mi se strânse în stomac.

Regele făcu semn din bărbie spre braţul meu stâng.

– Rupe legătura dintre voi doi.

– Te rog, am şoptit eu.

– Cum altfel să-şi ia Tamlin mireasa? Nu poate să aibă o soţie care fuge la alt bărbat o dată pe lună.

Rhysand rămase tăcut, deşi îl apucă şi mai strâns pe Azriel. Observând, evaluând, gândindu-se la ce anume îi bloca puterea. Gândul că acea tăcere dintre sufletele noastre avea să fie permanentă...

Vocea mi se sparse când i-am spus lui Tamlin, în capătul opus al semicercului diform pe care îl formasem în faţa podiumului.

– Nu o face. Nu-l lăsa. *Ţi-am spus,* ţi-am spus că sunt bine. Că am plecat...

– Nu erai bine, spuse Tamlin. El s-a folosit de legătură ca să te manipuleze. De ce crezi că am fost plecat atât de des? Am căutat o cale să te *eliberez,* iar tu *ai plecat.*

– Am plecat pentru că aş fi *murit* în casa aceea!

Regele Hybernului ţâţâi.

– Nu la asta te aşteptai, nu-i aşa?

Tamlin mârâi la el, dar îşi întinse din nou mâna spre mine.

– Vino acasă cu mine. Acum.

– Nu.

– Feyre!

Era un ordin ferm.

Rhysand abia respira, abia se mişca.

Iar eu mi-am dat seama că o făcea pentru ca mirosul lui să nu devină evident. Mirosul nostru. Legătura noastră de împerechere.

Cu sabia deja scoasă, Jurian se uita la Mor de parcă s-ar fi gândit să o ucidă pe ea prima. Chipul palid al lui Azriel se strâmbă de mânie când îi observă privirea. Cassian, încă ținându-l în picioare, îi studie pe toți, evaluând, pregătindu-se să lupte, să apere.

Am renunțat să lovesc pumnul care-mi ținea puterea. L-am mângâiat cu blândețe, cu dragoste.

„Sunt și nu sunt Spiriduș, toate și nimic, i-am spus vrăjii care mă ținea. Nu mă stăpânești. Sunt la fel ca tine, reală și ireală, un pic mai mult decât un mănunchi de putere adunată. Nu mă stăpânești."

– Voi veni cu tine, le-am spus încet lui Tamlin și lui Lucien, care se agita pe loc, dacă îi lăsați în pace. Lasă-i să plece.

„Nu mă stăpânești."

Chipul lui Tamlin se strâmbă de mânie.

– Sunt niște monștri. Sunt...

El nu termină de vorbit când traversă camera ca să mă apuce. Să mă târască afară de aici și apoi, fără îndoială, să mă teleporteze departe.

„Nu mă stăpânești."

Pumnul care-mi ținea puterea se relaxă. Dispăru.

Tamlin se întinse spre mine peste cei câțiva pași rămași. Atât de repede – prea repede...

M-am transformat în ceață și umbră.

M-am teleportat în afara razei lui de acțiune. Regele râse încet când Tamlin se împiedică și căzu, iar Rhysand îi dădu un pumn în față.

Gâfâind, m-am retras direct în brațele lui Rhysand când cu unul îmi cuprinse talia, iar sângele lui Azriel de pe el îmi udă spatele. În spatele nostru, Mor sări ca să umple spațiul lăsat de Rhysand, strecurându-i brațul lui Azriel peste umerii ei.

Dar zidul din piatră hidoasă încă era în mintea mea și încă îi bloca puterea lui Rhysand.

Tamlin se ridică, ștergându-și sângele care îi picura acum din nas în timp ce se retrase spre locul în care Lucien rămase pe poziție, cu o mână pe sabie.

Dar tocmai când Tamlin se apropie de Emisarul lui, el se dezechilibră, iar chipul i se albi de mânie.

Iar eu mi-am dat seama că Tamlin înțelese doar cu o clipă înainte ca regele să râdă.

– Nu-mi vine să cred. Mireasa ta te-a părăsit doar ca să-și găsească partenerul. Se pare că Mama are un sens al umorului deplasat. Și ce talent; spune-mi, fato, cum ai desfăcut vraja?

L-am ignorat. Dar ura din ochii lui Tamlin îmi înmuie genunchii.

– Îmi pare rău, am spus eu și am vorbit serios.

Tamlin se uita la Rhysand, cu un chip aproape sălbatic.

– *Tu*, răcni el, sunetul părând a fi mai mult al unui animal decât al unui spiriduș. *Ce i-ai făcut?*

În spatele nostru, ușile se deschiseră și soldații intrară. Unii semănau cu Attorul. Unii arătau mai rău. Tot mai mulți umplură sala, ieșirile, armurile și armele zăngănind.

Mor și Cassian, sprijinindu-l pe Azriel care atârna între ei cu pleoapele grele, se uitară atent la toți soldații și la armele lor, căutând cea mai bună cale de scăpare. I-am lăsat să facă asta în timp ce Rhysand și cu mine ne-am întors spre Tamlin.

– Nu vin cu tine, m-am răstit eu la Tamlin. Și chiar dacă aș veni... Ești un laș *prost* pentru că ne-ai vândut *lui!* Știi ce vrea să facă acum cu Cazanul?

– O, am de gând să-l folosesc la multe, spuse regele.

Iar Cazanul apăru din nou între noi.

– Începând de acum.

„Ucide-l, ucide-l, ucide-l."

Nu mi-am dat seama dacă vocea era a mea sau a Cazanului. Nu-mi păsa. M-am dezlănțuit.

Gheare, aripi și umbre apărură imediat în jurul meu, înconjurate de apă și foc...

Apoi dispărură, înăbușite de acea mână invizibilă care îmi apucă din nou puterea, atât de strâns, încât am suspinat.

– A, îmi spuse regele, țâțâind, asta.. Uită-te la tine! Un copil al tuturor celor șapte regate, care seamănă și nu seamănă cu nimic. Cum mai toarce Cazanul în prezența ta! Plănuiai să-l folosești? Să-l distrugi? Cu acea carte, ai fi putut face orice ți-ai fi dorit.

Nu am spus nimic. Regele ridică din umeri.

– Ai să-mi spui destul de curând.

– Nu am făcut nicio înțelegere cu tine.

– Nu, dar stăpânul tău a făcut, deci te vei supune.

Mânia mă cuprinse. I-am spus lui Tamlin printre dinți:

– Dacă mă iei de aici, dacă mă iei de lângă partenerul meu, te voi *distruge*. Îți voi distruge regatul și tot ce îți este drag.

Buzele lui Tamlin se subțiară.

– Nu știi ce spui, fu tot ce zise el.

Lucien se crispă.

Regele făcu semn din bărbie spre gărzile de lângă ușa laterală pe care intraseră Tamlin și Lucien.

– Nu, nu știe. Ușile se deschiseră din nou. Nu ai să distrugi nimic, continuă regele când niște oameni... niște *femei* intrară pe acele uși.

Patru femei. Patru oameni. Cele patru regine rămase.

– Deoarece, Feyre Archeon, spuse regele, gărzile reginelor intrând în formație urmându-le și târând ceva în mijlocul lor, vei afla că este în interesul tău să te porți frumos.

Cele patru regine ne zâmbiră disprețuitor, cu ură în ochi. Ură.

Și se dădură la o parte ca să-și lase gărzile personale să treacă.

O frică pe care nu o mai cunoscusem îmi pătrunse în inimă, când acei bărbați le târâră pe surorile mele, legate la mâini și la gură, în fața Regelui Hybernului.

CAPITOLUL 65

Acesta era un nou iad. Un alt nivel al coşmarului. Am încercat până şi să mă trezesc.

Dar iată-le în cămăşile lor de noapte, cu mătasea şi dantela murdare şi rupte.

Elain suspina încet, cu cârpa din gură udată de lacrimi. Nesta, cu părul dezordonat ca şi când s-ar fi luptat cu o pisică sălbatică, gâfâi când ne studie pe toţi. Când studie Cazanul.

– Ai făcut o greşeală foarte mare în ziua în care te-ai dus după Carte, îi spuse regele lui Rhysand, ale cărui braţe mă strângeau. Nu aveam nevoie de ea. Eram mulţumit să o las ascunsă. Dar, în clipa în care armata ta a început să adulmece... Am hotărât că doar Jurian, prietenul meu nou renăscut, era cel mai potrivit pentru a fi legătura mea cu tărâmul uman. După toate lunile în care s-a recuperat, tânjea să vadă ce s-a întâmplat cu fosta lui casă, aşa că a fost mai mult decât bucuros să se ducă pe continent, într-o vizită prelungită.

Reginele îi zâmbiră şi îşi plecară capetele. Rhysand mă strânse şi mai mult în braţe, avertizându-mă în tăcere.

– Curajosul şi vicleanul Jurian, care a suferit atât de mult la sfârşitul războiului, e acum aliatul meu. A venit să mă ajute să le conving pe aceste regine să-mi susţină cauza. Pentru un preţ, desigur, dar asta nu are nicio importanţă. Şi a fost mai înţelept să lucreze cu

mine și cu oamenii mei, decât să vă permită vouă, monștrilor din Regatul Nopții, să conduceți și să atacați. Jurian a avut dreptate să le avertizeze pe Maiestățile lor că vei încerca să iei Cartea, că le vei spune minciuni despre dragoste și bunătate, de vreme ce *el* a văzut de ce era capabil Marele Lord al Regatului Nopții. Eroul armatei oamenilor, renăscut ca un gest al meu de bunăvoință pentru lumea umană. Nu vreau să invadez continentul, ci să lucrez împreună cu ei. Puterile mele le-au ascuns regatul de privirile *indiscrete,* doar ca să le arăt beneficiile. Îi rânji superior lui Azriel, care abia reuși să-și ridice privirea să mârâie la el. Ce încercare impresionantă de a te infiltra în locul lor sacru, Îmblânzitorule de umbre și, desigur, dovada absolută pentru Maiestățile lor că regatul vostru nu este atât de binevoitor pe cât pare!

– Mincinosule, am spus eu printre dinți și m-am întors spre regine, îndrăznind să mă îndepărtez doar un pas de Rhysand. Sunt *mincinoase* și dacă nu le lași pe surorile mele să plece, voi *măcelări...*

– Auziți amenințările, limbajul pe care îl folosesc în Regatul Nopții? spuse regele reginelor muritoare, gărzile lor înconjurându-ne acum într-un semicerc. Ultimatumuri, amenințări cu moartea... Ei vor să ucidă. Eu vreau să dau viață.

Regina bătrână îi spuse, refuzând să țină seama de mine sau de cuvintele mele:

– Atunci, arată-ne... dovedește-ne darul pe care l-ai menționat.

Rhysand mă trase înapoi, lipindu-mă de el.

– Ești o proastă, îi spuse el încet reginei.

– Este? interveni regele. De ce să se supună bătrâneții și bolilor, când eu ofer ceva mult mai bun? El flutură o mână spre mine. Tinerețe veșnică. Îi negi beneficiile? O regină muritoare se va transforma într-una care ar putea domni etern. Desigur, există riscuri; tranziția poate fi... dificilă. Dar un individ cu voință puternică ar putea supraviețui.

Regina cea mai tânără, cea cu părul negru, schiţă un zâmbet. Tinereţe arogantă şi bătrâneţe amară... Doar celelalte două, îmbrăcate în alb şi negru, părură să ezite, apropiindu-se una de alta şi de gărzile lor înalte.

Regina bătrână îşi ridică bărbia:

– Arată-ne! Demonstrează că se poate face şi că este sigur. Ea vorbise despre tinereţe eternă în acea zi, îmi vorbise cu patos despre asta. *Ticăloasă* cu două feţe.

Regele dădu din cap.

– De ce crezi că am rugat-o pe draga mea prietenă Ianthe să vadă lângă cine i-ar plăcea lui Feyre Archeron să-şi petreacă eternitatea?

Chiar dacă groaza îmi umplu urechile cu o linişte asurzitoare, le-am aruncat o privire reginelor, chipul meu afişând, fără îndoială, o întrebare.

– O, mai întâi le-am întrebat pe ele, dar lor li s-a părut prea... necivilizat să trădeze două femei tinere şi îndrumate greşit. Ianthe nu a avut asemenea remuşcări. Consideră asta cadoul meu de nuntă pentru amândoi, adăugă el spre Tamlin.

Dar chipul lui Tamlin se încordă.

– Ce?

Regele îşi înclină capul, savurând fiecare cuvânt.

– Cred că Marea Preoteasă a aşteptat să te întorci ca să-ţi spună, dar nici măcar nu te-ai întrebat *de ce* a crezut că aş putea să încalc înţelegerea? De ce s-a gândit atât de mult la asta? Marile Preotese au fost forţate să îngenuncheze în faţa Marilor Lorzi milenii la rând. Şi în anii în care a locuit în acel regat străin... Cât e de deschisă la minte! De îndată ce ne-am cunoscut, de îndată ce i-am înfăţişat o imagine a Prythianului fără Mari Lorzi, unde Marile Preotese puteau conduce cu graţie şi înţelepciune... Nu am convins-o prea greu.

Eram pe cale să vomit. Tamlin, spre meritul lui, părea să se afle în aceeaşi situaţie.

Lui Lucien îi picase faţa.

– Ea i-a trădat familia lui Feyre. Pentru tine.

Îi spusesem lui Ianthe tot despre surorile mele. Ea mă întrebase cine erau, unde locuiau. Iar eu fusesem atât de proastă, atât de distrusă, încât îi dădusem toate detaliile.

– Trădat? pufni regele. Sau le-a salvat din lanțurile morții? Ianthe mi-a sugerat că amândouă sunt femei cu voință puternică, la fel ca sora lor. Fără îndoială că vor supraviețui. Și le vor dovedi reginelor noastre că se *poate* face. Dacă persoana este puternică.

Inima mi se opri.

– *Să nu...*

– V-aș sugera să vă pregătiți, mă întrerupse regele.

Iar apoi, iadul izbucni în sală.

Puterea albă, nesfârșită și hidoasă, se izbi în noi.

Nu i-am recunoscut decât trupul lui Rhysand care îl acoperi pe al meu când am fost aruncați cu toții la podea, strigătul lui de durere când primi arsura puterii regelui.

Cassian se răsuci, întinzându-și larg aripile când îl protejă pe Azriel.

Aripile lui... aripile lui...

Țipătul lui Cassian când ghearele de magie pură îi sfâșiară aripile fu cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit vreodată. Mor se grăbi spre el, dar prea târziu.

Rhysand se mișcă într-o clipă, ca și când ar fi fandat spre rege, dar puterea ne lovi din nou și din nou. Rhysand căzu în genunchi.

Surorile mele țipau în cârpele legate la gură. Dar strigătul lui Elain fu un avertisment. Un avertisment să...

În dreapta mea, acum expus, Tamlin alergă spre mine să mă apuce în sfârșit.

Am aruncat un cuțit spre el cât de tare am putut.

El trebui să se aplece ca să nu fie lovit și se retrase din fața celui de-al doilea pe care îl pregătisem, rămânând cu gura căscată la mine, la Rhysand, ca și când chiar ar fi văzut legătura de împerechere dintre noi.

Însă eu m-am răsucit când soldaţii se apropiară şi ne tăiară calea. M-am răsucit şi i-am văzut pe Cassian şi pe Azriel la pământ şi pe Jurian cum râdea încet la sângele care curgea din aripile distruse ale lui Cassian, din care mai rămăseseră doar nişte bucăţi.

M-am grăbit spre el. Sângele meu. Ar fi putut să fie de ajuns, ar fi putut fi...

Mor, în genunchi lângă Cassian, se grăbi spre rege, strigând mânioasă, dar el trimise un pumn de putere spre ea. Mor se feri, cu un cuţit înclinat în mână şi...

Azriel ţipă de durere.

Ea îngheţă şi se opri la un pas de tron. Cuţitul ei zăngăni pe podea.

Regele se ridică.

– Ce regină puternică eşti! şopti el.

Iar Mor se retrase, pas cu pas.

– Ce premiu! spuse regele, acea privire întunecată devorând-o.

Azriel îşi înălţă capul din locul în care era întins în propriul sânge, cu ochii plini de mânie şi durere când îi spuse regelui:

– *Să nu te-atingi de ea!*

Mor se uită la Azriel şi adevărata frică i se citi în ochi. Frică şi altceva. Nu se opri până când nu îngenunche din nou lângă el şi-i apăsă rana cu o mână. Azriel şuieră, dar îi acoperi degetele însângerate cu ale lui.

Rhysand se poziţionă între mine şi rege când am îngenuncheat în faţa lui Cassian. Mi-am sfâşiat mâneca din piele de pe antebraţ...

– Pune-o pe cea mai drăguţă prima, spuse regele, uitând deja de Mor.

M-am răsucit doar ca să fiu apucată din spate de gărzile regelui. Rhysand veni imediat, dar Azriel strigă, arcuindu-şi spatele când otrava regelui îi pătrunse în rană.

– Rhysand, te rog să te abţii să mai ai vreo idee proastă, spuse regele. El îmi zâmbi. Dacă oricare din voi va interveni, îmblânzitorul umbrelor va muri. Păcat de aripile celeilalte brute. În bătaie

de joc, făcu o plecăciune spre surorile mele. Doamnelor, eternitatea vă aşteaptă. Dovediţi-le Maiestăţilor lor că, pentru persoanele cu voinţă puternică, este sigur Cazanul....

Am scuturat din cap, incapabilă să respir, să găsesc o cale de scăpare...

Elain tremura, suspinând când fu târâtă înainte. Spre Cazan.

Nesta începu să-i lovească pe bărbaţii care o ţineau.

– Încetează, spuse Tamlin.

Regele nu făcu aşa ceva.

Lucien, care era lângă Tamlin, îşi apucă sabia din nou.

– Încetează cu asta!

Nesta zbiera la gărzi, la rege, pe când Elain cedă pas cu pas spre Cazan. În timp ce regele flutură din mână, iar lichidul ajunse până la margine. *Nu, nu...*

Reginele nu făcură altceva decât să urmărească tot, cu feţe de piatră. Iar Rhysand şi Mor, separaţi de mine de către gărzi, nu îndrăzniră să mişte nici măcar un muşchi.

– Asta nu face parte din înţelegerea noastră, îi strigă Tamlin regelui. *Pune-i capăt, acum!*

– Nu-mi pasă! spuse ferm regele.

Tamlin se aruncă spre tron, ca şi când ar fi vrut să-l sfâşie în bucăţi.

Magia albă şi fierbinte se izbi în el, aruncându-l la pământ şi punându-i o lesă.

Tamlin se încordă împotriva gulerului de lumină de la gât şi din jurul încheieturilor mâinilor. Puterea lui aurie se aprinse, fără rezultat. Am tras de mâna care încă mi-o ţinea pe a mea; l-am tăiat, de nenumărate ori...

Lucien făcu un pas înainte clătinându-se când Elain fu prinsă între două gărzi şi ridicată. Ea începu atunci să dea din picioare, plângând când se lovi de Cazan, ca şi când ar fi împins-o, ca şi când l-ar fi răsturnat...

– *Destul.* Lucien se grăbi spre Elain, spre Cazan, iar puterea regelui îl legă şi pe el. Pe pământ, lângă Tamlin, cu singurul lui ochi

mărit, Lucien avu bunul-simţ să pară îngrozit când timp se uită între Elain şi Marele Lord.

– Te rog, l-am implorat pe rege, care făcu semn ca Elain să fie băgată în apă. Te rog, am să fac orice, am să-ţi dau orice.

Am sărit în picioare, îndepărtându-mă de locul în care Cassian stătea întins la pământ şi m-am uitat spre regine.

– Vă rog, nu aveţi nevoie de dovadă, eu sunt dovada că funcţionează. Jurian este dovada că este sigur.

– Eşti o hoaţă şi o mincinoasă, spuse regina bătrână. Ai conspirat cu sora noastră. Ar trebui să fii pedepsită cum a fost şi ea. Consideră că asta e mai degrabă un dar.

Elain atinse apa cu piciorul şi ţipă. Groaza cu care ţipă mă lovi atât de profund încât am început să suspin.

– Te rog, am spus eu fără să mă adresez cuiva anume.

Nesta încă lupta, încă urla prin cârpa de la gură.

Elain, pentru care Nesta ar fi ucis şi s-ar fi prostituat şi pentru care ar fi furat. Elain, cea care fusese blândă şi dulce. Elain, cea care urma să se mărite cu fiul unui lord care ura spiriduşii...

Gărzile o băgară pe sora mea în Cazan cu o singură mişcare.

Strigătul meu încă se mai auzea când capul lui Elain se scufundă în apă.

Ea nu ieşi la suprafaţă.

Ţipătul Nestei fu singurul sunet. Cassian se aruncă orbeşte spre el, spre ea, gemând de durere.

Regele Hybernului făcu o mică plecăciune spre regine.

– Iată!

Rhysand, încă separat de mine de un zid de gărzi, îşi strânse pumnul. Dar nu se mişcă, tot aşa cum nici eu şi nici Mor nu am îndrăznit să ne mişcăm, mai cu seamă că viaţa lui Azriel era în mâna regelui.

Şi, de parcă ar fi fost înclinat de nişte mâini invizibile, Cazanul se răsturnă.

Mai multă apă decât părea posibil se revărsă într-o cascadă. O apă neagră, învăluită de fum.

Iar Elain, ca aruncată de un val, alunecă pe pietre cu fața în jos.

Picioarele îi erau atât de palide și de delicate. Nu-mi aminteam ultima dată când le văzusem goale.

Reginele înaintară. Vie, ea trebuia să fie *în viață*, trebuia să-și fi dorit să trăiască...

Elain inhală, iar spatele-i subțire și osos i se înălță, cămașa ei de noapte udă fiind aproape transparentă.

Și când se ridică de pe pământ pe coate, cu cârpa legată la gură, când se întoarse ca să mă privească...

Nesta începu să strige din nou.

Pielea-i palidă începu să lucească. Chipul îi devenise cumva mai frumos, infinit mai frumos, iar urechile ei... Urechile lui Elain îi erau acum ascuțite sub părul ud.

Reginele rămaseră cu gura căscată, iar pentru o clipă, eu nu m-am gândit decât la tatăl meu, la ce ar fi făcut și ar fi spus când fiica pe care o iubea cel mai mult s-ar fi uitat la el cu un chip de spiriduș.

– Deci putem supraviețui, șopti cea mai tânără cu păr negru și ochi strălucitori.

Am căzut în genunchi, dar paznicii nu se deranjară să mă apuce când am suspinat. „Ce făcuse el, ce făcuse el..."

– Acum, cea violentă, dacă sunteți drăguți, spuse Regele Hybernului.

Mi-am întors capul spre Nesta și atunci ea tăcu. Cazanul se îndreptă.

Cassian se agită din nou, căzând pe podea, însă mâna îi zvâcni. Spre Nesta.

Elain încă tremura pe pietrele ude, cămașa de noapte fiindu-i ridicată spre coapse, iar sânii ei mici complet vizibili sub materialul ud. Gărzile chicotiră.

Lucien mârâi la rege peste strânsoarea magică de la gâtul lui:

– *Nu o lăsa așa pe podea...*

Se văzu o lumină puternică și se auzi un râcâit, iar apoi Lucien se îndreptă spre Elain, eliberat de legături. Tamlin rămase legat pe

pământ, acum cu o bandă magică albă și irizată la gură. Dar se uită la Lucien când...

Când Lucien își scoase jacheta și se lăsă în genunchi în fața lui Elain. Ea se feri de haină, de el...

Gărzile o împinseră pe Nesta spre Cazan.

Erau diferite tipuri de tortură, mi-am dat eu seama.

Era tortura pe care o îndurasem eu, pe care o îndurase Rhysand.

Iar apoi, era asta.

Tortura pe care Rhysand se străduise atât de intens să o evite; coșmarurile care îl bântuiau. De a fi incapabil să se miște, să lupte... cât cei dragi nouă erau distruși. Privirea mea o întâlni pe cea a partenerului meu. Agonia se unduia în acea privire violetă; mânia și vinovăția și agonia totală. Erau propria-mi oglindă.

Nesta se luptă la fiecare pas.

Ea nu le făcu munca la fel de ușoară. Îi apucă rapid cu unghiile, îi lovi cu picioarele și se se dădu înapoi.

Și asta nu fu de ajuns.

Noi nu eram de ajuns încât să o salvăm.

Am văzut cum fu ridicată în picioare. Elain rămase tremurând pe pământ, cu haina lui Lucien în jurul ei. Ea nu se uită la Cazanul din spatele ei, nici când picioarele agitate ale Nestei loviră apa.

Cassian se roti din nou, aripile-i sfâșiate zvâcnind și stropind cu sânge, cu mușchii tremurând. La strigătele Nestei, la mânia ei, ochii i se deschiseră încet, lucioși și lipsiți de vedere, ca un răspuns la o chemare din sângele lui; era promisiunea pe care i-o făcuse. Dar durerea îl doborî din nou.

Nesta fu împinsă în apă până la umeri, dar rezistă, chiar și când apa țâșni. Își manifestă mânia și sfidarea țipând și zgâriind.

– *Scufundați-o,* spuse printre dinți regele.

Gărzile, forțându-se, îi apăsară umerii subțiri. Capul ei de un blond închis.

Când îi împinseră capul sub apă, ea se zbătu o ultimă dată, eliberându-și brațul lung și palid.

Arătându-și dinții, Nesta îi arătă un deget Regelui Hybernului.

Degetul care era un blestem și-o osândire.

O promisiune.

Iar când capul Nestei fu apăsat sub apă, când mâna aceea fu apăsată violent în jos, Regele Hybernului avu bunul-simț să pară cumva descurajat.

Apa neagră plescăi pentru o clipă. Suprafața se liniști.

Am vomitat pe podea.

În cele din urmă, gărzile îl lăsară pe Rhysand să îngenuncheze lângă mine în balta tot mai mare a sângelui lui Cassian; îl lăsară să mă îmbrățișese în timp ce Cazanul se înclină din nou.

Apa curse, Lucien ridicând-o pe Elain în brațe și dându-se la o parte. Legăturile lui Tamlin dispărură, împreună cu călușul. El se ridică imediat în picioare, mârâind la rege. Chiar și pumnul care-mi ținea mintea se relaxă într-o mângâiere. De parcă el ar fi știut că victoria era a lui.

Nu-mi păsa. Chiar dacă Nesta era întinsă pe pietre.

Știam că ea era diferită.

Din orice ar fi fost făcută Elain... Nesta era diferită.

Am simțit asta chiar înainte să respire pentru prima dată.

De parcă în procesul creării ei, Cazanul... fusese forțat să dea mai mult decât voise. Ca și cum Nesta s-ar fi luptat chiar și după ce se scufundase și ar fi hotărât că, dacă avea să fie târâtă în iad, Cazanul ar fi urmat-o.

Ca și când degetul pe care îl arătase era acum o promisiune de moarte pentru regele Hybernului.

Nesta respiră, iar când mi-am privit sora, cu frumusețea ei cumva intensificată, cu urechile ei... Când Nesta se uită la mine...

Am văzut mânia, puterea și viclenia.

Apoi, acestea dispărură, groaza şi şocul strâmbându-i chipul, dar ea nu se opri. Era liberă; era relaxată.

Ea se ridică în picioare, împiedicându-se de membrele ei un pic mai lungi şi mai subţiri, rupându-şi căluşul de la gură...

Nesta se izbi de Lucien, i-o luă pe Elain din braţe şi ţipă când bărbatul se retrase:

– *Pleacă de lângă ea!*

Lui Elain îi alunecară picioarele pe podea, dar Nesta o ţinu în poziţie verticală, trecându-şi mâinile peste chipul lui Elain, peste umerii şi părul ei...

– *Elain, Elain, Elain,* suspină ea.

Cassian se roti din nou, încercând să se ridice, să-i răspundă vocii Nestei, care o ţinea pe sora mea şi îi striga numele de nenumărate ori.

Dar Elain se uita peste umărul Nestei.

La chipul lui Lucien pe care, în cele din urmă, îl studiase cu atenţie.

Ochii căprui închis întâlniră un ochi roşiatic şi unul din metal.

Nesta încă plângea, încă era mânioasă, încă se uita la Elain...

Lucien îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

– Eşti partenera mea, îi spuse el cu o voce spartă lui Elain.

CAPITOLUL 66

Nu m-am gândit prea mult la declarația lui Lucien.

Nesta totuși se întoarse spre el.

– *Ba nu este,* spuse ea și îl împinse din nou.

Lucien nu se mișcă un centimetru. Palid la față ca moartea, o fixă cu privirea pe Elain. Sora mea nu spuse nimic, inelul din fier licărind slab pe degetul ei.

– Interesant, șopti Regele Hybernului. Foarte interesant. El se întoarse spre regine. Vedeți? Nu v-am arătat o dată, ci de două ori că este sigur. Cui i-ar plăcea să se transforme prima? Poate vă veți căpăta și cu un lord Spiriduș ca partener.

Regina cea tânără înaintă, uitându-se într-adevăr la toți bărbații Spiriduși adunați. Ca și când ar fi putut să aleagă.

Regele chicoti.

– Foarte bine, atunci!

Ura mă inundă atât de violent, încât nu am mai putut să o controlez; încât doar sunetul strigătului ei de război îmi umplu inima. Aveam să-i ucid. Aveam să-i ucid *pe toți...*

– Dacă ești atât de dispus să te târguiești, spuse brusc Rhysand, ridicându-se în picioare și trăgându-mă cu el, poate am să mă târguiesc și eu cu tine.

– O?

Rhysand ridică din umeri.

Nu. Fără alte înţelegeri, fără alte sacrificii. Nu mai voiam să se sacrifice bucată cu bucată.

Era destul.

Iar dacă regele ar fi refuzat, dacă nu ar mai fi fost nimic de făcut în afară de a-mi vedea prietenii murind...

Nu puteam accepta asta. Nu puteam să îndur aşa ceva.

Cât despre Rhysand şi familia pe care o găsisem... Ei nu avuseseră nevoie de mine – nu cu adevărat. Îşi doriseră doar să anuleze puterea Cazanului.

Îi dezamăgisem. La fel cum le dezamăgisem pe surorile mele, ale căror vieţi le distrusesem acum...

M-am gândit la inelul care mă aştepta acasă. M-am gândit la inelul de pe degetul lui Elain, primit de la un bărbat care, acum, foarte probabil ar fi vânat-o şi ar fi ucis-o. Dacă Lucien ar fi lăsat-o vreodată să plece.

M-am gândit la toate lucrurile pe care voiam să le pictez şi pe care nu aveam să le mai pictez niciodată.

Dar pentru ei, pentru familia mea de sânge şi pentru cea aleasă de mine, pentru partenerul meu... Ideea care îmi veni nu-mi păru atât de înspăimântătoare.

Şi, astfel, nu mi-a fost frică.

Am căzut în genunchi cu un spasm, cuprinzându-mi capul în mâini când am scrâşnit din dinţi şi am suspinat şi am gâfâit, trăgându-mă de păr...

Pumnul acelei vrăji nu avu timp să mă prindă din nou când am izbucnit pe lângă el.

Rhysand se întinse spre mine, dar eu mi-am dezlănţuit puterea, o strălucire din acea lumină albă şi pură, tot ce scăpase de sub vraja regelui. O rază din lumina care era doar pentru Rhysand, pe care o aveam doar datorită lui Rhysand. Am sperat că înţelegea.

Aceasta erupse prin cameră, armata adunată huiduind și retrăgându-se.

Chiar și Rhysand înghețase, iar regele și reginele rămaseră cu gurile căscate. Și surorile mele și Lucien se întorseseră.

Dar acolo, în adâncul luminii Zilei... am adunat-o. O putere clară, purificatoare. Distrugătoarea Blestemului – distrugătoarea vrăjii. Lumina trecu prin toate capcanele fizice, arătându-mi lațurile vrăjilor și farmecelor, arătându-mi calea de ieșire... Am ars mai strălucitor, căutând, căutând...

Îngropate în zidurile din oase ale castelului, protecțiile erau strâns țesute.

Am trimis acea lumină orbitoare încă o dată – o distracție și o scamatorie cât le-am tăiat protecțiile din arterele vechi.

Acum, trebuia doar să-mi joc rolul.

Lumina se estompă, iar eu am rămas ghemuită pe podea, cu capul în mâini.

Liniște. Toți se holbară la mine în liniște.

Până și Jurian încetase să se bucure din locul în care era acum rezemat de zid.

Însă eu m-am uitat doar la Tamlin când mi-am coborât mâinile, am inspirat adânc și am clipit. M-am uitat la mulțime și la sânge și la Regatul Nopții, iar apoi, în cele din urmă, din nou la el, când am șoptit:

– Tamlin?

El nu se mișcă niciun centimetru. Dincolo de el, regele se uita la mine cu gura căscată. Dacă știa că îi rupsesem de tot protecțiile sau că o făcusem intenționat, nu mă interesa – nu încă.

Am clipit din nou, ca și când mi-aș fi limpezit mintea.

– Tamlin? M-am uitat la mâinile mele, la sânge, iar când l-am privit pe Rhysand, când mi-am văzut prietenii cu fețe sumbre și surorile nemuritoare și ude leoarcă...

Doar șocul și confuzia se citiră pe chipul lui Rhysand când m-am îndepărtat de el.

Departe de ei. Spre Tamlin.

– Tamlin, am reuşit eu să spun încă o dată. Ochiul lui Lucien se mări când păşi între mine şi Elain. M-am întors spre Regele Hybernului. Unde... M-am întors din nou spre Rhysand. Ce mi-ai făcut, am şoptit eu, pe un ton scăzut şi gutural, dându-mă înapoi către Tamlin. *Ce ai făcut?*

„Scoate-i afară. Scoate-le pe surorile mele afară.

Intră în joc. Te rog..."

Fără scuturi, nu se auzi niciun sunet, niciun licăr de emoţie nu se simţi în legătura noastră. Puterea regelui o blocase complet. Nu puteam face nimic împotriva ei, fie că eram sau nu Distrugătoarea Blestemului.

Dar Rhysand îşi băgă mâinile în buzunar şi mă întrebă mieros:

– Cum te-ai eliberat?

– Ce? se agită Jurian, împingându-se din zid şi dând buzna spre noi.

Dar eu m-am întors spre Tamlin şi i-am ignorat trăsăturile, mirosul şi hainele deloc la locul lor. El mă privi circumspect.

– Nu-l lăsa să mă ia din nou, nu-l lăsa... Nu... Nu m-am putut abţine să nu suspin, nu când forţa a ceea ce făceam mă izbi din plin.

– Feyre! spuse încet Tamlin.

Iar eu am ştiut că am câştigat.

Am suspinat mai tare.

„Scoate-le afară pe surorile mele, l-am implorat pe Rhysand prin legătura tăcută. Am deschis protecţiile pentru tine – pentru voi toţi. Scoate-i afară."

– Nu-l lăsa să mă ia, am suspinat eu din nou, nu vreau să mă întorc.

Iar când m-am uitat la Mor, la lacrimile care îi curgeau pe faţă în timp ce îl ajuta pe Cassian să se ridice, am ştiut că îşi dădu seama la ce mă refeream. Dar lacrimile dispărură, transformându-se în tristeţe pentru Cassian când îşi întoarse faţă plină de ură şi îngrozită spre Rhysand şi spuse cu patos:

– Ce i-ai făcut fetei?

Rhysand își înclină capul.

– Cum ai făcut-o, Feyre? Era atât de plin de sânge.

Un ultim joc – acesta era ultimul joc pe care îl jucam împreună.

Am scuturat din cap. Reginele se retraseră, gărzile lor formând un zid între noi.

Tamlin mă privi cu atenție. La fel și Lucien.

Așadar, m-am întors spre regele care zâmbea de parcă ar fi știut, însă eu i-am spus:

– Rupe legătura!

Rhysand înțepeni ca mort.

Am alergat spre rege, iar genunchii mă durură când m-am aruncat pe podeaua din fața tronului său.

– Rupe legătura! Înțelegerea, legătura de împerechere. El m-a obligat să o fac, m-a obligat să jur...

– Nu, spuse Rhysand.

L-am ignorat, chiar dacă inima mi se frângea, chiar dacă știam că nu voise să o spună...

– Fă-o, l-am implorat pe rege, rugându-mă în tăcere ca el să nu observe protecțiile distruse, ușa pe care o lăsasem larg deschisă. Știu că poți. Doar... eliberează-mă. Eliberează-mă de ea.

– *Nu,* spuse Rhysand.

Dar Tamlin se uita între noi. Iar eu m-am uitat la el, la Marele Lord pe care îl iubisem cândva și am șoptit:

– Gata. Fără moarte, fără crime. Am suspinat printre dinții încleștați. M-am forțat să mă uit la surorile mele. *Gata.* Ia-mă *acasă* și lasă-le să plece. Spune-i că face parte din înțelegere și lasă-le să plece. Te rog!

Cuprins de durere la fiecare mișcare, Cassian se întoarse încet, suficient, încât să mă privească peste aripile sfâșiate. Și, în ochii lui îndureraţi, am văzut că înțelesese.

Regatul Visurilor. Aparținusem unui regat al visurilor. Și visătorilor.

Și pentru visurile lor... pentru ceea ce lucraseră și sacrificaseră... puteam să o fac.

„Scoate-le afară pe surorile mele", i-am spus lui Rhysand o ultimă dată, trimițând gândul în zidul de piatră dintre noi.

M-am uitat la Tamlin.

– S-a terminat! Du-mă acasă!

Acei ochi verzi îi întâlniră pe ai mei, iar tristețea și tandrețea din ei fură cele mai hidoase lucruri văzute vreodată.

– Lasă-i să plece, rupe legătura și hai să terminăm cu asta, îi spuse Tamlin hotărât regelui. Surorile ei vor veni cu noi. Deja ai încălcat prea multe limite.

Jurian dădu să obiecteze, dar regele spuse:

– Foarte bine.

– Nu, fu tot ce spuse din nou Rhysand.

Tamlin mârâi la el:

– *Nu-mi pasă* dacă este partenera ta. Nu îmi pasă dacă te crezi îndreptățit să o ai. Ea este *a mea* și, într-o zi, mă voi răzbuna pentru tot ce-a îndurat, pentru tot ce-a suferit și pentru disperarea ei. Într-o zi, poate când va decide că vrea să te omoare, voi fi bucuros să o ajut.

„Pleacă! Pleacă odată! Ia-le cu tine pe surorile mele."

Rhysand mă fixa cu privirea, pur și simplu.

– Nu o face!

Însă eu m-am îndepărtat până când m-am lovit de pieptul lui Tamlin; până când mâinile lui, calde și grele, îmi atinseră umerii.

– Fă-o! îi spuse el regelui.

– Nu, zise din nou Rhys, cu vocea spartă.

Dar regele arătă spre mine, iar eu am țipat.

Tamlin mă apucă de brațe când am început să țip din cauza durerii care îmi sfâșie pieptul și brațul stâng.

Rhysand era pe pământ, urlând, iar mie mi s-a părut că l-aş fi auzit zicându-mi numele, strigându-l în timp ce suspinam şi mă agitam. Eram sfâşiată, muream, muream...

Nu. Nu, nu voiam asta, nu voiam să...

Un pocnet îmi răsună în urechi.

Iar lumea se despărţi în două când legătura se rupse.

CAPITOLUL 67

Am leşinat.

Trecuseră abia câteva secunde când am deschis ochii. Mor îl ridica acum pe Rhysand, care gâfâia pe podea, cu privirea sălbatică, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii...

Tamlin îmi smulse mănuşa de pe mâna stângă.

Pielea goală şi curată îl întâmpină, fără tatuaj.

Eu am tot suspinat, iar el mă cuprinse în braţele care-mi păreau total nepotrivite. Mirosul lui aproape mă făcu să mă înec.

Mor dădu drumul gulerului jachetei lui Rhysand, iar el se târî – *se târî* înapoi spre Azriel şi Cassian, sângele lor plescăindu-i pe mâini şi pe gât când se ridică prin el. Respiraţia lui aspră îmi spintecă sufletul...

Regele nu făcu decât să fluture din mână spre el.

– Eşti liber să pleci, Rhysand. Otrava prietenului tău a dispărut. Mă tem că aripile celuilalt sunt cam distruse.

„Nu te opune, nu spune nimic, l-am implorat eu când Rhysand ajunse la fraţii lui. Ia-le pe surorile mele. Protecţiile sunt anulate."

Era linişte.

Aşa că m-am uitat doar o dată la Rhysand, apoi la Cassian, Mor şi Azriel.

Ei deja se uitau la mine, cu feţele însângerate, reci şi mânioase. Dar în spatele lor... ştiam că era dragoste. Ei îmi înţeleseră lacrimile care îmi curseră pe faţă când mi-am luat rămas-bun în tăcere.

Apoi Mor, rapidă ca o viperă, se teleportă spre Lucien. Spre surorile mele. Ca să-i arate lui Rhysand, mi-am dat eu seama, ce făcusem; gaura pe care o făcusem pentru evadarea lor...

Ea îl lovi cu palma în piept pe Lucien şi îl dădu la o parte, iar strigătul lui scutură sala în timp ce Mor îmi apucă surorile de braţ şi dispăru.

Strigătul lui Lucien încă se auzea când Rhysand fandă, apucându-i pe Azriel şi pe Cassian şi nici măcar nu se întoarse spre mine când se teleportară afară.

Regele se ridică repede în picioare, vărsându-şi mânia pe gărzi; pe Jurian, pentru că nu le apucase pe surorile mele, voind să ştie ce se întâmplase cu protecţiile castelului...

Abia l-am auzit. În mintea mea era doar linişte. Câtă linişte era acolo unde fuseseră, cândva, râsul întunecat şi amuzamentul viclean. Mintea mea era un pustiu bătut de vânt.

Lucien scutura din cap şi gâfâia când se întoarse spre noi.

– *Adu-o înapoi,* se răsti el la Tamlin, peste vocea regelui. Un partener era un partener care deja se dezlănţuia ca să apere ce-i aparţinea.

Tamlin îl ignoră. La fel am făcut şi eu. Abia puteam sta în picioare, dar m-am întors spre rege când se aşeză pe tron, prinzând atât de strâns cotierele, încât monturile îi erau albe.

– Mulţumesc, am şoptit eu, cu o mână pe piept, cu pielea atât de palidă, atât de albă. Mulţumesc.

El se adresă doar reginelor adunate, acum la o distanţă sigură:

– Începeţi.

Reginele se uitară una la cealaltă, apoi la gărzile lor cu ochi mari, şi şerpuiră spre Cazan zâmbind tot mai larg. Ca lupii care încercuiau

prada. Una dintre ele se răsti la alta pentru că o împinsese, iar eu nu m-am deranjat să aud ce le şopti regele.

Jurian se apropie de Lucien în mijlocul gâlcevii tot mai mari, râzând încet.

– Ştii ce le fac ticăloşii illyrieni femeilor drăguţe? Nu ai să mai ai o parteneră – cel puţin nu una care să-ţi fie de folos în vreun fel.

Lucien îi răspunse cu un mârâit sălbatic.

Am scuipat la picioarele lui Jurian.

– Poţi să te duci naibii, ticălos hidos!

Tamlin mă strânse mai puternic de umeri. Lucien se întoarse spre mine, iar ochiul metalic se roti şi miji. Secolele de gândire cultivată se activară.

Gândul că surorile îmi fuseseră luate nu mă făcu să intru în panică.

– O vom aduce înapoi, am spus eu încet.

Dar Lucien mă privea cu precauţie. Prea precaut.

– Du-mă acasă! i-am spus lui Tamlin.

Dar regele interveni peste reginele care se certau:

– Unde este?

Preferam vocea arogantă şi amuzată în locul celei monotone şi brutale care străbătu sala.

– Tu – *tu* trebuia să foloseşti Cartea Respiraţiilor, spuse regele. Am simţit-o aici, cu...

Întregul castel se cutremură când îşi dădu seama că nu o ţinusem în jachetă.

– Te-ai înşelat, fu tot ce i-am spus.

Nările i se umflară. Până şi marea de dedesubt păru să se retragă de groază la mânia care îi albi faţa roşiatică. Însă el clipi, iar expresia dispăru, şi îi spuse ferm lui Tamlin:

– Te aştept aici după ce Cartea va fi recuperată.

Puterea, care mirosea a liliac şi cedru şi a verdeaţă proaspătă, se răsuci în jurul meu, pregătindu-ne să ne teleportăm prin protecţiile despre care nici măcar nu bănuiau că le distrusesem.

Aşa că le-am spus regelui, lui Jurian şi reginelor care, pregătite la buza Cazanului, se certau pe înfundate pentru cine avea să intre prima:

– Am să vă aprind rugurile funerare cu mâna mea pentru ce le-aţi făcut surorilor mele!

Apoi am plecat.

CAPITOLUL 68

Rhysand

M-am prăbuşit pe podeaua casei din oraş, iar Amren apăru imediat acolo, cu mâinile pe aripile lui Cassian şi înjură când îi văzu rănile şi gaura din pieptul lui Azriel.

Nici măcar puterile ei vindecătoare nu puteau să-i însănătoşească pe amândoi. Nu, aveam nevoie de o vindecătoare adevărată pentru fiecare din ei, şi repede, pentru că, în cazul în care Cassian şi-ar fi pierdut aripile... Ştiam că ar fi preferat moartea. Orice illyrian ar fi preferat-o.

– Unde este ea? întrebă Amren.

„Unde este ea, unde este ea, unde este ea."

– Scoate Cartea de aici, am spus eu, aruncând jumătăţile pe jos. Uram să le ating; le uram nebunia şi disperarea şi bucuria. Amren ignoră ordinul.

Mor nu apăruse – lăsându-le sau ascunzându-le pe Nesta şi Elain în orice loc i s-ar fi părut mai sigur.

– Unde este ea? spuse din nou Amren, apăsându-şi o mână pe spatele distrus al lui Cassian. Ştiam că nu se referea la Mor.

Ca şi când gândurile mele ar fi chemat-o, verişoara mea apăru palidă şi gâfâind. Ea căzu pe podea în faţa lui Azriel, mâinile-i acoperite cu sânge uscat tremurându-i când îi scoase săgeata din piept,

sângele curgând pe covor. Ea apăsă rana cu degetele, lumina pâlpâind când puterea ei lipi osul, carnea și venele.

– *Unde este ea?* izbucni Amren încă o dată.

Nu am fost în stare să rostesc cuvintele.

Așa că Mor le rosti în locul meu când îngenunche deasupra lui Azriel, ambii mei frați fiind, din fericire, inconștienți.

– Tamlin l-a lăsat pe rege să treacă prin tărâmul lui și i-a oferit capetele noastre pe o tavă pentru faptul că a prins-o pe Feyre și că i-a rupt legătura și a reușit să o ducă înapoi în Regatul Primăverii. Dar Ianthe l-a trădat pe Tamlin; i-a spus regelui unde să le găsească pe surorile lui Feyre. Așa că regele le-a adus pe surorile lui Feyre împreună cu reginele, ca le să dovedească faptul că poate să le facă nemuritoare. Le-a băgat în Cazan. Cât au fost transformate, nu am putut să facem nimic. Ne-a avut la mână.

Acei ochi argintii se îndreptară spre mine.

– Rhysand!

– Nu am mai avut de ales, iar Feyre știa asta, am reușit să spun. Așa că s-a prefăcut că s-a eliberat de controlul pe care Tamlin credea că încă îl aveam asupra minții ei. A pretins că... ne urăște. Și i-a spus că va merge acasă, dar numai dacă încetau crimele. Dacă ne eliberau.

– Și legătura, șopti Amren, sângele lui Cassian strălucindu-i pe mâini cât ea îi încetini hemoragia.

– Ea i-a cerut regelui să rupă legătura, rosti Mor. El s-a supus.

Mi s-a părut că eram pe moarte – cu toate că pieptul meu chiar ar fi putut să fie despicat în două.

– Asta e imposibil, spuse Amren. O legătură ca aceea nu poate fi ruptă.

– Regele a spus că poate să o facă.

– Regele este un nebun, spuse Amren. O legătură ca aceea *nu poate* fi ruptă.

– Nu, nu se poate, am spus eu.

Amândouă se uitară la mine.

Mi-am limpezit mintea și inima frântă din cauza celor făcute de partenera mea; a sacrificiului ei pentru mine și familia mea. Pentru surorile ei. Pentru că ea nu crezuse... că era esențială. În ciuda a tot ceea ce făcuse ea.

– Regele a anulat înțelegerea dintre noi. A fost greu, dar nu și-a dat seama că nu era legătura de împerechere.

Mor tresări.

– Ea... Feyre știe...

– Da, am șoptit eu. Iar acum, partenera mea este în mâinile inamicilor.

– Du-te și ia-o, spuse Amren printre dinți. *Chiar acum.*

– *Nu,* am spus eu și am urât cuvântul.

Ele se uitară cu gura căscată la mine, iar eu am vrut să urlu când am văzut sângele care le acoperea și pe frații mei suferinzi și inconștienți de pe covorul din fața lor.

Dar am reușit să-i spun verișoarei mele:

– Nu ai auzit ce i-a spus Feyre? I-a promis că o să-l distrugă... din interior.

Mor se albi la față, magia ei strălucind pe pieptul lui Azriel.

– Se duce în acea casă ca să-l distrugă. Ca să-i distrugă pe toți.

Am dat aprobator din cap.

– Acum este o spioană, în legătură directă cu mine. Ea va ști ce va face regele Hybernului, unde se va duce și ce va plănui. Și îmi va raporta.

Pentru că, între noi, slabă și delicată, ascunsă astfel încât nimeni să nu o poată găsi... între noi era o urmă de culoare și de bucurie, o lumină și o umbră – o șoaptă a *ei.* Legătura noastră.

– Ea este partenera ta, îmi spuse Amren. Nu este spioana ta. *Du-te și ia-o.*

– Ea este partenera mea. Și spioana mea, am spus eu prea încet. Și este Marea Doamnă a Regatului Nopții.

– Ce? șopti Mor.

În mintea mea, am mângâiat cu un deget legătura dintre noi, acum bine ascunsă, și am spus:

– Dacă i-ar fi scos și cealaltă mănușă, i-ar fi văzut cel de-al doilea tatuaj de pe brațul drept. Identic cu celălalt. Desenat noaptea trecută, când ne-am strecurat afară, am găsit o preoteasă și am numit-o Marea mea Doamnă.

– Nu... nu consoartă, spuse Amren fără să gândească, clipind. Nu o mai văzusem surprinsă de... secole.

– Nu consoartă, nu soție. Feyre este Marea Doamnă a Regatului Nopții. Egala mea din toate punctele de vedere; va purta coroana mea și va sta pe un tron, lângă al meu. Nu va fi niciodată marginalizată sau desemnată să se reproducă, să dea petreceri și să crească urmași. Este regina mea.

Ca și când ar fi fost un răspuns, un licăr de dragoste făcu legătura să tremure. M-am concentrat asupra ușurării care amenința să-mi distrugă orice urmă de calm pe care îl simulam.

– Vrei să-mi spui că Marea mea Doamnă este acum înconjurată de inamici? șopti Mor. O expresie mortal de calmă îi traversă chipul pătat de lacrimi.

– Vreau să-ți spun, am zis eu, privind sângele închegat de pe aripile lui Cassian, pe care le îngrijea Amren. Sub mâinile lui Mor, Azriel încetase, în sfârșit, să mai sângereze. Era suficient cât să-i țină în viață până când ar fi ajuns vindecătoarea. Vreau să-ți spun, am repetat eu, cu puterea care creștea și mi se freca de piele și de oase, disperată să fie dezlănțuită asupra lumii, că Marea ta Doamnă a făcut un sacrificiu pentru regatul ei și că noi vom acționa la momentul potrivit.

Poate faptul că Lucien era partenerul lui Elain avea să ajute... cumva. Aveam să găsesc o cale.

Iar apoi, alături de partenera mea, urma să sfâșiem în bucăți Regatul Primăverii; să îi nimicim pe regele Hybernului, pe Ianthe și pe reginele muritoare. Încet.

– Și până atunci? întrebă Amren. Cum rămâne cu Cazanul... și cu Cartea?

– Până atunci, vom merge la război, am spus eu, fixând ușa cu privirea ca și când aș fi putut s-o văd cum intră râzând, frumoasă și vibrantă.

CAPITOLUL 69

Feyre

Împreună cu Tamlin, am aterizat pe pietrişul aleii mărginite de copaci din faţă.

Uitasem cât de linişte era aici.

Cât de mic era locul. Pustiu.

Primăvara era la început, iar aerul blând mirosea a trandafiri.

Încă era frumos. Dar mai erau şi uşile de la intrare, în spatele cărora mă închisese.

Era fereastra în care bătusem, încercând să ies. O închisoare drăguţă, acoperită de trandafiri.

Capul îmi zvâcnea, însă eu am zâmbit şi am spus printre lacrimi:

– Credeam că nu am s-o mai văd niciodată.

Tamlin mă ţintuia cu privirea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Nici eu nu credeam.

„Şi ne-ai trădat – i-ai trădat pe toţi nevinovaţii din tărâm pentru asta. Doar ca să mă poţi avea din nou."

Iubirea – iubirea era un balsam şi o otravă în aceeaşi măsură.

Însă iubirea era cea care-mi ardea în piept. Chiar lângă legătura pe care regele Hybernului nici măcar nu o atinsese, pentru că nu ştiuse cât de adânc şi de departe ar fi trebuit să sape ca să o distrugă. Ca să ne despartă pe mine şi pe Rhysand.

Duruse – duruse ca naiba să punem capăt înţelegerii dintre noi – iar Rhys îşi făcuse treaba perfect, cu o groază ireproşabilă. Dintotdeauna ne pricepuserăm atât de bine să ne jucăm împreună.

Nu mă îndoisem de el şi nu îi răspunsesem decât cu „Da" când mă dusese în templu în seara precedentă, unde îmi depusesem jurămintele.

Faţă de el, faţă de Velaris şi faţă de Regatul Nopţii.

Şi acum... o mângâiere uşoară şi iubitoare de-a lungul legăturii, ascunsă sub pustiul în care se-ncheiase înţelegerea. Am trimis înapoi pâlpâitul unui sentiment, dorindu-mi să-l pot atinge, să-l pot ţine, să pot râde cu el.

Însă nu le-am permis gândurilor să mi se citească pe chip, ci doar uşurării liniştite când m-am sprijinit de Tamlin, oftând.

– Parcă... parcă o parte a fost un vis sau un coşmar. Dar... Dar mi-am adus aminte de tine. Şi când te-am văzut astăzi aici, am rezistat şi m-am luptat pentru că ştiam că ar fi putut să fie singura mea şansă şi...

– Cum de-ai scăpat de sub controlul lui? întrebă Lucien monoton din spatele nostru.

Tamlin îl avertiză cu un mârâit.

Uitasem că era acolo. Tovarăşul surorii mele. Am hotărât că Mama chiar avea un simţ al umorului.

– Am vrut asta – nu ştiu cum. Pur şi simplu, mi-am dorit să mă eliberez de el şi am făcut-o.

Ne-am cântărit reciproc din priviri, dar Tamlin îmi mângâie uşor umărul cu degetul mare.

– Eşti... eşti rănită?

Am încercat să nu tresar. Ştiam la ce se referea. Credea că Rhysand ar fi făcut aşa ceva oricui...

– Eu... nu ştiu, m-am bâlbâit. Nu... Nu-mi aduc aminte de lucrurile acelea.

Lucien îşi miji ochiul de metal de parcă ar fi putut simţi minciuna.

Însă eu m-am uitat în sus, la Tamlin, și i-am atins gura cu blândețe. Cu pielea mea goală.

– Ești adevărat, am spus. M-ai eliberat.

Fu un efort să nu-mi transform mâinile în gheare și să nu-i scot ochii. Trădătorul – mincinosul. Criminalul.

– Tu te-ai eliberat, șopti Tamlin. Îmi făcu semn spre casă. Odihnește-te... și apoi vom sta de vorbă. Eu... trebuie să o găsesc pe Ianthe. Și să lămurim niște lucruri.

– De data asta, vreau și eu să particip, am spus eu oprindu-mă când încercă să mă mâne înapoi în frumoasa închisoare. Nu mai... Nu mai vreau să mă dai la o parte. Nu mai vreau paznici. Te rog. Am atât de multe să îți spun despre ei, dar... pot să ajut. Putem să le recuperăm pe surorile mele. Lasă-mă să ajut.

„Să te ajut în direcția greșită. Să te ajut să-ți distrugi regatul și să-l dobor pe Julian, să le nimicesc pe reginele ticăloase și trădătoare. Și apoi să o sfâșii pe Ianthe în bucățele pe care să le îngrop astfel încât să nu le găsească nimeni."

Tamlin se uită cu atenție la chipul meu și, în cele din urmă, dădu aprobator din cap.

– O vom lua de la capăt. Vom face lucrurile diferit. Când ai fost plecată, mi-am dat seama... că m-am înșelat în atât de multe privințe, Feyre. Și îmi pare rău.

Era prea târziu. Al naibii de târziu. Însă mi-am sprijinit capul de umărul său când mă cuprinse de mijloc și mă conduse către casă.

– Nu contează. Acum sunt acasă.

– Pentru totdeauna, îmi promise el.

– Pentru totdeauna, l-am îngânat eu, uitându-mă în urmă, spre locul în care Lucien stătea în pietrișul de pe alee.

Se uita la mine. Cu fața împietrită. De parcă și-ar fi dat seama de toate minciunile.

De parcă ar fi știut de al doilea tatuaj de sub mănușa mea și de strălucirea pe care o avea acum.

Ca și când și-ar fi dat seama că lăsaseră o vulpe în cotețul găinilor – și că el nu putea face nimic.

Nu și dacă voia să-și mai vadă vreodată perechea – pe Elain.

I-am zâmbit dulce și somnoros lui Lucien. Așa începu jocul nostru.

Am pășit pe treptele curate de marmură spre ușile de la intrare ale conacului.

Și așa o conduse Tamlin fără să vrea pe Marea Doamnă a Regatului Nopții în inima teritoriului său.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc următoarelor persoane care mi-au binecuvântat viața:

Soțului meu, Josh: M-ai ajutat să trec de anul acesta. (Și de mulți alții, înainte, dar mai ales de acesta.) Nu am cuvinte să-ți spun cât de mult te iubesc și cât îți sunt de recunoscătoare pentru tot ceea ce faci. Pentru nenumăratele mese pe care le-ai gătit, ca să nu fiu nevoită să mă opresc din scris; pentru sutele de vase pe care le-ai spălat după aceea, pentru ca eu să pot să alerg înapoi în biroul meu și să continuu să lucrez; pentru orele în care ai plimbat câinele, mai ales dimineața devreme, doar ca să pot să dorm un pic... Această carte este acum o carte *adevărată* datorită ție. Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine când eram prea obosită, pentru că mi-ai șters lacrimile când inima mi-a fost grea și pentru că m-ai însoțit în atât de multe aventuri în întreaga lume.

Lui Annie, care nu poate să citească aceste rânduri, dar care, oricum, merită să fie apreciată: fiecare secundă cu tine este un dar. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să nu mă simt singură – și pentru râsul, bucuria și dragostea pe care le-ai adus în viața mea. Te iubesc, drăgălașo!

Lui Susan Dennard, sora mea de suflet și *anam cara*. Sunt destul de sigură că am depășit un record acum, dar îți mulțumesc pentru că ai fost o prietenă pentru care a meritat să aștept și pentru vremurile cu adevărat grozave și pline de distracție pe care le-am trăit împreună. Lui Alex Bracken, Erin Bowman, Lauren Billings, Christina Hobbs,

Victoria Aveyard, Jennifer L. Armentrout, Gena Showalter și Claire Legrand: Sunt atât de norocoasă să vă am ca prieteni. Vă ador pe toți.

Agentului meu, Tamar Rydzinski: ce m-aș face fără tine? Ai fost sprijinul meu, steaua mea călăuzitoare și zâna mea cea bună încă de la început. După șapte cărți, încă nu pot să-mi exprim recunoștința în cuvinte. Editorului meu, Cat Onder: să lucrez cu tine pentru aceste cărți a fost un punct culminant al carierei mele. Îți mulțumesc pentru înțelepciunea ta, pentru bunătatea și geniul editorial.

Echipei mele fenomenale de la Bloomsbury din întreaga lume și CAA: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Jon Cassir, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Nick Thomas, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Diane Aronson, Emily Klopfer, Melissa Kavonic, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Adiba Oemar, Hermione Lawton, Kelly de Groot și întregii echipe pentru drepturi de autor în străinătate: este o onoare să vă cunosc și să lucreze cu voi. Vă mulțumesc pentru că mi-ați făcut visurile să devină realitate. Lui Cassie Homer: îți mulțumesc *pentru tot*. Ești absolut încântătoare.

Familiei mele (în special părinților mei): Vă iubesc extrem de mult.

Le mulțumesc următorilor: Louisse Ang, Nicola Wilksinson, Elena Yip, Sasha Alsberg, Vilma Gonzalez, Damaris Cardinali, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jamie Miller, Alice Fanchiang și celor de la Maas Thirteen: generozitatea, prietenia și sprijinul vostru înseamnă totul pentru mine.

Și, în cele din urmă, le mulțumesc cititorilor mei. Voi sunteți cei mai mari. Chiar cei mai tari. Nimic nu ar fi fost posibil fără *voi*. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru tot ceea ce faceți pentru mine și cărțile mele.

De acelaşi autor

REGATUL SPINILOR ŞI AL TRANDAFIRILOR

VOL. 1

Feyre a crescut într-o lume în care magia există doar în legende. Dar dacă această lume ar fi reală şi, mai mult decât atât, ar ameninţa să arunce lumea muritorilor într-un război întunecat? Mânată de promisiunea de a-şi apăra familia, făcută mamei ei, Feyre va afla că în lumea zânelor totul este posibil, chiar şi să te îndrăgosteşi de un Mare Lord al spiriduşilor. O ameninţare pluteşte, însă, asupra acestui tărâm magic, iar Feyre este singura care poate salva de la pieire regatul zânelor şi lumea oamenilor.

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU TINERI

- JOSEPHINE ANGELINI / *Predestinați*
- BLUE BALLIETT
  Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
- CLIVE BARKER / *Abarat – Cărțile Abaratului / Abarat – Zile de magie*
- HOLLY BLACK / *Jertfa / Curajul / Ținutul fierului*
- HERBIE BRENNAN / *Războaiele împărăției de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul tărâmului*
- MAITE CARANZA / *Clanul lupoaicei*
- KRISTIN CASHORE / *Darul*
- CATHRYN CONSTABLE / *Prințesa lupilor*
- NANCY FARMER / *Marea Trolilor*
- ALEX FLINN / *Bestia*
- GAYLE FORMAN / *Dacă aș rămâne*
- KAMI GARCIA & MARGARET STOHL
  A 16-a Lună
- HELEN GRANT
  Misterioasa dispariție a Katharinei Linden
- MICHAEL GRANT – Seria *Dispăruți:*
  Dispăruți / Foamea / Minciunile
- MICHELLE HARRISON / *13 comori*
- ALICE HOFFMAN / *Aquamarine*
- PAUL HOFFMAN / *Mâna stângă a lui Dumnezeu*
- IMOGEN HOWSON / *Conexiunea*
- MAUREEN JOHNSON / *Fata și marea*
- CARRIE JONES / *Setea*
- SARAH J. MAAS / *Tronul de cleștar*
- KATHERINE MARSH / *Turistul nopții*
- MELISSA MARR / *Fascinație, Obsesie*
- KAI MEYER – Seria *Oamenii Văzduhului*
  Înalt: Mătase și sabie / Lance și lumină / Dragon și diamant / Focul de gheață
- STEPHENIE MEYER / *Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi / Gazda / Noua și scurta viață a lui Bree Tanner*
- MICHAEL MORPURGO / *Calul de război*
- HENRY H. NEFF / *Tapiseria – Dulăul din Rowan / Al doilea asediu*
- GARTH NIX – Trilogia *Vechiului Regat:*
  Sabriel / Lirael / Abhorsen
- ALYSON NOËL / *Evermore / Lună albastră*
- CHRISTOPHER PAOLINI
  Trilogia *Moștenirea: Eragon / Eragon II: Cartea primului născut / Eragon III: Brisingr / Moștenirea*
- URSULA POZNANSKI
  Erebos – Jocul răzbunării
- PHILIP PULLMAN / *Rubinul de fum / Umbra din nord / Tigrul din fântână / Prințesa de tinichea*
- ANNE ROBILLARD – Seria *Cavalerii de smarald:*
  Sub semnul stelei de foc / Dragonii împăratului negru
- MICHAEL SCOTT / *Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel / Magicianul*
- MAGGIE STIEFVATER
  Seria *Lupii din Mercy Falls: Fior / Sovaire*
- JONATHAN STROUD
  Trilogia *Bartimaeus: Amuleta din Samar-kand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu*
- TUI T. SUTHERLAND / *Avatar – Deci așa se sfârșește totul; Avatar II*
- G.P. TAYLOR / *Stăpânul Umbrelor / Absintos / Tersias*
- J.R.R. TOLKIEN / *Hobbitul / Scrisori de la Moș Crăciun / Domnul Bliss / Roverandom*
- LICIA TROISI – Seria *Cronicile Lumii Pământene:*
  Nihal de pe Pământul Vântului / Misiunea lui Sennar / Talismanul puterii
  Seria *Războaiele Lumii Pământene:*
  Secta asasinilor / Cele două războinice
- STELIAN TURLEA / *Fire & Ice*
- LESLYE WALTON / *Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- RACHEL WARD / *Numere*
- CAT WEATHERILL / *Snowbone / Barkbelly / Magie dezlănțuită*
- JEANETTE WINTERSON / *Tornadele timpului*
- EUGENE YELCHIN
  Cum i-am spart nasul lui Stalin

Enciclopedii LAROUSSE

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI (LAROUSSE) / *Aventura cărții / Aventura vieții / Comunicarea, de la origini la Internet / Corpul omenesc / Energia și materia / Lumea artelor / Matematica și informatica / Muzica / Plante și animale / Religiile lumii / Sporturile / Universul*

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU COPII

- RAFAEL ABALOS / Kot
- DAVID ALMOND / *Skellig*
- IAN BECK / *Tom inimă-curată. Băiatul aventurier / Tom inimă-curată și Ținutul Poveștilor Întunecate*
- LUC BESSON / *Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar / Artur și războiul celor două lumi*
- JEANNE BIRDSALL / *Familia Penderwick*
- CRISTINA BRAMBILLA / *Cheia alchimistului*
- L.A. CAMPBELL / *Puștiul, căruciorul și capsula timpului*
- EOIN COLFER – Seria *Artemis Fowl: Supranaturaliștii*
- GITTY DANESHIVARI / *Școala fricoșilor / Școala fricoșilor 2 – Lecția nu s-a terminat / Școala fricoșilor 3 – Examen final*
- EMILY DIAMOND / *Copilul apelor*
- SALAMANDA DRAKE / *Dragonsdale – Ținutul dragonilor / Dragonsdale – Călăreții furtunii*
- REBECCA FRAZER
  Seria *Cronicile Spiderwick: Misiunea lui Thimbletack*
- CORNELIA FUNKE / *Călărețul dragonilor / Povești despre devoratorii de cărți / Igraine Fărădefrică*
- HELEN GRANT / *Misterioasa dispariție a Katharinei Linden*
- VASILE GROZA / *Poezii și ghicitori*
- CONN IGGULDEN / *Tollinși: Povești explozive pentru copii*
- CYNTHIA KATOHATA / *Kira-Kira*
- ELIZABETH KAY / *Cumpăna Apelor / Întoarcerea la Cumpăna Apelor / Blestemul de la Cumpăna Apelor*
- ELENA KEDROS / Fetele din Olimp – *Puterea viselor*
- GARRY KILWORTH / *Attica*
- IRENE KIPATRICK
  Cronicile Spiderwick: Ferește-te de Bogart!
- ADRIENNE KRESS / *Alex și comoara Wigpowder*
- BROOKE LINDNER
  Cronicile Spiderwick: Mallory stă de pază
- MADONNA / *Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody*
- GERALDINE McCAUGHREAN
  Peter Pan în haină stacojie
- OISIN McGANN / *Răzbunarea strămoșilor*
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Sherlock Holmes: *Cei trei magnifici Zalinda / Misterul spiritului călător / În căutarea lui Watson / Confruntarea finală*
- WILEY MILLER / *Extraordinarele aventuri ale lui Basil cel Banal*
- P.R. MORRISON / *Băiatul care a îmblânzit vântul*
- JO NESBO / *Pudra pentru pârțuri a Doctorului Proctor / Doctor Proctor și cada timpului / Doctor Proctor și sfârșitul lumii. Poate*
- JOANNE OWEN / *Maestrul păpușar*
- SARAH PRINEAS / *Hoțul vrăjitor furat / Hoțul vrăjitor găsit / Hoțul vrăjitor pierdut*
- STEPHANIE S. SANDERS / *Școala ticăloșilor*
- MICHAEL SCOTT / *Magicianul*
- JOHN STEPHENS
  Seria *Cărțile Începutului: Atlasul de smarald / Cronica focului*
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
  Seria *Cronicile Spiderwick: Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier / Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice / Povestea filmului*
- J.M. TREWELLARD / *Degete răzlețe*
- CAT WEATHERILL / *Barkbelly / Magie dezlănțuită / Snowbone*
- ELLIS WEINER / *Gemenii Templeton au o idee*
- MOONY WHITCHER / *Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken*
- E.B. WHITE / *Pânza lui Charlotte*
- SABINE ZETT
  Hugo pur și simplu genial / Planul genial al lui Hugo

Cartea jucărie

- GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII / *Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Hoții de unelte*

Cărți ilustrate

- MICHAEL BOND, R.W. ALLEY / *Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la carnaval*
- ELLA BURFOOT / *Domnul Întuneric se strecoară / Spiriduşii zăpezii găsesc o scrisoare*
- DESPINA CALAVREZO / *Wintertime*
- VAN GOOL / *Lumea basmelor (Roşu) / Micul meu dicționar român-francez*
- SUE HARRIS / *Mica balerină*
- BETH HARWOOD / *Prinţesa perfectă*
- BOB HERSEY / *Basme clasice repovestite şi ilustrate*
- TIMOTHY KNAPMAN & GWEN MILLWARD
  Ce am găsit eu, dragonul, în pădure
- UTE KRAUSE / *Complotul Moş Crăciunilor*
- JANE O'CONNOR / *Fancy Nancy / Fancy Nancy şi Cățeluşul fiţoşel*
- ADRIAN REYNOLDS / *Harry şi găletuşa cu dinozauri / Harry şi dinozaurii merg la şcoală / Harry şi dinozaurii se bălăcesc / Harry şi dinozaurii salvează animalele*
- USBORNE / *Carte de voiaj pentru desenat şi colorat*
- JEANNE WILLIS & GWEN MILLWARD
  Puiul-de-Mlaştină
- *Cartea mea de jocuri*
- *365 de lucruri de creat şi confecţionat*
- *Mega activități / Mega jocuri*
- *Narnia – Prinţul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prinţul Caspian – Povestea filmului / Carte de activități*

Carte-puzzle cu sclipici

ALISON ATKINS / *Sirene fermecate*

Basmele copilăriei

Aladdin şi lampa fermecată /
Cenuşăreasa /
Cartea Junglei /
Frumoasa-din-Pădurea-Adormită /
Iepurele şi broasca ţestoasă /
Motanul încălţat /
Scufiţa-Roşie /
Hänsel şi Gretel /
Tom Degeţel

Carte surpriză

Leul

Cărți de activități

- LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
  Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / O zi cu Ioana şi Vlad / La circ / La circ (set) / *Privim şi vorbim / Privim şi vorbim* (set) / *Ne distrăm şi cumpărăm / Ne distrăm şi cumpărăm* (set) / *Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani /*
  Seria *Ferestre magice:*
  În ocean / În junglă / La drum / Gângănii
- FIONNA WATT
  Artă şi imaginaţie
- MOIRA BUTTERFIELD
  Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau?
  Carte cu abțibilduri: Aeronave / Creaturi mitice / Spaţiul
- CARTEA SECRETELOR
- HINKLER BOOKS
  Perfect albastru – Ne jucăm şi învățăm / Perfect roz – Ne jucăm şi învățăm
- MACMILLAN
  Să ne pregătim de şcoală
- QUANTUM BOOKS
  Fii creativ! / Fii isteţ!
- ARINA GHEORGHIȚĂ / *Alfabetul desenat, mai uşor de învăţat / Numărăm până la 10*

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy: De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanţă
Mate pentru pici: Adunarea / Împărţirea / Înmulţirea / Scăderea
POVEŞTI CU LIPICI / *Bucle-Aurii şi cei trei ursuleţi / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack şi vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălţat / Pinocchio / Scufiţa-Roşie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa şi bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Ţara Minunilor / Peter Pan*

Cărți eveniment

Cum să creşti şi să îngrijeşti un dragon /
Pinguinul şi prietenii lui /
Cleopatra /
Mumii /
Ursuleţul şi prietenii lui

Enciclopedii LAROUSSE

- ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

(LAROUSSE): *Prima mea carte cu dinozauri / Prima mea carte cu personaje / Prima mea carte de ştiinţe / Prima mea carte despre eroi / Prima mea carte despre mări şi oceane / Primul meu atlas al lumii*

- INCREDIBILA ENCICLOPEDIE

(LAROUSSE – 5-8 ani):
Piraţii / Terra

- ENCICLOPEDIA PENTRU COPII

(LAROUSSE):
Animale dispărute / Convieţuirea / Corpul uman / De jur împrejurul pământului / Dinozaurii / Egipt / Invenţii şi descoperiri / Istoria / Lumea animalelor / Marea / Planeta Terra / Religiile / Romanii / Universul / Viaţa

- MINIENCICLOPEDII (LAROUSSE)

Animalele din savană / Bebeluşul / Cavaleri şi fortăreţe / Corpul / Delfini şi balene / Dinozaurii / La munte / Noapte bună / Universul

- PRIMA MEA ENCICLOPEDIE (LAROUSSE)

Animalele / Corpul omenesc / Cum este vremea / Cum se face... / Istoria / La ţară / Marea / Meseriile / Pământul / Plantele / Ştiinţa / Transporturile / Universul

- MICA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

Apa – bătălia pentru viaţă / Clima / Fenomene ale naturii / Globalizarea – o singură planetă, proiecte divergente / Lumea musulmană – o religie, societăţi multiple / Mări şi oceane / Specii pe cale de dispariţie / Statele Unite ale Americii – o hiperputere?

- LAROUSSE JUNIOR

Egiptul / Mitologia

Insiders

PHILIP DIXON / *Cavaleri şi castele*
ALAN DYER / *Spaţiul*
SUSAN LUMPKIN & JOHN SEIDENSTICKER
Animale de pradă
GLENN MURPHY / *Invenţii*
BEVERLY MCMILLAN & JOHN A. MUSICK / *Rechini / Oceane*
KEN RUBIN / *Vulcani şi cutremure*
NOEL TAIT / *Insecte şi păianjeni*
RICHARD C.VOGT / *Păduri tropicale*

Ce şi cum Junior

EVA DIX / *Cetăţi şi cavaleri*
INA LUTTERBUSE, EVA DIX / *La fermă*
TINA BEUTNER / *Pe şantier*
SABINE STAUBER / *Dinozauri*

Ce şi cum

Aer şi apă / Caii / Câinii / China antică / Comori pierdute şi regăsite / Europa / Evul Mediu occidental / Fenomene explicate şi neexplicate / Minerale şi roci / Multimedia / Mumii din toată lumea / Munţii / Oraşe dispărute / Piramide / Samuraii / Tâlharii mărilor / Vrăjitori, vrăjitoare şi magie / Zodii şi constelaţii

Programul Micul Prinţ

ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Frumoasa poveste a Micului Prinţ / Micul Prinţ
JOANN SFAR / *Micul Prinţ – benzi desenate*
DESPINA CALAVREZO
Le Français avec Le Petit Prince – Hiver;
Le Français avec Le Petit Prince – Printemps;
Le Français avec Le Petit Prince – l'Ete;
Le Français avec Le Petit Prince – L'Automne.
DESPINA CALAVREZO
English with The Little Prince – Winter;
English with The Little Prince – Spring;
English with The Little Prince – Summer;
English with The Little Prince – Autumn.
Carnet de însemnări. Cele mai frumoase citate din Micul Prinţ – Jurnalul prietenilor cu ilustraţii din Micul Prinţ

RAO junior

Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood

© Jodi Wasserman

SARAH J. MAAS a debutat cu romanul *Tronul de Cleștar*, publicat în 2010. Volumul a fost nominalizat pentru distincția Waterstones Children's Teen Book of the Year și a fost tradus în treisprezece limbi. Au urmat *Diamantul de la miezul nopții* și *Moștenitoarea Focului*, volume la fel de gustate de public. În prezent, Sarah locuiește în sudul Californiei, alături de soțul său și de câinele familiei, și lucrează la continuarea seriei *Regatul spinilor și al trandafirilor*.

Ilustrațiile de pe copertă:
© Adrian Dadich, 2016 (personajul feminin)
© Mick Wiggins, 2016 (arcada și peisajul citadin)
Concepția originală pentru copertă:
Katie Everson și John Candell

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI DE SUCCES
REGATUL SPINILOR ŞI AL TRANDAFIRILOR,
AFLAT PE PRIMUL LOC ÎN
TOPUL BESTSELLERURILOR
NEW YORK TIMES

„Maas creează între personajele sale relații care se dezvoltă organic, iar talentul ei pentru situațiile explozive rămâne la fel de impresionant. Feyre are acum ocazia să își câștige propriul loc, dovedindu-se la fel de valoroasă ca un Mare Lord. O lectură captivantă."

Publishers Weekly

„Uimitoare... Acest volum va ridica audiența în picioare. Seria *Tronul de Cleștar* a fost un succes fulminant, iar *Regatul spinilor și al trandafirilor* îi calcă, sigur, pe urme."

Booklist

FEYRE TREBUIE SĂ
ÎŞI FĂUREASCĂ VIITORUL –
ŞI PE CEL AL ÎNTREGII SALE LUMI

ISBN 978-606-8905-57-0
9 786068 905570
www.rao.ro
www.raobooks.com